CONSTANTIN ARGETOIANU

ÎNSEMNĂRI ZILNICE

Volumul X

1 ianuarie – 20 noiembrie 1942
1 ianuarie – 1 februarie, 30 martie – 22 aprilie 1944

Ediţie şi indice
de
STELIAN NEAGOE

EDITURA *MACHIAVELLI*
Bucureşti, 2009

Colecţia
ISTORIE & POLITICĂ

DIRECTOR – FONDATOR
Prof. univ. dr. STELIAN NEAGOE

Bucureşti-1, B-dul Banu Manta nr. 22

ISBN 973-96599-9-23

NOTĂ ASUPRA EDIŢIEI

Volumul al X-lea din *Însemnările zilnice* ale lui Constantin Argetoianu (născut la 3/15 martie 1871, în Craiova) cuprinde filele manuscrise ale aproape întregului an 1942, de la 1 ianuarie – la 20 noiembrie. Ultimul caiet manuscris din 1942, cum şi toate caietele manuscrise din anul 1943, credem că s-au pierdut cu desăvârşire. După ani de investigaţii, am reuşit să dăm de deţinătorul majorităţii acelor caiete manuscrise din 1942 – 1943. Din păcate nici noi n-am fost prompţi în a perfecta înţelegerea achiziţionării lor în vederea publicării, iar atunci când am făcut-o, era deja târziu: n-am mai putut recupera decât manuscrisele anului 1942 (până la 20 noiembrie), restul caietelor dispărând din locuinţa deţinătorului, după ce acesta a părăsit pentru mai multă vreme România; la revenirea acasă, nu le-a mai găsit în încăperea degradată şi devalizată, unde fuseseră depozitate.

Din aceste cauze a trebuit să facem saltul peste 1943, tipărind în volumul de faţă primul segment din anul 1944, 1 ianuarie – 22 aprilie (şi aci lipsind filele manuscrise din 2 februarie-29 martie).

În volumul al X-lea, ne oprim cu publicarea *Însemnărilor zilnice* în ziua de 22 aprilie 1944, dată la care Constantin Argetoianu a fost nevoit să se refugieze din ţară, în contextul puternicei ofensive a armatei sovietice pe frontul de răsărit al Conflagraţiei a II-a Mondiale şi a iminentei ocupaţii sovietice. După peripeţiile legate de plecare şi de călătorie, Argetoianu s-a stabilit, provizoriu, în Elveţia, unde a continuat *Însemnările zilnice*, începând cu 28 aprilie 1944 şi până la 30 iunie 1945, când a renunţat definitiv să mai facă astfel de notaţii cotidiene. Caietele manuscrise ce conţin această ultimă perioadă din autoexilul impus, se află în posesia moştenitorilor, doamnele Yvonne şi Dina — nepoatele lui Constantin Argetoianu, ce-şi au reşedinţa în străinătate, încă din anii dictaturii comuniste.

Volumul ce publicăm este extrem de întins. Nu am mai secţionat materia în două tomuri, în primul rând pentru a păstra unitatea anului 1942, care are masive *Însemnări zilnice*. În al doilea rând, fiindcă efectele recesiunii economice actuale ne-au făcut şi mai neputincioşi în privinţa finanţării vastei opere politice argetoianene.

Epoca surprinsă de Argetoianu în *Însemnările zilnice* este, evident, circumscrisă pe mai departe celui de-al doilea Război Mondial. Datele şi faptele sunt culese din presa şi agenţiile de presă autohtone şi străine, din emisiunile de Radio Bucureşti, Berlin, Londra, Moscova, Roma, Budapesta, Washington etc. Încărcătura informaţională este cu caracter politic, militar, diplomatic. Printre evenimentele principale, autorul *însemnărilor* nota metodic şi întâmplările semnificative din lumea românească a acelor ani. Protagonişti fiind Mareşalul Antonescu, Regele Mihai I, tehnocratul regimului politic — Mihai Antonescu, o seamă de generali, miniştri, industriaşi, moşieri şi, destul de des, ostaşul de la Carpaţi şi Dunăre ce se jertfea pentru reîntregirea României Mari.

Din viaţa internaţională, *însemnările* erau consacrate personalităţilor răspunzătoare la un moment dat de destinele omenirii: Hitler, Churchill, Stalin, Roosevelt, Mussolini, Ciang-Kai-Shek, Hirohito, Mareşalul Pétain etc.

Însemnările zilnice se constituie într-un mers al conflagraţiei mondiale pe fronturi, în capitalele occidentale, cu dramele ce incumbau pentru fiecare naţiune mică sau mare.

Constantin Argetoianu a încercat să judece cu luciditate evenimentele ce se panoramau în ritm vertiginos, cu reverberaţii acute în opinia publică. Fusese martor sau părtaş la tragedia românească din vara anului 1940. Era, prin urmare, firesc să reacţioneze şi să se manifeste cu entuziasm în faţa războiului dezrobitor de ţară. A pontat şi el, ca mulţi alţii, pe cartea germană, în speranţa înfăptuirii Europei noi fără comunism. A deplâns anumite inoportunităţi comise de regimul antonescian, atât în plan intern, cât şi în ducerea războiului antisovietic. Însă, om politic experimentat, nu putea să meargă cu judecata în absurd, amanetând precum alţii, viitorul României, în schimbul unor himerice promisiuni clamate din cele puncte cardinale. Eşecul pe frontul de răsărit l-a determinat să-şi retranşeze poziţia, devenind extrem de îngrijorat faţă de pericolul comunismului sovietic, care urma să dicteze pentru România o pace mult mai grea decât ravagiile războiului.

În aprilie 1944, soarta războiului din răsărit era pecetluită. Hitler pierdea războiul şi odată cu el, jumătate din Europa urma să cadă sub robia comunistă. Argetoianu a intuit marele pericol şi l-a semnalat factorilor răspunzători.

Pentru autorul *Însemnărilor zilnice* nu era deloc recomandabil ca tancurile armatelor sovietice în ofensivă biruitoare, să-l găsească în ţară. Cu toate că în calitate de ministru de Externe, dovedise realism politic cu ocazia silnicului Ultimatum sovietic (27 iunie 1940), anticomunismul său notoriu nu-l indica nici măcar să asiste la impactul cu emulii autohtoni ai Kremlinului, ce nu uitaseră că ministrul de Interne C. Argetoianu le desfiinţase partidul abia creat şi îi trimisese la zdup, în primăvara (12 mai) anului 1921.

S-a urnit cu greu, ca orice septuagenar veritabil, legat de glia străbună, şi a ieşit din ţară, în nădejdea că va reveni după potolirea furtunii şi alegerea apelor.

Cele păţite cu ocazia pregătirilor şi călătoriei în vremuri neprielnice, le-a aşternut în caietul cu *Însemnări zlnice*, o săptămână după ce s-a stabilit în Geneva:

„***28 aprilie 1944***. *Geneva, Hotel de la Paix*!! Cum am ajuns la Geneva, nu ştiu nici eu... Evident, n-am mai fost stăpân pe nervii mei, prăpădit de boală şi copleşit de evenimente...

Astă-iarnă în ianuarie, nevastă-mea, prietenii mei şi mai ales Mihail Ralea, au stat de capul meu să plec pentru câteva luni, să nu fiu de faţă pentru schimbarea de regim... Riscam — ziceau ei — să fiu «suprimat» de nemţi la plecare, împreună cu oamenii independenţi mai de seamă ai ţării, ca să «facă golul» în momentul sosirii adversarilor lor... Riscam să fiu curăţat de derbedeii care se vor înstăpâni fie şi numai pentru câteva ceasuri asupra Guvernului... Riscam, în fine, să fiu plictisit de ruşi, luat ca ostatic sau chiar şi deportat, în calitatea mea de fost prim-ministru şi de om politic cunoscut ca reacţionar...

Nevastă-mea a cerut lui Vlădescu (şeful Protocolului) un paşaport pentru mine, cu vizele necesare pentru Elveţia. M-am po-

menit după câteva zile cu un paşaport diplomatic, vizat de nemţi şi de elveţieni... Tocmai atunci m-a picnit seria de accese de gută, care m-au aruncat la pat. N-a mai fost vorba de plecare şi am băgat paşaportul în sertar, iar ai mei nu m-au mai plictisit cu plecarea...

Deşi recunoşteam că argumentele prietenilor mei nu erau lipsite de temei, sufleteşte, orice idee de părăsire a ţării, îmi era antipatică; la urma urmelor, ce riscam? Să-mi pierd viaţa? La 73 de ani, era o eventualitate ce trebuia ţinută în evidenţă la orice ceas...

Am sosit la Sinaia într-un hal fără hal. Abia puteam să umblu, nevralgii acute în tot corpul nu mă lăsau să dorm mai mult de un ceas–două pe noapte — şi ploua şi ploua ca în noiembrie. Frigul din casă şi umezeala de afară mă aruncaseră din nou la pat... Ralea a venit din nou să-mi spuie: «Pleacă! (cotropirea ţării de către ruşi părea iminentă). Nu pot garanta nimic în primele săptămâni! După o lună, vin să te iau la graniţă cu un vagon ministerial!» Mă aflam într-o situaţie inextricabilă. La Sinaia, vedeam cum mă anchilozam pe zi ce trecea — la Bucureşti nu mă puteam duce, casa fiindu-mi dezorganizată şi piciorul meu nepermiţându-mi să mă duc în oraş să mănânc... La Breasta nu putea fi vorba să merg: acceptam în gândul meu să dau ochi cu căpeteniile ruseşti în Bucureşti, dar cu un «prapurcic» bolşevic, în provincie, nu! Şi mai erau şi oamenii de a Breasta... Mai ştiam eu ce erau în stare să facă, în clipele de anarhie inevitabile după plecarea unora şi înainte de sosirea altora? Mă simţeam atât de abătut încât rezistenţa mea faţă de perspectivele unei pribegii scăzuse mult...

Totuşi, nici de data asta n-am vrut să aud de plecare...

În Sâmbăta Paştilor, m-am pomenit cu Ion Şoneriu, sosit din Elveţia şi primele lui cuvinte au fost: «Am venit să te iau. Plec înapoi în Elveţia duminica viitoare (Duminica Tomei) — am reţinut locurile în wagon-lit, dă-mi paşaportul să-ţi fac formele...»

Nevastă-mea, Ralea, toţi cei din casă pe capul meu... Vizele mele expiraseră, m-am gândit că duminică, luni şi marţi fiind Paşte, nu mai rămâneau lui Şoneriu decât 4 zile pentru îndeplinirea formelor ce-mi erau indispensabile. «Pleci sigur duminică?» am întrebat pe Şoneriu. «Sigur — a fost răspunsul lui — am locurile în wagon-lit, şi după duminică ar fi prea târziu...». Toată lumea se aştepta ca ruşii să ajungă până în 10–15 zile la Bucureşti... I-am dat paşaportul, convins că nu va putea face nimic în câteva zile (dată fiind şi dezorganizarea de la Bucureşti), şi că vrând-nevrând voi rămâne în ţară şi de data asta... Şi nu m-am mai gândit la plecare!

A trecut toată săptămâna şi Şoneriu n-a mai apărut şi nu mi-a mai dat nici o ştire. Sâmbătă am aflat că pleca (după cum spusese) a doua zi, şi cum până seara nu mi-a comunicat nimic, m-am culcat liniştit — în liniştea osânditului la moarte «avec sursĕň»! La orele 11 noaptea, amicul Şoneriu a telefonat de la Palace Hotel că sosise cu toate actele în regulă... N-am închis ochii până dimineaţa... Dimineaţa a venit Şoneriu la mine. «Toate bune, i-am spus eu — dar n-am un franc elveţian!» — «N-ai nici o grijă — a replicat el — îţi aranjez eu toate...»

Nevastă-mea m-a hotărât să plec. Mă simţeam atât de prăpădit, încât n-am mai avut putere să mă opun, şi duminică la orele 6 p.m. am părăsit Sinaia, cu Şoneriu, cu nevastă-sa, cu soacră-sa şi cu fiica nevesti-si... Şi un milion de lei în buzunar (adică câteva mii de franci elveţieni) şi cu 65 de livre engleze, pe care mi le-a dat soţia mea...

Plecarea a fost lugubră. Am plecat fiindcă mi-am dat seama că prezenţa mea printre ai mei, în halul în care mă aflam şi la vârsta mea, nu numai că nu le putea fi de nici un folos, *dar mai era menită să atragă trăznetul pe casa mea...* Am avut impresia că şi ai mei se simţeau *uşuraţi* prin plecarea mea... Am plecat cu inima strânsă, întrebându-mă dacă-mi voi mai vedea vreodată ţara şi casa...

Am scris fiicei mele la Breasta, ca să o vestesc, mi-am luat ultimele dispoziţiuni atât testamentare cât şi pentru lipsa mea — şi am păşit la sfârşitul vieţii în pribegie, printre străini...

Oribilă din punct de vedere moral, călătoria mea s-a săvârşit din punct de vedere material în condiţiuni neaşteptat de acceptabile. Până la Budapesta, călătorie aproape normală într-un «single» al Companiei Internaţionale WL. Dar cu adânci emoţii: ne întrebam cum vom trece prin toate zonele de atac ale aviaţiei anglo-americane... La Braşov, am scăpat teferi, ca şi la Arad (unde fusese o alarmă cu 2 ore înainte, dar ne urmată de atac). Teama noastră mare era însă la Szolnok (podul peste Tisa) şi la Budapesta, unde urma să ajungem pe la orele 2 p.m. a doua zi. Pe drum am aflat, că călătorii din ajun petrecuseră 8 ore în adăpostul

din gara Budapestei... Și nu era numai teama unui atac împotriva noastră, dar și teama unui atac *care să fi precedat* în fiecare loc trecerea noastră, să fi stricat linia ferată și să ne silească să petrecem zile întregi în câmp, cu tot ce aveam, și în Ungaria vrăjmașă nouă, fără mijloace măcar de înapoiere...

În fine, ne-a ajutat Dumnezeu și am ajuns la Budapesta, teferi. Am ajuns însă cu 3 ore întârziere; trenul pentru Viena nu ne așteptase, și a trebuit să stăm până seara la orele 8:20 (sosisem la orele 5) pentru ca vagonul „Mitropa" (în care ne mutaserăm înainte de a sosi la Budapesta, căci acesta mergea de la București la Viena) să fie agățat de un tren de persoane care ne-a dus până la granița germană de la Hegeshalom, unde am așteptat 3 ore ca să fim în fine porniți cu un tren militar. Am ajuns la Viena la orele 9 dimineața (în loc de orele 9 seara, cum ar fi trebuit să sosim). Hegeshalom-ul a fost bombardat groaznic (era acolo o fabrică de avioane Messerschmidt) cu două zile înainte... Noi am scăpat însă fără reprezentație...

La Viena trenurile militare neavând voie să intre în gară, am fost debarcați la distanță, și n-am coborât din vagon, până n-au defilat în fața noastră cei 3 – 4 000 de «permisionari», într-un hal fără de hal, care veneau de pe fronturi, și la trenul cărora fusesem agățați...

Debarcarea noastră a fost înfiorătoare: familia Șoneriu avea 62 de colete, Assan (George, care călătorea cu Magda Diamandi) 22, iar eu 5. N-am fi putut niciodată să ne descurcăm (în Viena nu mai există nici taximetre, nici trăsuri, nici hamali) dacă tot personalul Consulatului (mobilizat de Șoneriu) n-ar fi venit înaintea noastră cu un camion și mai multe trăsuri particulare... Atât personalul reprezentanței noastre din Viena, cât și cel din Budapesta, a fost de o amabilitate neașteptată față de noi. Numele meu să le mai fi spus ceva bieților oameni pierduți în nedumerirea ceasului prezent, ca și în aceea a ceasului de mâine? În tot cazul, eu nu mai reprezentam nimic în ceasul de față și atât de puțin, probabil, în nădejdile de mâine...

La Budapesta, ministrul nostru Filotti a venit și ne-a ținut de urât în gară, cât am stat acolo, toți cu frica în sân să nu sune alarma. La Viena, consulul general Stănescu, viceconsulul Cazan, toți oamenii de serviciu de la Consulat mobilizați pentru bagaje...

Viena mi-a părut o necropolă. Aproape nici un om pe stradă; două, trei figuri triste la fiecare sută de metri. Prăvăliile închise, sau goale, numai cu galantar la stradă pentru ochii lumii și nimic în rafturi. Am tras la Mérssel. Odaie bună, baie, apă caldă, dar nimic încălzit deși era frig al dracului...

La dejun, am fost poftit de consulul general Stănescu, la Consulat. Era acolo și Arhiducesa Ileana, și madam Șeicaru cu ginerele Cișmegiu, și fostul consul general Flondor cu soția... Dejun acceptabil. Seara la hotel am avut un ceai, și «ce mai îmi puteau da». Mi s-au adus 4 felii de «Wurst», o porcărie inconsumabilă...

Am părăsit acest loc de tristețe luni dimineața la orele 7:30 (Westbanhof). Vagon direct până la Feldkrich, unde am ajuns seara la orele 8. Vamă, oameni plini de politețe. La orele 9, ora elvețiană, am sosit la Buchs. Lumină, mâncare, băutură — pace! Am mâncat bine și m-a culcat într-o cameră rece în vila d-lui Wys, antreprenorul bufetului gării, om simpatic și plin de haz. Îmi reținuse camera V.V. Pella, telefonic din Berna. Pe când mâncam mi-a mai telefonat și mie să mă salute pe pragul Elveției... Mi-au telefonat și Gebleștii de la Geneva!

Toate au mers bine și în această zi de călătorie, cu toate că numai eu știu cum am trecut prin Linz (Hermann Göring Werke!...) și prin Salzburg — și cât mi-a fost de frică să nu găsim linia întreruptă la Innsbruck.

Joi dimineață la orele 8:10 am plecat din Buchs, și la orele 16:06 am fost în Geneva, unde am coborât la Hotel de la Paix, camera nr. 7. Și așa am început pribegia mea...

*

Dan Geblescu, consulul nostru general la Geneva, și mai ales Șerban frate-său și soția acestuia Madi m-au primit cu o prietenie și cu o căldură care m-au emoționat adânc. Dacă ar fi fost copiii mei, n-ar fi putut să fie mai buni..."

Dacă nu fusese o greșeală când hotărâse să evite contactul dur și imediat cu adversarii săi politici de o viață, Constantin Argetoianu a comis ultima greșeală a vieții sale, atunci când s-a decis să se întoarcă în țară. Este adevărat că sirene din canalele diplomatice anglo-americane și chiar sovietice, îi cântaseră ademenitor pe struna restabilirii vieții social-politice în România: „ai fost

prim-ministru, preşedinte al Senatului, ministru în toţi anii interbelici, mergi la Bucureşti să-ţi faci auzit glasul şi ascultat sfatul întru propăşirea ţării d-tale". I se dădeau şi iluzorii garanţii...

Noi credem că Argetoianu a comis eroare nu datorită poveţelor mincinoase de aiurea, ci din cauza dorului de pământul ţării sale în care vroia să-şi afle sfârşitul lumesc. S-a întâmplat aşa cum era de prevăzut. Repatriat la 6 septembrie 1946, doar trei ani i-a mai fost dat să supravieţuiască în România captivă, luptându-se cu enorme greutăţi materiale ale dezmoştenitului de tot avutul mobiliar şi imobiliar. Şi, ca un făcut, a trebuit să suporte o complicată operaţie de prostată. Totul până în noaptea de 5/6 mai 1950, când a fost vânat şi dus în gulagul comunist de exterminare din Sighetul Marmaţiei. A dorit să moară şi să fie îngropat creştineşte în cavoul familiei Argetoianu din Breasta de Dolj. I-a fost dat, însă, să-şi sfârşească zilele, la 6 februarie 1955, în închisoare, după cumplite suferinţe, şi să-i putrezească oasele pe câmpuri maramureşene, fără urmă de mormânt pe care să străjuiască o cruce!

STELIAN NEAGOE

1942

Joi, 1 ianuarie. Trăim pe muche de cuţit şi ne aflăm pe muche de an... Ce ne-o mai aduce 1942? Să nu ne aducă mai rău ca 1941 — şi voi mulţumi lui Dumnezeu!

Schimbarea unei cifre pe calendar nu înseamnă în realitate nimic. În vremurile pe care le trăim, anumite evenimente indică mai sigur începerea unui nou capitol al Istoriei decât trecerea convenţională de la un an la altul.

În această ordine de idei, preluarea Comandamentului efectiv al armatei de către Hitler determină o nouă fază a războiului mai precis decât o dată însoţită de un Te-Deum şi de hiretisiri. Şi orice s-ar zice, oricare va fi fost motivul care l-a determinat, fie el ceartă şi neînţelegeri între generali, fie el neîncredere în conducerea operaţiunilor sau zdrun-ciare a frontului — gestul Führer-ului a concretizat o stituaţie nouă *pe rābojul războiului: Germania a trecut de la ofensivă la defensivă.* Anul Nou a început în realitate pentru noi acum două săptămâni...

Gestul Führerului a însemnat o mărturisire de slăbiciune, în blocul până aci nezdruncinat al forţelor germane s-a ivit o fisură. Părerea care începuse să-şi facă deja drum în anumite cercuri germane, încă de astă-vară (cu toate formidabilele succese de pe frontul rusesc), cum că *„Germania nu mai poate câştiga războiul, ci numai să nu-l piardă"* — a devenit acum un adevăr evident... O pace de înţelegere, o pace de compromis, e tot ce mai pot spera oamenii de la Berlin. Intrarea Japoniei în război, şi mai ales succesele vor prelungi războiul cu ani de zile, căci niciodată Anglia şi America nu vor tolera pe japonezi în punctele de comandă ale Pacificului. Prestigiul albilor faţă de galbeni, dominaţia Indiilor şi ocrotirea comerţului anglo-saxon impun Imperiului Britanic şi Statelor Unite fie şi un război de zece ani şi mai mult, până la înfrângerea finală a japonezilor. Războiul devine astfel în prima linie un război de răbdare şi de nervi; putea-va rezista la o asemenea încercare poporul german, date fiind restricţiile şi privaţiunile la care e supus? Putea-va rezista întreaga Europă muritoare de foame, fără frământări catastrofale, cu repercuţie directă asupra elementelor de luptă? Probleme grele ce se impun şi Germaniei şi nouă...

Pentru moment, orizontul nostru rămâne mărginit de pericolul sovietic. Rusia a fost înfrântă, desigur, dar nu zdrobită. Dea Dumnezeu să întregistrăm această zdrobire definitivă în cursul anului 1942. Forța combativă a armatei germane e încă mare și sarcina de a sfârși cu Rusia Sovietică în campania viitoare nu e mai presus de puterile ei. Să punem pe muscali cu botul pe pământ — și pe urmă vom vedea...

Anul 1942 începe printr-o zi însorită — să zicem că e semn bun. Soarele strălucește pe cer, dar razele lui nu parvin să învingă gerul: azi-dimineață – 20°! De la Breasta mi se confirmă telefonic un strat de o palmă de zăpadă pe câmp, zăpadă căzută înainte să înceapă gerul. Bogdaproste!

Comunicatul german de ieri ne-a anunțat debarcarea unor contingente sovietice la Feodosia și la Kerci, în Crimeea! De câteva zile comunicatele semnalau scufundări de vase încărcate cu trupe, în strâmtoarea Kerci; se vede că n-au fost scufundate toate, și că unele au putut să se strecoare până la punctele de debarcare...

Această veste mi-a amărât ultima zi a anului încheiat. Din izvor oficial aflu azi-dimineață amănunte. Trupele rusești debarcate nu sunt numeroase, dar cele germane, de pază, au fost și mai puține — se zice că pe coasta de la Feodosia la Kerci n-ar fi fost decât un regiment... Debarcarea rușilor ar fi având drept scop să descongestioneze Sevastopolul printr-o diversiune în spatele lui... Oficialii noștri afirmă că s-au trimis forțe împotriva sovieticilor debarcați, fără a se prelua de la Sevastopol *care trebuie să cadă peste 2–3 zile*... Să dea Dumnezeu să fie așa!

Pe sectoarele din Centrul și din Nordul frontului rusesc, situația nemților ar fi bună. Tot informatorul meu oficial (un ministru!) vorbește... Încă o dată: să dea Dumnezeu să fie așa.

Am trimis o telegramă Regelui și alta Reginei Elena, cu urările mele. Și fiindcă le-am trimis lor, am trimis una și lui [Ion] Antonescu — să mă pun bine cu stăpânirea, să nu mă împuște!

Aflu că deja cu prilejul afacerii de spionaj englezesc de la „Româno-Americană" (arestarea lui Grigorescu și consorți) și de la „Unirea", s-au găsit în Guvern oameni care au cerut urmărirea și arestarea lui [Iuliu] Maniu. Mareșalul Antonescu s-a opus însă. E probabil că va fi lăsat în afară și în afacerea Dobrescu...

A mai fost arestat Zăgănescu de la Târgoviște, amestecat și el în afacerile societăților petrolifere anglo-americane. S-ar fi găsit la dânsul o sumă considerabilă de dolari...

Vineri, 2 ianuarie. Dacă e adevărat că vorba multă e sărăcia omului, apoi am dat ieri dovadă că tare suntem săraci, la București ca și la Berlin.

La București, pe lângă Manifestul și Ordinul de Zi semnate de Mareșalul Antonescu și citite pretutindeni, pe lângă Ordinul de Zi adresat Armatei de către Rege — am mai avut discursurile de la Palat unde au grăit pe rând Ică Antonescu, Nunțiul Cassulo și de două ori Regele.

La Berlin am avut un manifest și un ordin de zi pe armată din partea lui Hitler, un manifest și un ordin de zi din partea lui Göring și numai un ordin de zi din partea marelui amiral Raeder.

După un Te-Deum la Patriarhie la care au asistat Regele, Regina Elisabeta, Mareșalul Antonescu, tot Guvernul și înalții demnitari ai Statului a avut loc tradiționala recepție la Palat, pentru primirea felicitărilor. În sala cea mare a Palatului, în picioare pe estrada Tronului, au luat loc Regele și Regina Mamă iar în fața Tronului pe o podișcă specială, Conducătorul Statului... Felicitările Guvernului au fost rostite de dl Ică care iar a dat drumul elocinței sale de vicleim. De ce n-o fi vorbind omul ăsta ca toată lumea, căci câteodată spune și lucruri bune? Dar așa cum le spune, nu e de ascultat. Auziți: „răsărit de an", „catapeteasma mândriei românești", „ne-am doinit vaerul durerii și buciumul noilor bătălii" — și câte altele. E să-i tragi palme!

În numele atrofiatului Corp diplomatic ce ne-a rămas a vorbit Nunțiul, monseniorul Cassulo. A vorbit bine și frumos, cum știu să vorbească prelații catolici. Și lui Ică și lui Cassulo le-a răspuns Regele prin cuvântări scurte, smerite dar pline de demnitate...

Hitler „a emis" de la Marele său Cartier (ascuns într-o pădure la sud de Königsberg) o Proclamație către toți germanii și un Ordin de Zi către Armată. Și în aceste două documente tonul e mai mult defensiv decât ofensiv: Germania trebuie salvată și va fi, căci nu o poate călca nimeni în picioare — dar nu mai e vorba de distrugerea anglo-saxonilor, cel mult de a rușilor...

Ordinul de zi adresat Aviației de către Göring e tot atât de natural ca ordinul de zi adresat de marele amiral Raeder Marinei. Ceea ce e mai ciudat e că Göring mai adresează și poporului german un manifest. În ce calitate? Să se adeverească zvonul că retras la Marele Cartier, Hitler i-a cedat provizoriu „conducerea civilă" a poporului și îndrumarea opiniei publi-

ce? Puţin probabil. Mai verosimil e că Hitler a dat cuvântul lui Göring ca să facă căldurosul apel pe care l-a şi făcut în favoarea unei necondiţionate supuneri la ordinele Führerului — şi să îndemne pe fiecare la sacrificii cât de mari pentru îndeplinirea acestor ordine, spre binele Patriei...

A adresat şi Mareşalul Pétain o inimoasă Proclamaţie poporului francez, proclamaţie din care reiese probabilitatea unei înţelegeri cu Reichul în vederea constituirii unei Europe noi...

Ieri a fost ziua vorbelor — azi reintrăm în lumea faptelor, să dea Dumnezeu să ne fie prielnic.

Presa germană continuă să comenteze primirea lui Eden la Londra, la înapoierea sa din Rusia — primire caracterizată prin fâlfâirea steagurilor roşii şi prin cântarea *Internaţionalei.* Şi ziarele germane trag concluzia că Anglia şi-a vândut sufletul bolşevismului... Să o creadă mutul...

Ministrul nostru de Interne, generalul de Divizie Popescu D[umitru] a fost înaintat general de Corp de Armată — în răsplata unor merite ignorate şi a unor servicii necunoscute...

Alex. Neagu (fost secretar general la Finanţe sub Cancicov) a fost numit Administrator la Banca Naţională în locul lui G. Cesianu al cărui mandat a expirat. Cesianu a fost numit pe vremuri fiindcă era frate cu Dinu, omul Regelui Carol. Neagu e numit acum fiindcă e omul lui Ică... De altmintreli, se spune bine despre el — dar îmi pare cam tânăr pentru un post în care se cere multă experienţă. În tot cazul e mai bun decât Cesianu. Se zice că noul numit va înlocui şi pe Oscar Kiriacescu, în postul de viceguvernator. Se vorbeşte şi despre schimbarea lui Ottulescu, guvernatorul, fiziceşte prăbuşit şi devenit unealta lui Costin Stoicescu care a ajuns să conducă Banca. Să se fi terminat cu domnia lui?

Cu toate că Gerstenberg pretinde că „Gestapo"-ul a părăsit România, faptele dovedesc contrariul. Cazul Brown e tipic. Dl Brown e cetăţean american şi conduce de 20 ani în România asociaţia Y.M.C.A. (Young Men Christian Association), e un om foarte cumsecade, aclimatizat la noi şi iubit de toţi câţi îl cunosc. După declararea războiului cu Statele Unite, Brown a obţinut un paşaport, pentru el şi soţie, cu vizele necesare şi a plecat spre Constantinopol. La graniţa dintre Bulgaria şi Turcia, a fost arestat de agenţi germani şi adus înapoi în România. A fost trecut *peste graniţa noastră fără viză*, şi odată adus la Bucureşti internat la Malmaison (închisoare preventivă militară). Guvernul a făcut o anchetă şi n-a putut afla cine de la noi s-a făcut culpabil de trecerea graniţei fără viză şi de internarea la Malmaison fără ordin legal. Nu s-a putut ajunge la descoperirea culpabililor. „Lucrurile s-au săvârşit *pe bază de ordine verbale* de la armată la armată"... În fine, în ajunul Crăciunului nenorociţii de Brown au fost eliberaţi — iar dl Stelzer[1] a fost chemat la Ministerul de Externe unde i s-a cerut cu insistenţă *ca domnul care mai reprezintă Gestapo-ul în România să fie de urgenţă retrimis în Germania...*

Mi se citează şi alte neajunsuri al acestui „condominium" al armatelor române şi germane. Pachetele Crucii Roşii trimise pe frontul nostru n-au ajuns nici unul la destinaţie: au fost regulat interceptate de trupele germane. În Transnistria, ordinele ce se dau de comandanţii noştri sunt anihilate prin ordine contrarii date de comandanţii germani — în dauna administraţiei locale şi a funcţionării transporturilor. Sate româneşti sunt evacuate cu forţa de trupe germane, pentru instalarea coloniilor nemţeşti găsite dincolo de Bug şi aduse în Transnistria — fără nici o preocupare de soarta bieţilor valahi, lăsaţi pe drumuri...

Să le suferim toate, numai să ne scape de bolşevici...

Sâmbătă, 3 ianuarie. Azi-dimineaţă — Dombrovski mi-a dat iar o informaţie preţioasă; prin ea se explică toată situaţia de pe frontul rusesc. Dombrovski a petrecut revelionul la P. Durma şi acolo era şi colonelul T. Orezeanu, directorul general al Căilor Ferate care a povestit despre recenta lui vizită la Cartierul General al lui Hitler şi între altele că frigul era îngrozitor, deşi nu era încă frigul de pe front. Pe front, în regiunea Moscovei, termometrul s-ar fi coborât până la –45°! Nemţii au arătat lui Orezeanu telegrame de la Smolensk care vesteau că toate maşinile erau îngheţate şi că aproape 100 000 vagoane erau blocate prin gările dintre Smolensk, Viazma şi Tula. „Şi ce faceţi?" a întrebat Orezeanu. „Ce să facem?" — au răspuns nemţii — „dacă nu putem ajunge cu proviziile până la front, *vom aduce frontul până la provizii...* "

Aşa se explică „corectările" frontului, retragerile forţelor germane şi reocuparea diferitelor localităţi, semnalate de *Radio Londra*, de către ruşi.

Pe de altă parte generalul Pantazi şi lt. colonelul Marcel Olteanu s-au înapoiat de pe front, fără să fi putut ateriza cu avionul lor pe coasta Mării

[1] Consilier al Legaţiei germane.

de Azov, conform planului lor, atât de mare era zăpada... Sublocotenenții Tell — Duca și Paul Zănescu cărora li se dăduse câte o permisie n-au putut nici ei părăsi Melitopol, toate comunicațiile fiind tăiate de nămeți...

Nemții n-au avut noroc cu vremea în războiul lor cu rușii. Toată vara și toată toamna a plouat, acum zăpadă și ger de crapă pietrele. Patru luni de zile tractoarele lor s-au potmolit — acum le îngheață motoarele... S-ar zice că Dumnezeu s-a pus de partea bolșevicilor...

În asemenea condiții să nu ne mirăm că s-au retras și de la Kaluga (nod de căi ferate între Viasma și Tula) pe care emisiunile din Anglia o dau ca „recucerită“ (!!) de ruși...

Întrebarea se pune, cât va mai ține porcăria asta de frig?

Generalul Gherghe, prefectul Poliției, care va fi în curând înaintat și va primi un comandament, *a fost însărcinat* să propună succesiunea sa la Poliție, generalului Dombrovski, aceluiași general Dombrovski pe care Antonescu l-a dat afară din armată în septembrie 1940, cu alți 10 generali, ca incapabil și nedemn să mai figureze în cadrele armatei — aceluiași general Dombrovski tratat de „pungaș“ și a cărui gestiune la Primărie a fost supusă la zece anchete (fără a se găsi de altmintreli nici o vină inculpatului...)!! Strașnică logică! Dombrovski a avut demnitatea să refuze net... Bravo lui!

După o știre *D.N.B.* confirmată pare-se de New York, japonezii au ocupat Manila. N-o să mai avem sfoară pentru secerătorile noastre!

Proclamația lui Pétain, de Anul Nou, a produs la Berlin o explozie de venin și astfel aflăm că propuneri concrete au fost făcute Franței de către Germania și că Franța le-a refuzat — fapt pe care l-am bănuit, dar nu ne-a fost confirmat niciodată... Acum ziarele germane afirmă că *alte propuneri* nu se vor mai face, și regretă că Guvernul de la Vichy a crezut Germania slabă și „nevoită“ să se supună exigențelor franțuzești... În concluzie, presa germană declară *că numai partea privitoare la politica internă* din Manifestul Mareșalului Pétain are importanță și o comentează cu bunăvoință, de altfel...

Radiodifuziunea franceză a luat poziție împotriva unora din afirmațiile lui Churchill în America. Posturile franceze spun că, dacă Anglia a vrut în 1939 pacea, a împins în tot cazul Franța în război — că

acuzația de lipsă de rezistență aruncată armatei franceze e cel puțin ciudată pe buzele unui englez, când se știe că defecțiunea trupe-lor britanice în Belgia a provocat catastrofa — în fine în calificarea de „Guvern vândut“ aplicată Guvernului din Vichy, înseamnă că acel Guvern n-a vrut „să se lase cumpărat de cel din Londra“...

Secolul al XVIII-lea a cunoscut „la guerre en dentelles“ — secolul nostru asistă la războiul „ŕ coups d'onde“!

Procesul împotriva lui Daladier, Blum, Gamelin etc. ce trebuie să se deschidă la 15 ianuarie, va fi probabil amânat, căci dl Lagarde, președintele Curții Supreme din Rions și-a dat demisia. În locul său a fost numit dl Caous, procuror la Curtea de Casație — și dl Caous are nevoie să se inițieze și să studieze dosarele...

Ora 15. Cernescu[1] a venit la amiază să mă informeze despre aprobarea permisului de circulație al automobilului meu, în cadrul noilor dispoziții legale. Acest permis l-a obținut prin generalul Mazarini, cu care e în termeni buni. Dar pe lângă vestea aprobării permisului, mi-a mai adus de la Statul Major și alte vești, care m-au tulburat adânc...

„Merge prost în Crimeea“ — au fost primele sale cuvinte — „și e vorba să se evacueze întreaga peninsulă...“. Eram tâmpit! Alaltăieri îmi spunea Bușilă că, căderea Sevastopolului era iminentă, și azi e vorba să se evacueze Crimeea!...

Cernescu mi-a golit apoi sacul, pe care-l umpluse în birourile Statului Major. Rușii debarcă întruna și amenință să taie forțele de la Sevastopol. Simferopolul a fost ocupat de ei... Comanda-mentul german deliberează dacă trebuie sau nu să evacueze peninsula — hotărârea se va lua chiar azi, dacă nu e deja luată... Soldații noștri, ca și cei germani nu vor să se mai bată, sunt morți de frig...

Ascultam și parcă mi se părea că mi se îngheață și mie sângele...

„Da, continua Cernescu, se întâmplă lucruri bizare și încă nu prea bine lămurite... La Balta, în Transnistria, soldați germani au descărcat 92 de camioane automobile române și au plecat cu ele...“

Simțeam cum se moaie pământul sub mine... Să fie adevărat? Și m-am gândit la tonul plin de grijă, la tristețea ce se degaja dintre rândurile ma-

[1] Șeful Contenciosului de la Societatea Bancară.

nifestelor şi ordinelor de zi de alaltăieri... M-am gândit la mobilizarea generală declarată de toţi militarii iminentă, m-am gândit la chemările masive care au şi început — şi apoi, nu m-am mai gândit la nimic!

....

La orele 15 am ascultat Comunicatul german: pe frontul de Est, la nord şi la Sud *lupte locale* — pe sectorul Central, bombardarea Moscovei! S-ar putea oare ascunde evacuarea Crimeei, s-ar putea oare ascunde defecţiunea trupei în faţa frigului?

Toate sunt posibile...

Numai de n-ar fi începutul dezastrului. O armată, când dă înapoi, nu o mai opreşte nimeni! Suntem în mâna Domnului...

Duminică, 4 ianuarie. Aseară am luat masa la Nicu Greceanu cu generalul Stoenescu, ministrul de Finanţe. L-am tras la o parte şi l-am rugat să-mi spună ce ştia despre cele de pe front. Mi-a spus că citise telegramele oficiale, cu o oră mai-nainte — ultimele telegrame — şi că nimic nu rezulta din ele în sensul unei descurajări sau defecţiuni pe front, din capăt în capăt; că nimic nu confirma ocuparea Simferopolului de către ruşi, ocupare despre care nu văzuse nimic nici în telegramele din zilele trecute, nici nu aflase ceva de la colegi sau de la Statul Major...

Atât ştia, că ruşii debarcaseră şi la Feodosia şi la Kerci şi că surprinseseră pe nemţi în cantonamente unde se retrăseseră din cauza frigului excesiv. Stoenescu nu era deloc alarmat de situaţia frontului; toate mişcările forţelor germane erau impuse numai de catastrofalul ger, pentru o mai uşoară aprovizionare a unităţilor, şi ruşii se lăudau cu succese nejustificate căci nu făceau decât să ocupe poziţii abandonate de nemţi... În Crimeea, situaţia e plicticoasă, dar Stoenescu nu se îndoia că ea va fi „regulată“, dacă n-o fi şi fost deja... Vorbea omul cu atâta sinceritate încât nu pot admite că voia să-mi ascundă adevărul; rămâne de ştiut dacă vorbea întrânsul mai mult generalul sau finanţistul...

Pe de altă parte, generalul Trincu, comandantul Diviziei din Galaţi, care era şi el la masă, pretindea a şti că Brigada a 5-a de Cavalerie (a noastră) ar fi fost încercuită de trupele sovietice debarcate la Feodosia şi la Kerci... E drept că informaţiile lui Stoenescu nu excludeau o asemenea posibilitate...

Recitesc Comunicatul german de ieri: *lupte locale pe un frig excesiv*.. Frigul! Ne omoară frigul! Aşa ceva nu s-a mai pomenit de 25 de ani. O spun Observatoarele meteorologice. La Atena au fost – 5° şi a nins! A nins şi la Smirna! În Epir, temperatura a scăzut până la – 16°. În Turcia, – 25°. La Istanbul au murit oamenii de frig. La Sofia au îngheţat 35 de precupeţi, în carele lor, în drum — noaptea — spre târg! Ce să mai zicem despre cele – 45° de la Moscova şi despre soldaţii germani morţi îngheţaţi (*Radio Londra* vorbeşte de 20 000!!) pe care sovieticii i-au plimbat cu camionul prin oraş, în picioare, legaţi în snopi siniştrii...

Nu se poate ca acest frig infernal să mai dureze mult; am impresia că deja bate în retragere: azi-dimineaţă nu mai erau decât – 7° (aseară – 6°).

M-am tâmpit şi eu de frig şi nu mai ştiu ce să cred...

Ziarele de azi-dimineaţă publică Comunicatul german de ieri, fără nici un comentariu. Bineînţeles, nimic despre Crimeea...

În schimb, ştiri cu vadra mare din Pacific, parcă numai japonezii ar fi pe lume. Succesele japoneze merg înainte. Ocuparea Manilei şi a bazei navale Cavite, din faţa capitalei Filipinelor constituie o dublă lovitură pentru americani, căci ei au pierdut în acelaşi timp şi cea mai bună şi mai înaintată bază navală din Pacific — şi prestigiul lor. Ca Stat protector al Filipinelor, n-au fost într-adevăr în stare să dea acestora un ajutor eficace şi să le trimită, dacă nu o flotă cel puţin avioanele necesare...

În ce priveşte Singapore-ul, „chestia“ va mai dura. Japonezii sunt încă la 230 kilometri de oraş şi forţele japoneze înaintează cam cu 15–20 kilometri pe zi. Nu vor ajunge în faţă de Singapore decât peste vreo 15 zile — abia atunci va începe atacul...

La Washington s-a semnat de către Statele care au declarat război Germaniei, Italiei sau Japoniei, un act împotriva Statelor aderente la Pactul Tripartit. Prin acest act, zisele State, 26 la număr se obligă printr-un articol să coopereze la luptă comună cu toate mijloacele lor — iar printr-un al doilea articol (sunt două în tot) să nu încheie separat nici armistiţiu, nici pace. Printre cele 26 State semna-tare se află Iugoslavia, Grecia, Polonia, Luxemburgul — şi mă întreb cine se va fi angajat pentru ele, şi de ce nu figurează şi Ceho-Slovacia?

După emisiunile de Radio, întreaga presă franceză se ridică împotriva discursului lui Churchill prin care acesta a acuzat Franţa de defecţiune în 1940, şi de trădare după capitulare...

La Berlin s-a făcut o colectă de efecte de lână şi de blănuri pentru front. Rezultatele au fost fantastice, până şi în cartierele cele mai sara-

ce s-a dat din larg. S-au adunat sute de mii de bucăţi... În poporul german vlaga nu s-a stins...

O misiune germană compusă din doi coloneli şi un maior a aterizat ieri la aeroportul Băneasa. Vine din partea Führerului să remită un dar Mareşalului Antonescu. „Les petits cadeaux entre tiennent l'amitié"...

Generalul Speidel venit acum un an printre noi ca şef al Misiunii aeronautice germane şi actualmente şeful întregii Misiuni germane, a fost înaintat „General der Flieger" (analogul gradelor general der Infanterie, general der Kavallerie, general der Artillerie), grad ce corespunde la noi cu cel de general de Corp de Armată. Felicitări...

Se dă ca sigură următoarea mişcare: generalul D. Popescu (înaintat la 1 ianuarie general de Corp de Armată) va trece de la Ministerul de Interne la Ministerul Apărării Naţionale (actualmente deţinut cu numele de Mareşalul Antonescu) iar în locul lui la Interne va fi numit generalul Piki Vasiliu, actualmente comandantul Jandarmeriei. Generalul Jack Popescu subsecretar la Interne, va trece „Comandant al Teritoriului", un fel de inspector al Corpurilor de Armată teritoriale — şi în lo-cul lui la Interne va fi numit subsecretar generalul Gherghe Radu, actualul prefect de Poliţie... Rămâne de găsit un prefect de Poliţie, dat fiind că Dombrovski a refuzat locul!!

În aşteptarea organizării „definitive" a tineretului (pentru împiedicarea tinerilor de a fi atraşi de curenul legionar), s-a constituit o organizaţie specială „Munca Tineretului Român", specială şi provizorie — şi s-a pus sub îndrumarea generalului adjutant Pălăngeanu, un specialist al Sporturilor... Poate că o fi bun şi la Muncă...

Luni, 5 ianuarie. Gerul, care o mai lăsase, iar s-a înteţit... Azi sunt –10°.

Comunicatele germane continuă să fie sibiline. Lupte locale, atacuri respinse, bombardamente aeriene fără multe precizări, iată ghiveciul ştirilor ce ni se dau. Din el poate scoate cine vrea, ce vrea...

Comunicatul de ieri, în ce priveşte sectorul care ne interesează sună:

„Pe sectorul de sud al frontului de Est inamicul a continuat atacurile sale. Aceste atacuri au fost *în parte* respinse prin lupte violente. *Câteva străpungeri locale* au fost închise la loc..."

În ce priveşte acţiunea aeriană comunicatul vorbeşte despre atacuri reuşite asupra aeroportului de la Feodosia...

Din acest comunicat ar părea că suntem încă în Crimeea, că n-am evacuat-o. Dar de multe ori în comunicate se dau ştiri învechite, cu 2–3 zile...

Radio Londra ar fi anunţat ocuparea Novgorod-ului, la nord de lacul Ilmen. Acelaşi post afirmă că comunicaţiile între Moscova şi Leningrad au fost restabilite...

Cu toate aceste ştiri proaste, oficialii şi militarii noştri nu par prea îngrijoraţi. Aceştia din urmă pretind că retragerile nemţilor ar fi fără importanţă strategică... Îmi aduc totuşi aminte de importanţa care s-a dat astătoamnă cuceririi locurilor abandonate acum...

În fine! Cum o vrea Dumnezeu!

Noi nu ştim ce se petrece în ţară la noi, cum am şti ce se întâmplă peste graniţă? Iată, spre pildă, că se pregăteşte iar o mare trecere de nemţi spre sud, şi nimeni din noi nu ştie dacă vor să treacă prin Turcia şi în acest caz, în bună înţelegere — sau să se războiască cu ea. Sau vor poate numai să apere litoralul Mării Negre de o eventuală debarcare rusească? Tot ce ştim — şi încă — e că de la 12 ianuarie se vor sista iarăşi pentru câtva timp toate trenurile de persoane, şi că Poliţia cutreieră casele din Bucureşti pentru încartiruire de ofiţeri nemţi...

În Bulgaria şi în Turcia europeană, zăpadă mare, cu comunicaţii întrerupte... De acolo ne-o veni frigul cumplit ce ne dă gata?

În localitatea Bardia cucerită de trupele britanice, au căzut aproape 7 000 prizonieri italieni şi peste 6 000 de prizonieri germani. Bardia a fost complect distrusă prin bombardamente navale, din largul mării. O afirmă comunicatele engleze.

D.N.B. ne informează că în cursul lunii decembrie au fost scufundate 257 000 tone britanice; pe frontul rusesc au fost doborâte între 27 decembrie şi 2 ianuarie – 98 avioane sovietice. Germanii au pierdut 12 pe acelaşi front.

Ziarele axiste sunt exasperate de comentariile simpatizante engleze cu privire la Soviete şi la rezistenţa lor. Fraza: „Anglia are mult de în-

vățat de la Rusia Sovietică“ stârnește furtuni în presa germană și filogermană, deși e vădit că ea nu se referea la doctrinele comuniste ci la rezistența militară... Tot astfel se comentează cu violență ultima declarație a lui Eden: „Deosebirile de vederi între Anglia și Rusia Sovietică nu sunt așa de mari: forma de guvernământ nu joacă nici un rol...“ O prostie, spusă și de dl Anthony Eden, rămâne tot o prostie.

———

Churchill s-a pronunțat: Palestina să rămână numai ovreilor — arabii au destul loc aiurea! Numai să vrea arabii!

———

Cadoul, pe care Hitler l-a trimis lui Antonescu, constă într-un prea frumos și confortabil automobil Mercedes-Benz, de 240 HP putere, motor cu 8 cilindri. Probabil că acest automobil „special“ este blindat, căci cântărește 4 300 kilograme... ; cu toate că e blindat, poate alerga cu o viteză de 160 km pe oră! În instan-taneul fotografic reprezentând pe Antonescu examinându-și no-ua mașină, instantaneu reprodus în *Universul*, Mareșalul nu pare vesel deloc și are aerul să spună: „Asta-mi lipsea mie!“

———

Marina Știrbei, a doua fiică a defunctului George Știrbei (frate cu Barbu) s-a logodit cu fiul mai mare al lui Brâncoveanu din căsătoria sa cu Coleta Cesianu[1]. Marina are 29 de ani, iar Costi Brâncoveanu 21. Băiatul nu vrea deloc să se însoare, dar a fost silit de neamuri. Marina, snoabă pe cât e de sportivă, vrea să ră-mână *prențeasă...* Căsătoria a fost făcută de Marta Bibescu (Brâncovenii stau la Mogoșoaia, în dependințe), care, drept misiție, a cerut și obținut să i se cumpere moșioara Balotești, pe un preț *bun.* Va plăti Marina Știrbei, foarte bogată, căci Brâncoveanul n-are franc...

———

În oraș circulă zvonul că dl Ică ar fi bolnav de pneumonie. Și toți bucureștenii se bucură... Bucureștenii sunt proști, căci așa cum e, dl Ică e indispensabil regimului, și regimul ne e indispensabil nouă, în clipa de față. Cu toată nenorocita lui sonoritate, Ică e un muncitor, și face ce poate. N-ar fi ușor de înlocuit...

———

[1] Dintr-o căsătorie precedentă cu d-na Antoniades din Alexandria (Egipt), Brâncoveanu mai are un fiu, pe Matei — imens de bogat (moștenirea mamei sale).

Marți, 6 ianuarie, Boboteaza. Boboteaza ne-a tratat cu blândețe: azi-dimineață la ora 7 termometrul n-a însemnat decât – 2°. M-am bucurat pentru bieții soldați scoși la paradă și imobilizați, ceasuri întregi. Să fi scăpat de frig? „Gerul Bobotezei“ este însă în legătură cu datinile vechi, cu stilul vechi, așa încât mai suntem amenințați 13 zile...

———

Locotenent colonelul Marcel Olteanu, fiul rudei mele și prietenului meu din copilărie, generalul Marcel Olteanu, a venit să mă vadă și mi-a prins întrucâtva inima la loc. Lt. colonel Olteanu e șeful de cabinet și intimul generalului Pantazi, și în această calitate trebuie să fie bine informat, și nu pot să pun nici un moment la îndoială buna lui credință. Înaltul nostru Comandament nu e câtuși de puțin alarmat de situația de pe frontul de est. Infernala iarnă, cu nemaipomeniți nămeți și ger până la – 35° pe sectoarele Centru și Nord ale frontului — viscolele și zăpezile de pe sectorul Sud (unde gerul n-a fost așa mare) au împiedicat aprovizionarea și deplasările de trupe și de muniții și au silit Comandamentul german să transforme războiul în Rusia, *pentru lunile de iarnă,* dintr-un război de manevră într-un război de poziție. Pentru stabilirea unei bune linii strategice, Comandamentul german a fost silit să rectifice frontul, să apropie trupele de centrele de aprovizionare și să le retragă în multe locuri ca să îndrepte și să scurteze linia de rezistență. Nicăieri, *în sectoarele din Centru și din Nord,* forțele germane n-au cedat atacurilor rusești; *trupele sovietice n-au ocupat decât pozițiile și localitățile abandonate de nemți.* Statul nostru Major n-are cunoștință nici de ocuparea Novgorod-ului, nici de „eliberarea Leningradului“. Desigur că abandonarea unor poziții cu greu cucerite e dureroasă, dar nu era altceva de făcut, *față de imposibilitatea transporturilor și a mișcărilor unităților blindate și motorizate.* Toate aceste poziții vor fi însă repede recucerite în primăvară; moralul trupelor germane *e excelent, pe tot frontul* și măsurile cele mai metodice au fost luate pentru ca soldații să îndure un minimum de suferințe din cauza frigului și greutăților de aprovizionare. Pentru campania din primăvară, 39 de divizii blindate *noi* sunt gata — material nou și perfecționat, oameni noi perfect instruiți. Germania a început războiul în iunie trecut (contra Rusiei) cu 40 divizii blindate; dintre acestea s-au pierdut, prin distrugere și uzură, circa o treime. Dacă la acest material vechi se adaugă cel nou, constatăm că Germania va reîncepe războiul în 1942 cu circa *65* de divizii blindate în loc de *40* câte a avut în 1941, și cu o armată complectată și încadrată după toate regulile artei. Potențialul de producție al armamentului german *a sporit enorm,* căci pe lângă fabricile din Ger-

mania au fost puse în mişcare cu maximum de randament uzinele din Cehoslovacia, Belgia şi Franţa fără a mai vorbi de cele italiene, care lucrează şi ele pe capete. În faţa acestei producţii uriaşe, producţia rusească *a scăzut* cel puţin cu jumătate, admiţând că centrele industriale din Siberia şi Urali pot lucra în plin, ceea ce e dubios faţă de lipsa de materii prime şi de lucrători calificaţi în uzinele sovietice rămase în picioare...

Dacă în sectoarele din Centru şi Nord, atacurile ruseşti n-au fost decât năvăliri în poziţiile abandonate de nemţi (cum pretind germanii şi... Olteanu) — în sectorul de Sud, au fost atacuri serioase sovietice, care *au constrâns* pe nemţi, în neputinţa lor de a mai aduce întăriri, la retragere. A fost întâi atacul năvalnic asupra regiunii nord-Rostov, unde 30 de divizii (în cea mai mare parte cavalerie siberiană) s-au aruncat asupra porţiunii frontului apărat de italieni... Italienii au dat înapoi în dezordine, au descoperit flancul stâng al germanilor şi i-a obligat să se retragă din Rostov. Dar şi aci lucrurile s-au aranjat şi retragerea nemţilor n-a trecut de 30 kilometri, linia frontului stabilizându-se la est de Taganrog, unde e şi astăzi...

În Crimeea, nu frigul şi zăpada au obligat pe nemţi să se retragă de la Kerci, *ci lipsa de trupe* şi neputinţă de a trimite altele din cauza zăpezilor. În Crimeea şi de-a lungul Mării de Azov frigul n-a fost mare, a fost într-una *mai cald ca în România şi ca la Odessa*, dar a nins atât de tare, încât nici un transport n-a mai fost posibil decât cu săniile, şi sănii, nemţii n-au avut destule decât pentru aprovizionarea trupelor la faţa locului, iar nu ca să mai transporte şi trupe. Pe tot litoralul Azov–Marea Neagră, până la Feodosia, pe o distanţă de peste 300 kilometri, germanii au avut *o singură divizie!!* Debarcările la Kerci şi Feodosia au fost făcute prin surprindere, pe o ceaţă care a durat mai multe zile, *şi care n-a permis aviaţiei să facă zboruri de recunoaştere...*

Debarcarea a avut de scop să degajeze Sevastopolul; dar nemţii *n-au luat nici un regiment de la Sevastopol* (unde comandă asediul generalul Hansen, fost şef de Misiune la noi), au continuat asediul şi au preferat să abandoneze Kerci-ul şi să apere restul Crimeei pe un front strâmt, la gâtul peninsulei Kerci, mai sus de Feodosia... Nu este adevărat că Simferopolul a fost luat de ruşi; acum nemţii atacă violent şi cu succes Feodosia prin bombardament aerian (confirmat de Comunicatul de ieri). La Sevastopol, asediul continuă şi nu e exclus ca cetatea să cadă azi sau mâine...

Despre o evacuare a Crimeei nu s-a hotărât nimic; dar chiar dacă s-ar hotărî aşa ceva pentru scurtarea frontului de la gura Niprului, prin Perecop, la Mariupol — *lucrul n-ar însemna nici o slăbire* a situaţiei forţelor germane — pretinde Olteanu. Desigur, din punct de vedere strategic, dar din punct de vedere moral! Olteanu pretinde că, dacă s-ar evacua Crimeea, ea ar fi recucerită în doi timpi, la primăvară... Să aibă dreptate, sau simplu optimism?

Expunerea lui Olteanu m-a mai însufleţit şi am mai uitat de ştirile alarmante răspândite de posturile de Radio britanice şi de cercurile noastre ovreieşti şi anglofile.

Pantazi şi Olteanu au găsit moralul trupelor noastre pe front excelent, şi Comandamentul German încântat de soldaţii noştri! De- aia ne mai cer... Şi ai noştri, şi nemţii, bine echipaţi şi călduros îmbrăcaţi...

Despre trecerea trupelor germane spre sud, Olteanu nu cunoştea — sau n-a vrut să mărturisească că cunoştea — intenţiile exacte ale nemţilor. Cert e că trupele merg spre graniţa turcească şi probabil e, *că la timpul oportun*, se va pune un ultimatum Turciei: sau lasă trupele germane să treacă, *amical*, sau trupele vor răzbi prin Turcia, însă neamical. Când şi cum, nu se ştie. Din informaţiile Statului nostru Major aşa rezultă, că turcii *aşteaptă* acest ultimatum, ca să se supună *forţelor majore* şi să aibă un pretext acceptabil pentru călcarea trata-tului lor cu Anglia... Aşa au făcut şi bulgarii, care nu s-au supus primă-vara trecută decât unui ultimatum, după ce trupele germane fuseseră masate în România.

Numai că turcii nu sunt bulgari!

Olteanu mi-a mai destăinuit o ştire foarte importantă: după informaţiile lor, *Guvernul de la Vichy a consimţit să lase forţele ger-mane să treacă prin Franţa neocupată, în Spania...* Din Spania, aceste forţe vor trece în Marocul spaniol, şi de aci mai departe, creându-şi o bază de ravitaliere în Africa...

În ce priveşte benzina, Olteanu pretinde că problema nu se pune pentru germani, care au pornit la război cu stocuri pentru doi ani, stocuri pe care nu le-au atacat încă! O fi?

L-am întrebat şi despre preluarea Comandamentului de către Hitler: zâzanie între Brauchitsch şi Keitel — a fost răspunsul pe care l-am primit..

În fine, după Olteanu, toate sunt bune şi merg bine! Să dea Dumnezeu să fie aşa!

Mişcarea ministerială proiectată pare să fi ratat, pentru moment cel puţin. Generalul D. Popescu a rămas ministru de Interne şi Antonescu, cu numele, la Apărarea Naţională. Numirea lui Popescu la Apărarea Naţională, ar fi diminuat mult situaţia lui Pantazi şi cum Pantazi e foarte bine cu Antonescu, se vede că acesta n-a vrut să-l umilească...

A fost numit Piki Vasiliu *subsecretar*, în locul lui Jack Popescu chemat la comandament. Tot la Interne a mai fost numit şi tot subsecretar dl Petre Strihan (?), conferenţiar universitar. Cu greu am putut să aflu că acest domn a fost pe vremuri şeful tineretului bucureştean (!!!) în partidul lui Gheorghe Brătianu. O cunoştinţă veche a lui Ică Antonescu, probabil...

Generalul Vasiliu numit subsecretar, va păstra totuşi şi comanda Jandarmeriei, pe care a deţinut-o până acum.

Ziarele publică o dare de seamă a activităţii aviaţiei noastre în timpul războiului. Pentru un debut şi pentru numărul restrâns al avioanelor noastre, rezultatele au fost prea frumoase: în 4 luni de zile am doborât sau distrus pe pământ 762 avioane inamice! Putem fi mândri...

Corpul diplomatic din Bucureşti a trimis Mareşalului Antonescu un cec de 250 000 lei pentru „Ajutorul de Iarnă", însoţit de o frumoasă scrisoare a decanului, Nunţiul Cassulo. Antonescu a răspuns frumos, şi el. Ziarele publică cele două scrisori.

S-a creat un stil antonescian. Întortochieri de fraze, şi abuz de expresii arhaice, perimate şi răsunătoare. Până şi generalul Sichitiu telegrafiază Regelui Mihai: „În prag de An Nou" — în loc de: „în pragul Anului Nou", cum s-a scris până acum...

Stil Ică!

Colecta făcută în Germania pentru strângerea de efecte calde destinate soldaţilor de pe frontul rusesc a dat rezultate fantastice: s-au strâns 32 144 201 de efecte, din care 5 026 383 perechi ciorapi de lână, 2 219 171 mănuşi şi 1 511 079 haine îmblănite!

Ştire de necrezut: se telegrafiază din Ciung-King că mareşalul Ciang-Kai-Shek ar fi fost numit comandant suprem al tuturor forţelor „aliate" în Extremul Orient! Atât ar mai lipsi englezilor, să se pună sub ordinele chinezilor, după ce s-au făcut propagandiştii bolşevicilor!

Japonezii au atacat din nou prin surprindere insulele Hawai şi au pricinuit mari pagube — de astă dată stabilimentelor militare, căci vase nu mai erau...

Presa berlineză ironizează Convenţia de la Washington prin care Regi şi Şefi de Stat fugari au întărit armatele anglo-saxone. În ce priveşte ultimul discurs al lui Eden, aceeaşi presă caută să demonstre-ze că prin glasul ministrului său, Guvernul englez a încredinţat Sovietelor organizarea viitoarei Europe... O sperietoare germană ca să silească toate popoarele Europei să se strângă în jurul Reichului. Cam de oaie...

Mi se confirmă arestarea lui Aurel Dobrescu. Afacerea ia extindere mare, căci s-au dovedit legăturile între demersurile acestuia şi activitatea petroliştilor de la „Unirea" şi „Romàno-Ame-ricană", arestaţi astă-vară. Printre aceştia: Grigorescu, Popovici etc. Mircea Zăgănescu n-a fost arestat, căci nu s-a mai înapoiat de la Constantino-pol. La nevasta lui, au fost găsiţi 10 milioane lei. După câte mi se spune e mai mult vorba de o organizaţie de propagandă engleză, decât de spionaj. Aşa se explică şi raporturile lui Dobrescu cu întreaga bandă şi sunt fire care duc până la [Iuliu] Maniu. Printre complotişti e şi Sanda Eremia (fiica Cocuţei Eremia, născută Mendel, decedată astă-toamnă), care lucrează la Constantinopol, bine retribuită de „Intelligence-Service". În onorabila tovărăşie s-au mai găsit şi d-ra Carmen Colibăşanu, secretara şi amanta ministrului spaniol Prat şi d-na Ghinea, soţia fostului ministru legionar la Madrid. D-na Ghinea e rudă cu Zăgăneştii... D-ra Colibăşanu a fost arestată, apoi pusă în libertate, şi acum e sub supravegherea Poliţiei, care o pândeşte. Scrisoarea lui Aurel Dobrescu a fost găsită în valiza lui Zăgănescu care i-a fost furată pe drumul spre Stambul... Mare încurcătură! Şi scandal!

Miercuri, 7 ianuarie. De ziua mea — căci *botezat* în biserică sunt Ion — am petrecut o noapte albă... Dureri nebune în picior — s-a răzbunat abuzul de tot felul de bunătăţi în cursul Sărbătorilor...

În cercurile noastre politice vâlvă şi emoţie în jurul vizitei lui Ribbentrop la Budapesta. Ce o fi mergând să mai pue la cale şmecherul cu vrăjmaşii noştri seculari? Trădare?

În realitate, planul unei călătorii a lui Ribbentrop la Budapesta, Bucureşti şi Sofia a fost făcut, după cum am notat-o în aceste însemnări, încă din decembrie. Vom vedea dacă acum călătoria lui se va mărgini la Budapesta, sau dacă va fi prelungită până la Sofia. Pretextul mărturisit: înapoierea vizitelor oficiale făcute de cei mai înalţi demnitari unguri la Berlin — ar cere şi vizite la Bucureşti şi Sofia, căci şi de la noi şi din Sofia s-au făcut nenumărate vizite oficiale la Berlin... Vom vedea. Important nu e ce poate face sau nu face Ribbentrop la Budapesta. Important este *ce* au hotărât conducătorii Reichului la Berlin cu privire la revendicările noastre şi mai ales *posibilitatea Reichului* de a-şi impune soluţiile la pace — fie că aceste soluţii ne-ar fi favorabile sau nu.

Ungurii vor primi pe Ribbentrop ca pe un suveran: ziarele lor sunt pline de portretele secăturii şi de biografiile lui. S-o fi făcut şi reclamă pentru şampania Mumm?

———

Ieri s-a celebrat Boboteaza cu mare alai, în prezenţa Regelui, a Conducătorului, a Guvernului, a Corpului diplomatic şi a înalţilor demnitari. Dumnezeu s-a milostivit cu o temperatură suportabilă (+ 4°), care de altmintreli se menţine şi azi, aşa încât bieţii soldaţi ţintuiţi pe loc n-au suferit de frig. Ce ar fi fost pe – 10°, sau – 15°! *Ca să înveţe pe soldaţi cu frigul li s-au cusut buzunarele mantalelor, de vreo două săptămâni*!!! Nimeni nu pricepe rostul acestei barbarii. Ca şi cum, ca să-i înveţe cu lipsurile, li s-ar suprima mâncarea! Păcat că cu atâtea calităţi, Mareşalul Antonescu mai e şi *un om rău*... Şi face de cap!

———

Tactica sperietorii:

La Berlin se pretinde că Guvernul Reichului posedă *documente* privitoare la negocierile lui Eden la Moscova, şi că din aceste documente rezultă complecta abdicare a Angliei faţă de Soviete, în politica europeană. Guvernul din Londra a consimţit lui Stalin *o expediţie punitivă* (!!!) până la Rin... Şi Berlinul conchide: popoare neutre ale Europei, uniţi-vă cu Germania contra invaziei bolşevismului!...

———

În ultimul său discurs, Roosevelt a anunţat că viitorul buget pentru apărarea Statelor Unite se va urca la fantastica sumă de 56 miliarde dolari — peste 1 500 de miliarde de lei, pe cursul oficial... Câţi bani irosiţi — lumea va ieşi ruinată din acest război. Curată nebunie!

Asasinatul lui Paringaux, şeful de cabinet al ministrului de Interne francez Pucheux, ucis în tren în condiţii misterioase, pare să fie opera propagandei teroriste anglo-comuniste. La o oră după asasinat, *Radio Londra* a anunţat uciderea ministrului Pucheux; de fapt, ministrul trebuia să meargă la Dijon într-o anchetă, dar fiind reţinut la Paris, a trimis pe şeful său de cabinet. Probabil că ucigaşul a luat pe Paringaux drept Pucheux... Ce moravuri! Propaganda engleză caută să producă, prin acte de teroare, dezordini în ţările ocupate de nemţi. Un asemenea război duce de-a dreptul la sălbăticie. Ce ne mai aşteaptă?

———

Un accident ciudat la Sinaia: un camion încărcat cu bere Czell (sticle, 2 000 kilograme) venind dinspre Buşteni s-a ciocnit cu un bobsleich ce cobora în viteză pe drumul ce vine de la grajdurile regale. Ca să evite un accident mortal, şoferul camionului a frânat brusc, dar maşina a patinat, a răsturnat bobul şi s-a dus de vale în prăpastia Peleşului, pe lângă pod. Lucru de necrezut: şoferul şi ajutorul său, precum şi cei doi imprudenţi din bobsleich au scăpat teferi, fără măcar să fie răniţi! Şi camionul, şi bobul s-au făcut ţăndări! E norocul!

———

Joi, 8 ianuarie. Comunicatul german de ieri ne-a adus ştiri mai îmbărbătătoare: trupele germane au nimicit un Corp sovietic care debarcase la Eupatoria (nord de Sevastopol) iar trupele române au dat peste cap şi distrus alt contingent sovietic la vest de Feodosia. Forţele ruseşti din Feodosia şi Kerci au fost şi ele atacate... În sectorul Central al frontului, germanii profitând de o temperatură mai omenoasă, au contraatacat pe ruşi pricinuindu-le pagube serioase, mai ales la nord-est de Harkov. Şi ruşii mărturisesc, în comunicatele lor, că nemţii atacă cu vigoare...

Australienii, ameninţaţi de japonezi, au făcut apel la ajutorul Statelor Unite şi în acest scop au pus la dispoziţia forţelor americane principala lor bază navală, Port-Darwin. Se vor mai crea şi alte baze americane în Australia... Ziarele berlineze comentând acest fapt, declară că Australia a ieşit din Imperiul Britanic şi a devenit al 49-lea Stat al Confederaţiei Nord-Americane! Cam trasă de păr!

Japonezii sunt complect stăpâni pe Borneo britanic şi pe petrolul acestei regiuni şi înaintează mereu spre Singapore... În Filipine continuă curăţirea întregului arhipelag...

———

Posturile de emisiune engleze umpleau lumea cu cele mai extravagante ştiri despre situaţia din Franţa. Astfel au anunţat că zona neocupată franceză va fi ocupată, că Mareşalul Pétain a demisionat, că Guvernul de la Vichy a fugit prin Toulon, că ministrul de Interne Pucheux a fost asasinat, că la Paris şi în alte oraşe numeroşi cetăţeni au fost împuşcaţi de nemţi...

Bineînţeles Guvernul francez dezminte toate aceste ştiri, plăsmuite poate ca să îndârjească opinia publică împotriva eventualei treceri a trupelor germane prin teritoriul francez spre Spania (dacă informaţia pe care mi-a dat-o luni-seara lt. col. Olteanu s-ar adeveri...).

———

Roosevelt a rostit un lung discurs în faţa Congresului. Tonul mai puţin agresiv ca până acum. Preşedintele a căutat să demonstreze o dată mai mult că Statele Unite n-au vrut războiul (!!!), că acesta le-a fost impus, că lupta va fi grea şi că poporul american trebuie să se pregătească la mari sacrificii. Roosevelt a declarat apoi că în 1943 (!!), Statele Unite vor dispune de 60 000 avioane şi de 45 000 tancuri... Numai să ştie să le folosească, căci marafeturile în chestiune nu luptă singure!

———

Molotov a trimis şefilor misiunilor diplomatice din Saratov un protest împotriva „cruzimilor săvârşite de nemţi în ţinuturile ruseşti ocupate“! O culme de îndrăzneală, observă presa germană, cu drept cuvânt. Cruzimile le săvârşesc sovieticii, înainte de a părăsi o localitate, sau după ce o reocupă — asta o ştie lumea întreagă.

Nemţii nu fac decât să repare distrugerile bolşevicilor şi să împace lumea. Astfel 70% din bisericile din Statele Baltice şi din Ucraina au fost repuse în stare de funcţionare şi redeschise credincioşilor...

———

Regele a vizitat ieri Spitalul de răniţi Z. I. 345 şi a distribuit gradelor inferioare şi soldaţilor 100 de decoraţii.

Regina Elena s-a plimbat prin saloanele spitalului Z. I. 302 şi a consolat pe răniţi...

———

A nins azi-noapte binişor, peste toată ţara. Să mulţumim lui Dumnezeu. Temperatura – 2°.

———

Vineri, 9 ianuarie. Berlinul s-a hotărât în fine să pună la punct toate năzbâtiile răspândite de propaganda anglo-saxonă prin presă şi prin

posturile ei de Radiodifuziune. După această propagandă, comandanţii de armate germani se războiesc între ei fiindcă situaţia pe front e dezastruoasă; fortificaţii au început să fie construite pe linia Oderului fiindcă Germania nu se va mai putea apăra pe un front mai depărtat; mitraliere au fost puse în faţa Ministerului de Externe şi a Palatului Reichului în Berlin pentru apărarea autorităţilor de furia populaţiei — în fine, cheta pentru colectarea efectelor de iarnă a dat greş, populaţia ne-maivoind să dea nimic pentru război, şi ce s-a adunat s-a luat cu forţa, prin percheziţii!!!

Că generalii nu se războiesc între ei, că nu sunt mitraliere pe Wilhelmstrasse, că nu se sapă nici un şanţ de-a lungul Oderului, că la cererea de efecte de iarnă poporul german a răspuns cu entuziasm — o poate constata oricine trăieşte în Germania, sau trece pe acolo. În ce priveşte frontul sovietic, ruşii n-au putut atinge nici o ţintă operativă şi germanii şi-au aşezat războiul de poziţie pentru timpul iernii cum au vrut. Presa berlineză observă că de câte ori le merge rău anglo-saxonilor, în acest război, Guvernele din Londra şi din Washington procedează la un „dopping“ serios al opiniei publice, căutând să compenseze propriile lor eşecuri prin minciuni în dauna adversarului... Ori, în Rusia ofensivele masive bolşevice au dat greş, în Libia ofensiva britanică s-a poticnit, iar în Extremul Orient, ce să mai vorbim — dezastru complect...

———

Întrebat asupra inactivităţii armei aeriene în spaţiul german, ministrul Aerului englez a răspuns în Camera Comunelor, că o iarnă a-tât de grea nu s-a mai înregistrat de 17 ani, şi că în condiţiile atmosferice actuale, operaţiuni aeriene ar fi menite să dea greş, cu sacrificiul inutil al unor vieţi preţioase şi ale unor aparate costisitoare...

Tot în Camera Comunelor, vicepreşedintele Consiliului, Attlee a declarat că situaţia în Extremul Orient e gravă şi că Guvernul britanic n-a putut întări cum ar fi fost de dorit bazele din acea regiune (?!) fiindcă a fost silit să furnizeze avioane şi arme Sovietelor (!!!)... Poziţia Singapore-lui e foarte critică, a mărturisit con-ducătorul laburiştilor, mai ales din cauza pierderii Hong-Kong-ului şi Manilei care formau cu Singapore faimosul triunghi strategic pe care se baza întreaga apărare britanică în Extremul Orient...

———

Pare că Guvernul nostru vrea să păstreze cu Statele Unite, cu toată starea de război, raporturi pe cât se poate de omeneşti — şi bine face. Mareşalul Antonescu a oferit astfel d-nei Günther să stea netulburată în

Legația din București cu orice personal ar vrea — și cât ar vrea. Dacă însă ar vrea să plece, un tren special va fi pus la dispoziția ei până la frontiera italiană, tren de care vor putea profita toți însoțitorii d-sale — iar despre efectele și despre obiectele ei prețioase să n-aibă nici o grijă, să le lase la București căci garantează dânsul, Antonescu pentru ele... D-na Günther și-a exprimat recunoștința pentru aceste procedee civilizate, dar a hotărât să plece. Trenul ei va porni peste o zi-două; cu dânsa pleacă și Ela Brătianu[1] *ca soră de caritate!!!* Norocul ei! De ce nu pot să fiu și eu soră de caritate — Doamne! cum aș mai șterge-o...

Un sergent de oraș a fost ucis prin lovituri de revolver în fața garajului Magenta, la Paris — garaj ocupat de nemți și în fața căruia sergentul era de veghe... Toate aceste asasinate produc mari tulburări în relațiile franco-germane. Ăsta e și scopul celor care le pun la cale.

De o săptămână au început să treacă înapoi prin Tighina sute și mii de basarabeni deportați de ruși și regăsiți de trupele germane în înaintarea lor spre Doneț. Oamenii sunt într-o stare oribilă: îmbrăcați în zdrențe, nemâncați, cu părul și barba vâlvoi, tâmpiți și terorizați... Povestesc lucruri îngrozitoare; au trăit cu sfeclă pentru animale și cu apă, iar pâine n-au mai văzut de șase luni — nimeni nu se ocupa de ei. Trimiși la Doneț pentru muncă, au fost abandonați prin case pustii și prin pivnițe... Cea mai mare parte a murit... În dosul frontului rusesc ar domni foamete cumplită — spun ei.

Războiul e totdeauna oribil; când îl duc însă bolșevicii el ia aspecte de nebănuită cruzime. E iadul pe pământ...

Rodrig Goliescu, fost ofițer în armata română, acuzat de spionaj și condamnat înainte de războiul celălalt, apoi mobilizat — a fost găsit mort în patul lui, împreună cu soția și o servitoare tânără, de vreo 20 de ani. Pe timpuri, procesul lui a făcut vâlvă mare. Eu l-am cunoscut la Paris, unde prin 1910 făcea parte din comisia însărcinată cu recepționarea unor avioane comandate în Franța. Era foarte inteligent, foarte simpatic, și eu unul n-am crezut niciodată în culpabilitatea lui. Căzut în mizerie, locuia în două odăi la cumnatu-său Konya și, lucru ciudat, a fost găsit mort într-un pat cu servitoarea, iar soția lui în cealaltă cameră... Nu se cunoaște cauza morții: două ipoteze își fac drum,

[1] Fiica doctorului Dinu Brătianu și fostă soție (divorțată) a lui Alexandru Crețianu.

după una soția geloasă și-ar fi otrăvit soțul și rivala, apoi s-ar fi otrăvit și ea — după alta, moartea câtor trei ar fi fost provocată de emanațiile sobei încălzită cu cărbuni...

Goliescu avea 65 de ani...

Frig și viscol mare în Spania...

Peste 15 zile — cam ăsta este sorocul — va veni valul și peste noi... Noi încercări ne așteaptă...

Ziarele publică decretul de destituire al onorabilului Oct. Malai, directorul Oficiului Național de Românizare, pentru prevaricație. Unul plătește — dar câți au rămas să opereze mai departe!

Am impresia că am avut și eu ceva de furcă, pe timpul ministeriatelor mele, cu un onorabil ardelean purtând acest frumos nume de Malai... O fi tot același? Și parcă mi-l recomandase Veturia Goga...

Prefectura Poliției București a fost din nou scoasă de sub epi-tropia Direcției Generale a Siguranței și pusă sub ordinele directe ale Ministerului de Interne... cum a fost și sub Gavrilă Marinescu!

Sâmbătă, 10 ianuarie. De pe fronturi nimic prea important. Lupte locale, pe frontul răsăritean: sovieticii atacă cât pot, dar sunt respinși cu mari pierderi de oameni și material.

În Libia, noi atacuri de o parte și de alta — suntem probabil într-o fază de pregătire a unei noi ofensive din partea britanicilor.

În Extremul Orient, japonezii înaintează și ocupă metodic.

Ca și la noi, pe frontul rusesc temperatura a devenit mai omenească... Încă două luni de emoții, în această privință!

Generalul von Manstein, comandantul Armatei a XI-a germană, a citat pe ordin de zi Brigada I română de Vânători de Munte, care s-a acoperit de glorie prin eroica cucerire a localității Cergunov, lângă Sevastopol. Citația este mai mult decât măgulitoare pentru trupele noastre...

În discuția care a avut loc la Camera Comunelor asupra situației de război, discuție la care au participat d.d. Attlee și Eden, acesta din urmă, vorbind despre vizita sa la Moscova a declarat că nu putea intra în precizări, dar că tot amănuntul negocierilor a fost comunicat Guvernelor Dominioanelor și Guvernului din Washington. Eden a afirmat însă în fața Camerei „că un acord complect s-a stabilit cu Sovietele asupra țintelor de realizat după război". Pornind de la această mărturisire, Berlinul țipă că Anglia a dat Europa pe mâna bolșevismului. Eu unul nu pot să cred așa ceva și socotesc că dimpotrivă, Anglia capitalistă a obținut făgăduieli de moderație din partea Rusiei Sovietice; rămâne de văzut ce valoare pot avea angajamentele unui Stalin sau unui Molotov...

Vorbind despre frontul oriental, Eden a mai declarat „că actualele violente atacuri bolșevice nu trebuie considerate drept o garanție *că pe viitor rușii vor putea rezista împotriva ofensivelor germane*". Mărturisire prețioasă.

Ribbentrop a sosit la Budapesta. Despre această sosire și despre împărăteasca primire ce i s-a făcut, ziarele noastre sunt mute. De ce? Am aflat cele petrecute la Budapesta prin emisiunile germane de Radio... De relevat cuvântările ținute la masa oferită mi-nistrului de Externe german de către Bárdossy. Ribbentrop a vorbit despre „tradiționala prietenie dintre cele două popoare" — iar Bárdossy a declarat „că poporul maghiar va lupta cu toate puterile sale împotriva bolșevismului *și a democrațiilor occidentale* (bre!), alături de aliații săi și până la sfârșitul victorios al războiului..."

În realitate, la Budapesta a fost *teatru*, și în asta se pricep de minune ungurii! Când te gândești că între maghiari și nemți e numai ură, și că totuși Ribbentrop a fost primit la Budapesta cum n-a fost primit niciodată, nicăieri, Bismarck în cei 30 de ani de domnie ai lui — te apucă scârba...

Judecătorul de Instrucție a terminat ordonanța de dare în judecată a mai multor legionari în frunte cu Ilie Stângă, învinuiți de trafic de devize, pe vremea cât au funcționat la Poliție. Ordonanța a fost înaintată Parchetului.

A apărut un nou decret ordonând depunerea armelor, munițiilor și explozivelor deținute fără autorizare. Să se mai fi descoperit arme nedepuse până acum și deținute abuziv?

Subsecretariatul de Stat al Educației Extrașcolare (căci există și așa ceva) publică normele după care tinerii între 12 și 18 ani sunt obligați să ia parte la „ședințele educative" ce vor fi organizate în fiecare sâmbătă după-amiază... Numai cu asemenea ședințe nu se va obține lucru mare. Noroc — după câte sunt informat — că curentul legionar a slăbit foarte mult în școli... E cazul să constatăm încă o dată: „Vae victis!"...

Propaganda engleză pretinde că Germania e plină de baricade și nemții se încaieră unii cu alții... Mă întreb cine poate fi impresionat prin asemenea gogoși?

Duminică, 11 ianuarie. Valul de frig și de zăpadă anunțat în Spania n-a dus 15 zile, cum ar fi fost cuviincios, ca să ajungă la noi: a și sosit azi-noapte. A nins și a viscolit până dimineața. Zăpadă mare peste toată țara. În Oltenia a nins și ieri, și alaltăieri și zăpada e și mai mare. Frigul este însă suportabil: sunt numai – 6°. În Croația a nins atât încât liniile ferate sunt întrerupte, până la Split, pe coasta mării... Mă gândesc cu jale la front — căci pentru câmp zăpada e bună...

Nici azi, ziarele noastre nu suflă despre vizita lui Ribbentrop la Budapesta. Această politică de ignorare e stupidă, căci publicul născocește, în lipsa lui de informații, și ce nu e...

Tzigara-Samurcaș, care a venit ieri să mă vadă și care după cum se știe e omul nemților, pretinde că Ribbentrop va veni și la București... Atunci vechiul plan, de a merge și la Sofia?

După conferința de la Moscova:

La Berlin continuă, violente comentariile privitoare la negocierile lui Eden cu Stalin și cu Molotov; la declarațiile ministrului englez, subliniind importanța acordurilor de la Moscova *privitoare la organizarea Europei după război*, se adaugă și afirmațiile generalului Sikorski, reprezentantul Poloniei libere, care pretinde că Stalin s-a angajat să respecte voința de organizare a fiecărui Stat. Eden n-a destăinuit nici un amănunt, dar la Berlin se pretinde cu dreptate că angajamentele lui Stalin și ale lui Molotov nu fac o ceapă degerată. S-a văzut cum se țin Sovietele de cuvânt cu prilejul celor întâmplate cu Statele Baltice, cărora Moscova le-a garantat complectă suveranitate prin convențiile din 1940, ca să le calce apoi această suveranitate în picioare, să le robească, să ucidă și să deporteze...

Berlinul caută să sperie şi Turcia, care, în cazul unei victorii anglo-moscovite va fi şi ea forţată să pună la dispoziţia Sovietelor baze militare; toată lumea cunoaşte formula...

Că o victorie anglo-rusească ar însemna pentru Europa distrugerea ei prin anarhia bolşevică, nu încape nici o îndoială. Am spus-o totdeauna: mai bine alături de o Germanie înfrântă decât alături de o Anglie victorioasă, căci Anglia, chiar victorioasă nu va putea niciodată impune ceva Rusiei — pe când o Germanie chiar învinsă, tot ar mai putea stăvili puhoiul...

Dar pentru binele omenirii, Rusia Sovietică nu trebuie şi nu poate să învingă... Aşa să ne ajute Dumnezeu!

Noi nu ne îndoim de bunele intenţii ale Angliei; noi nu uităm oroarea poporului englez manifestată până în vara trecută împotriva comunismului, nici cuvintele lui Churchill care a definit în 1925 Guvernul din Moscova „o bandă de conspiratori cosmpoliţi ieşiţi din pleava Europei şi Americii" — dar ne îndoim de putinţa Angliei, chiar victorioasă, de a stăvili propăşirea bolşevismului. Iată de ce vom lupta până la disperare în acest război alături de Germania şi împotriva Angliei şi a Statelor Unite...

S-a dovedit că Goliescu, soţia şi servitoarea lui au fost asfixiaţi prin gazul aerian care a pătruns în casă prin duşumele în urma unei avarii a conductei din stradă... Oameni fără noroc...

A murit şi Nicu Schina, care acum câţiva ani a agitat mult funcţionărimea şi lumea pensionarilor. Nu era lucru mare de capul lui. În 1921 era consilier la Curtea de Apel şi am fost silit să-l dau în judecată şi să-l scot din magistratură din cauza uneltirilor sale printre funcţionarii cei mărunţi. Ieşit din magistratură s-a aruncat în politică şi, lucru curios, s-a apropiat de mine. L-am făcut deputat în 1931... A murit relativ tânăr; de vreo doi ani nu l-am mai văzut.

Aflu că zmeii legionari au vrut să dea o lovitură cu prilejul Crăciunului sau Anului Nou — anume au vrut să libereze pe camarazii lor închişi prin puşcăriile mai apropiate de Bucureşti... Siguranţa a aflat la timp; mai multe arestări au fost făcute şi mişcarea — a fost paralizată „in ovo". De altmintreli nu era serioasă. Mareşalul Antonescu pregătise un decret de graţiere a unui mare număr de legionari osândiţi; când a aflat despre noua agitaţie, a rupt decretul...

Noul decret pentru depunerea armelor, muniţiilor etc. pe care l-am semnalat zilele trecute a fost provocat de aceste incidente.

Politica cu posteriorul pe două scaune îşi dă roadele...

Luni, 12 ianuarie. A nins toată noaptea. Iarnă cumplită. Minus 9 grade. Poimâine e Anul Nou stil vechi — şi „gerul Bobotezei" e în legătură de sute de ani cu stilul vechi... Suntem în toiul iernii.

Pe frontul rusesc, relativă linişte. În primele zece zile ale lunii ianuarie au fost distruse 112 avioane sovietice, iar nemţii n-au pierdut decât 16. În fiecare săptămână cad aproape 100 de avioane ruseşti; de unde dracul le mai iau, după pierderile masive suferite astă-vară?

Japonezii au avut succese mari în Malaezia şi înaintează mereu spre Singapore. După telegramele din Londra ar fi vorba să se mute Marele Cartier britanic, de la Singapore în Indiile Neerlandeze...

Generalul Wawell a fost numit înalt comisar în Asia Orientală, în locul lui Duff Cooper rechemat în Anglia (unele telegrame olandeze şi suedeze vorbesc chiar de „destituire"). Se zice că rechemarea lui Duff Cooper ar fi fost cerută de Wawell; după alte ştiri ar fi consecinţa agitatelor şedinţe din Camera Comunelor, în care s-a făcut cu violenţă procesul Guvernului, în legătură cu înfrângerile din Pacific... Opinia publică engleză ar fi foarte ne-mulţumită şi telegramele din izvor neutru merg până la prezicerea schimbării Guvernului îndată după înapoierea lui Churchill şi a lui Duff Cooper la Londra... Zvonuri, şi nimic mai mult!

Raţiile de zahăr, de grăsime şi de brânză au fost din nou reduse în Anglia. E bine, pretutindeni...

Stat mult de vorbă ieri cu Tanriöer, ambasadorul turcesc care a venit să mă vadă. În ce priveşte atitudinea Turciei, Tanriöer e foarte categoric: „Vrem să rămânem neutri. Dacă Germania ne va cere să treacă cu armatele sale prin teritoriile noastre, sau să luptăm alături de ea contra Angliei — îi vom declara război. Dacă Anglia ne va cere să treacă prin teritoriul nostru — Anglia sau Rusia — sau să luptăm alături de ele contra Germaniei, le vom declara război..." Turcul nu crede că Germania, care cunoaşte atitudinea Guvernului din Ankara, să pună acestuia un ultimatum, care n-ar duce decât la crearea unui nou front în mo-

mentul când forțele Reichului sunt încă încurcate în Rusia... Din informațiile lui, oficiale și personale, nu rezultă că ar fi trecut trupe germane spre Bulgaria, și nici că vor trece. Poate să fi trecut, și să mai treacă, câteva vagoane cu oameni pentru înlocuirea celor ce se află de-a lungul Mării Negre și în Bulgaria. „Mouvements de relčve qui sont habituels, mais rien de spécial..." Zvonurile răspândite în București, despre o mobilizare a căilor ferate, despre planuri de încartiruiri etc. în vederea trecerii trupelor germane, îi par știri de înaltă fantezie[1]...

Tanriöer nu crede în planul ventilat al unei treceri de trupe germane prin Spania spre Africa. După părerea lui, Africa de Nord e pierdută pentru Axă și orice încercare de a recâștiga terenul pierdut ar fi inutilă. Convingerea lui Tanriöer e că Germania va sfârși în anul 1942 în Rusia, dar că din 1943 înainte anglo-americanii vor lua „le dessus", vor bate pe japonezi și vor ajunge să impună pacea nemților...

La întrebarea mea: „Cum vezi putința englezilor — dacă ar fi victorioși — să oprească pe ruși la Nistru?" — Turcul mi-a răspuns: „Prin aviație... Englezii vor avea o aviație formidabilă, iar sovieticii nici una..."

———

Presa din New York anunță că în Germania e revoluție, că armata a hotărât să omoare pe Hitler și să impună pacea... Asemenea știri au fost difuzate și la Radio, pentru America de Sud... La Berlin se regretă că n-au fost difuzate și pentru Europa — căci nimic nu poate întări mai mult spiritul german de rezistență decât asemenea minciuni... De văzut!

———

Procesele politice de la Riom (Daladier, Blum et Comp) au fost fixate pentru ziua de 9 februarie.

———

La Baroul din București se revizuiește iar lista celor înscriși... Un articol al legii Baromitov prevede că avocații înscriși care n-au pledat 6 ani consecutiv pot fi radiați. Pe temeiul acestui articol, se zice că domnii din fruntea Baroului vor să excludă pe Ghelmegeanu...

———

Virgil Potârcă a cumpărat pe prețul de 20 milioane fabrica de metalurgie Goldenberg, din Grivița. Mănoasă carieră e și politica!

Xenopol Radu e tot în lagăr, cu toate sforțările oamenilor lui să-l scape.

[1] Corespunde cu dezmințirea ce mi-a dat lt. colonelul Olteanu, în ce privește sistarea transporturilor particulare pe căile ferate.

Marți, 13 ianuarie. A nins toată noaptea; termometrul: – 9°. E o iarnă ca în povești și cum n-am mai avut de mult!

De pe frontul rusesc veștile sunt bune în sensul că nemții nu se lasă biruiți de iarnă. Rușii atacă cu înverșunare în sectoarele de la Nord și din Centru al frontului lor, fără a reuși să străpungă liniile germane care ocupă noile poziții determinate de Comandamentul lor. Comunicatele nemțești vorbesc de pierderi mari în rândurile forțelor sovietice care atacă fără rost și fără nici o menajare a oamenilor. În sectorul de Sud, în Crimeea, nimic nou.

În Africa de Nord, acalmie.

Japonezii înaintează mereu: au ocupat și insula Celebes, în arhipelagul Molusulo, colonie olandeză bogată în minereuri și în culturi tropicale. Celebes are o întindere de 190 000 kilometri pătrați. La Singapore, situația e din ce în ce mai critică, pentru englezi...

———

Ultimul discurs al lui Roosevelt a fost evident rostit ca să ridice moralul americanilor, foarte deprimat de pe urma succeselor japoneze. În această cuvântare, Președintele Franklin R. a afirmat un program de înarmare din care relevăm următoarele cifre: la sfârșitul anului 1942 Statele Unite vor avea 45 000 tancuri, 20 000 tunuri de tot calibrul și 60 000 avioane — iar la sfârșitul lui 1943, alte 35 000 tunuri, 75 000 tancuri și 125 000 avioane. Programul este impresionant, potențialul industrial al Statelor Unite este mare — dar totuși se pune întrebarea dacă poporul american, cu moravurile lui și cu Constituția lui demo-cratică, va fi în stare să facă un asemenea efort. Vor trebui transformate atâtea uzine pentru satisfacerea acestui plan militar gigantic, la care se mai adaugă construirea și înarmarea unei flote de 8 milioane tone în 1942 și de 10 milioane tone în 1943 (prevăzute tot în programul lui Roosevelt), vor trebui formați atâția piloți și mecanici pentru avioane, pentru tancuri și pentru vase, vor trebui instruiți atâția artileriști și crea-tă din aproape nimic o armată atât de formidabilă pentru manipularea acestui armament gigantic — încât un mare punct de întrebare se pune cu privire *la aplicarea* programului anunțat. Se pune cu atât mai mult cu cât constatăm că în trecut, programele anunțate de Roosevelt n-au prea fost executate după litera făgăduielilor. De la 1933 încoace Statele Unite au cheltuit miliarde pentru amenajarea și înarmarea bazelor lor navale din Pacific, la Manila, Hawai, Cavite, Guam și Wake pe care toate Roosevelt le-a declarat inexpugnabile și care toate au căzut la prima suflare a vijeliei japoneze...

La Berlin, cercurile militare se arată foarte sceptice asupra realizării noului program american. *O armată nu se improvizează*, afirmă aceste cercuri, *şi tradiţiile demagogice şi electorale nu pot înlocui tradiţiile militare...*

Cine va trăi, va vedea...

După ştiri de la Londra, ideea unei ocupări a Statului Eire (Irlanda) se agită tot mai mult în Anglia. De Valera a declarat că irlandezii se vor opune oricărei încercări de ocupare a insulei lor şi că se vor bate până la ultimul om...

Printr-un decret, s-a hotărât descentralizarea învăţământului nostru primar, secundar, special şi seminarial. Cu începere de la 15 ianuarie, toate chestiunile relative la şcolile şi cadrele acestor învăţăminte vor fi rezolvate de la inspectoratele locale, reorganizate în acest scop. În ce priveşte aceste probleme, Ministerul Educaţiei Naţionale va funcţiona numai ca o instanţă de apel, în cazuri anume specificate. Teoretic, măsura e bună dar cu moravurile noastre mă tem că, în aplicare, ea va da greş... Nu putem găsi un ministru ca lumea, dar atâţia inspectori!

Din cauza dificultăţilor de transport pe această vreme de iarnă grea, s-a suspendat trimiterea colectelor adresate soldaţilor pe front. Mai bine aşa: până acum, şi fără iarnă grea, aproape nici un colet n-a ajuns la destinaţie; s-au pierdut şi s-au furat pe drum — e mult mai bine să nu se arunce banii pe fereastră şi să nu-şi mai facă bieţii ostaşi iluzii degeaba. Din sutele de mii de pachete trimise prin Crucea Roşie, n-a ajuns nici unul unde trebuia! Ce ţară de netoţi suntem!

Ziarele publică un comunicat prin care se aduce la cunoştinţa publicului că escroci cutreieră casele şi prăvăliile cerând daruri şi bani în numele Mareşalului Antonescu, al d-nei Antonescu sau al Consiliului de Patronaj — şi comunicatul cere tuturor să nu se lase ademeniţi şi să dea pe escroci pe mâna Poliţiei. Mareşalul, Doamna şi Consiliul de Patronaj nu se adresează publicului decât prin organele lor speciale (care sunt, comunicatul nu-l spune...).

Până aci nimic de zis (afară numai că comunicatul era inutil), dar ceea ce e formidabil e partea a doua a tartinei prin care *Preşedinţia Consiliului de Miniştri declară că autorităţile n-au dreptul să invoce numele Mareşalului, al d-nei Antonescu şi al Consiliului de Patronaj, şi că nimeni nu trebuie să dea urmare ordinelor primite şi întemeiate pe prestigiul acestor înalte supra-autorităţi...*

Ce mărturisire de anarhie! Ce dovadă că cei de sus nu guvernează, ci se joacă de-a dictatura!

De altmintreli, pare că Dinastia Antonescu e într-o stare de nervi îngrijorătoare. Georgeta Cancicov, care zbârnâie în anturajul Conducătorilor, dar care nu-şi pune căluş la gură, ne spunea ieri (a dejunat la noi): „Dragă, sunt într-un hal de nervi nemaipomenit! Rica[1] nu se mai poate mişca în odaia ei de pachete; Mareşalul urlă şi dă cu pumnul în masă — Ică se ţine de burtă şi se vaită! I-am găsit ieri pe fiecare într-un aparat electric, ca să se potolească!!!...“

Dl profesor Alexandru Marcu, subsecretar la Propagandă se plimbă prin Italia, vorbeşte la Radio despre România şi ţine conferinţe despre Dante, pe care l-a tradus pe româneşte şi l-a trădat. Bani cheltuiţi degeaba, căci la ce ne serveşte să ştie italienii unde e România şi ce vrea?

Deşi a rămas până acum neutră, Brazilia se joacă de-a războiul. La o fabrică de muniţii a sărit în aer un depozit de 35 000 „livre“ (?) de dinamită: sunt o sumă de morţi şi de răniţi...

Generalul August Marici, fost şef de Stat Major al Armatei croate, până în august trecut (de aia-l cheamă August?) — a fost arestat „pentru abateri grave de la onoarea ostăşească“. Nu se pricepe bine din telegramă dacă e acuzat de furt sau de pederastie. Dar ce se pricepe, e că în Croaţia banditului Ante Pavelici, toate merg pe dos!...

Dan Geblescu, consilierul Legaţiei noastre din Budapesta, sosit sâmbătă în Bucureşti, povesteşte lucruri de necrezut despre tratamentul impus de „tigrii“ lui Horthy, românilor şi nemţilor din regiunea Transilvaniei pe care au ocupat-o în urma Arbitrajului de la Viena. Românii şi nemţii (saşi şi şvabi) sunt literalmente lăsaţi să moară de foame. Pe unde au grâu şi porumb, li se rechiziţionează şi nu li se lasă aproape

[1] D-na Antonescu.

nimic. Pe unde n-au, nu li se dă nimic. Cartele se împart la toată populaţia, dar apoi jandarmii iau pe ale românilor şi pe ale nemţilor şi le rup. Unde nu le rup, cartelele nu servesc la nimic, căci nemţilor şi românilor care încearcă să le folosească li se răspunde regulat că aprovizionările s-au terminat...

Şi românii şi nemţii sunt maltrataţi şi bătuţi fără milă, pentru orice pretext. Au fost închişi şi bătuţi români care au întâmpinat prin gări trenuri cu răniţi germani aducându-le în dar fructe, lapte şi ce aveau şi ei... Pretextul: au trecut fără voie *peste şine!!* Au fost închişi şi bătuţi nemţi care arborau steaguri, sau chiar şi steguleţe de hârtie germane! Reclamaţiile la Comisia Mixtă (germano-italiană) din Cluj nu duc la nimic, Comisia mulţumindu-se să înregistreze plângerile şi să le transmită la Berlin şi la Roma...

Populaţia noastră e însă dârză, şi le suferă toate, cu smerenie şi cu nădejde... Norocul nostru e că ungurii nu fac deosebire între români şi nemţi; va veni ziua în care Germania va sili pe maghiari să plătească scump nebuniile pe care le comit azi...

În Ardealul ocupat, măsurile administrative luate de Guvernul din Budapesta au distrus toată viaţa economică; Clujul e în marasm, *şi până şi ungurii locali regretă vremea domniei româneşti.* Astfel toate tranzacţiile săvârşite de la 1919 încoace au fost declarate „revizuibile", toate donaţiile făcute de Stat sau de comune au fost anulate[1], iar împroprietărirea ţăranilor a fost şi ea *în principiu* declarată ilegală — în multe locuri pământurile au fost chiar redate foştilor proprietari (cazul Josica, prefect de Cluj).

Clujul e mort. În schimb viaţă activă la Turda, ajuns centru de tranzacţii între cele 2 părţi ale Ardealului. Geblescu pretinde că la Turda mişună spioni unguri şi că autorităţile noastre nu iau destul seamă la aceşti spioni şi la agenţii provocatori comunişti pe care Budapesta îi îndestulează cu bani şi cu foi de propagandă...

La Budapesta, Legaţia noastră e pusă la index. Membrii ei nu sunt poftiţi decât la gară, când e o recepţie oficială, cum a fost cazul cu Ribbentrop. Geblescu nu ştie pentru ce a venit Ribbentrop la Budapesta. Probabil ca să mai încurajeze pe unguri *care sunt toţi convinşi că Germania a pierdut războiul şi joacă deja pe ascuns carta anglo-americană.* Organizată cu mult fast, primirea lui Ribbentrop a fost rece — deşi şcolile erau înşirate pe stradă şi mulţi curioşi priveau, nici un semn de anti-rasism nu şi-a făcut drum la trecerea reprezentantului

[1] Astfel s-a reluat locul donat de comuna Cluj pentru construirea catedralei ortodoxe. Biserica zidită pe acest loc a fost închisă...

Germaniei. În ce priveşte steagurile, la o sută de steaguri ungureşti fâlfâia şi unul german.

Horthy s-a însănătoşit, dar e bătrân. Se vorbeşte de fiu-său ca succesor pentru Regenţă. Fiul lui Horthy e în vârstă de 37 ani, e preşedintele M.A.V.-ului (căile ferate) şi petrece nopţile prin „cabareturi", deşi e însurat cu o contesă nostimă, născută Edelsheim...

La Budapesta, singurii amabili cu românii sunt membrii Legaţiei germane, cu ministrul von Jagow în frunte. Încolo, bieţii diplomaţi români nu văd pe nimeni...

Geblescu insistă mult asupra analizării vieţii economice în Ardealul ocupat de unguri: faptul că nu se mai poate face nici o tranzacţie asupra proprietăţilor imobiliare, că însăşi dreptul de proprietate a ajuns precar (nimeni nu ştie ce va aduce ziua de mâine şi al cui va rămâne Ardealul) au paralizat orice iniţiativă, pe toate terenurile economiei. Are dreptate, dar nu cred că această paralizie să fie în defavoarea noastră...

———

Un italian tâmpit, sau numai plătit, a scos la Verona în aprilie 1941 o carte intitulată: *Da Codreanu a Antonescu, România di ieri e di oggi.* Cartea, cu fotografii, face apologia legionarilor şi a lui Antonescu, pozat în cămaşă verde.. Cum se vede, omul era înapoi cu evenimentele şi probabil că şi-a scris cartea pe vremea lunii de miere dintre Antonescu şi Sima. Treaba lui, a celor care au plătit-o şi a celor care au tolerat pe Vojen la Roma şi după „rebeliunea" din ianuarie. Ceea ce este însă de necrezut e că sunt tratat *eu* într-însa de „massacratore"! Boul cu pana între copite mă confundă cu Argeşanu... nume probabil cu totul necunoscut lui, pe când de al meu mai auzise! La pag. 178, bestia scrie: „L'ex-Presidente del Consiglio *Argetoianu*, et massacratore..." şi apoi mă dă ca mort, în ispăşirea păcatelor mele... Cu o pagină mai nainte, mă tratează de *general*, şi de succesor al lui Călinescu!

Iată cum se scrie Istoria...

Era să uit numele autorului: Alfonso Panini Finotti!

———

Miercuri, 14 ianuarie. Azi e Anul Nou stil vechi... Pe stilul strămoşilor noştri, anul 1942 ne-a luat cu ger mare. Termometrul arăta azi-dimineaţă – 12°, dar mi se spune că noaptea a fost şi mai frig. Zăpadă mare peste toată ţara şi ger — nimic anormal în ajun de Bobotează, dar neplăcut...

———

Ieri am avut, prin domnii de la Externe, ştiri mai precise despre evoluţiile ex-Regelui Carol al II-lea, ştiri primite de Guvern prin Lisabona. Regele este tot în Mexic; abia acum a primit autorizaţie de a trece în Statele Unite, unde se va instala zilele acestea. În Statele Unite va lua preşedinţia de onoare a Partidului „Românilor Liberi" (!!) întemeiat de emigranţii şi refugiaţii români din America. Despre cei ce compun în mare majoritate acest partid, se poate judeca după preşedintele lor activ, dl... Fischer! Preşedinţia de onoare a avut-o până acum Citta Davila (!!); nu se ştie dacă Davila s-a împăcat cu Regele Carol (!!) şi i-a oferit locul său (!!) sau dacă „partidul" (!!) a scos pe Davila din scaun ca să înscăuneze pe fostul Rege! Radu Irimescu a cerut şi a obţinut cetăţenia americană şi ziarele noastre de azi publică chiar decretul prin care, în urma acestei încetăţeniri, i-a fost retrasă, conform legii, cetăţenia românească...

Faimoasele declaraţii la Radio, ale ex-Regelui Carol, n-au fost trâmbiţate din Statele Unite, cum s-a spus, ci din Mexic, pe care ex-Regele nu l-a părăsit încă. Şi n-au fost nici aşa de drastice cum mi s-a povestit... Carol n-a tratat pe fiul său de uzurpator, ci a afirmat numai că nu e în măsură de a domni şi guverna fiind prizonierul nemţilor. A mai adăugat că e convins de victoria anglo-americanilor şi că se va pune în fruntea românilor liberi din America, pentru a servi interesele ţării sale alături de aliaţii naturali ai României...

Că joacă cartea Angliei, nimic de zis, căci n-avea alta. Rămâne de văzut dacă Anglia va juca cartea lui, în ipoteza că la pace va mai putea ţine cărţi în mână...

Ribbentrop s-a înapoiat la Berlin, şi ziarele noastre continuă să ignore călătoria lui şi să nu scrie un cuvânt despre cele petrecute la Budapesta. Această ridicolă atitudine a fost desigur adusă la cunoştinţa Berlinului şi numai bine n-a putut să ne facă în spiritul celor de la Wilhelm-strasse.

După câte am putut afla de la Externe, principalul scop al vizitei lui Ribbentrop la Budapesta ar fi fost să determine pe unguri să trimită un număr mai însemnat de divizii pe frontul rusesc, la primă vară. Nemţii ar cere acest efort ungurilor, pe de o parte ca să-i solidarizeze mai strâns cu Axa (cunoscându-i că pontează pe două tablouri...), iar pe de alta ca să le uzeze materialul şi oamenii şi *să nu-i lase la sfârşitul războiului cu armata intactă*. Din acest punct de vedere, demersul lui Ribbentrop la Budapesta ne convine de minune...

Până acum, n-am putut afla dacă şmecherul ministru de Externe al Reichului a reuşit sau nu în misiunea sa...

Cu toate dezminţirile lui De Valera, chestiunea ocupării Irlandei e la ordinea zilei, la Londra şi în Statele Unite. Ziarele din New York cer debarcarea unui corp expediţionar american în Irlanda, ca să facă din această insulă o bază militară pentru viitoare operaţiuni în Europa...

La Berlin se pretinde că nemulţumirea împotriva Guvernului Churchill e în mare creştere în Anglia. Opinia publică învinuieşte actuala conducere de lipsă de iniţiativă pe toate fronturile, afară de Africa de Nord — de lipsă de coordonare şi de plan şi mai e şi foarte impresionată prin înfrângerile din Extremul Orient şi prin reducerea raţiilor alimentare în Anglia.

Dacă aceste informaţii germane corespund sau nu adevărului, se va putea vedea după înapoierea lui Churchill la Londra.

După ştiri americane ar urma să se creeze la Londra un „Consiliu Imperial de Război" pentru coordonarea eforturilor Dominioanelor cu ale Metropolei.

După sosirea lui Eden la Londra, s-a spus că Guvernul englez ar fi dat celui din Ankara lămuriri asupra acordurilor şi conversaţiilor de la Moscova. Fie că destăinuirile lui Eden n-au fost suficiente, fie că n-au fost aduse la cunoştinţa publicului — presa turcească a început o campanie cerând Angliei să-şi dezvăluiască planurile...

A apărut o listă de ofiţeri superiori şi inferiori decoraţi cu Mihai Viteazul „post-mortem". Sunt destui de mulţi, prea mulţi chiar, din nefericire...

Joi, 15 ianuarie. Ziarele de azi-dimineaţă publică amănunte, transmise de la Berlin, asupra liniei ocupate de forţele germane pe frontul rusesc. Această linie, pornind de la Leningrad, trece prin Schlisselburg, lacul Ilmen, lacul Zelig (la răsărit de ele), până la Moskaisk şi de acolo la est de Kaluga, de Orel, de Kursk, de Harkov, de Taganrog la Marea de Azov. La Berlin, ofensiva bolşevică se consideră ca prăbuşită. Cercurile oficiale germane nu manifestă nici o grijă asupra menţinerii frontului actual până la reluarea ofensivei de primăvară împotriva Sovietelor, cu tot frigul neobişnuit care continuă să stânjenească operaţiunile. Experţii militari germani pretind că ruşii au comis o mare greşală aruncându-şi toate rezervele şi ultimul lor material de război în ofensiva de iarnă pe care au dezlănţuit-o, care a dat greş şi le-a mistuit puterile de rezistenţă în primăvară. Să fie aşa! Dar comunicatul Marelui Cartier german, de ieri, nu mă

încântă căci mărturiseşte pe sectoarele din Centru şi de la Nord „lupte grele în care bolşevicii au suferit pierderi sângeroase“ — formulă care de obicei acoperă insuccese. Dacă sunt, să dea Dumnezeu să fie locale, şi fără importanţă... În Crimeea, acalmie...

Japonezii înaintează în Malaezia. Au pătruns pe teritoriul Sultanatului Malaka, la o sută şi ceva de kilometri de Singapore. Forţele lor au mai ocupat insula neerlandeză Tarakan, care produce circa 700 000 tone petrol pe an. Un vas port-avion american, de 33 000 tone, de tipul *Laxington* a fost scufundat.

Generalul Wawell şi-a mutat cartierul general la Batavia.

În Australia enervare mare; s-a hotărât ca nici un regiment australian să nu mai fie trimis pe fronturi îndepărtate...

La Tokio s-a fixat un nou plan de construcţii navale în stil mare.

În Africa de Nord, pe front, lupte fără însemnătate. După o ştire din Cairo, neconfirmată încă, britanicii ar fi ocupat localitatea Solun, împresurată deja de mult şi izolată de forţele italo-germane.

Witzleben, care s-a înapoiat de la Berlin, îmi povesteşte că acolo, în ce priveşte frontul rusesc, încrederea în victorie e desăvârşită. Spiritul trupelor pe front e excelent, cu tot frigul care domneşte şi armata abia aşteaptă primăvara ca să pornească cea mai formidabilă ofensivă din câte s-au văzut...

Cu privire la schimbările în comandament, ele n-au avut un substrat îngrijorător. Brauchitsch şi Rundstedt pe de o parte şi Cartierul General, al cărui suflet este generalul Jodl, pe de alta, n-a mers niciodată bine. Astă-toamnă, Brauchitsch şi Rundstedt au fost de părere să se oprească ofensiva pentru iernare şi să nu se meargă prea departe de linia pe care au fost instalate rezervele şi aprovizionările. Rundstedt ar fi spus: „Dacă-mi daţi ordinul, voi ocupa şi Rostovul, dar cu perdeaua de trupe de atac pe care o am *nu mă voi putea menţine...*!“. Ordinul a fost dat şi urmările sunt cunoscute. Ca să ispăşească greşeala altora, Rundstedt a fost pe nedrept înlocuit prin mareşalul Reichenau... Cu mareşalul von Bock, lucrurile s-au petrecut tocmai pe dos. „Dacă-mi mai daţi încă o divizie, iau Moscova!“ — a afirmat comandantul forţelor din Centru. I s-au dat divizii după divizii şi Moscova tot n-a fost luată. Dar bizuindu-se pe afirmările lui von Bock (care până atunci îşi îndeplinise toate făgăduielile), Hitler a anunţat în zgomotosul său discurs din octombrie ocuparea Capitalei sovietice... Înlocuirea lui von Bock prin mareşalul List, a fost astfel până la un punct justificată...

Cel care conduce de fapt Cartierul General în numele lui Hitler, nu e Keitel, ci generalul Jodl (ajutorul lui Keitel), un general de prima ordine. Alt general foarte cotat şi destinat la înalte comandamente, ar fi generalul von Manstein, care deocamdată comandă în Crimeea.

Witzleben a văzut la Berlin şi pe Clodius. Secătura e nemulţumită de noi, *fiindcă nu le dăm destule*, şi mai ales fiindcă suntem atât de prost organizaţi economiceşte şi *nu ştim* ce avem şi ce putem da (aci au dreptate). Negocierile cu Resmeriţă sunt totuşi aproape sfârşite. Ca să mai scadă activul nostru în clearing, Germania ne va da *aur*!!! Legea prin care au fost suprimate societăţile de export de cereale din România a înfuriat pe nemţi. Clodius a destăinuit totuşi lui Witzleben că s-a găsit o formulă prin care să se permită *societăţilor germane* să lucreze mai departe (probabil pe cale de mandat din partea Statului)...

Knatcbbull-Hugessen, ambasadorul Angliei în Turcia s-a înapoiat de la Moscova la Ankara şi a avut o lungă întrevedere cu Saracioglu, căruia i-a remis un mesaj din partea lui Eden şi altul din partea lui Stalin... Ce a spus englezul turcului, nu ştim noi — dar *Agenţia D.N.B.* pre-tinde a şti că Stalin ar fi cerut Strâmtorile şi că Eden le-ar fi dat (parcă ar fi ale lui!). Ştirea agenţiei germane e menită să întărâte opinia publică turcească; în realitate e puţin probabil că în situaţia de azi, Stalin să fi emis pretenţii asupra Strâmtorilor, şi mai puţin probabil ca englezii — oricare ar fi situaţia — să consimtă la o înstăpânire rusească asupra Dardanelelor...

După informaţiile Axei, Churchill se înapoiază din America la bordul unui submarin! Dat fiind temperamentul lui Churchill, care vrea să cunoască toate, lucrul nu e exclus — dar axiştii fac din această hotărâre a premierului britanic o mărturisire de slăbiciune şi de nesiguranţă a Atlanticului... „Regina Mărilor“, obligată să-şi ascundă şeful Guvernului între două ape!

Aseară, poftit la un ceai de Quaranta, am făcut cunoştinţa lui Bova Scoppa, ministrul Italiei. Mi-a părut un băiat inteligent. S-a arătat încântat că mă vede, cunoştea toată activitatea mea, mă ridica în ceruri cu laudele! Ar fi fost mai simplu şi mai politicos, să-mi facă o vizită şi să se prezinte, cum au făcut toţi predecesorii săi! Am crezut că abţinerea lui de a lua contact cu mine era datorată unor instrucţiuni menite să nu jignească pe Antonescu — dar din conversaţie m-am convins că o asemenea preocupare nu există, şi că atitudinea lui era pur şi simplu rezultatul unei lipse de educaţiune şi de curtoazie....

Nu i-am vorbit despre cartea lui Panini-Finotti, deoarece am însărcinat pe Georges Duca[1] să o arate lui Ică, căci — lucru de necrezut — am mai găsit într-însa interesanta constatare că „ruptura“ dintre Mareșalul Antonescu și legionari a fost determinată de faptul *că Mareșalul a aprobat și recunoscut Arbitrajul de la Viena, pe când legionarii, nu*!!!! Iar pe coperta volumului, steagul verde cu gratia de aur și harta României ciuntite stau față în față cu emblemele Mișcării Legionare și a Mareșalului! N-am priceput perfidia acestei așezări decât după ce am citit cartea...

Generalul Niculescu, comandantul Bucureștilor mi-a lămurit ieri cele întâmplate în preajma Sărbătorilor cu legionarii, despre care s-au povestit tot felul de lucruri, bazate numai pe zvonuri necunoscute. În realitate n-a fost nimic la București. S-a descoperit în închisoarea din Aiud un complot bine organizat pentru eliberarea deținuților de acolo, care din neglijența directorului, izbutise să-și procure armele și uneltele necesare pentru evadarea lor... Dacă nu descoperea complotul la timp, scăpau toți, și la Aiud erau închiși cei mai periculoși... Agitația legionară a reînceput și prin cuiburi, dar pe o scară mai timidă; adevărata agitație se făcea în închisori, căci toți conducătorii sunt închiși... Mareșalul Antonescu s-a înfuriat, a destituit pe directorul general al Închisorilor și mai mulți directori de penitenciare, și lucrurile au reintrat în ordine. S-au făcut și arestări prin cuiburi...

Un foarte periculos legionar Boianu, a scăpat de la Malmaison. Fusese adus ca martor într-un proces și mituind un plutonier a izbutit să se facă nevăzut, și nici n-a mai putut fi găsit! Legionarii erau înțeleși să „citeze“ ca martori pe cei mai violenți din cei închiși, în nădejdea că pe drum, sau chiar de la Malmaison „martorul“ să poată evada... Dar n-a izbutit decât zisul Boianu. Acum s-a luat măsura să nu se mai aducă martorii citați. Până aici, grefele trimiteau adresele lor de chemare direct penitenciarelor, care executau ordinul. Citațiile vor fi în viitor trimise Ministerului de Justiție, care le va pune la dosar...

Recrudescența Mișcării Legionare nu e periculoasă — pretinde generalul Niculescu — dar agitația trebuie supravegheată și înăbușită pe loc...

Radu Lobei, fostul șef de cabinet al lui Călinescu, fusese dat în judecată pentru delapidare din fondurile Ordinii Publice. Procesul a fost

[1] Însărcinat vremelnic cu conducerea directivei Politice în Ministerul de Externe.

instruit de instanțele ordinare, deoarece Lobei nu era „fost demnitar“. Acestea l-au achitat, inculpatul putând dovedi că n-a manipulat fondurile decât „din ordin“. Instanțele ordinare au înaintat însă dosarul Comisiei Speciale pentru controlul mânuirii fondurilor secrete (prezidată de Căpățână), ca să decidă „asupra întrebuințării fondurilor înseși și asupra răspunderii celor în drept“...

A mai scăpat un pungaș!

S-a mai blocat și bumbacul. Încetul cu încetul vom ajunge să trăim într-un falanster în care „stăpânirea“ ne va furniza și hârtia de șterș la c.r!

Ziarele publică o nouă listă de decorați cu Mihai Viteazul: de data asta este vorba de vreo 30 și ceva de ofițeri inferiori, de la sublocotenent la căpitan, scăpați cu viață, din aprigele lupte de astă-vară. Se dau pe scurt și faptele pentru care au fost decorați. Toți, unul și unul; nu se mai fac abuzurile din 1916 și 1917. Foarte bine!

Vineri, 16 ianuarie. Frigul a mai scăzut. Ieri la ora 7 dimineața erau – 16°, azi la aceeași oră sunt numai 11 grade. Dar pe frontul rusesc, după comunicate, e tot prăpăd. Cu tot gerul care domnește acolo, pare că germanii mențin liniile lor neatinse — ba ei anunță chiar succese, la Centru, la est de Harkov — și la Sud, la răsărit de Taganrog. În Crimeea, bombardări germane (aeriene) serioase la Feodosia și la Kerci, cu efecte sensibile. Bătălia, la est de lacul Ilmen pe platoul Valdai e încă în curs.

În Finlanda operațiunile sunt paralizate printr-un frig ce nu s-a mai pomenit de 40 de ani. La Hangö, finlandezii au pus prizonieri ruși să curețe minele. Ele sunt însă atât de numeroase, încât curățirea va mai dura câteva săptămâni și numai după ce vor fi toate ridicate sau distruse se va permite populației să se reîntoarcă la căminele ei.

Toate succesele trâmbițate de Londra în numele rușilor, precum reocuparea Harkovului, Kurskului etc. sunt de domeniul fanteziei. O spun cel puțin nemții, căci eu n-am fost la fața locului să controlez, dar pare că adevărul e de partea lor, și că succese pe frontul rusesc nu sunt trâmbițate de emisiunile anglo-saxone decât ca o compensație pentru dezastrele suferite de englezi și de americani în Pacific...

În Malaezia, japonezii înaintează vertiginos pe 3 coloane, spre Singapore. Trupele nipone au pătruns în Sultanatul Jahore și nu mai sunt

despărțite de marea bază navală britanică decât printr-un teritoriu larg de vreo 80 de kilometri... Toate bazele militare din Celebes au fost cucerite, și celelalte, Molucce, ca și Jawa și Sumatra vin acum la rând...

Marele vas port-avion torpilat de japonezi ar fi fost mai exact identificat; nu e un vas de 33 000 tone, tip *Lexington* ci un vas mai mare, de 45 000 tone — cel mai mare și cel mai nou din flota americană. Odată cu dânsul, au pierit și 100 avioane, care n-au avut timp să decoleze... Din 7 vase port-avion, flota americană a mai rămas cu 5.

La *Radio Londra*, în emisiunea de ieri la amiază, s-au rezumat articole fulgerătoare publicate de presa engleză împotriva incuriei administrației civile ca și celei militare care au permis dezastrele din Extremul Orient și pierderea unor baze pentru recucerirea cărora Anglia va trebui să sacrifice mii și mii de vieți... Dat fiind că emisiunile Radiofonice se fac sub cenzură, violența atacului săvârșit împotriva Guvernului de postul din Lontra e simptomatic și dovedește că opinia publică engleză e extrem de surexcitată... O schimbare de Guvern, cu toate marile nemulțumiri ce se manifestă, nu e posibilă. Englezii n-au un om mai hotărât și mai dinamic ca Churchill — dar e probabil că Churchill va fi silit să arunce lest...

Radio Londra a mai mărturisit ieri teribilele atacuri asupra Maltei — *17 bombardamente în 12 ore...* — lăsând să se înțeleagă că o evacuare a insulei de către forțele britanice ce au mai rămas, nu e exclusă...

Ocuparea localității Solun de către englezi nu s-a dovedit exactă: și ieri s-au dat atacuri violente asupra acestei poziții, care, deși izolată, rezistă încă...

———

Dansatorul Ciano a sosit la Budapesta. După Ribbentrop. Se vede că ungurii se lasă greu cu trimisul de trupe pe front...

Sosirea lui Ciano la Budapesta (primit cu aceleași onoruri ca Ribbentrop, și cu mai multă căldură, cu toată temperatura scăzută) — n-a fost trecută sub tăcere de ziarele noastre (de ce aceste două atitudini diferite?), care se mulțumesc însă să anunțe faptul, fără a-l comenta, nici sublinia.

De ce această deosebire între cele două vizite? Ne-a supărat mai mult vizita lui Ribbentrop ca a lui Ciano? Sau am vrut să dăm o lecție nemților? Oricât de caraghioasă ar părea această ipoteză, ea este oarecum întărită printr-un mic fapt divers în-tâmplat sâmbăta trecută, care a făcut totuși oarecare vâlvă. Sâmbătă seara a avut loc un banchet pentru comemorarea nu știu câtor ani de existență a ziarului *Curentul*. La acest banchet, după ce s-a citit o telegramă de cordiale urări din partea lui Ică Antonescu, Pamfil Șeicaru a ținut un logos în care a înjurat pe nemți „care ne sărăcesc" și a emis ideea că am putea *să încercăm și cu rușii*"!!! Las la o parte inconștiența acestor declarații, las la o parte faptul că până ieri Șeicaru mânca la ieslele nemților și italienilor (să îi fi retras prietenii subvențiile?), las la o parte lipsa totală de calificare a țiganului pentru a se pronunța în asemenea chestiuni — dar faptul că cuvinte ca cele spuse sâmbătă seară au putut fi rostite în fața a 60 de persoane sub auspiciile unei tele-grame semnate de Președintele Consiliului de Miniștri, dă mult de gândit... Să ni se fi urât cu binele? Sau își imaginează Guver-nul nostru că trecând sub tăcere faptele reprezentantului Germaniei și punând pe un salariat să înjure Reichul, îi va folosi la ceva? Tare trebuie să scârțâie axa, între Berlin și noi, ca să se ajungă la astfel de proceduri... Să sperăm că sunt reacții de mânie trecătoare — *căci nu s-a sfârșit cu rușii...*

———

Comisia de Anchetă pentru mânuirea fondurilor secrete a găsit în gestiunea lui Moruzov o sumă de 160 milioane nejustificată. Comisia Prezidențială de judecată, după mai multe amânări și-a dat în fine sentința: D-na Aurora Florina Moruzov a fost osândită la restituirea (!) sumei de 35 milioane lei (tatăl său a fost ucis la Jilava)! Ia-i de unde nu sunt!

———

Multă vâlvă în jurul naturalizării lui Irimescu. Lumea se miră că i s-a retras numai cetățenia, la noi, și că n-a fost și degradat în armată, ca dezertor în timp de război... Irimescu e și membru al Jockey-Clubului, și mulți din colegii săi vor să ceară radierea lui... Ce să-i pese lui Irimescu! Trăiește el bine și liniștit în America?

———

Conferința Statelor Sud-Americane a început ieri, la Rio de Janeiro. Statele Unite fac tot ce pot ca să atragă Puterile Americane rămase încă neutre, în război. Nu se poate ști ce se va întâmpla, dar până acum prevederile sunt că America de Sud va rămâne neutră, într-o neutralitate binevoitoare însă, față de anglo-saxoni.

———

Sâmbătă, 17 ianuarie. Toată noaptea a viscolit, dar azi-dimineață termometrul nu arată decât – 9°, contra – 11° ieri-dimineață și – 16° alaltăieri. Pare că gerul vrea să mai slăbească; să dea Dumnezeu să fie așa.

Pe frontul rusesc şi în Africa de Nord, nimic special. Lupte locale, fără consecinţe.

Pe frontul rusesc, anunţă mici succese şi nemţii şi bolşevicii. Pare totuşi că ale nemţilor sunt mai serioase. De la Leningrad la Tagamog, linia frontului rămâne neschimbată şi pierderile moscoviţilor sunt mari în oameni şi material.

Japonezii îşi continuă campania conform planului stabilit. La Singapore, panică mare, din cauza bombardamentelor repetate.

Conferinţa Pan-Americană de la Rio de Janeiro s-a deschis printr-un mare discurs al Preşedintelui Braziliei, Vargas, care a definit scopul Conferinţei: apărarea libertăţilor şi intereselor Statelor Americane. Vargas a vorbit despre solidaritatea Statelor Sud-Americane cu Statele Unite ale Americii de Nord şi a încheiat printr-un imn de proslăvire a libertăţilor democratice... După dânsul a vorbit Summer Welles, subsecretarul de Stat al Statelor Unite, căutând să atragă toate Statele Americii Latine în sfera intereselor Puterilor anglo-saxone. S-a hotărât că conferinţa să ia sfârşit în ziua de 26 ianuarie.

A murit Ducele de Conaught, în vârstă de 91 de ani. Era cel din urmă fiu al Reginei Victoria şi Marele Patron al Masoneriei engleze. A fost unul din factorii importanţi care a contribuit la împăcarea ex-Regelui Carol al II-lea cu Casa Domnitoare engleză...

Dl Edo Bulat, cel dintâi ministru al Croaţiei la Bucureşti a fost rechemat. Dl Ică i-a oferit ieri un dejun de adio, cu discursuri. Cei doi oameni de Stat, au reglat între altele, şi la repezeală, soarta Europei...

Regele Mihai a fost patru zile la vânătoare şi a distribuit iepurii şi fazanii împuşcaţi spitalelor militare din Bucureşti.

Ştiri rele de la bietul doctor Danielopol, plecat la Viena să se caute, după lungi suferinţe care l-au ţintuit în casă şi în pat de luni de zile. Se zice că ar avea un cancer generalizat... Abia a împlinit 60 de ani.

Duminică, 18 ianuarie. A nins şi a viscolit ieri toată ziua şi a viscolit toată noaptea — ninge şi viscoleşte şi acum! Şi termometrul a căzut la – 12°. O iarnă ca în poveşti! Ne aşteaptăm la întreruperi de trenuri şi la tot felul de nenorociri...

De pe frontul rusesc, unde situaţia este neschimbată, ne vine în fine o veste bună, de la Berlin se telegrafiază că „trupele germane şi române domină situaţia în sectorul Kerci", şi că în curând peninsula cu acelaşi nume va fi curăţită de ruşi. În sectoarele din Centru şi Nord, luptele continuă, cu efective scăzute de o parte şi de alta. La est de Kursk, nemţii au cucerit câteva sate, dar esenţialul este că linia frontului nu se mişcă, în trăsăturile ei generale.

Ofiţerii care vin în concediu de pe front ne lămuresc că frigul nu împiedică în mod direct operaţiunile, ci indirect: germanii au trimis foarte mulţi soldaţi acasă în concediu, aşa încât efectivele s-au subţiat foarte mult. Astfel, de-a lungul Mării de Azov, *un* regiment de Cavalerie românesc (al 9-lea Roşiori) e înşirat pe o distanţă de 100 kilometri... Deşi efectivele sunt mai numeroase în zonele de şoc, ele sunt totuşi reduse *la un minimum defensiv*, şi aşa vor rămâne până la reluarea ofensivei. „Războiul de poziţie", pentru tot timpul iernii, apare astfel hotărât nu numai din cauza greutăţilor de manevră şi de ravitaliere pe ger şi pe zăpadă, dar şi pentru a permite unui număr cât mai mare de oameni să-şi îngăduie un răgaz acasă şi în familie...

Toate bune, numai de ar trece iarna mai iute, să revedem ofensiva germană împotriva ruşilor reluată.

În Africa de Nord, cu toată presiunea forţelor britanice, ofensiva acestora pare oprită; parcă şi acolo s-ar fi creat un front de poziţie. Malta continuă să fie ciocănită zi şi noapte; instalaţiile englezilor sunt subterane — totuşi se pune chestiunea: cât va mai putea rezista această bază aeronautică, căci bază navală nu mai e de mult?

Japonezii înaintează mereu spre ţintele lor. La Singapore se semnalează dezordini grave şi panică de pe urma bombardamentelor aeriene. Dezordinele sunt provocate mai ales prin închiderea digului care leagă Insula Singapore de Malaezia, închidere ce împiedică populaţia Singapore-lui să fugă de bombe... Trupe australiene au fost debarcate, dar prezenţa lor a mărit şi mai mult încurcătura...

Mareşalul von Reichenau, numit de curând comandant al forţelor germane din sudul Rusiei, în locul mareşalului von Rundstedt, a fost lovit de

o congestie cerebrală acum câteva zile şi a murit pe drum spre Germania, unde s-a încercat să fie transportat. Reichenau s-a distins în luptele din Belgia şi din Franţa şi se bucura de mare vază. Führerul a hotărât să-i facă funeralii naţionale şi va fi reprezentat la aceste funeralii prin Reichsmarschalul Göring şi prin... mareşalul von Rundstedt, predecesorul mazilit al defunctului în ultimul său comandament...

Imperiul Britanic începe să se clatine. Imposibilitatea Angliei de a-şi apăra posesiunile şi protectoratele descurajează ţări şi popoare ce nu mai erau legate de metropolă decât prin firul prestigiului unei Puteri, până aci invulnerabile. Veleităţi de independenţă în Australia se traduc prin cereri de ajutor adresate Statelor Unite şi prin tendinţe de a nu mai trimite contingente pe alte fronturi de luptă. La Melbourne şi la Sidney se vorbeşte pe faţă de „Independenţă". În Conferinţa Africii de Sud s-a mers mai departe: o moţiune cerând „independenţa" a întrunit în Parlamentul Dominionului 48 voturi, contra 90... În fine, în congresul Pan-indian, ţinut zilele trecute s-a proclamat că Indiile nu vor putea fi apărate decât prin recunoaşterea „Independenţei" Statului indian...

La Berlin s-a publicat o listă oficială a pierderilor suferite de marina britanică numai în apele occidentale, de la începutul războiului. După această listă au fost distruse:

De germani: 2 vase de linie, 4 purtătoare de avioane, 17 crucişătoare, 82 distrugătoare şi 47 submarine.

De italieni: 1 vas de linie (probabil), 11 crucişătoare, 18 distrugătoare şi 42 submarine...

Churchill s-a înapoiat ieri după-amiază la Londra. N-a trecut oceanul pe un submarin, cum s-a spus, ci pe un hidroavion care l-a depus, împreună cu tovarăşii săi de drum, ieri-dimineaţă la Plymouth. Se vorbeşte la Londra despre o mare remaniere ministerială. Miniştrii Războiului şi Armamentului, precum şi şefii resorturilor economice ar urma să fie schimbaţi. Ar ieşi din Guvern lordul Beaverbrooke şi ar reintra într-însul Duff Cooper... Poate că sunt numai zvonuri, dar prea sunt multe nemulţumiri mari în Anglia — şi probabil că Guvernul îşi va mai modifica componenţa.

De mâine înainte pâinea nu se va mai vinde decât cu cartele. Trei sute de grame de cap de om pe zi, şi numai cinci zile pe săptămână: două zile se va mânca mămăligă. Ţara românească lipsită de făină, şi încă după o recoltă abundentă de grâu: trăiască Economia noastră Naţională! Muncitorii din fabrici vor primi 600 grame pe zi, în loc de 300.

Arhiducesa Ileana (fata Mamei) a fătat la castelul Sönnberg, lângă Viena, încă o fată... Exagerează!

Cristina Stancev, nenorocita condamnată la moarte în Bulgaria şi refugiată în România — al cărui caz a fost raportat în aceste „Însemnări", a murit de tuberculoză după 4 ani de închisoare preventivă la noi... Fată fără noroc!

Bolşevicii înfiinţaseră la Chişinău, în liceul „Regina Maria", un muzeu antireligios în care batjocoreau toate credinţele religioase. S-au gândit în fine ai noştri să-l desfiinţeze...

Zvonuri persistente în oraş despre rechemarea lui Killinger. Se dau mai multe versiuni: după una ar urma să i se încredinţeze postul de adjunct pe lângă Himmler în fruntea Gestapo-ului (în locul lui Hildreich (?) numit Protector la Praga în locul lui Neurath); după alta rechemarea s-ar datora neînţelegerilor lui Killinger cu Misiunea economică germană din România, zisul Killinger arătându-se prea favorabil punctului de vedere românesc — după o a treia versiune în sfârşit, rechemarea ministrului Germaniei ar fi uneltită de Fabricius, reintrat în favoare şi la Wilhelmstrasse şi care nu iartă pe Killinger că i-a luat locul...

Toate aceste zvonuri îşi aşteaptă însă confirmare.

Mi se spune că nemţii au luat în posesie localul Legaţiei sovietice din Şoseaua Kisselef. Ar fi o nouă încălcare a dreptului internaţional — dar ce „drept" a mai rămas în picioare în vremurile noastre? Legaţia Angliei în schimb, e neocupată, cu peceţile pe uşi...

Alt mănunchi de zvonuri: Se zice că raporturile noastre cu Germania sunt cam încordate. Aşa s-ar explica „boicotarea" vizitei lui Ribben-

trop la Budapesta şi... discursul lui Şeicaru. Mareşalul Antonescu ar fi exasperat de cererile germane, de cele pe terenul economic — căci cele de ordin militar au fost acceptate cu supunere în faţa Soartei. Când a venit Marinescu la el cu decretul „interpretativ" privitor la Societăţile germane de export de cereale (conform înţelegerii de la Berlin), Antonescu l-a dat afară şi i-a cerut, dimpotrivă, măsuri mai drastice pentru împiedicarea nemţilor de a acapara tot.

Un alt fapt ce ar fi înfuriat pe Mareşal, e că tinerii trimişi ca ucenici la lucru în Germania, în loc să fie întrebuinţaţi în fabrici ca să înveţe ceva, au fost puşi să măture străzile... Ba au fost chiar îmbrăcaţi în verde şi puşi să defileze cântând cântece legionare! Faptul s-ar fi întâmplat la Viena şi ar fi fost semnalat de generalul Mazarini aflător acolo, în căutarea sănătăţii lui fiu-său... Antonescu ar fi protestat direct la Hitler şi ar fi cerut... să-i dea pe Sima! Cei de la Siguranţă pretind că Sima va fi extrădat zilele acestea.

Iar cei din jurul lui Antonescu povestesc că nevoile nemţilor de efective sunt atât de mari, încât Antonescu e în largul lui, ridică tonul şi va obţine tot ce vrea...

———

Tanriöer a fost ieri să mă vadă: mi s-a arătat mai puţin categoric ca acum opt zile în ce priveşte transporturile de trupe germane spre frontiera turcească. Recunoaşte şi el acum, *că ceva e în pregătire.* După informaţiile lui, ar fi început transporturi de trupe ungureşti, spre Rusia, prin Lemberg... Mişcare de trupe de asemenea spre Serbia, unde războiul cu partizanii continuă, mai dârz ca oricând...

———

Mareşalul Keitel a sosit ieri la Budapesta (nimic în jurnale...). Unii cred că a fost trimis să hotărască pe unguri să dea contingentele cerute de Ribbentrop, după răspunsul lor evaziv (aceeaşi misiune ar fi avut-o Ciano) — alţii spun că contingentele au fost acordate, şi că Keitel a fost însărcinat cu coordonarea transporturilor şi cu întocmirea planurilor de executare.

———

Aflu că Mareşalul Antonescu ar fi fost invitat la Berlin, pentru o înţelegere directă asupra punctelor în litigiu între cele două Guverne. Mareşalul s-ar lăsa greu şi tergiversează... Are şi argumente meteorologice de a întârzia: pe viscol nu pot zbura avioanele!

Dacă chemarea Mareşalului e adevărată, zvonurile de neînţelegere mai sus notate ar primi un început de confirmare....

Luni, 19 ianuarie. Boboteaza veche ne întâmpină azi cu – 13°. A nins uşor şi toată noaptea asta şi viscolul tot suflă, dar mai domolit. Parcă vrea Dumnezeu să ne îngroape sub zăpadă...

Cu toată iarna cumplită, germanii înregistrează succese locale în Comunicatul lor, pe tot frontul rusesc, şi la Nord, şi la Centru, şi la Sud. Să reţinem din ele faptul că forţele nemţeşti şi aliate îşi menţin „grosso modo" liniile, pretutindeni...

Printr-un ordin de zi pe armată, Hitler schiţează cariera mareşalului von Reichenau „care a întrupat toate virtuţile soldatului german" şi a fost primul conducător al unei armate blindate, în Polonia, în 1939...

În Africa de Nord, linia frontului neschimbată, dar capitularea Solun-ului e mărturisită în comunicatele de ieri, atât germane cât şi italiene, care anunţă că istovite de muniţii şi de aprovizionare, trupele închise acolo au trebuit să se predea, după două luni de rezistenţă eroică.

Izolat, Solun-ul era condamnat şi căderea lui era aşteptată. Englezii au anunţat-o de acum patru zile...

Japonezii continuă marşul lor victorios. Cu Borneo au terminat-o. Cu Filipinele mai au de lucru. În Malaezia au ajuns la 68 kilometri de Singapore, pe care-l bat zilnic cu aeroplanele. Englezii anunţă că trupele australiene debarcate la Singapore au pornit împotriva inamicului şi că o altă ofensivă britanică se îndreaptă din Birmania spre Thailanda.

———

O convenţie militară a fost semnată la Berlin între Germania, Italia şi Japonia, privitoare la conducerea războiului. Despre conţinutul ei nu se dă nimic în vileag. Convenţia a fost semnată de Comandantul Suprem al forţelor armate germane şi de către un reprezentant al Înaltelor Comandamente italian şi japonez.

———

Ciano a părăsit ieri-seară Budapesta. Despre scopurile şi rezultatele vizitei sale n-a răsuflat încă nimic în public...

———

Conferinţa Pan-Americană continuă. Se discută ruperea relaţiilor cu Statele Axei şi cu cele afiliate ei. Brazilia e pentru ruptură. Chile, Argentina, Paraguay şi până la un punct şi Peru — contra. Deocamdată...

———

Deşi liniştea e departe de a fi restabilită în Croaţia, profesorul Herescu a fost trimis să ţină o conferinţă la Zagreb şi să facă atmosferă pentru România. Pare că a avut succes, şi în tot cazul câteva mese oferite de Buzdugan, ministrul nostru, de Miciora, ataşatul de presă, şi de croaţi. Mesele s-au lăsat cu discursuri de înfrăţire şi la ele a asistat şi dl Benzon, noul ministru croat la Bucureşti. Conferinţa lui Herescu a avut de subiect „formaţiunea poporului român". Acum croaţii sunt lămuriţi asupra noastră. „Ça nous fait une belle jambe" — vorba francezului...

Oraşul e plin de zvonuri, mai rău ca oricând. Pe lângă cele notate ieri, „unul singur, bazat pe confidenţe de la Statul Major" — aşa pretind cel puţin cei care-l răspândesc — stabileşte că Guvernul a refuzat Germaniei un nou contingent militar pentru primăvară, pe frontul rusesc. Mareşalul Antonescu promisese 500 000 de oameni, dar Statul Major a sfârşit prin a-l convinge (!!) că nu mai puteam (?) mobiliza nici un om... Refuzul nostru ar fi determinat răceala constatată în raporturile noastre cu Reichul şi chemarea lui Antonescu la Berlin... Şi această ştire îmi pare de domeniul fanteziei, dar o înregistrez ca un semn al evoluţiei opiniei noastre publice — şi fiindcă mi-a fost dată de oameni serioşi...

În curând vom fi lămuriţi.

Marţi, 20 ianuarie. Viscolul a încetat dar continuă să ningă şi termometrul e tot la – 13°. Ninge de 5 zile. Zăpada a copleşit totul, rău ne pedepseşte Dumnezeu! Aşa o iarnă n-a mai fost la Bucureşti din 1929...

Cu toată vremea rea care trebuie să bântuie şi pe acolo, am primit ieri în fine o veste bună din Crimeea: trupele germane şi române, sub comanda generalului von Manstein au reluat Feodosia. Au fost făcuţi 4 600 prizonieri, o mică parte din trupele ruseşti debarcate a putut să se reîmbarce, restul a fost nimicit. Au scăpat însă prea puţini, căci marea, în port, este îngheţată iar vapoarele au fost bombardate tot timpul... În Feodosia s-au capturat 73 care de asalt, 77 tunuri şi mult material mărunt, muniţii şi aprovizionări.

La Feodosia a fost principala debarcare sovietică în Crimeea; din cauza acestei debarcări, trupele germane din peninsula Kerci au trebuit

să fie retrase ca să nu fie tăiate. La Statul nostru Major se crede că acum toată Crimeea va fi repede curăţită. Diviziile germane şi române (în tot vreo 3 din care una română) au fost îndreptate din nou împotriva Sevastopolului, care probabil nu va mai putea rezista...

Comunicatul german de ieri, care ne-a confirmat această bună veste, ne-a cam stricat însă bucuria prin ştirea unui viguros atac început de bolşevici în regiunea Doneţului... Respinşi pe tot frontul, ruşii încearcă acum o ofensivă la Sud... Să dea Dumnezeu să reziste nemţii şi aci. Din nefericire sunt pe poziţie şi italienii, şi slovacii, şi spaniolii... Răul e că nu se pot trimite trupe în ajutor decât foarte greu, din cauza imposibilităţii de aprovizionare şi de transport al muniţiilor: căile ferate sunt înzăpezite, locomotivele îngheţate — iar automobilele aproape inutilizabile... Ce iarnă, Doamne! Şi câte suferinţe trebuie să fie pe front!

În Africa de Nord, nemţii pretind că sunt într-o situaţie favorabilă, cu toată pierderea Solun-ului şi a micii sale garnizoane. Ei dezmint categoric ştirea că englezii ar fi debarcat în provincia Tripoli. Preamărirea succesului de la Solun, ca şi ştirea falsă a debarcării în Tripolitana ar fi menite să impresioneze Conferinţa de la Rio de Janeiro şi să compenseze dezastrele zilnice din Extremul Orient.

În Malaezia, japonezii au ajuns până în faţa insulei Singapore şi au încercuit o armată engleză de vreo 20 000 de oameni...

După informaţii din Tokio, generalul Wawell ar fi demisionat din comandamentul său, din cauza înfrângerilor suferite, şi ar fi fost chiar înlocuit. Ştirea nu este însă confirmată din partea englezilor...

Generalul von Brauchitsch a suferit o grea operaţie şi se află mai bine. Comentând această ştire — care aruncă o nouă lumină asupra înlocuirii generalului în fruntea armatei — şi apropiind-o de moartea tragică a mareşalului von Reichenau, decedat pe când era transportat în Germania, paralizat — presa berlineză subliniază că criza de comandament în jurul căreia englezii au făcut atâta vâlvă, a avut un substrat de ordin fizic iar nu de ordin moral. Generalii germani au dus în toată compania viaţa soldatului, hrănindu-se de la cazanul lor şi supunându-se la toate oboselile celor mulţi. Oameni mai în vârstă, unii din ei n-au putut suporta un asemenea regim, şi au căzut. Dar pentru unul care cade, se ridică alţi zece în loc...

Boala nemiloasă a răpus şi pe generalul Popescu Ion zis „Jack", până mai ieri subsecretar de Stat la Interne...

La Rio de Janeiro, Conferinţa continuă. Presiunea Statelor Unite a ajuns la maximum de intensitate. E probabil că sub ameninţările colosului din Nord, Statele slabe de îngeri vor ceda, şi vor rupe relaţiile cu Puterile Axei...

Negocierile economice dintre noi şi Germania s-au încheiat cu bine, zice-se. Acordul a fost semnat la Berlin, de Clodius şi de Resmeriţă. Asupra conţinutului, nu suntem încă informaţi, dar pare că, cursul mărcii n-a fost modificat.

Guvernul ceh din Praga (există un Guvern ceh în Praga?) a demisionat. Preşedintele (!) Hacha a însărcinat tot pe Krejci cu formarea noului Cabinet.

Un decret-lege promulgat ieri stabileşte norme foarte aspre pentru funcţionarii publici. Ei nu vor mai putea demisiona şi vor fi nevoiţi să meargă în orice loc li se va da ordin, fără a putea reacţiona împotriva mutărilor lor. Abaterile vor fi pedepsite cu închisoare şi cu trimitere în lagăr... Legea e valabilă pentru toată durata războiului, şi va putea fi extinsă, prin decret, şi după încetarea ostilităţilor... Legea e bună; dar ce înjurături va mai încasa Guvernul!

Moştenitorii lui Victor Iamandi, osândiţi deja să plătească Statului 11 milioane cheltuite „nejustificat" de fostul ministru de Justiţie, din fondurile „de dispoziţie" — au mai fost condamnaţi să mai restituie alţi 740 000 lei preluaţi din „fondul cheltuielilor penale"... Foarte bine — dar prea se condamnă numai morţii! Călinescu, om cinstit e condamnat, dar şeful său de Cabinet, escrocul Lobei este achitat! Şi câţi alţii! La controlul averilor, un Mirto şi un Ioaniţescu au fost declaraţi „uşă de biserică", la repezeală — iar pe mine (de!) m-au frecat un an, până să-mi claseze dosarul!

Un comunicat al Preşedinţiei ne informează că ovreiul Haberbach, patronul „Consumului Paradis" a fost trimis în lagăr fiindcă trata neomeneşte pe ucenicii săi şi îi lăsa să moară de foame — ca într-un adevărat „Paradis"! Haberbach a fost îmbrăcat în zdrenţele victimelor sale şi trimis în această stare la Târgu-Jiu, pe 13 grade de frig! Teribilă mai e şi „Justiţia Mareşalului"!

Au mai fost trimişi ieri în lagăr la Târgu-Jiu, Don Juanii bucureşteni Albano Verona şi Danielopolu, zis „Împăratul" (fiul lui George Danielopolu), împreună cu domnişoarele Nicodem, cunoscute „mondene" — fiindcă se îmbătau în toate serile la „Melody-Bar", şi nu-şi ţineau limbile spurcate... Toţi cheflangii bucureşteni s-au pus luntre-punte să-i scape, dar n-au izbutit... În barăcile de la Târgu- Jiu, trebuie să fie o plăcere, pe temeperatura actuală!

Miercuri, 21 ianuarie. Azi se împlineşte un an de la oribilele evenimente în care era să se prăbuşească ţara... Când mă gândesc la acele zile, la cât am suferit, mi se face părul măciucă! N-o fi paradisul pe pământ nici azi, dar totuşi în comparaţie cu situaţia de la sfârşitul lui ianuarie 1941, nu putem decât mulţumi lui Dumnezeu că e cum e...

A nins liniştit toată ziua de ieri, a nins şi a viscolit toată noaptea, ninge şi azi — dar a scăzut vântul. Frigul a mai scăzut, azi-dimineaţă la ora 7 erau numai – 10° faţă de – 13° ieri. Ninge de 5 zile. Străzile sunt aproape impracticabile. În toată ţara, pe şosele nu se mai poate circula cu automobilele, trenurile însă merg, merg greu, dar merg — afară de linia Buzău—Făurei, întreruptă. Aceste informaţii mi le-a dat Orezeanu, directorul Căilor Ferate, căci ziarele tac butuc. Nici despre starea drumurilor n-au voie să vorbească...

De pe front, cu toată vremea îngrozitoare, veşti liniştitoare, afară de sectorul Nord al frontului rusesc, unde Comunicatul german anunţă *lupte grele*, fără alte amănunte şi mă tem că aceste două cuvinte în doi peri să nu acopere un succes bolşevic, care, chiar de ar fi, n-ar putea fi decât limitat. Încolo bine. La Centru, germanii au înregistrat succese la est de Kursk; pe Doneţ, forţele aliate au respins pe ruşi, iar în Crimeea merge bine de tot. După ce au reluat Feodosia, trupele germano-române au procedat la refularea forţelor sovietice spre Kerci şi sunt pe cale de curăţire a întregii peninsule.

În Africa, frontul de la Agedabia nu numai că rezistă, dar forţele italo-germane au reuşit chiar mici atacuri capturând care de asalt şi prizonieri. Malta e în continuu bombardată. Rezistenţa acestei baze navale ciocănită de doi ani de zile de aeroplanele italiene şi germane şi

furtunos asaltată de două săptămâni nu se explică decât prin faptul că toate instalațiile militare sunt subterane și nu pot fi atinse de bombe.

În Malaezia, japonezii sunt stăpâni pe aproape întreaga peninsulă; încercuirea Diviziei a 8-a motorizată britanică se confirmă (circa 20 000 oameni...).

Singapore nu va putea rezista mult, după cât se crede. Englezii, întemeiați pe prestigiul lor care-i scutea în Extremul Orient de orice posibilitate de atac, n-au început lucrări mai serioase de apărare decât după 1923 și reiese că aceste lucrări sunt departe de a fi fost terminate. Se pare, de altmintreli, că englezii au fost foarte lenți în a-și da seama despre importanța strategică a Singaporelui, care n-a devenit *cheia Extremului Orient* decât la câteva decenii. Raffles, care a cucerit insula pentru Anglia, în 1818, a fost dezavuat de Guvernul din Londra, dat în judecată și exilat!!

Un Comunicat al Marelui nostru Cartier arată partea importană luată de trupele românești la recucerirea Feodosiei. Divizia noastră de Vânători de Munte a capturat 700 prizonieri și 16 care de luptă. Presa germană și cea italiană subliniază avântul cu care s-au luptat oamenii noștri. Bieții băieții noștri, mi se rupe inima de ei, când mă gândesc la pielea lor pe gerul năprasnic al infernului rusesc...

Mareșalul Keitel a sosit abia ieri la Budapesta unde a fost primit cu alai mare. Informația notată în aceste „Însemnări", după care mareșalul ar fi sosit la Budapesta sâmbăta trecută și ar fi găsit acolo încă pe Ciano — era inexactă.

Churchill, înapoiat la Londra, a declarat în Camera Comunelor că „împărtășește îngrijorarea generală asupra situației din Extremul Orient, dar că are încredere în sfârșitul războiului", și a anunțat că va rezerva în curând trei zile pentru discuția situației de pe toate fronturile, în Parlament — discuție cu prilejul căreia *va cere un vot de încredere.*

La Berlin se comentează cu aprindere un articol apărut în *Baltimore Sun,* sub semnătura fostului ambasador american la Moscova, Mac Murray, articol prin care se afirmă că cu prilejul ultimelor negocieri Eden a cedat Rusiei Sovietice, Strâmtorile (pielea ursului în pădure, nu e vorba...). *Agenția TASS* a dat o dezmințire, cam vagă, acestei afirmări, dar — după cum observă presa berlineză — fără să declare răspicat că Sovietele renunță la ocuparea Strâmtorilor... Suflă nemții cât pot, să aprindă focul la Ankara!

La Rio de Janeiro discuțiile continuă, animate. Până acum s-au depus 78 de moțiuni! Chile, care se teme de posibilitatea unui atac japonez, e cea mai dârză pentru menținerea neutralității Statelor Sud-Americane. Statele Unite fac asupra Argentinei presiuni mari...

După informații oficiale, bolșevicii au deportat din Chișinău și Lăpușna peste 15 000 de români. În această cifră nu intră morții, găsiți cu sutele prin beciurile orașului, la intrarea trupelor noastre...

Printr-o ordonanță apărută azi, ovreii între 18 și 25 de ani, au fost obligați să lucreze cinci zile la curățitul zăpezii în București... câte 9 ore pe zi, în două serii... Parcă am fi în Evul Mediu — și încă nici atunci nu s-a mers la asemenea măsuri barbare, căci această muncă încadrându-se la cea de interes obștesc e nu numai silită, dar și fără plată... Și ninge într-una...

„Creditul Național Industrial" (fostul „Credit Industrial") a fost reorganizat și a fuzionat cu „Creditul Național Minier" (fosta „Bancă a Întreprinderii Aurifere"). În fruntea lui, ca administrator-delegat a fost numit Fințescu, până acum numai președinte al Consiliului de Administrație, post în care înlocuise pe N. Mareș, fostul ministru al Agriculturii, certat cu dl Ică...

Mare dejun ieri la Bușilă. Era și Ică Antonescu, proțăpit în înalta lui demnitate, dar amabil și condescendent. Iar mi-a spus că vrea să stea de vorbă cu mine mai lung (ca în [luna] mai trecut...). Am repetat că eram la dispoziția lui și a rămas să-mi telefoneze îndată ce va avea o oră — o oră și jumătate de libertate ca să ne regăsim tot la Bușilă acasă...

Ică a sosit la dejun cu întârziere, îl reținuse Killinger, și ne-a spus că ministrul Germaniei îi dăduse vești bune de pe frontul rusesc...

Mai era la dejun și Pella Vespasian — actualmente delegatul nostru la Comisia Riveranilor (Dunăre) din Viena — care s-a arătat față de Ică de o platitudine atât de scârboasă încât l-a dezgustat și pe acesta...

Joi, 22 ianuarie. Acum un an, la 22 ianuarie ascultam mitralierele, refugiat la prietenii mei C. Acum tremur de frig şi lupt cu gerul, căci cisternele cu păcură nu pot ajunge până la casa noastră, strada fiind înzăpezită... O iarnă atât de catastrofală nu s-a mai văzut. De ieri-seară nu mai ninge, dar cerul e tot înnorat şi termometrul e la – 12°... Pe căile ferate circulaţia s-a mai întrerupt pe linia Bucureşti—Constanţa, în toată Basarabia. La gara de triaj Bucureşti—Chitila, zăpada e de 1 metru peste şine. În Banat a ajuns pe alocuri la 1 m, 60!

———

Cu toată iarna înfricoşată care trebuie să bântuie şi în Rusia ca la noi — comunicatele vorbesc de 20–25 grade frig — frontul rusesc se ţine bine. Năvăloasele atacuri bolşevice sunt oprite pretutindeni şi pierderile sovietice sunt mari. Aşa mi se spune cel puţin...

Rămăşiţele trupelor ruseşti debarcate la Feodosia sunt refulate spre Kerci şi numărul prizonierilor în acel sector a crescut la 10 000. S-au capturat până acum 177 tunuri şi 85 care de asalt.

Trupele japoneze se concentrează în sudul Malaeziei şi atacul Singapore-lui va începe zilele acestea.

———

Mareşalul von Bock, care a comandat Sectorul Central al frontului rusesc, a fost numit comandant al Sectorului de Sud, în locul mareşalului von Reichenau.

———

Generalul von Gablenz, comandantul Diviziei în care a fost încadrată Legiunea Franceză pe frontul rusesc, a adresat voluntarilor francezi un foarte frumos ordin de zi în care reamintind gloria trecută a Franţei, i-a felicitat pentru vitejia cu care luptă. Ordinul se termină astfel: „Trăiască o Franţă fericită într-o Europă unită!“

———

Fiul lui Papen a fost rănit pe front. Papen a părăsit Ankara pentru a-şi vizita copilul, la Berlin.

———

În Turcia nervozitate. Totuşi se dezminte ştirea engleză despre o mobilizare. Au fost convocate numai câteva contingente de rezervişti pentru înlocuirea celor concentraţi trimişi la vetre.

———

Şedinţă furtunoasă, ieri, în Camera Comunelor. Deputaţii se aşteptau la destăinuiri cu privire la cele discutate de Churchill cu Roosevelt şi cu americanii — şi discreţia primului ministru i-a decepţionat.

Churchill a cerut ca cuvântarea pe care o va ţine azi sau mâine să fie înregistrată pe plăci, ca să poată fi difuzată de la posturile de Radio britanice. Cererea a stârnit nemulţumiri şi proteste în Cameră deoarece ea dovedeşte că cuvântarea va fi de ordin general, pentru uzul maselor, şi nu va conţine nici măcar minimul de confidenţe obişnuit în şedinţele parlamentare secrete...

Pe când englezii se ceartă în Parlamentul lor, japonezii pun în linişte la cale, în Parlamentul din Tokio, soarta lumii orientale. Discursurile generalului Tojo şi amiralului Togo, care cad de sus, nu ţin însă seamă de faptul că războiul din Extremul Orient e de-abia la începutul lui — şi că adversarul e puternic...

———

Japonezii şi americanii se ceartă pe numărul vaselor scufundate. Americanii nu recunosc decât jumătate din cifrele date de japonezi, care sunt ce e drept, impresionante...

———

Mi se spune că Preşedinţia Consiliului de Miniştri a cumpărat cu bani luaţi de la „Ordinea Publică“, casa lui Nae Ionescu de la Băneasa (de lângă grajdurile lui Malaxa), pentru a servi de locuinţă Mareşalului Antonescu şi d-lui Ică. Mareşalul ar avea nevoie de aer curat şi de linişte... Nimic de zis, dar cum rămâne cu noi ăştia care am fost daţi în judecată „pentru că am întrebuinţat fondurile secrete în afară *de strictele nevoi ale menţinerii ordinii publice?* Puţină logică şi puţină ruşine, domnilor Dictatori!

———

Un comunicat ne aduce la cunoştinţă că s-au luat măsuri de stimulare a administraţiilor comunale rurale şi a gospodăriilor săteşti. În fiecare judeţ, comuna cea mai bine administrată va fi publicată pe un ordin de zi, iar conducătorii ei vor primi laude, încurajări şi chiar decoraţii. Pentru cele mai bune gospodării, în fiecare sat, s-au instituit premii şi pentru gospodar favoruri de ordin economic şi fiscal...

O idee foarte bună — numai să vedem cum se va aplica. La noi toate se fac numai pe criterii de gaşcă...

———

Mi se spune că generalul Gherghe, prefectul de Poliţie, a fost numit comandant al Diviziei motorizate şi că în locul lui în fruntea Poliţiei Capitalei a fost numit generalul Gherghieş, până aci comandantul Corpului II Teritorial. Numirea n-a apărut încă în ziare, dar m-ar bucura, căci generalul Gheorgheş este un prieten...

Tot „sous le sceau du secret" mi se mai spune că generalul Iacobici a fost scos din fruntea Statului Major şi înlocuit prin generalul Şteflea, un om de încredere al lui Antonescu, care comanda Divizia din Piteşti — divizia comandată pe timpuri de Mareşal şi pe care contează pentru siguranţa lui personală... Înlocuirea ar fi fost făcută brusc. Generalul Iacobici, pe linie moartă... Despre generalul Şteflea se spune mult bine.

Mai aflu că generalul Jack Popescu a fost înlocuit la Interne *fiindcă nu acţiona destul de energic împotriva legionarilor.* Toţi gardienii de la închisorile Aiud şi Jilava ar fi fost arestaţi, împreună cu directorii acestor stabilimente penitenciare. O fi? Generalul Jack Popescu n-a murit însă de inimă rea, cum s-a spus (!), ci de o boală de cord, probabil angină de piept, de care suferea de mai multă vreme...

Vineri, 23 ianuarie. De miercuri-seara n-a mai nins, dar în schimb termometrul era azi-dimineaţă la – 15°. Cerul e înnorat şi mă doare foc piciorul, aşa încât mă aştept la zăpadă din nou. Nu ştiu ce o vrea Dumnezeu cu noi. Ieri, trenurile n-au mai pornit nici înspre Sibiu — iar în Bucureşti, pe uliţe, circulaţia e aproape oprită. Numai curajoşii îndrăznesc să-şi scoată maşinile şi se înzăpezesc cu ele... Munţii de zăpadă sunt aşa de mari pe străzi, încât nu te poţi vedea de pe un trotuar pe celălalt... Şi nici o nădejde de mai bine, căci suntem abia la 10 ianuarie stil vechi!

Japonezii au început o ofensivă violentă împotriva Birmaniei în care au trecut împreună cu trupele thailandeze (siameze). Deşi Thailanda a pus la dispoziţia Japoniei baze de operaţii încă de la începutul ostilităţilor, deşi acum merge mână în mână cu forţele Mikado-ului — Anglia nu i-a declarat încă război. Tactică sau dispreţ? Sau simplă neglijenţă?

În Birmania, trupele japoneze au ocupat portul Tavoy şi se îndreaptă spre Mulmein, centru important pe golful Martaban, cam în faţă de Rangoon.

La sudul peninsulei malaeze, înaintarea merge repede spre Singapore, în faţa căreia se concentrează acum trupele nipone. La Singapore, panica şi dezordinea continuă să domnească.

În Crimeea, trupele noastre au înregistrat un nou succes la nord-est de Feodosia. Forţele ruseşti sunt tot mai mult împinse spre Kerci sau distruse. Pe restul frontului sovietic, nimic de seamă. Atacuri bolşevice sunt toate respinse, cu tot frigul îngrozitor care domneşte de la Oceanul Îngheţat la Marea Neagră...

În Africa, englezii au fost atacaţi şi respinşi în dezordine spre Agedabia. Reţinem totuşi din această ştire că Agedabia e în mâna britanicilor...

Se anunţă că Molotov va zbura în curând la Londra pentru a continua negocierile cu Anglia.

Englezii publică prin gazetele suedeze şi pe cale particulară, pentru liniştirea spiritelor în ţările interesate, pretenţiile sovietice în caz de victorie. Aceste pretenţii, al căror text nu ni se dă, par din comentarii să fie moderate. Dar ce valoare poate avea un angajament al Sovietelor, chiar contrasemnat de Anglia?

La Berlin, comentându-se reacţia Turciei faţă de destăinuirile germane, despre acordurile din Moscova, se observă că această reacţie a fost laconică — dar se adaugă că şi o reacţie laconică poate fi elocventă...

Mareşalul Keitel a părăsit ieri Budapesta, însoţit la gară de acelaşi alai ca la sosire.

Despre scopul şi rezultatele misiunii sale în Ungaria — tăcere generală. E probabil că a discutat cu Statul Major maghiar liniile de dislocare ale trupelor ungureşti...

Deşi nu s-a publicat nimic, ştirea privitoare la numirea generalului Şteflea în locul generalului Iacobici s-a confirmat.

Despre numirea generalului Gheorghieş la Prefectura Poliţiei, nu se ştie încă nimic precis...

Sâmbătă, 24 ianuarie. De ziua Unirii, Dumnezeu ne-a hărăzit 25 grade frig. Ieri-seară ne-am culcat cu – 18°, şi azi-dimineaţă mai căzuse termometrul cu 7 grade. Dar ce să zicem noi când la Vichy sunt –26°, în Spania – 23°, la Sofia – 25°, *iar la Cairo în Egipt, mor oamenii de frig!*

Toată viaţa bucureştenilor nu se mai învârteşte decât în jurul gerului. Cei mulţi n-au lemne, o sumă de blocuri sunt fără păcură, lumea

plânge şi se vaită. Nu se mai gândeşte nimeni nici la război, nici la legionari, nici la impozite, nici la lipsa de alimente — frigul năprasnic singur preocupă pe toţi.

Lucru ciudat, valul de frig nu vine de-astă dată din Rusia blestemată, ci din vest şi din sud-vest. Aşa fiind, poate că o ţine mai puţin... Dar suntem abia în 11 ianuarie stil vechi!

———

Mişcarea de la Statul Major e mult comentată şi se zice că ar fi produs adâncă iritaţie printre ofiţeri. Iată ce se povesteşte: conducătorii Statului Major ar fi înaintat un Memoriu, semnat, Mareşalului Antonescu, prin care arătau că trimiterea de noi contingente în Rusia ar fi o nebunie în momentul în care Ungaria înarmează pe capete; a uza armata şi armamentul nostru în Rusia ar fi să ne expunem la o invazie ungurească căreia n-am avea ce opune... Ungurii n-ar fi consimţit să trimită pe front decât 5 divizii, alcătuite pe trei sferturi din contingente româneşti şi nemţeşti — şi în schimb au pretins armament şi iarăşi armament, cerere la care Guvernul german ar fi răspuns că trimite armament, *dar cu condiţia să fie uzat pe front.* Călătoria lui Keitel la Budapesta ar fi în legătură cu aceste pretenţii şi cu discuţiile şi negocierile subsecvente... Memoriul a supărat rău pe Antonescu (sau s-a prefăcut că l-a supărat?) şi schimbarea lui Iacobici a urmat imediat. Şteflea a fost chemat telefonic de la Piteşti şi cum a întârziat din cauza stării drumurilor, Mareşalul a început să urle şi să ţipe „să vie Şteflea numaidecât, cum o şti, dar să vie!“ În fine Şteflea a venit...

Se zice că şi sub-şefii de Stat Major, generalii Tătăranu şi Mazarini au fost sau vor fi înlocuiţi. De Mazarini îmi pare rău, căci graţie lui miam putut păstra automobilul...

Numirea lui Şteflea a impresionat tot atât de rău cercurile superioare ale armatei, cât respingerea Memoriului şi se zice că numirea generalului Pantazi ca ministru plin al Apărării Naţionale, apărută azi, (până acum era numai subsecretar şi cu numele era ministru – Antonescu), ar fi în legătură cu această fierbere printre ofiţerime...

Eu mă întreb dacă acest Memoriu al Statului Major n-a fost făcut în înţelegere cu Antonescu, ca să poată juca teatru, *să arate lui Hitler sacrificiul pe care personal îşi ia răspunderea să-l facă, pe altarul luptelor comune, şi să îi ceară în schimb garantarea unei soluţii favorabile nouă în conflictul cu ungurii...* S-ar mai putea însă ca această ipoteză a mea să n-aibă nici o bază solidă, Memoriul să exprime părerea Statului Major — sinceră şi opusă ordinelor date de Mareşalul Antonescu, care, mizând tot capitalul său pe cartea lui Hitler, nu vrea să iasă din instrucţiunile acestuia, bizuindu-se pe recunoştinţa lui... Ar fi o eroare şi un bun prilej pierdut de a angaja Germania alături de noi împotriva Ungariei.

———

Radian, care a asistat la banchetul lui Şeicaru, îmi dezminte categoric cuvintele atribuite ţiganului, adică înjurăturile la adresa nemţilor şi invitaţia de stat la vorbă cu ruşii... Şeicaru n-a pronunţat măcar de ruşi, iar despre nemţi a spus numai că se miră că Germania, care manifestă atât respect pentru soldatul român, nu respectă îndeajuns şi suveranitatea noastră de Stat şi caută să ne impună condiţii economice şi politice (aluzie la Mişcarea Legionară pe care o încurajează încă) care deseori nu corespund cu interesele şi cu năzuinţele noastre naţionale...

Mă miram şi eu să dea cu piciorul în tot ce a adorat până acum...

———

Profesorul Herescu care a fost invitat să ţină o conferinţă la Zagreb, povesteşte că situaţia din Croaţia pare foarte precară. Croaţii sunt convinşi că italienii şi ungurii, intim înţeleşi, se pregătesc la o împărţire a ţării lor; de aci o ură de moarte. Deşi la Zagreb domneşte ordine, asasinatele de italieni şi de unguri sunt zilnice. Guvernul e în mâna „ustaşilor“, un fel de legionari sârbi, tineri fără experienţă dar cu mai multă cultură şi cu mai mult scaun la cap ca „gardiştii“ noştri. Miniştrii au între 25 şi 35 de ani... Despre Regele Spoleto, nu mai vorbeşte nimeni: s-a terminat cu el. Croaţii ne adoră şi singura lor speranţă împotriva ungurilor *suntem noi*: slabă nădejde! Lui Herescu i-au făcut o primire triumfală care l-a mirat şi pe el, simplu conferenţiar şi profesor cumsecade, prin urmare modest.

Din informaţiile lui, între italieni şi unguri s-a creat o legătură mai mult: ura împotriva nemţilor...

———

Japonezii înaintează repede şi în Birmania. Apărarea englezilor e şi acolo aproape nulă. Trupele nipone sunt la 70 kilometri de Rangoon, capitala Birmaniei. Ele întrebuinţează, în înaintarea lor, pentru transporturi, elefanţii — şi e vorba acum ca britanicii să atace aceşti elefanţi cu avioanele! Un duel între avioane şi elefanţi, iată o fantezie care n-a tentat până acum nici măcar ingeniozitatea autorilor de filme senzaţionale!

Japonezii au mai debarcat şi în arhipelagul Bismarck...

———

Se vorbeşte de pace între Guvernul japonez şi cel chinezesc din Cing-King. Despre posibilităţi de împăcare a vorbit şi generalul Tojo, primul ministru japonez, în ultimul său discurs... Ar fi o lovitură formidabilă, care ar ridica potenţialul de război al Japoniei faţă de Anglia şi de America, sută în sută...

În Turcia enervare. După o ştire engleză, mai mulţi corespondenţi de ziare germani ar fi fost arestaţi la Ankara, ca spioni. Berlinul primeşte cu acreală, dar declară că nu are nici o confirmare despre ea...

Regele Boris al Bulgariei merge la Budapesta... Mult se mai fâţâie şi amicul ăsta...

Ieri a avut loc la Berlin înmormântarea mareşalului Richenau, cu onoruri mari. Göring şi mareşalul von Rundstedt au ţinut cuvântări emoţionante...

La Rio de Janeiro trebuia să se voteze joi-seara moţiunea prin care Statele Sud-Americane rupeau relaţiile cu Statele Axei. Şedinţa n-a putut însă fi ţinută fiindcă reprezentanţii Argentinei şi Republicii Chile n-au mai aprobat în ultima clipă textul propus. S-a negociat şi s-a ajuns la alt text „uite popa, nu e popa" prin care se rup relaţiile, dar nu se rup. Statele Sud-Americane pun înainte apărarea lor, şi afirmă că vor rupe relaţiile cu ţările *care vor ataca un Stat american*, şi fiindcă Japonia a atacat Statele Unite, rup relaţiile cu ea... Şi fiindcă întreaga Axă s-a declarat de partea Japoniei, se vor rupe relaţiile şi cu ea...

Probabil că acest text a fost votat ieri...

La *Radio Londra*, ex-Regele Carol a fost înjurat „di prima". Speakerul a proclamat că Anglia are cea mai sinceră prietenie pentru „Românii Liberi" (!!), că îşi dă seamă de nenorocita situaţie în care se zbate ţara noastră, sub călcâiul german — dar dacă Regele Carol, marele culpabil al stărilor de azi din România îşi imaginează că poate reprezenta *el*, România de mâine, se înşeală! Regele Carol şi-a condus ţara pe marginea prăpastiei, prin despotismul, prin imoralitatea şi prin incapacitatea cu care a guvernat, şi o asemenea experienţă nu va fi reînnoită...

S-au dus dracului planurile trinităţii Urdăreanu–Duduia–Cărluţă! Şi a rămas în fruntea „Românilor Liberi" dl Fischer (o fi Mochi?) şi... Citta Davila!

Duminică, 25 ianuarie. Gerul continuă. O uşoară nădejde însă: azidimineaţă la ora 7 n-au fost decât – 24°, faţă de – 25° ieri. Poate că ne-o ierta Dumnezeu, şi că trece şi pacostea asta. Nu se mai vorbeşte decât de ger şi de truda oamenilor ce suferă de frig. În fiecare zi se găsesc oameni degeraţi; sunt atâţia nenorociţi care n-au cu ce cumpăra un lemn — şi chiar de ar avea, nu se găsesc nici lemne, nici cărbuni... Peste 1 000 calorifere s-au defectat, s-au spart ţevi îngheţate şi câte alte pacoste.

Mă gândesc cu groază la soldaţii de pe front. Dar nici cei din ţară nu sunt mai puţin de plâns. Cine o fi dobitocul care le-a interzis să poarte căciulă *şi le-a cusut buzunarele de la mantale,* ca să nu-şi adăpostească mâinile şi să se înveţe cu frigul? Ce bestie!

Evenimentul zilei de ieri, e scufundarea a 18 vase (dintre care 3 tancuri petroliere), de un tonaj total de 125 000 tone, pe coasta Statelor Unite, unele chiar în faţa portului New York — de către noile submarine germane. Aceste vase au parcurs între 5 000 şi 7 500 de kilometri de la bazele lor, şi tot atât ca să se înapoieze, *fără un punct de sprijin pe tot drumul lor.* E o performanţă extraordinară... Un singur submarin a torpilat 8 vase inamice! S-a dus siguranţa coastei atlantice a Americii de Nord şi până şi a radei New Yorkului. Americanii pot fi mulţumiţi: au intrat şi ei în danţ!

Pe frontul rusesc, sovieticii pretind că au avut mari succese la Centru în sectorul Kholm şi Tolopet, unde ar fi pătruns în frontul german la o adâncime de 80 kilometri, precum şi înspre Mojaisk... Germanii dezmint acestea şi afirmă în Comunicatul lor că au avut, *ei*, succese — tocmai în sectorul Central al frontului. Ce putem şti noi, proştii? Impresia generală este însă, că cu tot nemaipomenitul ger (sunt 40° de frig în Rusia!), frontul german rezistă bine. Victoriile ruseşti, dacă victorii se pot numi străpungeri (?) cu mici efective, pe care de altmintreli nemţii le neagă — victoriile ruseşti sunt amplificate de Radio-difuziunea britanică şi de presa anglo-saxonă, pentru a mai linişti opinia publică faţă de dezastrele din Extremul Orient şi de înfrângerea, mărturisită, din Africa de Nord... Până n-o trece iarna, trebuie să ne aşteptăm însă la multe emoţii pe frontul bolşevic. Bestiile sunt aşa de obişnuite cu frigul...

Numirea lui N. Pălăngeanu, general, ca prefect de Poliţie, e oficială. E un băiat simpatic şi sunt în termeni buni cu el, ca şi cu Gheorghieş. Se zice că acesta, căruia s-ar fi propus postul cu insistenţă, ar fi refuzat în cele din urmă, după ce primise...

———

Ziua de 24 Ianuarie, ziua Unirii, a trecut neobservată: toată lumea tremura după lemne, după cărbuni, după păcură şi nu-i *mai ardea* (!!) de serbări şi comemorări. Te-Deum, scurtă defilare la Mitropolie, oameni rebegiţi...

———

Se confirmă că Antoneştii se vor muta zilele acestea în vila lui Nae Ionescu. Nu se ştie însă dacă vila a fost cumpărată sau rechiziţionată...

———

Se dezminte arestarea celor 13 germani în Turcia. Au fost în realitate arestaţi 3 sirieni, dintre care unul avea legături cu un gazetar german...

———

Agenţia D.N.B. pretinde a şti că Regele şi Regina Angliei vor părăsi Palatul Buckingham pentru a se instala într-un imobil comercial din Londra construit numai în fier şi beton şi bine înarmat împotriva bombardărilor aeriene. Dacă e adevărat, foarte bine fac...

———

Japonezii ar fi pus la punct o armă nouă, „o armă care nu omoară", dar care scoate oamenii din luptă prin răspândirea unor gaze care îngheaţă vremelnic (?) lichidul din labirintul urechilor, ceea ce provoacă o pierdere totală de echilibru... Oamenii cad, şi nu se mai pot scula decât după o vreme destul de lungă. Mulţumită acestor arme, războiul ar deveni mai uman, dar totodată victoria ar cădea mai repede de partea celor care le mânuiesc... Ştirea, serioasă, cere totuşi confirmare.

———

Luni, 26 ianuarie. Ne-a iertat Dumnezeu: sfârşitul pământului a mai fost amânat. Temperatura a început să se ridice în cursul după-amiezii de ieri; seara n-au mai fost decât – 8° şi azi-dimineaţă – 3°! Ura! Temperatura s-a mai omenit, în schimb a mai nins azi-noapte de o palmă... Nu face nimic!

———

De pe frontul rusesc, ştirile sunt contradictorii. Pe când englezii şi moscoviţii anunţă succese la Centru şi la Nord, nemţii afirmă că au respins cu mare succes toate atacurile. Englezii pretind că Hitler şi-a mutat comandamentul de la Smolensk la Minsk şi că la Leningrad, liniile germane au fost date înapoi cu 3 kilometri. Cum Hitler n-a avut niciodată cartierul său la Smolensk, presupun că şi ştirea relativă la respingerea nemţilor din preajma Leningradului e de aceeaşi valoare. Comunicatul german de ieri spune că sovieticii au fost respinşi, în atacurile lor, cu mari pierderi. Atacurile principale au fost în regiunea Valdai şi pe Doneţ, unde s-a luptat pe un frig de 25 de grade — dar nicăieri ruşii n-au putut clinti liniile germane. În regiunea Sevastopolului a avut loc o încercare de debarcare, dar bolşevicii (câteva sute) au fost daţi peste cap.

Atacurile bolşevice, după câte povesteşte un ofiţer german sosit la Bucureşti de pe front, se fac cu tunuri Brandt, *trase pe sănii de câini*! Un tun de tranşee Brandt cântăreşte cam 25 de kilograme. Cu tunuri Brandt, chiar trase de câini şi cu troglodiţii siberieni aduşi pe front fiindcă sunt obişnuiţi cu frigul — nu pot fi înfrânţi nemţii, chiar pe un ger de 40°! În *Signalul* din urmă e o fotografie a unui lot de prizonieri capturaţi acum în urmă. Feţe de bestii, oameni între 30–40 de ani, *hrăniţi numai cu pâine şi cu untură de peşte.* Faţă de aceşti „luptători", germanii trag concluzia că ruşii au ajuns la ultimele lor rezerve. E mai probabil că Sovietele îşi rezervă ce le-a mai rămas din trupele bune pentru primăvară *şi că acum împing înainte pe troglodiţi.*

În Africa pare că britanicii au mâncat o bătaie bună şi că marea lor ofensivă e cam compromisă. Probabil că exagerarea succeselor ruseşti are de scop să compenseze această înfrângere... Trupele Axei urmăresc pe inamic la est de Agedabia iar forţele britanice se retrag în dezordine şi au pierdut până acum 145 de care de asalt şi 80 de tunuri...

Japonezii merg tot înainte, pretutindeni şi ocupă sistematic insulele din Pacific...

———

Curierul japonez Meyata, venind de la Kuibâşev (Samara) la Tokio, prin Siberia, raportează că de-a lungul liniei ferate zac mormane de maşinării şi de piese de maşini, ruginind în voia Domnului, luate din Ucraina înainte de retragere, aruncate şi încurcate şi devenite inutilizabile...

———

Conferinţa de la Rio de Janeiro e pe sfârşite. Ruptura Statelor Sud-Americane cu Puterile Axei poate fi considerată ca un fapt împlinit. De

altmintreli, prietenul nostru Uro Preto, ministrul Braziliei şi-a şi făcut bagajele, deşi speră să mai poată sta la noi o lună, înainte de a se muta la Ankara, conform ordinului primit. Pe iarna asta grea, o călătorie de la Bucureşti la Ankara, nu e glumă.

Un comunicat ne aduce la cunoştinţă că pe lângă Danielopolu (Împăratul!), Albano Verona şi d-rele Nicodem — au mai fost trimişi în lagăr la Târgu-Jiu şi d. d. Titeanu (!!!), Lobei (!!!), Jaroslavici, precum şi doamnele Aliot (născută Caragea), o legionară de frunte, şi Murăşanu... Toţi au fost trimişi în lagăr fiindcă „au umilit demnitatea naţională" prin purtarea lor (!) şi prin cuvinte ofensatoare pentru ţară...

Dacă ar fi după mine, aş trimite pe toţi degeneraţii generaţiilor tinere în lagăr. Mă întreb cum s-au eliberat paşapoarte tinerei Pussy Callimaki, celui de al 2-lea fiu Brâncoveanu, încă minor, junilor Bischi Catargiu (fiul degenerat al lui Mic Catargiu) şi Trancu (fiul lui Trancu de la Banca Comercială). Aceşti descreieraţi au plecat la Roma şi în treacăt prin Budapesta au făcut scandal mare într-un local de noapte, unde s-au îmbătat şi au pus lăutarii să cânte imnul englezesc şi alte cântece împotriva nemţilor... Au scăpat totuşi de Poliţie, căci ungurii urăsc pe nemţi şi au ajuns la Roma, unde Pussy Callimaki s-ar fi căsătorit cu... Brâncoveanu, minorul.

Bietul Barbu Catargiu, colegul meu de la Jockey-Club a venit ieri să mi se destăinuiască, şi a plâns... atât era de tulburat de necazurile pe care i le pricinuiesc nepoţii lui — căci la el spiritul de familie este foarte dezvoltat. Pe lângă porcăria pe care i-a făcut-o Bischi, fratele acestuia mai mare, Barbu, i-a făcut alta la Buenos Aires, unde era însărcinat cu Afaceri şi unde „a barbotat" în casa Legaţiei — fapt pentru care a fost pus în disponibilitate pe timp nelimitat...

Marţi, 27 ianuarie. Gerul ne-a părăsit; ieri toată ziua au fost între 3 şi 4 grade de frig — azi-dimineaţă – 3°. Dar Dumnezeu tot ne mai ceartă, acum cu zăpada. Ninge, ninge şi văd momentul când vom fi blocaţi prin casele noastre, ceea ce n-ar fi nimic, dar nu vor mai ajunge până la noi cisternele cu păcură... Luptă continuă, cu oamenii, cu nevoile, cu iarna!

Radio Londra a anunţat ieri că ruşii au străpuns frontul german în regiunea Valdai. Comunicatul nemţesc de ieri e foarte laconic, textual: „Pe frontul de răsărit, lupte necontenite." Aşa încât ceva poate să fie — dar despre o ruptură serioasă nu poate fi vorba, cu micile efective ce pot fi mobilizate pe 30–40 grade de frig, cu un metru de zăpadă cel puţin. Cu branduri, cu sănii de câini, cu cazaci, nu se poate obţine mare lucru. Cel puţin să sperăm. Vor fi luat nemţii măsurile necesare... Deocamdată germanii se laudă cu suta de avioane ruseşti pe care o doboară în fiecare zi. E şi asta ceva.

Generalul Lascăr Mihail, comandantul Brigăzii de Vânători de Munte care a cucerit dealul Capelei la Sevastopol, a fost decorat cu Crucea de Fier în gradul de Cavaler. E primul român (în afară de Antonescu) decorat cu gradul de *Cavaler*...

În Africa de Nord, înfrângerea englezilor la nord şi est de Agedabia pare din ce în ce mai importantă. E aproape prăbuşirea ofensivei britanice, pornită cu atâta încredere. Trupele generalului Rommel, au capturat sau distrus în ultimele zile un total de peste 200 de care de asalt şi aproape 200 de tunuri. Trupele britanice au fost refulate în dezordine cu mai bine de 100 kilometri...

Japonezii continuă să înainteze spre Singapore şi Ranggon şi să ocupe insulele din Pacific, la nordul Australiei. Au pus piciorul şi în Noile Hebride. Dar şi anglo-americanii par să se fi deşteptat: comunicatele lor anunţă scufundarea mai multor vase japoneze...

Conferinţa de la Rio de Janeiro s-a terminat. Rămâne acum ca Statele Sud-Americane să rupă relaţiile cu Statele Axei şi cu cele afiliate Axei, conform invitaţiei moţiunii votate... Chestiune de câteva zile, sau de câteva ore. Diferitele Guverne americane deliberează; Statele Majore ale tuturor ţărilor din cele trei Americi vor fi convocate într-o conferinţă comună, în vederea măsurilor militare de luat.

Thailanda a declarat război Angliei. Până acum a ajutat pe japonezi pe sub mână. De acum înainte o armată de 100 000 siamezi va colabora cu forţele nipone în Birmania. Maimuţele au ajuns la preţ...

Dinu Brătianu şi [Iuliu] Maniu au mai fătat un Memoriu pe care l-au înmânat lui Antonescu prin Gheorghe Brătianu. Memoriul demonstrează necesitatea de a rezerva armata noastră pentru răfuiala cu ungurii şi cere Guvernului să refuze Germaniei contingentele româneşti solicitate pentru frontul rusesc. Mareşalul a luat Memoriul şi a răspuns „că ştie el ce are de făcut".

Maniu a mai trimis şi alt Memoriu, semnat numai de el, prin care cerea să se dea mijloace de existenţă ardelenilor refugiaţi din ţinuturile ocupate de maghiari, şi care mor de foame şi de frig. Faţă de acest Memoriu, Antonescu s-ar fi înfuriat şi ar fi strigat: „Nu sunt buni de nimic, sunt nişte răzvrătiţi, să se întoarcă de unde au venit!" O fi, sau n-o fi aşa?

———

S-au desfiinţat autorizaţiile cerute până acum pentru călătoriile pe căile ferate. Măsura a rămas însă în vigoare pentru ovrei...

———

Barbara măsură de a pune *pe toţi* ovreii între 18 şi 50 de ani la curăţitul zăpezii, câte 10 ore pe zi, timp de 5 zile, întrece pe toate. Oameni nepregătiţi pentru asemenea muncă, medici, ingineri, avocaţi, toţi sunt puşi la rând, oricare ar fi capacitatea lor fizică... Până şi masacrele oribile sunt mai scuzabile, căci pentru explicarea lor se mai poate invoca patima mai tare ca raţionamentul în timpuri de tulburare revoluţionară, sau setea de răzbunare împotriva celor care au tras asupra armatei — dar o măsură chibzuită în liniştea biroului, fără efect util căci munca prestată în asemenea condiţii nu poate da rezultate practice — iată ce întrece priceperea omului... Nu i-o fi frică de Dumnezeu zbirului care a semnat diabolicul ordin? Să nu uite că toate se plătesc...

———

Radu Florescu, procurorul, mi-a spus aseară că Comisia de Cercetare a furniturilor militare (unde dânsul funcţionează ca secretar) va da azi în judecată pe generalul indendant Florescu, primarul general al Capitalei, de curând numit!!! Zisul general, care este încă general şi intendant activ, fusese chemat din Basarabia sau Transnistria de Comisia de Anchetă mai sus menţionată, *pentru cercetare* şi Mareşalul Antonescu a profitat de prezenţa sa în Bucureşti pentru a-l numi primar! De notat că tot Antonescu a numit şi Comisia de Anchetă! Ce anarhie!

———

Miercuri, 28 ianuarie. Un nou val de frig ne ameninţă: ger mare în Ungaria, iar în Danemarca – 26°! La noi azi-dimineaţă: – 6° şi cerul e negru, vine iar zăpadă mare! Pe strada noastră nu se mai poate circula cu maşinile; dacă mai ninge, vom fi blocaţi de tot! Ce pacoste!

———

Nemţii au mai scufundat 12 vase pe coasta Americii de Nord, printre care 6 tancuri petroliere. În total, de la 24 ianuarie când au apărut primele submarine germane în faţa New York-ului şi până la 27 ianuarie, adică în 3 zile, au fost scufundate 30 de vase cu un tonaj total de 228 000 tone. E de necrezut, dar aşa afirmă comunicatele germane! Se pune întrebarea *unde* au aceste submarine bazele lor, ca să poată opera ca la ele acasă?

În Cirenaica, înfrângerea britanicilor apare din ce în ce mai serioasă. Trupele lui Rommel au ajuns în urmărire dincolo de Msus, la două treimi din drumul de la Agedabia la Derna. Cum şoseaua de la Bengazi spre est e acum ameninţată să fie tăiată, o evacuare a oraşului Bengazi, de către forţele britanice nu este exclusă. Se confirmă că vasul scufundat zilele trecute în faţa Tobruk-ului e cuirasatul „Barham", de 31 300 tone, şi că în cele două atacuri aeriene care au urmat au mai fost scufundate sau grav avariate alte 3 crucişătoare.

Din izvor german se mai anunţă că în urma înfrângerilor britanice, scăderi *catastrofale* ar fi fost înregistrate la bursa din Londra...

Pe frontul rusesc, Comunicatul german de ieri anunţă că „lupte crâncene" — dar localizate şi cu puţine efective — continuă...

Japonezii progresează mereu, pe toate fronturile lor. Port-Darwin, portul din colţul extrem nord-vestic al Australiei, a fost greu bombardat de aviaţia niponă...

———

La Berlin nu se dă mare importanţă debarcării trupelor americane în nordul Irlandei (provincia engleză, Belfast) şi se socoteşte că această debarcare ar avea mai mult un caracter simbolic. Dacă nu cumva ar fi îndreptată împotriva Irlandei libere şi recalcitrante... În tot cazul, De Valera a protestat energic împotriva debarcării, care ameninţă neutralitatea Statului Liber...

———

Dezbaterile asupra situaţiei generale în Camera Comunelor au început. Churchill a ţinut aşteptata lui cuvântare; ea pare însă să fi decepţionat. Primul ministru a mărturisit înfrângerile englezilor, a declarat că de doi ani Anglia n-a izbutit decât *să se menţină*, dar că nădejdile de biruinţă finală sunt întemeiate. A mai spus că Statele Unite fiind acum ele înseşi beligerante, nu vor mai putea furniza multe arme Angliei, trebuind să-şi complecteze propriul lor armament şi din prisos se va satisface întâi Rusia; că din cauza vremii rele, transporturile către Rusia au fost şi ele totuşi oprite; că Australia e liberă, dacă vrea, să-şi

recheme trupele sale pentru propria ei apărare; că cea mai mare parte a pierderilor în oameni suferite în Africa fac parte din contingentele englezeşti din Anglia... În ce priveşte remanierea Guvernului, Churchill a refuzat-o net, declarând că el singur este responsabil de tot şi că nu înţelege *să facă din alţii ţapi ispăşitori...* În fine, primul ministru a anunţat crearea unui Consiliu de îndrumare al războiului din Extremul Orient, Consiliu care va funcţiona la Londra sau la Washington...

Opina publică engleză aştepta altceva — afirmă cei de la Berlin...

Închiderea Conferinţei de la Rio de Janeiro a fost amânată pe azi. Pare că în ce priveşte intrarea Statelor Sud-Americane în război, lucrurile merg mai greu decât s-a crezut. Până acum s-a votat o moţiune în baza căreia se afirmă solidaritatea tuturor Statelor americane *în apărare*, se hotărăşte ca Statele Unite şi aliaţii lor să fie consideraţi şi *trataţi* ca nebeligeranţi (!!!) şi ca Statele americane neintrate în război să nu preia apărarea intereselor Statelor Axei în ţările cu care acestea sunt în conflict. În ce priveşte „declararea de război", fiecare Stat sud-american va proceda conform legilor şi intereselor sale esenţiale...

Vom vedea ce va mai ieşi până la sfârşit...

Primarul Florescu n-a fost dat încă în judecată. Nimic n-a apărut cel puţin în ziare... Muşamaua naţională să servească tuturor regimurilor?

Banda Danielopolu, Verona etc. a fost internată fiindcă a pus muzica să cânte, la „Melody-Bar", cântece englezeşti şi mai ales imnul regal britanic. Banda a fost denunţată de nemţii indignaţi care asistau la spectacol...

S-a deschis la Stuttgart o expoziţie de artă populară românească. Schimb de telegrame între primarul Stuttgart-ului şi dl Ică Antonescu.

Filip şi d-na Filip au cunoştinţă, văduva unui aviator, care intră în transe, vorbeşte cu morţii şi vaticinează... În vara anului 1939 a prezis că Călinescu va fi omorât, că după dânsul va veni în capul Guvernului un Gheorghe (Argeşanu...), apoi un Constantin (Argetoianu...) şi apoi iar un Gheorghe (Tătărescu!...). Consultată, pe când mă aflam refugiat la Ministerul de Interne, a afirmat că nu voi fi ucis, şi că voi muri de moarte naturală la adânci bătrâneţe (să dea Domnul!). Consultată din nou acum, profetesa pretinde că Hitler va fi asasinat până în două luni, că nu va mai rămâne nimic din trupul lui, că o revoluţie va izbucni în Germania, că războiul cu Rusia va continua totuşi, că nici nemţii nici ruşii nu vor învinge, că vor veni *alţi ruşi* în fruntea Rusiei *şi că toate se vor termina cu bine pentru România*: nemţii vor fi daţi afară din ţară, iar sovieticii nu vor intra la noi!... Uf!

Joi, 29 ianuarie. Iar a venit gerul! Valul de frig din Danemarca şi Ungaria ne-a ajuns ieri după-amiază. De la – 6°, până seara s-au făcut – 16 iar azi de dimineaţă erau – 18. Cerul e senin şi cel puţin nu mai ninge. Au fost scoşi şi premilitarii la curăţitul zăpezii, prin ordonanţă specială, pentru zilele de azi, mâine şi poimâine, astfel încât cel puţin cinstea ovreilor a fost întrucâtva salvată!

Solacolu (directorul Agenţiei telegrafice Rador) îmi spune că mutarea Cartierului comandamentului local german (nu al lui Hitler, cum s-a spus) de la Smolensk la Minsk, e un fapt îndeplinit, că ruşii înaintează mereu, că au ajuns la 124 kilometri de frontiera Lituaniei, că Cripps, ambasadorul englez a declarat într-un interviu că ruşilor nu le pasă de ofensiva germană din primăvară şi că vor izgoni ultimul picior de neamţ din Rusia în toamna anului 1942 şi în iarna anului 1943... Toate aceste ştiri Solacolu le-a cules din comunicatele şi telegramele ruseşti şi englezeşti...

Pe de altă parte lt. col. Olteanu, aghiotantul lui Pantazi, mi-a comunicat aseară că pe frontul oriental toate merg bine, că germanii sunt stăpâni pe situaţie, că cu tot frigul îngrozitor şi zăpada mare, sovieticii nu pot decât să ocupe zonele abandonate de nemţi pe motive strategice şi tactice, şi că Statul nostru Major nu e deloc îngrijorat...

Pe cine să crezi? Adevărul nu e pentru noi, turmă anonimă şi dispreţuită de zei! Să ne închinăm lui Dumnezeu şi să aşteptăm...

Succesele ruseşti nu pot însă să fie prea mari, dacă sunt, căci altfel tonul discursului lui Churchill n-ar fi aşa de pesimist. Primul ministru englez a declarat că tot efortul Angliei şi Americii e îndreptat împotriva Germaniei, căci Germania înfrântă, va lichidată „ipso facto" şi situaţia din Extremul Orient, pe când o victorie împotriva japonezilor n-ar atinge poziţia militară a nemţilor. Astfel stând lucrurile, dacă frontul

germano-rus s-ar clătina, Churchill ar intona imnuri de victorie şi n-ar vorbi cum a vorbit şi n-ar fi spus: „Situaţia Angliei pe câmpul de război e rea, dar poate să fie şi mai rea!“

Pesimismul şi sinceritatea lui Churchill au mirat pe unii, au impresionat pe alţii. Conducătorul războiului britanic a mărturisit că campania din Africa septentrională nu a atins ţintele propuse şi n-a izbutit decât să apere pentru moment Egiptul; că s-a înşelat asupra momentului intrării Japoniei în război, ca şi asupra forţelor acestui Imperiu; că Australia, Noua Zeelandă şi Africa de Sud au cerut ca armatele lor să se înapoieze acasă ca să-şi apere vetrele şi că el, Churchill a consimţit la aceste rechemări — că, în fine, producţia de armament atât în Anglia cât şi în Statele Unite n-a dat rezultatul aşteptat. Singura nădejde a englezilor este că toate lucrurile vor merge mai bine de la *1943* înainte!

Dezbaterile nu s-au terminat încă, Churchill a hotărât să lase discuţia liberă în Cameră ca şi în presă, pentru ca fiecare să-şi verse focul. Va cere însă la sfârşit un vot de încredere, pe care mulţi deputaţi l-au afirmat inutil...

A apărut un decret-lege prin care se orânduieşte câte un „îndrumător“ pe lângă fiecare întreprindere metalurgică a cărei fabricaţie e în legătură cu apărarea naţională. „Îndrumătorul“ va fixa felul şi calitatea fabricaţiei pe care o va controla; va putea înlocui pe directori, pe administratori şi chiar *întreg* Consiliul de Administraţie; va fixa preţurile şi va putea angaja sau înlocui pe tehnicieni şi pe specialişti etc. Decretul copiază regimul stabilit în Germania, dar România nu e Germania. La noi, „Îndrumătorul“ nu va avea decât un gând: să înlocuiască pe cei ce conduc întreprinderea prin oamenii, prietenii sau neamurile lui...

Lumea noastră industrială e în fierbere şi demersuri au fost întreprinse pe lângă Antonescu, care, prin măsurile luate în ultima vreme pare să justifice zvonurile ce circulă tot mai insistent, cum că ar fi pe drumul nebuniei...

Şi în armată, se zice, că ar fi mare fierbere printre generali, care, grupându-se în jurul lui Iacobici, ar fi pe punctul de a se răzvrăti. Dar se spun atâtea... Din tot ce se spune, trebuie cules cu dramul, şi încă...

Ultima zăpadă, care a căzut liniştit în Bucureşti, a căzut cu viscol în restul ţării. Aproape toate liniile sunt înzăpezite. Spre Oltenia, spre Moldova, spre Dunăre nu mai circulă nici un tren. De şosele, nu mai e de vorbit — au dispărut sub troienele de zăpadă. Dacă nu va mai viscoli — şi vremea pare că s-a pus la senin — liniile ferate vor fi deblocate în două zile. Multe locomotive s-au defectat: le-au îngheţat ţevile. Toate pacostele...

Ziarele publică adresa de felicitare trimisă de ziua lui (Sf. Ion) Mareşalului Antonescu de către „Blocul Generaţiei Naţionaliste din 1922“ în frunte cu Dănulescu. Necunoscută până ieri, această grupare a devenit foarte numeroasă şi aci e pericolul: se strecoară în ea elementele Mişcării Legionare — şi gruparea devine astfel un cal troian prin care „indezirabilii“ caută, şi reuşesc, să se strecoare în cetate. Într-o bună dimineaţă, caraghiosul de Dănulescu va fi înlăturat şi ne vom afla din nou în faţa „Verzilor“ sub altă titulatură. Oare nu are Antonescu ochi să vadă?

Adresa trimisă lui Antonescu e de o platitudine revoltătoare şi aproape ironică. Între alte exagerări, Mareşalul e calificat de „ctitor al veciniciei neamului“!!! Toţi militarii sunt la fel: nu pot rezista linguşitorilor! Şi astfel cad în prăpastie!

Reichs-mareşalul Göring, care se află în Italia, va merge în Sicilia şi de acolo va lua *probabil* comanda acţiunii aeriene împotriva englezilor, în Mediterana. Telegrama vestitoare a acestui mare eveniment, conţine însă acest *probabil*, aşa încât trebuie să mai aşteptăm confirmarea ştirii...

Vineri, 30 ianuarie. Gerul în uşoară scădere: azi-dimineaţă numai – 16°. Zile însorite şi ieri şi azi. Ieri la amiază n-au mai fost decât – 10°. De la Breasta mi se telefonează că a fost un viscol grozav, iar zăpada e atât de mare încât n-au mai putut ieşi din casă... Temperatura – 27°! Oamenii cei mai bătrâni din sat nu-şi aduc aminte de o asemenea iarnă. În Bucureşti, aspectul străzilor e ceva fantastic. Se curăţă pe capete, *şi nu se simte nimic.* Munţii de zăpadă se ridică de o parte şi de alta a uliţelor şi abia se poate răzbi printre ei...

Cu toată iarna catastrofală, pare — oricât ar fi de contradictorii ştirile ruso-britanice şi cele nemţeşti — că frontul împotriva bolşevicilor se menţine conform programului, neatins în liniile lui esenţiale. În Comu-

nicatul de ieri citim chiar că armatele germane au înregistrat succese serioase de-a lungul întregii linii a frontului. În Crimeea, o încercare de debarcare pe coasta de sud a fost nimicită de trupele noastre şi de cele germane care au făcut 840 de prizonieri şi au capturat 12 tunuri şi 11 mitraliere.

Gerstenberg (generalul) „a explicat" ieri lui Dombrowski că atacurile ruseşti nu sunt serioase, că relativele lor succese pe ici pe colea, se datoresc faptului că Comandamentul german a trimis cea mai mare parte a trupelor acasă, la repaus, în vederea ofensivei de primăvară, lăsând pe front minimul necesar pentru apărarea poziţiilor importante pe care de altmintreli le apăra mai bine zăpada şi frigul. *Efective foarte reduse* luptă de o parte şi de alta. Pentru planul german nu prezintă nici o importanţă faptul că *în anumite puncte*, frontul va fi în primăvară cu 100 de kilometri mai la est sau mai la vest...

În ce priveşte frontul răsăritean, trebuie să recunosc că această lipsă de îngrijorare a militărimii germane e împărtăşită şi de militărimea noastră. Să aşteptăm deci şi noi primăvara cu încredere...

De pe frontul din Africa Septentrională se anunţă oficial recucerirea şi reocuparea oraşului Bengazi de către trupele germano-italiene. Meritul campaniei, admirabil condusă, revine generalului Rommel, a cărui reputaţie e în continuă creştere. Deşi numai colonel la începutul războiului în 1939, înaintat la general-maior în 1940 şi general-locotenent în 1941 — Führerul l-a numit acum, pentru a răsplăti isprăvile sale, general de Corp. În războiul din 1914, Rommel a fost unul din rarii decoraţi cu ordinul „Pour la Mérite", deşi era numai locotenent de aviaţie.

Azi au apărut două ordine de zi pe armată, cu data de 26 ianuarie, prin care se răsplăteşte vitejia „unei" (!!!) brigăzi de Vânători de Munte, dovedită cu prilejul cuceririi localităţilor Verh Corgun şi Nis Corgun şi a înălţimilor „Capelei", din vecinătatea Sevastopolului (primul ordin de zi), precum şi a recuceririi Feodosiei (al 2-lea ordin de zi). Anonimatul şi întârzierea acestor ordine de zi nu se pot pricepe. Cucerirea Verh Corgun-ului, Nis Corgun-ului şi Capelei au avut loc *la începutul lui decembrie* şi din Comunicatul german publicat cu prilejul decorării generalului Lascăr se ştie ce brigadă a luptat acolo, aşa încât nu mai poate fi vorba de „secret". În primul ordin de zi se spune însă că poziţiile cucerite au fost luate *de trupele române*, fără să se mai vorbească de un ajutor sau de o participare a trupelor germane, iar în al 2-lea se menţionează ce e drept şi prezenţa forţelor nemţeşti, dar numai pe un plan secundar. În comunicatele lor, date la timp, nemţii au

prezentat dimpotrivă colaborarea românilor, atât la Feodosia cât şi la Sevastopol, ca accesorie... Să fie ordinele de zi, ca să zic aşa „postume", publicate azi o consecinţă a încordării (să sperăm momentane) de care se vorbeşte, în raporturile noastre cu germanii sau pur şi simplu rezultatul anarhiei, incoerenţei şi indiferenţei ce domină toate actele regimului?

În legătură cu „încordarea" raporturilor noastre cu nemţii, „afacerea generalilor şi a Statului Major" continuă să fie obiectul tuturor conversaţiilor. Nimeni nu ştie nimic, cei direct interesaţi păstrează tăcere şi sunt de o discreţie exemplară, aşa că lumea povesteşte tot felul de prostii.

Pe ziua de ieri am aflat că Tătăranu rămâne la post, sub-şef de Stat Major „din ordin", căci a vrut şi el să plece cu Iacobici. Mazarini, în schimb, a fost numit comandant al Diviziei din Piteşti. Dar pare că nici dânsul „nu s-a stricat" cu Antonescu, căci a asistat ieri la remiterea decoraţiei finlandeze Mareşalului, ceremonie la care n-au asistat decât generalii făcând parte din Guvern sau ocupând înalte demnităţi în Bucureşti (n-au fost de faţă nici Iacobici, nici Tătăranu...).

Nimic nu confirmă până acum ipoteza făcută de mine la pag. 10760 a acestor *Însemnări*, dar nici *un fapt pozitiv* nu vine să o infirme...

Nici nemţii nu ştiu nimic. Generalul Gerstenberg căuta alaltăieri să afle ceva de la Dombrovski, care, deşi prieten cu Tătăranu, nu ştia nimic nici el. Gerstenberg se întreba dacă nu era la mijloc o rivalitate politică între Antonescu şi Icobici, despre care Mareşalul ar fi aflat „că pune jaloane unde trebuie, pentru o eventuală succesiune" (?). Gură de petece cum e, ataşatul militar al Aerului german a înjurat din nou în faţa lui Dombrovski pe Antonescu, declarând că cu Argetoianu şi cu Gigurtu se puteau înţelege mai bine (cu Gigurtu cred şi eu) şi că Mareşalul *prea trage de coardă*. Gerstenberg a sfârşit prin a spune (o ameninţare?) că generalul Iacobici n-a sfârşit rolul său, că va mai primi înalte însărcinări şi a conchis cu cuvintele echivoce: „Două săbii nu pot sta într-o teacă!"...

Buşilă mi-a spus „sous le sceau du secret", că Ciano vine la Bucureşti, în luna februarie. Bova Scoppa a plecat la Roma ca să aranjeze amănuntele vizitei...

E probabilă şi vizita lui Ribbentrop dar despre aceasta nu se ştie încă nimic.

La 1 februarie merge Mareşalul Antonescu la Berlin... Pentru toate lămuririle.. Această veste nu mi-a dat-o Buşilă, dar o cred sigură.

———

Ministrul Finlandei a remis ieri cu un ceremonial special, Mareşalului Antonescu, Marea Cruce a Ordinului finlandez „Trandafirul Alb" (!). În afară de Ică, n-au asistat decât miniştrii, subsecretarii de Stat şi înalţii demnitari *generali*. Civilii au fost lăsaţi la o parte. S-au schimbat discursuri prin care s-au preamărit virtuţile ambelor popoare şi s-a pecetluit frăţia de arme dintre finlandezi şi români, cele două naţii victime ale barbariei moscovite. Ministrul Finlandei a remis lui Antonescu şi o scrisoare autografă din partea Mareşalului Mannerheim.

———

Un comunicat al Guvernului ne informă că o acţiune foarte severă a fost întreprinsă împotriva funcţionarilor hoţi sau şperţari. Se specifică, că în Ardeal au fost daţi în judecată 205 funcţionari dintre care 41 au fost deja condamnaţi (3 la muncă silnică, 16 la închisoare corecţională, 10 la amendă, 11 la internare în lagăr şi 1 la destituire) iar 67 sunt în curs de judecată...

Cum cei mai mulţi hoţi şi şperţari sunt în armată, va fi greu de ajuns la ceva serios...

———

Mareşalul Antonescu a prezidat un Consiliu Economic pentru aprovizionarea populaţiei, la care au luat parte miniştrii şi subsecretarii de Stat economici şi mai mulţi înalţi funcţionari. Între altele s-a decis să se formeze asociaţii de comercianţi angros pentru aprovizionarea marilor centre şi să se oblige unele mari firme din Bucureşti să creeze sucursale la Cernăuţi şi Chişinău în folosul Bucovinei şi Basarabiei. S-a mai hotărât să se creeze în jurul Bucureştilor o zonă de culturi alimentare, să se rechiziţioneze câteva mori şi fabrici de conserve pentru a se raţionaliza munca lor, să se mai ridice un abator în Capitală cu amenajări pentru congelarea cărnii şi cu un târg de vite anexat, să se înfiinţeze gări de colectărie (?) pe linia de centură a oraşului, să se înceapă şi să se lucreze din zori la canalul Bucureşti—Olteniţa...

———

Azi se celebrează în Germania a 9-a aniversare a ascensiunii Partidului Naţional Socialist la putere. Hitler va ţine o mare cuvântare, care va fi difuzată.

Decretul-lege relativ la „Îndrumătorii" întreprinderilor metalurgice tot n-a apărut în ziare. Vâlva e din ce în ce mai mare printre cei interesaţi... Un articol al legii îndreptăţeşte pe „Îndrumător" *să sechestreze întreaga avere a oricărui administrator, fără drept de apel!...* Aşa ceva nu s-a mai văzut! Coti Stoicescu, ministrul de Justiţie a refuzat să semneze decretul... care a fost totuşi promulgat... Legea, fabricată de generalul Dobre, se zice că ar avea de unic scop înstăpânirea uzinelor „Laromet", de către Stat...

———

Dl Ruiz Guinazu, ministrul de Externe al Argentinei a căzut în apă, din aeroplan, pe drum spre casă... dar a scăpat neînecat, el şi tovarăşii săi... L-a pedepsit Dumnezeu, fiindcă n-a fost destul de dârz împotriva presiunilor lui Roosevelt — deşi graţie lui şi ţării sale, rezultatul Conferinţei de la Rio de Janeiro n-a fost tocmai ce spera Washington-ul...

———

Sâmbătă, 31 ianuarie. E tot frig — da mai omenesc: şi aseară şi azi-dimineaţă termometrul a rămas la – 7°. În schimb, cerul e înnorat şi ameninţă a ninsoare. Dacă va mai ninge, nu se va mai topi zăpada până la iarna viitoare! Se pretinde că Institutul militar german de Meteorologie — care nu se înşeală niciodată! — anunţă pentru 15 februarie un frig cum nu s-a mai pomenit niciodată în Europa, apoi topirea repede a zăpezii şi inundaţii catastrofale! Atât ne mai lipseşte!

———

Ieri, cu prilejul celei de-a 9-a aniversări a preluării Guvernului de către Partidul Nazist, mare discurs al lui Hitler la Sportpalast la Berlin, şi un discurs mai mic dar foarte important pentru noi — rostit de Killinger în faţa Coloniei germane, la „Aro". A scris şi iscălit dl Ică un articol în *Bukarester Tagblatt*. Putea lipsi martie din post?

Hitler e interesant numai în partea discursului său consacrată frontului rusesc. Încolo, obişnuita lui literatură: istoricul ascensiunii naziste, rechizitoriul reînnoit împotriva Angliei, Statelor Unite şi a ovreilor. Pe cât e de violent şi de subiectiv în această parte a cuvântării sale, pe atât se arată de obiectiv şi de stăpân pe nervii lui în partea consacrată frontului. Hitler afirmă că trecerea de la ofensivă la defensivă, pe frontul de la răsărit, n-a fost impusă de inamic, ci hotărâtă de el, pe de o parte fiindcă condiţiile iernii nu permiteau o desfăşurare utilă a operaţiunilor — pe de alta ca să pună cât mai mulţi luptători germani la adăpostul gerului rusesc mai năpraznic anul acesta ca niciodată. El,

Hitler, a luat Comandamentul armatei *ca să își asume și răspunderea unei hotărări care n-a fost ușor de adus la îndeplinire.* Rușii au sperat că iarna le va aduce salvarea, dar s-au înșelat. Fluctuațiile frontului cu câțiva kilometri n-au nici o importanță. Frontul defensiv s-a organizat minunat. Soldații germani așteaptă ofensiva cu același spirit războinic și cu aceeași siguranță în viitor ca până acum. Ce a fost mai greu a trecut; în partea de Sud a frontului ofensiva va fi reluată peste câteva săptămâni, apoi primăvara se va urca de-a lungul frontului spre Nord și ofensiva victorioasă va fi succesiv reluată pe toată linia — cu o armată și cu un material de război care vor minuna lumea prin isprăvile lor...

În toată această parte a cuvântării sale, tonul lui Hitler nu e al unui lăudăros, ci al unui om sigur de ce spune și trebuie să o mărturisesc, inspiră încredere. Ne mai rămâne, după vorbe să vedem și faptele. Pentru mântuirea noastră să nădăjduim așa cum le prevede Führerul.

Killinger în cuvântarea sa n-a vorbit decât de Antonescu, lăudându-i însușirile, intențiile și înfăptuirile ca Conducător de Stat, ca comandant de Armată și ca aliat credincios. Cuvântarea lui a fost menită să pună capăt tuturor zvonurilor pe care cercuri interesate le răspândesc cu privire la intrigăriile anumitor cercuri politice românești și germane. Reiese clar din text că Killinger a vorbit dacă nu din ordin, în tot cazul cu totala aprobare a Berlinului. Tipică — stil aparte — e următoarea declarație: „Și eu, *ca reprezentant al Germaniei*, nu am poftă să mai privesc cum sabotează cârtițele opera spunând: *Antonescu este pentru Germania numai o apariție de tranziție, Germania abia așteaptă să ne aducă pe noi — legionarii — la putere.* Cei ce spun aceasta nu sunt legionari; ei nu știu nimic despre spiritul și ideile lui Codreanu și sunt în ochii mei *niște hoți de drumul mare*, care ar face mai bine să treacă de partea evreilor și comuniștilor, a acestor ațâțători profesioniști".

Sper că după aceste cuvinte răspicate, coconetul „filo-verde" și haimanalele cafenelelor nu ne vor mai pisa cu reînvierea regimului legionar...

Submarinele germane operând pe coasta Americii au mai scufundat 13 vase inamice cu un total de 74 000 tone. De la 24 ianuarie până ieri, submarinele în chestiune au totalizat 43 de vase scufundate cu un volum de 302 000 tone... Impresionant!

După știrile engleze, un convoi japonez, atacat în strâmtoarea Makassar, ar fi pierdut 30 de vase și 20 000 soldați s-ar fi înecat. Japonezii dezmint știrea, sau mai bine zis o rectifică: n-ar fi fost scufundate decât 4 vase, și aproape toți soldații de pe aceste vase ar fi fost salvați...

Nemții și italienii au capturat mulți prizonieri și au capturat un enorm material de război la Bengazi: numărarea e încă în curs. Forțele Axei urmăresc pe britanici, care se retrag spre est...

În Germania se povestește că aviatorul Mölders n-ar fi pierit într-un accident de avion, călătorind spre Breslau. De altimintreli, știrea a părut multora suspectă, când s-a dat. În realitate Mölders ar fi fost forțat să aterizeze în rândurile inamice; rușii l-au făcut prizonier și au oferit nemților să-l schimbe contra mai multor comisari politici, prizonieri și ei, specificîndu-i pe nume. Cum nemții îi uciseseră, n-au putut primi propunerea. Sovieticii ghicind cauza refuzului, l-au împușcat pe Mölders și au lăsat cadavrul lui să cadă dintr-un avion, în împrejurimile Breslau-lui... Dată fiind popularitatea lui Mölders, s-a inventat un deznodământ mai puțin tragic al scurtei dar glorioasei sale cariere... Dar cine poate ști adevărul?

Un tratat de alianță a fost semnat între Anglia și Soviete de o parte și Iranul de alta. Prin acest tratat, Iranul se obligă să primească pe teritoriul său trupe britanice și sovietice — de uscat, de mare și aeriene — iar Sovietele și Anglia se obligă la rândul lor să retragă aceste trupe din Iran șase luni după încetarea ostilităților. Probabil că la acea dată, ambele Puteri cotropitoare vor invoca teoria „petecului de hârtie" ca să rămână pe loc, dacă alții mai tari nu le vor goni...

Ziarele elvețiene publică informații cu privire la negocierile lui Eden la Moscova. Ele dau următoarele pretenții sovietice ca fiind *în principiu* acceptate de Anglia: Basarabia și Bucovina (bine că se mulțumesc și cu atâta!), Statele Baltice, o Polonie puternică dar învoită și tutelată (atunci cum ar fi puternică?) de sovietici, libertatea Strâmtorilor, libertatea de propagandă în toate Statele Europei...

Cred că nu s-ar mulțumi cu atât dacă ar cîștiga războiul...

Guvernul brazilian, deși atât de zelos să obțină la Conferința din Rio de Janeiro ruptura Statelor americane cu Puterile Axei, n-a declarat până acum război nici măcar Japoniei.

Se zice că ministrul Braziliei la București, ar fi primit telegrafic ordinul să comunice Guvernului român că Brazilia *nu* se consideră

în război cu România şi că nu se gândeşte să rupă relaţiile cu noi... N-am văzut nici pe Uro Preto ca să am confirmarea acestei ştiri.

Duminică, 1 februarie. Cerul continuă să fie acoperit şi zăpada să ameninţe. Dar n-a nins nici ieri, nici azi-noapte. Să vedem ce va fi azi. Ieri am pus să dea zăpada jos de pe casă, să nu se prăbuşească acoperişul. Ca să mi-o dea jos şi să o arunce pe munţii de zăpadă din curte şi din stradă *mi-au luat 4 500 lei!* Dănulescu, a ieşit cu toţi funcţionarii Ministerului Muncii şi au dat înlături zăpada din curtea ministerului, şi din faţă pe stradă! Premilitarii şi ovreii curăţă întruna; văd momentul în care, cu Conducătorul şi Guvernul în frunte, ne vom pune toţi la lopată! Probabil însă că cei 70 de ani pe care îi port în spinare mă vor scuti de această corvoadă! Aş prefera să n-am decât 30 de ani şi să mătur toată ziua...

Frigul se menţine între 6 şi 8 grade sub zero.

Comunicatul german de ieri spune că mai multe divizii sovietice izbutiseră să străpungă frontul de nord-est de Kursk, dar că contraofensiva germană le-a distrus şi a împins ce a mai rămas din ele, dincolo de linia de pe care porinseră. Comunicatul mai anunţă mici succese germane şi pe restul frontului. Probabil că sunt şi mici succese ruseşti pe care le trece sub tăcere. În total, frontul de răsărit se menţine, conform prevederilor Comandamentului nemţesc...

În Cirenaica, acalmie momentană.

Japonezii au terminat cucerirea Malaeziei şi acum începe atacul direct asupra Singapore-lui.

Discursul lui Killinger e viu comentat în toate cercurile bucureştene. Toată lumea e mulţumită că s-a pus capăt echivocului cu legionarii, echivoc întreţinut mai ales prin propaganda coconetului gardist, pe care Antonescu ar face bine să-l trimită la lagăr.

Cuvântarea lui Hitler a impresionat mai puţin: s-a obişnuit lumea cu acest fel de literatură. N-a insteresat nici discursul lui Roosevelt, ţinut concomitent cu al lui Hitler — discurs prin care Preşedintele Statelor Unite propăvăduieşte popoarelor americane răbdare şi încredere...

Ziarele neutre — suedeze şi elveţiene — socotesc că o remaniere a Guvernului britanic e iminentă, cu toate declaraţiile contrare făcute de Churchill în Camera Comunelor. Churchill însuşi s-ar fi convins, în urma manifestărilor de nemulţumire din Parlament (cu tot votul de încredere de 640, contra 1) că o statisfacţie trebuie dată cât mai repede opiniei publice...

După o telegramă neoficială din Berlin, Statele Sud-Americane — afară de Argentina şi de Chile — au rupt relaţiile diplomatice cu Statele semnatare ale Pactului Tripartit. La noi, nu s-a primit încă nici o notă în acest sens.

A apărut un decret-lege complementar privitor la comerţul cerealelor. Cum era de prevăzut, ne-am supus dezideratelor germane: Statul rămâne singurul cumpărător, dar poate da mandat anumitor societăţi să cumpere în numele său, pentru export...

Acest decret, ca şi discursul lui Killinger şi călătoria lui Antonescu la Berlin, dovedesc că micile neînţelegeri între Guvernul românesc şi Guvernul Reichului s-au aplanat. Cu atât mai bine. Rămâne problema mare cu ungurii...

Se vede că mulţi escroci abuzează de numele lui Antonescu şi al d-nei Antonescu ca să scoată parale de la oameni — căci un nou comunicat al Preşedinţiei Consiliului de Miniştri previne lumea să nu cadă în capcana profitorilor. Comunicatul citează chiar un nume, al d-lui inginer I. G. Rădulescu-Gyr, care a fost dat în judecată fiindcă a plasat fără nici un drept bilete pentru o serbare, în numele Consiliului de Patronaj prezidat de d-na Antonescu.

Trăim în vremea abuzurilor şi din nenorocire exemplul vine de sus. Presupun că acest Rădulescu-Gyr trebuie să fie neam cu escrocul purtând acelaşi nume care a compus imnul Frontului Renaşterii Naţionale, ca după aceea să se pună în fruntea legionarilor răzvrătiţi...

A murit la Galaţi Mihail Orleanu, fost fruntaş al Partidului Liberal pe vremea atotputerniciei acestuia. Mihail Orleanu era un om cumsecade şi cinstit şi n-a izbutit să fie o vedetă decât în preajma războiului din 1916, când, deşi ministru, a trecut de partea germanofililor.

Foarte bătrân, încetase de mult orice activitate politică. Era socrul lui Victor Slăvescu.

———

Luni, 2 februarie. Vremea se menţine posomorâtă, frigul moderat între 5–6 grade sub zero ziua şi 6–8 grade noaptea. Curăţitul zăpezii, de fapt ridicarea de munţi pe străzile laterale, fac circulaţia şi mai anevoioasă. Pe strada noastră, aproape nu se mai trece...

———

Bolşevicii au atacat în zorii zilei de 30 ianuarie sectorul apărat la Sevastopol de trupele române. Atacul a fost respins cu mari pierderi pentru ruşi. Pe tot restul frontului Oriental necontenite atacuri sovietice, care toate au dat greş. Bolşevicii au sacrificat zadarnic oameni şi materiale. În sectorul Central al frontului, la nord-est de Orel, germanii au gonit pe ruşi din vreo 10 localităţi.

În Extremul Orient, lupta pentru cucerirea Singapore-lui a început. Englezii au distrus podul care leagă insula de Malaezia; o parte din trupele japoneze dau năvală să treacă peste strâmtoare, iar altă parte continuă să strângă cercul în jurul trupelor britanice împresurate în peninsulă. În Birmania înaintarea forţelor japono-siameze continuă: oraşul Mulmein e pe punctul de a fi ocupat.

———

Întrebat de gazetari dacă crede că conflictul chinezesc poate fi lichidat, amiralul Tojo, ministrul de Externe al Japoniei a răspuns că propuneri de pace, dacă ar veni din partea Ciung-Kingului, ar fi examinate cu bunăvoinţă la Tokio, dar că Guvernul japonez nu este dispus să ia iniţiativa unor asemenea tratative...

———

La Paris a avut loc o măreaţă manifestare organizată de Legiunea Anti-bolşevică. Au luat parte peste 10 000 de oameni. În cuvântarea sa, Déat a declarat că luptând împotriva bolşevismului popoarele Europei îşi realizează unitatea lor şi-şi câştigă libertatea într-o nouă rânduială a continentului.

———

Spicuiri din ultimele discursuri: Churchill a afirmat apăsat că pentru Anglia războiul se decide în Europa şi în Atlantic; toate celelalte teatre de luptă *sunt secundare*, mai ales Pacificul... (O fi spus-o ca să consoleze pe englezi, că într-adevăr aşa gândeşte? În acest caz gândeşte

altfel decât negustorii din City, căci de când cu succesele japonezilor în Extremul Orient, valorile au scăzut catastrofal în bursa din Londra...).

Din declaraţiile lui Hitler:

Cât va fi el în viaţă, Germania nu va mai semna o pace ca cea din 1919. (Nici după moartea lui, în ipoteza că ar fi ucis?).

După războiul acesta, sau nu va mai rămâne în Europa nici un german, sau nici un ovrei...

Nimeni nu poate prevede dacă războiul se va termina sau nu anul acesta, dar ceea ce poate afirma, el, Hitler, e că anul 1942 va fi un an de mari victorii germane.

....

———

Între Aliaţi.

Un colonel italian care vine de la Stalin (pe Doneţ), unde e stabilit Cartierul de Comandament al trupelor italieneşti, povesteşte că între soldaţii lui Hitler şi ai lui Mussolini sunt frecături zilnice care ajung câteodată până la ciocniri... După înţelegerile Statelor Majore, aprovizionarea trupelor italiene e în sarcina nemţilor — dar aceştia îndestulează întâi oamenii lor şi de multe ori macaronarii primesc numai pâine uscată, sau chiar nimic. De aci protestări, urlete şi şterpelire de merinde de la locuitori, şterpeliri strict interzise de poliţa militară germană, şi de aci alte nemulţumiri... Într-o zi trei soldaţi italieni prinseseră trei găini, dar un jandarm german a vrut să le confişte. Italienii au bătut măr pe neamţ şi... au mâncat găinile. În altă zi, un soldat italian a vrut să intre în cinematograful militar cu „o damă“ dar a fost oprit de sentinelele germane. Italianul a revenit după o jumătate de oră cu 40–50 de camarazi şi bineînţeles cu dama şi după ce au pătruns cu toţii în sală, au spart şi stricat totul, încât au trebuit 8 zile ca să se repare stricăciunile...

Aşa e pe front. Iar în Italia înjură toţi pe nemţi de-i spurcă. Numai Hitler şi Mussolini se înţeleg. Din care cauză „boborul“ a început să înjure, de la Napoli până la Milano, şi pe Mussolini...

———

Marţi, 3 februarie. Comunicatul german de ieri anunţă lupte violente, pe un viscol îngrozitor, în sectorul de Sud al frontului rusesc — în regiunea Doneţului. Deşi Londra şi ruşii pretind că au străpuns frontul, nemţii afirmă că au oprit ofensiva, şi sper că spun ei adevărul, căci până acum tot ei au avut dreptate afirmând că stăpânesc situaţia în

toate sectoarele frontului răsăritean. Pe de altă parte, pe tot restul acestui front, forțele germane au înregistrat succese destul de importante, respingând atacurile bolșevice și distrugând mult material de război. De la 24 la 30 ianuarie, Sovietele au pierdut 164 avioane, iar nemții numai 33.

În Africa de Nord, forțele britanice au fost respinse cu 300 kilometri înapoi și până acum germanii și italienii au capturat sau distrus peste 300 de care de asalt printre care, unele de model mare american. Forțele Axei au pus mâna și pe un mare depozit de benzină, pentru ele de o importanță covârșitoare, căci aduc cu greu carburantul peste mare. Localitățile Barce, pe mare, și El-Abiar, în nisipuri, amândouă situate la est de Bengazi, au fost ocupate de trupele lui Rommel. La Berlin, fără a se face prevederi prea hazardate asupra succeselor din Africa, se constată totuși că planul inițial al ofensivei britanice — ocuparea întregii coaste până la granița Tunisiei — a fost spulberat.

În Extremul Orient, japonezii sunt astăzi stăpâni pe întreaga Malaezie și toate Sultanatele din peninsulă au fost puse sub autoritate niponă. Atacul Singapore-lui a început de duminică, 1 februarie. După știrile corespondenților de ziare suedezi din Londra, opinia publică engleză e foarte pesimistă asupra soartei Singapore-lui, că va trebui să capituleze, cu toate apărările militare ridicate de Guvernul britanic și care au costat peste 30 milioane de lire sau mai bine de 30 miliarde de lei, bani aruncați în vânt!

În Birmania, orașul Mulmein, al 3-lea oraș al Birmaniei, a fost ocupat de japonezi ieri-dimineață...

———

Refik Saidam, primul ministru turc a vorbit duminică la Radio ca să precizeze politica Turciei. A precizat că nu s-a schimbat nimic în hotărârile Guvernului de la Ankara, care rămâne pe pozițiile sale de la începutul războiului: neutralitate sinceră și dorință de a nu fi antrenat în război. Cu alte cuvinte, cu curul pe două scaune, bine și cu unii și cu alții... Foarte frumos — dar cât va mai putea ține această politică de echilibru? Până se va rupe definitiv și echilibrul dintre Puterile beligerante...

———

Göring se plimbă în Italia de la 24 ianuarie... E când la Roma, când în Sicilia. Unii spun că se pregătește o descindere în Malta, în genul operațiunilor săvârșite anul trecut în Creta...

———

În Norvegia mare schimbare de ordin politic. De la 9 aprilie 1941 și până acum, Norvegia a fost administrată de un Consiliu de Stat numit de germani și prezidat de Verbogen, în numele Reichului. Acest Guvern provizoriu a fost înlocuit printr-unul definitiv și independent de germani, în fruntea căruia a fost chemat dl Quisling. Ministerul a fost complectat numai cu elemente norvegiene și se vorbește de convocarea unui Parlament... Se vorbește chiar de încheierea foarte apropiată a unui tratat de pace între Germania și Norvegia, tratat care va fi semnat de noul Guvern ce deține complecta suveranitate a Statului. În cazul semnării unei păci, trupele germane nu vor părăsi totuși Norvegia, urmând să o apere împotriva unui eventual atac englezesc...

———

Sâmbătă-seara a fost inaugurat la Facultatea de Drept, sub conducerea lui Fințescu, decanul, serviciul „Educațiunii cetățenești a studenților". Acest serviciu e încadrat în al Premilităriei, și va consta în conferințe și „coloquii" săptămânale sub direcția domnilor profesori... Încercare lăudabilă, numai să reușească cu proștii de studenți...

———

În lagărul de prizonieri din Budești a izbucnit o teribilă epidemie de tifos exantematic. Mor câte 100 pe zi... Primarul din Budești pretinde că nu mai are unde să-i îngroape... Vai de bieții oameni! Mă întreb cum au putut suferi frigul îngrozitor prin care au trecut, și lipsa de toate! Ce trebuie să fie! De la năvălirea barbarilor, cred că omenirea n-a mai trecut prin asemenea chinuri.

....

———

Ultimul fiu al Marielei Săulescu (fiica lui Mișu Săulescu) a murit de pneumonie, în vârstă de 16 ani... Mariela Săulescu a fost căsătorită cu Iurașcu (ministrul plenipotențiar), cu care a avut trei copii, și de care a divorțat ca să ia pe Osvadă, ardeleanul. Osvadă avea însă o nevastă oarbă, pe care a lăsat-o ca să o ia pe Mariela. Oarba *a blestemat-o* pe Mariela, după toate regulile, și rând pe rând Mariela a pierdut pe cei trei copii ai ei, și pe Osvadă însuși... Teribil. Blestemul d-nei Osvadă, îmi reamintește altul — pe al d-nei Wartiadi, prima soție a lui Jon Cantacuzino (Pipelet) care a abandonat-o pentru Marie Fălcoianu. Cum a intrat Marie Fălcoianu în casa ei, a început să bolească, iar după ce a turnat 4 copii lui Cantacuzino, s-a paralizat... De copii, s-a ales apoi praful. Singurul băiat a fost ucis într-un accident de avion, iar de cele 3 fete, mai bine să nu mai vorbim...

Miercuri, 4 februarie. Iarna continuă normală. Cer posomorât. Frigul: – 5°.

De pe frontul rusesc, știri liniștitoare. În sectorul de Sud, atacurile bolșevice care se întinseseră zilele trecute, mai ales la nord-est de Taganrog au fost respinse cu mari pierderi pentru ruși. La Kerci, forțele sovietice au fost de asemenea refulate. La Sevastopol am bombardat puternic ultimele întărituri, care au fost în bună parte distruse. În celelalte sectoare ale frontului, la Centru și la Nord, au atacat nemții și au capturat prizonieri și material de război.

În Africa de Nord, forțele britanice sunt continuu respinse spre est. Comunicatul din Cairo confirmă retragerea englezilor „sub presiunea crescândă a forțelor germane și italiene". Ofensiva britanică pare definitiv prăbușită...

Japonezii ajunși în fața insulei Singapore, iau ultimele măsuri pentru atacul orașului, care deocamdată e sever bombardat. În Birmania forțele nipone înaintează la vest de Mulmein, spre Rangoon, iar în Borneo au ocupat aproape toată insula...

Brazilia, Uruguayul, Paraguayul, Bolivia, Ecuadorul și Peru au rupt relațiile diplomatice cu Germania, cu Italia și cu Japonia. Cu celelalte țări care au aderat la Pactul Tripartit, nu. Uro Preto, ministrul Braziliei mi-a confirmat ieri că, din ordinul Guvernului său, a comunicat Ministerului nostru de Externe că Brazilia nu va rupe relațiile cu noi. Rămâne de văzut dacă nu vom fi siliți noi, de Guvernul Reichului să rupem raporturile cu Statele Sud- Americane... La Berlin, ruperea relațiilor cu Germania, de către aceste State, a fost primită cu indiferență, ca un fapt divers fără nici o influență asupra soartei războiului. Poate că Berlinul, în indiferența sa, ne va scuti de săvârșirea unui act ridicol...

Mareșalul Antonescu n-a plecat la Berlin, la 1 februarie, cum se șoptise că avea intenția să o facă. S-a înapoiat alaltăieri de la Predeal „foarte voios", după cum mi-a spus cineva care a fost să-l întâmpine la gară... Poate că s-a înțeles cu Hitler prin telepatie, sau poate că și-a amânat numai călătoria.

Ieri, Mareșalul a prezidat un Consiliu de Miniștri redus, care s-a ocupat cu problemele educației tineretului. Un comunicat enumeră măsurile școlare care s-au luat în vederea îndrumării studenților și a comprimării programelor pentru anul acesta, în vederea evenimentelor posibile — adică a războiului ce se va înteți pe frontul oriental... Nimic senzațional!

Coti Stoicescu și-ar fi dat definitiv de astă-dată demisia. Duca, de la Casație, mi-a spus că primul președinte Lupu a primit de la dânsul o frumoasă scrisoare de adio. Cauza demisiei: decretul cu „Îndrumătorii" la Societățile metalurgice, miniere și petrolifere, decret pe care Stoicescu n-a vrut să-l semneze și care a fost totuși promulgat.

Plecarea lui Stoicescu din Guvern va fi regretată de toată lumea. A fost un excelent ministru de Justiție, un apărător dârz al dreptății și al drepturilor oamenilor cumsecade urmăriți de patima regimului. Noi, foștii demnitari — mă gândesc la cei nevinovați și cinstiți — îi datorăm mult...

Marinică Ștefănescu, filosoful, a înviat din nou. Ziarele anunță că va ține o conferință cu următorul frumos subiect: „Războiul și problema nemuririi sufletului"!!!

Ziarele de azi-dimineață publică cu o bogăție de amănunte inutile (din ordinul Stăpânirii...), condamnarea numitului Anton Ionel Mureșanu, fost administrator financiar la Cluj, actualmente inspector financiar. Mureșanu a fost declarat vinovat de „insulte aduse persoanei Conducătorului", cu prilejul unui memoriu prin care se plângea că nu se dau ajutoarele cuvenite refugiaților ardeleni din ținuturile ocupate de unguri... Mureșanu a fost osândit la 5 ani muncă silnică și 1 000 lei cheltuieli de judecată. Dacă osânditul a insultat pe Antonescu, foarte rău a făcut, dar cu asemenea măsuri și cu publicitatea ce li se dă, popularitatea regimului n-are nimic de câștigat...

Dejunat ieri la Legația elvețiană cu Davidescu, fostul nostru ministru la Moscova și actual secretar general la Ministerul de Externe. Nu-l văzusem niciodată... Mi-a părut simpatic și inteligent... Văzându-l pentru prima dată, n-am putut să-i cer destăinuiri. Mi-a părut convins de înfrângerea moscoviților în campania ce va începe la primăvară...

Joi, 5 februarie. Un nou atac al iernii: marţi şi ieri a viscolit spre Moldova, s-au înzăpezit din nou liniile de la Buzău spre Mărăşeşti, spre Brăila, spre Constanţa. Şoseaua de la Bucureşti la Ploieşti a fost întreruptă la Tâncăbeşti: zeci de automobile au rămas cu botul în zăpadă. La Bucureşti n-a nins şi vântul a fost uşor. Dar a scăzut din nou temperatura, azi sunt 8 grade sub zero...

———

De pe frontul rusesc, ştiri puţine. Atacuri ruseşti respinse pretutindeni, zic comunicatele germane. Lăsând la o parte amănuntele, a căror specificare variază în comunicatele de o parte şi alta a beligeranţilor şi sunt chiar de multe ori contradictorii — faptul important şi indiscutabil e că frontul german rezistă şi că ce a fost mai greu din iarnă a trecut. Cu primăvara, va începe pe frontul oriental, adevăratul dans...

În Cirenaica, victoria germano-italiană se lămureşte pe zi ce trece. Britanicii au evacuat şi Derna şi se retrag în grabă şi cu mari pierderi spre frontiera Egiptului. *Radio Londra* nu mai ascunde probabilitatea evacuării întregii Cirenaice.

Japonezii, după ce au ocupat Mulmein, se îndreaptă în Birmania spre Ranggon. Odată Rangoonul ocupat, calea de revitaliere a Chinei lui Ciang-Kai-Shek va fi tăiată...

La Singapore, atacul japonezilor n-a ieşit încă din faza de preparare...

Senatul Africii de Sud a votat cu o mică majoritate declararea de război faţă de România, de Ungaria, de Japonia, de Bulgaria şi de Finlanda — iar cu o mare majoritate respingerea unei moţiuni prin care se propunea despărţirea Dominionului de Imperiul Britanic...

———

Mareşalul Antonescu n-a plecat la Berlin şi nici nu mai pleacă: pleacă zilele astea (poate chiar mâine...) la Cartierul General al Führerului.

Klugist (sau Kluskist, nu ştiu cum se scrie), factotum-ul comercial al Germaniei în România şi om foarte inteligent, cu care am dejunat ieri la Clubul Miliardarilor, îmi spunea că Hitler are un adevărat „faible“ pentru Antonescu la care ţine lucru mare şi pe care-l apreciază şi ca general şi ca prieten. Să sperăm că se va folosi şi ţara de pe urma sentimentelor Führerului pentru Domnul Conducător...

———

Se vorbeşte mult iarăşi de o remaniere ministerială. În locul lui Stoicescu, demisionat, cei care au mai multe şanse sunt Finţescu, Gruia

şi Garoescu (fost director la Ministerul Justiţiei). Fiindcă se vorbeşte de aceştia trei, probabil că va fi numit un al patrulea. În locul lui Marinescu, la Economie se zice că va fi numit Cancicov, înapoiat de două zile în Bucureşti. Va fi probabil schimbat şi Sandu, subsecretarul de la Culte, dovedit dobitoc.

———

Noul ministru al Croaţiei, gaspadin Branco Benzon şi-a remis ieri scrisorile de acreditare. În discursul său, ilustrul om de Stat a pus Europa nouă la cale, iar Regele în răspunsul pe care i l-a dat i-a făgăduit concursul... Conducătorului!

———

S-a creat pe lângă Ministerul Educaţiunii (fost al Instrucţiei Publice) un „Consiliu Pedagogic“ spre a-şi da avize în toate chestiunile legate de educaţia tineretului şcolar. O inovaţie inutilă a „con-filosofului“ Petrovici. Încă o diluare a autorităţii şi a răspunderii ministeriale. Ce ciudată concepţie, să crezi că 4 boi la un loc pot avea mai mult cap decât unul singur...

———

Vineri, 6 februarie. Biroul Pacostelor, din cer, a fost înştiinţat că pe alocuri a început să fie curăţată zăpada, în frumosul oraş Bucureşti, şi numaidecât a luat dispoziţii. Ieri către seară a început să ningă iarăşi... Sufletele bune din rai au intervenit însă în favoarea noastră şi ninsoarea s-a oprit către miezul nopţii. Stratul nou de zăpadă nu are mai mult de cinci centimetri, dar termometrul se menţine între –10° şi – 8°...

———

Pe ziua de ieri, comunicatele şi telegramele ne-au adus veşti îmbucurătoare de pe frontul rusesc. Ne şi trebuiau căci cu ştirile laconice din ultimele zile începusem iarăşi să ne îngrijorăm. Pare că ofensivele bolşevice au slăbit mult; au început bestiile să-şi dea seama că pierd oameni şi materiale degeaba. Încetinirea ofensivei e confirmată şi de telegramele de la Londra, iar cele americane mărturisesc că speranţa ruşilor de a restabili situaţia pe front, graţie iernii, în favoarea lor — s-a năruit. La Berlin se constată că aşa-zisul „front defensiv“ a ţinut perfect împotriva tuturor greutăţilor iernii şi că ofensiva rusească împotriva acestui „front defensiv“ poate fi considerată ca zădărnicită...

Pe sectorul Central al frontului au pornit acum nemţii o contraofensivă şi au cucerit 19 localităţi, şi au doborât peste 100 de avioane...

În Africa de Nord, urmărirea englezilor continuă. În retragerea lor, trupele britanice au ajuns la peste 500 de kilometri de la punctul de unde au pornit înapoi; forțele germane și italiene au ocupat succesiv Derna, Martuba, Bomba și Tinims pe șoseaua Balbo, spre Bardia — și până la 31 ianuarie au capturat peste 3 500 de prizonieri și au luat sau distrus 370 de tancuri și 192 de tunuri. În primele zile ale lui februarie prada a sporit încă mult. Ofensiva engleză a început în noiembrie trecut și menită să cucerească întregul domeniu italian din Africa de Nord și să aducă trupele gauliste din Egipt în contact cu cele franceze din Tunis și Algeria — poate fi considerată ca prăbușită. Acum englezii trebuie să se gândească din nou la apărarea Egiptului și Suezului.

Atacul Singapore-lui a început...

Ministerul Churchill a fost remaniat prin introducerea câtorva elemente noi la departamentele secundare. S-a admis și cererea Australiei de a fi reprezentată în „Cabinetul de Război“ — dar, pare-se, cu glas consultativ...

După demisia Guvernului, Regele Egiptului, Faruk a însărcinat pe Nahas-Pașa, șeful Partidului wafdist, cu constituirea noului Minister.

Bestiile au instituit în Moscova și în alte câteva centre „Școli de incendiatori“. Un grup de „incendiatori“ s-a încurcat în liniile germane și a fost făcut prizonier. Printre artiști erau și fete, foste figurante la cinematograf, sau altceva.

Ieri au fost înregistrate la București 5 cutremure, cu epicentrul la 900 kilometri. Cele două din urmă au trebuit să fie destul de puternice, la epicentru.

Göring și-a terminat treaba în Italia și a plecat cu un tren special de la Roma spre Germania. A fost sărbătorit de oficialitatea italiană ca un împărat și dus la gară de Mussolini...

Un decret modifică art. 296 din Codul Penal și înăsprește sancțiunile împotriva celor însărcinați cu paza deținuților care îi lasă să sca-

pe... Măsura a fost motivată de ultimele evadări de legionari mai mult decât suspecte...

Sâmbătă, 7 februarie. Vremea a pornit-o iar spre bine: după trei zile de urgie, nu mai ninge, nu mai viscolește și termometrul arată numai 2 grade de frig... De nu s-ar mai întoarce încă o dată pacostea! Mai e prezicerea Institutului Meteorologic German, cu frigul „cum n-a mai văzut Europa“ pentru 15 februarie...

De pe frontul rusesc, știrile germane confruntate cu cele anglo-moscovite par a indica că o schimbare totală s-ar fi săvârșit pe toată linia: acum nu mai atacă sovieticii, au început să atace nemții. Și atacă în succes. Se vede că forțele germane reîncep să apară pe front în vederea ofensivei de primăvară... Pentru prima dată în iarna asta au început și avioanele germane să bombardeze obiective mai îndepărtate: la Gorki (Nijni-Novgorod) a fost distrusă o fabrică de avioane, și la Voronej una de automobile.

În Africa, urmărirea britanicilor continuă.

În Extremul Orient, avioanele japoneze au atacat flota neerlandeză surprinsă la nord de insula Kangean (situată în fața insulei Balli) și au distrus unitățile mari, printre care se afla și un crucișător american. Ce a mai rămas din flota neerlandeză n-ar mai fi în stare — pretind japonezii — să apere Jawa și Sumatra de o debarcare inamică. În Insula Borneo, orașul Samarinda, pe coasta orientală, a fost ocupat și el, desăvârșindu-se astfel de către japonezi cucerirea insulei întregi. În Birmania, Ranggon continuă să fie bombardat și va fi în curând cucerit.

Pe coastele Americii de Nord, noi scufundări de vase prin submarinele germane.

Nahas Pașa, noul prim-ministru egiptean a declarat că va dizolva Parlamentul și că va face alegeri noi...

Kingsley Wood, ministrul de Finanțe britanic a declarat într-o întrunire că Anglia cheltuiește pentru război 12 milioane de livre pe zi, și că, dacă nu se iau măsuri foarte severe, Guvernul va trebui să recurgă la inflație...

Nici până azi n-a fost încă numit succesorul lui Coti Stoicescu la Ministerul Justiției...

Duminică, 8 februarie. Nu mai știm nimic. Nu știm dacă Antonescu a plecat sau nu la Cartierul lui Hitler. Nu știm dacă demisia lui Coti Stoicescu a fost primită sau nu. Nu știm dacă se va numi un nou ministru, cine ar fi să fie...

Nu știm decât ce ni se spune și ni se spune că pe toate fronturile merge bine. Pe cel rusesc, nemții ar fi reluat inițiativa atacurilor și ar fi înregistrat frumoase succese. Ar fi cucerit localități abandonate în cursul iernii și ar fi făcut mulți prizonieri și mare pradă de material. În ultimele 10 zile ar fi distrus peste 200 de avioane sovietice. Dacă adunăm pierderile suferite de ruși, în materie de avioane, numai în cursul iernii, după comunicatele germane, rezultă sau că nemții mint, sau că bolșevicii au un stoc inepuizabil de aeroplane...

În fine... cum o vrea Dumnezeu!

Cetățeanul Gh. Marinovici, din Calafat, a votat *contra* la ultimul plebiscit. Acum a adresat o scrisoare Mareșalului Antonescu, mărturisindu-i că se căiește și cerând să fie trimis pe front, ca să ispășească. Mareșalul a hotărât să fie trimis în Crimeea... Ce dramă, în câteva rânduri! Ce trebuie să fi fost viața acestui nenorocit, părinte a mai multor copii, ca să ajungă la această ispășire! Cât l-o fi frecat dl comisar și dl polițai, și cei cu cartelele și cei cu dările, și cei cu rechizițiile — ca să-l aducă la acest act de disperare! Frumoase vremuri trăim!

Aldo Vidussoni e un tânăr de 26 de ani și a fost numit de curând secretar general al Partidului Fascist. Până acum, acest post de secretar general, echivalent cu unul de ministru, și din anumite puncte de vedere chiar superior gradului de ministru — n-a fost ocupat decât de membrii încercați ai partidului, și de oarecare vârstă și experiență. Numirea lui Vidussoni, tânăr ce s-a luptat eroic în războiul din Spania[1], dovedește că „primatul tinereței" s-a impus și în Italia. Să așteptăm dezamăgirile, care vor veni repede...

---

[1] Decorat cu „Medaglia d'oro all'valore", cea mai înaltă și rară distincție militară italiană...

Luni, 9 februarie. Germania a încercat o mare pierdere: inginerul Todt, animatorul și organizatorul noilor căi de comunicație nemțești și-ar găsit moartea într-un accident de avion... O armată întreagă, „organizația Todt" lucra de la începutul războiului la drumurile din toate ținuturile ocupate — a lucrat și la noi — și a făcut minuni. În fruntea organizației sale, Todt e aproape de neînlocuit. Moartea lui înseamnă pentru Germania aproape cât o înfrângere pe front...

Cu tot frigul năprasnic, nemții atacă cu vigoare pe întreg frontul rusesc. „Atacuri defensive", zice Comunicatul de ieri, ca să indice că ofensiva propriu-zis de primăvară n-a început încă, și că dispozitivul trupelor e încă cel de apărare și de iarnă... Și rușii atacă ca disperații, dar fără spor. Pentru ei partida e pierdută — n-au putut folosi iarna pentru a schimba situația în favoarea lor. Ziarele din Berlin publică harta cu linia actuală a frontului (de ce nu ni s-o fi comunicând și nouă?) și din ea reiese că forțele germane n-au abandonat sovieticilor decât vârfurile ce pătrunseseră prea adânc în liniile bolșevice. Atacurile disperate ale rușilor în cursul iernii n-au făcut decât să le macine oamenii și materialul și să-i slăbească și mai mult pentru luptele ce vor începe la primăvară. Falimentul încercării moscovite e mărturisit și de posturile de radiodifuziune engleze, iar ambasadorul britanic de pe lângă bolșevici, Cripps, se plânge într-un discurs rostit la Bristol, că Anglia n-a dat Rusiei ajutorul cerut. „Anglia — spune Cripps — nu-și dă seama de importanța luptei, la care pare că asistă mai mult ca spectatoare decât ca parte activă"...

După ultimele știri, pare că aviația germană a fost foarte activă pe frontul de răsărit, în zilele acestea. Atacuri numeroase, în picaj, au pricinuit mari pierderi rușilor. De la 31 ianuarie la 6 februarie, Sovietele ar fi pierdut 239 de avioane, iar nemții numai 13... Pe sectorul central, 5 regimente bolșevice au fost încercuite și distruse. Pe sectorul septentrional, o singură divizie germană, a 269-a a respins 120 de atacuri...

În Japonia s-a sărbătorit pretutindeni, în ziua de 8 februarie, intrarea în a 3-a lună a războiului...

În Manciuko, cu prilejul fondării „Partidului Unitar" s-a conturat în prezența Împăratului, rolul menit să-l îndeplinească „poporul frate" pentru a veni în ajutorul armatelor japoneze... Deocamdată muncă pentru sporirea produselor pământului și produselor industriei; nu încape

îndoială (deşi nu s-a spus pe faţă) că viitorul mai rezervă şi alt rol Manciuko-ului, în direcţia Siberiei...

———

Manifestaţii serioase la Tanger împotriva englezilor, cu spargere de geamuri la Consulat şi devastarea caselor şi prăvăliilor supuşilor britanici. Agenţii Axei au aţâţat populaţia, punând în seama englezilor răspunderea unei mari explozii care a princinuit moartea mai multor indigeni... Se duce dracului pretutindeni prestigiul europenilor...

———

Mareşalul Antonescu n-a primit încă demisia lui Coti Stoicescu. Acesta a spus unui prieten comun că a fost convocat pentru mâine, marţi, de Mareşal în vederea unei răfuieli definitive... Aş fi încântat dacă Stoicescu ar rămâne ministru al Justiţiei, căci om mai la locul lui, n-a fost de mult...

Se vorbeşte de o sumă de schimbări în Guvern, la Finanţe, la Economia Naţională, la Muncă. Se vorbeşte, dar nu iese nimic...

Deocamdată a fost numit numai un secretar general la Economie, în locul lui Iacobescu, destituit. A fost numit tânărul Pompiliu Voiculeţ, pe care l-am avut la Consiliul Economic referent stagiar, şi nu era bun nici de atât...

———

Marţi, 10 februarie. De ieri a început moina. Termometrul 1–2 grade *plus.* Străzile sunt cu lapoviţă. Mai bine aşa decât îngrozitoarele 25 de grade de frig!

———

După ştirile ce ne vin de la Berlin, nemţii consideră „campania defensivă de iarnă“ de pe frontul rusesc ca terminată, şi terminată cu succes. Nădejdile Sovietelor de a schimba faţa lucrurilor pe front, mulţumită iernii cu care muscalii sunt familiarizaţi, iar nemţii nu, s-au prăbuşit definitiv. Frontul ruso-german, cu uşoare variaţiuni fără importanţă strategică, e acelaşi la sfârşitul iernii ca la începutul ei. În schimb bolşevicii şi-au irosit şi mistuit forţele fără nici un folos. Constatările care se fac la Berlin, publicarea hărţii frontului, dovedesc că Comandamentul German consideră „războiul de apărare“ sfârşit şi că în curând va reîncepe „campania ofensivă“.

Făcând un bilanţ general al situaţiei, ziarele germane socotesc situaţia Reich-ului mai bună ca astă-toamnă, deoarece la prăbuşirea ofensivei ruseşti — care în noiembrie se prezenta ca o ameninţare serioasă

— se adaugă recucerirea Cirenaicei în Africa şi succesele japoneze în Extremul Orient...

Japonezii au debarcat în mai multe puncte ale insulei Singapore-ului şi atacul oraşului a început cu avânt şi violenţă.

Se zice că britanicii nu sunt mai mulţi de 30–40 000 şi că Singapore-le nu va putea rezista mult... La Tokio au fost mari manifestări de bucurie cu prilejul debarcării trupelor japoneze în preajma celei mai importante citadele engleze din Extremul Orient.

———

Agenţia D.N.B. a transmis de la Tokio o ştire care a mirat pe mulţi. E vorba[1] să se transforme într-o înţelegere *definitivă,* înţelegerea provizorie încheiată acum un an la Moscova între Japonia şi Soviete... Adică cum, nişte simpli figuranţi ai Pactului Tripartit trebuie să declarăm război Americii, Braziliei şi atâtor State fiindcă suntem în luptă cu Germania, iar Japonia, una din Puterile Axei, poate cocheta cu Rusia, cel mai de seamă adversar al aceloraşi germani? O fisură în blocul Axei? O mărturisire de slăbiciune a Japoniei? O abilitate din partea ei pentru a câştiga timp?

Viitorul ne va arăta care din aceste teze e cea bună...

Poate că japonezii vor să evite pe cale de înţelegere cu Moscova, neputând păşi pe altă cale, instalarea de baze militare americane pe coasta Siberiei — baze ce ar constitui un mare pericol pentru insulele japoneze. Rămâne de văzut dacă-şi vor putea atinge scopul...

———

Se cunoaşte acum conţinutul scrisorii trimise de Prinţul Konoye Preşedintelui Roosevelt prin ambasadorul special Kurus. Konoye, ca şi Împăratul Japoniei, nu voia — cum se ştie — războiul. Să nu se uite că Împăratul a declarat la suirea sa pe Tron că domnia sa va fi o *domnie de pace.* Din respect pentru această formulă nu s-a declarat niciodată război Chinei şi sângeroasele ciocniri la care asistăm de ani de zile pe teritoriul chinezesc au fost calificate la Tokio de operaţiuni de poliţie...

Scrisoarea lui Konoye a fost scrisoare de la Şef de Stat la Şef de Stat, căci Konoye a scris-o în locul şi în numele Împăratului, care, fiind o fiinţă de esenţă divină nu poate, după eticheta japoneză, să scrie nimănui... În scrisoarea sa, Konoye propunea lui Roosevelt *o înţelegere definitivă* şi se declara gata să facă pace cu China. Roosevelt a declarat că scrisoarea lui Konoye era atât de importantă încât

[1] Ministrul de Externe Tojo a făcut declaraţii în acest sens în Cameră.

pentru răspunsul de dat avea nevoie de 8 zile de meditare. După ce a meditat 8 zile, Roosevelt a răspuns lui Konoye prin Kurusu, că şi Statele Unite vor împăcare definitivă, şi a arătat că pentru o adevărată şi sinceră împăcare, în schimbul retragerii trupelor japoneze din China şi Indochina, Guvernul din Washington e gata să accepte *concurenţa liberă şi pe picior de egalitate a Japoniei în China.* Pentru această politică „de la porte ouverte" pe care Statele Unite şi Anglia au refuzat-o totdeauna Japoniei în China, s-a bătut şi zbătut Imperiul Soarelui Răsare de o sută de ani! Capitularea Statelor Unite (care vorbeau şi în numele Angliei), constituia o mare victorie pentru Japonia şi înlătura orice pericol de război.... Cum a aflat partidul militar din Tokio despre propunerea lui Roosevelt, a trântit pe Konoye de la putere, a format Ministerul Tojo şi a atacat prin surprindere Insulele Hawai, trimisul Kurusu fiind încă la Washington...

———

Ieri a venit să mi se spună că pe Tătărescu îl freacă rău la Comisia pentru Controlul Averilor, că s-ar fi descoperit că a cumpărat acum 3 ani o argintărie de 10 milioane lei (!!!) şi altele, şi că va fi dat în judecată... Aseară, la Negroponte[1], prietenul Guţă a venit înaintea mea cu cuvintele: „Azi e o zi frumoasă pentru mine, mi s-a clasat dosarul la Comisia pentru Controlul Averilor!"... Cine minte? Frunctionarul de la Senat cu ştirea de dimineaţă, sau Tătărescu? Întrebat acum un ceas, informatorul meu de la Senat a pretins că nu s-a clasat nimic...

Guţă mi-a mai povestit multe. Între altele, că Antonescu a primit urât pe Gh. Brătianu care îi aducea Memoriul lui Dinu şi al lui Maniu, şi că nici n-a vrut să-l citească. Gheorghe Brătianu ar fi plecat cu Memoriul şi speriat de nervozitatea Mareşalului.

Tătărescu îmi mai dă şi versiunea „adevărată" (zice el) a conflictului dintre Antonescu şi Iacobici. Antonescu, Iacobici se înţeleseseră cu Hitler să dea în primăvară 5 divizii româneşti pe frontul rusesc — adică 2 mai mult, căci 3 sunt deja pe front. Atât puteam noi *complecta*, cu tot armamentul necesar. Într-o zi, Iacobici a primit de la Preşedinţie, cu rezoluţia scrisă de Antonescu „spre executare" o scrisoare de la Hitler, adresată Mareşalului, prin care Führerul îi mulţumea pentru cele *15* divizii româneşti ce urmau să fie încadrate pe frontul răsăritean... Iacobici, buimăcit, s-a dus la Antonescu să-i ceară explicaţii, înarmat şi cu un Memoriu prin care conducătorii Statului Major demonstrau imposibilitatea de a mobiliza 15 divizii şi propuneau ca ultimă limită 8 divizii... A urmat demiterea lui Iacobici...

[1] Serată cu prilejul căsătoriei fiului Negroponte nr. 2 cu d-ra Boxshall (Ştirbei).

Iacobici fusese invitat pentru 2 februarie la Berlin, unde trebuia *să fie sărbătorit...* Să fi indispus şi această invitaţie pe Antonescu?

Tătărescu a rămas în bune raporturi cu un număr de generali pe care i-a hrănit la ieslele Ministerului Armamentului şi poate să fie bine informat...

Antonescu trebuia să plece aseară sau azi-dimineaţă la Marele Cartier al lui Hitler. Tătărescu se întreba dacă merge pentru a convinge pe Hitler să se mulţumească cu 5 sau 8 divizii — sau dacă încearcă să obţină armamentul necesar pentru 15? Tătărescu pretindea că nemţii nu ne-au dat deloc armamentul — ceea ce nu corespunde faptelor — şi că armata noastră a rămas cu sculele ca date de dânsul (să o creadă el...)!

———

Se vorbeşte în cercurile Legaţiei că Ciano a renunţat la vizita în Bucureşti... Mareşalul Antonescu ar fi declarat că nu poate garanta împiedicarea oricăror manifestaţii ostile din partea publicului bucureştean la adresa dansatorului-pederast care a contribuit atât la dezmembrarea Ardealului. Şi cum domnii de la Legaţia Italiei nu-l pot suferi pe Ciano, îşi frecau mâinile de bucurie. Dar noi ne mai făceam de drag în familia Mussolini.

———

Generalul Carmona a fost reales Preşedinte al Republicii Portugheze, cu 90% din voturi... După alegere a vorbit şi a spus că nimic nu se va schimba în politica ţării sale...

———

Moartea lui Todt a produs o adâncă impresie în Germania. Avea 50 de ani — asupra accidentului care i-a pricinuit moartea nu se dau amănunte. În locul lui a fost numit ministru al Armamentului, inspector general al Drumurilor şi inspector general al Apelor şi Forţelor Hidraulice, profesorul Albert Speer, arhitectul care a construit monumentalele clădiri ale Partidului de la Nürnberg — un realizator de seamă şi el...

———

Dl Ică a coborât ieri printre Micii Meseriaşi şi Industriaşi — Asociaţia lui Samuil — şi s-a lăsat cu un mare discurs, de faţă fiind toată secţia economică a Guvernului. A promis marea cu sarea şi a produs

mare entuziasm printre meseriaşi, entuziasm ce s-a concretizat în două telegrame adresate una Regelui Mihai şi alta Mareşalului Antonescu.

Banca Blank şi Aristide Blank au fost condamnaţi de către Comisia de Judecată (Portofoliul Putred) la restituirea a 540 milioane către Stat... Szopkes şi Tabacovici au fost scoşi din cauză. Statul devine astfel stăpân pe imobilul Băncii Blank din str. Doamnei şi pe locurile rămase nevândute de la Bordei...

Evident, Blank a fost condamnat fiindcă era ovrei — căci Sindicatul Ialomiţa şi Maltezeanu (situaţie identică şi încă şi mai rea) au fost absolviţi...

Se zice că Manolescu-Strunga va fi trimis la lagăr, sau chiar dat în judecată... L-a curăţat fără să vrea Ghiţă Mironescu. Mergând la Mareşalul Antonescu ca să îi ceară nu ştiu ce, Moş Ghiţă a fost primit de irascibilul dictator cu cuvintele: „Cum? D-ta, unul din oamenii cei mai bogaţi din ţară n-ai dat nimic pentru spitalele de răniţi?" — „N-am dat?... Mi se pare că am dat"... a răspuns Mironescu şi a cerut voie să telefoneze. Primind prin fir informaţiile necesare (căci uitase ce făcuse...), Moş Ghiţă a replicat cu ifos: „Domnule Mareşal, am dat un milion şi 14 vagoane de bere"... Cercetând, Antonescu a constatat că vagoanele cu bere fuseseră vândute de Manolescu-Strunga în complicitate cu d-na Barbul, confidenta d-nei Veturia Goga... A urmat un tărăboi grozav, şi ordinele de urmărire contra lui Manolescu... Dar poate că d-na Barbul va linişti apele...

Scanavi mi-a povestit aseară la Negroponte una bună. Regelui Carol al II-lea i-au mai rămas în proprietate acţiunile de la Banca de Credit — suma „recuperată" de Stat, de 190 milioane (cifra definitivă, după mai multe reduceri) fiind plătită cu alte bunuri. Regele a dăruit aceste acţiuni ale Băncii de Credit lui fiu-său Mihai, dar de fapt le administrează Regina Elena. Mihai, Elena şi Elisabeta sunt astfel proprietari ai pachetului majoritar al Băncii. Sfătuindu-se cu Scanavi, cele două Regine au fost de acord ca singurul om care ar putea da Băncii îndrumările cele bune, aş fi *eu* !!!! Au căzut de asemenea de acord, că înainte de a-mi vorbi mie, trebuie să aibă aprobarea Mareşalului Antonescu şi Regina Elena s-a însărcinat cu consultarea Conducătorului... Acum câteva zile Regina Elena a chemat pe Scanavi să-i spună că

Mareşalul Antonescu n-a avut nici o obiecţie de făcut şi a aprobat numirea mea!

Scanavi minte foarte des. Nu ştiu ce o fi adevărat în istorioara lui. Vom vedea. Interesant, că Antonescu n-are nici o obiecţie împotriva mea, dar poate să am eu obiecţii de făcut împotriva unei numiri care se cam potriveşte ca nuca în perete!

Miercuri, 11 februarie. Moină, + 2°, iată — iarna a reintrat în normal.

Pe frontul rusesc, lupte crâncene, dar cu efective reduse. Ruşii par a face sforţări disperate pentru a profita de ultimele săptămâni ale iernii, dar atacurile lor sunt respinse de nemţi pretutindeni. Forţele germane au contraatacat cu succes în mai multe puncte ale frontului.

În Africa nimic nou.

În Extremul Orient, japonezii concentrează toate sforţările lor împotriva Singapore-lui. Au reparat digul care uneşte insula cu Malaezia şi prin acest dig au pătruns adânc spre Singapore. Au debarcat de asemenea în mai multe puncte şi comunicatul lor de ieri anunţă că generalul comandant al forţelor care atacă a cerut capitularea oraşului...

Radio Londra mărturiseşte că situaţia Singapore-lui a devenit critică, că japonezii au ajuns să împingă unele detaşamente până la 5 kilometri de oraş...

În schimb, emisiunile engleze anunţă un mare succes în Pacific, unde escadrilele americane au surprins un convoi japonez şi ar fi scufundat 60 de vase... În ce priveşte Filipinele, emisiunile engleze pretind că nu numai insula Luzon n-a fost cucerită de japonezi, dar chiar că generalul Mac Arthur ar fi parvenit să restabilească situaţia. Atâta despre întâlnirea din Pacific, cât şi despre situaţia în Filipine, agenţiile şi comunicatele germane şi japoneze sunt mute...

Vasul „Normandie"[1], fala Franţei, sechestrat de americani şi botezat „Lafayette", a luat foc în portul New York-ului, pe când se lucra pe el la transformarea amenajamentelor pentru transportul de trupe. La început s-a crezut că vasul e pierdut; ultimele telegrame anunţă însă că

[1] Când a fost lansat, cu cele 83 000 tone ale sale, „Normandie" a fost considerat ca o minune a tehnicii moderne. După dânsul, a fost lansat „Queen Mary" cu 84 000 tone. „Normandie" poate transporta 19 750 de pasageri.

focul a fost stins. Pagubele ar fi de peste 5 milioane de dolari: au ars trei etaje de punți. Din cei 2 500 lucrători care lucrau pe el, a pierit numai unul, dar sunt mulți răniți.

Guvernul francez va reclama despăgubiri...

Discursul lui Cripss, la Bristol, e viu comentat în presa berlineză, care nu pierde nici un prilej pentru a încerca să dovedească că Anglia vrea să bolşevizeze Europa şi că Germania luptă pentru salvarea lumii de comunism. Cripss ar fi spus că în caz de victorie engleză, Rusia bolşevică va deveni cel mai puternic Stat din Europa *şi îşi va muta capitala la Berlin.* Să fim însă drepți: Cripps e un porc de bolşevic (şi pentru acest motiv a fost numit ambasador la Moscova) — *şi Cripss nu e Anglia.*

Mareşalul Cian-Kai-Shek şi madama sunt în Indii, unde au fost invitați de Vice-Rege, pentru coordonarea operațiunilor militare, zic englezii — pentru împăcarea lui Gandhi, adaugă nemții... Deocamdată nu sunt semne de împăcare între Guvernul din Ciung-King şi japonezi...

Misterioasa explozie a lăzilor expediate de la Gibraltar pe adresa Consulatului britanic din Tanger, explozie care a costat viața a 14 oameni şi a provocat tulburările şi manifestările deunăzi împotriva englezilor —, continuă să fie comentată cu patimă în presa spaniolă şi în cea germană. S-au găsit lăzi încărcate cu explozibile, şi arme, la hotelul „Bristol" din Tanger. Scopul urmărit de englezi nu e încă lămurit, dar e evident că încercarea lor numai favorabilă menținerii autorității spaniole, n-a fost.

Am citit ieri in extenso (text german), ultimul discurs al lui Hitler. Pe lângă cele notate în aceste „Însemnări" la data acelei cuvântări — se mai degajă din cuvintele lui Hitler intenția fundamentală de a convinge că Germania luptă contra bolşevismului pentru lumea întreagă şi că toate popoarele câte mai sunt în stare să judece fără patimă trebuie să se strângă în jurul stindardelor germane spre a-şi salva existența...

Nu e drept ca numai tineretul german să-şi dea viața pentru salvarea tuturor. În ce ne priveşte, noi românii am dat şi vom da contribuția noastră de sânge...

De ce comit oamenii greşeli inutile? De ce o fi încredințat Antoneştii lui Pella reorganizarea Ministerului de Externe? Acest Pella a fost una din figurile cele mai odioase ale regimului carlist; o lichea, un incapabil, un lacom şi un arivist. Iată-l acum „om de încredere" al regimului „de epurație"!! Proiectul lui Pella, pe lângă că e tâmpit, nu urmăreşte decât consolidarea poziției sale şi posibilitatea celor 3 nepoți ai lui din Ministerul de Externe să sară peste 3 grade... Şi dl Antonescu, care urlă împotriva abuzurilor şi favorurilor fostului regim, plăteşte pe dl Pella *în franci elvețieni*, ceea ce îi constituie o leafă *de mai multe sute de mii de lei pe lună.*

După cum se vede nimic nu s-a schimbat în putregaiul nostru...

Fiindcă veni vorba de putregai, să notăm un zvon care circulă în anturajul Preşedinției. Casa lui Nae Ionescu ar fi fost cumpărată pentru Mareşalul Antonescu cu 70 milioane lei (?!), din care 17 milioane au rămas, ca şpert, în buzunarele Veturiei Goga. De ce nu s-o fi cotorisind Antonescu de matracuca asta?

S-a hotărât de Guvern să se trimită 2 000 de tone porumb pentru ajutorarea aromânilor din Macedonia grecească, unde oamenii mor, *literalmente*, de foame. Un alt stoc de alimente, de tot felul, va fi trimis şcolilor şi bisericilor româneşti din Epir... S-au deşteptat guvernanții noştri cam târziu, dar bine că s-au deşteptat...

Joi, 12 februarie. Un comunicat special german ne-a adus ieri după-amiază la cunoştință căderea Singapore-lui... Cea mai importantă citadelă britanică din Extremul Orient, n-a rezistat decât 52 *de ore,* atacului japonez! Se pune întrebarea de ce s-au cheltuit 30 milioane lire sterline — 30 miliarde de lei pentru fortificarea acestei poziții strategice, dacă era menită să nu reziste nici cât Hong-Kongul?

Consecințele imediate ale căderii Singapore-lui, sunt: drumul liber pentru japonezi spre cucerirea Indiilor Neerlandeze şi tăierea comunicațiilor directe engleze între Pacific şi Oceanul Indian.

Mă tem că dezastrul de la Singapore să nu mai aibă şi altă urmare: prăbuşirea lui Churchill şi a Guvernului său şi înlocuirea lui printr-un Guvern de stânga, laburist, frate de cruce cu comuniştii din Moscova... Un Guvern tip Cripps! Atât ne-ar mai lipsi, bolşevism implantat şi în Anglia, şi prin urmare în toată lumea occidentală... Să sperăm că nervii

englezilor vor fi şi de data asta destul de tari să încaseze un dezastru mai mult — şi că Churchill va rămâne în fruntea Guvernului...

Singapore-le a căzut în ziua în care la Tokio se celebra a 2602-a aniversare a întemeierii Imperiului — parcă ar fi fost pe comandă! Incontestabil, *deocamdată* norocul, şi Zeii, sunt cu japonezii.

În *Universul* de azi, Seişanu comentează operaţiunile săvârşite în cursul iernii pe frontul rusesc, demonstrează pe baza hărţii publicate în *Völkischer Beobachter* că străduinţele bolşevicilor de a schimba situaţia strategică pe acest front n-au dat nici un rezultat şi cere cititorilor lui să controleze afirmaţiile sale *pe harta reprodusă sub articolul său, după ziarul nemţesc.* Sub articolul său, şi în tot ziarul, nu e însă nici o hartă. Am cumpărat şi celelalte ziare de dimineaţă — nimic. Va să zică Cenzura a împiedicat publicarea hărţii... De ce? Dacă la Berlin se consideră oportună publicarea liniei frontului, de ce se interzice la noi? Fiindcă suntem mai discreţi, sau fiindcă suntem mai proşti? În tot cazul, cenzura noastră e tâmpită.

Aceeaşi observaţie şi cu prilejul călătoriei lui Antonescu. Tot Bucureştiul ştie de ieri că Mareşalul Antonescu a plecat luni la orele 14 însoţit de Killinger, cu un tren special la Berlin şi de acolo la Marele Cartier german. Toată lumea o ştie, dar nici marţi, nici ieri, nici azi — nici vorbă în ziare, sau la Radio. Politica aceasta de dispreţuire a opiniei publice e şi mai tâmpită...

Cu privire la conflictul dintre Antonescu şi Statul Major, am mai aflat *din izvor neîndoielnic,* date care complectează pe cele deja notate în aceste „Însemnări". Scrisoarea lui Hitler despre care mi-a vorbit Tătărescu, e scrisoarea trimisă prin misiunea care a adus „automobilul" lui Antonescu; în această scrisoare, *la sfârşit,* după mulţumiri pentru prietenia reală şi pentru concursul dat, Führerul mai mulţumea Mareşalului pentru armata română care se va încadra *în primăvară,* pe front, în rândurile armatelor germane.

Ajunsă la Statul Major, scrisoarea Führerului a produs cea mai mare nedumerire. Nu se convenise să se trimită nici 5 divizii în primăvară — povesteşte informatorul meu, un general de la chiar Statul Major. Se convenise dimpotrivă, *să se retragă toate trupele române de pe front,* să intre la refacere *până în august,* şi să fie complectat şi armamentul până la acea dată. În gândul lui Iacobici era, că o dată ajunşi în august, concursul nostru n-ar mai fi cerut. Planul refacerii trupelor noastre

fusese aprobat şi de Antonescu şi de nemţi, care începuseră deja să ne trimită instructorii necesari. Mai mult decât nedumerit, Iacobici s-a dus la Mareşal să-i explice, înarmat cu un Memoriu, imposibilitatea în care ne aflam de a trimite în primăvară trupe pe front. Antonescu n-a vrut să intre în nici o discuţie cu Iacobici şi a adăugat cu violenţă „că n-are să dea lămuriri *subordonaţilor săi* despre hotărârile sale, şi că, dacă generalul Iacobici nu le aprobă, *n-are decât să tragă consecinţele...*". Faţă de această ieşire neaşteptată, Iacobici şi-a dat pe loc demisia, care a şi fost acceptată. La plecarea generalului, când acesta era cu mâna pe clanţă, Mareşalul i-a strigat: *„Când va fi să plec de aci, voi lăsa un memoriu în care voi arăta pentru ce am consimţit să mai trimit armata pe front!..*"

Informatorul meu punea această declaraţie enigmatică în legătură cu *altă scrisoare* a lui Hitler, *anterioară,* scrisoare pe care el o văzuse şi în care Führerul afirma *că de la prima întrevedere avută* şi-a pus încrederea şi toată prietenia în Antonescu, a cărui inteligenţă şi lealitatea l-au impresionat; că a fost încântat să constate ulterior că nu se înşelase şi că această încredere şi prietenie le-a revărsat *asupra întregului popor român.* Hitler adăuga *că aceste sentimente sunt din puţinele pe care el nu le va schimba niciodată...*

Informatorul meu se întreba dacă nu cumva Führerul n-a făgăduit ceva lui Antonescu, *făgăduială despre care Mareşalul nu poate vorbi...*

Să nădăjduim şi noi, mai întâi, că Hitler ne-a făgăduit *ceva* (nu poate fi vorba decât de Ardeal) şi apoi, că va fi în stare să realizeze făgăduielile sale.

Atât informatorul meu, cât şi alţii care au văzut acum în urmă pe Antonescu, mi-au spus că e într-o stare îngrozitoare de nervi... E semiturbat. Dar enervarea lui n-ar fi pricinuită de evenimentele de pe front sau de încurcăturile cu Germania, ci de hoţiile pe care le constată atât printre funcţionarii civili, cât şi printre militari, şi pe care nu le poate stăvili...

Cinstit cum e, pricep indignarea lui faţă de potlogăriile zilnice pe care le constatăm şi care sunt de zece ori mai scandaloase ca cele săvârşite pe timpul lui Carol al II-lea — dar mă întreb *de ce tolerează şi el hoţi, samsari şi bandiţi până şi printre intimii lui?*

Mentalitatea ce domneşte la Ministerul Înzestrării e din cele mai ciudate. După domnii aceştia, orice întreprindere industrială care lucrează cu beneficii, e necinstită! Îndrumătorul numit la fabrica de avioane „Set", o întreprindere din cele mai merituoase pusă în picioare de români, a cerut direct să i se arate toate beneficiile pe care le-a realizat de la 1935 încoace *şi a ameninţat pe Zamfirescu cu trimiterea în lagăr*

fiindcă a fost la târgul de mostre din Lipsca, fără autorizarea Ministerului Înzestrării!!!... Pe bietul Zamfirescu l-a scăpat Marinescu, ministrul Economiei (care mi-a povestit întâmplarea), declarând generalului Dobre, că-l trimisese el pe zisul Zamfirescu la Lipsca...

Zăpadă mare în *sudul* Spaniei. Trenurile dintre Albacete şi Cartagena s-au înzăpezit şi călătorii au trebuit să fie aprovizionaţi prin pachete aruncate din avioane!!!! Se apropie ziua de 15, să nu vină catastrofa până la noi!

Discursul lui Cripps de la Bristol e viu comentat până şi de presa turcească... Slăbiciunea Angliei faţă de pretenţiile Sovietelor a impresionat cercurile politice din Ankara, unde Papen mai aruncă şi el ulei pe foc.

Comentând Nota de protest pe care Statele Unite au trimis-o la Vichy, notă prin care Guvernul din Washington acuză pe cel francez că a înlesnit trecerea de trupe germane prin Algeria şi Tunisia — presa din Berlin afirmă că gestul americanilor nu e decât o prefaţă pentru a justifica eventuale debarcări în coloniile franceze de pe coasta occidentală a Africii...

Nemţii afirmă de altfel că nici un soldat german n-a trecut prin Algeria şi prin Tunisia... O fi, n-o fi?

Telegramele de azi dau vasul „Normandie“ ca pierdut, după ce cele de ieri lăsau să se creadă că fusese salvat. Să aşteptăm pe cele de mâine...

Vineri, 13 februarie. Lumea întreagă e încă răscolită prin fulgerătoarea cucerire a Singapore-lui. Vocile autorizate ale Axei pretind că e prăbuşirea Imperiului Britanic, ceea ce pare exagerat — dar că e o lovitură foarte grea, e adevărat. Grea din punct de vedere strategic, dar poate şi mai grea din punct de vedere politic, căci prestigiul Angliei în Extremul Orient şi în Asia iese grozav de terfelit...

În Anglia, deşi se recunoaşte toată întinderea înfrângerii — şi cum nu s-ar recunoaşte după tot ce s-a scris înainte de război despre „cheia“ Extrem Orientului, după tot ce s-a cheltuit pentru întărirea acestui „punct de rezistenţă“? —în Anglia deprimarea e mare dar se pretinde că până acum nu s-a predat decât oraşul, că portul militar şi câmpul de aviaţie de la Seletar (în nordul insulei) n-au fost încă cucerite, şi că lupte se mai dau în câteva localităţi din insulă... Multă nădejde nu pun însă nici englezii pe rezistenţa forţelor ce le-au mai rămas. Mai bine să le facă cruce, căci Singapore e pierdut, şi din mâna japonezilor va fi greu de luat...

De pe frontul rusesc, germanii anunţă succese pe toate sectoarele. Pe sectoarele de la Nord şi de la Sud (aci cu foarte eficacea colaborare a trupelor române) toate atacurile bolşevice au fost respinse, iar la Centru un grup sovietic a fost încercuit... Ruşii şi purtătorii lor de cuvânt, anunţă şi ei mari succese şi vorbesc „de sate“ cucerite, „de poziţii“ răsturnate, dar fără se dea o precizare sau un nume de localitate, aşa încât declaraţiile lor trebuiesc mai mult socotite ca o manevră de compensare pentru ştirea pierderii Singapore-lui....

În Birmania, în Borneo, în Filipine japonezii cuceresc mereu... Atacul asupra Insulei Jawa e iminent.

Negocierile cu Ciang-Kai-Shek nu par să fi dat un rezultat şi ofensiva chineză proiectată, cu calea de acces prin Birmania tăiată, nu are sorţi de izbândă şi e puţin probabil să fie întreprinsă.

Harta frontului publicată de *Völkischer Beobachter*, care n-a putut fi reprodusă ieri în ziarele noastre, din cauza Cenzurii, a apărut azi. Din ea reiese că terenul recucerit de ruşi, sau mai bine zis cedat de germani în cursul iernii e fără importanţă. Linia actuală a frontului, o linie aproape dreaptă, fără „ieşinde“ sau „intrânde“ însemnate, trece, plecând de la Doneţ la est de la Harkov, de Kursk, de Orel, de Viasma, de Trover, de platoul Valdai, de lacul Ilmen şi ajunge la Ladoga, la răsărit de Leningrad, rămas încercuit... De ar veni primăvara mai iute să nu se mai poată lăuda muscalii!

Comandamentul german dă următoarele cifre cu privire la avioanele pierdute de englezi şi de nemţi, de la începutul războiului şi până la 31 decembrie 1941: pentru englezi, 8 593 avioane doborâte, din care 3 700 distruse în 1941 — pentru nemţi, numai 1 786. Rezultă că nemţii au doborât de 4 ori mai multe avioane decât englezii...

Ziarele de azi publică scrisorile schimbate între generalul Speidel şi Mareşalul Antonescu — plus o scrisoare de mulţumire adresată lui Hitler — cu prilejul darului făcut de Führer „Ajutorului de Iarnă" românesc: 24 de barăci în decembrie şi 17 în februarie, în valoare totală de 40 milioane lei... „Les petits cadeaux entrentieanent les grandes amitiés!"...

———

Ca să dovedească complicitatea anglo-saxonilor cu bolşevismul, presa Axei continuă să facă mare caz de declaraţiile lui Stafoord Cripps la Bristol, şi mai citează şi un articol al ziarului *Chicago Tribune,* prin care se recunoaşte dreptul Sovietelor de-a „reglementa" (!!!) soarta viitoarei Europe! Să fim însă drepţi, şi să recunoaştem că Cripps a terminat discursul său mărturisind că, cu toată admiraţia de care e însufleţit faţă de *opera lui Stalin, n-ar dori ca ţara sa să facă aceleaşi experienţe*!!! Atunci?

———

Salazar e în Spania şi s-a întâlnit, la Sevilla, cu Franco şi cu primul său ministru... La Berlin se crede că sunt simple „conversaţii" în vederea zilei de mâine şi poate şi o încercare de apărare comună a coloniilor spaniole şi portugheze ameninţate de debarcări britanice şi americane.

———

Guvernul din Vichy a dat un comunicat din care reiese că nici echipajul francez (debarcat în decembrie) nici Societatea Transatlantică nu au nici o răspundere în catastrofa vasului „Normandie". Guvernul francez aşteaptă ca cel din Washington să-şi asume această răspundere şi să ofere... despăgubirile necesare („Normandie" a costat peste *un miliard de franci...*).

———

Hoare Belisha şi mai mulţi prieteni ai săi, care au votat contra moţiunii de încredere cerută de Churchill, au demisionat din Partidul Liberal...

———

La Berlin s-au făcut lui Todt funeralii naţionale. A asistat şi a luat cuvântul şi Führerul, care a subliniat marea pierdere încercată de Germania.

———

Dl Ică a adunat pe generalii din Guvern şi pe comandanţii marilor unităţi ai Armatei, le-a ţinut un discurs şi le-a oferit o masă. Erau prezenţi şi generalii Tătăranu şi Mazarini de la Statul Major, dar Iacobici nu... Această manifestaţie de solidaritate de la Preşedinţie a avut de scop să domolească reaua impresie pe care au făcut-o pretutindeni zvonurile privitoare la un conflict între Mareşalul Antonescu şi Statul nostru Major. Deşi Ică a acoperit armata şi pe comandanţii ei cu flori, deşi a declarat că a fost însărcinat de Mareşal să exprime celor prezenţi dragostea şi încrederea Conducătorului, reaua impresie n-a fost ştearsă, căci conflictul a fost, şi apele nu s-au liniştit nici azi, cu tot discursul — răspuns al generalului Pantazi care a asigurat pe Mareşal de tot devotamentul Armatei... Şi mulţi s-au întrebat de ce această masă a fost oferită în lipsa Mareşalului, şi de ce Mareşalul n-a aşteptat să se înapoieze de la Berlin, ca să o dea el...

———

Despre călătoria Mareşalului Antonescu la Berlin, ziarele continuă să fie mute. Şi de astă-dată s-a abţinut şi Radiodifuziunea germană de la orice indiscreţii...

———

Dl Ică a luat parte, împreună cu filosoful Petrovici, la o şedinţă a Sf. Sinod. Dl Ică a ţinut în faţa popilor o predică, care le-a arătat ce aşteaptă ţara de la ei pe tărâmul naţional şi moral... Popii şi-au pieptănat barba şi au continuat să-şi vadă mai departe de gheliruţile lor. De naţionalism şi de morală le arde lor!

———

Nunţi multe ieri, fiind ultima săptămână în care se pot celebra anul acesta matrimoniile, Paştele căzând pe 5 aprilie... Am asistat la căsătoria fetei Elizei Boxshal (născută Ştirbei) cu al doilea fiu Negroponte. Tămbălău mare, cu toată protipendada bucureşteană. Nunta a avut loc în perimatele saloane ale Palatului Ştirbei, care mi-au părut şi mai jerpelite de cum le cunoşteam. Şi când mă gândesc că *„asta"* a fost un palat regal, palatul Domnitorului Ţării Româneşti!! Mult drum am făcut, sub toate privinţele, de la Ştirbei-Vodă încoace!

Am văzut pentru prima dată, de la înapoierea lui din exil, pe Barbu Ştirbei şi pe soţia sa Nadya. În 12 ani, „etalonul" nostu naţional nu s-a schimbat mult. A albit, dar e tot zvelt şi chipeş, şi continuă să placă cucoanelor, cu toţi cei 70 de ani ai lui. Dar biata Nadya! O căzătură... Ar putea servi de bunică lui bărbatu-său...

Eliza Brătianu nu numai că n-a asistat (împăcată cu Barbu, nu iartă pe Nadya pe care o învinuieşte de complicitate cu fiică-sa Marie în „captarea“ defunctului Ionel) — dar convocase pentru aceeaşi oră o adunare generală a Fundaţiei Brătianu ca să facă concurenţă nunţii... Până în cele din urmă şi-a dat însă seama de ineleganţa procedeului şi a amânat adunarea...

Întâlnit acolo pe Mihai Popovici, rumen şi zaharisit. Mi-a confirmat „remiterea“ ratată de George Brătianu a Memoriului destinat de Maniu şi de Dinu Brătianu lui Antonescu. Antonescu a întrebat pe George „ce e în Memoriu“ şi cum simpaticul George îl ştia pe dinafară a spus tot ce era în el[1]. Mareşalul a asistat cu răbdare şi în tăcere, dar după ce a terminat Brătianu „expozeul“ lui, a început să urle şi să bată cu pumnul în masă şi să înjure pe toţi oamenii politici care au guvernat până acum România şi au dus-o la prăpastie, *de unde a scăpat-o el, şi numai el*! Să nu-i dea oamenii politici lui sfaturi! Să-l ierte cu memoriile! Nu le primeşte. Dacă vor, să vină în persoană să discute cu el, să le arate el că tot ce face e bine şi pentru mântuirea Ţării! A fost atât de violent încât George Brătianu speriat, şi-a băgat hârtia în buzunar şi a plecat...

Dar cum Antonescu a repetat de mai multe ori: „Să vie d. d. Maniu şi Dinu Brătianu la mine să le arăt eu că n-au dreptate!“ — s-a discutat în cercul epavelor celor două partide dacă n-ar fi oportun ca Dinu şi Maniu să meargă la Mareşal. Au fost toţi de părere că da, şi Mihalache, Lupu, şi George Brătianu şi el Popovici — dar Maniu şi Dinu au refuzat categoric, pe motiv că n-au ce discuta cu un nebun şi cu un rău crescut care a refuzat să le primească Memoriul...

Sâmbătă, 14 februarie. Ziarele au avut în fine voie azi să vorbească de călătoria Mareşalului Antonescu la Berlin şi la Cartierul General german. Păstrarea secretelor pe care le ştie toată lumea, e o tâmpenie. Despre cele vorbite sau hotărâte între Antonescu şi Hitler, bineînţeles nici o vorbă, şi această tăinuire o pricepem, dar nu pricepem, pe cealaltă, a călătoriei... Darea de seamă a întâlnirilor e publicată după o comunicare a *Agenţiei D.N.B.* şi se vede că Führer-ul şi Conducătorul s-au înţeles, căci *D.N.B.* scrie: „Convorbirile dintre Führer şi Mareşalul Antonescu au avut loc în spiritul amiciţiei credincioase şi al frater-

[1] Popovici mi-a promis o copie. În Memoriu se susţinea necesitatea păstrării Armatei pentru sfârşitul războiului, pentru a ne servi de dânsa împotriva ungurilor... Şi altele!

nităţii de arme de nesfărâmat dintre cele două popoare, care şi-au găsit expresia în lupta comună contra inamicilor noii Europe şi care au dat dovezi de ce pot.“

Antonescu a întâlnit pe Hitler în ziua de 11, miercuri — iar a doua zi, joi 12, a fost pe rând oaspetele lui Ribbentrop şi al lui Göring. Reichsmarsch a dat şi o recepţie în cinstea Conducătorului. La întrevedere, pe lângă militari, au luat parte şi von Killinger şi [ministrul României la Berlin, Raoul] Bossy.

Mareşalul se înapoiază azi în Bucureşti, şi numai peste câteva zile vom afla dacă a venit cu pace sau război în poale — în ce ne priveşte pe noi.

Presa germană face mare caz de încercarea reuşită a vaselor de război „Gneisenau“ şi „Scharuhorst“, însoţite de un crucişător, de a trece prin Canalul Mânecii. Cele două cuirasate germane se refugiaseră de mult în portul Brest, de unde pornind spre apele germane au trecut prin cele engleze. Forţele navale engleze nu şi-au dat seama de trecerea vaselor inamice decât în momentul când acestea au ajuns la înălţimea portului Calais. O luptă violentă s-a încins, în aer şi pe mare. Peste 600 de avioane au luat parte la ea, şi mai multe vase britanice. Englezii au pierdut un distrugător scufundat şi unul incendiat — şi 43 de avioane. De partea germană un vas de patrulare a fost scufundat, un torpilor a fost uşor avariat şi 7 avioane au fost doborâte. Cuirasatele germane au trecut neatinse. Pentru prima oară în războiul acesta, mai multe unităţi germane au putut trece prin apele engleze fără să fie vătămate... Berlinul exultă şi declară că englezii nu mai sunt în stare să-şi apere nici coastele insulei lor. La Londra se dă ca scuză, o eroare asupra tonajului vaselor germane!!!

La Singapore se mai dau lupte în partea de nord a oraşului şi pe câteva puncte ale insulei... La Londra, atmosferă foarte deprimată. Ziarele recunosc că va trebui multă vreme şi mari sacrificii pentru restabilirea prestigiului britanic în Extremul Orient. În Statele Unite, nepregătirea apărării Sinapore-lui e sever condamnată de unele ziare; în general, notă pesimistă şi acolo...

Dl şi d-na von Killinger au hotărât să înveţe franţuzeşte. Dovadă că mai au grăunte de bun simţ. Au angajat ca profesoară pe d-ra Girardi, a cărei mamă e născută Mărescu, din Craiova.

Salazar s-a înapoiat în Portugalia. La Sevilla a avut o întrevedere de 4 ore cu generalul Franco şi altele cu Serrano Suner. La plecare, ermetic şi el, Salazar a declarat numai că era foarte mulţumit. După multe ştiri americane, Salazar ar fi făcut la Sevillia *sondări pentru pace*... La Berlin se pretinde că nu se ştie nimic despre o asemenea încercare...

De la Ankara se dezminte categoric ştirea că Turcia ar fi dispusă să cedeze Sovietelor material de război — ştire dată de câteva ziare americane.

Duminică, 15 februarie. Serviciul Meteorologic militar german a prezis pentru azi un val de frig nemaipomenit, aşa încât am aşteptat această zi cu groază. Meteorologii s-au înşelat însă, căci toată noaptea termomentrul nu s-a coborât sub zero şi azi-dimineaţă arată + 2°... Cerul e înnorat şi e bine că e aşa, căci suntem în 2 februarie stil vechi şi dacă nu iese soarele, ursul nu se mai întoarce în vizuina lui şi vine primăvara.

Toată presa germană consacră articolele cele mai elogioase lui Antonescu şi frăţiei de luptă germano-române. Poate că nemţii nu sunt sinceri şi că laudă ditirambic pe Antonescu pentru că va fi consimţit să satisfacă toate cererile germane. Dar dacă sunt sinceri, tot ce scriu despre drepturile României într-o Europă reînnoită trebuie să fi deprimat mult pe unguri, deşi nu se precizează nimic asupra cristalizării acestor drepturi... Dar ce se poate citi între rânduri, comentariile presei române, sunt mai elocvente decât orice precizare — dat fiind că în Germania ca şi în România presa nu e decât ecoul năzuinţelor guvernamentale...

Din câte se poate ghici, călătoria lui Antonescu la Marele Cartier german şi la Berlin, pare să se contureze ca un mare succes. Peste câteva zile vom fi lămuriţi...

Din ştirile ce vin de pe frontul oriental reiese tot mai vădit că ofensiva de iarnă a ruşilor a dat greş. Mai dau ei năvală, dar atacurile lor se prăbuşesc toate. Germanii au început să contraatace mai cu temei şi în mai multe puncte au reuşit învăluiri. Unele sunt în curs... Pe sectorul de Sud, trupele româneşti au luat parte la ultimele lupte şi s-au distins. O spun nemţii...

Linia frontului, aşa cum e acum desenată pe hartă, rămâne favorabilă nemţilor, pentru ofensiva lor de primăvară.

La Singapore, în Birmania, în Filipine — japonezii continuă operaţiunile lor de curăţire. A început atacul asupra Insulei Sumatra, unde un număr destul de mare de paraşutişti a fost aruncat.

Pe lângă vasele „Scharnhorst“ şi „Gneisenau“, şi odată cu ele, au mai trecut prin Canalul Mânecii crucişătorul „Prinz Eugen“, mai multe distrugătoare, torpiloare şi vase rapide de patrulare. O întreagă flotă, pusă sub comanda amiralului Ciliax.

După lupta din nordul Atlanticului, în care a fost scufundat marele cuirasat britanic „Hood“, flota germană, după ce pierduse cuirasatul „Bismarck“, s-a refugiat la Brest, unde şi-a reparat avariile. Englezii au bombardat cu avioanele Brestul cât au putut şi au afirmat că escadra germană nu va mai ieşi în larg... Şi iată că a ieşit şi netulburată a trecut prin Canalul Mânecii şi a ajuns acasă...

La Londra şi în toată Anglia, consternarea e de necrezut. Faptul că o flotă inamică a putut trece netulburată prin apele teritoriale engleze a impresionat mai mult ca pierderea Hong-Kong-ului şi Singapore-lui. *Radio Londra* a declarat ieri că e *„cea mai mare înfrângere engleză suferită de 300 de ani“,* iar *Times* scrie că de 100 de ani n-a mai trecut un vas străin prin apele Mânecii, fără voia Amiralităţii. Guvernul Churchill e atacat de toate ziarele şi în opinia publică acţiunile amicului Winston au scăzut întru atât încât *numai lipsa de oameni capabili* îl mai menţine în fruntea Ministerului. Reacţii pe terenul politic, ca şi pe cel al înaltelor comandamente sunt totuşi de aşteptat...

Ca să-şi consoleze auditorii, postul de *Radio Londra* a anunţat ieri că americanii au debarcat în insula Sumatra. Dar câţi? Poate 50 de gangsteri şi 50 de gunmen, ca să organizeze un spectacol alături de cunoscutele dănţuitoare jawaneze!

La *Sport-Palast* în Berlin, în prezenţa lui Hitler, au fost promovaţi 9 883 (!) ofiţeri ieşiţi din şcolile militare (uscat, apă şi aer). Führerul şi Gøring au ţinut cuvântări patriotice.

Armamentul de pe linia Maginot a fost transportat de nemţi pe coasta Franţei. S-a creat astfel pe o întindere de peste 1 000 de kilometri, dar mai ales pe coastele Mânecii, o linie de apărare împotriva

oricărei încercări de debarcare... Cine ar fi crezut, când a fost construită, că linia Maginot se va întoarce împotriva englezilor!

Au reînceput incidentele în Franța, între francezi și nemți. Un soldat german a fost ucis la Tours și un tren militar a fost atacat lângă Rouen. Germanii au dat termen până azi francezilor să descopere pe vinovați. De nu vor fi descoperiți, Comandamentul armatei de ocupație va dicta iarăși măsuri severe de represalii...

Un Consiliu Economic ținut sub președința d-lui Ică a hotărât între altele înființarea unui Credit Viticol: Nolică Antonescu și-a văzut în fine visul cu ochii — nu degeaba sunt Antoneștii la Putere...

Același Consiliu s-a ocupat și cu aprovizionarea Capitalei cu lemne... pentru anul viitor! Pentru acum, crape lumea de frig, tot înjură ea Guvernul!

În Memoriul trimis de Maniu și Dinu Brătianu lui Antonescu, prin Gheorghe Brătianu, era o frază mai ales făcută să placă Mareșalului... „dacă mai credeți și Domnia-Voastră în victoria Germaniei". Antonescu a avut nas de copoi când a refuzat să primească Memoriul...

De altmintreli, acest Memoriu nu conține cine știe ce: numai sfatul să păstreze intacte armata și armamentul nostru ca să le putem folosi la sfârșitul războiului împotriva ungurilor și împotriva... rușilor! Întrucât privește pe ruși, parcă tot mai simplu e să-i batem acum cu ajutorul nemților — iar despre unguri, *nu cu armele* ne vom atinge scopul, ci *eventual* prin milostenia nemților sau a englezilor — căci nu noi, ci ei (unii sau alții) vor decide soarta lumii și a Europei...

Din „metodele" de guvernare ale actualului regim:

De mai bine de o lună (parcă sunt două) de când a fost numit generalul Constantin Constantin, nu s-a putut încă redacta și promulga decretul-lege de organizare a Subsecretariatului Aprovizionării, trecut la Ministerul Apărări Naționale — așa încât Constantin general general, funcționează fără bază legală!!! Alcătuirea organizațiunii Aprovizionării a fost încredințată generalului Dobre, specialist în tunuri și muniții...

Alta:

Iacobescu, secretar general la Ministerul Economiei Naționale a fost destituit fiindcă și-a făcut datoria. De necrezut, dar e așa!

Iacobescu fusese numit sub legionari, dar era un legionar cumsecade, priceput și harnic. Prieten cu Ică Antonescu, fusese menținut și după evenimentele din ianuarie 1941. Când a fost numit Marinescu ministru, Iacobescu s-a dus la Ică și i-a spus că pune demisia la dispoziția Guvernului. Ică a protestat și i-a spus să rămână neclintit la locul lui, „căci era ochii lui (adică spionul lui) la Ministerul Economiei". Omul a rămas, dar după câteva zile, i-a cerut Marinescu demisia, oferindu-i o bună compensațiune. Iacobescu a dat demisia în scris, dar a telefonat lui Ică, și demisia a fost ruptă. După câtva timp, acest favorit al Antoneștilor a fost însărcinat de Mareșalul Antonescu cu o anchetă la niște fabrici din Arad și Timișoara. Având și altele de făcut, Iacobescu a lucrat la achetă, dar cam încet.

După câteva săptămâni, primind noi reclamații, Mareșalul Antonescu a însărcinat pe generalul (intendent) Cusen și încă pe un general, cu o anchetă la aceleași întrprinderi: uitase însărcinarea dată lui Iacobescu. Generalii în căutare după documente, au aflat că dosarele erau la Iacobescu și s-au dus să i le ceară. Acesta a surâs, a lămurit că era și el însărcinat cu o anchetă, a pus dosarele la dispoziția noilor anchetatori spre a fi examinate în biroul lui, dar a refuzat să le remită. Generalii au făcut raport Mareșalului, arătând acest refuz, iar Mareșalul a pus numaidecât rezoluția sa pe raport: Iacobescu va fi destituit! Degeaba a intervenit Ică, degeaba a explicat ce se întâmpla, degeaba a amintit Mareșalului prima însărcinare dată lui Iacobescu. Mareșalul a declarat că nu poate reveni asupra rezoluției pusă pe raport, și tot ce a putut obține a fost înlocuirea „destituirii" prin „desărcinare"...

Proceduri care-mi reamintesc de piesa lui Jarry - „Ubu Roi"!

Încă una:

De când există țărani români și mori țărănești, țăranii noștri au măcinat „cu oium", adică plătind măcinișul în natură, în grâu sau porumb. Generalul general Constantin Constantin, cel fără de lege, a ordonat să nu se mai macine în toată țara decât pe parale. Țăranii, care nu sunt obișnuiți să scoată parale, și au chiar oroare să o facă, sunt pretutindeni în pierdere... Și pentru ce mă rog? Se răspunde: în interesul blocării grâului și porumbului! Or tocmai, în magaziile morilor — și grâul și porumbul — poate fi mult mai lesne supravegheat, decât în hambarele și casele milioanelor de țărani.

Dar bunul simț și logica sunt certate cu hotărârile generalilor...

Luni, 16 februarie. Ieri, 2 februarie stil vechi, soarele nu s-a arătat — aşa că am scăpat de iarnă! Totuşi, de azi-noapte fulguieşte şi viscoleşte; termometrul în jurul lui zero grade... Să aibă dreptate Institutul Meteorologic german?

Herr Generalfeldmaschall Hans Antonesku s-a înapoiat ieri-dimineaţă de la Berlin. Suferise se vede mult că plecase pe ascuns, căci la înapoiere şi-a aranjat un alai de Suveran... Gara Băneasa împodobită cu drapele româneşti, germane şi italiene; şi Guvernul în păr pe peron — şi o gardă de onoare — parcă ar fi fost Regele...

Toate bune, el e stăpânul şi-şi joacă slugile cum vrea. Dar au mai fost de faţă şi reprezentanţii diplomatici ai tuturor ţărilor aliate, pe care i-am crezut până acum acreditaţi pe lângă persoana Regelui, nu a Conducătorului... Şi a mai fost de faţă pe lângă miniştrii ţărilor Axei şi Tanriöer, ambasadorul Turciei. Ca ce, acesta? În fine...

Despre cele vorbite cu Führerul şi cu reprezentanţii Guvernului Reichului nu ştim încă nimic. Mareşalul pare să se fi înapoiat mulţumit, dar nu ştim ce are în geantă. *Deutsche Diplomatische Politische Korrespondenz* scrie că înţelegerea dintre Führer şi Conducător a fost perfectă şi că hotărârile luate *se referă la securitatea Europei împotriva atacurilor ce ar putea veni din afară de „spaţiul" ei...* Şi după ce insistă asupra frăţiei de arme pecetluită prin victoriile anului trecut, revista germană mai adaugă *„că ambele ţări mai au sarcini enorme de dus la bun sfârşit"*... Cu alte cuvinte război comun la primăvară!

———

Trupele britanice care mai luptau în insula Singapore au capitulat ieri, duminică, la orele 14,30 (ora locală). Capitularea a fost semnată de comandantul suprem al trupelor japoneze ce operează în Malaezia, generalul Yamashita şi de generalul englez Percival. Ostilităţile au încetat în insula Singapore şi în întreaga Malaezie la orele 23,00. Capitularea a fost precipitată prin lipsa de apă, trupele japoneze fiind stăpâne pe rezervoare şi pe apeducte...

La sud de Singapore, japonezii au atacat convoaiele de retragere britanice şi au scufundat 32 de vase, printre care mai multe vase mici de război şi unul mare de comerţ, de 30 000 tone...

În Cameră, la Londra, Churchill a vorbit foarte abătut... „Vorbesc din umbra unei mari înfrângeri..." — a spus primul ministru, prevestind *zile tot mai grele* pentru Imperiu... Iar după ce a lăudat vitejia şi rezistenţa Rusiei Sovietice a încheiat, ca de obicei, cu nădejdea unei victorii finale. Singurul lucru care ar putea clinti această nădejde ar fi

prăbuşirea unităţii naţionale şi a unităţii de luptă împotriva vrăjmaşilor comuni...

În ce priveşte căderea Singapore-lui, Churchill a mai spus: „Chiar dacă am fi fost mai bine pregătiţi, n-am fi putut înfrunta Japonia *pe când naziştii ne ţineau de gât şi italienii de mâini".*

———

Pe frontul de răsărit, atacurile ruseşti au mai slăbit. Aceste atacuri au fost întreprinse în ultima vreme cu efective reduse. Aşa se explică că în cele 72 de atacuri care au avut loc între 1 şi 12 februarie, ruşii respinşi pretutindeni cu mari pierderi n-au lăsat pe câmpul de luptă decât circa 3 000 de morţi. În acelaşi răstimp au pierdut însă 392 de avioane...

———

Presa engleză nu s-a consolat de îndrăzneaţa violare a apelor britanice de către flota germană... Ziarele pretind că poporul englez n-a mai suferit o asemenea umilire din 1667, când amiralul olandez Ruyter a intrat în Tamisa şi a capturat cele mai bune vase britanice . Situaţia lui Churchill pare a fi următoarea: nu se cere capul lui fiindcă nimeni nu se impune ca înlocuitor, dar trei sferturi din încrederea pusă la început în dinamismul şi în curajul lui — s-au dus...

Şi presa americană e foarte dură în ce priveşte pregătirea Angliei şi conducerea războiului... Atât *Associated Press* cât şi *United Press* — cele două formaţiuni rivale — socotesc situaţia lui Churchill ca foarte critică şi pe a lui Roosevelt, ca foarte grea...

La Montreal au avut loc tulburări grave în urma adoptării serviciului militar obligatoriu de către Guvernul canadian. Au fost ciocniri sângeroase, pe stradă, între manifestanţi şi armată...

———

Guvernul a hotărât ca duminica viitoare, 22 februarie să fie „Ziua Cumpătării" (după modelul „Ein Tofftag" german), în folosul „Ajutorului de Iarnă". Lumea ar da cu dragă inimă, dar n-are nici o încredere în cei care administrează fondurile, căci sunt mai toţi hoţi...

Se zice că Hitler a dăruit „Ajutorului de Iarnă" faimoasele sale barăci *fiindcă le-a constatat inutilizabile*, şi n-avea ce face cu ele... Moare lumea de frig în ele!...

———

Ieri-seară a avut loc la Mogoşoaia, nunta băiatului Brâncoveanu cu Marina Ştirbei. Marta Bibescu, ofilită fiindcă nu se mai vorbea de ea,

a făcut teatru mare... George Cantacuzino a aranjat faimoasa pivniță a castelului în capelă, cu mult gust de altmintreli, după câte mi se spune. Eu n-am fost, n-am avut curajul să înfrunt frigul și drumurile înzăpezite, dar a fost nevastă-mea care mi-a povestit ce a văzut.

În fundul pivniței, sute de lumânări aprinse făceau un zid de lumină. În fața lui, masa în jurul căreia au oficiat preoții. De-a lungul pereților, strane pentru miniștrii străini și pentru „Principii de sânge". Căci Marta a declarat că căsătoria dintre un Brâncoveanu (așa de puțin Brâncoveanu!) și o Știrboaică (așa de puțin Știrboaică[1]) trebuie celebrată cu „pompa" cu care s-ar celebra o căsătorie între un Bourbon și o Habsburgă!!! Pleava invitaților în picioare, pe unde puteau...

Marta (nașă) a coborât treptele beciului cu trei degete pe pumnul închis și întins de George Cantacuzino (nașul), ca pe vremea lui Henric al III-lea... Era îmbrăcată ca o arătare, în stacojiu, și cu pene de struț pe cap — ca caii de dric, probabil ca să-și aducă aminte, cu tot stacojiul rochiei, că era încă în doliu după bărbatu-său, de la moartea căruia nu s-a împlinit anul...

După ceremonie, recepție sus în salonul Castelului, cu excelent bufet pe care invitații s-au năpădit, căci era ora mesei... Aspect frumos; toalete de gală, toți domnii în frac, în saloanele monumentale luminate a giorno. De acolo s-a trecut în față, în „manoir-ul" închiriat Brâncovenilor, să se danseze, să se mănânce d'a capo și să petreacă — căci din cauza doliului, nu se putea face muzică și gălăgie la Marta, care de altmintreli și-a reluat straiele cernite la miezul nopții și n-a apărut la Brâncoveanu.

Nevastă-mea s-a înapoiat la ora 2 noaptea, cu ministrul Braziliei, și era să se răstoarne pe drum...

A fost de față, ca reprezentant al Guvernului, și Bușilă care a spus nevestei mele că Mareșalul s-a înapoiat încântat de la Berlin (?), *dar că va trebui să dăm multă armată...*

I-a mai spus că suntem „en frois" cu bulgarii (poate vizita lui Boris la Budapesta?) și că ministrul lor nici n-a venit la gară la sosirea lui Antonescu și că a plecat la Sofia... N-a venit bulgarul, dar a venit în schimb turcul!

Contrar informațiilor răspândite chiar în *sferele oficiale*, cum că nemții nu ne dau armament — ceea ce ar fi o prostie, căci ne cer trupe și trupele dezarmate nu servesc la nimic — aflu din izvor neîndoielnic că ne vin într-una de toate. Zilele acestea ne-au sosit 18 baterii de artilerie antiaeriană și ne vor mai sosi multe de tot felul...

[1] Banul Grigore Brâncoveanu n-a lăsat copii și a adoptat o nepoată a nevestei sale, născută Mavrocordat. Zoe Mavrocordat devenită Brâncoveanu, *nebună*, a transmis numele lui fiu-său mai mare Grigore Bibescu, bunicul actualului mire. Barbu Vodă Știrbei, Bibescu și el, a fost adoptat de ultimul Știrbei...

Marți, 17 februarie. Să ne înclinăm în fața Institutului Meteorologic german. Am putut citi buletinul său. Informația ce mi se comunicase că la 15 februarie „va sufla asupra Europei un frig cum nu se mai pomenise", fusese rezultatul unei traduceri greșite. Institutul scrisese „eine ungewöhnliche kälte", și cuvântul *ungewöhnliche* fusese tradus prin „nemaipomenit" — pe când în realitate semnifica „neobișnuit", „un frig neobișnuit", pentru jumătatea lui februarie, bineînțeles. Și într-adevăr de alaltăieri a scăzut până la – 3°... Dar tot Institutul a anunțat că frigul nu va ține și că va începe topitul zăpezii. Să sperăm prin urmare — e și timpul să înceapă primele adieri ale primăverii...

La Berlin se manifestă mult optimism, cu privire la situația militară și politică în acest început de primăvară. Pentru prima dată de la începutul războiului, sferele conducătoare au părăsit terenul prudenței și discreției și afirmă situația generală net favorabilă Puterilor Axei. Căderea Singapore-lui reprezintă pentru aceste cercuri o înfrângere simbolică definitivă a Imperiului Britanic. Anglia a fost învinsă pe toate fronturile unde a încercat o acțiune împotriva Germaniei. Nemții socotesc că înfrângerea Angliei este consecința înfrângerii Franței. Fără înfrângere, forțele britanice ar fi pus repede stăpânire pe Africa de Nord, cu ajutorul bazelor franceze din Maroc, Algeria și Tunis; fără această înfrângere, japonezii n-ar fi putut lua ca bază Indochina pentru a porni la cucerirea Malaeziei, Singapore-lui și Birmaniei... Din chiar ultimul discurs al lui Churchill reiese că Anglia nu mai contează astăzi decât pe Rusia, pe China, și pe Statele Unite pentru a-și îndrepta situația Imperiului. Churchill a mărturisit că Mediterana e închisă pentru transporturile britanice, care trebuie să ocolească pe la Capul Bunei Speranțe, așa încât un vas nu poate face, pe această rută ocolită, decât 3 transporturi pe an. Nădejdile puse în Statele Unite, în Rusia și în China sunt însă aleatorii: Statele Unite sunt prea ocupate de propria lor apărare, ca să mai poată da un ajutor direct Angliei; Rusia, după cum se va dovedi în curând, se va prăbuși definitiv; iar China, închisă din toate părțile, și nemaiputând fi aprovizionată în arme și muniții, va trebui și ea să cedeze față de Japonia, puternic înarmată și stăpână pe toate materiile prime din Extremul Orient, ce vor lipsi în schimb Imperiului Britanic...

Poate că optimismul Berlinului să fie exagerat, cât vor fi în picioare Statele Unite cu imensele lor resurse — dar fapt e că *pentru moment*, situația Axei e cu mult mai bună. În loc să lovească în inamic și să-l slăbească, *Anglia va trebui să lupte de acum înainte ani de zile ca să recucerească ce a pierdut, ca să repare ce s-a prăbușit, și să repună — dacă va reuși — lucrurile la punctul inițial, de la pornirea războiului...*

Dacă la Berlin domnește optimismul, la Londra, cum e și natural, domnește pesimismul. În toate straturile poporului englez, depresiunea e mare. Într-un mare meeting de muncitori s-a declarat pe față că „vorbele goale care acopereau regulat dezastrele suferite, nu mai pot fi tolerate". Churchill e ținut direct responsabil de falimentul tuturor operațiunilor de război încercate până acum. *United Press* din Statele Unite consideră că Guvernul Churchill e în stare de criză latentă, și că mari primeniri în conducere Statului trebuiesc așteptate. Aceste știri sunt confirmate și de corespondenții presei suedeze din Londra... Se vorbește mult de Cripps, cel puțin pentru Ministerul de Război...

Pe frontul rusesc, lupte neîncetate; atacuri rusești dar cu efective mici sunt mai toate respinse. Uneori forțele sovietice pătrund adânc în liniile germane (și imediat posturile de Radio rusești și britanice anunță cuceriri de localități și mari succese), dar coloanele astfel înaintate sunt prinse în clește de nemți și nimicite. Poziția generală a forțelor germane pe frontul de răsărit continuă să fie preponderentă în așteptarea ofensivei de primăvară iar materialul rusesc, oameni și mașini se mistuie pe zi ce trece. În ultimele 15 zile au fost doborâte sau distruse pe pământ peste 500 de avioane...

În Extremul Orient, japonezii au început atacul Insulei Sumatra și parașutiștii debarcați au cucerit aeroportul de lângă orașul Palembang, cel mai important centru petrolifer din Indiile Neerlandeze...

Până acum, japonezii au scufundat 33 de submarine britanice. Dar și pierderile lor pe mare, par a fi însemnate...

Faimosul agitator belgian, Degvelle e pușcaș în Legiunea Walonă, pe frontul rusesc, și trage cu mitraliera...

Cu prilejul vizitei sale la Marele Cartier german, Mareșalul Antonescu a fost decorat cu Marea Cruce a Ordinului „Vulturul German de Aur" — 15–20 de divizii meritând cel puțin o panglică...

Printr-o lege promulgată duminica trecută, s-a creat în Ungaria funcția de Vice-Regent, devenită indispensabilă prin vârsta și... oboseala Regentului. Ieri, Bárdossy a citit în Cameră și în Aula Magnaților o scrisoare din partea lui Horthy, prin care acesta cere să se aleagă un Vice-Regent. Deși legea promulgată îi dă dreptul să propună un candidat, Horthy se abține să o facă și roagă Camerele să desemneze pe înlocuitorul său...

Profesorul Gamillscheg, *în misiune oficială la noi*, a ținut ieri o conferință care a trebuit să facă plăcere „tigrilor" de la Budapesta: eminentul profesor și reprezentant al culturii germane a vorbit despre *„Românizarea teritoriilor Nord-Vestice Daco-Romane"* (Bihorul, Satu-Mare, Maramureșul...). Să ne mai bucurăm și noi...

Miercuri, 18 februarie. Timpul nu se îndreaptă — cerul e tot posomorât, amenințare continuă de zăpadă, frigul moderat (– 3°). Nu se îndreaptă, dar e suportabil. Lungă iarnă...

Submarinele germane și-au lărgit câmpul de operații în apele Americii și au ajuns până în Marea Caraibilor, unde au atacat transporturile de petrol din Venezuela. Trei vase petrolifere, de un tonaj total de 30 000 de tone au fost scufundate în fața insulelor Aruba și Curaçao, unde sunt instalate marile rafinării americane și au bombardat portul Willemstad. Din Marea Caraibilor până la porturile lor de bază în Europa, submarinele trebuie să facă 7 000 kilometri la dus și 7 000 kilometri la întors, plus operațiile lor la fața locului!... E o performanță de necrezut! Până acum Marea Caraibilor era considerată de americani ca o mare interioară, un fel de Mediterană, la adăpostul oricărui atac. Torpilările de la Aruba și Curaçao au trebuit să impresioneze adânc opinia publică din Statele Unite, deja deprimată prin toate înfrângerile din Extremul Orient și prin torpilările de pe coasta Americii de Nord. Și pierderea a trei vase mari petrolifere nu e lucru de nesocotit pentru anglo-americani, care duceau deja lipsă de asemenea vase...

Submarinele germane au mai atacat o mică escadră în Mediterană, în vecinătatea Alexandriei și au avariat grav două crucișătoare. În fine, după atâta bombardare, nemții afirmă că au scos din uz baza navală de la Malta, unde ar fi scufundat docul plutitor menit să repare vasele mari britanice...

De pe frontul rusesc ştirile sunt şi ele îmbucurătoare. Pe acest front, pare că s-a sfârşit cu apărarea pasivă, pentru germani şi că se preludează deja la operaţiunile ofensive care vor începe în primă-vară. Un grup de forţe sovietice, care izbutise să străpungă frontul la sud-est de Viazma, pe o distanţă de 80 de kilometri, a fost încercuit şi distrus. S-au numărat pe câmpul de luptă peste 5 000 de morţi, s-au luat 1 800 de prizonieri, 17 tancuri, 86 de tunuri şi mult material de război. Şi pe sectorul de Sud al frontului, atacurile sovietice au fost respinse cu mari pierderi pentru ruşi. Atacurile bolşevice au slă- bit mult, şi din chiar cifrele de mai sus reiese că se dau cu efective reduse. Pe tot frontul, de la 14 la 16 februarie au fost distruse sau capturate 78 de tancuri, 134 tunuri, peste 500 vehicule automobile şi 48 de avioane. În acelaşi răstimp, nemţii n-au pierdut decât 4 avioane...

Japonezii au găsit lângă Palembang, în Sumatra, rezervoarele şi instalaţiile de petrol intacte, căci forţele locale n-au avut timpul să le distrugă, dată fiind rapida invazie a paraşutiţilor niponi. Palembangul e principalul oraş al Insulei Sumatra şi centrul industriei de petrol. Japonezii vor proceda acum repede la cucerirea părţii occidentale a insulei, aşa încât se vor înstăpâni asupra tuturor exploatărilor de petrol şi de cauciuc. Plantaţiile de cauciuc sunt imense şi mulţi chinezi şi japonezi lucrează în ele. Japonezii sunt acum stăpâni pe toate izvoarele de petrol (Sumatra şi Borneo), care aprovizionau flotele engleză şi americană în Pacific şi în Extremul Orient. Căile britanice directe dinspre Suez şi Capul Bunei Speranţe, prin strâmtoarea Malacca, sunt şi ele închise prin căderea Singapore-lui şi se opresc la Colombo (Insula Ceylon). După cucerirea Birmaniei care nu mai poate întârzia mult, se vor închide şi toate căile de aprovizionare ale Chinei lui Ciang-Kai-Shek...

În Libia, în fine, luptele au reînceput şi se dezvoltă favorabil germano-italienilor.

După cum se vede, situaţia generală a războiului e foarte favorabilă Puterilor Axei...

După telegramele din Londra, Churchill ar fi declarat în Camera Comunelor că trecerea vaselor germane prin Canalul Mânecii constituie un eveniment fericit pentru Anglia, fiindcă flotele anglo-americane din Atlantic au câştigat prin această deplasare mai multă securitate (!!) — dar acelaşi Churchill a mai declarat că o anchetă severă, *dar secretă*, va căuta să stabilească răspunderile celor petrecute... *Secretă*, fiindcă darea în vileag a anumitor deficienţe n-ar servi decât inamicului, prin mărturisirea anumitor slăbiciuni...

Anumite documente găsite în dosarele lui Daladier, dovedesc uneltirile ministrului de Externe olandez van Kleffens în complotul urzit în toamna anului 1939 împotriva lui Hitler, complot ale cărui fire erau în mâinile „Intelligence-Service-ului" englez, şi care avea de scop uciderea Führerului şi schimbarea regimului politic şi social în Germania. Un raport al ministrului francez la Haga, Vitrolles, raport din 12 noiembrie 1939, n-ar mai lăsa nici o îndoială asupra complicităţii lui van Kleffens. Complotul a fost descoperit la timp de Serviciul de Siguranţă al Corpului german S.S., şi unii din atentatori au fost arestaţi în decembrie 1939 la punctul de frontieră Venlo...

Documentele din dosarul lui Daladier nu mai au astăzi decât un interes istoric...

Preţul chibriturilor a fost mărit de la 2 lei la 4 lei cutia — din care 4 lei, Statul încasează jumătate... Ieftinirea traiului!

Gradul exact al decoraţiei primite de Antonescu în Germania este: „Marea Cruce *în Aur*, a Vulturului German". Numărul Marilor Cruci *în Aur*, e limitat la 16 — şi această limitare dă tot preţul decoraţiei conferite Conducătorului nostru.

Joi, 19 februarie. De pe fronturi, nimic senzaţional. Grupe de forţe relativ reduse, împinse de bolşevici în rândurile germane, continuă să fie încercuite de nemţi. Pe ziua de ieri, Comunicatul Marelui Cartier al Führerului, anunţa două asemenea încercuiri, cu distrugere de material, cu prizonieri şi cu mulţi morţi de partea ruşilor. Vădit, trupele germane trec de la operaţiunile pasive de apărare impuse de iarnă, la operaţiuni de mişcare.

Japonezii înaintează în Birmania şi în Sumatra. În curând va cădea şi Rangoon-ul...

La Camera Comunelor s-a hotărât o şedinţă secretă pentru discutarea cauzelor care au dus la prăbuşirea Angliei în Exremul Orient.

Se spun lucruri de necrezut cu privire la măsurile de apărare coloniale ale Imperiului Britanic. La Hong-Kong erau numai trupe de voluntari indigeni, şi câţiva englezi organizaţi în *asociaţie de tir*!!! La Borneo, numai câţiva jandarmi. În Malaezia, trupe de indigeni voluntari şi o

mână de englezi la Singapore. Toată forța britanică în Extremul Orient era bazată *numai pe prestigiu*! Acesta compromis, ce mai rămâne! Cum vor rezista Indiile? Cum va rezista Australia? *Flota și prestigiul*, aceasta era formula de stăpânire a Angliei... Dar flota și-a pierdut ba-zele, iar prestigiul s-a dus dracului... Toată structura Imperiului apare acum ca „un château de cartes“ pe care taifunul japonez l-a doborât dintr-o suflare...

Procesul de la Riom (Daladier, Blum &) începe azi... S-au luat măsuri serioase pentru menținerea ordinii, căci „mâna tare“ a nemților aproape că a redat popularitate celor ce trebuie să ispășească greșelile tuturor.

Numele lui van Kleffens, fostul ministru de Externe al Olandei, ignorat până acum de publicul mare, revine și azi în telegramele agențiilor. Van Kleffens a adresat din nou un călduros apel poporului american (Statelor Unite), cerându-i să vină repede în ajutorul Insulei Jawa și al Indiilor Neerlandeze, în imposibilitate de a lupta singure împotriva japonezilor...

În ce privește „complotul“ împotriva lui Hitler, un diplomat îmi explica ieri că probabil raportul Vitrolles a fost răstălmăcit. Vitrolles a trebuit să raporteze că în Olanda exista o serioasă mișcare „nazistă“, care, de frica comunismului tindea la stabilirea de legături serioase cu o Germanie „nazistă“ și ea, dar că olandezii naziști și van Kleffens în special, nu vedeau o apropiere posibilă decât cu o Germanie nazistă *fără Hitler și Comp.* De aci la intenția unui complot pentru suprimarea conducătorilor germani, drumul se vede de la sine... Această explicație e destul de verosimilă.

De la Berlin se comunică că Guvernul Reichului se ocupă serios cu organizarea economică a Rusiei ocupate. Toată industrializarea artificială, mai ales centrele de producție de armament vor fi suprimate. Țara va redeveni o țară agricolă. Producția agricolă va fi organizată din nou pe bază de proprietate individuală și de asociații pentru culturile mecanizate. În provinciile baltice, care n-au fost decât un an sub jugul sovietic, totul e deja în regulă. În Ucraina merge mai greu dar și acolo totul va fi organizat în cursul anului 1942. Tractoarele rusești găsite în colhozuri au fost transformate pentru consumațiunea gazului sărac. Populația are ce mânca până la recolta viitoare. Însămânțările de primăvară și cele pentru toamna viitoare sunt asigurate...

În Rusia Sovietică, în dosul frontului, aprovizionarea populației e aproape imposibilă. Prizonierii și dezertorii ruși povestesc grozăvii despre foametea care a și început și care se va întinde tot mai mult...

Din mijlocul înfrângerilor, o revistă engleză, *John Bull*, cântă din trompeta victoriei și anunță ce se va întâmpla cu Europa. În lupta actuală, de partea Axei sunt cei care ordonă și cei care execută: și unii și alții sunt vinovați și își vor primi pedeapsa. Churchill, Roosevelt și Stalin se vor pune de acord asupra soartei diverselor țări europene. Probabil că se va instala un controlor la Berlin, pe 20 de ani! Rusia va juca un rol important în Europa...

Frumoase perspective!!

N-am putut afla încă nimic precis despre cele aranjate de Antonescu la Marele Cartier german și la Berlin. Unii spun că a convenit să trimită pe front până la 15 divizii, pe măsură ce vor fi înarmate și reorganizate de instructorii germani. Deocamdată se vor rechema, pentru refacere, cele 3 divizii de pe front — iar primele divizii noi vor porni prin mai-iunie. Alții pretind că Antonescu ar fi pretins și obținut ca, contingentele românești să fie proporțional egale cu cele ungurești... Se mai spune că ar fi obținut făgăduieli precise cu privire la revendicările noastre în Ardeal, că ar fi pus la punct raporturile noastre economice cu Germania și câte și mai câte... Ermetismul regimului actual nu ne permite însă să aflăm nimic pozitiv. Secretele sunt bine păstrate, de frica lagărelor...

Nici măcar despre cauzele încordării raporturilor noastre cu Bulgaria n-am putut afla altceva, decât că această încordare e reală și destul de serioasă.

Vineri, 20 februarie. Pe toate fronturile filmul continuă să ruleze în același ritm. Pe frontul rusesc defensiva germană s-a schimbat într-o „defensivă-ofensivă“. Această absurdă împerechere de cuvinte înseamnă că pe lângă respingerea tuturor atacurilor sovietice — tot mai slabe — nemții, fără să fi reînceput ofensiva lor în stil mare, atacă și ei zilnic, închid grupe de forțe bolșevice în mici pungi și le nimicesc. Material, oameni, avioane rusești, cad zilnic. Numai pe ziua de alaltăieri au fost distruse 44 de avioane sovietice, iar nemții n-au pierdut decât unul...

La Berlin se consideră bilanţul de iarnă al frontului de răsărit încheiat, în favoarea forţelor germane. Ruşii şi-au propus două obiective pentru campania lor de iarnă: să taie comunicaţiile forţelor germane şi să le dea peste cap — să elibereze Leningradul. Toată iarna au atacat cu înverşunare şi cu toate forţele de care cu dispus: rezultatul a fost că n-au atins niciunul din obiectivele urmărite, dar şi-au uzat materialul şi oamenii în dauna posibilităţilor lor de apărare în primăvară. Ca oameni, au ajuns să trimită pe front până şi puşcăriaşii condamnaţi pentru delicte de drept comun, cum reiese din mărturisirile prizonierilor...

———

La Riom, a început ieri procesul ţapilor ispăşitori... Pe temeiul nepregătirii războiului sunt daţi în judecată: Daladier, Blum, generalul Gamelin, Guy Lachabre, controlorul general Jacomet şi Pierre Cot (acesta din urmă absent, fiind refugiat în America). Paul Reynaud şi Mandel vor fi judecaţi ulterior, pe alte temeiuri; cel dintâi, pentru deturnare de fonduri, iar cel de-al doilea pentru corupţie... Preşedintele Curţii e dl Caous, iar procuror general dl Cassagneau.

La Berlin se urmăreşte cu mare interes procesul, dar se arată nemulţumiri că inculpaţii au fost daţi în judecată pentru nepregătirea războiului şi pentru pierderea lui, *iar nu pentru politica care a dus la declararea războiului şi care, sub îndemnul ovreilor şi masonilor (zic nemţii), a făcut declararea lui inevitabilă...*

În prima zi (ieri), după citirea Ordonanţei de urmărire, a luat scurt cuvântul generalul Gamelin ca să spună întâi că a vrut de mai multe ori să-şi dea demisia, dar că a crezut de datoria sa să rămână la post — şi al doilea că nu se va apăra, că nu va mai lua cuvântul în tot cursul procesului (în interesul Franţei şi al Armatei) şi că se încrede în dreptatea judecătorilor. Blum, violent, a declarat că el, în schimb, a vorbi — şi atacând atitudinea lui Gamelin, a protestat împotriva ilegalităţii judecăţii *politice* la care este supus. Împotriva acestei ilegalităţi a protestat şi Daladier, adăugând că conştiinţa lui este împăcată...

———

Ziarele publică ordinul de zi prin care generalul Lascăr Mihail a fost citat pe Armată. Cam târziu, dar „mieux vant tard que jamais"...

———

Se zice că generalul Wavell ar fi fost rănit de o schijă japoneză, în Insula Jawa, unde şi are cartierul general...

Primul lord al Amiralităţii, Alexander, a declarat într-o dare de seamă informativă remisă presei londoneze, că atacul japonezilor de la Pearl Harbour în Insulele Hawai a dărâmat întreaga strategie navală anglo-americană din Pacific...

———

A murit Henri Stahl, stenograf cunoscut. Stahl era şi un scriitor de seamă şi un om foarte cumsecade. Cu el se mai duce o bucată din trecutul nostru, al celor bătrâni...

———

A apărut un lung pomelnic de inaintări în armată, primul de la începutul războiului. Pentru mine, tot nume necunoscute... am îmbătrânit rău!

———

S-a hotărât construirea unei reţele de frigorifere pe tot întinsul ţării. Capacitatea totală a acestor frigorifere va fi de 3 000 de vagoane; ele vor fi gata peste 2 ani, adică tocmai când nu vom mai avea materii alimentare de conservat în ele...

———

Cineva îmi aduce un număr din revista germană *Die Elegante Welt*. Într-însa o serie de portrete sub titlul: „Femei reprezentative *ale Europei Noi*" şi printre acestea, mutra paţachinei Veturia Goga! Cu asemenea epave ale Europei Vechi, Europa Nouă promite să fie ceva „fein" de tot...

———

Cu toate protestările lui Churchill după înapoierea sa din Statele Unite, cu toate dezminţirile agenţiilor de presă anglo-americane, o remaniere a Cabinetului de Război britanic pare sigură şi iminentă. Se vorbeşte de intrarea lui Cripps în Guvern, de numirea majorului Attlee ca adjunct al primului ministru şi de alte premeniri...

Se mai spune că în Partidul Laburist sunt atâtea disensiuni, încât nu e exclus ca partidul să fie dizolvat pentru a fi reconstituit pe noi baze, sau poate chiar împărţit în mai multe partide mai mici.

———

Sâmbătă, 21 februarie. Ştefan Horthy, fiul Regentului a fost ales Vice-Regent, sau „Înlocuitor" al Regentului permanent, adică pe viaţă... (cât o ţine?). Faptul că Regentul nu recomandase pe nimeni era o indicaţie, pe care am relevat-o. Nu m-am înşelat. Horthy junior e un

client al localurilor de petrecere, şi alegerea sa, dacă a mirat pe ungurii cu bun simţ — mai sunt de ăştia — a mai nemulţumit profund pe nemţi (judecând după cei din Bucureşti), căci Ştefan Horthy nu poate suferi pe germani şi trece drept anglofil... Ziarele noastre sunt aproape mute asupra alegerii, dar din câte am aflat, pare că a fost luptă în Parlamentul unguresc, căci Arhiducele Albrecht avea mulţi partizani...

Alegerea lui Horthy junior dovedeşte că oligarhia grofilor continuă să fie stăpână pe situaţie, şi grofii l-au ales fiindcă ştiu că omul va fi o păpuşă în mâinile lor...

———

Dombrovski a stat mult de vorbă cu Neubacher, prietenul său, la un păhărel de vin. Neamţul adusese de la Sofia câteva sticle de vin bun, oferite de Regele Boris şi alcoolul i-a deschis sufletul şi a vorbit fără căluş la gură... A spus lui Dombrovski că merge greu cu Antonescu, din cauza situaţiei economice din România, în plină anarhie. Nici o idee, nici o îndrumare, nici o metodă... Ce spune Neubacher e adevărat, dar supărarea lui e probabil mai mult provocată de faptul că micile gheşefturi nemţeşti nu merg pe roate...

Neubacher a fost la Berlin, pe timpul vizitei lui Antonescu şi a asistat chiar la întrevederea cu Göring — şi pretinde că Mareşalul nostru avea aerul foarte nemulţumit... Dombrovski a profitat de ocazie ca să pună prietenului său, lămurit, chestiunea legionarilor. „Spune, mă, ce aveţi de gând cu legionarii pe care îi ţineţi în Germania?“ Neubacher i-a declarat că e o simplă chestiune *de ospitalitate:* „Ne-am servit de ei şi, dă-o dracului, nu putem să le refuzăm azil, dar nimic mai mult!“ Declaraţia n-ar avea mare importanţă, căci chiar *dacă ar fi altfel*, tot aşa ar trebui să vorbească omul, în situaţia lui. Mai important este însă, că Neubacher a continuat să înjure pe foştii lui prieteni (căci a fost cel mai cald simpatizant al Mişcării Legionare): „Es sind nur Gauner und Idioten!“ (Sunt numai bandiţi şi idioţi!). Pe Sima l-a trata de surd, hoţ şi prost — pe Greceanu (fostul ministru la Berlin) de tâmpit! Dată fiind sinceritatea lui Neubacher, garantată de paharele de vin golite, mărturisirile lui sunt destul de preţioase... „Nimic de făcut cu ei!“ — a repetat neamţul de mai multe ori.

Pe cât s-a arătat de pesimist pentru stările noastre economice, pe atât s-a arătat Neubacher de optimist pentru soarta războiului şi în special pentru frontul rusescu . „Te invit în august la Tiflis!“ — a spus lui Dombrovski, închinând cu el paharul... Mi-aduc aminte că în iunie 1940 mă poftise şi pe mine la Londra, pentru 15 august, să asist la intrarea triumfală a armatelor germane.

Procesul de la Riom continuă. Acuzaţii şi apărătorii lor caută să dovedească că procesul e pur politic şi că se caută ţapii ispăşitori...

La Berlin se scrie că procesul nu interesează opinia publică germană. Stabilirea răspunderilor înfrângerii priveşte pe francezi. Pe nemţi i-ar fi interesat numai stabilirea vinovăţiei celor care *au respins propunerile de înţelegere făcute de Germania, Franţei înainte de război.*

Acesta a fost, este şi va rămâne punctul de vedere al Reichului...

———

Guvernul englez a fost remaniat. Noul „Cabinet de Război“ britanic se compune din d. d. Attlee, Stafford Cripps, John Anderson, Anthony Eden, Oliver Littleton şi Ernest Bevin — sub preşedinţia lui Churchill. În total 7 membri în loc de 9. Churchill rămâne Prim Lord al Tezaurului şi ministru al Apărării Naţionale, iar Eden, ministru de Externe. Attlee ministru al Dominioanelor a mai fost numit şi „Adjunct al Primului Ministru“. Cripps asumă, pe lângă fruncţiile de ministru al Justiţiei şi pe acelea de „leader în Camera Comunelor...“

În total, „un sčrieux coup de barre ŕ gauche...“ Prietenul lui Stalin va fi purtătorul de cuvânt al Guvernului în Cameră...

La Berlin, refacerea Ministerului Churchill, considerată ca o mărturisire a înfrângerilor suferite, e viu comentată. Se insistă asupra rolului preponderent dat lui Cripps, adversarul lui Churchill şi asupra controlului pe care-l va exercita laburistul asupra primului ministru. Se subliniază de asemenea faptul că Churchill a trebuit să abandoneze pe colaboratorul şi bunul său prieten lord Beaverbrook... Arthur Greenwood (laburist) şi Kingsley Wood nu mai fac parte din „Cabinetul de Război“ — vor rămâne însă miniştri, cel dintâi fără portofoliu iar cel de-al doilea ministru de Finanţe, ca şi în trecut.

———

Japonezii au bombardat violent Port-Darwin şi au pricinuit mari pagube. În Borneo au separat pe Mac Arthur cu forţele sale de mare şi l-au încercuit. În Birmania înaintează spre Rangoon şi au tăiat calea ferată ce merge spre nord şi spre China.

În Sumatra, autorităţile locale au distrus cea mai mare parte a instalaţiilor petrolifere... Un ziar suedez pretinde a şti că s-au distrus instalaţii în valoare de peste 140 milioane de lire sterline... Sumatra produce 65% din petrolul Indiilor Neerlandeze; 25% e cota Insulei Borneo cu anexele sale şi numai 10% partea Insulei Jawa...

———

Italienii au promovat din şcolile militare fasciste 10 000 de ofiţeri bine instruiţi; alţi 30 000 urmează să fie promovaţi în cursul anului. Aceşti 40 000 ofiţeri sunt destinaţi să încadreze noile formaţii ale armatei şi să complecteze cadrele forţelor existente. Au înnebunit italienii!

Guvernul a luat o măsură bună. S-a hotărât începerea serviciului în diferitele Ministere precum şi în administraţiile publice, la Universitate, prin bănci, la ore eşalonate de la 7 la 9 dimineaţa. De asemenea şi închiderea birourilor între 12 şi 15. În felul acesta se va evita aglomeraţia la tramvaie, devenită o pacoste publică din cauza afluxului funcţionarilor la aceeaşi oră...

La Ministerul Economiei Naţionale (inclusiv Subsecretariatul Aprovizionării) sunt *9* secretari generali! Printre ei a fost numit acum un dobitoc, Paul Horia Suciu, fost funcţionar la Creditul Industrial, unde a fost încercat pe rând la toate serviciile fără să poată fi întrebuinţat nicăieri. În cele din urmă, fusese numit bibliotecar! Ce protecţie o fi având omul acesta? Se spune că ar fi susţinut de Ică! Cum a venit la Minister a cerut un automobil şi l-a obţinut. În prima seară l-a ţinut până la 6 în zori de zi. Şoferul a fugit... Pe uşa lui a pus o pancartă: „*Nimeni, nici directorii nu pot intra neanunţaţi*!" Generalul Constantin a rupt pancarta... Pe un director, şeful unui mare serviciu, l-a întrebat. „Când poţi lucra cu mine? Eu am două ore libere, la ora 5 şi la ora 8 p.m..." — „Aş prefera la ora 5", a răspuns directorul... — „Bine, atunci ai să vii la ora 8!"

Acest zănatic imbecil e însărcinat cu fixarea preţurilor!!!

Se schimbă regimurile, dar ţara rămâne tot ţara lui Hübsch!

La Ministerul Economiei funcţiona ca factotum, prietenul lui Marinescu, Aurel Ştefănescu. Omul avea titlul modest de „Consilier tehnic", dar nimic nu se făcea fără dânsul, şi bineînţeles fără şperţ. A furat de a stins pământul, cu sau fără învoirea lui Marinescu, prietenul şi ministrul său... Se vede că a aflat şi Antonescu de pungăşiile acestui neruşinat, căci, spre mirarea tuturor, a fost dat afară de la Minister!

O ultimă năzbâtie a lui Urdăreanu. Câteva luni înainte de prăbuşire, Urdăreanu a chemat la Bucureşti pe bătrânul Broşteanu-Urdăreanu, din Gorj, şi i-a spus că „Regele vrea să vadă toate actele sale de familie". Naiv, omul le-a adus la Palat, Urdăreanu le-a luat, şi Broşteanu nu le-a mai văzut...

Am notat, la vreme, ordinele date în Dolj, prefectului şi primarului Craiovei, să strângă de pe unde or şti actele şi documentele privitoare la „familia Urdăreanu". Ce va fi urmărit peştele? Voia oare să fie numit Prinţ? (Cotoi, Prince de la Paix!) Sau numai cavaler de devoţiune al Ordinului de Malta? Sau poate să ia chiar locul Regelui Carol, a cărui abdicare o prevedea?

Duminică, 22 februarie. Ieri la amiază, era să plâng de emoţie! După ce fulguise toată dimineaţa, a ieşit în fine soarele, pe care nu-l mai văzusem de 100 de zile; un miros de primăvară s-a ridicat şi am avut impresia că ieşim din infernul acestei catastrofale ierni... Şi a ţinut aşa până seara. Cu noaptea, a revenit frigul, aseară – 3°, azi-dimineaţă – 7°... Dar SOARELE se arată din nou şi nădejdea ne umple sufletul...

Ni-l umple cu atât mai mult cu cât şi ştirile de pe fronturi sunt bune. Pe frontul rusesc, iniţiativa atacurilor a trecut de la bolşevici la nemţi. Sovieticii mai încearcă să contraatace, dar slab şi cu efective din ce în ce mai neputincioase. Forţele germane au trecut la atac pe toată linia. În sectorul Central, cel care a fost mai ameninţat de ruşi în cursul iernii, armata blindată a generalului Model a încercuit un important grup de forţe bolşevice şi după 4 săptămâni de lupte grele, din cauza terenului şi a vremii, l-a nimicit. Au căzut 25–30 000 de morţi din rândurile ruşilor şi în mâinile nemţilor 5 000 de prizonieri, 187 de care de asalt, 615 tunuri, 1 150 de aruncătoare de bombe şi mitraliere...

Şi în celelalte sectoare ale frontului german se înregistrează succese.

În Atlantic, pe coasta Americii, submarine germane au scufundat până acum 80 de vase, cu un volum total de 532 000 tone... Un ultim atac, dat în portul Port of Spain, în Insula Trinidad din Marea Caraibilor, a distrus 3 vase britanice, printre care un mare tanc petrolifer...

În Libia, lupte secundare cu rezultat favorabil germano-italienilor.

În Extremul Orient, japonezii înaintează în Birmania, pe două direcţii, spre Rangoon (aproape de care au ajuns) şi spre Mandala la nord. Liniile de comunicaţie cu China sunt aproape tăiate. *Times*, marele ziar londonez, socoteşte că pierderea Rangoon-ului va fi şi mai dezastruoasă ca a Singapore-lui deoarece va avea drept consecinţă scoaterea din luptă a Chinei din Cing-King.

Ieri după-amiază Cancicov mi-a făcut o lungă vizită şi mi-a povestit negocierile lui cu Antonescu, pentru intrarea în Guvern.

Pe la jumătatea lui decembrie, a fost chemat din străinătate de Mareşalul Antonescu în vederea unei colaborări de Guvern. A răspuns, că din cauza sănătăţii sale[1] era în imposibilitate de a se deplasa, cu tot regretul. După ce s-a înapoiat în ţară, acum două săptămâni, s-a dus la Ică care i-a spus că Mareşalul e disperat de anarhia economică în care ne zbatem şi că vrea să facă apel la dânsul, pentru o încercare de îndreptare. Cancicov a răspuns că era la dispoziţie lui Antonescu, dar că, înainte de a vorbi cu el vrea să ştie dacă se bucură *de totala lui încredere*, că fără această încredere *totală*, el Cancicov nu ar putea face un pas, căci nu poate primi să fie un simplu agent de execuţie, proptit la ordine din când în când, cum se obişnuieşte cu ceilalţi miniştri (căci aşa-zisele Consilii de Miniştri n-au alt rost) *şi însărcinat să aducă la îndeplinire îndrumările altora.* Cu acest sistem „cazon", el nu se împacă şi nu l-ar putea primi. Dacă Mareşalul înţelege însă altfel, ar fi inutil să-şi mai piardă vremea, atât de preţioasă, în discuţii ce n-ar duce la nimic. Dacă dimpotrivă, Mareşalul e de acord cu această condiţie prealabilă de încredere şi de independenţă în resorturile economice, el Cancicov e gata să discute cu Conducătorul modalităţile unei colaborări rodnice.

Ică l-a asigurat pe Cancicov că Mareşalul are toată încrederea în el şi că vrea să-i dea toată libertatea pe terenul economic; că de altmintreli va raporta cele vorbite între ei, şi că Mareşalul nu-l va convoca decât dacă e de acord cu condiţiile puse.

După câteva zile, Cancicov a fost convocat de Mareşal, dar n-a putut merge în acea zi, şi nu s-a întâlnit cu Antonescu (plecat între timp la Predeal) decât după câteva zile...

Pe Mareşal l-a găsit mult mai bine de cum îl văzuse ultima dată, în toamnă. L-a găsit *calm* şi *senin* — fără gesturi impulsive şi ieşiri violente ca mai-nainte... A intrat în vorbă arătându-şi dezamăgirea faţă de persoanele de care trebuie să se servească, şi foarte liniştit a spus: „Văd acum că nu fostele regimuri sunt vinovate de toate tâlhăriile şi pungăşiile care s-au comis; vina este a oamenilor de care toate regimurile sunt silite să se servească pe rând, fiindcă nu sunt alţii; acum fac şi eu cea mai crudă experienţă..."

Mareşalul a intrat apoi în discuţia condiţiilor de colaborare cu Cancicov şi l-a asigurat că înţelege să-i dea toată independenţa şi toată autoritatea în resorturile economice, având cea mai deplină încredere în el... „Fă-mi un plan; ia câte Ministere vrei d-ta, sau pune pe cine vrei în fruntea lor; fă un plan de coordonare — îţi dau mână liberă şi te voi susţine cu toată autoritatea mea..."

Cancicov a pus îndată următoarele condiţii:

1) Nici un decret, sau decret-lege să nu fie promulgat în domeniul resorturilor economice fără aprobarea lui (Cancicov). Antonescu a consimţit.

2) Nici un decret, sau decret-lege să nu fie promulgat de resorturile Apărării Naţionale, Inzestrării sau Internelor, fără aprobarea lui (Cancicov). El nu vea să se repete cu dânsul ce s-a întâmplat cu Coti Stoicescu, promulgându-se drecrete care interesau în primul rând Ministerul Justiţiei, fără semnătura titularului acestui Departament. Antonescu a aprobat, fără greutate.

3) În ziua înscăunării lui (Cancicov) să se abroge decretul din ianuarie, făurit de Ministerul Înzestrării (decretul faimos cu „Îndrumătorii", nesemnat de Coti Stoicescu, dar promulgat totuşi). Cancicov cerea această abrogare ca *un semn* că s-a schimbat concepţia Guvernului asupra garantării dreptului de proprietate şi a libertăţii muncii. Antonescu a aprobat şi acest punct...

4) Cancicov a cerut un răgaz ca să medieze cu conducătorii Ministerelor Economiei şi cu Banca Naţională, situaţia. *Dat fiind ocultismul regimului care nu comunică nimic din ce face şi din ce se face* (a spus-o şi Mareşalul n-a crâcnit...), el nu ştie cum stau lucrurile, în ce stadiu se află problemele de rezolvat şi ce măsuri au mai pus la cale miniştrii şi conducătorii instituţiilor responsabile... Şi cum vrea să aibă toate lămuririle necesare, *toate*, şi cele mai secrete, cere ca Mareşalul *să dea ordin* celor vizaţi să stea de vorbă cu dânsul, Cancicov... Mareşalul a primit şi această condiţie şi a promis să dea ordinele cerute. Şi le-a dat...

Cancicov se află în faza acestor cercetări. După ce le va termina, peste 8–10 zile, va face propunerile sale Mareşalului. El vrea să aibă directivele în Ministerele Economiei, Finanţelor, Agriculturii, Comunicaţiilor, Muncii — şi la Banca Naţională. Nu ştie încă dacă va lua sau nu un portofoliu, dacă va cere sub un titlu oarecare să aibă supravegherea acestor departamente, sau dacă va găsi altă combinaţie...

Fiindcă mi-a cerut şi părerea mea, i-am dat-o: stările economice de azi nu se pot îndrepta dacă producţia , munca, transporturile şi *moneda* (schimburile valutare) nu sunt în aceeaşi mână. A primi Ministerul Economiei fără controlul celorlalte resorturi economice — e a merge la un faliment sigur. Cancicov a fost încântat că eram de aceeaşi părere

[1] Cancicov plecase în noiembrie să se caute. Mi-a povestit şi toate mizeriile prin care a trecut, cu rinichii, cu ochii, cu amigdalele. Suferă şi acum de ganglioanele cervicale. A slăbit. Ca înfăţişare generală mi-a părut foarte slăbit şi nu mi-a plăcut...

cu dânsul (era *el* mai mult de aceeaşi părere cu mine, căci eu, aceste idei le-am expus de mult — încă de pe vremea lui Carol...) şi mi-a spus că îndată ce va fi concretizat propunerile sale, va veni să mi le supună şi mie. I-am mulţumit şi l-am felicitat de intrarea sa în Guvern...

„Coane Costică — mi-a replicat el — nu ştiu dacă mă voi înţelege, am gustat din pâinea asta; cu Mareşalul merge greu, le ştie toate, se amestecă în toate şi are maniere care nu-mi convin..."

Am înţeles că omul vrea să se găsească iar în treabă, dar că-şi rezervă o portiţă de scăpare...

La sfârşit i-am mai recomandat să se înţeleagă şi cu nemţii, căci dacă nemţii îi vor pune beţe în roate, nu va ajunge la nimic...

A fost de acord cu mine.

———

Colonelul Orezeanu, directorul general al Căilor Ferate, a fost înaintat general — cuprins în ultima promoţie.

———

S-a hotărât că nu vom mai putea cumpăra ghete şi pingelui pe cele vechi decât cu „bon" — şi prin urmare cu şperţ... Le vom suferi pe toate, numai războiul să se termine cu bine...

———

Dejunat ieri cu Ghiţă Cruţescu, fostul nostru ministru la Budapesta, care mi-a vorbit despre noul ales Horthy şi despre familia lui. Familia Horthy e originară de la Baia Mare, e o familie de nobleţă obscură şi se intitulează Horthy de Nagy-Bania. Bătrânul, Regentul, vorbeşte româneşte, dar nu ne poate suferi. Fiul său, Ştefan e mai amabil faţă de noi, dar e un zevzec care se ţine după fete şi petreceri. S-a căsătorit cu o contesă Edelsheim, de familie foarte bună înrudită cu Odescalchi — şi e foarte frumoasă. Când a plecat Legaţia britanică din Budapesta, Ştefan Horthy a însoţit împreună cu nevastă-sa pe englezi la gară... Mai târziu a explicat că a fost să inspecteze, în calitatea sa de „Prezident" al M. A.V.-ului, vagoanele cu care pleca Legaţia, să vadă dacă totul e în ordi-ne. Dar n-a putut explica de ce nevastă-sa a dus flori damelor engleze. Nemţii i-au notat pe cartea lor neagră... Horthy mai are un fiu, care s-a încurcat cu o dansatoare ovreică, şi e un derbedeu. Ca să scape de el, tată-său l-a numit ministru la Buenos Aires, unde e şi acum. Ne urăşte şi acesta, şi-şi petrece vremea în Argentina făcând propagandă contra României...

Ştefan Horthy are 37–38 de ani. Regentul a mai avut o fată care a murit paralizată şi Cruţescu crede că mai are una, călugăriţă...

Luni, 23 februarie. După ce ne-a surâs o clipă, sâmbătă, primăvara a fugit şi s-a ascuns iarăşi. De ieri-dimineaţă termometrul nu s-a mai urcat peste – 5°, cerul e posomorât şi e întuneric ca în noiembrie. În Oltenia a nins din nou şi mult, noaptea de sâmbătă spre duminică. Aci în Bucureşti, zăpada stă să pice şi m-ar mira dacă n-ar începe iar să ningă până diseară. Totuşi un uşor progres: ieri la ora 7 dimineaţa erau – 8°, azi la aceeaşi oră numai – 5°.

———

Alaltăieri şi ieri, anglofilii noştri vorbeau discret de o mare bătălie navală în curs în Oceanul Pacific, şi fără să-şi dea gândul pe faţă, privirea lor era plină de compătimire pentru japonezi...

Aflăm azi, prin comunicate că o serioasă contraofensivă navală anglo-americano-neerlandeză (flota din Indiile Neerlandeze) a fost încercată în regiunea Insulelor Marshall, dar a fost zădărnicită de aviaţia japoneză care a avariat câteva vase inamice şi a silit pe celelalte să se împrăştie. În strâmtoarea Lombok (Insulele Sondei), două crucişătoare japoneze au distrus două crucişătoare britanice şi au avariat un al treilea. Japonezii au ocupat insula Banka (175 000 locuitori) lângă Sumatra şi au debarcat în insula Timor (jumătate portugheză şi jumătate neerlandeză), ocupată acum câtava vreme de un contingent britanic. Comunicaţiile dintre Sumatra şi Jawa au fost întrerupe.

Un comunicat special al Marelui Cartier german face bilanţul sfârşitului campaniei de iarnă pe frontul de răsărit. Scopul urmărit de ruşi, sfărâmarea frontului german a eşuat complect, cu toate atacurile înverşunate date şi cu necruţarea de oameni şi de material. Liniile de apărare fixate de Comandamentul german ies intacte din iarnă şi numai de la 1 ianuarie la 20 februarie, bolşe-vicii au pierdut: 56 806 prizonieri (pentru numărul morţilor tre-buie căutat un multiplu al acestei cifre), 960 care blindate, 1 780 de tunuri, 1 189 de avioane (faţă de 127 avioane germane distruse), 8 vehicule de tot felul, 59 locomotive şi 43 trenuri...

Pe sectorul Central al frontului, încercuirea anunţată prin comunicatul de sâmbătă s-a terminat prin nimicirea trupelor sovietice închise în pungă. Mai multe atacuri consecutive date de bolşevici în regiunea Leningradului, au fost respinse cu mari pierderi pentru ruşi.

Deşi Harkov-ul a fost dat de mai multe ori de *Radio Londra* ca recucerit de ruşi, marele centru industrial al Ucrainei orientale n-a încetat un minut să fie sub ocupaţia germană — şi refăcut şi reorganizat şi-a reluat aspectul său de viaţă normală.

Arabia Saudită a rupt, sub presiunea britanică, raporturile sale cu Italia. Reprezentanții Italiei au părăsit Djeddah — iar Guvernul de la Roma protestează împotriva acestei noi siluiri de voință împotriva unui Stat în neputință de a rezista și a se apăra. De ce nu l-au apărat italienii?

Zvonuri, zvonuri...

S-a spus că Salazar ar fi intervenit confidențial la Sevilla pe lângă Guvernul Franco, în vederea unei păci de compromis. Partos, ministrul Portugaliei care a primit o comunicare oficială privitoare la întrevederea de la Sevilla, dezminte categoric acest zvon. Acum își face drum altul: Salazar ar fi fost trimis *să cumpere* pe Franco, în vederea unei debarcări anglo-americane!! Anglo-americanii ar fi urmat să debarce la San Sebastian. Spaniolii ar fi opus o vagă formă de rezistență și doritul al doilea front european ar fi fost creat! Am notat aceste divagații, numai ca să însemnez până unde a ajuns surexcitarea imaginației omenești...

William Temple, arhiepiscopul York-ului, a fost numit arhiepiscop al Canterbury-ului. Din Primatul Angliei, a devenit Primatul „întregii" Anglii — o promoțiune normală. Lang, fostul arhiepiscop al Canterbeury-ului a demisionat acum câtva timp, după ce s-a acoperit de rușine prin exaltarea bolșevismului, pe care l-a binecuvântat.

O măsură bună: s-a reglementat cu începere de la 25 februarie circulația pe căile ferate. S-au suspendat biletele de călătorie gratuită sau cu plată redusă, și afară de unele categorii oficiale, nu se vor mai admite călători decât pe bază de autorizație și autorizațiile nu vor fi date decât în cazurile de necesitate dove-dită. Prin reducerea numărului trenurilor de persoane, reducere impusă prin sporirea trenurilor militare și de materiale, călă-toriile pe calea ferată au ajuns să fie un supliciu pentru călător și un dezastru pentru materialul rulant, prădat de sălbatici.

Ieri la orele 10 a.m. a avut loc adunarea generală a Băncii Naționale. *Universul* apărut la ora *7 dimineața*, tot ieri, a publicat darea de seamă și cuvântarea lui Ottulescu cu „aplauze prelungite" și „ovații călduroase", la diverse pasaje!!! Ce caraghioslâc! A fost o adunare de onaniști, darea de seamă a fost o peltea de o banalitate scârboasă. Din

discursul lui Ottulescu — vorbe, vorbe, vorbe — de reținut numai căldurosul apel la unire, de la sfârșit...

Un prieten a făcut o vizită lui Cancicov la domiciliul său din Grand Hotel. Pe masa lui de lucru numai 2 fotografii: a Mareșalului Antonescu, cu o dedicație de prietenie (recentă, din 1942) — și altă a blondei... doamne Berea!

Furios, că l-au pus și pe el să plătească sergenții care-l păzesc, Cancicov a scris o scrisoare piperată prefectului de Poliție. Și eu îmi plătesc sergenții și nu mai scriu la nimeni...

Herseni, fostul asistent al lui Gusti la „Serviciul Social" de tristă memorie, legionar convins și cumsecade de pe vremea lui Corneliu Zelea Codreanu, a spus lui Ralea că Sima *a fost sincer* când a venit să ne scape la Poliție în ziua de 27 noiembrie; că nu era amestecat în omorurile de la Jilava — dar că nu putea rezista lui Grozea și comuniștilor din partid. A adăugat: „După 23 ianuarie, dacă regimul ar mai fi durat, *Sima ar fi fost și el ucis de Grozea*!..." Herseni își face iluzii. Sima a fost un oportunist care juca pe două tablouri, și toate actele de terorism săvârșite de regimul legionar, au fost săvârșite cu învoirea lui. Așa de „sincer" a vrut să ne scape la Poliție, în ziua de 27 noiembrie, încât ne-a îndemnat să plecăm *imediat* în străinătate, ca să ne omoare bandele lui la Timișoara sau la Jimbolia!

Pflaumer, consilierul tehnic german pentru legislație, a făcut destăinuiri la un pahar de vin, colegilor săi români de la Consiliul Legislativ: Germania a pregătit o armată nouă de 5 milioane de oameni, înzestrată cu arme noi de cel mai perfecționat model. Această armată va „sfârși" războiul cu Rusia în cursul verii; nemții vor ataca numai la Sud spre Caucaz, la Centru și la Nord nu vor mai înainta, reunțând la Moscova și la Leningrad — și fără să mai împingă dincolo de Harkov (zice Pflaumer...). Jumătate din Guvernul turcesc a fost cumpărat: turcii vor opune o ușoară rezistență „pro forma" și nemții vor trece prin Anatolia spre Irak, spre Iran, și vor înainta până în Indii... În Germania nu se mai construiesc decât aeroplane și submarine (?), în masă, în vederea împiedicării unei debarcări anglo-americane în Europa.... Restul armamentului se construiește în Italia, în Belgia, în Franța etc. Dar nu se va ajunge nici la o campanie în Indii, nici la o debarcare a anglo-ameri-

canilor în Europa, *fiindcă în cursul anului 1942 se va încheia o pace de compromis*...

Am impresia că bietul Pflaumer a vorbit mai mult sub sugestia „paharului“ decât sub a informațiilor confidențiale primite din țara lui...

Ieri după-amiază, Adunarea Generală anuală a Jockey-Clubului, pe care am prezidat-o. Toate s-au petrecut în liniște până la un incident provocat de Mihai Sturdza care a cerut eliminarea lui Radu Irimescu, care, prin trecerea lui la cetățenia Statelor Unite, în plin război, a comis „un act de trădare“. Am susținut că statutele noastre nu ne permit o excludere decât pe baza unei propuneri semnate de 20 de membri și afișată în Cerc, 10 zile înainte de ziua Adunării. Am adăugat că am cerut lămuriri Ministerului de Externe (lămuriri pe care nu le-am primit încă) asupra situației lui Irimescu, care fiind ofițer de rezervă urmează, dacă e cazul, să fie sancționat întâi de forurile competente ale Armatei. Căci nu se știe dacă nu cumva omul a trecut dincolo de baricadă cu învoirea stăpânirii (aceasta n-am spus-o dar am gândit-o) ca să ne servească într-o anumită ipoteză... Chestiunea se mai complică și prin situația noastră față de Statele Unite: noi le-am declarat război, dar ele au răspuns oficial *că nu se consideră în război cu noi.* Cu acest prilej și-au bătut, ce e drept, joc de noi, căci au motivat răspunsul lor pe faptul că „*un general iresponsabil, într-o țară ocupată de inamic*, nu poate declara război“... Oricum, chestiunea Irimescu nu e așa simplă și am cerut Adunării amânarea ei, „până la mai ample informații“... Sturdza a protestat, dar Adunarea a primit propunerea mea.

Nu numai cu Irimescu, dar și cu Urdăreanu și cu Radu Florescu rămas la Londra — vom avea buclucuri...

Marți, 24 februarie. Termometrul se menține între 3 și 4 grade de frig, zi și noapte. Vine martie și zăpada e neclintită, pretutindeni. Pare că soarele încearcă azi să răzbească... Să îi ajute Dumnezeu!

Guvernul englez a suferit o nouă remaniere, o nouă alunecare spre stânga... Rolul lui Cripps bolșevicul e în creștere și începe să umbrească pe al lui Churchill, aproape falit în opinia publică. La Berlin se socotește că Cripps e un nou Kerenski, menit să grăbească dezagregarea regimului capitalist britanic... Miniștrii antibolșevici au fost eliminați în cap cu Margesson, ministrul de Război în locul căruia a fost numit James Grigg, până aci secretar general al aceluiași departament. Au fost scoși și lord Reith, și lord Moyne, și Greenwood și Brabazon. În locul lor au fost numiți filo-bolșevici sau oameni în afară de preocupările politice, ca James Grigg.

Foile germane subliniază că e a 13-a criză politică, în Anglia, de la începutul războiului... Domnul von Cripps a și ținut ca ministru o cuvântare la Liverpool, în care a declarat că Sovietele luptă pentru Anglia, și că Anglia va trebui, în viitor, să le fie recunoscătoare... Adică să dea Europa pe mâna lor! Noroc că probabil nu vor putea...

Cu prilejul celei de a 24-a aniversari a creației Armatei Roșii, Stalin a ținut o cuvântare în Piața Roșie, la Moscova. A preamărit meritele și puterea acestei armate, a exagerat succesele ei în cursul iernii și a îndemnat pe toți la exterminarea germanilor... Cu tot acest îndemn, a afirmat că prizonierii germani erau bine tratați în Rusia...

În ce privește lăudăroșeniile lui Stalin, cifrele publicate de Comandamentul german sunt un răspuns lămurit. Să sperăm că ofensiva germană din primăvară va pune toate lucrurile la punct. Cât despre prizonierii germani și aliați din Rusia, vai de mama lor. Așa bine cum o duc ei, urez banditilor bolșevici...

Mussolini a publicat un articol în *Piccolo*, prin care vestește că cei ce vorbesc de pace sunt trădătorii neamului lor. Cu bolșevicii și aliații lor, nu poate fi vorba de pace, ci de exterminare...

Faptul că Ducele a scris și semnat un asemenea articol, dovedește că italienii sunt copți pentru pace! De altmintreli o spun toți cei ce vin din Italia...

Cu privire la războiul nostru cu Statele Unite, de subliniat că declarația de război n-a fost supusă Congresului (pe motivele deja notate ieri). În răspunsul pe care ni l-au dat, Statele Unite ne-au făcut vină că am trecut Nistrul, scuzând totuși acțiunea noastră pentru recucerirea Basarabiei, *care e românească.* O mărturisire prețioasă, *pentru viitor.*

Doctorul Lupu, fostul ministru, e grav bolnav. A căzut acum câteva zile, pe când un maseur îi tortura mușchii, gâfâind și nemaiputând respira. Basil Teodorescu, trimis de Mareșalul Antonescu, a diagnosticat

un edem al plămânilor determinat de o miocardie evoluată... Lupu a fost pus la pat cu un regim de repaus absolut şi 400 grame pe zi, lichide şi solide împreună... Boală fără leac. A abuzat omul de toate şi la vârsta lui de 66 de ani, îi dă zor cu gimnastica, cu masajele, cu mâncarea necumpătată... Faţa lui congestionată, indica de mult o afecţiune cardiacă...

———

Consiliul Superior Sanitar a fost reorganizat şi numărul membrilor săi sporit la 50. Ziarele publică azi noile numiri. Medicii bătrâni şi experimentaţi au fost lăsaţi la o parte. Cu siguranţă că nu vor merge lucrurile mai bine...

———

Miercuri, 25 februarie. De câtăva vreme ruşii anunţă succese mari pe frontul lor , de altmintreli fără să precizeze nimic. O singură afirmaţie numerică: că au ajuns la 160 km de Riga. Germanii pretind însă că frontul e la 450 kilometri de Riga — cum se vede, o mică diferenţă. Pare că aceste ştiri optimiste sovietice au de scop să remonteze masele bolşevice pentru campania de primăvară şi să consoleze pe englezi de nenorocirile lor. Nemţii recunosc că ruşii atacă cu înverşunare şi fără cruţare de oameni şi material, aşa de pildă în ultimele zile în regiunea Doneţului şi la Nord, dar afirmă că sunt pretutindeni respinşi, iar când izbutesc să pătrundă în liniile lor, sunt nimiciţi a doua zi. Pare că adevărul să fie de partea nemţilor, căci altfel, Hitler şi comunicatele germane n-ar fi atât de hotărât afirmativi în ce priveşte izbânda germană, iar de partea cealaltă, Churchill, Roosevelt şi pr-sa anglo-americană ar vorbi de „succese" nu de „rezistenţă", cum o fac...

———

La 24 februarie s-au împlinit 20 de ani de la întemeierea Partidului Naţional-Socialist German. De obicei, Hitler petrecea această zi împreună cu tovarăşii de luptă şi rostea un discurs politic, în sala cea mare a lui Hofbränhaus, la München. Anul acesta, reţinut la Marele Cartier de ocupaţiile şi preocupările comandamentului său efectiv, a trimis prietenilor săi „un mesaj". Printre altele, mai importante sunt următoarele declaraţii:

Că campania de iarnă pe care contau ruşii ca să sfarme cerbicia germană, a dar greş şi că victoria germană pe frontul de răsărit e asigurată;

Că toată vina războiului o poartă ovreii care trebuie exterminaţi, (această recrudescenţă de antisemitism e ciudată, şi dovedeşte că mai sunt şi pete negre pe orizontul nazist...);

Că situaţia din 1942 nu se poate compara — pentru Germania — cu cea din 1918, şi că cei care contează pe prăbuşirea voinţei germane se înşală (o sperăm şi noi, dar de ce să o spui? E totuşi ceva putred în Danemarca?).

———

Roosevelt şi Churchill au vorbit din nou. Cel dintâi „de la colţul sobei", cel din urmă în Camera Comunelor.

Roosevelt a recunoscut că Anglia şi America au suferit mari pierderi, deşi unele au fost exagerate, ca de pildă cele americane de la Port Harbour; că războiul va fi lung şi că japonezii vor mai putea câştiga teren, dar că ofensiva e tot în mâinile anglo-saxonilor (!!) care vor înregistra victoria finală.

Churchill a făcut o dare de seamă a războiului naval, pe toate mările. Anglia a suferit şi suferă mari pierderi. Convoaiele ce trebuiesc apărate cer mari sacrificii, mai ales în ce priveşte submarinele, supuse la o muncă titanică. Şi flota engleză a pricinuit mari pierderi inamicului, mai ales japonezilor. La Singapore, a trimis 9 convoaie cu 40 mii de oameni, dar convoaiele au sosit prea târziu... Despre cele întâmplate acolo, despre capitulare, n-a primit încă amănunte...

Despre ruşi, nici Roosevelt, nici Churchill nu spun mai mult decât că le admiră puterea de rezistenţă şi că le vor trimite toate ajutoarele ce se va putea...

———

Sir Douglas Haking, şeful Partidului Conservator Englez şi-a dat demisia. Nu se ştie pentru ce, dar se crede că n-a vrut să-şi ia răspunderea alunecării Guvernului spre stânga şi că n-a aprobat ultimele remanieri... În locul său a fost desemnat majorul Thoma Budall. Aşa încât şi Partidul Conservator şi Partidul Laburist au acum în fruntea lor câte un „mégeur" (Attlee şi Budall)!

———

La Ankara a explodat o bombă, pe Bulevardul Kemal, în centrul oraşului. O ducea undeva un om care o ţinea în braţe învelită într-o stofă... Omul a fost făcut puzderii, aşa încât nu se ştie cine era. Din sens opus, veneau pe jos Papen, d-na Papen şi fiica lor. Cum erau încă la o distanţă destul de mare, n-au fost atinşi de schije, dar explozia i-a trântit la pământ... Accident, sau atentat împotriva lui Papen. Nu se ştie încă... Ambasadorul Germaniei a primit toate regretele şi scuzele oficiale.

Comisia Permanentă a Pactului Tripartit s-a întrunit la Berlin. Au luat parte Ribbentrop şi ambasadorii Italiei şi Japoniei. Din partea noastră, a celor mici, nimeni. Noi suntem buni pentru front, dar nu pentru sfat...

Primele bombardamente pe coasta Pacificului a Americii: vreo 20 de bombe ar fi căzut pe un oraş din California... Telegramele nu dau însă alte amănunte, aşa încât ştirea pare dubioasă...

Ştefan Zweig s-a sinucis împreună cu soţia sa, la Buenos Aires... L-am cunoscut la Viena, nu prea mult, dar îndestul ca să îi aprecize inteligenţa. Ca om, era foarte plăcut şi n-avea nimic semit... A scris câteva cărţi bune; era unul din cei mai buni scriitori germani. Încă o victimă a antisemitismului pătimaş al lui Hitler...

Bova Scoppa s-a înapoiat din Italia, fără Ciano... Să sperăm că s-a renunţat la această neplăcută vizită!

Un comunicat publică numele unei serii de funcţionari de la Institutul Naţional al Cooperaţiei, care au fost daţi în judecată pentru hoţii. Mareşalul Antonescu, aflând cele întâmplate, a hotărât ca până la judecată să fie trimişi la lagăr şi supuşi la muncă grea...

Se fură, se fură pretutindeni, mai rău ca niciodată...

Una dintr-o mie: după ce moara din Herdan a fost preluată de Stat ca bun evreiesc, au fost numiţi să o administreze doi ardeleni. D-na Antonescu auzind că sunt acolo mai multe frigorifere disponibile, s-a dus să le vadă, ca să le întrebuinţeze pentru „Ajutorul de Iarnă". Ce a găsit acolo a înspăimântat-o! Moara într-un hal de murdărie şi de derăpanare de nedescris, deşi fusese predată de Herdan în perfectă stare. Frigoriferele demontate şi piesele componente în mare parte vândute... Indignată, d-na Antonescu a povestit Mareşalului ce a văzut; o anchetă a fost ordonată şi cei doi ardeleni au fost închişi şi daţi în judecată...

Joi, 26 februarie. Pare că a luat-o în fine spre primăvară: ieri am avut o zi plăcută, cu soare şi nici noaptea termometrul nu s-a coborât sub zero. Zăpada se topeşte şi pe străzi curg şiroaiele...

După chiar mărturisirea nemţilor, ruşii s-au aruncat într-o ofensivă disperată pe tot frontul. Divizii de cavalerie încă nebăgate în foc (se vorbeşte de vreo 35) şi troglodiţi siberieni, aşa de obişnuiţi cu frigul încât mânuiesc armele fără mănuşi pe un frig de 35 de grade, s-au năpustit mai ales asupra sectoarelor Doneţului şi lacului Ilmen. La Doneţ, după ce au dat înapoi, nemţii ajutaţi de români şi de unguri (!) au izbutit să restabilească situaţia, dar la lacul Ilmen pare că ruşii au înregistrat un serios succes. *Radio Londra* exultă şi anunţă că Armata (?) a XVI-a germană a fost încercuită şi că nemţii au 12 000 de morţi... N-o fi tocmai aşa, dar ceva trebuie să fie, căci Comunicatul german de ieri *e mut* asupra operaţiunilor din regiunea lacului Ilmen. Comunicatul e mut, dar ce e drept, în schimb, telegramele agenţiilor berlineze vorbesc de *387 atacuri* sovietice respinse la sud-est de lacul Ilmen şi de 14 000 morţi la ruşi...

În cazul cel mai rău, admiţând că ruşii spun aproximativ adevărul — succesul lor n-ar fi mai mult decât un fapt divers — o ultimă sforţare la prăbuşirea iernii, înainte ca ciocanul german să se abată asupra nicovalei bolşevice...

S-a precizat: bombardamentul de pe coasta americană a Pacificului a avut loc la San Diego, cea mai importantă bază navală americană de pe acea coastă. Mai multe submarine japoneze au pătruns printre liniile de apărare ale portului şi au bombardat instalaţiile navale, fără să poată fi împiedicate... Japonezii ar avea submarine care pot ţine marea pe o cale de 10 000 de mile marine (18 000 de kilometri), adică mai mult decât trebuie de la insula Wake (baza navală cucerită de la americani) până la coasta Californiei şi înapoi... Rămâne de văzut dacă a fost o simplă demonstraţie din partea japonezilor, sau începutul unor atacuri sistematice...

O istorioară de necrezut:

Se povesteau înaintea fetiţei ministrului Japoniei în Bucureşti, isprăvile japonezilor în Extremul Orient şi oaspeţii ministrului se mirau de minunile de curaj săvârşite de soldaţii Mikado-ului. Fetiţa, în vârstă de vreo 7 ani, asculta, şi deodată: „Vreţi să ştiţi cum fac japonezii minuni? Să vă arăt eu...", şi s-a urcat pe o masă şi de acolo s-a aruncat cu capul în jos pe parchet... Şi-a tăiat pielea capului şi şi-a zdrelit ţeasta! Un medic chemat a vrut să o anestezieze ca să-i debrideze rana: fetiţa a refuzat şi a suportat intervenţia chirurgicală fără să crâcnească...

Faptul e de necrezut, dar l-a povestit Stelzer, consilierul Legaţiei germane, care a asistat la toată reprezentaţia...

O mentalitate pe care noi, europenii, nu o vom pricepe niciodată...

Am avut ieri dimineață două vizite neașteptate: pe rând au venit la mine legionarul Dumitrescu-Zăpadă și Pamfil Șeicaru...

Am văzut pe Dumitrescu-Zăpadă o dată, în octombrie 1940, la o ședință de Consiliu a Societății Banloc, pe care o prezidam, iar el fusese numit „comisar de românizare"... Îmi păruse atunci un băiat simpatic și deschis și-mi spunea bine de el și Prager... Neașteptatul meu oaspe a început să-mi povestească mizeriile pe care el și un număr de legionari devotați memoriei și tradițiilor lui Zelea Codreanu (Preotul Dumitrescu-Borșa, Ciorogariu și alții) au avut să le îndure din partea lui Sima și a tovarășilor acestuia, comuniștii... Douăsprezece zile au stat închiși în casa Lupeascăi și în fiecare zi au fost puși în fața revolverelor ca să se supună... În cele din urmă, prin intervenția Legației germane au fost puși în libertate... Omul înjura pe Sima, de-l spurca. Niciodată, spunea el, *adevărata Mișcare Legionară* nu a fost teroristă și niciodată Codreanu nu s-ar fi gândit să ucidă pe conducătorii fostului regim. Zăpadă se declară și azi legionar, dar e pentru învierea unei mișcări curate, fără nici o legătură cu derbedeii și cu bestiile comuniste... Se plânge de Antonescu care nu vrea să priceapă starea de spirit a celor ce gândesc ca el și îi lasă să moară de foame. Știa tot ce făcusem eu pentru legionari și s-a arătat indignat de procedurile bandei lui Sima față de mine... În cele din urmă mi-a cerut o recomandație pentru „Steaua Română" să-i vândă marfă, căci deschisese o prăvălie pentru comerțul produselor petrolifere...

„Pe unde ne prezentăm, suntem dați afară, ca foști legionari... Suntem osândiți să murim de foame..."

De!

Șeicaru mi-a povestit din călătoria lui în Franța, Spania și Portugalia. Despre Spania nu mi-a spus mult. Franco e un dobitoc; se vede că l-a primit prost! Salazar nu l-a impresionat; e un admirabil gospodar, un excelent administrator, un mare cunoscător al problemelor interne — dar pe tărâmul internațional e nul. Nu l-a impresionat Salazar, dar în schimb l-a impresionat adânc, Pétain. Mareșalul de 85 de ani se prezintă ca un tânăr de 60 de ani, sprinten și viu la gesturi și la vorbă. Pe Șeicaru l-a întrebat numidecât dacă dorește victoria germanilor — întrebare la care ar fi primit pe loc următorul răspuns: „Da, doresc victoria germanilor, ca să fie prizonierii propriilor victorii!..." — „Ah, a replicat Mareșalul, c'est interessant, asseyez-vous dome!". Și s-au pus pe vorbă... Șeicaru și-a explicat răspunsul lui: după ce nemții vor fi stăpâni și pe Rusia, nu se vor mai putea întinde ca acum peste restul Europei, căci n-au oameni destui ca să facă poliție tuturor țărilor... De văzut! Pétain ar fi spus că cu englezii, Franța nu va mai colabora niciodată (?) — dar că nu e grăbită să se înregimenteze în Europa Nouă a lui Hitler... „Quand ils serout á l'Oural, nous ferous une paix d'égalité...". Am impresia că asta e politica lui Pétain, dar îmi este greu să cred că a mărturisit-o lui Șeicaru. La plecare, Mareșalul a spus lui Șeicaru: „Felicitez de ma part la Maréchal Antonesco pur les succés militaires que j'ai vus et pur sa sagesse politique que j'espére"... Să nu o fi inventat și pe asta Șeicaru? Țiganul e convins că mergem la o pace de compromis. Ultima carte a Angliei e Stalin. O dată jucată și asta, nu-i mai rămâne nimic...

A plecat de la Vichy cu convingerea *că Franța va fi marea profitoare a războiului*!

E interesant că și Dumitrescu-Zăpadă și Șeicaru mi s-au arătat mari germanofobi. E cu atât mai interesant cu cât legionarii au fost cei mai înfocați germanofili, iar Șeicaru a fost ani de zile „șampionul" alianței cu Germania... Dar iată că germanii și-au ridict mâna protectoare de deasupra legionarilor, iar *Curentul* lui Șeicaru se zbate greu și nemții nu l-au poftit la împărțirea ghelirurilor...

Și unul și altul puneau, natural, schimbarea lor la față, pe seama sentimentului național: Ardealul, ungurii și, mai sus de toate, atitudinea provocatoare a lui Killinger și cuvântările lui și amestecul lui în treburile noastre interne...

Șeicaru a mers până acolo cu fobia lui cea nouă, încât mi-a susținut că nemții se bat prost și că la Feodosia am salvat noi, românii, situația: ofițerii germani au fugit, unii beți, scăpați de la chefuri în izmene și cămașe... Să nu exagerăm.

Atentatul de la Ankara preocupă cercurile politice. Nu încape acum îndoiala că a fost îndreptat împotriva lui Papen. Unii pretind că a fost înscenat de nemți ca să aibă un pretext de ultimatum la adresa Turciei — alții zic că l-au pus la cale englezii ca să tulbure apele între turci și nemți... Poate că apropiatul viitor ne va lămuri...

Bujoiu îmi povestește că Cancicov a trimis Mareșalului Antonescu două telegrame „explicative", din străinătate, ca să scuze absența lui. Aceste telegrame n-au sosit niciodată Mareșalului. Mareșalul a făcut o anchetă și a constatat că telegramele sosiseră dar fuseseră dosite de Ică. Scenă violentă cu acesta... La sfârșit, Mareșalul a spus lui Cancicov să vină să-i vorbească *direct* — și să nu mai comunice cu el prin zisul Ică.

Ieri se spunea că înțelegerea dintre Mareșal și Cancicov e desăvârșită și că Cancicov va fi numit ministru zilele acestea, azi sau mâine. Dar dacă îi pune bețe în roate Ică, vom mai putea aștepta...

Ieri, la cinematograf, am văzut în desfășurarea „Jurnalului de actualități“, pe Ică ținându-și discursul în fața micilor meseriași. Omul gesticula și se strâmba în fața auditoriului său, ca o maimuță excitată, dar nu se auzea nimic, căci filmul era mut... Ceva mai îngrozitor decât mimica acestui degenerat nu se poate închipui...

Mi se spune că Nichifor Crainic atins de septicemie e pe moarte, într-un sanatoriu... Ar fi fost împărtășit ieri. E ciudat, Dumnezeu nu ocrotește pe cei care mi-au făcut rău...

George Assan a lunecat ieri pe stradă și și-a rupt piciorul în trei locuri... Iarnă a dracului...

Vineri, 27 februarie. Marele Cartier General a dat o dezmințire formală cu privire la încercuirea Armatei a XVI-a, de către ruși în regiunea lacului Ilmen. Rușii la rândul lor au repetat știrea dată, dând și numele generalilor încercuiți: generalul Busch, comandantul Armatei — Brockdorf (sau așa ceva) și Hansen comandanți de grupe mai reduse. Printr-un comunicat special, Comandamentul german dezminte și faptul acesta, afirmând că zișii generali și corpurile lor n-au fost niciodată încercuiți...

Generalul Tătăranu, subșeful Marelui Stat Major, cu care am dejunat ieri la Dombrovski — și care trebuie să cunoască exact situația, mi-a explicat cum stau lucrurile. Forțe sovietice s-au strecurat, destul de numeroase, prin golurile lăsate de nemți, *dincolo de front*, în partea de sud a lacului Ilmen. Frontul german nu s-a clintit și ține pe linia lui, iar lupte se dau *în dosul frontului*! Rușii pretind că au încercuit aceste trupe care țin frontul, iar nemții pretind la rândul lor că au încercuit pe cele bolșevice care s-au aventurat înapoia frontului... Tătăranu crede că nemții vor nimici formațiunile rusești prost conduse și prost instruite. Rușii dau năvală, dar de obicei dânșii plătesc spezele neprevederilor! Așa, la Centru, spre Smolensk a pătruns o mare masă de cavalerie (Tătăranu vorbea de 30 de divizii!!) din care nu va mai scăpa nici un om! La Sud, pe Doneț, rușii făcuseră o pungă în spre noi care ne-a îngrijorat chiar un moment, și amenința siguranța Crimeii și

a Niprului inferior. Dar acolo lucrurile au fost repuse în ordine și situația a fost restabilită. Tătăranu spune că nemții au mâncat câteva bătăi, fiindcă au lăsat frontul în paza unei perdele de trupe *prea subțiri* (care acum se întărește din nou), dar că aceste bătăi sunt folositoare, „să mai sângereze și ei“, (Amicul Tătăranu recunoaște valoarea nemților, *dar nu îi iubește)* să vadă cum e. Armata rusă actuală e de calitate mult inferioară celei de astă-vară. O dovadă: o brigadă română a menținut toată iarna frontul împotriva a 3 divizii bolșevice... Material de război au încă mult, dar nu știu să se servească de el. Un avion german pune 6 avioane rusești pe fugă și o escadrilă întreagă nu e în stare să lupte cu unul sau două avioane germane. Nemții le doboară ca pe ciori: în zece zile de la 14 la 24 februrie au doborât 403 avioane și n-au pierdut decât 28... Tătăranu n-are nici o grijă de frontul rusesc: cum va veni primăvara, *nemții vor începe o ofensivă căreia rușii nu vor putea rezista*. Până atunci fluctuațiile imensului front n-au nicio importanță...

Toate câte mi le-a spus Tătăranu m-au reconfortat mult. De ce nu se spun în gura mare?

Buletinele rusești de victorie par a fi menite să încurajeze mai ales moralul aliaților lui Stalin. Totuși, nici Cripps care a debutat în Camera Comunelor cu un discurs mai mult pesimist, nici Alexander, primul lord al Amiralității care a expus și el în Camera Comunelor situația războiului naval, n-au făcut caz de așa-zisele „succese“ rusești căci nici nu le-au pomenit...

Attlee, ministrul laburist, a anunțat în Camera Comunelor că chinezii din Ciung-King au oferit colaborarea lor contra japonezilor în Birmania, colaborare care a fost primită cu recunoștință și că trupele lui Ciang-Kai-Shek au și luat contact cu inamicul. E o lovitură grea pentru japonezi, fiindcă vor fi luați în Birmania între două focuri, cât timp linia de comunicație dintre Calcutta și China (situată mai la vest și mai la nord de linia Rangoon — China) nu va fi tăiată...

În afară de Birmania, efortul principal al japonezilor e îndreptat acum împotriva insulelor Jawa și Sumatra. Sumatra e aproape cucerită, în curând va fi și Jawa.

Japonezii anunță că ar fi torpilat la nord-est de Noua Guinee, vasul purtător de avioane american „Yorktown“, de 19 000 tone...

După câte se spune, ungurii nu vor trimite pe front mai mult decât 120–150 de mii de oameni și aceștia în cea mai mare parte recrutați printre românii din Ardeal...

Veturia Curva a reintrat în grațiile lui Antonescu, și primul ei act a fost să împace (pe jumătate) pe Gigurtu cu Mareșalul...

Circulă din nou tot felul de zvonuri. Se zice că Killinger va fi rechemat și că în locul lui va veni von Schulemburg, care a mai fost la noi înainte de a fi numit ambasador la Moscova. E greu de crezut că din ambasador să-l facă iar ministru — pentru noi ar fi însă bine, căci ne cunoaște și este un om foarte cumsecade. După un mitocan, ar veni iarăși un gentlemen, căci un bădăran ca Killinger n-au trimis niciodată până acum germani la noi. Ne vom consola însă dacă va rămâne și Killinger: e sperietoarea Verzilor!

Se mai zice că miniștrii noștri la Berlin (Bossy), la Madrid (Niki Dumitrescu) și la Budapesta (Filotti) vor fi rechemați, căci n-au prea reușit nici unul în posturile lor... La Berlin se vorbește să fie trimis... Petrovici!!! Apoi, ăsta va reuși desigur!

Aflu cam târziu că dl Petrovici (mon con-Philosophe!) a fost demisionar acum 4–5 săptămâni. Într-o ședință a Consiliului de Miniștri, Mareșalul Antonescu enervat de o prostie a unuia dintre cei prezenți, s-a pus să urle la toți: „Ce? Vă credeți miniștri? Nu sunteți miniștri, numai domnul profesor Antonescu (!!) e ministru, ceilalți sunteți toți simpli funcționari!" Petrovici s-a simțit jignit în amorul său propriu de „con-filosof"... Și și-a dat demisia! Care a fost natural refuzată și „con-filosoful" n-a mai insistat!

În legătură cu vizita pe care mi-a făcut-o Dumitrescu-Zăpadă, mi se spune că legionarii din vechea gardă a lui Codreanu caută să facă legături cu toți cei ce ar putea să mai ocupe în viitor un loc de conducere, ca să se strecoare și pe lângă dânșii... Să mă socotească și pe mine ca un om de viitor? Săracii! Dar ce să mă mir, *căci așa mă socotește și Neubacher* (!!!) după câte mi-a raportat cineva care a auzit-o din gura lui!

Mi se mai spune că s-ar fi constituit și un grup de legionari „anglofili" (devin și legionarii oportuniști și mizează pe toate tablourile). Printre aceștia ar fi și d-rul Cantacuzion („Pigeon", fiul lui Papanel), actualmente în fruntea cenzurii filmelor. În această calitate a lăsat să treacă în filmul *Tosca*, care rulează la Capitol, următoarea apostrofă a unuia din personaje: „Malta va rămâne totdeauna a englezilor!" De câte ori vin aceste cuvinte, *publicul izbucnește în aplauze!* Publicul e publicul, adică răzvrătit și cam prost!

Atentatul contra lui Papen, de la Ankara, continuă să fie viu comentat în presa axistă. În Turcia, ancheta se face cu toate aparențele severității. La Constantinopol au fost arestați mai mulți englezi, învinovățiți că ar fi răspândit manifeste contra Germaniei... Firele complotului rămân însă ascunse.

Un comunicat ne informează că un Consiliu de Miniștri a fost ținut alaltăieri în vederea orgaizării muncilor agricole de primăvară. S-au hotărât ca de obicei, măsuri ce vor rămâne pe hârtie... Fințescu a fost însărcinat cu elaborarea unui proiect de lege pentru simplificarea formalităților acordării de credite, iar Dragoș, sub pretext de românizare (?), cu coordonarea activității diferitelor noastre instituții de credit...

Un alt comunicat ne aduce la cunoștință că dl Ică Antonescu a acordat 5 400 de audiențe de la 1 februarie 1941 la 1 februarie 1942 — și după ce ne enumeră multiplele categorii de muncă în care d-sa își istovește puterile, ne informează că dl vicepreședinte al Consiliului nu va mai acorda audiențe în tot cursul lunii martie, *d-sa fiind ocupat cu organizarea Statului*!!!

Și nu suntem la teatru, la operetă!

De la intrarea Americii în război, războiul naval a luat un aspect nou. Încetul cu încetul, submarinele germane și-au făcut apariția și pe coastele Americii la Atlantic, și în Marea Caraibilor, amenințând nu numai transporturile din America în Europa, dar și cele îndrumate din Atlantic în Pacific prin Canalul de Panama. În special, transporturile de petrol din Venezuela (și din rafinăriile de pe insulele vecine) sunt periclitate. Pe de altă parte, intrarea Japoniei în război a scos din domeniul supremației anglo-americane traficul din Pacificul asiatico-australian și din Oceanul Indiilor. În asemenea condiții flotele engleză și americană trebuie să-și împrăștie unitățile pe toată suprafața globului, ca să-și ocrotească convoaiele, căci nu se mai poate naviga nicăieri decât în formație de convoi păzit — și Puterile anglo-saxone nu mai pot conta pe mase de atac care să caute bătălii navale și să încerce distrugerea flotelor inamice. E o stare de inferioritate pe care a mărturisit-o însăși primul-lord al Amiralității, Alexander, în fața Camerei Comunelor. Principala armă a Angliei împotriva Germaniei, blocada, s-a întors acum împotriva ei înseși...

Formidabilul efort pe care Germania îl face pe toate mările (cu ajutorul aliaţilor săi) şi formidabilul efort pe care-l va face pe uscat, pe toate fronturile, îndată ce iarna se va sfârşi, încurajează pe nemţi să creadă că vor termina războiul în cursul anului 1942... În această socoteală Germania nu ţine însă seamă de nervii britanici şi de imensele rezerve materiale anglo-saxone... Războiul va mai ţine ani îndelungaţi, până se vor prăbuşi toţi beligeranţii...

Învingătoare va ieşi *prostimea* şi tare mi-e frică, comunismul. Nu am decât o singură dorinţă: să mor înainte!

———

Sâmbătă, 28 februarie. În Crimeea, bolşevicii au atacat puternic dinspre Kerci şi au căutat în acelaşi timp să iasă din Sevastopol. Trupele germane şi române au zădărnicit ambele încercări şi au pricinuit mari pierderi ruşilor, zice comunicatul — fără să precizeze... La est de Harkov, nemţii au dat un contraatac şi au respins pe sovietici, ocupând poziţiile lor: o compensaţie pentru înaintarea ruşilor mai la nord, unde, cu prilejul năvalei date de cele 30 divizii de cavalerie au ocupat Staraia Ruskaia... De ar veni primăvara mai repede!

———

O misiune militară croată şi alta slovacă vor ţine conferinţe cu Statul nostru Major săptămâna viitoare... E un răspuns la conferinţa militară care a avut loc la Sofia şi în care, zice-se, ungurii şi bulgarii ar fi pus la cale o încercuire a României... Caraghiosul de Ică a spus lui Costandache, că conferinţa militară de la Bucureşti va avea o importanţă de „ordin mondial"!!! Dacă în Croaţia şi în Slovacia stă nădejdea noastră, apoi slabă nădejde!

———

Litvinov, noul ambasador sovietic la Washington şi-a ţinut primul discurs de propagandă în Statele Unite. Onorabilul a declarat că primăvara aceasta este decisivă pentru război, căci se va stabili cine e menit să piară şi cine să trăiască... Frontul germano-rus fiind principalul front de război — după dânsul — urmează ca toţi aliaţii să facă acolo cel mai mare efort şi să dea tot concursul Rusiei!... Paşte murgule!

———

Atentatul contra lui Papen continuă să fie comentat de o parte şi de alta a baricadei, cu vivacitate. Anglo-saxonii pretind că atentatul a fost înscenat de nemţi, ca să pescuiască în apă tulbure — iar presa Axei

înjură pe cea engleză şi cea americană şi, încântată de reacţia turcilor, se bucură de pe acum de rezultatele pe care le va da ancheta în curs...

———

La Riom, procesul ţapilor ispăşitori se desfăşoară cu un interes mărginit. A fost luat interogatoriul lui Daladier: nimic nou sau prea interesant...

———

Guvernul Reichului a publicat „Noua ordine agrară" hotărâtă pentru teritoriile ocupate din est — adică din Rusia.

Se reintroduce proprietatea individuală, fiecare gospodar primind pământ de muncă. Pentru punerea în valoare a imenselor teritorii provenind din latifundiile foştilor mari proprietari şi din ale Statului, se menţine „munca în comun obligatorie dare remunerată printr-o parte a producţiei – suprimându-se robia colhozurilor... Mijloacele tehnice de muncă sunt puse la dispoziţia agricultorilor care se vor folosi de tractoare şi de tot felul de unelte, ce vor fi puse la dispoziţia lor în cantitate suficientă...

E probabil că vom aplica şi noi în Transnistria programul german — dar nouă nu ni se spune nimic!

———

Podul căii ferate peste Nistru, de la Tighina, a fost terminat şi pus în circulaţie. Un „Wagon-lit" a început să cricule regulat între Bucureşti şi Odessa...

———

Regina Elena a asistat ieri la o şedinţă a Consiliului de Patronaj, şi a prezidat-o. Dl Ică n-a pierdut ocazia unui lung şi peltelos discurs, care a plictisit pe toţi cei prezenţi.

———

Azi, parastas de 6 luni, în amintirea lui Alecu Rioşanu... Cum trece vremea. Cine ar fi crezit, după evenimentele din noiembrie 1940, că *eu* voi asista la parastasul *lui*!!

———

Fost aseară la concertul „Crucii Roşii", la Ateneu, să ascult pe Lipatti, pe care nu-l auzisem niciodată. E un formidabil pianist...

Am regretat întotdeauna că nu văzusem, nici auzisem, pe contele Zichy, faimosul pianist ciung. Nu-mi inchipuiam cum se poate cânta la pian

cu o singură mână... Curiozitatea mea a fost satisfăcută aseară: Lipatti a cântat o Sonată scrisă de el numai pentru mâna stângă. Impresia e ciudată; mulțumită virtuozității executantului, închizând ochii, am avut senzația că lucra cu amândouă mâinile. Dar vorba lui Enescu, care era alături de mine în lojă: „de ce să te serveşti numai de o mână când ai două la dispoziție?"

A cântat din gură și d-ra Valentina Crețoiu, de la Operă. Voce simpatică...

Duminică, 1 martie. Au început inundațiile dar... în Bulgaria. La noi, termomentrul se menține în jurul lui zero grade şi topirea se face încet şi în bune condiții. Mă mir — dar o să ne vină şi inundațiile când se va topi zăpada la munte...

De pe front, veşti liniştitoare. Bolşevicii vor să mai profite de ultimele săptămâni de iarnă şi dau năvală, cu tot ce au. Dar ce n-au putut face în lungi luni de ger, nu vor putea realiza acum. Pe tot frontul sunt respinşi cu pierderi grele pentru ei. În Crimeea au fost zilele acestea lupte înverşunate, dar ruşii n-au putut elibera pozițiile noastre. Într-o singură zi, alaltăieri, inamicul a pierdut 75 de tancuri şi peste 250 de automobile.

Pe coasta Franței, a abordat un stol de paraşutişti englezi: o patrulă germană i-a pus pe fugă spre mare, unde s-au îmbarcat şi s-au întors acasă. E prima încercare a paraşutiştilor britanici pe coasta franceză... Anul trecut au mai încercat englezii să debarce cu umbrelele în sudul Italiei, dar expediția lor s-a sfârşit în ridicol, ca şi de astă-dată...

Ziarele engleze confirmă rănirea generalului Wavell, atins de o schijă în avion. Rana n-ar fi gravă...

Japonezii înaintează pretutindeni. Veşti despre ocuparea Rangoonului nu au sosit încă.

„Tăiatari":

„Tăiatari" — în limba japoneză vrea să zică „sacrificiul corpului". E metoda prin care omul-torpilă, pe sub apă sare în aer, atacă obiectivul inamic... Ziarele japoneze dau pe față acest nemaipomenit fel de a lupta şi se mândresc, cu drept cuvânt, cu eroicele acte de „taiatari", care au înlesnit japonezilor ultimele lor succese. Pare că vasul portavion american „Yorktown" a fost torpilat printr-un taiatarist... Cu asemenea oameni, anglo-americanii vor avea de furcă...

Ieri şi alaltăieri a fost un adevărat „run" asupra prăvăliilor din Bucureşti. Au fost chiar bătăi, lumea se grămădea la toate uşile din Lipscani şi care mai de care voia să pună mâna pe ceva. Cucoanele țipau, leşinau şi plăteau... ca să capete ciorapi, pantofi, pânză şi toate mărunțişurile necesare casei. Mişcarea a fost provocată prin reglementarea vânzării ghetelor şi pantofilor „bon" — câte o pereche pe an. Aceeaşi restricție şi la pingeluirea tălpilor... Lumea se teme să nu se reglementeze *tot* — şi cumpără în neştire. Se îmbogățesc negustorii! Aşa se întâmplă în vreme de război...

S-a înființat *„Camera juridică internațională română"*, în cadrul Organizației generale cu acelaşi scop ce-şi are sediul la Berlin. Scopul acestei noi instituții este să ajute:

1) Progresul evolutiv (?) al Dreptului în cadrul nevoilor vieții moderne, şi

2) Dezvoltarea colaborării profesionale şi de specialitate pe plan internațional.

Şi adaug eu:

3) *Să bolşevizeze stările noastre de drept...*

Preşedinte, a fost nautral ales dl Ică Antonescu. D. d. Fințescu, Mircea Djuvara şi Al. Oteteleşanu, vicepreşedinți, Gh. Leon, Mihai Eliescu şi D. Gerota, membrii — iar d. d. Căpățână (de la Casație) şi Vălimărescu cenzori...

Cu prilejul şedinței inaugurale, dl Ică a stercorat, bineînțelesc, un nou discurs, şi chiar două. Bineînțeles de asemenea că nu le-am citit, cu tot alaiul cu care au fost reproduse aceste două capodopere, în ziare...

Guvernul a hotărât prelungirea forțată a tuturor contractelor de închiriere. Un decret-lege special va reglementa materia, probabil excluzând pe evrei de la beneficiul legii...

Luni, 2 martie. Babă urâtă, cer posomorât. În faptul zilei s-a lăsat şi cu fulguială de zăpadă. Moină, + 3°.

De pe fronturi, ştiri bune. Pe cel rusesc, lupte înverşunate, dar locale, cu efective relativ reduse. Bolşevicii fac eforturi disperate pentru a obține rezultate ceva mai apreciabile în al doisprezecelea ceas al

iernii — dar sunt pretutindeni respinşi cu mari pierderi pentru ei... La Kerci, nemţii au profitat de marea încă îngheţată, au atacat prin surprindere în 27 spre 28 februarie şi au distrus 66 de tancuri; 4 000 de ruşi au rămas pe teren — spune Comunicatul german de ieri... Lupte înverşunate şi pe sectoarele din Centru şi de la Nord ale frontului. Sovieticii respinşi pretutindeni, spune acelaşi comunicat...

Japonezii au debarcat în insula Jawa, în 3 puncte, şi înaintează — o mărturisesc telegramele englezeşti. O mare bătălie navală a avut loc în apele Insulei Jawa. Japonezii o numesc „bătălia de la Batavia", în comunicatul lor şi o consideră ca o mare izbândă. Cu două zile înainte a avut loc o altă întâlnire între cele două flote, în regiunea Soerabaja. Japonezii pretind că au distrus în aceste două lupte un mare număr de vase inamice (vorbesc de 6 crucişătoare, de mai multe distrugătoare) şi că au avariat serios încă alte câteva — dar nu dau numărul vaselor lor pierdute...

Un atac american pentru recucerirea insulei Wake, în Pacific, a dat greş.

———

Cripps a vorbit la o întrunire a asociaţiei „Tineretul anglo-sovietic" (bine a ajuns Anglia!) şi a spus că la încheierea păcii, şi mai ales după încheierea păcii, *tinerii englezi, chinezi şi ruşi, vor avea cuvântul lor de spus*!!!...

Poate că pericolul comunist să deschidă ochii englezilor cuminţi şi să îi facă să priceapă că numai o pace cât de repede mai poate salva Europa şi lumea de bolşevism.

———

La Paris, sala Wagram, s-a deschis o expoziţie anti-bolşevică sub firma „Le bolchivisme contre l'Europe". Ar fi fost mai bine să o deschidă înainte de chemarea lui Blum şi a Frontului Popular la putere...

———

Maniu continuă să „pertracteze" cu toată lumea, parcă am fi acum zece ani, parcă nu s-ar fi întâmplat toate câte s-au întâmplat. El una ştie: politica, politica proastă de intrigării şi de precupeţiri, *ca să ajungă la putere*, ca şi când ar mai fi „o Putere" de cucerit. Pertractează cu ai lui, cu Dinu Brătianu, cu legionarii, cu comuniştii...

Zilele trecute, a chemat pe [Iosif] Jumanca, agitatorul ardelean socialist-democrat şi l-a sfătuit să se împace cu comuniştii!!! Jumanca i-a răspuns, cum era de aşteptat, că între comunism şi socialism era o prăpastie peste care nu se poate arunca un pod...

Dl Prezident Maniu prepară pe Caranfil pentru viitoarea sa guvernare, în locul lui Madgearu, ca mare economist... Bietul Maniu şi bietul Caranfil!

———

N-am citit ultimele discursuri ale lui Ică, dar Ralea îmi citează următoarele două perle: „Răscruci de vifore"... şi „Lacrămi de fiere care curg prin pleoapele naţiei îndurerate"!!!

Istrate Micescu ar fi spus: „N-am ştiut până acum unde să clasez pe Jean Tehaş Florescu, ca orator. De când am auzit pe Ică, ştiu: printre clasici!"

———

Logică:

Regimul care pune pe ovrei să cureţe zăpada, şi îi împuşcă — crează o catedră *inutilă* la Facultatea de Litere din Bucureşti, pentru [Tudor] Vianu, conferenţiar evreu la zisa facultate...

———

Misiunea militară slovacă a sosit (cea croată încă nu) şi se face în jurul ei „un bataj" nemaipomenit. Coroană la Soldatul Necunoscut, cu poze în jurnale, banchete, discursuri, decorare de ofiţeri români cu Ordinul slovac (!) şi câte şi mai câte... Trei coloane în ziarele de azi-dimineaţă, deşi toate reduse ca format la 4 pagini, din lipsa hârtiei! Eveniment epocal şi mondial!! Pentru a compensa efectul acestui mare eveniment, Filov bulgarul a trântit o telegramă lui Mussolini, cu prilejul aniversării adeziunii Bulgariei la Pactul Tripartit — telegramă prin care identifică viitorul ţării sale cu al Italiei! Să nu fie într-un ceas rău!

———

Culisele regimului:

La o şedinţă a Consiliului de Miniştri, secţia economică, generalul Stoenescu, ministrul de Finanţe, „expunea" vederile sale, când, un hohot de râs i-a închis gura... Mareşalul a întrebat răstit: „Cine a râs?" — Tăcere — „Cine a râs?" a repetat Mareşalul şi mai răstit... Tăcere mai departe... O voce timidă s-a ridicat în fine: „Eu!" Era Grigore Popescu, secretar general la Economia Naţională... „De ce ai râs?" — l-a întrebat vagmistrul. — „Am râs fiindcă argumentele d-lui ministru de Finanţe m-au făcut să râd..." Antonescu s-a înseninat (nu poate suferi pe Stoenescu). „Vezi d-le ministru, vezi efectul fanteziilor d-tale asupra oamenilor competenţi[1]..." Şi de atunci l-a luat Mareşalul la dragoste, pe Grigore Po-

[1] Grigore Popescu nu e competent, dar nu e prost. Şi de altmintreli râsul lui nu fusese provocat de ministrul de Finanţe, ci de o glumă pe care i-o susurase vecinul său...

pescu de la Lugoj, şi i-a cerut părerea personală, după fiecare propunere a câte unui ministru. L-a luat Mareşalul la dragoste, dar Ică l-a luat la ochi, căci se teme şi de concurenţa umbrei lui în încrederea Şefului. Ică a „sfătuit" pe zisul Popescu să nu mai vină la Consilii, şi zisul s-a supus. Dar la prima şedinţă, la prima propunere, Mareşalul a întrebat: „Ce părere are dl Grigore Popescu?" Dar dl Grigore Popescu nefiind prezent, n-a manifestat nici o părere... Furios, Mareşalul a trimis după el. Explicaţii... Capul lui Ică!

Pe lângă tragedia războiului, dramele ovreilor trec aproape nebăgate în seamă, şi totuşi ce cumplite sunt! Acum câteva luni, 800 de ovrei au plecat de la Constanţa pe vasul „Struma" (sub pavilion panamez!) şi au pornit în lume. Dar s-au oprit la Constantinopol. Turcii n-au voit să-i lase să debarce... Să plece mai departe? Unde? Şi prin Mediterană erau şi submarinele nemţeşti... Luni de zile bieţii oameni au negociat, fără să se poată coborî de pe vapor. Somaţi să părăsească apele turceşti, în cele din urmă ovreii au pornit înapoi spre Constanţa, dar la ieşirea din Bosfor, la 3 kilometri de Capul Yeni-Burun, au scufundat vasul şi pe bărci dinainte pregătite s-au salvat pe coastă...

Ce vor face autorităţile turceşti faţă de aceşti „naufragiaţi"? Vai de ei!

Nemţii, metodici, nu uită nimic. De când au ocupat Grecia, au reînceput săpăturile arheologice. La Olimpia au descoperit o sumă de statui, între altele un cap de Ganimed, în pământ ars, de toată frumuseţea... Muzeul de antichităţi din Berlin se va îmbogăţi...

Trăim sub regimul celei mai crunte cenzuri. Bine. Dar atunci, pe lângă ponoasele — nenumărate — ale lipsei de libertăţi, să avem cel puţin şi foloasele unui control al foilor publice. *Niciodată* n-a apărut o asemenea puzderie de foi inutile şi dăunătoare. Fiecare escroc scoate o gazetă. Uneori se pun mai mulţi împreună. Telefonul zbârnâie toată ziua şi oamenii cu chitanţe bat la uşă. Lumea îngrozită de tot ce s-a întâmplat şi se mai poate întâmpla, plăteşte. De obicei fiţuicile sunt puse sub oblăduirea câte unui colonel sau general în rezervă, escroc şi el sau simplu naiv, după cazuri. E o neomenie...

Cele mai patentate canalii din trecutul noastru apropiat — şi citez printre cei mai notorii: d-rul[1] Rădulescu, cu *Porunca Vremii*, Ion Sân Giorgiu cu *Chemarea Vremii*, Al. Cusin cu *Gazeta Comerţului* — sunt lăsate să-şi facă mendrele şi să se intituleze „luminătorii opiniunei publice". Porsena, a cărui muiere a „supt" o casă cu 5 etaje lui socrumeu Boambă, bătrân viţios, ne face morală — şi ce să mai vorbesc de alţii...

De ce şi-o fi bătând aşa joc Antonescu, de noi *şi de el?*

Marţi, 3 martie. Împlinesc 71 de ani... Mă simt încă tânăr (!!) şi dacă Dumnezeu îmi mai dă zile, în stare să mai fac ceva — cel puţin să mai mâzgălesc hârtie! De fapt, nu împlinesc 71 de ani decât peste 13 zile, căci sunt născut în 3 martie *stil vechi*. Şi reformatorii Calendarului au vrut să-mi scurteze viaţa! Voi cere proniei cereşti o amânare de două săptămâni!

De pe frontul rusesc, comunicatele şi depeşele vestesc lupte grele... Bolşevicii aruncă la atac tot ce mai au, în nădejde să destrame pregătirile ofensivei germane de primăvară. Comandamentul german afirmă însă că ruşii sunt respinşi pretutindeni, cu mari pierderi, la Kerci, pe Doneţ, la sud de lacul Ilmen... La Leningrad, paraşutiştii germani, în acţiune de 6 săptămâni, ar fi făcut minuni, ar fi distrus stabilimente, ar fi cucerit cazarme, ar fi distrus linii de comunicaţii, tancuri, *nenumărate* (aşa zice comunicatul), tunuri şi ar fi făcut şi peste 3 000 de prizonieri...

Aviaţia germană a fost şi ea foarte activă pe frontul din răsărit; la Voronej, mare centru industrial, mai multe fabrici au fost incendiate, printre ele una de cauciuc sintetic...

În Extremul Orient, japonezii înaintează repede în Insula Jawa. Jawa e centrul vital al acelei lumi insulare atât de bogată în materii prime. Cu o întindere de 132 000 km pătraţi, hrăneşte 46 milioane locuitori; e cel mai populat colţ de pământ, cu 350 locuitori pe kilometrul pătrat, pe alocuri chiar cu peste 700...

Pare că bătăliile navale de la Soerabaja şi Batavia au fost întradevăr mari victorii pentru japonezi. Au fost distruse — se confirmă — 5 crucişătoare şi 6 distrugătoare rapide inamice, iar 4 crucişătoare au fost scoase din luptă, fiind grav avariate. Japonezii au mai scufundat la

nord de insula Kragan un crucişător englez de clasa K şi două contratorpiloare neidentificate. Japonezii n-ar fi pierdut în aceste întâlniri decât un distrugător... Flota anglo-americano-olandeză din Extremul Orient a fost astfel nimicită şi nimic nu mai stă în calea transporturilor de trupe japoneze spre Jawa şi de la o insulă la alta... La Rangoon, luptele continuă, dar oraşul n-a fost încă ocupat...

„Batajul" cu slovacii continuă. Şi ziarele de azi sunt pline de isprăvile lor. Banchete, vizite, discursuri — şi ieri.

Informaţia cu telegrama lui Filov adresată lui Mussolinii, tendenţios prezentată ieri, e pusă azi la punct. Regele Boris a telegrafiat şi Führerului şi Regelui Victor Emmanuel. Textul telegramelor, ca şi răspunsul celor doi „suverani" e reprodus *in extenso*, în toate foile noastre, la loc de onoare. Probabil după cuvenita intervenţie... Telegrama adresată de Boris lui Hitler e poate şi mai călduroasă ca cea adresată tată-socrului — în tot cazul mai „umilită"... Joacă şmecherii pe toate tablourile. Pe ale Axei, cel puţin...

Generalul Stoenescu poate că nu e un mare financiar, dar e în tot cazul un mare gospodar. După excelenta cantină şi după „consumul" pe care l-a organizat în vechiul Minister de Finanţe, pentru funcţionarii departamentului său, a mai inaugurat ieri, în acelaşi local, şi un dispensar medical model. Douăsprezece încăperi au fost puse la dispoziţia noului serviciu care cuprinde cabinete de consultaţie pentru toate specialităţile. Opt paturi sunt la dispoziţia bolnavilor ce cer o scurtă internare. În fruntea serviciului a fost numit doctorul Marius Teodorescu, de la [spitalul] Brâncovenesc, şi 12 medici asigură buna funcţionare a cabinetelor de consultaţii... Medicamentele sunt furnizate de dispensar.

O foarte frumoasă iniţiativă, încununată de succes. Dar toate Departamentele n-au fondurile Ministerului de Finanţe la îndemână...

Miercuri, 4 martie. Ieri, început de primăvară — azi ninge din nou... Dar termometrul înseamnă + 3°. „Giboulés de Mars"...

Pe front, luptele continuă pretutindeni în acelaşi ritm. Pe frontul rusesc, atacuri sovietice disperate, în sectorul de Sud şi în Crimeea mai ales. Bolşevicii îşi dau seama că ofensiva germană din primăvară se va

îndrepta în primul rând spre Caucaz şi vor să-şi asigure puncte de apărare mai înaintate pe drumul Tiflis-ului. Toate atacurile lor au fost însă respinse de germani, care le-au pricinuit mari pierderi.

În Extremul Orient, japonezii au încercuit Rangoon-ul şi înaintează repede în Jawa, ocupând pe rând localităţile mai importante ale insulei. *Agenţia Reuters* (engleză) anunţă că deoarece trupele britanice din Insulinde au fost despărţite de cele din Birmania, prin cucerirea peninsulei malaeze, generalul Wavell şi-a mutat comandamentul în Indii, lăsând comanda trupelor din Indiile Neerlandeze, generalului olandez Porteen...

Japonezii au identificat, pe nume, vasele engleze, australiene şi neerlandeze distruse în bătăliile de la Soerabaya şi Batavia.

La Berlin se manifestă mare entuziasm faţă de succesele de pe toate fronturile şi se comentează *adevăratul* text al Ordinului de Zi pe care Stalin l-a dat oştirii cu prilejul aniversării creării Armatei Roşii — text care fusese tendenţios comentat de presa şi de agenţiile anglo-saxone. După acestea, ordinul de zi Stalin s-ar fi înfăţişat ca o voluminoasă dare de seamă a succeselor sovietice din cursul iernii — pe când în realitate, faţă de textul oficial, acum în posesia Comandamentului german, se constată că documentul nu e decât un strigăt de ajutor la adresa Aliaţilor: „Pentru Uniunea Sovietelor, ceea ce primează este dacă ea va putea să trimită pe front muniţii de ajuns, armamente şi rezerve. De acest factor depinde rezultatul final al războiului, *iar nu de* avantaje tactice trecătoare...".

Nu puţin contribuie la încrederea Berlinului, rezultatul războiului naval în Atlantic şi Mediterană. Nemţii sunt convinşi că submarinele lor distrug lunar un tonaj de vase cu mult superior posibilităţilor de construcţie americane şi engleze. Ziarele germane subliniază că, după statisticile americane, nu s-ar fi construit de la februarie la noiembrie [1941], în Statele Unite, decât 600 000 de tone , adică cam cât scufundă submarinele nemţeşti într-o singură lună... Oricât s-ar fi mărit sau s-ar mai mări ritmul construcţiilor anglo-americane, deficitul flotelor ambelor ţări va creşte continuu, sporind astfel până la constrângere lipsurile Angliei în materii prime şi în alimente...

Poate că socotelile nemţilor să fie greşite, dar ele întreţin moralul poporului, care n-a fost niciodată mai încrezător în victorie ca acum.

Se vorbeşte în cercurile noastre militare de rebeliunea a două regimente ungureşti, în drum spre front... Ştirea e confirmată şi de cercurile germane şi italiene...

Moartea Ducelui de Aosta, în captivitate britanică, înduioşează opinia publică. Prinţul s-a purtat frumos în războiul din Abisinia. N-avea decât 44 de ani... Telegramele nu lămuresc cauza decesului, dar poate să fie tuberculoza; când a fost numit în fruntea coloniei etiopiene s-a spus că fusese trimis la Adis Abeba fiindcă era slab de piept şi că clima de acolo i-ar fi fost prielnică...

Şi soţia sa, Principesă de Franţa e tuberculoasă... S-a povestit chiar că Ducele abia aştepta dispariţia ei ca să legitimeze alte legături, despre care am notat ceva în aceste „Însemnări", şi asupra cărora nu voi reveni azi...

Mareşalul Antonescu a prezidat ieri un Consiliu de Miniştri complectat cu reprezentanţii autorităţilor competente, Consiliu în care s-au decis măsuri severe pentru „disciplinarea tineretului". E vorba de stârpirea propagandei legionare, care a început iar prin şcoli...

Elevii şi studenţii care vor căuta să se mai îndrepte spre o mişcare *ce nu mai are drept la viaţă*, vor fi aspru sancţionaţi; asemenea profesorii şi directorii în şcolile în care asemenea curente vor fi reînviate. În fine, Facultatea de Teologie de la Cernăuţi a fost ameninţată cu închiderea...

Buruiana proastă nu piere... Nichifor Crainic a scăpat de moarte. Infecţia de care suferea s-a localizat finalmente într-o mastoidită purulentă... L-au operat, două ceasuri — dar l-au scăpat...

Faimosul Ştefănescu, omul de încredere al lui Marinescu la Economia Naţională, despre care s-a zis *că a fost dat afară,* ar fi plecat de voia lui, fiindcă ar fi găsit posibilităţi mai mari de câştig, ca reprezentant al firmei de avioane germane Henkel... Alături de nemţi, jaful e asigurat la noi de o cât se poate de liniştitoare impunitate...

Oricât ar fi de slugarnică Justiţia la noi, pare că tot mai avem câţiva judecători. O dovedesc sentinţele date în afacerile „Pro Transilvania" şi „Banca Ţărănească".

„Pro Transilvania", asociaţie de propagandă a fost întemeiată de Maniu şi de ai lui, pentru îndrumarea iredentismului anti-maghiar, dincolo de Carpaţi. Autorizată de Guvern la orele 16, a fost dizolvată în aceeaşi zi la orele 20! Maniu a făcut recurs în justiţie şi Curtea a anulat dizolvarea...

„Banca Ţărănească" a fost dată în judecată pentru restituirea (!?) sumelor preluate la portofoliul putred. Ori procedura acestei bănci a fost de o corectitudine exemplară şi mulţumită sacrificiilor personale consimţite de Davila, Statul a perceput 22% din creanţele sale, pe când în cazul unei declarări în faliment n-ar fi încasat nici 1%. Comisia Specială de judecată chemată să judece, a achitat *în unanimitate* (inclusiv reprezentantul Statului) atât Banca, cât şi pe Davila şi pe Popovici-Taşcă, declaraţi solidari de către Comisia de anchetă...

Joi, 5 martie. Ruşii continuă să dea năvală, mai ales la Sevastopol, la Kerci şi pe Doneţ, cu aceleaşi insuccese — şi nemţii continuă să-i respingă, pricinuindu-le mari pierderi şi măcinându-le efectivele şi materialul...

Eveniment important: după ştirile Berlinului, englezii şi-ar fi retras aviaţia de pe frontul sovietic şi cu acest prilej presa germană exultă, căci vede în această hotărâre dovadă că britanicii au lipsă de avioane, că nu mai au încredere în isprăvile bolşevicilor şi mai ales că nu ştiu sau nu pot să-şi ţină făgăduielile... Au abandonat acum pe ruşi, cum au abandonat pe greci şi cum au abandonat recent pe olandezi în insulele Sondei... Toate bune, dar le rămân... nervii!

Japonezii îşi continuă drumul în Jawa şi în Birmania.

Bombardarea Parisului de către englezi a indignat până şi pe cei mai înfocaţi anglofili. Germanii dau cu complezenţă amănuntele bombardamentului şi nu numai că nu ascund, dar poate chiar că exagerează numărul victimelor, pe care le evaluează la peste o mie...

Londra explică că Comandamentul englez a fost silit la această măsură fiindcă uzinele Renault de la Billancourt fabrică tancuri pentru armata germană. Din nenorocire, englezii au ochit fabricile de la Billancourt şi au nimerit manufactura de porţelan de la Sévres...

Şi au comis mai mult decât o porcărie, au făcut o prostie. La Renault, stricăciuni mari n-au făcut, dar şi-au alienat şi ultimele simpatii pe care le mai aveau în Franţa...

Presa franceză se întrece în urlete şi înjurături la adresa foştilor aliaţi şi nemţii îşi freacă mâinile de mulţumire...

Doliu mare în Italia, pentru moartea Ducelui de Aosta. Fratele său, Ducele de Spoleto (Regele Croaţiei!) a luat titlul de Duce de Aosta. Regele Victor Emmanuel şi Principele de Piemote s-au dus la Napoli

să prezinte condoleanţele lor Ducesei Mame. Curtea noastră a luat doliu pentru 6 zile.

Defunctul va fi înmormântat în Abisinia. E al doilea Principe al Casei Savoia care va odihni în ţărâna africană; cel dintâi a fost Ducele Abruziilor...

N-am scăpat de Ciano, cum s-a sperat un moment. „Adio del passato" ne va sosi pe la sfârşitul lui martie — începutul lui aprilie. Se lucrează deja la programul primirii pederastului. Recepţie la Preşedinţie, recepţie la Externe, recepţie la Legaţia Italiei — toate cu mese, bineînţeles, şi cu discursuri. S-ar fi dorit şi o recepţie într-o casă românească, şi cineva s-a gândit la Mogoşoaia. Mareşalul, căruia s-a propus ideea, a sărit ca ars: „Niciodată! La Roma m-au întrebat despre Marta Bibescu şi am răspuns că n-am pus-o la zid, fiindcă n-am avut timpul să mă ocup de ea!"

Dacă ar şti Marta!!

La Riom, continuă interogatoriile. Guy la Chambre a făcut o descriere impresionantă despre starea de anarhie a industriei franceze în anii care au precedat războiului. „Dacă ar fi trebuit să construim cele 4 800 de avioane cerute de planul aprobat de comandamentul Aviaţiei, ne-ar fi trebuit *zece ani*!" Preţioasă mărturisire!

Slovacii continuă să fie plimbaţi cu alai şi în afară de Bucureşti. Au fost duşi la Târgovişte, la Sinaia, la Predeal, la Braşov. Generalul Turanek, şeful misiunii, conferenţiază cu Statul nostru Major. Croaţii n-au sosit încă...

Simbol al anarhiei vremurilor: Cel mai înfocat wagnerian e un chelner francez, cu serviciul într-un vagon-restaurant: Roger Commault. În locuinţa sa din Paris, Boulevard des Batignolles a constituit un remarcabil muzeu, ce conţine amintiri şi autografe wagneriene, o colecţie unică de cărţi publicate asupra operei marelui compozitor, discuri, partituri, fotografii etc. Commault e în corespondenţă neîntreruptă cu familia Wagner — şi pe când serveşte sardele şi ridichii călătorilor, gândul îi zboară spre Walhala şi amintirea morţii Isoldei îl întristează...

Vom trăi să vedem şi pe Richard Strauss, chelner... sau şofer!

Vineri, 6 martie. De la Breasta mi se telefonează că i-a mai tras o ninsoare bună, în noaptea de miercuri spre joi... Nu se mai sfârşeşte iarna asta! Pe aici, la Bucureşti şi în împrejurimi, a fulguit, dar temperatura s-a menţinut peste zero şi nămeţii se topesc...

De pe fronturi, aceleaşi ştiri. Ruşii atacă mereu, nemţii resping atacurile şi pretind că pricinuiesc mari pagube inamicului...

Japonezii dau următoarele cifre cu privire la pierderile suferite de englezi, la Singapore: 90 000 prizonieri (din care 48 000 englezi), 45 tunuri de fortificaţie, 108 tunuri de campanie, 63 tunuri antitanc, 2 530 mitraliere, 56 000 puşti şi 15 000 automobile...

Ocuparea Insulei Jawa progresează repede. La Rangoon luptele continuă.

Ziarele franceze şi germane fac şi azi, după telegramele publicate de ale noastre, larmă mare în jurul bombardamentului Parisului — recte Boulogne-Billancourt. Dacă englezii au urmărit scopul să devină şi mai odioşi francezilor, au reuşit pe deplin. Amuzant este că foile nemţeşti descriu cu complezenţă „oroarea bombardamentului, marilor stricăciuni suferite şi enumeră sutele de morţi şi de răniţi, victime nevinovate ale perfidiei britanice". Din două una: sau mint acuma, sau mint când spun că bombardamentele engleze efectuate asupra oraşelor germane nu pricinuiesc decât pagube neînsemnate şi câţiva morţi... Englezii, la rândul lor, opun jalei de la Billancourt şi Boulogne — la urma urmelor două suburbii fără importanţă artistică şi politică ale Parisului — bombardarea palatului Buckingham (care a silit familia Regală să se mute într-un simplu imobil betonat al Londrei) şi a Guild-Halului, care numai obiective militare nu pot fi considerate. Au dreptate englezii: războiul e război — dar bombardarea Parisului rămâne un act nepolitic şi bilanţul atacului — net defavorabil Angliei...

Alaiul slovacilor s-a sfârşit ieri. Misiunea slovacă a fost succesiv primită de generalul Pantazi şi de Mareşalul Antonescu flancat de dl Ică. Discursuri schimbate — banale, amicale şi patriotice. Dacă s-a încheiat sau nu cu slovacii o convenţie militară sau aşa ceva, împotriva ungurilor, nu se ştie — dar în discursurile schimbate ieri, nu apare nimic. Faptul că misiunea croată va veni după cea slovacă, face să se creadă că pactul în trei despre care s-a vorbit nu s-a încheiat şi că vizi-

tele misiunilor militare slovacă şi croată sunt mai mult „o manifestaţie" provocată, pe calea reacţiunii, de vizitele maghiaro-bulgare, decât pecetluirea unei alianţe împotriva „tigrilor" de la Budapesta... Ungurii şi bulgarii au încheiat „ceva" împotriva noastră, iar noi, ca de obicei, ne mulţumim cu vorbele frumoase şi cu gesturi simbolice dar fără urmare...

Aşa *par* că stau lucrurile. Poate să fie şi altfel...

———

S-a revenit asupra interzicerii morăritului cu „oiumul". O lună de tevatură, de pagube, de necaz... Ce regim păcătos!

———

Ziarele publică o lungă listă de funcţionari necinstiţi de la Cooperaţie, trimişi în lagăre... Cei mulţi înainte!

———

Prefectura Poliţiei dă un comunicat prin care cere colaborarea cetăţenilor pentru stârpirea pungaşilor, hoţilor de buzunare şi spărgătorilor care s-au înmulţit în mod periculos, date fiind împrejurările anormale în care trăim şi care au dus la anarhizarea generală. Clientela obişnuită a Poliţiei, în materie de pungăşie, va fi trimisă în lagăre... N-o să mai încapă lumea în lagăre! Iar cei dovediţi vinovaţi, înainte de a fi eliberaţi din închisoare, după terminarea pedepsei lor, vor fi *marcaţi* (?!) ca să se păzească lumea de ei! Frumos, dar aşa însemnaţi, cum îşi vor mai putea câştiga viaţa fără să fure?

Am impresia că şi generalul Pălăngeanu e un diletant în materie de poliţie şi că posedă mai multă imaginaţie decât experienţă...

———

Există la noi o adunătură de carachioşi, prezidată de Ghiţă Marinescu şi care îşi zice „Academia de Ştiinţe Morale şi Politice"!!! Ce Ştiinţe? Ce Morală şi ce Politică? Şi în Franţa există o secţie inutilă a Institutului cu aceeaşi titulatură — dar de ce trebuie să imităm ce e prost la alţii?

Această scârbă de instituţie a „recepţionat" ieri cu pompă şi ostentaţie pe noul său membru... T[emeleon] Pisani!!! Pisani şi academician, am trăit să o văd şi pe asta!

———

Sindicatul ziariştilor a ales pe Săndulescu preşedinte şi pe Ciuceanu vicepreşedinte. Performanţa lichelelor — iată marele câştig al noului

regim de „premenire sufletească" cu care ne omoară dl Ică în discursurile sale!

———

Toto Rosetti-Solescu a fost numit mareşal al Curţii regale. Băiat bun... Alegerea — neaşteptată — putea să fie mai rea! Băiat bun şi nume frumos. Pe lângă tânărul nostru Rege ar fi fost însă necesar *un sfetnic cu experienţă*... Dar poate că n-ar fi convenit Mareşalului...

———

A murit George Adamescu, profesor stimat, un colaborator al lui Haret şi al tuturor succesorilor săi liberali la Ministerul Instrucţiei. Om cumsecade şi cărturar modest.

A murit, de asemenea, Pella, tatăl, mai simpatic şi mai puţin lichea decât fiu-său, arivistul neruşinat. Avea haz, în cinismul său de coţcar. De câţiva ani nu mai era om: îl doborâse damblaua...

———

Madam Logofetides-Sculi, poftise tot Bucureştiul oportunist la un ceai, ieri, — ceai ce trebuia să fie onorat prin prezenţa Excelenţei Sale, Doamna Rica Antonescu. Vice-Regina urmând să apară la ora 5", damele invitate primiseră ordin *să fie prezente la ora 5*...Una din aceste dame a părăsit sindrofia la ora 7" — *dar Doamna Rica nu sosise încă.* Oamenii ăştia n-au un pic de educaţie! Dar de la cine era să o capete?

———

Sâmbătă, 7 martie. Babele au întors iarna... Ieri după-amiază a început să bată un vânt rece şi termometrul să scadă, până la zero. Azi-dimineaţă – 5° şi vântul tot rece.

E pe de o parte rău, căci zăpada nu se duce şi nu se poate ara — dar pe de altă parte bine, că s-a oprit topitul pentru o zi, două, căci începuseră inundaţiile... La Vidin, Dunărea ar fi ieşit din albie şi ar fi înecat 3 000 (?!) de case. Şi pe Valea Oltului se anunţă revărsări... Am scăpat de belelele iernii şi acum vin ale primăverii! Când o să ne ierte Dumnezeu?

———

Ziarele axofile continuă tămbălăul lor în jurul bombardării Parisului. În Franţa indignarea e tot mai mare; Guvernul din Vichy a hotărât pentru azi o zi de doliu naţional şi toate ziarele franceze enumeraseră, fără să uite nici una, pagubele şi victimele tâmpitului atac. Culmea e că Churchill a bătut o telegramă de condoleanţe la Vi-

chy (!!!), explicând că morţii de la Paris sunt mucenici care con-tribuie la lupta de eliberare a oamenirii şi a Franţei!

Ocuparea Bataviei de japonezi şi scufundările continue în Atlantic[1], au zdruncinat adânc opinia publică engleză şi situaţia Guvernului Churchill de-vine din ce în ce mai grea. Pe de altă parte, cum singurul succesor al lui Churchill ar fi Cripps şi cum englezii nu se împacă încă cu tendin-ţele bolşeviste ale acestuia, o criză de Guvern nu pare încă iminentă — dar bietul Winston luptă din greu...

În presa suedeză se vorbeşte iarăşi de o pace separată între Finlanda şi Rusia, integritatea Finlandei urmând să fie asigurată printr-o alianţă suedezo-finlandeză-rusă! Şi de data asta, pacea s-ar încheia cu consimţământul Germaniei, care şi-ar retrage trupele din Peninsula Scandinavă, neutralitatea Norvegiei fiind asigurată de sus-menţionata alianţă! Baliverne, bineînţeles, ce nu merită nici măcar să fie dezminţite.

Guvernul turc a dat un comunicat ce rezumă rezultatele anchetei privitoare la atentantul de la Ankara. Atentatul a fost cu siguranţă îndreptat împotriva lui Papen şi a fost comis de un sârb comunist ce a putut fi identificat, un student originar din Uscub şi venit în Turcia — la Constantinopol — anul trecut. Mai mulţi prieteni ai ucigaşului, bănuiţi de complicitate, toţi sârbi şi comunişti, au fost arestaţi şi trimişi la instrucţie...

Ieri am rupt relaţiile diplomatice cu Brazilia... Cei de la Externe îmi spun că ruptura s-a făcut la cererea nemţilor, care se plâng de maltratările suferite de germani în acea ţară... Ruptura cade greu pentru prietenii noştri; Uro Pret care tocmai îşi operează un copil de apendicită. Cu amabilitatea care caracterizează regimul, li s-a şi luat sergetul de la poartă. Mă întreb dacă le vor lăsa telefonul...

Bărceanu, ministrul nostru de la Rio a fost numit la Buenos Aires, pe deasupra lui Cutzarida care îşi pierde „giranţa" (era însărcinat cu Afaceri) şi rămâne pe loc în subordine. Obişnuit, în calitatea sa de tuberculos, să fie veşnic însărcinat cu Afaceri, adică şef de Misiune (a fost 6 ani la Cairo, şi din tomna trecută e în Argentina), răsfăţatul Radu Cutzarida trebuie să se creadă năpăstuit şi să urle. Şi ce au să mai urle surorile lui, aci!! Flondor, secretarul de Legaţie de la Rio de Janeiro, a fost numit însărcinat cu Afaceri în Chile...

[1] În două luni, de la 1 ianuarie la sfârşitul lui februarie, submarinele germane au scufundat un milion de tone anglo-americane...

Mi se spune de la Externe că Bossy şi Hiott au scăpat de data asta şi că rămân la posturile lor. Vor fi rechemaţi numai Dumitrescu de la Madrid şi Filotti de la Budapesta. Unul din directorii Ministerului îmi povesteşte scena de necrezut, întâmplată într-o şedinţă a Comisiei ce pregăteşte noua organizare a Departamentului — şedinţă în care, în faţa a 20 de persoane, unele străine de minister, dl Ică a înjurat pe Bossy şi pe Grigorcea (de la Roma) *fiindcă nu ştiu să ţină pe legionari în frâu*!! Uitase dl Ică că a numit *el* la Institutul Cultural Român din Berlin numai foşti legionari? Ce era să facă Bossy, faţă de protejaţii d-lui vicepreşedinte al Consiliului? Şi apoi ce maniere sunt astea, să sudui doi funcţionari superiori în plină comisie, în auzul colegilor lor şi a străinilor? Faţă de această ieşire, toată lumea se aştepta la Externe ca Bossy şi Grigorcea să fie decapitaţi a doua zi... De Grigorcea nu s-a atins însă nimeni şi Bossy ar fi scăpat şi el, în ultimul moment!

Ce se povesteşte despre furturile şi risipa de la Propagandă, sub conducerea lui Ică, întrece cele mai glorioase isprăvi de pe vremea lui Carol... O puzderie de protejaţi, toţi incapabili, au fost trimişi în diferite centre europene cu câte 5 000 franci elveţieni (800 000 lei!) pe lună. La Helsinki a fost trimis unul care nu ştie nici o limbă străină... La Lisabona altul, numai ca să spioneze pe Cădere — şi aşa mai departe...

„Grandeur et décadence":

Pe când Toto Rosetti urcă treptele Palatului să-şi ia Mareşalatul în primire — predecesorul său, Flondor, face zilnic turul meselor în restaurantul hotelului Adler, la Cernăuţi, se înclină în faţa fiecăruia şi întreabă: „Domnul, (sau Doamna) a fost bine servit? Domnul e mulţumit?" Dar ce nu face omul ca să-şi câştige viaţa, şi tot mai bine e să fii girant de birt decât căcănar...

Dl [Andreas] Schmidt, conducătorul saşilor a fost decorat cu Mihai Viteazul şi cu Crucea de Fier. Ziarele de azi publică scrisoarea de felicitare pe care i-a adresat-o Killinger, probabil ca să se citească fraza în care Înaltul nostru Comisar spune: „Sunt fericit că saşii şi-au îndeplinit îndatorirea faţă de Mareşalul Antonescu şi de România *ai cărei cetăţeni credincioşi sunt*". Căci domnii saşi au veleităţi să se considere o colonie germană autonomă, în ţara noastră... Ce să-i faci! Aşa sunt vremurile, trebuie să le înghiţim pe toate! O veni iar vremea să mai cântăm şi noi pe struna noastră?

Duminică, 8 martie. În ultimele două săptămâni, odată cu atacurile lor disperate, ca să mai profite de sfârşitul iernii şi de dezgarnisirea frontului german, bolşevicii au anunţat zilnic succese după succese — isprăvi al căror ecou s-au făcut emisiunile britanice de Radio. Berlinul dă cea mai categorică dezminţire, acestor ştiri ruseşti, declarîndu-le imaginare. Aşa de pildă s-a anunţat ocuparea Orel-ului, când în realitate nici n-au fost lupte în acea parte a frontului şi oraşul n-a încetat să fie în mâna nemţilor. Asemenea cu Feodosia, ştirea reocupării ei e inexactă: Feodosia n-a fost nici măcar ameninţată. Comandamentul german, dând aceste dezminţiri, se declară foarte mulţumit de situaţia de pe front, aşa cum a ieşit din iarnă, şi pretinde că ştirile mincinoase ruseşti au un dublu scop: să îmbărbăteze masele de bestii de pe întinderile sovietice şi să încurajeze pe englezi şi pe americani pe calea mult aşteptatelor ajutoare.

Presa germană face un paralel între aceste ştiri tendenţioase ruseşti şi articolele ce apar în ziarul *Times,* prin care se cere o solidaritate mult mai strânsă cu Sovietele. Monitorul City-ului cere *ca Guvernul englez să-şi însuşească pretenţiile Moscovei cu privire la viitoarele graniţe ale Rusiei Sovietice, graniţe care ar fi cele din 22 iunie 1941.*

Pentru ca un ziar de ţinuta lui *Times* să publice asemenea lucruri, trebuie că moralul englezesc să fi căzut jos de tot: căci numai aşa se poate explica renunţarea la principiile de totdeauna: prin frica de prăbuşire. În asemenea caz, omul cel mai cinstit face apel şi la ajutorul diavolului...

În legătură cu această presupusă depresiune morală, trebuie pusă cuvântarea ţinută de ministrul Indiilor, Amery, la „Oxford-Union". Amery nu se sfieşte să mărturisească că Imperiul Britanic s-a încrezut prea mult în prestigiul vechilor sale instituţii şi organizaţii şi n-a făcut nimic pentru a pune la punct apărarea sa — pe când Germania, Japonia şi Rusia au lucrat pe capete în această direcţie. „Din punct de vedere politic, social şi din al tehnicii de război, ne aflăm în faţa unei revoluţii pe care n-am priceput-o şi căreia n-am ştiut să ne adaptăm" — declară ministrul Indiilor. Şi aşa explică dânsul că Anglia a fost eliminată din Extremul Orient... Şi mai adaugă: „Acum, în toiul crizei, apărarea Imperiului şi crearea unei armate noi sunt lucruri grele de adus la îndeplinire"...

Şi Churchill recunoaşte că Anglia nu şi-a îndeplinit datoria pentru apărarea Extremului Orient: „Ştiam — zice dânsul — că Batavia o să cadă şi că Australia va fi ameninţată. Dar trebuie să ne gândim şi la Indii, în faţa cărora stă o armată japoneză mult mai puternică ca cea din Jawa" şi termină afirmând că... Roosevelt şi-a luat toată răspunderea apărării Extremului Orient! Ciudată mărturisire!

În discursul său, Amery a atins şi chestiunea unei confederaţii viitoare a Puterilor anglo-saxone sub auspiciile Statelor Unite (pentru prima oară un ministru englez discută pe faţă această problemă...), dar a spus că un asemenea proiect ar întâlni mari dificultăţi, mentalitatea americană îndepărtându-se continuu de cea engleză, în cursul ultimilor 140 de ani... În politică şi în materie de organizare socială, americanii şi englezii nu mai au aceleaşi idei, aceleaşi credinţe. Apoi mai e şi situaţia Indiilor, care nu s-ar putea încadra într-o asemenea confederaţie, a căreia realizare ar însemna, din acest punct de vedere, prăbuşirea Imperiului...

Zile negre pentru Imperiul Britanic!

Mareşalul Pétain a adresat un duios mesaj populaţiei încercate prin bombardamentul Parisului...

Marele număr de victime şi stricăciuni făcute în regiunea de sud a Parisului se explică prin faptul că nu exista nici o apărare antiaeriană. Considerând Parisul ca oraş deschis, într-o ţară care nu se afla în război cu Anglia, nemţii n-au instalat un tun antiaerian în jurul oraşului şi n-au avut nici o escadrilă de apărare la îndemână... Mare greşeală! În cercurile aeronautice de la noi se pretinde că paraşutiştii care au debarcat cu câteva zile înainte pe coasta Franţei, ar fi distrus postul de observaţie german aflat tocmai pe drumul avioanelor de la Londra la Paris, aşa încât escadrila britanică a putut zbura a doua zi nesemnalată până deasupra localităţilor bombardate... De o fi aşa, mare neglijenţă din partea nemţilor... Poate să fie şi o explicaţie născocită tot de nemţi, ca să justifice deosebirile de comunicate între „pagubele nule" de pe urma bombardărilor engleze asupra oraşelor germane (apărate) şi dezastrul mărturisit de la Paris (oraş rămas neapărat).

La Vidin, cu tot frigul şi îngheţul din ultimele două zile, prăpădul inundaţiilor în creştere...

Ziua „Cumpătării" (22 februarie) a produs 24 milioane şi jumătate la Bucureşti şi 80 919 lei în judeţe. În total 105 275 000 lei — rotund. Puţin... Românul e darnic şi chetele din acea zi ar fi produs mai mult dacă n-ar fi fost lipsa totală de simpatie de care se bucură regimul şi *de încredere în dreapta distribuire a fondurilor adunate...* Dar de, prea se fură sub Mareşalul Antonescu — a mărturisit-o chiar dânsul!

Comitetul tehnic al Consiliului de Patronaj s-a întrunit vineri sub preşedinţia Reginei Elena, învăluită în văluri negre mai potrivite cu starea ei sufletească decât cu doliul de 6 zile luat de Curte pentru moartea Ducelui de Aosta. Comitetul s-a ocupat cu organizarea ajutorului de dat invalizilor de război şi apriga problemă a fost rezolvată printr-un discurs politic, prost şi inutil al d-lui sub-dictator Ică...

Un Consiliu de Miniştri special — adică compus din specialişti (!) — s-a ocupat de problema preţurilor muncilor agricole. S-a hotărât fixarea unui preţ unitar pentru toată ţara (prostie!). Unul din cei prezenţi a observat judicios, că preţurile nu trebuie fixate succesiv pe compatimente, *ci într-un cadru de ansamblu*, ca să existe o concordanţă între ele... Bineînţeles că acest cuvânt de bun simţ n-a fost băgat în seamă...

Printr-un decret-lege *se acordă privilegiul imunităţii diplomatice* preşedintelui, vicepreşedinţilor, secretarului general şi membrilor Marelui Consiliu al „Camerei Juridice Internaţionale"... Ciudat decret pe vremurile noastre. Şi nelămurit: să fie vorba de membrii Camerei de la Berlin, asimilaţi astfel cu diplomaţii în posturile lor? Dar ce să caute domnii aceştia la noi? Şi dacă e vorba de „diplomaţi sui generis străini", de ce adaugă decretul că „raporturile acestor persoane cu *fiscul* şi cu vămile noastre vor fi reglementate printr-un jurnal al Consiliului de Miniştri, încheiat pe baza unui raport al Ministrului de Finanţe"? Sau imunitatea şi exteritorialitatea sunt menite să facă fericirea d-lui Prezident local Ică şi a consorţilor d-sale? Poate că expunerea de motive publicată în *Monitor* — dacă există una — să lămurească chestiunea...

Luni, 9 martie. Dumnezeu ne-a mai dăruit o bucăţică de iarnă: nu avusesem destulă... Alaltăieri termometrul a căzut la – 5° şi ieri-dimineaţă a început să ningă de-a binelea. Până seara, un nou strat de zăpadă, de circa 4 centimetri s-a întins peste cel vechi... Azi începe iar să se topească. Pentru semănături e un adevărat dezastru; probabil că nu vom putea începe arăturile înainte de aprilie...

Postul de Radio de la Bandoeng, unde se mutase în ultimele zile capitala Insulei Jawa, a difuzat o ultimă emisiune, înainte de a se proceda la distrugerea lui — emisiune prin care se arăta situaţia disperată din insulă şi se făceau amarnice reproşuri Aliaţilor pentru lipsa de ajutor şi părăsirea în care fuseseră lăsate Indiile Neerlandeze... Pe de altă parte, telegrame de la Bangkok şi Shanghai anunţă că Inaltul Comandament al forţelor indo-olandeze ar fi cerut încetarea ostilităţilor pe toate fronturile Insulindei. Ştirea n-a fost însă confirmată oficial până acum...

La Delhi, naţionaliştii cer un Guvern naţional hindus, în care să intre numai indieni *şi nici un englez*... Numai aşa, spun şefii mişcării naţionaliste, s-ar putea împăca lucrurile în Indii. Cred ei... În tot cazul, prestigiul britanic e grav zdruncinat şi tulburări sunt de aşteptat pe tot teritoriul Indiilor, ceea ce numai în favoarea apărării Imperiului nu va fi.

Sovieticii continuă să trâmbiţeze prin glasul posturilor engleze mari succese pe frontul lor. Nemţii le dezmint. Dar ceva trebuie să fie, căci Comunicatul german de ieri vorbeşte de violente atacuri date în *dosul* frontului bolşevic cu avioanele şi de mari succese obţinute, dar tace asupra celor întâmplate *în faţa* frontului. Dezminte bombardarea Varşoviei (unde nici un aparat sovietic n-ar fi apărut pe cer), dezminte reluarea Orel-ului din nou, dar nu spune nimic despre Feodosia, pe care englezii o declară recucerită de moscoviţi. Despre Crimeea, Comunicatul german spune numai că la Sevastopol a fost linişte şi că la Kerci viscolul năprasnic a împiedicat orice lupte...

Oricum ar fi, chiar dacă ruşii profitând de imobilitatea momentantă a forţelor germane, ce nu se pot încă mişca din cauza vremii, ar înregistra câteva succese locale — situaţia pe frontul lor rămâne în trăsături generale neschimbată.

Pare că mişcările tineretului din Bucovina (mai ales la Facultatea de Teologie din Cernăuţi) au avut un caracter mai mult comunist decât legionar, cu toată prezenţa teologilor în fruntea lor. Popii ar fi fost mai mult unelte inconştiente împinse de conducători comunişti, în majoritatea ovrei. Pe lângă măsurile ce s-au luat în urma Consiliului special de Miniştri notat în paginile precedente, s-a mai luat una despre care comunicatul Guvernului relativ la acea şedinţă n-a spus nimic: s-au luat 120 ostatici printre ovreii cei mai de seamă din Bucureşti... Ce pot fi de vină nenorociţii ăştia faţă de năzbâtiile derbedeilor din Cernăuţi? Azi-dimineaţă mi-a trimis avocatul Barasch pe cineva, cu rugămintea să-l scap... Dar cum să-l scap *eu*?

Cancicov lucrează prin Ministere, *ad informandum*. Ar fi bine să se termine mai repede, şi *cu bine*, şi chestiuna asta — căci planul lui

Cancicov e bun. Unii pretind că Cancicov vrea să întârzie lucrurile până după 1 aprilie, ca să nu promulge el noul buget, a cărui răspundere nu o are. Altul nou n-ar avea vreme să-l pună în picioare... Alții spun că îi pune Ică bețe în roate, și că nu va ajunge la nimic. Vom vedea...

Germanii subliniază cu vigoare partea de răspundere a Sovietelor în atacul împotriva lui von Papen. Turcii au făcut o percheziție la Consulatul sovietic din Istanbul și ar fi găsit documente compromițătoare. Se așteaptă reacția Moscovei față de această percheziție. Până acum Sovietele n-au reacționat însă...

Ziua de doliu național a Franței s-a desfășurat ieri la Paris cu solemnitate. Mare slujbă la Notre Dame, la care au asistat toate autoritățile. Sute de mii de oameni au defilat apoi pe Piața Concordiei pe dinaintea unui monumental catafalc ridicat în cinstea tuturor francezilor uciși de englezi, de la încheierea Armistițiului. O telegramă de ultimă oră anunță că ieri-seară, după terminarea defilării, Parisul a fost din nou atacat de avioane britanice... Amănunte nu ne-au sosit încă.

Reglementarea consumației a dat în contabilitate rezultate: s-au economisit serioase cantități de materii alimentare. Astfel, în consumația anului 1941 față de 1940, zahărul a scăzut de la 10 763 de vagoane la 6 324; făina de la 76 970 la 47 067. Consumația uleiului a crescut însă de la 2 124 vagoane la 2 252. Numărul bovinelor a crescut în 1941 cu 200 000 capete (Bucovina și Basarabia neintrând la socoteală) prin limitarea tăierilor...

Marți, 10 martie. Ultima babă, ieri, n-a fost prea posomorâtă. După-amiază a ieșit soarele și a început să se topească zăpada. Dar seara a înghețat din nou. Azi-dimineață au fost – 4° (la 10 martie!). După ora 8 a ieșit soarele și a început moina...

Japonezii merg din succes în succes. Ieri după-amiază ni s-a dat vestea oficială a ocupării Rangoon-ului și a capitulării armatei Aliaților din Jawa. Armata din Jawa se compunea din circa 90 000 neerlandezi (câți indigeni?) și 3 000 anglo-americani... Capitularea a fost fără condiții și ostilitățile au încetat în toată insula. S-au confirmat astfel

știrile particulare sosite de alaltăieri din Bangkok și Shanghai. Se crede că vor capitula și ultimele grupuri de combatanți neerlandezi din Sumatra. Japonezii vor fi atunci stăpâni pe un teritoriu de 2 milioane kilometri pătrați, de o rară bogăție și populat de 62 milioane suflete... Și va fi sfârșitul Imperiului Neerlandez din Extremul Orient, căci Insulinda va rămâne japonezilor (greu de scos de acolo) sau va fi luată *de alții,* dar micii Olande nu va fi restituită niciodată...

Debarcarea japonezilor în Noua Guinee, săvârșită și ea, a produs panică în Australia, după cum cucerirea Rangoon-ului a alarmat ținuturile orientale ale Indiilor, pe englezii din Calcutta mai ales...

De pe frontul rusesc același cântec: respingerea atacurilor bolșevice, cu mari pierderi pentru ruși, expediție de bombardare și distrugere dincolo de front — frig, viscol și zăpadă...

Despre al doilea bombardament al Parisului, de duminică-seara, telegramele nu dau decât singurul amănunt că au fost doborâte 6 avioane britanice. Englezii au repetat atacul, fiindcă după prima prostie care a făcut atâta vâlvă, nu mai aveau nimic de pierdut... Au pierdut totuși 6 avioane; se vede că nemții au organizat apărarea — și probabil că din această pricină și efectele atacului au fost mai neînsemnate. Căci dacă s-ar mai fi produs pagube și morți, ar fi urlat din nou Berlinul cât l-ar fi ținut gura...

Mai mulți intelectuali francezi, în frunte cu Maurice Dounay, Abel Hermant, Claude (fizicianul), A. de Chateaubriant, Ajalbert și alții, au publicat un manifest de protestare împotriva lașității britanice. Manifestul conchide prin constatarea că o înțelegere între Franța și Germania ar însemna sfârșitul Angliei — *dar salvarea Franței...*

Se vorbește că ruptura relațiilor diplomatice între Franța și Statele Unite ar fi iminentă din inițiativa acestora din urmă, doritoare să ocupe baze navale și aeriene în coloniile franceze... Cel puțin așa pretind nemții...

Regele Gustav al Suediei, care a trecut de 80 de ani, a fost operat ieri de piatră la bășică... I s-a extras un calcul voluminos. Va putea rezista șocului? Operație grea și periculoasă...

Moștenitorul Tronului, Prințul Gustav Adolf a fost proclamat Regent, pe timpul bolii tatălui său...

Paştele căzând anul acesta la 5 aprilie, Căile Ferate au luat o măsură bună: vor plăti lefurile şi salariile cu anticipaţie, pe aprilie, la 1 ale lunii. Să sperăm că şi celelalte servicii ale Statului vor urma acest exemplu.

Rafinăriile mari de uleiuri vor să ne desfiinţeze teascurile ţărăneşti şi continuă lupta în care am câştigat noi prima manşe. Garoflid a scris în *Univesul* de azi un foarte judicios articol asupra problemei...

Cu tot ocultismul regimului impus întregii Europe, cu toate tăinuielile numai în parte, foarte în parte, justificate de necesităţile războiului — ne dăm şi noi, simplii contribuabili şi iloţi, seama că în Ungaria lucrurile se cam încurcă. Tensiunea între nemţi şi maghiari nu mai poate fi ascunsă. Telegrame *D.N.B.* au anunţat zilele acestea succesiv că Bárdossy *fiind bolnav* — se retrage (s-a numit chiar succesorul său, un oarecare Capello sau aşa ceva, primarul Budapestei), că, chiar dacă nu s-ar retrage de tot (?), n-ar mai putea fi în acelaşi timp şi prim-ministru şi ministru de Externe... *Radio Budapesta* a anunţat pe de altă parte că poporul maghiar va fi chemat probabil *la mari sacrificii, dar că aceste sacrificii nu au fost hotărâte de Guvernul ţării, ci impuse de puteri străine...* În acelaşi timp cu aceste aluzii directe la nevoia de a se trimite contingente mai serioase pe frontul rusesc şi la această tot atât de puţin ascunsă trecere a răspunderilor asupra aliaţilor germani, au izbucnit în mai multe garnizoane adevărate rebeliuni, de organizarea cărora Statul Major unguresc nu pare străin... Toate aceste reticenţe maghiare adăugate la alegerea fiului Horthy şi la toate provocările pe care „tigrii“ le comit împotriva populaţiei germane din Ardeal, au înfuriat pe nemţi, dar au neliniştit „par contre coup“ şi pe unguri. Se zice (informaţiile Statului nostru Major) că au început să demonteze şi să transporte în Ungaria maşinăriile de pe la fabricile din Ardeal... Şi au început să se vaite... Corespondenţii ziarelor maghiare din Bucureşti repetă pretutindeni: „De ce nu se înţeleg românii cu noi (!!!) — veţi vedea că nemţii ne vor lua şi Ardealul nostru şi pe al vostru şi vor forma un Stat autonom!“ „Ardealul autonom sub conducere ger-mană“ e noua gogoriţă pe care au adoptat-o şi germanofobii noştri...

Până să ajungem la „Autonomia Ardealului“, se încurcă iţele ungurilor şi e bine pentru noi...

Şi acesta e momentul pe care italienii l-au ales ca să scoată un număr întreg dintr-o revistă destinată tineretului fascist, consacrat Ungariei, singura putere în sud-estul Europei cu tradiţii politice, singura tare şi unitară, singura putere civilizatorie bazată pe o artă şi o literatură milenare! Şi după ce scriu asemenea prostii şi se aruncă în braţele inamicilor noştri seculari, macaraonarii mai au curajul să ne trimită pe Ciano...

Maniu a trimis un nou Memoriu — de data asta lui Ică. Împotriva atitudinii saşilor, care au constituit un Grup Etnic Independent, adică un Stat în Stat, şi care se consideră ca parte inegrantă din Germania, primesc ordinele de la Berlin şi nu de la Bucureşti şi termină manifestele lor nu cu cuvintele: „trăiască Regele“ sau „trăiască Conducătorul“ (captatio benevolentiae!), ci cu „Heil Hitler!“ Ca la unguri, apare şi la anglofilii noştri gogoriţa autonomiei Ardealului...

În cercurile naţional-ţărăniste se pretinde că în Munţii Apuseni, oamenii concentraţi au refuzat să plece „fiindcă se rezervă pentru un alt război“! Săracii de ei, de ce nu i-o fi lăsând cafenelele politice în pace?

Zvonuri:

Se zice că generalul Pălăngeanu va fi numit sub-şef la Marele Stat Major. În locul lui ar veni la Prefectura Poliţiei generalul Trincu, actual comandant al Pieţei Bucureşti.

Pamfil Şeicaru, împuşcă-francul de după celălalt război, a devenit multimilionar. Un prieten al său pretindea că ar fi om de 3 până la 400 de milioane... După ce şi-a clădit palatul *Curentului* şi a instalat imprimeria gazetei, avea 80 de milioane datorii, faţă de un activ cam echivalent. Acum datoriile au rămas tot 80 de milioane, dar valoarea activului a trecut la 500 de milioane...

Şi ca om practic e foarte bine cu regimul, care-l însărcinează cu misiuni în străinătate. În curând va pleca în Italia „să coordoneze propaganda noastră“! Ce să coordoneze? Cât timp Italia va fi cu Ungaria în braţe, nu poate fi cu noi — după cum n-ar putea fi prietena Ungariei dacă ne-ar da mâna nouă... De ce nu pricep oamenii această simplă ecuaţie, şi-şi mai bat capul cu un mofluz instalat în lagărul vrăjmaşilor noştri?

Ca orice milionar bine văzut de Guvern, dl Şeicaru dă mese. Săptămâna trecută, prietenii mei Radian şi Cecropid au prânzit la el cu Bova Scoppa şi cu dl Ică Antonescu... Dar n-au aflat nimic interesant — poate numai atât: dl Ică s-a declarat anti-legionar feroce! Atunci de ce nu recheamă de la Berlin pe dl Amza, ataşat de presă şi legionar precum şi pe d. d. Sextil Puşcariu şi Gr. Manoilescu (fratele escrocului,

escroc şi el), amândoi legionari şi puşi în fruntea Institutului nostru Cultural din capitala Germaniei? Şi pe alţii, şi pe alţii! Bietul Bossy se zbate între o mie de legionari, şi apoi tot el e acuzat că nu poate să-i stăpânească...

Miercuri, 11 martie. Ieri-dimineaţă n-am putut înregistra decât zvonuri, cu privire la „demiterea“ lui Bárdossy, deşi înlocuirea lui se făcuse luni-seara, în ajun. Ocultismul regimului (pentru ce, Doamne, secret, în schimbarea Guvernului vecinilor noştri?) ne-a îngăduit totuşi ştiri oficiale, ieri după prânz. Bárdossy s-a retras pe motive de sănătate (să o creadă cine vrea!), în realitate demisia lui a fost provocată de încordarea relaţiilor cu Germania. Noul Guvern maghiar s-a constituit, în frunte cu Kállay, fost ministru al Agriculturii sub Gömbös. Kállay a luat *provizoriu* şi Afacerile Străine. În afară de dl Bánffy, Guvernul său e compus din necunoscuţi. Necunoscuţi cel puţin dincolo de graniţele hunilor. Faptul că Guvernul a fost compus în afară de lumea vedetelor politice (nici Kállay nu e vreo personalitate marcantă) e semnificativ... Guvernul nou are misiunea să readucă Ungaria în cadrul catehismului de la Berlin, *dar nici un om politic de seamă nu vrea să-şi ia această răspundere...*

Pentru noi schimbarea n-are vreo importanţă *directă*. Ne ura Bárdossy, ne va urî Kállay. Dar poate să aibă una *indirectă*: cu Bárdossy, Berlinul se supărase împotriva maghiarilor — cu Kállay poate să se împace iarăşi... Pentru noi nici un câştig!

Personal, prăbuşirea lui Bárdossy îmi face plăcere. Prea aveam în amintire rânjetul lui veninos şi nu pot să uit întâlnirile mele cu el, pe când eram ministru. Sub aparenţe blajine, ascundea împotriva noastră o ură de neînvins, sub milogelile lui fierbeau toate ameninţările neputinciosului plin de nădejdi de răzbunare. ...„Nous sommes un petit pays, vous étes un grand pays: soyez larges et généreux...“ — era fraza cu care termina atâtea cereri imposibile de satisfăcut...

Apoi formidabila şi nejustificata lui carieră (era un sub-mediocru), revolta simţul meu de dreptate... O fi un mediocru şi Kállay (mai mult decât sigur că e) dar cel puţin nu-l cunosc!

De pe fronturi nimic senzaţional nici azi. În Europa şi în America, opinia publică e sub impresia formidabilelor succese japoneze. Japonezii îşi netezesc victoriile şi îşi organizează ocupaţia ţinuturilor cucerite. După ultimele telegrame, au debarcat masiv în Noua Guinee, probabil cu intenţii precise împotriva Australiei, acum direct ameninţată. Au şi început bombardările aeriene a principalelor baze navale şi aeriene australiene. Pe de altă parte se pare că Comandamentul japonez vrea să termine cu rezistenţa generalului Mac Arthur în Filipine, căci au numit în fruntea forţelor ce operează pe acel front, pe generalul Yamashito, învingătorul de la Singapore...

Pe frontul rusesc, atacuri sovietice continue, respingeri încununate cu succes şi câteva contraatacuri din partea nemţilor. Bolşevicii pierd zilnic oameni şi material, degeaba — aceasta este cel puţin concluzia comunicatelor germane... Să sperăm că primăvara nu va mai întârzia...

La postul de emisie radiofonică din Londra s-au comentat obiectiv, cu mari elogii şi multă admiraţie, metodele germane de război. În opoziţie cu rutina britanică, cu regimul „biurocratic“ englezesc, s-a pus în lumină unitatea de comandament german, rapiditatea mişcărilor şi simţul practic care permite nemţilor să profite de fiecare împrejurare... Nota de pesimism a postului din Londra mai era sporită şi prin mărturisirea enormelor cheltuieli pricinuite de război: în ultimele 6 săptămâni s-au irosit în Anglia câte 14 milioane de livre pe zi, din care 12 milioane pentru cheltuielile de război propriu-zise...

La Bruxelles a explodat o bombă pe Bulevardul Auspach, cu prilejul unei manifestări populare în favoarea „Legiunii Walone“ (destinată frontului rusesc), care defila. Câţiva morţi şi răniţi...

Pierderea Imperiului Indian a fost adusă la cunoştinţă olandezilor printr-o cuvântare a lui Mussert, şeful naţional-socialiştilor neerlandezi. „E o zi neagră pentru Olanda, a declarat Mussert, o zi neagră pe care o datorăm Angliei, Statelor Unite şi Guvernului emigrat, care neau împins în război...“. Cât de neagră, nu-şi dau încă seama olandezii...

Unul din complicii atentatului împotriva lui Papen a fost arestat la Ambasada sovietică din Ankara, unde se refugiase. Ancheta nu e terminată şi pare că va mai da surprize. Englezii continuă să afirme că atentatul a fost organizat de Gestpo-ul german, de zece ani în vrăjmăşie de moarte cu Papen...

Relațiile dintre Franța și Statele Unite se răcesc din ce în ce. Presa americană aprobă bombardarea Parisului și cere să se repete. Indignare în Franța...

Roosevelt a ținut un discurs la Radio prin care anunță zile tot mai grele poporului american și îi cere tot concursul *în lupta împotriva inflației.* Dacă prețurile vor crește în continuare, spune Roosevelt, inflația nu va putea fi evitată și înflația înseamnă ruină... Pentru ca Roosevelt să vorbească așa, inflația trebuie să fi și început; cu enormele cheltuieli pe care le cere războiul, nici nu se poate altfel... Se duce dracului și dolarul!

Printr-un decret-lege apărut ieri, se instituie „Impozitul excepțional de Reîntregire" — un impozit prin care se vor încasa de la cei care n-au subscris, sumele determinate pentru împrumutul „benevol" (!!!) cu același nume. Cu sancțiuni aspre... Nimic de zi, războiul nu se duce cu alune...

Ieri a avut loc la biserica italiană un Requiem pentru Ducele de Aosta. A asistat Mareșalul Antonescu, dl Ică, membrii Guvernului și corpul diplomatic neutru și axist. Curtea era reprezentată prin Toderiță Rosett-Solescu și un aghiotant.

Joi, 12 martie. Presa berlineză face un bilanț al operațiunilor de iarnă de pe frontul rusesc și se declară foarte mulțumiă cu rezultatele lor. Forțele sovietice au fost măcinate, fără să se piardă pozițiile strategice importante ale liniei frontului. Puterea de atac a bolșevicilor a slăbit mult și permite prevederi optimiste pentru campania de primăvară și de vară. Rușii mai au material de război, dar nu știu să se servească de el, deoarece au pierdut elementele instruite ale armatei. Condițiile climatice și starea terenului nu permit încă trecerea nemților de la defensivă la ofensivă, dar aceasta va fi cu atât mai bine pregătită.

În Extremul Orient, lupta începe acum pentru stăpânirea Oceanului Indian. De fapt, Australia a fost aproape izolată, căci liniile de navigație ce uneau acest Dominion cu India, nu mai prezintă nici o siguranță...

La Londra, toate înfrângerile suferite au deprimat mult și opinia publică și Guvernul, și față de India s-a intrat pe cale concesiunilor. Se reamintește, că deja în 1940 s-a promis Indiilor situația de „Dominion" (cu un Guvern național independent). Reforma trebuia însă realizată *după război.* Acum Guvernul M. Sale se declară gata să pășească *de pe acum*, la concretizarea făgăduielilor date, cu rezerva intereselor apărării Imperiului. Cripps a primit misiunea să meargă în Indii și să studieze problema la fața locului. Pe timpul lipsei lui, Antonică Eden îi va ține locul în Cameră, ca leader. Moscova pierde însă pentru câtva timp pe cel mai bun avocat al său, la Londra...

În Camera Lorzilor s-a ridicat chestiuna Palestinei, Senioriile Lor socotind că ovreii nu sunt destul de protejați împotriva arabilor. Au găsit și momentul, Lorzii, să ia în mână interesele ovreilor... Guvernul a răspuns că Anglia are nevoie în Orientul Apropiat, *amenințat,* de concursul tuturor, prin urmare și de al arabilor...

Americanii au întreprins mari lucrări de apărare la Panama („mieux vant tard que jamais"!): 2 000 de ingineri și 50 000 de lucrători au fost puși la lucru...

Nemții au înființat o Bancă Centrală de Emisiune, în Ucraina. Banca va emite carboave, va îngriji de schimburile cu străinătatea și va reglementa distribuirea creditelor. Înființarea acestei bănci face parte din planul de organizare economică a teritoriilor rusești ocupate de germani.

Starea Regelui Suediei e mai puțin bună... Înaltul pacient duce 84 de ani în spinare și operația la care a fost supus e din cele mai grele.

Presa bulgărească, în unanimitate, vorbește cu recunoștință despre prietenia bulgaro-română (!!) cu prilejul ajutorului pe care Guvernul nostru l-a dat inundaților de la Vidin: bărci de salvare, ospitalizare pe teritoriul nostru a sinistraților și... 300 000 leva! Cât timp are să-i țină prietenia pe bulgarii noștri?

Cataclismul apelor Dunării, al căror nivel a întrecut cota cea mai ridicată în ultimii 20 de ani, începe să ne supere și pe noi. La Giurgiu mai lipseau ieri 12 centimetri pentru ca apele să inunde depozitele de zahăr ale Societății „Danubiana". S-a evacuta tot la timp. Apele au trecut peste diguri și chiar dacă nu le-au luat, va rămâne atâta apă în spatele lor (din lipsă de pompe suficiente) încât nici o însămânțare nu va putea fi făcută în primăvara aceasta...

Cancicov a depus raportul său şi aşteaptă să fie chemat de Mareşal, pentru ultimele înţelegeri — dacă se va ajunge până acolo. Se zice că Cancicov va fi numit ministru fără portofoliu şi preşedinte al Delegaţiei Economice, cu drepturi de conducere şi îndrumare a Departamentelor Economice. Mareşalul Antonescu cere în fruntea acestor departamente oameni „cu experienţă dovedită", nu diletanţi sau teoriticieni care să facă experienţe. E mai mult ca sigur — în cazul în care planul Cancicov va fi adoptat — că mai toţi miniştrii Economiei vor fi schimbaţi. Antonescu e foarte supărat pe Dănulescu, „un caraghios care a compromis regimul", şi pe Marinescu care i-ar fi dat date statistice false, cu prilejul ultimei sale vizite la Hitler. Führerul a reproşat Mareşalului că România nu şi-a îndeplinit angajamentele sale econo-mice şi i-a dovedit că cifrele cu care venise de la Bucureşti nu erau exacte... La înapoiere, a fost o scenă violentă între Mareşal, Marinescu şi finanţistul Stoenescu. Mareşalul a urlat. Miniştrii au răspuns că ei avuseseră dreptate, dar că la Cartierul lui Hitler nu se ţinuse seamă *de importurile clandestine din România*... „De ce nu mi-aţi dat o statistică privitoare la aceste importuri?" — „Fiindcă — au răspuns miniştrii — dacă am fi avut o statistică, ele n-ar mai fi fost clandestine! Le-am evaluat grosso modo şi global, socotind după unele cazuri descoperite şi împiedicate!" Şi aveau dreptate miniştrii... Dar cine ne conduce! Un paranoic autoritar, care nu ştie nimic şi crede că le ştie toate... A avut dreptate Pflaumer când a spus Mareşalului: „O ţară *nu se comandă*, o ţară *se conduce!*" Cu regimul cazon, o fi bine din punct de vedere politic (?), dar din punct de vedere economic mergem direct la faliment...

Cei care au vorbit în ultima vreme cu Mareşalul îmi povestesc că e furios pe marea industrie, care câştigă prea mult (vai de ea!) şi că va crea uzine de Stat, în fiecare ramură şi că industriile particulare vor trebui să-şi conformeze preţurile cu ale fabricilor oficiale! Industriaşii vor fi încântaţi, căci preţurile Statului vor fi mult mai ridicate ca ale lor! Antonescu vrea ca industria să-şi scadă preţurile şi cu logica care-l caracterizează a spus lui Manolescu-Strunga că principala lui preocupare în momentul de faţă (pe terenul economic!) *e sporirea salariilor muncitorilor*!!! Şi ăsta face demagogie...

Mareşalul s-a mai declarat entuziasmat de agricultura sovietică... Colhozurile l-au umplut de admiraţie, căci randamentul unui hectar în Ucraina[1] sub ruşi, a fost de 4 000 kg la un hectar (graminee) în loc de 800, la noi... Avantajele culturii mari, ale mecanizării, ale raţionalizării şi ale selecţiei seminţelor sunt mari; nu era nevoie de experienţa colhozurilor — dar cum împacă Mareşalul dorinţa lui de ridicare a muncitorilor, cu regimul sovietic care a transformat „omul" într-o mizerabilă şi prăpădită unealtă? Logică, şi aci.

[1] Cernoziomul din Ucraina nu se poate compara cu pământurile noastre argiloase sau istovite...

Pe un raport al generalului de la Finanţe, Mareşalul a pus rezoluţia: „Dl Stoenescu vrea să facă pe Schacht; să se mulţumească să prezideze *deocamdată* Delegaţia Economică...". Tot logica cazonă...

———

La ultima sa călătorie la Marele Cartier german, Antonescu a remis lui Hitler un Memoriu privitor la drepturile României şi la reacţia produsă în Ardeal de spurcatul Arbitraj de la Viena din 1940. În acest memoriu, Mareşalul afirmă *că chestiunea Transilvaniei e şi va fi mai importantă pentru pacea Europei decât a fost chestiuna Coridorului polonez*... Maniu şi Brătianu (Gheorghe), care au citit Memoriul au declarat că a fost foarte bine redactat, *şi că ei nu l-ar fi conceput altfel*... Ce peltea trebuie să fie!

———

Schimbarea de Guvern la Budapesta nu schimbă nimic, în realitate, şi în politica maghiară. Tot aceeaşi oameni, magnaţii şi asociaţii lor ovreii, trag sforile. Bárdossy era prizonierul lor — actualul Guvern cu Kállay în frunte e compus din oamenii lor de paie... La Berlin, schimbarea de Guvern de la Budapesta n-a produs nici o impresie, nici o reacţie. Cunosc, se vede, şi nemţii dedesubturile politicii maghiare...

Numai să continue, fie şi cu reticenţe, Kállay politica lui Bárdossy... Mareşalul Antonescu spunea cuiva: „Dea Dumnezeu să nu trimită ungurii tot atâţi soldaţi pe front, cât noi!" Această exclamaţie ca şi Memoriul înaintat lui Hitler la ultima vizită, *dovedesc că Antonescu nu are în buzunar, cum s-a spus, Ardealul ce ni s-a furat*. Şi că mai are de furcă ca să-l obţină... Dar putem socoti, că azi, conjunctura ne e favorabilă nouă... Dar vorba românului, „toamna se numără bobocii" şi vor mai trece multe veri până să vină toamna pe care o aşteptăm noi...

———

Pentru campania viitoare în Rusia, centrele noastre de aprovizionare vor fi la Nicolaev. Nemţii ne-au însărcinat pe noi să normalizăm calea ferată care leagă Odessa de Nicolaev, cale ce n-a fost normalizată până acum.

———

După manifestările legionare de care s-a ciocnit Petrovici în inspecția lui de la Cernăuți și de la Iași[1], și după Consiliul de Miniștri care a urmat, s-au luat măsuri drastice. S-au concentrat și s-au trimis pe front cu recomandații speciale de însărcinări în prima linie (ca să nu se mai întoarcă!), vreo 360 de tineri...

Zilele trecute a fost concentrat și Ion Sân Georgiu, locotenent în rezervă, în vârstă de 52 de ani și trimis și el pe front. Desigur nu ca legionar, căci legionar n-a fost și nu e (dimpotrivă, era să-l omoare Verzii) — dar probabil pentru altă vină, căci lichea și escroc cum e, e capabil de orice...

Convins însă că fusese concentrat și trimis pe front ca să fie ucis, Sân Giorgiu s-a dus la Statul Major și în fața mai multor ofițeri a protestat cu vehemență împotriva concentrării lui, dată fiind vârsta sa și situația sa de profesor universitar (conferențiar de Germană). Prostestele sale n-au servit însă la nimic. Ofițerii au declarat că „așa era ordinul" și că nu pot schimba nimic. Sân Giorgiu s-a înfuriat, a dat cu pumnul în masă și a strigat: „Așa? Ei bine, *veți primi ordin de la Legația germană să mă desconcentrați*!" Ofițerii au încheiat proces-verbal și au dat pe Sân Giorgiu în judecată. Procesul s-a instruit în 3 zile și judecata a fost pronunțată aseară, după o oră de dezbateri: 6 ani de temniță grea, degradarea și pierderea drepturilor politice, prin urmare și a catedrei sale...

Severă sentință, dar meritată *prin tot trecutul său*, de pușlama care și-a bătut joc de lume...

Și atunci să ne punem întrebarea: Cum a fost îngăduit acestui domn, *sub regim de cenzură*, să-și scoată de doi ani de zile fițuica săptămânală *Chemarea Vremii* în care șantaja pe cine nu-i da bani?

Manolescu-Strunga povestea ieri la dejunul Miliardarilor că Direcția generală a P. T. T. îi cerea 4 milioane 1/2 lei pentru plata funcționării unui post telefonic pe care-l istalase la Strunga pe vremea cât a fost ministru... Și mai povestea că armata a luat posesie de moșia sa, a ciopârțit-o de doi ani de zile construind tranșee, cazemate și câte și mai câte, așa încât i-a stricat toate rosturile — ceea ce n-a împidicat fiscul să i-o evalueze la recensământ la 2 1/2 milioane lei venit... „Les melheurs d'un prevaricateur" — titlu de roman...

---

[1] La Iași, la unul din licee, când Petrovici a intrat în clasa a VII-a sau a VIII-a, toți elevii în picioare au intonat cântece legionare...

Într-un Consiliu de Miniștri, ținut ieri sub președinția Mareșalului Antonescu, s-a hotărât să se însemne pe fiecare sapă, cazma, furcă etc. *prețul inclusiv taxele,* ca lucrătorii rurali să nu mai poată fi speculați... Cu ce se ocupă Conducătorul Statului!!! Cum să meargă lucrurile bine?

Ministerul Agriculturii a înființat 36 de premii în sumă totală de 700 000 lei pentru stârpirea ciorilor. Măsură excelentă, dar care a scăpat inițiativei Conducătorului, căci n-a fost propusă în Consiliul de Miniștri!...

Se vorbește de trimiterea lui Gr. Carp la Berlin, ca împuternicit economic (post analog cu al lui Neubacker la noi). Cred că Carp nu va fi prost să primească să-și rupă șalele acolo... Aici, la Banca de Credit și în consilii câșigă bani buni...

Înainte de a se gândi la Carp, Antonescu ar fi propus postul lui Resmeriță, dar acesta a cerut titlul de ministru și Antonescu n-a vrut să i-l dea...

Vineri 13 martie. Pe fronturi același ritm: continuă să meargă prost pentru anglo-ruso-americani. Pe frontul rusesc, bolșevicii sunt pretutindeni respinși cu mari pierderi pentru ei; pe toate mările submarinele și avioanele germanilor, italienilor și japonezilor scufundă vase inamice; în Extremul Orient, pare că viitoarea ofensivă japoneză se îndreaptă spre Australia...

Subsecretarul de Stat din Washington, Summer Welles a declarat oficial că Franța s-a obligat (?) față de Statele Unite să nu tolereze debarcarea de japonezi în Madagascar...

Apropierea japonezilor de granițele Indiei și declarațiile oficiale de la Londra, precum și apropiata sosire a lui Cripps, au înviorat pretențiile naționaliste pe Valea Gangelui... Întruniri și congrese în perspectivă — cu amenințarea inamicului, la poartă. Au și început evacuările: de la Calcutta, din 2 milioane de locuitori au fost evacuați 500 000... Au fost evacuate de asemenea Karaci și Colombo, în Ceylon... Pretind nemții.

Papen pleacă la Berlin să se consoleze că n-a fost ucis la Ankara...

În Iran, situația e critică — spun nemții. Anarhia domnește pretutindeni. Rușii nu se înțeleg cu englezii și se vrăjmășesc chiar... Nu degeaba a declarat Stalin, mai deunăzi că „Sovietele n-au aliați"! (Butada fusese provocată de lipsa ajutorului anglo-american...). În tot cazul, colaborarea anglo-rusă a dat greș în Persia, unde inerția britanică nu parvine să domolească exacțiunile sovietice...

Dunărea s-a revărsat și în Ungaria. Telegramele de azi pretind că peste 70 000 hectare de culturi au fost inundate. De *culturi*? Greu de crezut... În tot cazul ungurii vor fi siliți să-și mai pună apă în vin...

O serie de primari rurali, prinși cu ocaua mică au fost trimiși în lagăr. Bieții rurali! De urbani însă nu se ocupă nimeni și în fruntea Bucureștilor stă tot primarul Florescu, dat în judecată de Comisia Specială (care anchetează gestiunea Ministerului Armamentului) — pentru nereguli mai serioase ca cele comise de primarii din Râșnov sau din Christeștii Botoșanilor...

S-a înființat un „Institutul pentru Istoria Națională", anexat la catedra lui Giurescu de la Facultatea de Litere din București. Ne lipsea...

Anarhia vremurilor permite cele mai îndrăznețe întreprinderi. Doi pungași, îmbrăcați unul în uniformă de soldat român iar celălalt în uniformă de soldat german, s-au prezentat în mai multe case și au rechiziționat în numele armatei, ghiozdanele și geamantanele de piele... Rechiziționații s-au supus, căci la toate mizeriile impuse zilnic de regim se așteaptă oamenii... Un comunicat special destăinuiește pungășia și cere victimelor să se adreseze Poliției. Frumoasă consolare pentru cei păgubiți!

La Londra se distribuie de câtva timp pâine facută din făină amestecată cu *pătlăgele roșii*! Se zice că e foarte bună și că va fi introdusă și la noi!

Dl Pană, subsecretar la Agricultură, a promulgat un decret-lege pentru reglementarea arendărilor de pământ... în viitor. Dar prin acest decret, declară inatacabile contractele existente și abrogă art. 27 din

Legea Agrară (1921) pe baza căruia se puteau rezilia contractele leonine încheiate prin abuz și necorespunzătoare intereselor generale agrare. Dl Pană e arendaș a 5 moșii, în Ialomița și Brăila... Regimul primenirii morale!

„Incopul" a deschis o frumoasă expoziție. Un Consiliu de Miniștri, ținut ieri, a luat act de „reînvierea Cooperației" la noi. Comunicatul ne arată că de unde din totalul tranzacțiilor rurale numai un 2% se făce în 1940 prin Cooperație, în 1941 s-au înregistrat 78 % din masa deverului. Ce aberație! Tranzacțiile prin Cooperație au crescut fiindcă cooperativele cu „Incopul" în frunte au devenit agențiile de cumpărare și de desfacere ale Statului, care a monopolizat tot comerțul agricol și rural, dar nu fiindcă Cooperația a înviat prin impulsul regimului Antonescu. Cooperația nu se dezvoltă de sus în jos, ci de jos în sus, și jos e tot atât de moartă la noi cât a constatat-o expertul danez adus de Călinescu în 1939! Nimic nu s-a schimbat la noi: Cooperația e ce a fost — adică zero — și minciuna continuă să domnească!

Că „Incopul" o fi lucrat bine în contul Statului, e altă chestiune — foarte discutabilă — dar să nu se vorbească de *reînvierea cooperației*!

O bombă a explodat azi-noapte la Gara de Nord și a ucis sau rănit mai multe sute de călători, mai toți soldați. Singurul ziar care dă știre e *Curentul*, celelalte sunt mute. Mute de ce? Ordin de la Cenzură? Atunci cum a publicat *Curentul*? De altmintreli informația *Curentului* e lipsită de claritate și de orice comentariu...

Ne vin păsările de primăvară: se zice că ar fi fost ieri două alarme la Ploiești și alta la Buzău. Unii spun că s-a tras, alții că n-au fost totuși văzute avioane inamice... Se mai zice că Odessa ar fi fost crunt bombardată. Se spun atâtea — or fi și știrile acestea de valoare altora, care contribuie numai să demoralizeze lumea...

Sâmbătă, 14 martie. Ionel Boambă vine la mine cu o știre foarte proastă: combinația Cancicov a căzut în apă! Dacă știrea e adevărată, e o nenorocire — nu că ar fi fost Cancicov cine știe cine, dar planul lui, alcătuit pe bazele bunului simț și al experienței altora, ar fi putut consolida Statul pe marginea prăpastiei și salva ce mai este de sal-

vat în această dezmoștenită țară... Boambă crede însă, că *planul* de coordonare economică propus de Cancicov ar fi fost reținut de Antonescu, dar dat pentru punere în aplicare ignorantului și ne-experimentatului general Stoe-nescu (!!!), omul secăturii de Ică... Deoarece Mareșalul nu s-a înțeles cu Cancicov, e probabil că planul lui, dacă a fost adoptat, n-a fost adoptat decât ciuntit. Ciuntit, și pe mâna lui Stoenescu cu „etatistul" [Mircea] Vulcănescu la spate și cu Ică, colac peste pupăză — apoi stăm bine!

....

———

Afurisită climă mai avem și noi? După o zi de primăvară joi, ieri iarnă din nou! Joi la orele 16 erau + 10° — ieri la aceeași oră – 5°! Dintr-o zi la alta 15 grade de diferență! Ieri-seară a fulguit, în Ardeal a nins! Azi-dimineață – 6°, acum (orele 10), bate soarele de primăvară! Azi e prima adevărată babă (1 martie stil vechi), babă cu soare dar cu dinți!

Abia am scăpat de ororile unei ierni siberiene, și iată că vin pacostele primăverii: inundațiile! Dunărea a crescut cu 7 metri peste nivelul ei normal. La Giurgiu, și în toată regiunea bălților se anunță revărsări mari. Fabrica de zahăr „Danubiana" e sub apă. În Banat, Bega a ieșit din maluri și e prăpăd... S-a trimis armată română și germană în ajutorul populației înecate... Tot lucruri bune...

———

Ziarele de azi-dimineață publică două comunicate:

1) În edificiul palatului administrativ C.F.R. (în construcție în fața Gării de Nord), într-o sală amenajată la parter ca adăpost pentru soldații și țăranii veniți de cu seară să ia trenuri dimineața, au izbucnit pe neașteptate, noaptea de joi spre vineri, la orele 2, *gaze și flăcări*. Din 200 de oameni adăpostiți acolo, 103 au fost răniți (arși) și internați la spitale...

Din acest comunicat ar reieși că n-a fost o explozie de bombă, cum s-a spus ieri, și că n-au fost morți... Asupra *cauzei* care a provocat invazia de gaze și flăcările, nu se spune nimic; „o anchetă este în curs"...

2) Al doilea comunicat previne populația *să nu se atingă de baloanele ce ar* putea cădea în oraș, deoarece firele metalice ce atârnă de ele s-ar putea încărca cu electricitate din contacul lor cu cablurile tramvaiului și electrocuta pe imprudenți, *sau determina aprinderi de gaze.* Populația este invitată, în cazul unei aterizări accidentale de baloane să prevină autoritățile, care vor trimite specialiști obișnuiți cu manipularea unor asemenea aparate...

Să fie o legătură între cele două comunicate? Pe Bulevardul Dinicu Golescu trece un tramvai... Până acum n-am putut afla nimic precis — și la fața locului nu se poate pătrunde... Regimul ocultismului și ermetismului! Să-l ia dracul!

———

Primul ministru al Japoniei, Tojo, a sfătuit la Radio pe indieni și pe australieni să încheie pace separată, rupându-se din Imperiul Britanic. Japonia le garantează independența complectă și integritatea teritoriului. Altfel, ambele țări vor fi expuse la ororile războiului pe teritoriul lor. Două escadre au și pornit, cu trupe multe japoneze, spre Port-Moresby, în Noua Guinee. Port-Moresby va fi baza navală de unde forțele japoneze vor ataca Australia...

Înfrângerile engleze și ademenitoarele propuneri japoneze au produs — spun telegramele Axei — impresie mare și în Indii și în Australia. În Indii, deocamdată agitație destul de intensă, dar haotică. În Australia în schimb, curentul pentru încheierea unei păci separate câștigă zilnic teren. O propune pe față, în întruniri tot mai populate, Alan Raymond, președintele „Asociației pentru Independența Australiei"... Australia se vede într-o stare disperată: marina i-a fost distrusă; jumătate din puținele ei trupe sunt în Africa și în Iran sau în Siria; tăiată de restul lumii, ea nu poate conta nici pe ajutorul Angliei, nici pe cel al Americii...

Înainte de a fi pornit la drum, misiunea lui Cripps pare deja compromisă. Toate vocile care se ridică în Indii cer *înfăptuiri* și *libertate* imediate: în făgăduielile Angliei nu mai crede nimeni, după experiența făcută în ultimul război...

În Iran, pare că rușii procedează la bolșevizarea întregii țări, fără ca englezii să li se opună. E drept că o afirmă nemții, poate numai ca să doboare și mai mult prestigiul Angliei în fața lumii...

Comunicatul german de ieri afirmă că puternice forțe sovietice au fost nimicite la est de Harkov și în regiunea Donețului.

———

Japonezii au ocupat orașul Medan, capitala Insulei Sumatra.

———

La Berlin se crede că, sub presiunea Statelor Unite, Brazilia va declara război Puterilor Axei. Presa germană adaugă că intrarea Braziliei în luptă nu va modifica întru nimic șansele războiului...

———

Starea Regelui Suediei e satisfăcătoare — declară buletinul medical de ieri. Puterile pacientului revin şi pofta de mâncare... Să mai aşteptăm, căci cazul e grav...

———

Un cârciumar din strada Ţepeş-Vodă a fost asasinat. E al 3-lea asasinat, în Bucureşti, într-o săptămână. Mergem bine. Premenirea morală, sub auspiciile masacrelor de la Jilava...

———

Cine o fi urmărind cu atâta ură pe ovrei. După toate câte li s-au întâmplat, acum se iau cele mai severe măsuri împotriva „camuflării proprietăţilor şi drepturilor evreieşti" — ca şi cum proprietăţile nu ar fi fost ale lor, ca şi cum *ca oameni*, n-ar mai avea nici un drept!

În acelaşi timp va apare un decret prin care se va lua ovreilor dreptul să mai locuiască în Bucureşti în centrul oraşului (Culoarea de Galben)...

Să nu plătim într-o zi scump, toate aceste nebunii...

Am fost toată viaţa mea antisemit — dar acum, în faţă de atâtea nedreptăţi, simt cum devin pe zi ce trece, filo-semit!

———

Duminică, 15 martie. Baba de ieri şi baba de azi nu s-au arătat prea posomorâte şi au lăsat soarele să iasă puţin din nori. Dar ne-au arătat dinţii: termometrul se joacă în jurul lui zero grade. Şi iarna se joacă cu noi...

———

Mi se confirmă din toate părţile eşuarea tratativelor Cancicov. Totul s-ar fi terminat cu schimbul a două scrisori, care a urmat depunerea raportului lui Cancicov. După ce a citit raportul, Mareşalul a scris prima scrisoare cerând lui Cancicov precizări asupra unor anumite abuzuri semnalate de el, şi numele colaboratorilor *experimentaţi* pe care ar fi dorit să-i utilizeze. Cancicov, care din informaţiile sale şi din chiar tonul scrisorii pricepuse că propunerile sale nu erau să fie acceptate — a răspuns foarte scurt că, în ce privea prima întrebare nu putea da precizări, dar putea pune pe Mareşal în măsură, dacă o va cere, să descopere şi el, cu firul cel bun în mână, abuzurile de care se izbise dânsul — iar cu privire la a doua întrebare, că ea nu se putea pune decât după ce planul său ar fi fost aprobat...

Cancicov a scris şi a plecat la Sibiu unde socru-său Crăiescu (tatăl vitreg al Georgetei) e bolnav pe moarte. Ţin aceste informaţii de la Creţeanu, care, la rândul său le ţinea direct de la Cancicov...

Pare că combinaţia Cancicov a fost torpilată de Ică, care a priceput că azi economicul nu poate fi despărţit de politic şi că numirea lui Cancicov în fruntea îndrumării economice a Guvernului ar fi însemnat în realitate înscăunarea acestuia în fruntea întregii activităţi guvernamentale şi prin urmare decapitarea lui, a lui Ică. „Conştiinţa mea", cum îl numeşte Mareşalul pe Ică, a reacţionat cum era de aşteptat şi toate planurile cu Cancicov au căzut baltă...

E păcat, căci planul era bun. Aşa cum sunt întocmite, lucrurile vor merge tot mai prost. Zvonul că planul Cancicov a fost adoptat, dar încredinţat pentru execuţie generalului Stoenescu, nu e adevărat. Generalul Stoenescu a fost confirmat preşedinte al Delegaţiei Economice, în calitatea sa de ministru de Finanţe, fiindcă Delegaţia a fost repusă în funcţie şi a fost totdeauna prezidată de ministrul de Finanţe. Delegaţia Economică a fost însă lăsată cum era, adică fără plan şi fără autoritate... Şi Creţeanu mi-a confirmat rezoluţia Mareşalului cu „generalul Stoenescu se crede Schacht", rezoluţie ce nu pare a sublinia nici multă stimă, nici multă încredere din partea Conducătorului pentru ministrul său de Finanţe. Circumstanţele vor impune însă Guvernului, cu sau fără Cancicov, un plan de coordonare economică, căci altfel vacile de muls vor pieri toate...

———

Prat, ministrul Spaniei la Ankara, în treacăt prin Bucureşti, a dejunat ieri la noi şi ne-a povestit de la turci. Nu încape nici o îndoială că atentatul de la Ankara a a fost îndreptat împotriva lui Papen şi că a fost săvârşit din iniţiativa Sovietelor. Mulţumită politicii turceşti, care „se pricepe" în dezlegarea limbilor, s-a putut afla un complot întreg ale cărui fire merg prin Consulatul sovietic din Istanbul până la Ambasada rusească din Ankara. Scopul urmărit era distrugerea relaţiilor de prietenie dintre Germania şi Turcia, provocarea unui ultimatum nemţesc şi crearea unui front în Tracia, fie şi numai de ameninţare, silind însă pe germani să arunce 15–20 de divizii pe Maritza şi să slăbească astfel frontul rusesc...

Ca să tulbure pe de altă parte stările interne din Turcia, planul complotului mai prevedea şi uciderea succesivă a lui Ismet Inönü (Preşedintele Republicii), a lui Saracioglu (ministrul de Externe), a lui Menemcioglu (secretarul Ministerului Afacerilor Străine), a mareşalului Ciakmak (şeful Armatei) şi altor personalităţi politice. Se urmărea astfel o schimbare totală de regim, înlăturarea elementelor politice antisovietice şi posibilitatea instituirii unui Guvern filo-moscovit, obţinut în zăpăceala momentului prin presiunea englezilor...

Papen şi soţia sa au scăpat ca prin minune. Mantaua d-nei von Papen a fost împroşcată cu firimiţe de carne şi cu sânge din trupul asasinului... Explozia a fost atât de violentă încât perechea Papen a fost trântită la pământ şi Papen s-a ales cu o otită traumatică... Din instrucţie s-a aflat că ucigaşul nu ştia că duce în braţe o bombă explozivă: i se spusese că era o maşină de invenţie nouă, care degaja, prin apăsarea unui buton, *raze ultra violete care omorau la distanţă fără zgomot şi fără urme.* În această ipoteză (să fie adevărată?) individul ar fi apăsat pe buton prea devreme, socotind prielnică distanţa pentru desfăşurarea razelor!!!

Din el, n-a mai rămas, după explozie, decât un picior, pălăria... şi organul sexual zvârlit şi lipit de un zid!!! Organul sexual, *lipsit de circumciziune*, a permis să se constate imediat că asasinul nu era turc — iar pălăria asasinului ar fi dus la identificarea lui. Omul era un sârb de la Uscul, trimis toamna trecută la Moscova *să facă şcoală de terorism*, dar se vede că n-avea vocaţie, sau că a învăţat prost, căci s-a încurcat în executarea misiunii sale...

Afirmaţiile *Isvestii* de la Moscova, reproduse de presa şi de posturile de radio anglo-americane, cum că complotul a fost înscenat de Gestapo-ul german, sunt copilăreşti, povesteşte Prat, faţă de materialul adunat de Poliţia turcească şi care va face obiectul unei publicaţii speciale...

În afară de amănuntele atentatului, Prat ne-a mai spus lucruri interesante. Turcii, întrucât se poate vorbi de opinie publică la ei, nu sunt animaţi decât de un singur sentiment: ura împotriva Sovietelor. Alianţa cu Anglia a fost populară cât timp Rusia a fost de partea Germaniei, aşa încât turcii vedeau în englezi apărătorii lor împotriva Sovietelor. De când au dat însă mâna cu bolşevicii, sentimentele poporului s-au schimbat cu totul. Clasele superioare au început să-şi aducă aminte că Anglia a fost constant în cursul Istoriei inamica Turciei (cum rămâne cu atâtea împrejurări în care Sultanii s-au folosit de sprijinul britanic împotriva Rusiei?) şi şi-au mai adus aminte şi de camaraderia de arme cu nemţii în războiul din 1914–1918. Papen, care a servit în armata turcească (în misiune, pe vremea când era militar), a păstrat multe prietenii printre ofiţerii superiori turci, şi cu dibăcia lui, a ştiut să se folosească de ele. Azi, se poate afirma că în Turcia, armata este toată filo-germană, iar lumea politică anti-sovietică. *Nimeni nu vrea război.* Prat crede, că dacă ar fi să intre în război, *Turcia n-ar intra decât contra Sovietelor, prin urmare alături de nemţi...*

Ismet Inönü se bucură de o autoritate şi de o popularitate poate şi mai mare decât Kemal... Autoritatea i-a dat-o inteligenţa lui şi puritatea moravurilor sale: foarte religios, duce o viaţă de sfânt, cu atât mai impresionantă cu cât e pusă în opoziţie cu destrăbălarea lui Kemal. Popularitatea, i-a dat-o purtarea sa faţă de sentimentele religioase musulmane, atât de persistente în straturile mulţimii. De unde sub Kemal nici un soldat turc n-avea voie să intre într-o giamie, acum în fiecare vineri, trupele asistă la serviciul religios, în formaţii comandate de ofiţeri şi în mare ţinută... De unde Kemal dărâma giamiile, Ismet Inönü le repară şi le înzestrează din nou... O reacţie împotriva „modernismului" şi „occidentalismului" îşi face drum. Portretele foştilor demnitari, cu fes şi cu stambuline au reapărut prin case, vinul şi carnea de porc încep să fie din nou îndepărtate de pe mesele musulmane. Titlul de paşă, de bey, au apărut din nou. În fine numele de familie impuse de Kemal continuă să fie întrebuinţate în relaţiile oficiale, dar în intimitate vechiul sistem de denumire a reintrat în uz. Mareşalul Ciakmak ar fi aproape ofensat dacă în conversaţie ar fi interpelat cu „Domnule Mareşal Ciakmak" şi nu i s-ar spune Fevsi-Paşa...

Prat mai pretinde că în Siria, englezii şi gaulliştii nu se înţeleg deloc, că între soldaţii francezi şi britanici sunt bătăii continue ce merg până la omor... Şi în Egipt, atmosfera ar fi cu totul neprielnică englezilor. Soldaţii neozeelandezi şi australieni jefuiesc fără ruşine şi în ziua mare prăvăliile din Cairo şi Alexandria şi populaţia indigenă îi urăşte de moarte. Acum în urmă, Guvernul egiptean a trebuit să suprime reprezentaţiile de cinematograf din cauza manifestaţiilor anti-engleze. Spectatorii aclamau pe Hitler, „salvatorul Egiptului" din ghearele britanicilor...

Ambasadorul japonez la Ankara ar fi spus lui Prat că la vară armata Mikado-ului va ataca Vladivostokul şi pe ruşi...

Tot ce povesteşte Prat trebuie luat cu oarecare rezervă, dar chiar cu această rezervă, din spusele lui se pot trage concluzii interesante...

De pe front veşti contradictorii. Comunicatele germane pretind că atacurile înverşunate ale ruşilor pe Doneţ şi în peninsula Kerci au fost respinse cu mari pierderi pentru sovietici. La Kerci ar fi fost respins în ziua de13 un mare atac, în care ruşii ar fi pierdut 46 care blindate. La Statul nostru Major (după câte îmi spune Cernescu că ar fi aflat de la generalul Tătăranu), ar fi venit ştirea că ai noştri au mâncat din nou bătaie, tocmai în ziua de vineri... Ruşii ar fi năvălit cu enorm material motorizat (e de necrezut ce stocuri inepuizabile au...), pe care l-ar fi trecut peste strâmtoarea Kerci-ului îngheţată. De o fi aşa, vor face nemţii ce trebuie ca să restabilească situaţia — dar ar fi vreme să-şi sporească forţele pe front şi să opună ce trebuie sălbaticilor...

Buletinul german anunţă că de la 6 la 12 martie au fost doborâte 209 avioane ruseşti, contra 9 germane. De la începutul campaniei de iarnă, sovieticii ar fi pierdut 3 134 de avioane... Tot întrebarea: de unde mai scot?

Japonezii termină cu ocuparea Sumatrei. La ordinea zilei în tactica lor, pare să fie acum încercuirea Australiei prin tăierea tuturor căilor ei de comunicaţie maritimă cu Anglia şi cu America. Se urmăreşte astfel o pace separată cu Australia, înainte de începerea unei acţiuni împotriva Indiilor sau a Siberiei. Atitudinea Australiei nu se deseneează până acum...

Între Italia şi Germania au fost semnate mai multe acorduri menite să reglementeze schimburile economice până la sfârşitul anului 1942, între cele două principale Puteri ale Axei. La baza lor stă principiul unei strânse colaborări în fabricarea armamentului şi a muniţiilor de război.

Banca Românească a ţinut ieri o adunare generală extraordinară în care şi-a sporit capitalul ei de la 400 milioane la un miliard lei. Înainte de toate pentru motive fiscale...

Societatea „Lares“ şi-a reînceput ieri cursele regulate şi zilnice între Bucureşti — Budapesta şi Viena. Să se fi sfârşit iarna?

Ieri s-a slujit un parastas în pomenirea lui Titulescu şi astăzi altul în a lui Nae Ionescu. N-am fost nici la unul nici la altul. Pentru *ce* m-aş fi dus la al lui Titulescu, şi pentru *cine* la al lui Nae Ionescu?

Pandit (să nu se citească „Bandit“) Nehne, şeful iridentiştilor hinduşi a început să ţină întruniri împotriva englezilor. Un semn al timpurilor. Între populaţia hindusă şi poliţia britanică au avut loc mai multe ciocniri. Morţi şi răniţi. Asta s-a mai văzut...

Panică la New-York: un obuz a căzut şi s-a înfipt în al 30-lea etaj al imobilului „Equitable Building“, unul din zgârie-norii metropolei americane. Americanii au crezut că era o bombă aruncată de nemţi şi

s-au speriat. Le-a trecut însă spaima după ce au aflat că era vorba de un obuz al apărării antiaeriene, căzut unde nu trebuia...

Luni, 16 martie. Ştirea adusă de Cernescu de la Statul Major, despre o înfrângere suferită la Kerci, nu pare exactă. Colonelul Olteanu[1] (care mi-a dat totdeauna informaţii exacte) mi-a telefonat azi-dimineaţă că într-adevăr a fost un atac mai violent din partea ruşilor în peninsula Kerci, dar că nemţii au adus repede forţe suficiente şi că situaţia s-a restabilit cu mari, foarte mari pierderi pentru sovietici. Olteanu a adăugat să n-am nici o grijă pentru frontul oriental, *căci toate sunt în regulă, şi totul merge cum trebuie...* Pe de altă parte Comunicatul german de aseară e categoric: toate atacurile în regiunea Doneţului şi a Kerciului au fost respinse cu mari pierderi pentru ruşi, care numai la Kerci au pierdut în ziua de 14 martie, 42 de care de asalt din circa 80 cu câte atacaseră.

Concluzia de tras, în ce priveşte informaţia lui Cernescu, este că sau dânsul n-a înţeles ce i-a spus Tătăranu[2], sau că nici n-a văzut pe Tătăranu şi că a îmbrăcat cu autoritatea acestuia zvonuri culese prin birourile Statului Major şi neîntemeiate.

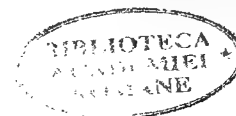
Să fim deci optimişti mai departe, în ce priveşte situaţia de la Răsărit, cel puţin.

Comunicatul german de aseară mai spune că ruşii au pierdut în total, în zilele de 13 şi 14 martie, 138 de care de asalt.

Interesante sunt şi cifrele pe care le dă cu privire la scufundările de pe coasta americană a Atlanticului, de la prima apariţie a submarinelor în acea regiune. Au fost scufundate 151 de vase cu un volum total de 1 029 000 tone, *tonaj egal cu construcţiile americane în anul 1941.* În aceste cifre intră 58 tancuri pentru petrol cu capacitate totală de 442 000 tone. Au fost scufundate 58 tancuri dintr-un total de 286, adică cam a 5-a parte... Primul ministru canadian a confirmat aceste pierderi într-un recent discurs şi a declarat că, dacă scufundările continuă în acelaşi ritm, şi nu se găsesc mijloacele de a le opri, situaţia anglo-americanilor va deveni critică...

Hitler a ţinut ieri un bun şi frumos discurs, cu prilejul comemorării anuale a morţilor căzuţi în războiul prezent şi în cel din 1914–1918.

[1] Şeful de cabinet al generalului Pantazi, ministrul Apărării Naţionale.
[2] Declaraţiile puse de Cernescu în seama generalului Tătăranu nu corespundeau de altmintreli cu optimismul mie arătat de curând de acest general.

Tipul are talent, bun simţ şi vigoare. Nu e de mirat că inspiră atâta încredere poporului german...

Ceremonia, înălţătoare, a avut loc la Zeng-Haus (Unter de Linden), la Berlin. Ceremonii identice s-au desfăşurat în toate oraşele germane, pe fronturi, şi în capitalele ţărilor străine în care se află Reichul reprezntat. La Bucureşti, dl Killinger a depus o coroană pe Mormântul soldatului necunoscut şi a pronunţat o cuvântare „în genul său special", la cimitirul militar german.

La Rio de Janeiro au avut loc manifestaţii zgomotoase anti-axiste (probabil organizate de comunişti, încă foarte numeroşi în Brazilia). Ca să împrăştie lumea, trupa a trebuit să tragă în mulţime...

Generalul Wavel a ţinut o cuvântare foarte pesimistă la Delhi, în care a mărturisit gravitatea înfrângerilor suferite de Anglia. Ca scuze, generalul a invocat răzleţirea frontului întins pe suprafaţa întreagă a globului aşa încât perdeaua de apărare britanică a ajuns prea subţire — precum şi nepregătirea trupelor pentru războiul special ce li s-a impus. A mai spus că ar fi fost mai bine ca totalul forţelor engleze să fi fost concentrat într-un singur punct, în Orientul Apropiat spre exmplu, şi să nu fi fost împrăştiat în grupuri insuficiente, în atâtea regiuni îndepărtate unele de altele... Factorul „timp" a fost apoi continuu defavorabil englezilor, care au sosit pretutindeni prea târziu... Cuvântarea lui Wavel nu e menită să însufleţească spiritul combativ al trupelor britanice...

De citat următoarele declaraţii ale lui Wavell: „Pierdem cursa de întrecere cu timpul. La Singapore am pierdut această cursă cu 4 sau 5 ore. Japonezii au înaintat mai repede decît am crezut noi, iar întăririle noastre au sosit prea târziu..."

Agenţiile telegrafice germane şi italiene pretind că ar fi aflat prin Lisabona propunerile pe care le va face Cripps fruntaşilor hinduşi şi le rezumă în următoarele puncte:

1) O declaraţie solemnă a Marii Britanii cuprinzând promisiunea de a acorda Indiilor statutul unui Dominion, la sfârşitul războiului actual.

2) Convocarea unei conferinţe „a mesei rotunde", care să caute soluţii pentru problemele care despart azi diferitele comunităţi indiene.

3) Restabilirea Guvernelor regionale (azi nu mai sunt decât patru asemenea Guverne).

4) O foarte largă participare a hinduşilor în Consiliul Vice-Regelui.

5) O autonomie administrativă largă, menită să pregătească Indiile pentru rolul lor de Dominion.

6) O organizare a armatei indiene care să asigure apărarea ţării.

7) Participarea Indiilor la sistemul alianţelor democratice. (!!!)

8) Angajamentul Angliei şi al Statelor Unite de a crea o puternică industrie militară în Indii (!!).

Mai sunt şi alte puncte privind amnistia pentru condamnaţii politici, libertatea presei, libertatea de păreri etc.

Greutatea cea mare va fi să se pună cele 350 milioane de locuitori ai Indiilor de acord între ei. Într-o ţară de „clase" între care învrăjbirea merge până la declararea unora din ele atât de spurcate încât celelalte n-au voie să le atingă — într-o ţară în care musulmanii, budiştii, adoratorii soarelui se vrăjmăşesc de moarte, nu e nimic de făcut pe calea unirii. Hinduşii nu se pot uni între ei decât într-un singur gând: ura împotriva englezilor — şi într-o singură direcţie: revolta. A face din aceste neputincioase stafii ale trecutului un Stat modern unitar — e pură utopie.

De azi înainte ni se va da pâine amestecată cu mălai, dar ni s-a crescut raţia de la 750 grame la 1 000 grame pe zi, de om.

Tămbălăul Bibeştilor:

Îmi cade sub ochi o porcărie de revistă bucureşteană intitulată *Je sais tout* (!!) redactată de un musiu „Etienne Miculesco", în care se lăfăiesc mutrele puţin interesante ale madamelor valahe de la „Bijou X" până la „Aimée Y" — toate Ioneştele, Vasileştele şi alte Dumitreşti! Şi printre aceste flori de mahala sau de produse ale serelor îmbogăţiţilor peste noapte, un reportaj fotografic, cu notiţe biografice, ale fărăminoasei nunţi de la Mogoşoaia. Căsătoria junelui Brâncoveanu cu matura Marina Ştirbei e prezentată ca un eveniment comparabil cu unirea unui Habsburg cu o Bourbon — vorba Martei Bibescu. Pe trei coloane se înşiră numele „Prinţilor" şi „Prinţeselor" ieşiţi din sărăcia lor, ca să chefuiască o noapte...

Şi „Miculesco" (Etienne!) îi dă în sus cu gloria „Brancovanilor" şi „Ştirbeilor"! Ce glorie? Ce „Brancovan"? Ce Ştirbei?

Vodă Brâncoveanu era un boier ca toţi boierii, ceva mai bogat, Constantin ot-Brâncoveni, care s-a înrudit cu Matei Basarab luând de nevastă pe nepoata acestuia... Aşa au ajuns Brâncovenii, Basarabi! Actualul

Brâncoveanu nu e Basarab (cum se intitulează) fiindcă Brâncovenii n-au fost nciodată Basarabi — şi nu e Brâncoveanu, fiindcă tată-său a luat numele de la Zoe Brâncoveanu (mumă-sa) care era Mavrocordat şi fusese adoptată de ultimul Brâncovean... Ştirbeii, am mai spus-o, nu sunt nici ei Ştirbei, decât tot prin adopţie. În realitate, toţi câţi erau la Mogoşoaia nu erau nici Basarabi, nici chiar Brâncoveni sau Ştirbei, şi cu atât mai puţin Habsburgi sau Bourboni — ci, toţi, Bibeşti sadea, adică coborâtorii herghelegiului din Gorj, boier de clasa a 3-a!

Să ne mai slăbească cu „fasoanele" şi cu mofturile!

Marţi, 17 martie. Are dreptate Hitler când spune că o asemenea iarnă nu s-a mai pomenit: zilele trecute s-au înregistrat pe frontul rusesc, la Centru – 30° şi în Crimeea – 25°! La mijlocul lui martie! La noi termometrul nu s-a coborât sub – 7°, dar nici nu se ridică cu mult peste zero. Destul însă ca să se topească zăpezile şi să determine prăpădul inundaţiilor. Dunărea a ajuns la 8 ″ m peste nivelul normal. La Giurgiu, tot e sub apă. Între Olteniţa şi Mânăstirea (moşia Regelui) digurile au fost luate şi şoseaua tăiată. Apele Argeşului s-au unit cu ale Neajlovului şi au prăpădit tot. Oltul e revărsat; pe Jiu, apele au luat o parte din podurile de la Braloştiţa şi de la Bucovăţ... La Breasta, *până acum*, nu avem stricăciuni...

Pe străzile lăturalnice ale Bucureştiului, munţi de zăpadă stau neatinşi... Dacă cel puţin, după ce s-o curăţi zăpada de pe câmp, nu s-ar pune pe ploi — să nu putem ara şi semăna...

Pe frontul rusesc, bolşevicii dau mereu năvală, doar vor parveni să rupă frontul german şi să câştige poziţii strategice mai favorabile, înainte de începutul ofensivei nemţeşti, în primăvară. Şi în zilele de 14 şi 15, au dat mari atacuri la Centru şi la Kerci — dar au fost respinşi cu mari pierderi. Natural, nemţii nu spun pe ale lor... La Centru, după Comu-nicatul german, ruşii au parvenit să străpungă frontul, dar un contraatac nemţesc a repus lucrurile la loc, şi sovieticii s-au retras pe primele lor linii, decimaţi. Cu tot valul de frig, soldaţii germani au învins şi de data asta...

Dar şi oamenii lui Stalin sunt de admirat: cu toate loviturile pe care le primesc, atacă în continuu. Atacurile se suced unul după altul; abia e unul respins, vine altul, în acelaşi loc. Vor avea mult de lucru nemţii ca să înfrângă definitiv tenacitatea bolşevică...

Pare că Regele Suediei a scăpat: buletinul de azi anunţă că bolnavul a început să-şi revină în puteri şi că cicatrizarea se face normal. Fenomenal bătrân!

Vizita lui Ciano a fost din nou amânată, pentru mai. Să nădăjduim că se va amâna de tot: n-ar fi politic ca licheaua să fie fluierată tocmai în Bucureşti...

Ancheta de la Ankara (atentatul împotriva lui Papen) a fost terminată. Rezultatele nu s-au publicat, dar afacerea a fost dată pe mâna Parchetului.

Rectificări şi complectări:

Am citit expunerea de motive din *Monitor* privitor la ex-teritorialitatea acordată membrilor „Camerei Juridice Internaţionale". Nu se acordă această exteritorialitate decât *membrilor străini* ai camerei, în cazul când ar veni în misiune în România. Cu alte cuvinte, aceşti domni sunt asimilaţi cu diplomaţii. Aşa mai merge...

În ce priveşte explozia de la Gara de Nord, n-a fost nici o legătură între cele două comunicate (explozia şi... baloanele rătăcite). Pare că n-a fost nici atentat. Explozia s-ar fi datorat unor obuze de tun Brandt: unul din ele a luat foc şi au sărit şi celelalte. Cel puţin asta e versiunea pe care o dau până acum oficialii...

A murit Oscar Kaufmann, în ziua de 10 martie, în Scoţia. Amănunte asupra morţii lui, telefonată de Boxshall lui Barbu Ştirbei, prin Elveţia, nu avem. Kaufmann a cunoscut zile frumoase după pacea din 1919; timp de aproape 20 de ani a fost despotul Băncii de Credit şi unul din conducătorii finanţei româneşti. Prin prietenia lui cu Mannheimer a câştigat multe milioane — dar a pierdut şi multe la falimentul şi la moartea prietenului său. Grăsuţ, chel, curăţel — neştiind să vorbească nici o limbă cum se cade şi exprimându-se în consecinţă cu greutate, ştiuse totuşi să-şi câştige încrederea cercurilor financiare internaţionale din Paris şi din Londra şi mai nici o afacere nu se făcea cu noi fără arbitrajul lui. Plin de defecte, poseda însă două însuşiri rare: era afabil şi prieten credincios. De pe urma unei soţii frumoase şi inteligentă, dispărută înainte de vreme — lasă un fiu cam bleg, care, zice-se, ar fi trecut în America.

Date fiind împrejurările, pentru rasa lui, poate că a murit la timp...

Junele Quaranta a venit aseară să-mi spună că turcii au semnat Pactul Tripartit! Ţinea ştirea din cercurile Legaţiei italiene. Cred că e mai mult un zvon — dar ceea ce nu pare verosimil azi, poate să se realizeze mâine... Deschiderea Dardanelelor pentru flota Axei ar fi însă o lovitură formidabilă — şi ar însemna sfârşitul războiului cu Rusia. „C'est trop beau"!

Ne-a venit ultimul discurs al lui Hitler (la Zen–haus) *in extenso*. Mi-a plăcut mai puţin decât în rezumatul *Agenţiei D.N.B.* Violenţe inutile. Ieşire de prisos împotriva Guvenrului din Vichy cu prilejul procesului din Riom: se face procesul nepregătirii războiului, iar nu al răspunderii declarării războiului împotriva Germaniei, cum ar vrea el! Prea vrea multe! Procesul de la Riom e idiot, căci răspunderea nepregătirii războiului nu o au numai Daladier, Gamelin, Blum, Jacomet şi Guy La Chambre — o are întreg regimul politic francez, mai ales bestiile de alegători — dar declararea războiului e o chestiune mai complicată, pe care n-o poate judeca nici Curtea din Riom, nici Hitler...

A venit Puricelli la Bucureşit, foarte supărat şi cu drept. Guvernul Antonescu a încheiat cu el un contract pentru construire de şosele, în valoare de aproape un miliard şi jumătate. Puricelli a creat o Societate română şi a şi început să lucreze anul trecut (Şoseaua Bucureşti — Afumaţi — Buzău). Societatea are cheltuieli generale, care se urcă la circa 30 milioane. Anul acesta, Mareşalul a declarat că nu dă un ban pentru şosele: totul trebuie să meargă la Armată şi la Agricultură. Foarte frumos, răspunde Puricelli, dar ce se face el cu cele 30 milioane pe care trebuie să le cheltuiască pentru personalul şi maşinăriile lui? Să le dea din buzunar? Deocamdată, cu Bova-Scoppa în spate, a început să se lupte cu Guvernul. A şi văzut pe Buşilă — care-i dă dreptate, dar nu poate nimic. Mâine va vedea pe Antoneşti...

Vine de la Paris, unde se afla în momentul bombardării englezilor. Au distrus complect uzinele Renaut şi Peugeot (Ford) şi au amorât o mie de oameni. Dar ura francezilor împotriva nemţilor e atât de mare, încât parizienii care n-au fost atinşi de bombardament nu se sfiau să se bucure de cele întâmplate... „Sale coup pour les Boches" — i-au spus mai mulţi. La Paris sunt lipsuri mari şi numeroase — nemţii au luat tot. Şi ce n-au luat cu hapca, au cumpărat. Nu se mai găseşte *vin*, în Franţa, e de necrezut! O sticlă de şampanie e o raritate...

Şi în Italia, povesteşte Puricelli, mizeria şi nemulţumirea merg crescând. „Ou est fatigué de la guerre..." Ca să-şi îmbrace copiii, italiencele au nevoie de „puncte", dar fasciştii pot să-şi procure cum vor, şi fără nici o restricţie, cizme şi uniforme... Toată lumea e sătulă *nu numai de război, dar şi de fascism*, şi vrea pace, şi vrea să scape de tirania cămăşilor negre... O spune un prieten intim al lui Mussolini şi fascist de frunte! Despre Duce, Puricelli spune numai bine, dar înjură pe toţi miniştrii lui, în special pe Ciano... Nu poate suferi nici pe Hitler (câte s-au schimbat în mintea italienilor!) şi e convins că, dacă Hitler şi Churchill ar dispare, s-ar putea sfârşi războiul numaidecât. Vorbind cu Mussolini, de curcând, Puricelli i-ar fi spus că oamenii se pot guverna numai cu dragoste şi blândeţe, dar că Hitler e numai ură şi violenţă şi *Ducele ar fi fost de acord cu dânsul*... Mă cam îndoiesc!

Italienii nu mai pot suporta privaţiunile. Sunt foarte supăraţi fiindcă le-am făgăduit grâu şi nu le-am dat... De unde să le dăm, dacă ni l-au luat nem-ţii. Fără grâul nostru, Puricelli pretinde că italienii vor muri de foame...

Şi la Berlin a început să se simtă lipsa de alimente. La cele 2 zile pe săptămână fără carne, la cele 2 „Eintopftag" (un singur fel pentru ziua întreagă) pe lună, s-au mai adăugat 2 „Front-Tage" pe săptămână, în care nu se mănâncă decât nişte găluşte de făină amestecată cu tot felul de „Ersatzuri". Până acum, se putea mânca destul de bine în două-trei restaurante (Horcher, Bristol, Eden) deşi foarte scump — dar nici în acestea nu se mai găsesc decât porcării... O spune Gogu Georgescu, capelmaistrul filo-german! Pare că toată mâncare o consumă soldaţii, care, ei, sunt bine hrăniţi. Şi tot vinul adus din Franţa, îl beau tot ei probabil — căci pentru populaţia civilă nici vin nu se mai găseşte... Am întrebat: „Se vaită oamenii?" Mi s-a răspuns: „Nu. Toţi aşteaptă victoria finală, *pe care o cred apropiată* — şi-şi strâng cureaua!"

Miercuri, 18 martie. Creşterea Dunării a luat proporţii catastrofale. Apele au ajuns la 9^{m} 16 peste normal. Cea mai mare creştere înregistrată, de când există la noi Serviciul Apelor a fost înregistrată la 1897: 7^{m} 80 peste etiaj. Se zice că în 1856 ar mai fi fost o mare creştere, dar pe vremea aceea nu aveam măsurătoare. În Giurgiu, apele au invadat cartierul dintre gară şi piaţa Centrală, ceea ce nu s-a văzut niciodată. Ce are să ne mai trimită Dumnezeu, să ne pedepsească?

În noaptea de luni spre ieri, s-a înregistrat la Bucureşti şi un cutremur de gradul I, cu epicentrul la 160 de kilometri, probabil în Vrancea...

Termometrul, noaptea tot în jurul lui 0 grade. Ziua se mai încălzeşte. Azi-dimineaţă, brumă straşnică...

Nici în America nu pare că e mai bine: un uragan a devastat centrul Statelor Unite. Sunt peste 100 de morţi, 600 de răniţi şi mii de case distruse. Şi acolo sunt oamenii răi...

Pe frontul rusesc, neîntreruptele atacuri sovietice s-au prăbuşit toate cu foarte mari pierderi. Tancurile şi avioanele bolşevicilor, distruse, se numără cu sutele, iar morţii, răniţii şi prizonierii cu miile. Generalul Iarnă pare că a fost definitiv învins de nemţi, cu toată ultima lui sforţare din zilele trecute, în care termometrul s-a coborât iar până la – 35 de grade...

Generalul Mac Arthur, tenacele apărător al ultimului colţ din Filipine, a sosit în Australia, unde a fost numit comandant al forţelor americane debarcate acolo şi care au să mai debarce. Această numire dovedeşte că rezistenţa în Filipine e terminată şi că Australia e grav ameninţată de japonezi.

La Berlin, atenţia cercurilor diriguitoare e îndreptată spre Orientul Apropiat. Se urmăresc cu viu interes mişcările de trupe sovietice din Iran, spre graniţa turcească şi reacţiile din Turcia. Trupele ruseşti au coborât din regiunea Tebris-ului spre sud şi după ce au trecut de lacul Urmia, s-au împărţit în două coloane: una a pornit spre vest, a trecut graniţa Irakului şi se îndreaptă spre Mosul — cealaltă a luat direcţia Golfului Persic, de-a lungul graniţei occidentale a Iranului. Nemţii fac mare vâlvă în jurul acestor mişcări, prezentându-le ca încălcări sovietice asupra autorităţii britanice neputincioase. E însă mult mai probabil că înaintarea trupelor ruseşti să fie rezultatul unei înţelegeri, ba chiar a unei cereri a Angliei doritoare să-şi libereze trupele din Iran şi Irak, sau cel puţin o parte din ele, pentru apărarea Indiilor. Că englezii nu pot vedea cu plăcere pe ruşi coborându-se în regiunile petrolifere din Mesopotamia şi de lângă Golful Persic, este iarăşi sigur — şi cedarea supremaţiei lor militare în aceste regiuni dovedeşte la ce „ananghie" a ajuns Imperiul Britanic...

Dar coborârea trupelor sovietice spre sud şi trecerea lor în Irak, a produs mare tulburare la Ankara. Turcii nu pot vedea cu indiferenţă inamicul lor secular instalat la graniţele ţării, de la Caucaz la Marea Mediterană... Dacă la această îngrijorare faţă de ruşi se mai adaugă enervarea pricinuită de bombardarea Miletului de către englezi[1] — se poate uşor înţelege evoluţia politicii turceşti, apropierea de Axă şi zvonurile unei semnări a Pactului Tripartit... La Berlin, nemţii beau lapte!

Cu prilejul unui banchet, Roosevelt, Halifax şi Litvinov au ţinut cuvântări pe care presa germană le comentează cu multă complezenţă, fiindcă câteştrele sunt pesimiste. Roosevelt a insistat asupra unirii tuturor cetăţenilor (ce, nu sunt uniţi?) într-un singur efort, *căci războiul extern nu se poate câştiga dacă se pierde războiul intern...* Halifax a declarat că lucrurile nu stau pentru anglo-ruso-americani atât de rău, *ca să nu poată sta şi mai rău*!!! Nobilul lord a mai spus că pentru moment Rusia şi China să nu mai conteze pe un sprijin prea serios şi direct din partea Angliei şi Americii, deoarece aceste două Puteri trebuie să-şi apere Imperiile pe toate mările globului... Litvinov-Finkelstein, în fine, a mărturisit că Generalul Iarnă a trădat pe ruşi şi că frontul german n-a putut fi clintit, după cum se sperase... Reprezentantul lui Stalin a cerut apoi americanilor şi englezilor *să se bată* şi să creeze fronturi noi... „Cu braţele încrucişate nu se poate câştiga un război. Factorul Timp e schimbăcios şi lucrează când pentru unii, când pentru alţii — şi de obicei pentru învingători, nu pentru învinşi".

Ne-a sosit dl Vilhelm Stuckart, ministru de Stat german, în vârstă de 39 ani, şi — lucru de mirare — n-a fost primit la gară nici de Rege, nici de Conducător, nici de Ică — ci de un simplu subsecretar de Stat de la Interne şi, bineînţeles, de Killinger. Dl Stuckart e specializat în materiile de organizare de Stat şi a lucrat la Statutul provinciilor ruseşti ocupate de nemţi şi la al Poloniei. D-sa vine însoţit de mai mulţi alţi specialişti — fie ca să ne dea sfaturi cu privire la organizarea Transnistriei, fie ca să înveţe ceva de la dl Ică, geniu politic brevetat.

Sân Georgiu, închis la Jilava, a fost mutat într-un penitenciar civil — dar nu civilizat. La Jilava o ducea foarte bine: pentru favorurile pe care i le-a acordat, comandantul închisorii a fost mutat... Se zice că acest exces de severitate se datoreşte faptului că Sân Giorgiu a refuzat

[1] Acum câteva zile mai multe avioane necunoscute au bombardat oraşul Milas (fostul Milet) la sud de Smirna. Cercetările făcute au dovedit că au fost avioane britanice, care se înşelaseră şi luaseră Miletul drept un oraş al Dodecanezului ocupat de italieni

să semneze o cerere de grațiere ce i s-ar fi pus sub nas. Alții spun că Conducătorul ar fi luat cunoștință de un voluminos dosar din care reiese că Sân Giorgiu n-a făcut, de doi ani, decât să submineze la Berlin regimul și pe Mareșalul Antonescu în persoană...

La Curtea Marțială, când i s-a citit sentința, Sân Giorgiu a strigat: „Condamnarea pe care o pronunțați împotriva mea, e o insultă adusă lui Hitler!“ Paranoici sunt pe toate treptele omenirii...

Mâine, în marea aulă a Facultății de Drept, dl Ică va face declarații senzaționale. De trei zile s-a închis să-și prepare „epocalul“ discurs. Puricelli trimisese ieri pe Bova-Scoppa să-i vorbească: ministrul Italiei a găsit însă ușa închisă — dl Ică s-a declarat bolnav și nu l-a primit. Medita... și scria. Facultatea de Drept a fost împodobită cu ghirlande și drapele. Declarațiile d-lui Ică vor fi privitoare la noua organizare a Statului...

Joi, 19 martie. Lt. colonel Marcel Olteanu mi-a telefonat aseară că rușii au mâncat o bătaie zdravănă la Kerci. Nu m-ar supăra deloc. Comunicatul german de ieri anunță că și în a 5-a zi de neîncetate atacuri în peninsula Kerci, sovieticii au fost sau zdrobiți sau respinși, lăsând numeroși morți și răniți pe teren, precum și un bogat material de război... Pe restul frontului, același cântec: atacuri sovietice respinse — prizonieri luați, tancuri și avioane distruse.

Vasele de război japoneze au scufundat în Oceanul Indian mai multe vapoare britanice de un tonaj total de 80 000 tone... Sunt primele pierderi pe care Anglia le suferă în Oceanul Indian, devenit și el nesigur pentru comunicațiile Imperiului...

În Australia enervarea în creștere. Se discută tot mai mult în jurul independenței complecte a Dominionului și a încheierii unei păci separate. Anglia fiind prea ocupată în Indii a renunțat să mai apere Australia care a trecut în compartimentul Statelor Unite în ce privește operațiunile de război...

Nemții dau cifra tonajului anglo-saxon scufundat de la începutul războiului. E enormă: 15 975 000 de tone, rotund! Cifra de 15 pare să fie în special simpatică germanilor, căci gazetele lor mai vorbesc și de 15 000 000 (?) soldați ruși scoși din luptă (inclusiv bolile și dezertările) și de 1 587 avioane doborâte de la 1 ianuarie la 7 martie, anul acesta... Încep să nu mai am încredere în cifrele lor!

Președintele Inönü a ținut o cuvântare la Ismir (Smirna) și ministrul de Externe turc Sărăcăcioglu a dat un interviu ziarului italian *Popolo di Roma*. Și unul și altul au subliniat intențiile pacifiste ale Turciei, care *vrea* să rămână neutră. Sărăcăcioglu a instistat de astă-dată asupra prieteniei tradiționale dintre Turcia și Germania, dar a reamintit, în calitatea sa de neutru, și despre pactele de prietenie pe care țara sa le-a încheiat cu Anglia și cu Rusia Sovietică. Și ministrul a mai spus că turcii voiesc prietenie și cu italienii, de care sunt legați prin atâtea interese comune în Metiderana...

Agenția Havas a dezmințit ieri înaintarea rușilor spre Irak și spre Golful Persic. Și totuși... La Ankara emoția e încă vie. Știu turcii, probabil, ce nu știe *Agenția Havas*!

Azi la ora 11,00, ședință solemnă la Facultatea de Drept. Mult așteptatul eveniment „epocal“! Ni se precizează (de ce s-o fi ținut secret până ieri?) că e vorba de „prima Adunare a Clerului și a Învățământului român“. Dl Ică va ține discursul „epocal“, iar Patriarhul, Petrovici și alți caraghioși îi vor ține isonul... Ieri se pretindea că Ică nu va vorbi despre noua organizație a Statului, ci despre raporturile noastre cu ungurii! Așa *credea* ieri la dejun Coti Stoicescu, ministrul Justiției, *care mai mult nu știa nici el* !!!

Dl Reichs minstru Stuckart s-a întâlnit ieri „în saloanele d-lui Ică Antonescu“ cu juriștii români — adică cu d. d. membri ai Camerei Juridice Internaționale, secția București. „On a dú rire!“

Epavele legionare nu se lasă. Au imprimat un scurt manifest în care înjurau pe Mareșalul Antonescu și declarau că până în 3 luni vor fi „la putere“. Manifestul s-a împărțit clandestin, printre legionari și simpatizanți (mai sunt?). Guvernul a răspuns prin arestări masive, de duminică încoace. S-au arestat și dintre „legionarii cuminți“ (grupul Dumitrescu-Borșa etc.), care până acum s-au bucurat de oarecare favoare. Cei tineri au fost concentrați și trimiși pe front, mai toți *cu scrisori de recomandație speciale*. Printre aceștia a fost cuprins și tânărul Bani Ghika, fiul mai mic al Aristiței și ginerele lui Bujoiu. Dl Bani funcționează de astă-vară ca șef de cabinet la Bușilă... În calitatea sa de sublocotenent de rezervă în geniu, a fost trimis *să curețe minele rusești* pe zonă, ocupație distractivă și sigură ce se termină mai totdeauna cu

sfârtecarea... amatorului! Buşilă declarându-se neputincios faţă de „ordinele de sus", Aristiţa s-a repezit asupra generalului Dombrovski să-i scape odorul, prin legăturile sale cu Statul Major. „Mossié Dombrovski, sauvez mon fils ou jé mé tue...". Bietul Dombrovski aleargă de ieri, din general în general, dar nu ştie dacă va reuşi! De, cine l-a pus pe prinţul Bani, să se îmbrace în verde şi să dea mâna cu legionarii?

Cel care încearcă să galvanizeze un cadavru — şi să ia locul lăsat de Sima — nu e altul decât prietenul nostru M. Manoilescu. Când se va termina şi cu puşlamaua asta?

Bebe Grădişteanu, concentrat la Curtea Marţială, îmi spunea ieri că au fost condamnaţi mai mulţi „comunişti legionari" la moarte (nu ştia dacă au fost şi executaţi) şi copii de prin licee, la pedepse foarte severe. Unii au luat până la 25 ani muncă silnică... Ce vremuri!

———

Stilul unui Conducător de Stat:

După izgonirea lui Zwidenek, nou subsecretar de Stat la Românizare, Dragoş, a făcut o minuţioasă anchetă cu privire la fantasticele abuzuri şi şperţării din acel Departament, care au speriat lumea. După ce a terminat ancheta, Dragoş a redactat un raport şi l-a înaintat Mareşalului. Pe acest raport Antonescu a pus următoarea rezoluţie:

„1) Îmi vine să-mi pun revolverul la tâmplă când mă gândesc în cine am avut încredere[1].

2) Ce a făcut omul acesta denotă ori rea credinţă, ori prostie. Opinez pentru rea credinţă.

3) Să fie dat în judecată conform legilor militare".

Alta:

Coti Stoicescu, ministrul Justiţiei, exasperat, şi-a dat pentru a nu ştiu câta oară demisia. Mareşalul a pus următoarea rezoluţie pe hârtia demisionarului:

„Se acordă un concediu de 20 de zile petiţionarului (!!!!) pentru căutarea sănătăţii".

———

Apele Dunării au început să scadă. Alaltăieri a fost şi Mareşalul Antonescu la Giurgiu, a urlat, a înjurat şi l-a destituit pe primar: o mare cantitate de zahăr a rămas sub ape, în depozitele „Danubianei" şi au pierit şi cantităţi mari de grâu şi de benzină, neevacuate la timp... Bietul Mareşal, are şi el motive să fie nervos: numai furturi şi incapacitate în jurul lui!

[1] E vorba de generalul Zwidenek.

———

Noul palat al Ministerului de Finanţe se va construi pe locul cimitirului ovreiesc (abandonat) din strata Sevastopol. S-a hotărât. Prima piatră se va pune în aprilie...

———

Amicul meu, bătrânul Pos, a fost făcut conte, de Regele Italiei. „Conte di Verbano". Pos, la Milano, nu poate dormi de gelozie, în faţa „ascensiunii" lui Puricelli. Când a fost numit Puricelli senator, nu s-a lăsat până n-a fost numit şi el. Anul trecut, Puricelli a fost numit Conte di Lumnago. Cu bani mulţi, a obţinut şi Pos o „conţie"!

Nimic mai nostim decât să auzi pe aceşti doi multimilionari vorbind unul de altul... „Ce ladre, ce bandit, ce traitre" — sunt expresii curente! Puricelli are cele mai frumoase orhidee şi cele mai frumoase garoafe din Italia, la Lumnago — dar Pos posedă cea mai frumoasă grădină de pe lacul Maggiore, la Intra! La Milano, „palazzele" lor stau faţă în faţă, via Donizetti — şi bătrânii, ascunşi după perdele se blesteamă zilnic, unul pe altul!

Montecchi şi Capuletti moderni!

———

A demisionat şi generalul Sichitiu de la Agricultură. Pe baza unor rapoarte ale inspectorului Ghelasie (o lichea), Sichitiu a cerut trimiterea în lagăr, *ca necinstiţi*, a 3 directori din Ministerul său, printre care şi Mândru. Ministerul de Interne a executat cererea. Mândru este însă un om foarte cumsecade şi cinstit. Aşa l-am apreciat şi eu, ca ministru la Domenii. Cum a auzit Ionescu-Siseşti despre arestarea lui, s-a dus la Mareşalul Antonescu *şi i-a cerut să îi facă cinstea să-l lase pe el să meargă la lagăr în locul lui Mândru, om de o onestitate şi de o scrupulozitate exemplară în serviciu.* Impresionat, Mareşalul Antonescu a dat drumul din lagăr câtor-trei directorilor trimişi la Târgu-Jiu. Ar urma demisia lui Sichitiu... Se zice că demisia ar fi fost primită şi că nu va fi numit un nou titular la Agricultură până la noua organizare a Statului...

———

Un june „jelos" şi-a surprins nevasta cu un prieten. De faţă erau şi sora nevesti-si şi bărbatul ei. Junele „jelos" s-a năpustit cu revolverul

şi a ucis pe prieten, pe cumnată şi pe cumnat — dar nevasta s-a strecurat la timp pe uşă şi a scăpat teafără!!! Drama s-a întâmplat în strada Arhitect Mandrea... „Jelosul" s-a predat singur autorităţilor.

Se abuzează de revolver, de la regimul legionarilor, încoace...

Ştefan Vălleanu a fost să viziteze ieri pe văru-său Sân Giorgiu, la Jilava, de unde n-a fost încă expediat spre alt paradis.

Deşi n-a putut vorbi cu deţinutul decât în prezenţa autorităţilor, s-a înapoiat la Bucureşti buimăcit de ce a auzit. „Sân Giorgiu e complectamente nebun; mi-a declarat în faţa comandantului (Vălleanu povesteşte) că nu semnează recursul în graţie *fiindcă peste 3 luni va fi prim-ministru*!!"

Rămâne de văzut dacă nebunia l-a dus la Jilava, pe nenorocitul de paranoic, sau dacă Jilava l-a înnebunit...

Vineri, 20 martie. De ieri după-amiază şi până azi-dimineaţă am trăit iarăşi în emoţii... Emoţiile ni le-a provocat manifestaţia de la Facultatea de Drept. Prins de alte plictiseli, am omis ieri-dimineaţă să deschid Radio şi să ascult pe dl Ică, aşa încât n-am aflat decât prin gura lumii cele întâmplate şi gura lumii, mai ales la Bucureşti, e grozavă. Mi s-a spus că Ică a atacat foarte tare Ungaria, că [mitropolitul] Bălan a fost teribil, că manifestaţia care a urmat a fost impunătoare. Emoţia noastră n-a fost însă provocată de aceste exerciţii oratorice, ci de consecinţele ce se trăgeau: nemţii au ocupat Ardealul unguresc şi ni-l cedează, trupele noastre au trecut graniţa, Stuckart şi o delegaţie de nemţi au plecat la Braşov să asiste la ocuparea ţinutului secuiesc de către români!

Fără să dau mare importanţă acestor zvonuri, nu puteam pricepe rostul manifestării de ieri. Ţinuturile nu se recuceresc prin întruniri politice, nici prin vorbărie (îmi aduceam aminte cuvintele lui Gambetta cu privire la Alsacia şi la Lorena: „Pensez – y toujours, mais n'en parlez jamais!"). Îmi dau seama că în momentul de faţă nemţii n-aveau nici un interes să mai încurce lucrurile printr-un conflict româno-ungar, dar pe de altă parte nu puteam admite un atac, fie şi numai verbal din partea Guvernului nostru, fără voia Berlinului... Mai era vâlva făcută de 15 zile în jurul „discursului epocal" pe care dl Ică trebuia să-l ţină şi totodată secretul ţinut în jurul conţinutului...

Azi-dimineaţă ne-am lămurit. Discursul n-a fost „epocal", dar n-a fost prost (o dată principiul atacului împotriva Ungariei admis). N-am nimic cu dl Ică, şi dacă o anumită „agasare", provocată de prostiile lui şi de scârboasa sa logoree, se reflectă în foile acestor „Însemnări", caut să fiu cât se poate de obiectiv faţă de d-sa. De data asta retorul s-a lăsat mai puţin în scări, a vorbit mai simplu şi mai cu miez. Scopul manifestării de ieri a fost să clarifice şi „partea morală" a noilor înjghebări pe care regimul Antonescu le plănuieşte — după ce, în faţa diferitelor bresle adunate se expuseseră succesiv proiectele de ordin economic şi material... Şi în faţa reprezentanţilor învăţământului şi ai bisericii, dl Ică a spus lucruri bune.

La programul educativ, la o expunere a scopurilor morale şi naţionale, s-a mai adăugat, *nu ştiu pentru ce*, şi o parte politică privind raporturile noastre cu Ungaria. Orice om de bun simţ se poate întreba: pentru ce tăcere *până acum* şi nu *şi mai deprte?*

Evident, epitetul de „epocal" s-a aplicat preventiv la această parte a cuvântării Idolului; dar de ce această ieşire? Acest *de ce* nelinişteşte pe mulţi, fiindcă sunt mulţi care nu pricep... Mă întreb dacă nu ne-au pus nemţii să o facem; nemulţumiţi de cele ce se petrec la Budapesta şi nevoind să intervină direct ei, ne-au pus pe noi să înjurăm pe unguri — ca să se împace cu dânşii pe spinarea noastră...

Epocal sau neepocal, discursul lui Ică a statisfăcut opinia noastră publică, ahtiată de astfel de manifestări, dar mă tem să nu ne încurce lucrurile...

Mi se spune, că tot ieri, la Budapesta, a ţinut şi Kállay un discurs în care ne-a făcut cu ouă şi cu oţet.

În schimb, în Croaţia şi în Slovacia s-a manifestat contra Ungariei — rezultatul înţelegerii noastre cu cele două State provizorii. Croaţii n-au mai venit la Bucureşti, pe urma slovacilor, dar ne-am înţeles cu ei, probabil prin „poşta lui Vilner" — şi am creat o nouă Mică Înţelegere, şi mai ridicolă ca cea dintâi... Istoria se repetă! Şi prostiile şi imprudenţele.

Din cuvântările de ieri, a lui Ică şi a mitropolitului Bălan au impresionat opinia publică. Pe celelalte, nu le-a ascultat şi nu le-a citit nimeni. Am parcurs pe a lui Petrovici şi mi-a venit greaţă!

Să nu mai fie pentru Bucureşti nici un pericol de bombardament? S-a înapoiat Mocsony de la Timişoara! Nu mai pusese piciorul în Bucureşti de 9 luni!

Două săptămâni n-a fost voie să se publice în ziare nimic despre inundații. Azi-dimineață ziarele publică un buletin al apelor în care se dă amănunțit nivelul Dunării în toate porturile, se descriu zăpoarele de gheață și inundațiile orașelor... Logica regimului e de nepătruns!

———

S-a inaugurat linia telefonică directă cu Berlinul care trece prin Cernăuți și Galiția, fără să mai dea prin Ungaria. Am scăpat astfel de controlul Budapestei în convorbirile noastre cu nemții...

———

Anglia a exprimat regrete la Ankara pentru bombardarea orașului Milas (Milet). Cu toate acestea enervarea în Turcia este în creștere, din cauza mișcărilor de trupe sovietice în apropierea granițelor, în Iran și spre Irak. Cu toate dezmințirile *Agenției Havas*, aceste mișcări există. Rușii au cerut englezilor schimbarea liniei de demarcație în Iran. Pretențiile lor merg până la ocuparea a 2/3 din Persia și ating regiunile petrolifere și Golful Persic. Dacă englezii, neavând încotro, cedează, e bine pentru noi, căci Guvernul din Londra va fi interesat să nu câștige rușii războiul, ca să nu-și piardă păcura...

Înaintarea bolșevicilor îngrijorează însă foarte mult pe turci care-și aduc aminte — ca să lăsăm Istoria să doarmă — de pretențiile rușilor asupra Strâmtorilor, precizate în toamna anului 1939, lui Saracacioglu la Moscova. Și mai sunt și dorințele atât de energic manifestate de Stalin, și de Litvinov în ultimul său discurs, pentru crearea unui nou front...

Toate acestea vor cântări în balanța pe care Guvernul turcesc o cumpănește și evenimente importante nu sunt excluse pe frontul oriental al războiului...

———

Nemții anunță că de la 17 februarie la 17 martie au distrus 879 de care de asalt sovietice — iar de la 1 ianuarie la 17 martie, 1 800. Cele multe înainte!

———

Sâmbătă, 21 martie. O asemenea iarnă nu s-a mai pomenit, atât de aspră și atât de lungă. De zece ori am crezut că ne-a venit primăvara și de zece ori s-a întors iarna! Ieri toată ziua a suflat un crivăț ca la Bobotează și azi sunt – 7°! Și mâine e echinocțiul de primăvară! Și n-a dat un boboc, și toată natura e moartă, și gheața e gheață! Dar ce să mai zicem noi: în Crimeea și pe Doneț, comunicatele vorbesc de – 25°! Și din Danemarca se anunță – 20°!

În ultimele 3 zile bolșevicii au atacat cu furie în peninsula Kerci, pe Doneț și la est de Harkov. Au atacat în masă, succesiv și sprijiniți de numeroase tancuri. După Comunicatul german, toate atacurile au fost respinse, ba s-a procedat chiar la contraatacuri. Regimentul nostru 33 de Infanterie s-a distins cu deosebire. Purtarea sa este menționată în Comunicatul german iar Mareșalul Antonescu l-a citat la ordinul de zi pe Armată. Drapelul regimentului a fost decorat cu Mihai Viteazul clasa a II-a. Rușii au avut pierderi mari. Numai în ultima zi au fost doborâte 62 de avioane. Nemții au pierdut numai 5.

Generalul Mac Arthur, apărătorul, a sosit la Adelaida și a declarat că a primit ordin să organizeze în Australia ofensiva americană pentru recucerirea Filipinelor... La Berlin se trage concluzia că Australia a căzut complect în compartimentul Statelor Unite...

Numirea lui Casey, ministrul Australiei la Washington, în Cabinetul de Război englez, a indispus mult Guvernul australian. Șeful acestui Guvern, Curtin și-a exprimat public mirarea despre această numire făcută de Churchill fără consultarea prealabilă a Guvernului australian sau a celui american. Numit în Cabinetul de Război, Casey a primit însărcinarea să conducă afacerile Orientului Apropiat și i s-a dat reședința la Cairo. Primul ministru australian vede în această numire un îndoit scop: să se rupă raporturile lui Casey cu Guvernul american, prea intime și să se încerce să se rețină în Africa de Nord contingentele australiene, a căror repatriere s-a cerut și s-a făgăduit. Fără contingentele australiene, apărarea Egiptului ar fi într-adevăr grav compromisă... În tot cazul, raporturile Dominionului cu Metropola apar cordiale, după ieșirea premierului australian!

———

După atâta tăcere, acum apare în fiecare zi un buletin al inundațiilor! Dunărea e în descreștere până la Călărași — în creștere de la Galați în jos (explicația: zăpoarele de gheață). Pagubele sunt până acum imense — și vor mai fi și altele. Despre inundațiile celorlalte regiuni ale țării — tăcere. Inundații serioase par a fi numai în Banat. Până acum...

———

Manifestația de joi și discursul lui Ică, au fost favorabil comentate de presa germană și italiană (!). Ziarele nemțești și italiene alunecă însă asupra părții consacrate raporturilor noastre cu Ungaria și insistă

mai ales asupra hotărârii României de a lupta fără preget împotriva bolşevismului... În schimb, ne înjură cât poate presa maghiară. Aseară, *Radio Budapesta* a răspuns *pe româneşte* acuzaţiilor lui Ică, reeditând argumentele şi clişeele cunoscute.

În Ardeal, discursul a făcut o excelentă impresie. Unii pretind că adevăratul scop al manifestării de joi a fost îmbărbătarea opiniei publice ardelene. Oamenii de peste munţi se lăsau într-adevăr foarte greu faţă de concentrările de recruţi şi de rezervişti destinaţi frontului rusesc şi protestau împotriva supunerii noastre faţă de nelegiuirile ungureşti din Ardealul ocupat. Poate că adevăratele nădeji destănuite de dl Ică să-i fi încurajat şi calmat... Să sperăm!

Presa muştruluită din Bucureşti cântă osanale Guvernului Vice-Preşedintelui său. *Universul* a scos din arsenalul său de accesorii vechile sale fraze sforăitoare şi inutile şi Stelian Popeşte a redevenit profet al Neamului! Ce scârbă!

———

Altul: ne-a sosit şi signor Riccardo del Giudice, subsecretar de Stat şi specialist al Corporatismului. Ce ne mai trebuie!

———

Doi ovrei care făceau propagandă comunistă printre sătenii din Fierbinţi au fost arestaţi, judecaţi, condamnaţi la moarte şi executaţi. Ca comuniştii, sau ca ovrei? Pedeapsă cam severă, mai ales în a doua ipoteză. Prea ne jucăm mult cu moartea...

———

Demisia lui Sichitiu a fost anunţată oficial. Ziarele de azi reproduc decretul prin care demisia a fost primită iar subsecretarul Pană însărcinat cu gestiunea Departamentului, dându-i-se toate drepturile şi prerogativele unui ministru — dar nu şi titlul de ministru.

———

Hitler a înfiinţat o insignă pentru combatanţii care au distrus cel puţin un car de asalt inamic. Insigna e de metal şi se poartă la braţ...

———

Duminică, 22 martie. A zecea iarnă continuă deşi suntem în primăvară... Termometrul, ziua între 4 şi 5 grade sub zero, noaptea scade până la – 8°. Azi-dimineaţă – 7°! Pentru câmp e cât se poate de rău. Şi nici pentru stăvilirea inundaţiilor nu e bine, căci frigul contribuie la închegarea zăpoarelor de gheaţă pe Dunăre şi apa refulată se revarsă peste tot... Ziarele publică amănunţite buletine zilnice despre stările de-a lungul Dunării, dar tac chitic asupra inundaţiilor în restul ţării. Regim special...

———

Am ajuns la a 15-a săptămână de atacuri continue bolşevice pe frontul de răsărit. Bilanţul acestei încăpăţânate ofensive ruseşti este nul, din punct de vedere strategic, dar sovieticii au pierdut enorm material de război şi oameni mulţi. Numai în 7 zile, nemţii au distrus ruşilor 386 de avioane şi n-au pierdut decât 22.

Şi ieri şi alaltăieri, atacuri înverşunate, pe front redus, au fost respinse de nemţi la Kerci, pe Doneţ şi la sud-est de lacul Ilmen. Din informaţiile militare ce ni se dau reiese că nemţii au început să pregătească „pornirea" ofensivei de primăvară... Să aşteptăm!

———

Din informaţii mai precise rezultă că la Budapesta reacţia faţă de cuvântarea lui Ică şi de manifestaţia de joi n-a fost aceea care ni s-a spus. Persoane care au urmărit emisiunile de radio ungureşti *n-au* auzit nici o înjurătură la adresa noastră şi nici măcar o polemică cu noi. Ziarele ungureşti ar fi trecut în tăcere asupra patrioticei noastre manifestaţii. Ba mai mult, Kállay ar fi ţinut şi el o cuvântare la Camera Magnaţilor, dar ca să spună *că o conferinţă cu şefii minorităţilor se impune şi că trebuie acordate drepturi acestora...* Despre un discurs — replică a lui Kállay, concomitent cu al lui Ică Antonescu, nici vorbă... Singura manifestare a Guvernului din Budapesta ar fi fost o notă trimisă Guvernului nostru, *cerând lămuriri asupra ofensivei verbale îndreptată împotriva unui Stat aliat*!!! Dacă informaţiile mele sunt exacte, situaţia nouă creată nu-mi place: preferam pe cea în care noi tăceam şi ungurii ne înjurau. Acum rolurile s-au răsturnat, „energumenii" devenim noi! Guvernul Kállay se arată mai abil ca Guvernul Bárdossy! Zic, „dacă informaţiile mele sunt exacte", fiindcă sunt şi unii care pretind că ungurii n-au încetat să ne înjure, şi că, chiar în momentul în care vorbea Ică Antonescu, Kállay răcnea şi el pe acelaşi ton. Aceştia afirmă că „aprecierile" lui Ică asupra metodelor ungureşti ar fi fost luate „ad literam" dintr-o cuvântare a lui Bárdossy, şi că şampionul nostru n-a făcut decât să schimbe cuvintele „România" şi „români" din proza ungurului, prin cuvintele „Ungaria" şi „maghiari"...

Aceste contradicţii îmi vor fi lămurite de Cecropid care se înapoiază mâine de la Budapesta...

———

Printre germanii din Bucureşti a intrat dihonia. Killinger a cerut şi a obţinut rechemarea lui Pflaumer fiindcă a aflat că acesta voia să-i ia locul, şi-l submina cât putea. Pflaumer a avut contacte cu Maniu, cu Mihai Popovici, cu Gh. Brătianu (a stat de vorbă şi cu mine) şi din conversaţiile lui a tras concluzia că Killinger, mărginindu-se în raporturile sale la Mareşalul Antonescu şi la membrii Guvernului, *a deservit interesele Germaniei în România* — şi a spus-o la Berlin — Killinger a obţinut însă rechemarea lui Pflaumer şi acesta, furios, *ar fi dat pe Killinger în judecata partidului*!!! Toate sunt posibile!

Se mai zice că, prin Antonescu, Killinger ar fi cerut şi rechemarea lui Neubacher şi a lui Klug Kist, care nu navigau în apele lui... Deşi informaţiile mele sunt din izvor destul de serios, pot totuşi să fie numai zvonuri. Cert este că în „clanul" german din Bucureşti, discordia domneşte şi nici asta nu e bine...

În cercurile guvernamentale se spune că unul care a luptat şi intrigat mai mult pentru înlăturarea planului Cancicov (prin Ică) a fost generalul-finanţ Stoenescu — Cancicov îl încondeiase în raportul său, şi-l prezentase Mareşalului ca inconştient-optimist... Stoenescu a avut cunoştinţă de raport (cum? prin Ică?) şi s-a pus pe lucru... ca să nu-şi piardă locul!

Câtă intrigărie mai e şi în jurul lui Antonescu! Un gazetar obscur, Malciu, sau Melciu, redactează zilnic pentru uzul Mareşalului, un ziar bătut la maşină, în care înşiră informaţii despre toţi oamenii cunoscuţi din ţară. Toate porcăriile, toate minciunile — şi probabil câteva adevăruri — îşi găsesc loc acolo. Această fiţuică e chemată *Jurnalul Albastru*, fiindcă e trasă pe hârtie albastră şi Mareşalul o citeşte în toate dimineţile şi se încrede în informaţiile ce i se dau... Am ajuns mai rău ca sub Carol al II-lea!

O formulă nostimă a generalului Dobre. Se vorbea în faţa lui de „noul plan de organizare a Statului" — şi generalul a întrerupt: „Ce plan, domnule! Să se lase subsecretarii de Stat să lucreze; subsecretarii să nu vorbească decât o dată pe săptămână cu miniştrii şi miniştrii numai o dată pe lună cu Mareşalul — şi toate vor merge strună!" Şi de ce nu?

Deşi dl Pană n-a fost numit „ministru", a fost instalat ieri în capul Departamentului Agriculturii cu tot alaiul unui ministru! Cu atât mai ciudat, cu cât Pană era deja instalat în Departament ca subsecretar de Stat, de atâta vreme!

Misterele regimului!

Raţia alimentară a fost din nou scăzută în Germania. E vorba de pâine, carne şi grăsime... Măsura e justificată pe de o parte prin recoltele deficitare ce se prevăd în toată Europa, pe de alta prin faptul că Germania e nevoită să ajute cu alimnente ţările ocupate de dânsa, şi în care lipsurile se resimt tot mai mult. La Londra şi în America, măsura e natural comentată ca un semn de istovire a puterilor Axei. În Germania, opinia publică, gata la orice sacrificiu, a primit măsura fără nici un murmur... Aşa mi se spune!

A apărut noua lege a chiriilor. Am citit-o şi n-am priceput nimic. Poate că voi pricepe ceva la o nouă citire...

A murit Virgil Arion... A murit acum opt zile la Iaşi, dar am aflat ştirea abia azi. Îl credeam mort de mult! Fire foarte sensibilă, nu s-a resemnat la nedreapta scoatere din viaţa publică, după războiul trecut. Alţii au ridicat capul, şi nu s-au lăsat şi au venit să învingă curentul ostil îndreptat împotriva lor... Virgil Arion s-a dat la o parte, s-a ascuns în sărăcia lui, n-a mai văzut pe nimeni şi a murit fără să ridice un protest... Era cel mai inteligent din fraţii Arion şi om cu cultură aleasă. Păcat de el!

Puricelli a terminat cu bine negocierile şi a plecat. Înainte de a pleca, a văzut pe Mareşalul Antonescu, care i-a părut obosit. Antonescu i-ar fi spus că nu aprobă politica Italiei faţă de Franţa şi că vorbind cu Hitler despre această politică, *a condamnat-o şi Führerul...* Puricelli părea impresionat de verdictul Stăpânului Axei...

Luni, 23 martie. Pe frontul rusesc, luptele au avut săptămâna trecută un caracter de înverşunare paroxistică. De la nord până la sud, iniţiativa a fost în mâna ruşilor care au atacat în valuri succesive, cu toate forţele lor, pe care de altmintreli le sporesc continuu. Nemţii, care n-au ieşit încă din „perioada defensivă", au respins pretutindeni atacurile inamicului, pricinuindu-i enorme pierderi (mai ales distrugeri de tancuri şi de avioane) şi au contraatacat pe ici pe colo, cu succes. Cu toate eforturile disperate ale sovieticilor, frontul german n-a putut fi clintit.

Atacurile cele mai masive au avut loc la sud şi anume la Kerci. Aci, ca şi pe Doneţ, trupele române — după cum o recunosc şi comuni-

catele germane — s-au purtat strălucit. Aviația germană a bombardat cu mare efect Sevastopolul, Kerci-ul și liniile dinapoia frontului pe sectoarele Donețului și est-Harkov. Frigul cumplit și zăpada îngreunează operațiunile pe tot frontul...

Iarna continuă, cu tot soarele care încearcă să o gonească. Termometrul e tot sub zero. Azi-dimineață – 4°. La Radio ni s-a spus ieri că în Rusia termometrul arată – 35° (!!!) *și că valul de frig va ține până la 15 aprilie*!!! Dacă institutele meteorologice nu se înșală, ne-am dus dracului!

La Ministerul de Externe din Berlin, purtătorul de cuvânt al Guvernului Reichului a expus reprezentanților presei punctul de vedere german față de manifestația anti-ungară de joi, și de cuvântarea d-lui Ică.

Glasul oficial al Reichului a declarat *că Germania duce o politică de continuitate în sud-estul Europei* (una caldă pentru unguri), dar că dreptul de apărare al fiecăruia nu poate fi contestat (una caldă pentru România). Orice manifestațiuni în afară de lupta împotriva bolșevicilor ce trebuie să fie dusă de toți semnatarii Pactului Tripartit, nu sunt însă oportune în timpurile actuale, în care probleme speciale de ordin european nu pot fi discutate (una rece și pentru România și pentru Ungaria)...

Utilitatea manifestării de joi, *ce nu poate fi urmată de nimic*, apare din zi în zi mai dubioasă... Motivul ce se dă acum unanim în cercurile noastre guvernamentale— îmbărbătarea opiniei publice în Ardeal — apare și dâsul ca copilăresc, căci opinia publică, în Ardeal ca și în Vechiul Regat, nu mai poate fi dusă de nas prin vorbe goale.

În rezumat, „un coup d'épée dans l'eau" — iată cum se poate caracteriza încercarea d-lui Ică de a fascina conștiința românească, pe un teren prea dureros pentru ca simple „perspective" înfățișate fără autoritate să vindece sau să liniștească rănile deschise de brutalitatea faptelor...

Prietenul meu Ralea citind mai cu atenție discursul de joi al lui Ică, a relevat următoarele floricele: „răscruci de vifor", „popas dinamic", „violarea fără consimțire", (e vorba de Basarabia!), „Europa dacă n-ar fi existat ar fi trebuit inventată...". Și ar mai fi, pe care însă Ralea le-a uitat. Și mie, de data asta, discursul lui Ică mi-a părut sobru și suportabil (e drept că l-am citit la repezeală)! Îmi aduceam probabil aminte de celelalte!

Un prieten îmi rezumă ultimul discurs al lui Stalin, redat prin *Radio Londra*. Omul Roșu protestează împotriva planurilor de a cuceri Europa, ce i s-au atribuit. Dânsul afirmă că n-a hrănit niciodată asemenea proiecte nebune, că rușii cu mentalitatea lor înapoiată n-ar putea impune niciodată burghezimii europene ideile și instituțiile lor[1] — că dânsul, Stalin, a combătut totdeauna ideile lui Lenin de propagandă universală (!!!), *și că regimul său a răsturnat regimul lui Lenin, prea utopic*!!! Stalin declară în fine, că din punct de vedere teritorial Rusia Sovietică nu urmărește decât restabilirea situației din 1941 și citează anume Carelia și Țările Baltice ca revendicate de Guvernul său, *fără să se numească nici Polonia, nici Basarabia.* Pentru ce această omisiune? Uitare, sau dibăcie? În tot cazul ce spune sau nu spune Stalin e fără importanță. Toată lumea știe ce valoare au cuvintele bolșevicilor și chiar semnăturile lor pe tratate... Probabil că declarațiile lui Stalin n-au avut decât un singur scop: să amăgească pe anglo-saxoni. Dar cunosc și anglo-saxonii fățărnicia domnilor de la Moscova...

Radio Londra a difuzat părțile esențiale ale Memoriului prezentat de curând Mareșalului Antonescu, de către Maniu și Dinu Brătianu. În special pasajele în care cei doi politicieni nepocăiți cer ca armata română să nu mai fie trimisă peste Nistru, *căci o campanie dincolo de granițele Basarabiei nu poate fi considerată decât ca o agresiune.* Antonescu e foarte supărat de această indiscreție și în jurul ei se face mare vâlvă la Președinție. Hudiță (succesorul lui Madgearu la Secretariatul General al Partidului Național Țărănesc) pretinde că Memoriul a fost transmis prin Barbu Știrbei și Boxshall, cu ajutorul unei persoane intermediare din Berna... Nu este exclus ca afacerea să aibă urmări grave. Aș râde să văd și pe Barbu Știrbei în lagăr!

Fiul lui Stârcea, adoptat de Mocsony va fi numit secretar particular al Regelui. Alegerea e bună. E un băiat curat și inteligent.

---

[1] Stalin se joacă cu cuvintele: nu a afirmat nimeni că *Rusia* vra să cucerească Europa, ci *comunismul*. Și o dată comunismul instalat în țările Europei, Moscova ar fi condus orchestra!

La Londra, s-a publicat sâmbătă schimbul de telegrame dintre Churchill şi Curtin (primul ministru al Australiei), cu privire la numirea lui Casey. Churchill vrea să dovedească că a consultat pe Curtin. Curtin, în răspunsurile sale o scaldă, regretă numirea, dar lasă decizia în mâinile lui Casey. Churchill mărturiseşte însă că a numit pe Casey fără să-l întrebe, şi numai pe baza afirmaţiilor acestuia că nu era mulţumit cu postul pe care-l ocupa la Washington... Polemica n-are decât o singură însemnătate: ea dovedeşte cât s-au răcit raporturile între Metropolă şi Dominion, şi cât s-au slăbit legăturile dintre diferitele părţi ale Imperiului Britanic...

Guvernul german a dat 100 milioane franci ca ajutor pentru victimele bombardamentului englez de la Paris. Nu e vorba, sunt milioane din banii francezilor care plătesc ocupaţia germană 200 milioane pe zi— dar *gestul* este semnificativ al unor bune intenţii...

Procesul relativ la atentatul împotriva lui Papen va începe la 1 aprilie, la Ankara.

În Spania a fost arestat secretarul general al asociaţiei clandestine „Tineretul Marxist Unit". Asupra lui s-au găsit documente prin care se dovedeşte că „Ajutorul Roşu" operează în Spania cu ajutorul *agenţilor diplomatici britanici*... Scandal mare!

Marţi, 24 martie. Lupta între primăvară şi iarnă continuă. Deocamdată iniţiativa o are tot iarna, deşi puterile ei au scăzut... Termometrul rămâne în preajma lui zero. Ziua, soarele-l mai ridică ceva, dar nopţile sunt foarte reci. Azi-dimineaţă la ora 6, – 1°; la ora 8, + 1°.

Pe front, ruşii continuă să atace, mai ales în Crimeea şi pe Doneţ, dar ceva mai slab. După ştirile de la Berlin, trupele germane au început să dea contraatacuri viguroase şi pare că iniţiativa a trecut în mâinile lor. Bolşevicii continuă să aibă mari pierderi, astfel în săptămâna trecută ar fi pierdut 396 de avioane...

Mareşalul von Rundstedt a fost sărbătorit pentru 50 de ani împliniţi în serviciul militar şi cu acest prilej i s-a reîncredinţat comanda ce i se luase în toamnă... Dovadă că n-a fost vina lui dacă nu s-a luat Moscova la termenul prescris...

În Anglia, neputinţa flotei de a apăra interesele britanice în toate mările, îngrijorează opinia publică tot mai mult. Amiralitatea recunoaşte, că mai ales după pierderile suferite, flota trebuie sporită ca să poată face faţă multiplelor sale îndatoriri. O campanie de propagandă a fost organizată cu mitinguri, pentru a aduce pe nenorociţii contribuabili să facă noi sacrificii. Ea a culminat printr-un mare meeting în Trafalgar Square, la Londra, unde memoria marelui Nelson a fost evocată... Primul lord al Amiralităţii, Alexander, a mărturisit că Anglia şi flota ei sunt la mare ananghie...

Trupele noastre din Crimeea, care s-au purtat atât de vitejeşte în luptele din decembrie şi din ianuarie, la Feodosia, au fost citate în ordinul de zi pe Armată. Citaţiile au apărut abia în ziarele de azi-dimineaţă. De ce această întârziere? De ce acest dispreţ al opiniei publice?

Dombrovski îmi povesteşte că a fost la generalul Pantazi să-l roage în favoarea unui colonel, şters de la avansare — deşi foate bine notat — fiindcă avusese un bucluc cu o fată, *pe când era locotenent*! Pantazi cunoştea cazul şi ar fi vrut să facă dreptate, dar a spus lui Dombrovski: „Nu pot face nimic, hotărârea a fost luată de Mareşalul Antonescu, *şi cu Mareşalul nu se mai poate sta de vorbă. E atât de nervos şi de irascibil încât nu admite replică. Bate cu pumnul în masă şi urlă...*". De notat că Pantazi e unul din cei mai devotaţi partizani ai lui Antonescu... *Cu nervi, cu răutate, cu ură şi cu dispreţ* (mă refer la informaţia precedentă relativă la ordinele de zi întârziate) *nu se poate guverna o ţară*!

Dombrovski mi-a confirmat că rechemarea lui Neubacher şi a lui Klugkist au fost cerute prin Ică. Neubacher s-a repezit la Berlin să pareze lovitura şi s-a înapoiat aseară. Dombrovski va vedea azi pe nedespărţitul său prieten şi va afla cum stau lucrurile...

Sir Stafford Cripps a sosit în Indii (mare lucru e aeroplanul!) şi a început negocierile sale. A început prin a lua repede pe şefii hinduşi, cu care a avut o întâlnire, declarându-le că n-are decât 2 săptămâni de stat în Indii — *alte treburi mai importante* cerând prezenţa sa la Londra...

După ştirile venite din Suedia, o nouă criză de Guvern s-ar pregăti în Anglia, unde o mare parte din opinia publică s-a îndepărtat, hotărât, de Churchill, acuzat că ar fi *strateg fără noroc*? Se prepară un Guvern Cripps?

Ştiri de la Vichy, par a confirma zvonurile de suspendare a procesului de la Riom. Se vorbeşte chiar de *suspendarea definitivă*... Din lungile dezbateri de până acum, reiese că Daladier şi Guvernul său au satisfăcut toate cererile Statului Major... Dacă Statul Major n-a cerut mai mult, şi *altfel*, nu e vina Guvernului dat în judecată. Fapt e că procesul, aşa cum a fost îndrumat, nu mulţumeşte pe nimeni, nici în Franţa, nici în Germania... Atunci?

———

Regele Boris [al Bulgariei] a plecat la Berlin...

———

Radio Roma a comentat cu mult entuziasm discursul lui Ică. A subliniat pasajele, afară de cel esenţial relativ la raporturile noastre cu Ungaria, despre care n-a spus un cuvânt... Şi a terminat luându-ne în braţe, ca pe nişte fraţi latini!...

Mircea Djuvara întâlnind pe Ică l-a întrebat dacă declaraţiile sale au fost făcute cu consimţământul Germaniei, întrebare la care Ică a răspuns: „Crezi d-ta că aşa fi fost nebun să vorbesc *fără acoperire*?"

Se poate însă — spunea Djuvara — ca nemţii să fi autorizat o cuvântare *naţionalistă* pentru galvanizarea recruţilor şi rezerviştilor ardeleni şi că Ică *să fi sărit dincolo de cal*... Se poate. Declaraţiile de la Ministerul de Externe din Berlin, ignorarea celui mai senzaţional capitol a cuvântării Bardului nostru, de către postul de radiodifuziune din Roma şi în general atitudinea presei germane şi italiene, dovedesc că Puterile Axei n-au văzut cu ochi buni ieşirea violentă contra ungurilor...

———

Cecropid, înapoiat de la Budapesta, a trecut ieri să mă vadă. Îmi confirmă că la Budapesta nu s-a răspuns un cuvânt la invectivele lui Ică. Faptul nici n-a fost comentat şi Cecropid nu l-ar fi aflat dacă n-ar fi dejunat a doua zi cu Filotti, ministrul nostru, care l-a pus la curent cu cele întâmplate în ajun la Bucureşti... Ungurii explică tăcerea lor cu dibăcie şi cum era de aşteptat: nu era momentul *să se creeze dificultăţi suplimentare Axei*... Atitudinea rezervată a ungurilor a fost aprobată la Berlin şi Budapesta a căpătat cu acest prilej o notă bună. Acesta e tot rezultatul obţinut de dl Ică...

La Budapesta, în politică nu e nimic schimbat. Horthy şi grofii continuă să domine situaţia în stăpâni absoluţi. Guvernele, actualul ca şi cel precedent, sunt Guvernele lor. Toată politica maghiară e bazată pe *ordine*, pe *tradiţii*, pe *bună administraţie*. Această *linie* de purtare a

ajuns, cel puţin în aparenţă, să inspire respect şi nemţilor. Aceştia văd în Ungaria un punct de reazim al ordinii europene, pe când la noi constată un focar de anarhie. Consecinţa: se poartă cu ungurii cu mănuşi, iar cu noi — fără mănuşi...

Numirea junelui Horthy se datoreşte în primul rând enormului ascendent al Regentului, socotit de unguri ca un salvator, ca un om cu noroc, ca un sfânt. Ungurii au preferat menţinerea unui nume care personifica o tradiţie la eventualitatea unor lupte anarhice, în cazul unui deces brusc al bătrânului Horthy...

La un moment, s-a pus înainte şi numele lui Fr. de Hohenzollern, ca viitor Regent! Mai sunt oameni în Ungaria care mai cred în posibilitatea unei „minuni personale" între Ungaria şi România cu Transilvania ca stat-tampon autonom, între ele — dar sunt foarte puţini!

Toată opinia publică maghiară e anti-germană şi acest fapt a contribuit ca numirea lui Horthy junior, anglofil notoriu, să fie primită cu simpatie de mai toată lumea. Nemţii sunt urâţi, mai mult chiar decât românii. Cecropid spunea râzând, că dacă un ungur întâlnind pe un neamţ cu un român ar îndrăzni, ar înjura întâi pe neamţ...

Despre armata consimţită de unguri pentru front, Cecropid n-a putut afla nimic. Că au consimţit să dea ceva e sigur, dar *cât* şi *când* şi *pentru unde*[1], nu ştie nimeni...

Viaţa la Budapesta e ca în timp de pace, cu uşoare lipsuri. Nici o restricţie esenţială . Lumină şi chefuri peste tot... Parcă războiul ar fi purtat pe altă planetă...

Despre demisia lui Bárdossy — care într-adevăr e serios bolnav — Cecropid n-a putut afla nimic. Mister şi aci... Plecarea lui a încântat însă pe nemţi, care nu-l mistuiau...

———

Miercuri, 25 martie. *Buna Vestire!* A dracului Bună Vestire anul acesta... Tremurăm de frig ca iarna (azi-dimineaţă – 1°) şi soarele nu izbuteşte să dezgheţe pământul. Lupte şi moarte în toate emisferele; pe toate fronturile atacuri şi contraatacuri — şi nu numai pe fronturi dar şi în dosul lor grija existenţei a ajuns un supliciu, când nu este o glumă. Vieţi de multe ori nevinovate sunt secerate fără milă; sângele ovreilor curge în Basarabia, în Transnistria, în Ucraina; 38 de comunişti au fost executaţi ieri în Spania; bombardamentele aeriene lovesc fără milă în Anglia, în Germania, în Italia — pe unde se poate... Cei scăpaţi de moarte se zbat cu mizeriile traiului şi duc luptă grea cu Statul devenit

[1] Armată de ocupaţie, sau de şoc.

vrăjmaşul lor aprig. Fiscul a ajuns o pacoste. Pâinea de toate zilele a ajuns să se câştige în chinuri. Şi peste toate, spaima zilei de mâine — omenirea prăbuşită în anarhie...

Şi totuşi, când mă gândesc la anul trecut, parcă tot e mai bine acum... Pentru ultimele spasme, Dumnezeu ne-a acordat o amânare...

Comisia de judecată a Curţii de Casaţie (Comisia Prezidenţială) a condamnat pe [Dimitrie] Gusti la restituirea sumei de 612 659 lei, sumă a cărei cheltuială n-a putut fi justificată de fostul director al Serviciului Social şi comisar general al Expoziţiilor din Paris şi New-York...

În schimb, a achitat pe Cernat, acuzat de „nejustificare" a unei sume de 41 milioane, cheltuită din fondurile secrete sub miniştrii de Interne Iuca şi Inculeţ. Cernat a fost pe vremea acestor miniştri, şeful Siguranţei...

Joi, 26 martie. Pare că soarele izbuteşte să înfrângă ofensiva iernii şi că ne îndreptăm în fine spre primăvară... E şi vremea. Apele Dunării sunt în scădere, dar încă tot revărsate.

În peninsula Kerci şi pe Doneţ, ruşii continuă să dea năvală, cu acelaşi insucces. Deşi n-au ieşit încă din „tactica de iarnă", nemţii au început mişcări ofensive la est de Harkov şi la sud-est de lacul Ilmen. În ambele locuri operaţiunile au reuşit. La Harkov, ruşii au fost daţi înapoi, la Ilmen, unde izbutiseră să se infiltreze printre elementele germane, au fost daţi peste cap. De la 1 la 24 martie, sovieticii au pierdut 845 de avioane şi 686 de care de asalt...

La Berlin încep să se publice dări de seamă asupra operaţiunilor din cursul iernii, pe frontul rusesc. Din puţinul cât se spune reiese că grija nemţilor a fost să nu se transforme teatrul de luptă într-un *front de poziţii*, ca frontul franco-german în 1914. Prin retrageri şi înaintări succesive s-a conservat luptelor un caracter de *război de mişcare pe loc*, în care manevra a jucat rolul principal. Nemţii au determinat câteva *puncte de sprijin* pentru viitoarea ofensivă şi aceste puncte strategice n-au fost părăsite, cu toată violenţa atacurilor ruseşti. În jurul lor s-au desfăşurat manevrele... Îndată ce vremea va permite va începe marea ofensivă germană spre est; să dea Dumnezeu să reuşească conform prevederilor...

Japonezii au ocupat insulele Andaman, în mijlocul Oceanului Indian, cam la egală distanţă de Indii şi de Malaezia — lipsind astfel pe englezi de o bază navală importantă şi ameninţând direct Indiile şi traficul maritim între Indii şi Australia. Insulele Nicobar, vecine cu insulele Andaman, vor fi şi ele ocupate. Altele nu sunt, în Oceanul Indian. În Noua Guinee, japonezii au început atacul bazei britanice de la Port Moresby, pe strâmtoarea Tores ce desparte Noua Guinee de Australia şi e larg de 150 kilometri.

În Anglia îngrijorarea pentru viitorul apropiat e mare, căci războiul naval s-a schimbat cu totul. Vasele mari de suprafaţă, prin care în ultimul război Anglia domina mările, nu mai pot rezista aviaţiei, submarinelor şi vaselor de suprafaţă mici şi repezi. Problema apărării convoaielor devine tot mai anevoioasă şi numărul vaselor scufundate de forţele Axei tot mai mare... Bătăliile mari navale au fost înlocuite printr-un fel de piraterie camuflată, în care escadrele aeriene şi submarinele germane, japoneze şi chiar italiene au ajuns să fie maeştri neîntrecuţi... Tonajul scufundat întrece cu mult posibilităţile de construcţie anglo-americane, aşa încât aprovizionările şi transporturile de trupe anglo-saxone par serios ameninţate...

Bilanţul definitiv al atacului aerian englez asupra uzinelor din Billaucourt (lângă Paris) se soldează cu 600 morţi, 1 500 răniţi, 350 case dărâmate şi pagube de peste 7 milioane franci, în afară de uzinele Renaut şi Peugeot-Ford... Frumos lucru, războiul modern!

Agenţia D.N.B. îi dă zor cu suspendarea procesului de la Riom... După informaţiile agenţiei germane, *se caută altă cale* pentru îndrumarea procesului... Adică calea care duce la responsabilitatea *declarării* războiului, iar nu la răspunderea *nepregătirii lui*... Până acum, nici o confirmare de la Vichy, a acestor ştiri germane..

Dl Onicescu zbârnâie la Roma, unde face conferinţe cu subiecte matematice italo-române — iar dl Rebreanu zbârnâie la Zagreb, unde vorbeşte la Radio despre prietenia croato-română... De ce ne arde nouă!

Regele Boris a fost primit de Führer la Cartierul său... După care vizita rituală la Ribbentrop şi Göring. Regele Bulgariei a fost primit cu toată simpatia şi omenia acordate de nemţi vasalilor lor... Probabil că s-a vorbit despre Turcia...

„Împrumutul Reîntregirii". Subscrierea a fost prelungită până la 30 aprilie — şi până la 1 octombrie pentru subscrierile ţărăneşti. Dar fără primă... Mai avem o lună răgaz până să cădem sub gârbaciul perceptorilor...

Generalul de Divizie şi de rezervă Dum. Popescu a fost numit primar al Craiovei, în locul lui I. B. Georgescu. Pe vremuri, Georgescu Beion (cum îi zic craiovenii) a fost un bun primar. Dar s-a lenevit şi în primariatul lui actual nu mai făcea nimic. Pe Popescu nu-l cunosc — dar rămâne factotum ajutorul de primar Gogu Adam Popescu, activ şi dinamic — şi prietenul nostru...

Acum câtăva vreme, o delegaţie de industriaşi români, în frunte cu Gigurtu şi cu Bujoiu s-a dus în Germania, să ia contact cu marea industrie germană, în vederea unei colaborări mai intime între ambele ţări, pe terenul economic. S-a hotărât înfiinţarea unui „Wirtchafts stab" german şi unui „Wirtchafts stab" român, care, împreună, să îndrumeze legăturile industriale dintre România şi Germania. De câteva zile a sosit la Bucureşti dl Max Ilgner, de la Farben-Industrie, preşedintele Comitetului sud-est european al Reichsgrupului pentru Industrie. Dl Ilgner este reprezentantul „Wirtchafts stabului" nemţesc mai sus pomenit şi a sosit împreună cu mai mulţi specialişti. A venit şi Clodius. E vorba să se înceapă prin crearea unei mari industrii de celuloză în Deltă...

Am crezut că delegaţia română plecase în Germania, şi tratase, nu numai cu învoirea Guvernului, dar chiar trimisă de dânsul. Aflu acum că *nu*, şi că domnii Gigurtu, Bujoiu & au făcut pe independenţii. Prezentându-se alaltăieri d-lui Ică ca să-i anunţe succesul negocierilor lor, domnii Gigurtu, Bujoiu &, au fost foarte rău primiţi şi violent reprimaţi pentru actul lor de independenţă. Ică i-a tratat ca pe nişte delincvenţi şi i-a ameninţat cu fulgerele sale. „Într-un Stat cu economie dirijată, — a răcnit dl Ică —nimeni n-are voie să ia o iniţiativă, fără însărcinarea Guvernului!" Aşa este... Scena a fost penibilă; a asistat la ea şi Orghidan care venise la Ică pentru afacerea Auschnit şi care mi-a povestit-o...

Orghidan a reclamat prietenului său Ică pe procurorul care în acţiunea de revizuire a procesului Auschnit s-a ridicat împotriva revizuirii, revizuire aranjată cu Guvernul pentru cedarea acţiunilor „Titan-Nădrag-Călan" aparţinând zisului Auschnit. Ică s-a înfuriat pe tâmpenia procurorului; pe neglijenţa Ministrului de Justiţie şi a procurorului general, care primiseră instrucţiunile — şi a început să urle pe această chestiune, de astă-dată în telefoane... De acum înainte procesul va merge strună, şi printr-o adevărată escrocherie Statul va intra în posesia acţiunilor jidanului, pe nedrept condamnat, sub alt regim, de şantaj şi de escrocherie! De, cine l-a pus să fie jidan şi să facă avere în ţara românească!

Vineri, 27 martie. Primăvară! Aşa pare cel puţin de ieri! În fine...

O dată cu Regele Boris a sosit la Berlin şi Papen. Despre vizita Regelui Bulgariei, nu s-a dat nici un comunicat şi se face mare mister în jurul ei...

Au fost decoraţi cu Crucea de Fier 36 de aviatori români, cu motivări foarte măgulitoare.

Se zice că dl Ică va repeta discursul său contra ungurilor, peste câteva zile, la Sibiu. Dacă o va face, se va dovedi cu prisosinţă că ieşirea împotriva Ungariei din 19 martie a fost făcută din indemnul sau cel puţin cu voia germanilor...

Churchill a mai ţinut un discurs pesimist. E şi asta o metodă: ca să nu te încolţească alţii, o iei tu înainte şi mărturiseşti mai mult decât ar fi spus ei...

Maiski, ambasadorul rus la Londra, cere şi el cu insistenţă *un al doilea front* — dar unde? Şi cum?

Sâmbătă, 28 martie. De pe teatrul de război, o singură veste mai important: două puternice coloane de trupe chinezeşti, de ale lui Ciang-Kai-Shek au pătruns în Tailanda (Siam). Acest atac în flanc e cu atât mai dezagreabil pentru forţele japoneze, cu cât comunicaţiile între Indii şi China Meridională nu sunt complect tăiate. Dacă anglo-chinezii nu mai dispun de calea Mandalay-Rangoon, drumul de la nord pe valea Brahmaputrei le e încă deschis...

Pe frontul rusesc, tot atacuri sovietice, respinse toate, cu mari pierderi pentru ruşi. Forţele germane au început să se concentreze, în ve-

derea ofensivei de primăvară... Materialul de război începe să curgă; despre o intrare în acțiune a noilor efective nu poate fi vorba până nu se vor mai usca drumurile și terenul.

Hurmuz Aznavorian, armean, jurisconsult și liberal de seamă a publicat un articol în *Curentul,* intitulat „Interpretarea legilor", prin care susține că Justiția are dreptul *să interpreteze* legile nesăbuite pe care un legislator fără doctrină și fără experiență le promulgă, chiar în așa-zise vremuri revoluționare. *Altfel se ajunge la o stare de anarhie complectă.* Cenzorul care a lăsat să treacă articolul a fost destituit, iar *Curentul* a primit „un avertisment". Comunicatul ce ne destăinuiește aceste măsuri n-a avut decât mertiul *să sublinieze* articolul pe care puțini îl băgaseră în seamă și pe care acum toată lumea se repede să-l citească... Prostia oamenilor e mare! Și apoi de ce „avertisment" *Curentului,* de vreme ce trecuse pe la Cenzură și obținuse aprobarea ei pentru publicarea articolului?

Dl Ică s-a împăcat ieri cu „misionarii" industriei române, la un dejun pe care l-a oferit la Președinție lui Clodius și la care au fost poftiți, pe lângă Killinger și Neubacher, delegații industriei germane și române — cu Gigurtu, Bujoiu, Orghidan, Gr. Carp etc. Au asistat și câțiva miniștri, cu inenarabilul Marinescu în frunte... „Tout est bien, qui finit bien"!

La alt dejun, la Mareșalul Antonescu, în noua sa locuință (vila lui Nae Ionescu, la Băneasa) a fost poftită și Lili Prat (soția ministrului Spaniei la Ankara). Lili Prat a fost încântată de „gustul" cu care e aranjată casa. D-na Rica i-a spus că tot mobilierul, tablourile, bibelourile, sunt proprietatea Statului și au fost luate de la Palat... Pe mese, Lili Prat a recunoscut colecția de „jaduri" adunată de Regele Ferdinand! Săracul Regele Ferdinand, dacă ar fi știut că „jadurile" Sale vor ajunge în iatacul „Câinelui Roșu" și al d-nei Rica, nu le-ar mai fi adunat!

E vorba să se înființeze la Washington un Consiliu Superior de Război, în care vor participa și Australia, și Canada și Noua Zeelandă — cam cu aceleași drepturi ca Consiliul de Război de la Londra... Concurență? În tot cazul încurcătură... Roosevelt „studiază" chestiunea...

Un atentat a avut loc la Cairo împotriva lui Nahas-Pașa... Primul ministru a scăpat neatins; însoțitorul său a fost rănit. Popularitatea lui

Nahas-Pașa era datorită atitudinii lui anti-engleze. De când a schimbat macazul, fiind adus de englezi la Guvern, wafdiștii intransigenți se întorc împotriva lui. În ziarele noastre, Cenzura n-a lăsat să treacă nici o știre despre acest atentat... De ce?

Regele Suediei s-a restabilit complect. Frumoasă performanță pentru un bătrân de 84 de ani, după o așa de grea operație...

A murit generalul Motaș. Era un militar simpactic. În Consiliile la care am luat parte alături de dânsul, sub Regele Carol al II-lea, s-a arătat singurul general cu bun simț și cu independență de caracter, în sinceritatea lui...

Pétain a avut o întrevedere cu Laval, în împrejurimile Vichy-ului. Despre cele discutate n-a transpirat nimic. Se crede că s-ar fi tratat reintrarea lui Laval în Guvern, *pe anumite baze* care ar schimba întrucâtva îndrumarea politică franceză, față de Germania și Italia...

Din știrile ce ne aduc cei ce vin de la Constantinopol, reiese că scufundarea vaslui „Struma" încărcat cu ovrei, n-a fost accidentală, nici pusă la cale de ovrei, *ci provocată de autoritățile turcești, ca să scape de oaspeți indezirabili.* Aproape toți ovreii de pe vas s-au înecat; timp de câteva zile a domnit la Constantinopol o oroare profundă pentru acest act de sălbăticie — nu s-a vorbit de altceva... La grozave torturi supune Elohim pe poporul său ales!

Duminică, 29 martie. Încercarea de debarcare făcută de englezi la St. Nazaire (La Gura Loirei) în noaptea de 27 spre 28, încercare ce s-a prăbușit în câteva ore, pare să fi avut un întreit scop:

1) Să de o satisfacție Sovietelor, care cer stabilirea unui nou front în Europa (La Berlin, încercarea de debarcare a fost numită, ironic, „ofensiva Maiski", fiindcă a urmat imediat discursului ambasadorului rusesc din Londra, prin care acesta o cerea).

2) Să dovedească rușilor că debarcarea în Europa nu e posibilă.

3) Și mai ales să alarmeze Comandamentul german și să-l silească să înșire forțe de-a lungul coastelor Atlanticului și Mării Nordului, diminuând astfel numărul unităților destinate frontului oriental...

Încercarea de debarcare a costat pe englezi, vreo 10 vase uşoare, un vas mai mare şi câteva mii de oameni...

Scandal mare în perspectivă: săptămâna asta trebuie să apară un volum conţinând o serie de scrisori adresate Lupeascăi, de mai multe personalităţi politice şi „mondene", de ambele sexe. De ce această nouă zgândărire a trecutului, peste care ar trebui arunca vălul uitării?... Aşa se pregătesc revoluţiile...

Timbrul de aviaţie a fost desfiinţat şi înglobat în taxarea generală a actelor. E mai practic, dar veniturile Statului se vor resimţi, controlul devenind mai anevoios.

Încasările exerciţiului bugetar care se închide la 31 martie se vor încheia cu un excedent de 30 mililarde... Pentru conducerea războiului, Statul are nevoie de 80 de miliarde pentru anul acesta. Lipesesc încă 50 de miliarde lei...

Noii recruţi au depus jurământul. La Sinaia, recruţii micii Armate a Regelui Mihai — Regimentul de Escortă Regală — au depus jurământul în faţa Majestăţii Sale.

Două cuvântări patriotice: una, ţinută de generalul Pantazi în faţa recruţilor, alta de Mareşalul Antonescu la Şcoala de comandanţi ai Tineretului, o excelentă şcoală pusă sub îndrumarea unui colonel german, care, după câte se spune, face minuni cu flăcăii noştri, educându-i după metodele şi principiile germane...

Dejunat ieri la bazarul Crucii Roşii (deschis pentru 3 zile). Un semn al vremurilor: înainte, trebuia adunaţi muşterii cu hapca — acum se bate lumea la toate contoarele şi face coadă. Cum e ceva de vândut, se reped toţi şi cumpără. Fiindcă nu se mai găseşte în târg nimic, şi fiindcă *banii* nu mai au nici o valoare...

Apele au început iar să crească şi e pericol de noi inundaţii...

Mi se telefonează de la Breasta că mâine se începe cu semănatul orzului! Parcă nu-mi vine să cred! Năiţă Filitti, un bun agricultor, care a petrecut 3 zile la ţară, îmi spune că semănăturile de toamnă au ieşit *foarte bine* de sub zăpadă! O veste bună — căci cu iarna siberiană prin care am trecut, mă temeam de soarta lor.

Un Consiliu de Miniştri, prezidat de Mareşalul Antonescu, a hotărât ieri măsuri excepţionale de ajutor pentru înlesnirea însămânţărilor de primăvară. Numai să ne fie vremea prielnică!

Mussolini a vorbit din nou. A anunţat măsuri drastice pentru salvarea monedei italiene ameninţată de o catastrofală prăbuşire şi a cerut concursul tuturor cetăţenilor pentru atingerea scopului propus...

Acum patru luni, acelaşi Mussolini declarase cu aceeaşi siguranţă de sine, *că moneda italiană era definitiv salvată...* Ce încredere mai pot avea oamenii în făgăduielile lui de azi?

D-na Teodorescu, o cucoană cu care Marinescu, ministrul Economiei Naţionale se ţine de mult, e acoperită de scule: e femeia care posedă cele mai frumoase bijuterii din Bucureşti. Cumpărate cu banii şterpeliţi de Marinescu? Nicidecum. Acum 3 ani, fiind la Nissa cu Marinescu, d-na Teodorescu a făcut cunoştinţa unui maharajah indian, care i-a dat nestemate în neştire... Marinescu a înghiţit ruşinea, dar dama a rămas cu pietrele — şi acum se bucură amândoi!

O vestă albă de pichet, pe care Napoleon cel Mare a purtat-o la Sf. Elena, a fost vândută pe preţul de 36 500 franci! Pe vremuri de groază, se mai găsesc şi oameni care să se îndeletnicească cu îmbogăţirea unor asemenea colecţii! Să le fie de bine!

Luni, 30 martie. Ieri, mai ales după-amiază, a început să sufle un vânt glacial; azi-dimineaţă ne-am deşteptat în plină iarnă iarăşi! Acoperişurile sunt albe, pe stradă s-a prins un strat de 2 degete de zăpadă, căci temperatura e un grad sub zero... De unde trebuia să începem azi să semănăm, iată-ne din nou în ianuarie! Ce o fi vrând Dumnezeu cu noi? Ne pedepseşte rău...

Pe frontul de răsărit, după comunicatele germane, ofensiva rusească a slăbit. Sovieticii mai atacă, pe alocuri, dar cu forţe reduse: câteva batalioane, cel mult câteva regimente. Astfel frontul românesc, pe Doneţ, a fost atacat de circa 4–5 batalioane sprijinite de care de asalt. Atacul care izbutise să infiltreze câteva unităţi ruseşti în liniile noastre, a fost până la sfârşit respins, cu mari pierderi pentru inamic. Un contraatac românesc, a pătruns la rândul său în liniile sovietice şi a capturat mai multe tunuri... Lupte zadarnice; ne omoară păgânii lumea degeaba. Iar au început să sosească răniţi în Bucureşti şi în ce stare, nenorociţii! Pe restul frontului, atacuri slabe, toate respinse. În cursul săptămânii trecute s-au mai distrus 150 de tancuri bolşevice.

După recontrolarea cifrelor, nemţii dau astăzi 2 295 avioane sovietice doborâte de la 1 ianuarie la 24 martie; în acelaşi răstimp, ei n-ar fi pierdut decât 233...

În Atlantic, iar se anunţă scufundări în stil mare: 16 vase (din care 8 cisterne) cu 110 000 tone deplasare, au fost înecate. De la începutul campaniei pe coastele Americii, au fost scufundate 1 300 000 tone... Printre vasele distruse, au fost 73 de vapoare-cisterne...

Printr-o lege specială s-au dat puteri excepţionale Preşedintelui Roosevelt. Prin acest decret, Preşedintele este împuternicit să ia în posesie în numele Statului, orice proprietate sau întreprindere şi să o îndrumeze cui va crede mai bine în interesul conducerii războiului. Preşedintele va putea asemenea rechiziţiona orice fel de bunuri, de maşini, de unelte — spre a le întrebuinţa în folosul obştesc... S-au dus libertăţile americane şi respectul drepturilor individuale atât de scumpe cetăţenilor Statelor Unite... Război le trebuia!

Institutul Statistic Central al Reichului dă cifre interesante asupra populaţiei lumii. De la anul 1800 populaţia globului a sporit de 2 ori şi ". În America, populaţia s-a mărit de 11 ori şi ", în Europa de 3 ori, în Asia de 2 ori. Jumătate din întreaga omenire locuieşte în Asia; un sfert, în Europa. În Europa densitatea medie a populaţiei este de 48,8 la kilometru pătrat — în Asia, de 29,9.

Impresia generală este că japonezii s-au cam poticnit. Poate că câmpul lor de operaţii s-a extins prea mult şi că se simte nevoia unei organizaţii a regiunilor cucerite. Poate că atacul chinezesc — deşi telegra-

mele vestesc că ar fi fost respins — să fie o ameninţare pe flanc care împiedică o înaintare mai departe spre Indii. Se zice că *Radio-Tokyo* ar fi anunţat că armatele japoneze, atingându-şi ţintele de război, *trec de la ofensivă la defensivă.* Nici o depeşă oficială nu confirmă încă acest zvon...

Cripps a declarat că propunerile lui trebuiesc primite sau respinse în bloc. După unele ştiri, Anglia ar fi primit ca „Uniunea Indiană“ să hotărască singură dacă se încadrează sau nu în gruparea Dominioanelor Britanice... Doi din conducătorii indigeni (un hindus şi un musulman) cu care Cripps se înţelesese, au fost ucişi într-un accident de avion... Oficial, nu se ştie încă nimic despre rezultatele misiunii bolşevicului englez...

Del Giudice, macaronarul cultural, a vizitat Ardealul şi a fost numit doctor „honoris causa“ de către Universitatea din Sibiu (Cluj). Înfrăţire culturală...

Bujoiu la mine. L-am felicitat că s-a împăcat cu Ică... „Ce împăcare, Domnule!“ — şi-mi povesteşte lucruri de necrezut. După ce delegaţia noastră s-a întors de la Berlin, a vrut să remită raportul său d-lui Preşedinte al Consiliului, dar de la 7 februarie, n-a putut să dea de el... În cele din urmă, *au trimis raportul prin poştă, sub plic recomandat.* Nu este adevărat că Guvernul n-a ştiut nimic de plecarea delegaţilor în Germania; s-a încheiat chiar un jurnal al Consiliului de Miniştri cu privire la această misiune, iar el Bujoiu a fost personal solicitat să plece... „Dar dl Ică se vede că a uitat...“ — precizează ironic, amicul Bujoiu...

Misiunea a fost pretudindeni primită *oficial* în Germania. *Întrevederi oficiale cu toţi miniştrii economici ai Reichului.* Din ordinul Guvernului Reichului, conducătorii celor mai mari industrii germane, începând cu Krupp şi sfârşind prin J. G. Farben şi Gute Hoffnungs Hütte au luat contact cu românii. Rezultatele obţinute au fost neaşteptate. Nemţii au declarat *că nu înţeleg să acapareze* nimic în România; că, dacă unii supuşi germani au venit la noi să facă afaceri *personale*, nu este vina Reichului şi a Marii Industrii germane, *ci a noastră*, care am luat în braţe *falişi ca Hermann Göring Werke şi samsari ca dl Guido Schmidt.* Statul german a trebuit să dea acum 2 ani, *20 milioane de mărci societăţii Hermann Göring-Werke şi acum un an 200 ca să o*

scape de faliment... Ei, conducătorii Marii Industrii sănătoase din Germania, vor *colaborare, iar nu subjugare*, în România. Nu vor să se amestece în producția materiilor prime, pe care românii o pot organiza și singuri. Ceea ce ar voi, e să ne ajute în crearea și dezvoltarea așa ziselor „Spitz-Industrien", cum ar fi producerea materiilor azotate (îngrășăminte), manipularea minereurilor de manganez, de zinc etc. — sau fabricarea de celuloză. Toate acestea în vederea organizării „spațiului sud-vestic al Europei" de la Ucraina până în Egipt — organizare în care România trebuie să joace un rol de frunte. Colaborarea o înțeleg înainte de toate tehnică; în alcătuirea întreprinderilor, românii trebuie să păstreze însă majoritatea... În ce privește capitalurile, Germania nu ne poate da bani, căci nu poate transforma mărci în lei, dar industria germană *e gata să garanteze* împrumuturile sau subscripțiile ce s-ar efectua în România, *cu toată averea și cu tot creditul ei...*

Riscăm — adăuga Bujoiu — ca aceste admirabile intenții ale Marii Industrii germane să fie nesocotite, fiindcă dl Ică și anturajul d-sale vor să continue afacerile veroase cu samsarii și cu faliții... La faimosul dejun de împăcare, Bujoiu și Gigurtu abia au putut schimba câteva cuvinte cu dl Ică, care s-a declarat doritor *să stea de vorbă cu ei,* dar n-a precizat nimic. La acel dejun, a avut în schimb o violentă ieșire împotriva inerției române, dl Ilgner, reprezentantul lui I. G. Farben...

Bujoiu, om de treabă și inimos, mi s-a arătat foarte descurajat și convins că vom pierde și ultima ocazie de a ne organiza rosturile noastre economice... Bujoiu e om de treabă și inimos, dar e și foarte pesimist. Să scăpăm de pericolul rusesc, să scăpăm de pericolul bolșevic și anarhic intern — și restul va veni de la sine. Mai bine sau mai prost...

Marți, 31 martie. Ieri a nins toată ziua și a viscolit în toată țara. Temperatura fiind de 0 grade, zăpada s-a așezat și pământul și-a reluat mantaua de iarnă. Viscolul a ridicat troiene pe șosele și circulația este întreruptă în toate direcțiile... Azi cerul e înnorat și e moină. Până să se topească stratul de 10 centimentri ce acoperă câmpul și să se usuce pământul, vor trebui 8–10 zile. Nimic nu se va putea semăna decât după Paști. Dezastrul agricol se conturează tot mai mut...

Englezii pretind că vasul lor încărcat cu explozibile ar fi reușit să pătrundă până între pereții ecluzei de la St. Nazaire, unde explodând au avariat în așa fel această ecluză, încât bazinul submarinelor nu va mai putea fi utilizat cel puțin 3 luni... Nemții rămân la prima lor versiune,

după care vasul ar fi explodat în larg... Atacul de la St. Nazaire pare totuși să fi enervat cercurile politice germane...

La sud-est de lacul Ilmen și la est de Harkov au avut din nou loc lupte violente, dar cu contingente relativ reduse. Nemții, în Comunicatul lor, afirmă că au respins pe ruși, și că, prin contraatacuri le-au provocat pierderi foarte mari, în raport cu trupele angajate.

Englezii au bombardat violent orașul Lübek. Un comunicat german înregistrează cu indignare distrugerea bisericii „Marienkirche", un monument istoric cu reputație mondială și a Muzeului Civil. Au fost și multe victime. Ororile războiului sunt nesfârșite; din nefericire împotriva lor nu există nici un recurs...

Încep să se cunoască amănuntele negocierilor lui Cripps în Indii. Cripps a negociat cu elementele mai moderate și se pare că a ajuns la o înțelegere cu ele. Diversele ținuturi ale Indiei ar forma o „Uniune", organizată pe baza unei Constituții ce ar fi elaborată de o Constituantă de ales după încetarea ostilităților, căci numai atunci va intra în vigoare noul regim. „Uniunea Indiană" va constitui un Dominion liber, legat de Marea Britanie prin anumite convenții.

La Berlin se socotește că „proiectul Cripps" e o nouă păcăleală ca și promisiunile nețiute în seamă după războiul trecut. De observat: 1) că șefii mișcării iredentiste au rămas în afară de negocieri; 2) că noua Constituție va intra în vigoare numai *după război*; 3) că conducerea militară a Indiilor rămâne în mâinile englezilor; 4) că Statele aservite Angliei nu sunt cuprinse în proiect.

Guvernul din Londra a vrut mai mult să arunce praf în ochii celor dispuși să-i închidă și să nu vadă prea departe. Rămâne de văzut dacă a izbutit...

La Trafalgar-Square în Londra, a avut loc o enormă manifestație comunistă. Pe soclul coloanei lui Nelson s-au lipit afișe bolșevice, iar portretele gigantice ale lui Stalin și Ciang-Kai Skek (!!) dominau mulțimea... Prost a ajuns Anglia!

După articolul publicat în *Curentul*, trimiterea lui Aznavorian în lagăr fusese hotărâtă. L-a scăpat Coty Stoicescu, care a remis lui Ică Antonescu o scrisoare de pocăință a vinovatului, și a explicat sub-dictatorului că efectul unei asemenea măsuri ar fi defavorabil...

Micile putori legionare (Flori Cantacuzino, Sonia Manu, Cantacuzinoaicele şi alte exemplare alese ale „Soţietăţii" bucureştene), se dau cu nemţi mărunţi, pentru a crea sau menţine simpatii germane pentru Mişcarea Legionră... Pentru ce nu trimite Guvernul la lagăre pe aceste curvuliţe?

Mi se povesteşte una bună. Neubaker, fiind la vânătoare, a vrut să afle ce gândesc ţăranii despre guvernarea legionată. Un puşcaş sfătos i-a dat următoarea formulă: „De domnule, bine e sub toate Guvernele, *dar brânză de la miei n-am mâncat niciodată!*" Răspuns mai tipic românesc nu se putea găsi! Neubaker a fost încântat de formulă, şi o repetă la toată lumea!

Presa berlineză e plină de laude pentru noi. Cu prilejul ultimei cuvântări a Mareşalului Antonescu, la Breaza, ziarela germane subliniază prietenia gemano-română, bogăţiile României, eroismul soldaţilor români, lealitatea Mareşalului, geniul lui Ică, „sex-apeal"-ul Veturiei Goga, şi aşa mai departe. Vremuri bune — dar peste glia românească ninge, şi foametea bate la uşă...

Miercuri, 1 aprilie. Aprilie! *Săptămâna luminată*! Şi ninge ca în ianuarie! Temperatura s-a ridicat însă la + 3° şi zăpada a început să se topească. Cinsprezece zile de amânare pentru semănături, cel puţin. Să ne ferească Dumnezeu de mai rău; după această cumplită iarnă, să nu se pună pe ploi... E atâta umezeală în aer încât o asemenea ipoteză intră în cadrul posibilităţilor...

Aseară ne-am întrunit la doctorul Banu — Ştefan Popescu (pictorul), prof. Iancu-Mihăieşti, prof. Al. Rosetti-Bălănescu, Bunescu, prof. Ştefănescu, Antoniade, prof. Oprescu şi cu mine — şi am pus bazele primei asociaţii de bibliofili români, în vederea creării unui nucleu de tipărituri artistice, trase în număr mic, numai pentru membrii asociaţiei.

Volumul *Duduia* nu va mai apare, sau cel puţin nu se va mai pune în vânzare — aşa a hotărât ieri Mareşalul Antonescu. În cercurile apropiate de Antoneşti se pretinde că Mareşalul n-a ştiut nimic despre această publicaţie (?) — o idee genială a d-lui Ică... şi că îndată ce a aflat despre ea — adică ieri — a oprit-o. Era să fie şi frumos: ce izvor bogat

pentru cei din Budapesta ca să mai sublinieze imoralitatea păturii conducătoare din România! Ce porniri sadice vor fi împins pe Ică să dea publicităţii răvaşele unor personalităţi de mâna a zecea, ca Alex. Zamfirescu, Dombrovsky, Auschnit, Leuguceanu ş.a. sau ale unor dame ca Lileta Butculescu, Anne Marie Callimaki, Toutou Georgescu etc.! Dacă prin această publicare ar fi izbutit să doboare un adversar politic serios, pe un Maniu, pe un Brătianu sau aşa ceva — porcăria ar mai fi avut un rost, dar aşa! Principala vedetă a volumului e Marta Bibescu — cu o serie de scrisori adulatoare... În volum ar figura şi o listă alcătuită de Urdăreanu, de Rege şi de Duduia, o listă de nume subliniate cu albastru şi cu roşu; oamenii pe care Camarila putea conta. Cu albastru sunt însemnate numnele celor pe care *se putea conta*; cu roşu al celor ce făceau afaceri şi cu o dublă trăsătură roşie numele celor ce făceau afaceri veroase. În fruntea acestora din urmă ar figura Marta Bibescu...

Au fost şi nume şi scrisori care au fost scoase din volum cu prilejul ultimei revizuiri — aşa se zice că s-ar fi întâmplat cu perechea Franasovici şi cu perechea Gogu Georgescu.

În fine... Ce mocirlă!

Mare scandal în „înalta societate": Gino Quaranta, Conte di Zurlino, soţul Madelenei Lahovari (sora Martei Bibescu), socrul ilustrului Principe di Soragna — a fost prins cu mâţa în sac. O spune *Universul* la rubrica *Cronica judiciară.* Simandicosul Conte ar fi luat bani (70 000 lei) ca să scoată din lagăr neamurile unui pârlit de albanez. Dar n-a izbutit şi n-a vrut să dea nici banii înapoi. Plângere la Parchet şi trimiterea în judecata Tribunalului corecţional...

Quaranta, care a avut curajul să apară ieri-seară la Jockey-Club, povesteşte afacerea „á sa maničre". Ar fi cunoscut pe albanez astă-toamnă, ca misit pentru cumpărarea de efecte de lână de trimis trupelor italiene de pe frontul rusesc şi cu acest prilej (!!) *a fost rugat* să intervină la Legaţia italiană în favoarea unor rude sau tovarăşi ai albanezului deţinuţi într-un largă. A făcut-o, din bunătate (!) şi bineînţeles fără nici o retribuţie. A plecat apoi în Italia şi când s-a înapoiat la Bucureşti, albanezul a început cu şantajul, cerându-i banii pe care i-ar fi dat *cuiva* (?) de la Legaţie. El, Quaranta n-a vrut „să cânte" — şi fiindcă n-a vrut să cânte, albanezul l-a ameninţat că-l înjunghie, şi a venit până pe treptele Jockey-Clubului să-l insulte... Nu l-a înjunghiat dar s-a adresat Parchetului...

Afacerea e încurcată şi deocamdată nelămurită, Quaranta a luat pe Emil Ottulescu ca avocat. În câteva zile se vor lămuri însă lucrurile şi tare teamă-mi e, că nu în favoarea italianului...

Pare că în Indii, negocierile lui Cripps nu merg pe roate. Adunarea de la Delhi, care trebuie să se pronunţe azi sau mâine, să primească sau să nu primească propunerile engleze, ar fi în majoritate ostilă propunerilor Cripps. E drept că ştirile pesimiste sunt date de *Agenţia* germană *D.N.B.*

Impresia generală este că la Saint Nazaire englezii au „marcat" un succes, parvenind să strice instalaţiile principale ale bazinului în care se adăpostea şi repara un important grup de submarine germane. Emisiunile radiofonice engleze fac mare vâlvă în jurul acestui atac, care, dacă nu înseamnă lucru mare în desfăşurarea războiului, dovedeşte totuşi curaj şi spirit de întreprindere de partea britanicilor, până acum atât de pavisi, faţă de întreprinderile germane.

Joi, 2 aprilie. De alaltăieri nu mai ninge, cel puţin la Bucureşti, căci ieri la amiază, ne spunea Buşilă, a mai viscolit la Giurgiu şi la Olteniţa... Nu mai ninge şi temperatura se menţine între 2 şi 6 grade de căldură. Zăpada căzută în urmă s-a topit ieri aproape toată. Pe străzi e o lapoviţă de nu se poate umbla decât cu galoşi...

Ofensiva de primăvară a început „să fie luată în discuţie". Ba informaţiile ruseşti şi englezeşti pretind că nemţii ar fi şi început-o şi că s-au izbit de rezistenţa sovietică. În realitate n-a început nimic, starea terenului nu permite încă mişcări serioase pe front. Berlinul ironizează informaţiile anglo-britanice, menite să creeze atmosferă defavorabilă Axei. Presa germană precizează că se fac pregătiri pentru începerea ofensivei, dar că ofensiva pregătită nu va putea începe înainte de o lună. În cercurile diplomatice din Bucureşti domneşte multă nervozitate şi se crede că evenimente decisive pentru situaţia din răsăritul apropiat se vor înfăţişa în cel mai apropiat viitor. În aceste cercuri, mai ales în jurul Legaţiilor neutre se afirmă că germanii vor concentra toate atacurile lor spre Caucaz şi spre sud. Atacul Caucazului ar fi să fie îndrumat pe trei linii, una pornind de la est de Harkov, alta în regiunea Doneţului şi a treia din Crimeea. Ruşii, în curent cu acest plan, au făcut eforturi disperate pentru a demonta liniile de atac germane din sudul frontului lor, dar n-au reuşit. Pe lângă liniile de ofensivă din Rusia, nemţii ar fi hotărâţi — afirmă diplomaţii noştri — să atace şi prin Asia Mică, Caucazul şi ţinuturile ocupate de ruşi şi de englezi şi să meargă

la petrolul din Mesopotamia şi din Persia. Cu sau fără voia turcilor... Diplomaţii cred a şti că, pusă „au pied du mur", Turcia va merge totuşi alături de Anglia, şi va apăra teritoriul său împotriva nemţilor. Vizita Regelui Boris la Marele Cartier german şi la Berlin, ar fi avut drept scop rânduirea armatei bulgare în campania ce se pregăteşte în Asia Mică. Se subliniază şi faptul că generalul Şteflea, şeful Statului nostru Major ar fost de faţă la consfătuirea Regelui Boris cu Hitler. *Radio-Londra* afirmă faptul; noi, românii nu ştim natural nimic despre călătoria lui Şteflea...

Îngrijorarea diplomaţilor e cu atât mai mare, cu cât, după unele ştiri Anglia ar fi trimis de curând armament nou Turciei şi i-ar fi cedat câteva vase ale Marinei sale de război...

Toate sunt posibile, dar nu-mi vine să cred că Turcia să-şi bage de bună voie capul în gura leului...

În Bulgaria, comunismul a devenit indrăzneţ şi până în Armată s-au descoperit comploturi bolşevice. Mai mulţi generali, coloneli şi alţi ofiţeri au fost arestaţi zilele trecute. Panslavismul are rădăcini atât de adânci în Bulgaria încât este îmbrăţişat şi în haina comunismului... Cum se va purta armata bulgară pe front, împotriva ruşilor? E o întrebare la care cu greu s-ar putea răspunde azi...

O telegramă din Sanghai anunţă că Congresul Indian, întrunit la Delhi, ar fi respins ieri propunerile Angliei. Ştirea n-are însă caracter oficial. Greutăţile sunt mari, se ştie. Cripps n-a neglijat nici un efort ca să reuşească şi dacă nu va reuşi, nu va fi vina lui. A mers până la ameninţarea hinduşilor *cu părăsirea Indiilor de către Anglia*, în care caz Industanul va fi împărţit între ruşi şi japonezi... De altmintreli, că ruşii vor pătrunde cu comunismul până în Indii, nu încape nici o îndoială...

Întrevederea lui Laval cu Pétain a readus problema raporturilor Franţei cu Germania în cadrul actualităţii. La Berlin se scrie negru pe alb că a sosit momentul ca aceste raporturi să fie *definitiv fixate*. Dinu Hiott, ministrul nostru la Vichy, sosit de două zile în Bucureşti, afirmă că ura francezilor împotriva nemţilor e în continuă creştere. Hiott, care se afla la Paris în momentul bombardărilor englezeşti, afirmă că toţi parizienii priveau atacul de pe acoperişuri şi aplaudau... La Vichy, după câte spune ministrul nostru, nimeni nu mai are încredere în englezi, *al căror moral ar fi foarte deprimat*, ci numai în americani şi în ruşi... O nouă paradă pentru comunism, „en vue"!

„Consiliul de Război al Pacificului“ propus de Roosevelt şi în care au intrat reprezentanţi ai Australiei, ai Noii Zeelande, ai dominionului Canada şi ai Chinei, alături de americani şi englezi — a luat fiinţă şi a ţinut prima sa şedinţă. Au existat şi reprezentanţi ai Indiilor Neerlandeze, la şedinţă. Acest Consiliu va da directivele generale pentru toate operaţiunile militare şi navale din spaţiul Pacificului. Ziarele din Londra anunţă că în curând flota americană va porni în ofensivă spre apele japoneze...

La Ankara, a început procesul atentatului împotriva lui Papen. De la prima şedinţă s-a făcut dovada că complotul a fost organizat de Soviete. Zelul autorităţilor turceşti pentru a pune în evidenţă această complicitate moscovită nu se împacă cu ideea unei foarte apropaite colaborări militare între Turcia şi Rusia... Dar ce se mai împacă pe acest pământ?

S-au expus la Cercul Militar planurile de refacere în stil mare a Liceului de la Mânăstirea Dealu, distrus de cutremur. La deschiderea expoziţiei, au asistat Regele, Conducătorul şi mai tot Guvernul... Pentru ce atât alai?

Cineva care a avut prilejul să răsfoiască volumul *Duduia* îmi citează câteva bileţele:

Simoneta Butculescu scrie: „Chérie, cette *vieille merde* (!!) de Anne-Marie Callimaki désire vous voir...“ Fără comentarii! Dombrovski însemnează pe o cartă de vizită: „Trimit două perechi ismene pentru complectarea seriei...“ Oh, shocking! S-ar părea că e vorba de cine ştie ce intimităţi... În realitate, după câte ne spunea ieri Dombrovski e numai vorba de complectarea unei duzine de indispensabili destinate soldaţilor, de soarta cărora — pe zonă — Duduia se interesa mult...

Prin alt răvaş, Auschnit transmite favoritei 80 000 lei, pierduţi la table în ajun...

Şi cu asemenea fleacuri ne ocupăm noi în zilele tragice în care ţara e pe marginea pieirii..

Noul buget pe exerciţiul 1942/1943 se prezintă în sumă totală de *212,7 miliarde lei*. Cifra pare astronomică, dar nu e exagerată... În

1915–1916 bugetul României Mici — şi nu eram încă în război — s-a ridicat la *600 milioane lei aur*; cel de azi transformat în lei din 1915 ar reprezenta circa 2 000 milioane — şi suntem în război, şi avem — deşi ciuntită — România Mare...

În anul bugetar 1941/1942 s-au cheltuit 150 miliarde, din care 90 pentru război...

În expunerea sa, generalul Stoenescu se laudă că e primul buget — de multă vreme — fără sporuri fiscale. Cred şi eu: sporurile s-au făcut înainte de promulgarea noului buget, în cursul anului precedent şi evaluările noului recensământ pe de o parte, ridicarea preţurilor taxate pe de alta — au sporit de zece ori dările...

Garoflid ne-a spus ieri că a obţinut unele degrevări pentru agricultori. Instrucţiuni s-ar fi dat, ca evalurăile la agricol să nu treacă de triplul impunerii vechi (primele instrucţiuni fixau la 5 ori impunerea); la supracota agricolului se va face o scădere de 20% la veniturile până la 200 000 lei, de 40% de la 200 000 până la 1 milion — de 30%, pentru veniturile mai mari. Se va reduce de asemenea de la 4 la 2% taxa asupra veniturilor mobile... Să vedem făgăduielile realizate în faptă! Şi la urma urmelor, să ne ia şi pielea de pe noi, numai să ieşim cu faţa curată din război. Deşi ştirile sunt liniştitoare, şi mai mult bune de câtva timp, nu îmi dau seamă de ce, dar sunt cuprins de ieri de un adânc pesimism... Intuiţie?

Vineri, 3 aprilie. Suedia a devenit pe neaşteptate punctul central al discuţiilor cercurilor politice din Berlin. Atenţia acestor cercuri s-a oprit asupra veştilor de înarmare grabnică venite de la Stockholm şi asupra faptului că mai multe vase norvegiene în serviciul Angliei au fost lăsate să iasă din porturile suedeze. La Berlin, nu se ridică nici o obiecţie în ce priveşte întărirea puterii armate suedeze, fiecare ţară având dreptul să-şi sporească mijloacele de apărare — dar se protestează cu energie împotriva slăbiciunii manifestate faţă de vasele engleze, pe care o Putere neutră era obligată să le dezarmeze. Presa germană se întreabă dacă nu cumva i s-a urât Suediei cu binele, şi dacă nu cumva Anglia proiectează să debarce în Norvegia şi prin Suedia consimţitoare să atace Finlanda, în urmărirea faimosului al 2-lea front european cerut de sovietici...

Deşi oficial nu se spune nimic, presa berlineză agită posibilitatea unei repezi ocupări a Suediei şi mai arată că o debarcare engleză în Norvegia ar fi zădărnicită în 24 ore...

E cert că Anglia şi aliaţii săi fac tot ce pot ca să atragă în război, o dată cu primăvara, şi împotriva Axei, ţările care au mai rămas neutre. Pe lângă ştirile de agitaţie sosite la Berlin din Suedia, mai vin şi altele din Turcia. La Istanbul s-a răspândit zvonul că Turcia rupe relaţiile diplomatice cu Germania şi că trupele bulgare nu vor merge pe frontul rusesc — subînţeles că vor lupa pe cel turcesc... La Berlin, nu s-a luat nici o poziţie faţă de zvonurile de ruptură venite de la Istanbul şi împrăştiate de posturile de emisiune britanice...

Procesul de la Ankara a fost amânat la 8 aprilie. Din dezbaterile de până acum, firele Moscovei au fost însă deja date la iveală...

———

De pe frontul rusesc, aceleaşi ştiri de atacuri sovietice respinse, de contraatacuri germane reuşite, de zeci şi zeci de avioane şi de care distruse...

———

Din Indii, s-a lămurit că Comitetul Special al Congresului Naţionalist de la Delhi a respins prin 36 de voturi, contra 17 propunerile lui Cripps. Şeful Partidului Naţionalist Hindus, Bose, a ţinut o foarte violentă cuvântare prin care cerea conaţionalilor săi să reziste la orice ademenire britanică şi să o rupă cu Anglia. Bose a făcut chiar aluzie la o posibilitate de colaborare cu Puterile Pactului Tripartit... Cripps care trebuia să părăsească Indiile duminică, şi-a amânat plecarea şi va continua să negocieze, făcând probabil noi concesiuni...

———

Dl Palin, ministrul Finlandei la Bucureşti a fost decorat cu cordonul Coroanei numai ca să permită d-lui Ică să mai strecoare un discurs în care a comentat „paralelismul" destinelor Finlandei şi României... Alandala!

———

Englezii au mai bombardat ieri-dimineaţă împrejurimile Parisului. Bombe au căzut la Cormeilles-en-Parisis, la Poissy, la Saunois şi la Rueil. Pagube mărunte, victime puţine...

———

Laval a avut o nouă întrevedere cu Pétain, de data asta chiar la Vichy. După întrevedere, Mareşalul şi-a adunat câţiva miniştri la o consfătuire. Despre cele vorbite cu Laval, Guvernul păstrează tăcere. Se crede că „pertractările" dintre Pétain şi omul de încredere al nemţilor n-

au ieşit din cadrul ideilor generale. Laval n-a reuşit până acum să convingă pe Pétain să-şi schimbe politica...

———

Ieri-dimineaţă s-a tras cu tunul aproape o jumătate de ceas. Bineînţeles că nu ni s-a spus pentru ce. Se crede că un avion inamic a zburat peste Bucureşti. Poate să fi fost şi unul german... În tot cazul, alarmă nu s-a dat.

———

Scandalul Quaranta continuă să facă obiectul conversaţiilor, mai ales al coconetului. În *Universul* de ieri-dimineaţă, Quaranta a dat „o desluşire", care nu desluşeşte nimic. E o simplă afirmare că toată afacerea se reduce la un şantaj din partea unuia, Petcu...

Italianul e inconştient: a venit ieri la mine şi fără să-l întreb, mi-a confirmat toate istorioarele ce circulă asupra lor, a lui şi a nevesti-si, *explicându-le*... Mai bine nu le-ar explica, căci le explică prost! Mi-a confirmat astfel că soţia sa a vândut o blană foarte scump, înşelând pe cumpărătoare, şi că, n-a putut restitui banii *fiindcă îi investise într-o altă afacere*! Mi-a confirmat că n-a plătit hotelul la Budapesta (plus un bilet de wagon-lit) *fiindcă n-avea pengö*; că a rămas dator în Elveţia, *fiindcă n-avea franci elveţieni* — dar că va plăti tot! Mi-a confirmat că şterpelise 40 de sticle de şampanie franţuzească lui Zamfirescu la Roma (cu prilejul nunţii fiicei sale cu Principele de Soragna !!!) — dar că i-a dat mai târziu 1 800 de lire... Şi mi-a mai povestit şi alte câteva istorioare inedite, *ca să mi le justifice*!!!

Nenorocitul venise la mine ca să obţină să frecventeze mai departe Jockey-Clubul... L-am rugat să se abţină, căci ar fi întâmpinat de unii membri cu cuvinte aspre — şi nu vreau scene dezagreabile în Club. A priceput. I-am sugerat să ne scrie o scrisoare prin care să protesteze împotriva învinuirii ce i s-ar aduce şi să ne roage să comunicăm colegilor noştri că se abţine să frecventeze Clubul până ce nu va lămuri situaţia sa şi va dovedi că a fost calomniat... Mi-a făgăduit că ne va scrie. Până azi n-am primit nimic. Mi-e frică să nu-l fi întors nevastă-sa, mai rea şi mai vinovată decât dânsul, dar care continuă să braveze lumea, întemeindu-se pe rudeniile ei. Dar toate rudele i-au întors deja spatele...

———

Hotărârea de-a trimite pe legionari pe front, *cu recomandaţii speciale*, se adevereşte în fiecare zi. Azi a venit bătrânul inginer Panaitescu să-mi povestească cele întâmplate cu fiu-său, fostul rector al Uni-

versității București pe vremea legionarilor. Deși n-a făcut niciodată armată, fiind dispensat ca slab de cord — a fost înhățat și trimis într-un regiment de infanterie, la Târgu-Jiu, ca simplu soldat. De acolo, cu ranița și cu mai bine de 40 de ani în spinare a fost trimis cu o formație specială în Crimeea... Trenul lui oprindu-se 24 de ore în București, coptul recrut a dat de Gheorghe Brătianu care s-a dus la Ică Antonescu și a parvenit să obțină demobilizarea și iertarea fostului său coleg de facultate...

Sâmbătă, 4 aprilie. Pare că primăvara a învins în fine și definitiv iarna. Și ultima zăpadă s-a topit. Ieri-dimineață mi s-a telefonat de la Breasta că au început cu semănăturile. Arăm însă numai cu boii noștri: boii oamenilor sunt atât de slăbiți din lipsa de nutreț a acestei nesfârșite ierni, încât nu pot urni plugul din loc... „Cad și leșină pe brazdă“ — spune administratorul meu... Putem socoti că muncile de primăvară sunt întârziate cu o lună...

Ieri-seară, la Prohodul de la Patriarhie au asistat Regele, Regina Elena, dl Ică și Guvernul. Mareșalul Antonescu a fost lipsă: dispreț, ori dureri de măsele? Dl Conducător n-a coborât în mijlocul boborului, dar i-a adresat „Un cuvânt“ de Paști, îndemnându-l la muncă. „Popasurile“, „răscrucile“, „jertfele“ și alte expresii de felul acesta, trădează pe dl Ică ca adevărat autor al peltelei dictatoriale și taie în consecință toate firele dintre Mareșal și lume...

Fost ieri cu familia la Cimitirul Bellu, să ducem câte o floare la mormintele rudelor și prietenilor... Urât mai e Bucureștiul de-a lungul drumului ce duce prin Șerban-Vodă la cimitir... Urât și murdar! La cimitir, progres ca întreținere — dar s-au dus arborii seculari de pe aleea din mijloc... Toate se duc!

Cancicov pretinde a ști că comanda armatei germano-română, pentru ofensiva de primăvară pe sectorul de Sud al frontului rusesc, va fi dată generalului Iacobici, care va avea sub ordinele sale pe generalul... Rommel! Nu-mi vine să cred că nemții vor lua pe Rommel din Africa, unde s-a specializat în luptele pe nisipuri și a dobândit atâtea succese... Dar Cancicov e foarte afirmativ!

În Indii, cu toată respingerea propunerilor engleze de către Comitetul Congresului din Delhi (respingere care a fost notificată autorităților britanice încă de joi seara), pertractările au fost reluate într-un ritm viu. Președintele Congresului Azad și șeful Partidului majoritar, Nehru au avut întrevederi cu Cripps și cu generalul Wavell.

Și Ceylonul a cerut să devină dominion independent... Cripps a amânat rezolvarea acestei noi pretenții pentru după război...

Guvernul din Vichy n-a dat nici o declarație după întrevederile Mareșalului Pétain cu Laval. În schimb, Laval a dat următorul comunicat, pe care-l transmite cu complezență *Agenția* germană *D.N.B.*:

„Partizan al politicii de la Montoire și socotind că situația politică externă a Franței se agravează din zi cu zi, am crezut de datoria mea să am o conversație cu Mareșalul Pétain.

Aceasta a luat sfârșit astăzi printr-o ultimă întrevedere care a avut loc în pavilionul Sévigné, la Vichy.“

Din tonul acestui comunicat reiese limpede că Laval n-a ajuns la nici un rezultat, în negocierile sale cu Mareșalul...

Secătura de Băgulescu, ministrul și traficantul nostru în Japonia, a telegrafiat un „Christos a înviat“... ziarului *Universul* care-l publică cu caractere groase! Se vede că la distanța în care se învârtește oportunista lichea n-a aflat încă că Stelian Popește, familia și foaia lui, sunt la cuțite cu dl Mareșal...

Din primele ședințe ale procesului de la Ankara reiese clar intenția Sovietelor de a tulbura raporturile Turciei cu Germania și de a arunca pe turci în război... Presa de la Ankara judecă sever manoperele moscovite și pe când la Istanbul se răspândesc știri de ruptură de relații între Germania și Turcia — ziarele din capitala legală a Țării sunt pline de declarații amicale față de Reich, de poporul german și de Papen, „cel mai iubit și simpatic ambasador“! Dumnezeu să-i descurce...

Quaranta ne-a scris, vicepreședinților Jockey-Clubului, scrisoarea pe care l-am sfătuit să ne-o scrie. Până una alta am scăpat astfel de penibila sa prezență, la Club... În fiecare zi mi se mai povestește câte una, în seama mascalțonelui. Ieri mi s-a vorbit de o escrocherie pe care „perechea“ ar

fi comis-o la Atena (o cumpărătură de mătăsuri neplătite) şi de alta săvârşită la Viena...

Pare că anarhia morală şi materială în care trăim împinge la asemenea fapt: iată şi pe Ionel Matak[1] acuzat de escrocherie — şi ziarele de aseară ne mai dau şi arestarea contesei de Portefeuille (!!!), în realitate Maria Ionică, zisă şi „Zambila"!! O artistă şi ea în genul ei...

Marţi, 6 aprilie. A treia zi de Paşti. Azi-noapte a plouat, a nins, a viscolit; din zloată au mai rămas pe ici pe colea urme. E frig; numai 4 grade peste zero... Primele două zile de Paşti au fost mai omeneşti: nopţile şi dimineţile reci, dar amiezele calde şi însorite, cu miresme de primăvară. Deşi îngenunchiată, iarna tot se mai zbate la pământ, ca o năpârcă cu capul strivit care-şi mai mişcă inelele...

Încât mă priveşte, am făcut Paştele în casă şi mai mult în pat, tâmpit şi deprimat de o groaznică răceală cu care m-am ales de la vizita mea la Bellu, în Vinerea Mare...

Blestemat an şi pe latura vremii! Sunt şapte luni de zile de când am început să încălzim, de când biata lume se luptă cu sobele şi cu caloriferele — cu lemnele, cu cărbunii şi cu păcura, şi nu se mai sfârşeşte! Şi ce ne mai aşteaptă!

Nici în zilele de Paşti n-au dat sălbaticii de ruşi răgaz pe front. Au atacat în fiecare zi, pe unde au putut şi s-au ales iarăşi numai cu pierderi, oameni şi material. În sectorul Central al frontului, succesele germane s-au accentuat prin cucerirea a vreo 60 de localităţi succesiv evacuate în cursul iernii.

După ştirile engleze, aeroplane americane de tipul „cetăţi zburătoare" pornite din Indii, au bombardat oraşele Kobe şi Yokohama în Japonia. Probabil că au făcut o escală în China lui Ciang-Kai-Shek, pentru reînnoirea proviziei de carburant, căci prea e mare distanţa din Indii în Japonia şi înapoi în Indii, chiar pentru aparate construite pentru zboruri de 10 000 kilometri, fără oprire. Kobe e cel mai mare centru de fabricaţiuni pentru armament din Japonia. Englezii afirmă că avioanele americane n-au întâlnit nici o apărare antiaeriană şi că pagubele pe care le-au pricinuit sunt mari.

În schimb, japonezii au bombardat oraşul Colombo în Ceylon. Englezii pretind însă că au doborât 54 de avioane din 70 câte atacaseră oraşul.

[1] Cel cu trapul şi cu contesa Benckendorf!

Mareşalul Antonescu n-a asistat la slujbele de Paşti de la Patriarhie fiindcă a petrecut sărbătorile pe front. A plecat de miercuri-seara şi a petrecut ziua de joi în Odessa, unde a fost primită ca pe vremuri Împărăteasa Ecaterina... Rolul lui Richelieu l-a jucat Alexeanu... N-au lipsit nici discursurile ditirambice, nici delegaţiile de cetăţeni extaziaţi de fericire, nici mesele, nici spectacolele înălţătoare. Printre acestea, s-a renunţat la o împuşcare de ovrei (împuşcare de gală), luată în consideraţie de militari, dar înlăturată de popi, fiindcă era zi de post.

Despre restul turneului triumfal pe front al Marelui Cuceritor, ziarele nu ne dau încă nici o informaţie...

La Patriarhie, Regele şi Regina Elena „au figurat", sâmbătă ca şi vineri, în suita d-lui Ică. Sâmbătă, după Înviere, dl Ică „a vorbit" poporului... Ca flăcările, au ţâşnit dintre buzele lui, nepieritoare formule ca „coborâm neprihănit", „săpăm istorie în piatră", „făcliile care despică drumul învierii" — şi altele... Ce am face noi fără acest iluminat? Să ni-l ţină Dumnezeu...

Von Papen s-a reînapoiat la Ankara, venind de la Berlin. În treacăt prin Istanbul a declarat gazetarilor că raporturile dintre Germania şi Turcia sunt excelente, *şi că vor rămâne excelente* (răspuns la zvonurile contrare, răspândite chiar din Constantinopol, probabil de agenţii britanici şi sovietici).

Matak cel dat în judecată pentru escrocherie nu e Matak-Benckendorf, de la trap, ci alt Matak recunoscut, funcţionar într-un minister... Mă bucur pentru simpatica contesă Benckendorf!

Petrescu, escrocul de la Preşedinţia Consiliului, care a redactat volumul împotriva Masoneriei şi acum în urmă volumul de şantaj intitulat *Duduia* — avea o soră croitoreasă, pe care a luat-o de soţie Popescul (generalul) de la Interne. Mulţumită protecţiei lui cumnatu-său, pezevenghiul îşi încurcă caii la Preşedinţie, *nu însă fără ştirea şi aprobarea d-lui Ică*, pentru care pângărirea oricărui român e un câştig personal. Se teme într-adevăr de concurenţa oricui, căci oricine ar putea invoca drepturi cel puţin echivalente cu ale sale pentru a-i lua locul.

Nemţii publică buletine statistice; aş fi preferat buletine de victorii — dar sunt interesante şi datele statistice:

De la 1 ianuarie la 31 martie 1942, ruşii au pierdut: 104 123 prizonieri, 2 167 care blindate şi 2 519 tunuri. În acelaşi răstimp forţele aeriene sovietice au suferit următoarele pierderi: 1 765 avioane doborâte în lupte din zbor, 250 avioane distruse de artileria antiaeriană, 595 avioane distruse pe pământ şi 110 doborâte de formaţiuni ale trupelor de linie; în total 2 720 avioane pierdute...

Miercuri, 8 aprilie. Temperatura se menţine rece (sub 10 grade căldură), dar nu mai plouă şi nu mai ninge. Se seamănă...

Muscalii au făcut de Sărbători un efort suprem pe front, socotind că vor surprinde pe nemţi cufundaţi în rugăciuni şi nepregătiţi. Încercarea lor a dat însă greş; toate atacurile lor au fost respinse. Nemţii au contraatacat şi sovieticii au plătit oalele sparte.

Pe fiecare zi, iniţiativa operaţiunilor trece tot mai mult în mâinile germanilor şi reacţiile ruşilor apar tot mai slabe, căci pierderile lor sunt enorme. Numai în ziua de luni au pierdut 60 de avioane şi în ultima săptămână peste 300.

Japonezii anunţă succese mărunte în Birmania. În Sumatra, ultimele rezistenţe locale au fost înfrânte. De la Tokyo nu se confirmă — dar nici nu se dezmint — atacurile aviaţiei americane asupra oraşelor Kobe şi Yokohama.

Nemţii pretind că de la începutul războiului au scufundat vase-cisterne anglo-americane, de o capacitate totală de 75 500 tone — mai toate încărcate cu benzină sau mazut. Cantitatea de carburant astfel distrus ar reprezenta producţia Irakului pe un an întreg...

Congresul Naţionalist Indian de la Delhi va declina azi oficial propunerile Guvernului britanic... După o ştire care cere confirmare, Cripps ar fi fost autorizat să primească şi să aprobe contrapropunerile hinduşilor... După altă ştire (din izvor american), generalul Wavell va fi numit Vice-Rege al Indiilor, iar naţionalistul hindus Pandit Nehru, ministru al Apărării Naţionale...

Deşi ştirile sunt încă contradictorii, pare vădit că Cripps nu vrea să se înapoieze la Londra fără un rezultat. În afară de interesele războiului, mai e şi prestigiul său politic de viitor prim-ministru în joc...

Mareşalul Antonescu a vizitat spitalele din Tiraspol şi a felicitat pe conducătorii acestor stabilimente pentru curăţenia cu care sunt ţinute şi pentru bunele îngrijiri ce se dau răniţilor. Despre celelalte deplasări ale Mareşalului pe front nu ni se spune nimic. Secretul operaţiunilor, şi în materie de ouă roşii?

Mişcarea izolaţionistă a reînceput cu vigoare în Statele Unite. Ea constă în critici aspre asupra incapacităţii administrative şi militare care a dus la dezastrele cunoscute — şi în acţiune directă, propagandă prin presă şi meetinguri — împotriva trimiterii trupelor americane pe alte continente... Nemţii sunt încântaţi de ştirile pe care le primesc din U.S.A. Se încântă uşor...

Dinu Hiott, ministrul nostru la Vichy, în treacăt prin Bucureşti îmi povesteşte despre Pétain, despre greutăţile lui de a îndrepta politica franceză spre o colaborare mai intimă cu Germania. Mareşalul se teme că într-un asemenea caz, Franţa să nu-şi piardă coloniile care nu înţeleg să dea mâna cu nemţii... Şi mai e şi opinia publică franceză, tot mai ostilă unei apropieri de Berlin. Căci oricum s-ar învârti sau interpreta lucrurile, pentru toţi francezii „l'Alemand c'est l'ennemi"...

Situaţia Mareşalului e foarte grea. Guvernul său e în aer; nici o legătură n-a putut încă fi stabilită între acest Guvern şi ţară...

De Monzie ar fi încercat să constituie la Paris — împreună cu Brinou şi Laval — un Guvern pe placul nemţilor, dar Laval a refuzat şi a prevenit pe Pétain. Se zice chiar că ultima întrevedere dintre Mareşal şi Laval a fost motivată de încercarea lui de Monzie...

Gogu Georgescu şi Lipatti au obţinut un strălucit succes la Roma, unde au dat un mare concert sub auspiciile Academiei di Santa Cecilia...

Ţările Axei au hotărât pentru anul acesta o mare ofensivă a legumelor... Se vor planta pretutindeni legume în locul... florilor! Stomacul primează!

A murit la Craiova — Costică Ciocazan, la vârsta de 88 de ani. Era o figură cam caraghioasă, dar simpatică a vechii Craiove. Zăpăcit, dar suflet curat, a fost toată viaţa lui un „spiritist" de forţă. Vorbea cu mor-

ții, dar se agita cu cei vii. În războiul din 1916, deși om de 62 de ani, a plecat ca voluntar cu Regimentul lui de Roșiori... Antisemit convins — deși membru destul de constant al Partidului Liberal, care l-a ales într-una deputat — a avut ideea genială de a duce olteni în 1916 la Iași, pentru a da gata pe jidani...

De vreo 10 ani, nu se mai vorbea despre el...

———

Joi, 9 aprilie. Pe frontul de răsărit, atacurile germane se întețesc; e începutul pregătirii ofensivei de primăvară, care se apropie. Deocamdată aviația s-a pus pe lucru în dosul liniilor rusești...

———

În problema indiană, „părțile“ sunt în căutarea unei soluții — dar lucrurile merg greu. Cripps negociază mai departe și caută să scape ce mai e de scăpat, fără multă nădejde, de altmintreli...

———

Generalul Șteflea s-a înapoiat de la Berlin, după câte se spune încântat de pregătirile ofensivei pe frontul rusesc. Germanii vor da o mare lovitură...

———

Generalul Oshima, ambasadorul Japoniei la Berlin a sosit ieri în București, în drum spre Sofia. A fost primit cu alai în Gara de Nord. Ce o fi căutând japonezul la Sofia?

———

Participarea noastră la „Fiera di Milano“ s-a făcut anul acesta cu lux și cu gust. Pavilionul românesc a fost încredințat lui Bădăuță, secretar general la Ministerul Propagandei. Generalul Stoenescu, ministrul Finanțelor a plecat cu Marcu, subsecretarul Propagandei, în Italia și va asista la deschiderea Târgului din Milano. Puricelli trebuie să fie încântat...

———

A murit Ioana Odobescu, fiica lui Alexandru, succesiv căsătorită cu un Damian și cu un Demetrescu și căzută în neagră mizerie. A murit ca o orbeață... Când mă gândesc la femeia seducătoare din 1889, curtenită de toți, deșteaptă și dominatoare — nu mă pot opri decât cu o strângere de inimă... Cu dânsa dispare încă o bună parte a tinereților mele...

———

Ieri-seară „bibliofilii“ s-au adunat la Ștefan Popescu. Casă simpatică, lucruri de gust, frumoase picturi. Ștefan Popescu și-a dat irevocabil demisia din Președinția asociației... și tot comitetul în păr m-a ales pe mine, adică mi-au impus o sarcină pe care am refuzat să o iau în spinare, cât am putut. Rămâne să-mi dau și eu demisia la o viitoare ședință. N-am gust la nimic, și doresc să fiu lăsat în pace...

———

Biletele de 500 lei cu efigia lui Carol al II-lea vor fi retrase până la 15 iulie... Se emit bilete noi de *2 000* lei! Mergem bine!

———

Mircea Nicolau din fosta Poliție legionară, condamnat la moarte în lipsă, a fost prins acum câtăva vreme dar a evadat din închisoare. Zilele acestea a fost prins din nou... Dacă nu va scăpa iarăși, vai de mama lui!

———

Vineri, 10 aprilie. Pe frontul rusesc numai operațiuni locale, de mică desfășurare — terminate toate în favoarea germanilor.

În dosul frontului german, ca și în dosul celorlalte fronturi din Africa, din Birmania, din Noua Guinee — mare fierbere: se pregătesc pretutindeni operațiuni în stil mare, și dacă vremea o va permite, vom vedea încă în aprilie încăierări în stil mare, pretutindeni... De ar putea fi decisive! Dar în această privință, nădejdea e mică...

Americanii care mai rezistau în peninsula Bataan din insula Luçon (Filipine), unde țineau pe japonezi în eșec de trei luni — au capitulat...

———

În tratativele din Indii, a intervenit acum și Roosevelt, prin trimisul său special colonelul Johnson... Intervenția lui Roosevelt nu pare a fi pe placul hindușilor, cel puțin așa reiese dintr-un discurs al lui Pandit Nehru, care pretinde că poporul indian n-a cerut și nu cere intervenția nimănui și se simte în stare să-și rezolve singur problemele vitale... Totuși, e probabil că prin autoritatea Statelor Unite, un „modus vivendi“ va fi impus răzvrătiților de pe valea Gangelui.

———

Cele mai contradictorii știri sunt puse în circulație, cu privire la atitudinea Turciei. Nemții, pe care evenimentele nu-i suprind însă niciodată nepregătiți, iau măsuri serioase de apărare spre granița bulgaro-turcă și de-a lungul Mării Negre. În Dobrogea se trimit trupe românești, pentru apărarea coastei... De apropiat de cuvintele Mareșalului

Antonescu la Odessa: „Veţi şti să apăraţi acest oraş, după cum alţii au ştiut să-l cucerească..."

Precauţiuni? Sau ceva mai mult?

Ali Maher Paşa, fostul prim-ministru egiptean a fost arestat. Înainte, aresta Maher Paşa pe Nahs Paşa fiindcă acesta răzvrătea opinia publică împotriva englezilor — acum e „vice-versa"... Politica, e aceeaşi, sub toate latitudinile...

Ambasadorul Oshima a primit ieri pe reprezentanţii presei române şi le-a făcut declaraţii de dragoste pentru România. Ambasadorul a mai spus că e convins de victoria Puterilor Axei. Mai rămâne să convingă şi pe americani şi pe englezi — un nimica tot. Excelenţa Sa pleacă mâine spre Sofia şi Atena. Omul Răsăritului a afirmat că nu îndeplineşte nici o misiune oficială, politică sau militară — călătoria sa având un caracter privat şi pur informativ... Regretă că nu poate merge şi la Ankara, dar va întâlni la Sofia pe reprezentantul Japoniei în Turcia, tot în scop informativ, bineînţeles...

De doi ani de zile, tenorii democraţiei n-au mai putut cânta pe struna trecutului lor, în Franţa. Procesul de la Riom le-a oferit *o tribună oficială* pentru apărarea unei politici şi unei doctrine falite. Pledoariile lui Blum şi ale lui Daladier au început să întoarcă din nou opinia publică franceză spre un trecut ce devenise odios tuturor... Din acest punct de vedere, procesul de la Riom poate fi considerat ca o mare greşală politică. Nemţii o subliniază, cu amărăciune... Pare că va fi singurul rezultat al acestui proces stupid...

La Londra, în cartierul Finsbury, s-a ridicat un bust al lui Lenin... Seara, bustul e scăldat în lumină roşie! Se pregăresc zile frumoase pentru comunism, în metropola capitalismului!

Generalul Şteflea a fost primit de Führer, înainte de a părăsi Germania.

Guvernul, preocupat de stările noastre agricole, pare hotărât să împingă din răsputeri semănăturile noastre de primăvară. Problema este grea: din cauza iernii timpurii din toamna trecută, trebuie să semănăm 1 milion de hectare (cel puţin) peste programul obişnuit, într-o vreme scurtată prin persistenţa zăpezii până în aprilie... S-a hotărât să se muncească şi duminicile şi sărbătorile, fără să se ţină seamă de blestemele ţăranilor superstiţioşi. S-au distribuit 2 000 de tractoare, mai ales în Basarabia, în Dobrogea, în Transnistria; se vor da agricultorilor seminţele necesare. Dar dacă va continua să plouă???

Sâmbătă, 11 aprilie. După Comunicatul german, ruşii au suferit o cruntă înfrângere la Kerci, unde au atacat năvalnic. Sovieticii au lăsat morţi mulţi pe teren; 56 din carele lor de asalt ar fi fost distruse şi 25 scoase din uz. Pe restul frontului rusesc, au atacat nemţii cu succes, încercuind în regiunea Vorchov o armată (?) şi nimicind-o... De la 15 martie la 6 aprilie, 1 069 de avioane bolşevice ar fi fost distruse...

Posturile de radio americane anunţă că o mare ofensivă germano-italiană e pe punctul de a izbucni în Libia. Bombardamentele zilnice îndreptate asupra insulei Malta ar avea de scop împiedicarea acestei baze navale să intre în acţiune împotriva convoaielor Axei ce transportă trupe şi material din Italia în Africa...

Japonezii anunţă o mare victorie navală în apele Ceylonului, unde ar fi scufundat nava engleză port-avioane „Hermes", alte două crucişătoare şi mai multe nave secundare. Departe de a fi pierdut majoritatea avioanelor lor, cum au anunţat posturile de radiodifuziune anglo-americane — japonezii afirmă că au doborât 46 de aparate engleze şi că pagubele lor se ridică la 10 aparate... Un comunicat oficial britanic confirmă înfrângerea engleză şi o explică prin faptul că flota engleză trebuind să păzească convoaie pe toate mările, nu poate *massa* nicăieri forţe mari şi se vede astfel expusă la atacuri ca cel din apele Ceylonului, în care unităţile sale se află în vădită inferioritate faţă de forţele inamice... Dată fiind poziţia Ceylonului şi vecinătatea Indiilor ameninţate, scuza e slabă...

Toate vasele sub pavilion englez fugite acum câteva zile din porturile suedeze, au fost scufundate de nemţi. Două vase izbutiseră să treacă de strâmtoarea Skagerrack, dar aviaţia germană le-a prins din urmă şi le-a distrus. Presa germană compară această nefericită încercare a marinei britanice, cu trecerea flotei germane din luna trecută prin Canalul Mânecii şi trage concluzii măgulitoare pentru dibăcia marinei Reichului, faţă de neputinţa marinei engleze...

Propunerile britanice au fost respinse de unanimitatea Congresului din Delhi — ştirea se dă oficial de către agenţiile engleze. Sir Stafford Cripps a convocat pentru azi pe reprezentanţii presei pentru a le comunica rezultatul misiunii sale. Deşi tratativele au ajuns la un punct mort, se negociază mai departe...

———

Telegrame de la Vichy ne aduc ştirea că Guvernul se află în stare de criză latentă şi că săptămâna viitoare se va lămuri dacă un Guvern Darlan-Laval se va putea constitui...

———

Deplasarea Mareşalului Antonescu, de Sărbători, ni se dă în felii. În fiecare zi se publică câte o dare de seamă. După Odessa, Tiraspol. Azi ni se descriu vizitele de la Ismail şi din sudul Basarabiei. Despre o vizită pe front, nu ni se spune nimic: nu e de nasul nostru!

———

Florica Mitre, studentă la Facultatea de Ştiinţe, legionară din 1935, a înfiinţat un cuib, după 6 februarie 1941, ademenind mai multe fete din Liceul „Iulia Hasdeu". Dată în judecata Curţii Marţiale, Florica Mitre a fost osândită la 25 ani muncă silnică. Mai multe eleve din Liceul „Iulia Hasdeu", clasa a V-a, a VI-a şi a VII-a, au fost condamnate la muncă silnică şi ele, între 10 şi 20 ani — deşi toate erau minore... „Câinele Roşu" nu glumeşte!

———

Dl pseudo-ministru al Agriculturii, Pană (Aurică) a făcut declaraţii senzaţionale. Cu toată întârzierea primăverii, planul agricol al Guvernului *va fi executat în întregime.* „Ochiul d-lui Mareşal Antonescu — şi-a încheiat dl Pană-de-Somn declaraţiile — veghează asupra bunului mers al agriculturii!" Cu ochiul d-lui Mareşal asupra agriculturii, ce ne mai pasă de ploaie şi de frig! Al nostru belşugul holdelor nesemănate! Multă vreme am crezut pe dl Pană om serios; încă o crudă dezamăgire!

———

Suedia a adoptat un plan cincinal de apărare. Armată sporită, regimente motorizate, baze navale şi aeriene, construcţii de crucişătoare şi de contratorpiloare — de toate! În total 755 milioane coroane de cheltuieli speciale pe an, sau în total 3 800 000 000 coroane pentru 5 ani...

———

Duminică, 12 aprilie. În ziarele de azi-dimineaţă a apărut textul urărilor de Paşti trimise Regelui şi Reginei de pe front, din mijlocul soldaţilor, de către Mareşalul Antonescu... De ce după opt zile răsuflate? Dispreţ pentru Rege, sau incorigibilă neglijenţă a birourilor? Lumea se întreabă...

———

Anglia a suferit două mari înfrângeri: una în Indii, unde negocierile d-lui Cripps s-au năruit definitiv, după respingere tuturor propunerilor britanice de către Congresul din Delhi. Interesant de constatat că Anglia nu mai invocă acum, pentru justificarea atitudinii sale *decât interesul apărării Indiilor* — drepturile seculare ale Imperiului trecând în muzeul accesoriilor scoase din uz...

Alta în Oceanul Indian, unde bătălia navală de la Ceylon se înfăţişează după ultimele ştiri ca un adevărat dezastru pentru englezi. Anglia a pierdut cu acest prilej 7 vase de război, numeroase vase de comerţ (volum total 180 000 tone) şi 116 avioane...

Pe de altă parte scufundările pe coasta Americii, în Atlantic, continuă cu regularitate de ceasornic: 96 000 tone au fost din nou trimise pe fundul mării, în ultimele 10 zile. De la începutul acţiunii lor pe coasta americană, nemţii au scufundat peste 1 milion şi jumătate de tone!

Pe frontul rusesc ne aflăm în plină perioadă de topire a zăpezilor, ceea ce îngreunează peste măsură operaţiile. Totuşi, nemţii au înregistrat succese simţitoare, pe tot frontul... Zic ei...

———

În Bulgaria — scurtă criză. Regele a primit demisia lui Filov şi l-a însărcinat cu constituirea noului Guvern care a şi depus jurământul după câteva ore. Noul Guvern Filov s-a constituit fără Popov (ministrul de Externe) şi fără Doskalov (ministrul Apărării Naţionale). S-au schimba şi miniştrii departamentelor economice. Filov a luat pe lângă Preşedinţie şi departamentul Externelor. Oficial, criza e explicată prin demisia miniştrilor economici care n-au reuşit în sarcina lor. În realitate, *după vizita de la Berlin*, Regele Boris s-a văzut silit să constituie un Guvern mai de mână tare, *fără slăcibiuni faţă de comunişti şi de ruşi şi 100% axist...* Pentru Bulgaria, în care s-a infiltrat microbul comunist, greutăţile încep de-abia...

———

Ambasadorul Oshima a fost decorat cu Steaua României cl. I (puţin, pentru un ambasador, general şi japonez...), iar ministrul Japoniei la

Bucureşti, Tsutsui — a fost decorat şi el cu Marele Cordon al Coroanei.

———

Dl Ică a oferit un mare dejun reprezentanţilor presei străine şi directorilor ziarelor româneşti. Dejunul a avut loc la Athenée Palace şi a fost urmat de „conversaţiuni amabile"...

———

S-a hotărât suspendarea procesului de la Riom, „pentru facerea unui supliment de isntrucţie"... Decretul va apare marţi 14 curent. Era şi timpul ca această palinodie să înceteze...

———

Înainte de a părăsi Stanbulul, pentru a-şi relua postul, ambasadorul Turciei la Berlin, Gerede, a făcut declaraţii gazetarilor, cât se poate de optimiste cu privire la raporturile dintre Turcia şi Germania, *legate printr-o tradiţională prietenie...* Tradiţională, tradiţională — numai să nu se rupă...

———

Luni, 15 aprilie. O telegramă din Londra ne anunţă că Mofluz-Bey Cripps a părăsit Indiile şi că pe drum de seară a şi ajuns cu avionul la Karaci, pe golful Persic...

Înainte de plecare, a mai primit o scrisoare de la preşedintele Congresului, Azad, prin care acesta se plângea amarnic de „neînţelegerea" problemei indiene din partea Guvernului englez. După Azad, Anglia urmăreşte distrugerea Indiilor şi aţâţarea populaţiilor locale unele contra altora, mai mult decât realizarea unui plan de apărare împotriva invaziei ameninţătoare a inamicului...

Unii cred că toată misiunea lui Cripps n-a fost decât un bluff: sub presiunea evenimentelor şi a Statelor Unite, Anglia a consimţit *să încerce ceva*, dar cu ferma hotărâre să nu ajungă la nimic... Din acest punct de vedere, rezultatul misiunii Cripps ar fi un succes pentru Londra — căci dilema faţă de care se afla Guvernul Churchill era următoarea: ori „statu quo" cu păstrarea Indiilor, ori pierderea acestei însemnate colonii... Pe de altă parte, în politica internă, insuccesul lui Cripps a mai tăiat unghiile acestuia şi indirect a întărit astfel poziţia lui Winston Churchill...

În America, insuccesul misiunii Cripps a provocat o vie reacţie împotriva Guvernului din Londra şi nemulţumirea e mare...

Impresia e cu atât mai mare cu cât toate merg prost pentru anglosaxoni: scufundările continuă, japonezii înaintează, iar ruşii nu izbutesc să zdruncine liniile germane...

Ruşii dau din mâini, ca oamenii care se îneacă. Stalin s-a adresat Papei, ca să protesteze împotriva calomniilor îndreptate împotriva regimului sovietic acuzat ca persecutor al Bisericilor!!! De apropiat de cuvântarea sa prin care protesta împotriva planului de cucerire a Europei, că i s-a atribuit şi acesta numai din rea credinţă! El, Stalin, a luptat împotriva lui Troţki şi l-a distrus tocmai fiindcă Troţki voia extinderea comunismului asupra Europei întregi şi el, Stalin, nu!!! Sub dictatura lui, a lui Stalin, Kominternul aproape n-a funcţionat!!! Regimul sovietic e un regim caracteristic rusesc şi nu se poate împăca cu celelalte neamuri europene, afirmă Omul Roşiu!!! Rusia Sovietică nu pretinde decât graniţele ei *istorice*, adică cele din 1940, şi nimic mai mult!!!

Pe când Stalin umflă aceste gogoşi pentru proşti, agentul său Litvinov sună clopotul de alarmă în America şi cere grabnic ajutor pentru singurul front important — afirmă el — adică cel rusesc... Şi urlă la urechile lui Roosevelt, care pricepe [dar] nu poate nimic...

———

Întrevedere la Vichy între Pétain, Darlan şi Laval... Ofensivă a presei „domesticite" din Paris în favoarea unei noi îndrumări politice... „Ein Wendepunkt" cum zic nemţii...

———

Regele Stoenescu (generalul-Finanţ) a fost primit în gara Milano cu onoruri princiare. Puricelli i-a dat o masă, municipiul o reprezentanţie la Scala — iar Majestatea Sa, cu suita, a vizitat târgul de mostre, cu cuvinte bune pentru fiecare...

———

Mareşalul Kvadernik (cine o mai fi şi ăsta?) şi încă doi generali au fost decoraţi la Zagreb, cu mare alai, de ministrul nostru. Mareşalul a primit Marea Cruce a Stelei — generalii, câte un cordon al Coroanei. Oameni fericiţi.

———

Pe fronturi, nimic deosebit. Pe cel rusesc luptele obişnuite, soldate cu pierderi serioase pentru sovietici.

Englezii au pierdut foarte multe avioane, în vremurile din urmă — afirmă nemţii. Numai în ziua de sâmbătă ar fi căzut 36 avioane britanice, contra 3 germane...

———

Marți, 14 aprilie. Ieri a nins bine în Sinaia și s-a simțit și un cutremur destul de tare. La București cutremurul n-a fost simțit, dar a plouat toată ziua... Temperatura a scăzut până la + 5°. Până mai ieri nu s-a putut semăna din cauza zăpezii — acum nu se poate ara din cauza ploilor... Ne-a pus Dumnezeu mâna în cap.

Churchill a ținut o lungă cuvântare în Camera Comunelor, senină și... pesimistă. În ce privește negocierile cu India, a deplorat insuccesul lor și a rugat Camera să aștepte înapoierea d-lui Cripps, care va putea da toate amănuntele desfășurării misiunii sale. Pentru moment, primul ministru se mărginește să aducă mulțumiri d-lui Cripps care a condus tratativele de la Dehli cu tact și pricepere... Mai departe Churchill a mărturisit pierderile de vase din lupta dată lângă insula Ceylon, precum și atacul japonezilor cu aeroplanele lor asupra acestei insule. Aviația engleză a încercat să se opună atacului, dar a suferit mari pierderi... Premierul englez explică pierderile navale și aeriene britanice prin necesitatea răspândirii forțelor Imperiului pe toate mările globului... În ce privește o cerere de anchetă parlamentară asupra dezastrelor din Malaezia, Churchill o respinge categoric: au fost destule discuții asupra acestor probleme și înainte de război, ceea ce n-a împiedicat faptele cunoscute să se umeze în mod fatal...

Primul ministru a făgăduit pentru un viitor apropiat o ședință secretă în care se va discuta situația militară și conducerea războiului.

Și Filov a făcut alaltăieri declarații la Radio, în legătură cu formarea nouui Guvern bulgar. Declarațiile sale sunt însă foarte generale: Bulgaria luptă alături de aliații săi *pentru o ordine nouă* în Europa; Bulgaria pășește în interior spre o organizare economică și socială nouă, mai dreaptă; Bulgaria face toate sacrificiile pentru armata ei și e strâns unită în jurul Regelui Boris... Parcă ar fi vrut să menajeze și capra comunistă și varza nemțească... Cu toată abilitatea guvernanților, buba bulgărească se va sparge: să nu ne umple pe toți cu puroi...

Pandit Nehru a declarat după plecare lui Cripps, că Congresul Indian din Delhi se va ocupa *singu* și *independent* de organizarea apărării Indiilor. Dl Pandit a adăugat însă că probabil englezii se vor opune la înarmarea hindușilor, de frică ca aceștia să nu întoarcă armele împotriva lor... Ba bine că nu! Hindușii înarmați (cu ce și de cine?) nu vor putea opune vreo rezistență serioasă japonezilor, dar vor putea masacra pe toți englezii ce trăiesc printre ei...

Ziarele de azi (14 aprilie) publică un ordin de zi pe armată prin care aflăm că în ziua de *5* aprilie, *un vas român* (care vas? de ce acest anonimat?) a scufundat în Marea Neagră un submarin sovietic. Fapta este destul de importantă pentru o marină neexperimentată ca a noastră. De ce această întârziere în publicarea știrii? De ce această tăcere în jurul celor care au săvârșit fapta? Căci nu se dă nici un nume, nici în ce privește unitatea care a săvârșit scufundarea, nici în ce privește comandantul acestei unități...

Ciudate moravuri s-au aclimatat și în armata noastră...

Societatea de Telefoane publică bilanțul său. La un capital de *1 600 000 000* lei se mărturisesc venituri brute de lei *1 899 000 000* — și nete de *380 500 000* lei... Iată pentru ce trebuie să plătim noi tarifele bandițești pe care le plătim...

Postul de director general la această societate, rămas vacant de la plecarea americanilor, a fost încredințat lui Dan Costinescu, până acum director general la „Letea". Andrei Nanu a fost numit prim-director. Ionel Miclescu, director până acum ca și Nanu, și cu pretenții de director general, s-a supărat și a demisionat...

Stăpân peste societate a rămas tot Caranfil, în calitate de vice-președinte al Consiliului de Administrație. Președintele, generalul Ignat, e un simplu om de paie...

Un fost prim-ministru olandez, dl De Geer, plecat cu Regina Wilhelmina în Anglia și înapoiat în Olanda, a scris un documentat articol prin care caută să dovedească că scopurile de război ale Angliei și ale Germaniei nu sunt așa de îndepărtate unele de altele și s-ar putea împăca foarte bine, *așa încât o pace de compromis n-ar fi exclusă.* Ziarul Komendaturii, *In den Nederlanden* răspunde din ordin acestui articol și afirmă că o pace de compromis este exclusă de Germania, *care merge la o victorie totală.* Această categorică dezmințire ar putea dovedi tocmai contrariul, adică că Germania dorește o pace de compromis — dat fiind că cuvintele au fost date omului ca să-și ascundă gândul...

Văzut ieri la Dalles macheta sistematizării pieţei Palatului, întocmită de Nenciulescu. Foarte reuşită; mult gust în ansamblu şi în detalii. Nenciulescu a găsit adevărata soluţie pentru amenajarea informului maidan: îl împarte în trei pieţe despărţite prin clădiri simetrice. Efectul este minunat. Mi se spune că şi Davidescu de la Primărie a făcut o machetă. Şi ar mai fi şi altele. Ar trebui o expoziţie a acestor machete şi să se aleagă una.

———

Miercuri, 15 aprilie. Mareşalul Antonescu s-a înapoiat ieri în Capitala sa şi a fost primit în Gara Băneasa de tot Guvernul în păr şi de autorităţile militare. Cu acest prilej, am aflat şi noi, *oile bune numai de tuns, şi după 15 zile*, că dl Mareşal a petrecut Sărbătorile cu soldaţii pe front, împingând vizita sa până în liniile cele mai înaintate! Ca şi cum n-ar trebui să se ştie *că există un front,* ni s-a vorbit până acum numai de inspectarea Odessei, Tiraspolului, Ismailului, Basarabiei şi Bucovinei!!! De ce o fi făcând omul acesta tot ce poate ca să-şi îndepărteze simpatiile oamenilor??

———

Deşi n-avem încă precizări oficiale, pare că la Vichy s-a hotărât formarea unui nou Guvern sub preşedinţia lui Laval. Darlan nu va mai fi ministru, dar comandantul celor trei armate, de uscat, din aer şi de pe mări. În această calitate va participa la Consiliile de Miniştri care vor fi prezidate de Mareşalul Pétain. Amiralul Darlan a fost în acelaşi timp desemnat ca eventual succesor al Mareşalului Pétain, în fruntea Statului. Cu alte cuvinte se instituie un triumvirat Pétain-Darlan-Laval...

Guvernul francez a răspuns ultimei note americane (recunoaşterea Guvernului de Gaulle şi numirea unui consul general la Brazzaville) printr-o notă dârză care constituie „une fin de non recevoir“...

Evenimentele din Franţa sunt urmărite cu mare interes şi simpatie la Berlin. Guvernul Reichului le consideră — ca şi pe cele întâmplate la Sofia — ca o serioasă consolidare a politicii Axei.

———

Procesul de la Riom a fost suspendat. Pentru un supliment de instrucţie... Decretul apărut astăzi e motivat pe necesitatea de a se examina răspunderile şi *după* 4 septembrie 1939, iar nu numai *până* la acea dată, cum prevedea decretul pe baza căruia au fost daţi în judecată Daladier, Blum „et consorts“...

Numirea lui Laval şi suspendarea procesului de la Riom sunt considerate la Vichy ca şi la Berlin, ca un pas serios în politica de colaborare între Reich şi Franţa...

———

Noul buget al Angliei pe 1942–1943 se urcă la suma de 5 286 000 000 lire sterline. Socotind lira la circa 500 lei (puţin!), face peste 25 000 de miliarde lei!!! Cum să reziste, fie şi Imperiul Britanic, la o asemenea sângerare?

Mai ales repetată...

———

Pe frontul oriental, atacurile ruseşti au slăbit — în schimb atacurile nemţeşti s-au înteţit. O sumă de localităţi au fost reocupate de forţele germane, pe sectorul Central al frontului. La Nord, pe frontul finlandez, bolşevicii au mai încercat un efort disperat, cu mare desfăşurare de forţe. Atacul lor a fost respins cu mari pierderi pentru ei...

În Extremul Orient, japonezii au concentrat focul împotriva insulei *Coregidor*, în faţa Manilei, singurul punct din Filipine în care americanii mai rezistă. Coregidorul e zilnic bombardat; a ajuns un fel de Maltă asiatică...

De pe frontul rusesc se comunică că *un subofiţer şi doi soldaţi germani*, înarmaţi cu o mitralieră au respins atacul a trei companii bolşevice şi au secerat 800 de oameni...

———

Regele-Împărat (vai de Împărăţia lui!) a vizitat ieri pavilionul românesc la Târgul din Milano şi a stat două ceasuri, examinând cu mare interes toate cele expuse. Explicaţiile i-au fost date de generalul Stoenescu şi de funcţionarii români. Se pare că de data asta expoziţia noastră a fost foarte bine întocmită şi a interesat mult pe Suveranul Italiei, un credincios prieten personal al României...

———

Ziarele americane cer înlocuirea lui Stimson, ministrul Apărării Naţionale. În locul lui Stimson, civil în vârstă de 74 de ani, ziarele cer pe generalul MacArthur, eroul Filipinelor...

———

Maiski, ambasadorul Sovietelor la Londra, a ţinut o lungă cuvântare cu prilejul inaugurării cursurilor „pentru cunoaşterea Sovietelor“, înfiinţate de Ministerul Educaţiei Naţionale (!!!)... Ambasadorul s-a

plâns că calomnia a ridicat un zid între raiul bolşevic şi Europa (!!!) şi că atât timp cât acest zid nu va fi dărâmat, o colaborare serioasă între Moscova şi Anglia nu va fi posibilă... Apoi a ţipat după ajutor!

Nenorocita de Anglie! Cu bustul lui Lenin luminat în piaţă şi cu conferinţe filo-sovietice la Oxford!!!

Una din mândriile regimului nostru „oligarhic" de odinioară a fost gratuitatea îngrijirilor spitaliceşti... Sărăcia — şi neprevederea legislatorilor — a suprimat după război această gratuitate. Veniturile eforiilor, confiscate de Stat, au fost înlocuite prin taxe de ospitalizare. Un nou decret, adaugă la aceste taxe altele, menite să remunereze pe medici şi personalul sanitar! Asta e o ruşine!

Fost ieri la parastasul lui C. Hiott. O mână de oameni. Nimeni de la Palat, nimeni de la Externe! „Les morts vou vite"!...

Oraşul Buzău e în jale mare. Un vultur se obişnuise cu lumea şi de ani de zile îşi alesese ca post de observaţie una din turlele gării. De acolo cobora printre oameni; făcea vizite zilnice măcelăriilor din centru, care-l hrănesc cu sfârcuri de carne. Se plimba printre călători pe peronul gării... Vulturul Ilie — căci fusese botezat! — devenise cel mai popular personaj al Buzăului! O bestie l-a doborât cu un glonţ de revolver... Se zice că bestia ar fi soldat german, care a tras dintr-un vagon! Disperarea cetăţenilor buzoieni e mai adâncă decât ar fi fost dacă le-ar fi omorât cineva primarul... S-au scris articole necrologice în ziare şi până şi în *Universul* din Bucureşti! Ce ciudată fire e românul: oameni care au asistat impasibili la masacre de ovrei şi de legionari, plâng de se topesc uciderea vulturului Ilie!

Joi, 16 aprilie. Dl Summer Welles a vorbit la Washington despre România. Gentil şi sever. A explicat că Statele Unite n-au declarat război României, fiindcă România nu prezintă un pericol pentru Statele Unite, care nu pot uita că în 1917, când America a intervenit cu forţe relativ reduse în războiul mondial a găsit România alături de aliaţii ei. Pe de altă parte, declaraţia de război a României i-a fost impusă de nemţi care ocupă ţara împotriva marii majorităţi a opiniei publice. Dacă însă România va persista a duce războiul *pe terenuri străine de revendicările ei legitime* şi dacă Statele Unite se vor izbi de dânsa în luptele prin care *aliaţii actuali* ai Americii îşi apără existenţa — situaţia se va schimba. În războiul actual Statele Unite nu vor mai participa cu forţe reduse, ci cu puteri masive şi la sfârşitul ostilităţilor, România, *dacă nu va pricepe situaţia la timp*, va avea să sufere presiunea acestor puteri masive, căci Statele Unite vor fi fost nevoite să-şi schimbe atitudinea şi să declare şi ele război României.

O încercare inutilă de a ne scoate din luptă prin ameninţări... Parcă nu luptăm şi noi pentru existenţa noastră!

Atacurile ruseşti slăbesc din ce în ce, pe front. Nici comunicatele din Moscova nu se mai laudă, fie şi fantezist, cu ofensivele sovietice... Pe cât permite starea drumurilor, nemţii au început ei să lovească. Trupe şi material german trec continuu şi în masă, spre front. Timpul pare a se pune pe frumos şi în curând dansul va începe...

În Extremul Orient, japonezii înaintează pe valea fluviului Iranady.

Fapt de o importanţă capitală, un convoi de vase japoneze, încărcate cu cauciuc şi cu zinc — mai multe mii de tone — a ajuns teafăr la Bordeaux! Englezii care nu-şi mai pot apăra convoaiele lor, nu sunt nici în stare să distrugă pe cele inamice sau să le împiedice de a sosi la destinaţie. Dacă nemţii ajung să-şi procure materii prime din Extremul Orient, toată faţa războiului se schimbă...

Laval a avut o serie de consfătuiri la Paris; Abetz e la Berlin. Azi Laval trebuie să se ducă la Vichy pentru ultimele înţelegeri cu Pétain şi cu Darlan. Se crede că o dată cu noul Guvern, Pétain va da un manifest către ţară. Alţii cred că Mareşalul va demisiona şi va fi înlocuit prin Darlan...

Asupra alcătuirii triumviratului Pétain-Darlan-Laval, la Berlin se păstrează discreţie şi tăcere... deocamdată. La Londra şi în America, Pétain şi Darlan sunt înjuraţi şi trataţi de trădători!

Tonul agresiv şi trivialităţile ultimei note americane adresată Guvernului din Vichy, au sârnit mare indignare în toată Franţa. Această stare de spirit e oarecum favorabilă constituirii Guvernului Laval. Totuşi, dacă acesta va apărea *cu mâna goală*, nu va obţine simpatia opiniei publice, ostilă „din principiu" lui Laval...

Papa va adresa un manifest popoarelor lumii întregi, în ziua de 13 mai. În aceeaşi zi, după o mesă solemnă, Papa va da din balconul Sfântu-

lui Petru, benedicţiunea „Urbi et Orbi"... Mesajul, mesa şi benedicţiunea vor fi difuzate prin principalele posturi [de radio] din lumea întreagă.

Procesul Papen nu s-a terminat încă la Ankara. Acuzaţii bolşevici fac obstrucţie. Atmosfera le e foarte ostilă... Raporturile între turci şi nemţi şi între turci şi bulgari — sunt foarte bune, cordiale chiar...

Se zice că Taoriöer, care e de mult în concediu la Ankara, nu se va mai înapoia la Bucureşti: e acuzat de prea multă anglofilie...

Un decret sporeşte cu 20% pensiile unor anumite categorii de pensionari. Spor provizoriu, până la unificarea legilor pensiilor şi la stabilirea unor cote mai omenoase... Până atunci, pensionarii vor continua *să moară* de foame! E şi asta o soluţie!

România a încheiat un acord cultural cu Spania. Atât ne mai lipsea! Se vor publica traduceri în fiecare ţară, din operele celeilalte, se vor face conferinţe, se vor rula filme, şi cât şi mai câte... Tot n-avem noi altă treabă!

Ică Antonescu, până n-ajunsese om mare, a fost avocatul lui Lili Cerchez care-l mai vede şi azi şi-l consultă câteodată: au rămas prieteni. Cu prilejul ultimei întrevederi, Lili l-a sfătuit să se însoare, „căci aşa nu merge". „Nu pot, coană Lili — a răspuns Chimiţă — sunt deja însurat cu România!" — "Bagă de seamă — i-a răspuns agera femeie — *să nu-ţi pună coarne*"!

Vineri, 17 aprilie. Evenimentele din Franţa domină ordinea zilei. Schimbarea în curs de îndeplinire e de proporţii mari. Până acum Pétain era şeful Statului *şi al Guvernului,* Darlan nu era decât vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri — iar pe de ată parte Mareşalul era Şeful tuturor forţelor armate. În noua ordine, Laval va fi preşedintele Consiliului de Miniştri şi prin urmare *şeful Guvernului,* iar Darlan şeful tuturor forţelor armate. Nu e clar dacă această „capitis diminutio" a Mareşalului Pétain a fost impusă, sau consimţită de Mareşal în vederea unei retrageri, după ce va fi asigurat trecerea de la un regim la altul... Pare din ce în ce mai probabil că Pétain nu-şi va lua decât răspunderea schimbării de regim, dar nu-şi va asuma şi răspunderea aplicării politicii noi...

Laval continuă la Vichy negocierile începute la Paris. E probabil că azi sau mâine noul Guvern să fie constituit. Berlinul a început să vorbească — dar cu discreţie — de noul regim şi să se bucure de înscăunarea lui Laval, în care diriguitorii politicii germane au încredere. În schimb, la Londra şi în America reacţiunea împotriva schimbării de atitudine a Franţei şi împotriva lui Laval au ajuns la paroxism. Excluderea în viitor a unui ajutor cât de mic de dat grupului anglo-american de către Franţa, a impresionat întru atât cercurile americane, încât s-au înregistrat scăderi însemnate la Bursa din New-York. *Radio-Londra* merge pe calea trivialităţilor până a acuza pe Laval *că a fost cumpărat*!!!

În Anglia e un adevărat „emballement", cum zic francezii, pentru Soviete. Opinia publică e convinsă că Rusia Sovietică a salvat pentru moment Imperiul.... Sovietele, în afară de cercurile politice, au ajuns la modă; se fac conferinţe pentru a se „lămuri" doctrinele moscovite *şi aplicările lor* — cu un cuvânt o acţiune serioasă *de reabilitare morală* s-a pus în mişcare în favoarea comunismului... Că în disperarea lor, englezii se agaţă de orice şi de oricine ca să scape de pieire — e lesne de priceput, dar pe porţile astfel deschise comunismului va pătrunde anarhia şi în Anglia, în Anglia ruinată de război şi incapabilă să reziste otrăvurilor sociale...

Pe front, atacurile Sovietelor au slăbit de tot. Dacă pentru moment, sau definitiv — ne-o va arăta viitorul...

Aviaţia germană a bombardat foarte serios, cu bombardiere de un model nou, toată coasta de nord-est a Angliei, în regiunea Hull-ului, cu rezultate importante. E una din regiunile industriale cele mai de seamă ale Angliei...

Întreaga armată australiană a fost mobilizată. După 3 ani de război, era şi timpul. Tot teritoriul Australiei a fost declarat zonă militară... De presupus că aceste două măsuri nu trebuie să tulbure prea mult pe japonezi...

Cripss, în drum de înapoiere spre Anglia s-a oprit alaltăieri în Egipt şi a avut o întrevedere de 3 ceasuri cu Nahas-Paşa, devenit omul englezilor, în paguba popularităţii sale (manifestaţii zilnice împotriva sa...).

Regina Elena face ce poate: a vizitat ieri Facultatea de Medicină Veterinară, unde a fost salutată cu un discurs de prietenul meu Vechiu, decanul facultății. Era de față și Petrovici, nu se știe bine dacă ca ministru al Instrucției sau ca pacient al veterinarilor...

———

În articolul *Asigurarea muncitorilor agricoli*, publicat în *Universul* cu data de 16 aprilie (apărut miercuri 15), s-a discutat o eventuală legiferare a acestei probleme și s-a adus o critică severă actualei organizații sanitare a Statului. Stăpânirea s-a supărat și a obligat pe Stelian Popescu să publice în *Universul* de ieri (cu data de 17) un *Comunicat de rectificare*, ce ține două coloane și a fost pus în fruntea gazetei.

Comunicatul se termină prin următorul usturător alineat:

„Iată situația. Ea va fi arătată în amănunt în curând. Am anticipat pentru *a înfiera ușurința* cu care un ziar *cu atâtea mari pretenții*, tratează problemele capitale de care depind buna ordine, liniștea și moralul unei națiі în plin război pentru salvarea ei. *Nu ai dreptul să dai sfaturi și să critici, dacă nu faci mai întâi dovadă că tratezi cu omenie și faci sacrificii personale, atât pentru acei care luptă cât și pentru acei în suferință*".

Nici o explicație, nici o lămurire n-a fost tolerată *Universului*. A trebuit să publice, fără comentariu — Stelian Popescu și Lugoșianu au înnebunit de necaz, au făcut spume la gură — și au înghițit!

Singura lor răzbunare a fost publicarea în *Universul* de azi a unei liste reprezentând subscrierile și ajutoarele împărțite de ziar și de Stelian Popescu, în ultimul an. Suma e frumușică: 15 372 000 lei. Numai la Împrumutul Reîntregirii, Stelian Popescu a subscris personal 4" milioane... Bine trebuie să stea!

Vrăjmășia dintre Stelian Popescu cu ai lui și Antonescu a ajuns la paroxism. Și Stelian, și d-na Stelian mănâncă jăratic, și înjură cât îi ține gura! Și când te gândești că până în septembrie 1940, au fost cei mai buni prieteni! Ce scârbă...

———

Sâmbătă, 18 aprilie. Un comunicat oficial american mărturisește că în peninsula Bataan (Luçon, Filipine) unde se refugiaseră ultimele trupe ale generalului Mac Arthur, japonezii au făcut 35 000 prizonieri — printre ei, 16 generali...

Japonezii au ocupat și insulele Panay și Cebu, din Filipine.

———

După un Consiliu de Miniștri, care s-a ținut ieri la Vichy, s-a publicat primul comunicat privitor la schimbarea de Guvern. Comunicatul informează că amiralul Darlan a primit să preia comanda forțelor de uscat, de apă și din aer și că a remis Mareșalului Pétain — care a prezidat Consiliul — demisia sa din postulrile de vicepreședinte al Consiliului, de ministru de Externe, de ministru al Apărării Naționale etc. Toți miniștrii au pus demisiile lor la dispoziția Mareșalului, care le-a primit și a mulțumit călduros colaboratorilor săi pentru concursul dat în vremuri grele...

După Consiliu, a avut loc o consfătuire între Mareșalul Pétain, amiralul Darlan și Laval. Alcătuirea Guvernului Laval este iminentă...

Oameni care vin de la Berlin, pretind a ști că Germania va garanta integritatea teritoriului francez, *inclusiv Alsacia și Lorena* (?) (cu un schimb de populație pentru Alsacia (?), va evacua Franța — mai puțin coastele în scop de apărare împotriva Angliei, va elibera toți prizonierii rămași... În schimb, Franța va intra în război alături de Axă, punând la dispoziția conducerii comune a operațiunilor flota și coloniile sale...

Să vedem ca să credem!

———

Ziarul londonez *Daily Mirror* atacă violent pe Churchill, „omul indispensabil" care duce Anglia din înfrângere în înfrângere... Și alte voci se ridică împotriva lui Churchill în Anglia, atât în Parlament cât și în presă — în marea ei majoritate, opinia publică engleză e încă alături de dânsul...

———

Acum câțiva ani a avut loc un concurs la Ministerul de Externe pentru admitere de atașați de Legație. La acest concurs a căzut cu brio dl Ovid Vlădescu, ajuns grație vremurilor secretar general al Președinției Consiliului de Miniștri; acum e vorba ca zisul domn Ovid, *căzut la examen*, să fie numit ministru plenipotențiar și în fruntea unei Legații, pe când colegii săi *reușiți la examen*, abia au ajuns secretari cl. III-a. Nimic de zis: trăim doar sub regimul primenirii morale!!

———

Mareșalul Pétain a anulat legea prin care se interzicea funcționarea ordinelor religioase în Franța. Legea nouă are un caracter provizoriu; o lege definitivă va regla funcționarea ordinelor în viitor...

———

Duminică, 19 aprilie. Două evenimente istorice: Laval şi-a constituit Guvernul şi centrele vitale ale Japoniei au fost pentru prima dată bombardate...

Printr-un decret apăruti ieri, s-au stabilit noile raporturi în conducerea Statului. „Direcţia efectivă politică internă şi externă este asigurată *de Şeful Guvernului*, răspunzător faţă de *Şeful Statului*".

Laval a fost numit şef al Guvernului şi a prezentat Şefului Statului o listă de 4 miniştri, 16 secretari de Stat şi 2 secretari generali — listă care a fost aprobată. Ministerul s-a constituit aseară...

Darlan a fost numit Comandant al forţelor militare de uscat, de apă şi din aer, cu menţiunea de „succesor al Şefului Statului" şi cu îndreptăţirea de a lua parte la Consiliile de Miniştri de câte ori probleme privitoare la apărarea ţării ar fi în discuţie.

Pétain a rămas un simplu Lebrun.. E probabil, dată fiind şi vârsta sa, că a rămas numai ca să asigure schimbarea de regim şi de orientare, fără zguduiri — şi că în curând se va retrage de la „putere"...

Prin schimbarea de poziţie a Franţei în războiul mondial — căci acesta este scopul „noului curs", situaţia generală ia un alt aspect. Rămâne de văzut ce va câştiga Franţa. Întâi trebuie semnată pacea cu ea... Şi nu va fi uşor din cauza pretenţiilor italiene. În curând vom fi lămuriţi. Pentru moment să înregistrăm noua întorsătură a lucrurilor.

Despre bombardamentul din Japonia, de ieri, ştirile sunt încă puţine. Pare că a fost serios, la Tokyo, la Yokahoma, la Kobe şi la Nagoja. De unde au venit avioanele? De pe un vas port-avion, sau din Siberia, sau după vreo insulă a Pacificului amenajată în bază aeriană? Nu se ştie încă. Japonezii au doborât 9 avioane şi pretind că n-au putut încă stabili naţionalitatea lor...

———

Mareşalul Antonescu a întrunit ieri Consiliul de Miniştri şi a făcut o largă expunere a celor constatate pe front, în Transnistria, în Basarabia şi în Bucovina. Un comunicat ne dă azi-dimineaţă în rezumat părţile esenţiale ale acestei expuneri. Mareşalul a găsit în toată armata un spirit excelent, la ofiţeri ca şi la trupă. Oamenii sunt bine echipaţi, bine hrăniţi şi voioşi. Dinapoia frontului, spitalele sunt curate şi bine echipate; şcolile bine organizate; bisericile au început să funcţioneze satisfăcător. Programul agricol în perfectă executare; cultivatorii au seminţe, maşini de arat şi semănat — totul se execută *pretutindeni* conform instrucţiunilor date. S-a lucrat bine la şosele, la poduri, la normalizarea căilor ferate. Funcţionarii îşi fac datoria...

Mareşalul Antonescu nu ne-a obişnuit până acum cu asemenea cuvinte de laudă şi de optimism, fără umbra unei rezerve. Ne obişnuisem dimpotrivă cu criticile lui severe, cu ameninţările şi cu înjurăturile... Ca să vorbească cum a vorbit ieri, din două una: sau că s-au schimbat toate în România — sau că a vrut să încurajeze, să îmbărbăteze opinia noastră publică atât de deprimată prin durata războiului şi prin vitregia vremii care ne ameninţă cu foametea...

———

Pe front, în unele locuri nemţii au luat ofensiva, astfel pe sectorul Central au încercuit o parte din Armata a 33-a sovietică şi au făcut 6 000 de prizonieri, cucerind 45 de localităţi şi distrugând peste 1 000 de cuiburi de atac inamice. Între 21 martie şi 10 aprilie, 872 de avioane ruseşti au fost doborâte; nemţii n-au pierdut decât 88...

Comunicatele ruseşti se laudă cu succese imaginare, plasându-le pe sectoare ale frontului unde nici nu s-au dat lupte. Adevărul este că ultimele încercări sovietice au fost toate respinse, cu mari pierderi pentru muscali.

———

Orchestra Filarmonică bulgară a sosit de la Sofia, îmbrăcată în uniforme şi va da diseară un mare concert, sub direcţia lui Saşa Popov, care a întemeiat-o acum 7 ani. Deşi tânără, se zică că orchestra este excelentă. Toate bune, dar ne-am uitat de Balcic şi de Coasta de Argint?

———

A murit E. Pantazi, băiat bun şi banal. Om cumsecade, însă aprig la câştig. A fost după războiul Întregirii, împreună cu Rosenthal, avocatul cel mai de seamă din Baroul Bucureştilor. Lasă amintirea unui bun prieten. A fost răpus de o congestie cerebrală, a două — cea dintâi îl însemnase acum 3 ani. Era în vârstă de 72 de ani...

———

Luni, 20 aprilie. Pe sectorul frontului oriental ocupat de trupele româneşti, ruşii au atacat iarăşi cu înverşunare. Au fost însă respinşi şi au suferit mari pierderi. Probabil că am pierdut şi noi lume multă, dar bineînţeles nu ni se spune nimic... Le e ruşine? Măgarii!

Pe restul frontului nimic important. Drumurile impracticabile, inundaţiile, împiedică operaţiile în stil mare şi nu permit încă declanşarea ofensivei germane.

În Occident, nu după ştirile oficiale dar după cele oficioase, pare că s-au înteţit grozav luptele aeriene. Avioanele engleze vin câte 500 peste Germania şi câte 500 se aruncă asupra Angliei avioanele nemţeşti!

Mari păcate ispăşeşte biata omenire! Efectul bombardamentelor e îngrozitor... La Hamburg cartiere întregi au fost distruse, se zice că Lübeckul a fost ras, că la Augsburg — Uzinele B.M.W. (Bayrische Maschinen Werke) au fost dărâmate... Şi în Anglia nu e mai bine...

Comunicatul german de ieri spune numai că în ultimele zile 275 de avioane britanice au fost doborâte, contra 66 nemţeşti...

———

Pétain a vorbit aseară la Radio, foarte, foarte scurt. Diseară va vorbi Laval, poate că va fi mai explicit.

Mareşalul începe prin a reaminti că Darlan e succesorul său şi continuă prin a preciza că dânsul, Laval şi Darlan s-au unit pentru a pune în aplicare politica asupra căreia se puseseră deja de acord înainte de iunie 1940 (?). În scurta alocuţiune a lui Pétain nu apare nici o intenţie de retragere, ci dimpotrivă reiese complecta lui solidarizare cu Laval şi cu Darlan...

Pe de altă parte, Laval a declarat ziariştilor că noul regim nu reprezintă „o renunţare" din partea Mareşalului, faţă de care el, Laval rămâne răspunzător. Noul şef al Guvernului a mai precizat că a îndeplinit şi îndeplineşte o misiune foarte grea *pe care i-a încredinţat-o Mareşalul...*

Darlan a preluat comanda armatelor şi şi-a instalat birourile la Palatul Elysée (Paris); Laval şi-a instalat pe ale lui, parte la Vichy, parte la Paris (hotel Matignon).

La Berlin noul curs din Franţa e judecat foarte favorabil şi ziarele fac elogiul activităţii trecute a lui Laval (!!!)...

Mareşalul von Rundstedt a fost numit comandantul forţelor germane din Franţa.

———

Hitler împlineşte astăzi 53 de ani... Pentru noi e un noroc că n-a murit la 33, ca Isus Christos, căci ne-ar fi mâncat ruşii...

———

Ieri au început curselel, la Băneasa, cu 15 zile întârziere, din cauza vremii. O lume nebună, deşi timpul era îndoielnic. I-a şi tras un ropot de ploaie... Două milioane lei beneficiu!!!

———

Marţi, 21 aprilie. Laval a vorbit aseară la Radio, din Vichy. A vorbit mai lung, dar bine. Cuvântarea lui n-a depăşit însă limitele unor contururi generale. A început prin a preciza că îndeplineşte o misiune pe care i-a dat-o Mareşalului Pétain şi pe care va încerca să o ducă la bun sfârşit, sub controlul acestuia. A mai subliniat, că conducerea armatelor a fost încredinţată amiralului Darlan, sub înalta îndrumare a Mareşalului. După ce a precizat astfel poziţiile fiecăruia, a dezvoltat tema colaborării cu Germania, care singură poate salva Franţa din nenorocita ei situaţie de ţară învinsă şi a mai adăugat că înţelegerea cu Germania a fost totdeauna politica lui. Aci s-ar putea face câteva rezerve şi s-ar putea pune o întrebare: de ce n-a aplicat această politică cât a fost tare şi mare şi în fruntea Guvernelor??

De notat că în toată cuvântarea sa n-a spus nimic despre Italia. Franţa şi Germania, Germania şi Franţa — tot timpul. Despre Italia, a amintit numai în treacăt că fiind prim-ministru a semnat o convenţie de înţelegere cu Mussolini...

După discursul de ieri, atât e de reţinut: Franţa a intrat într-o fază nouă politică — şi e de presupus că evoluţia ei a fost determinată prin înţelegeri ţinute deocamdată secrete...

Ca încheiere Laval a făcut un călduros apel la toţi francezii de pretutindeni, din Franţa, din colonii şi chiar cei „emigraţi" în ţările ce luptă împotriva Axei... Rămâne de văzut cum vor reacţiona toţi aceşti francezi, frământaţi încă de patimă, cu toată depresiunea unei nemaipomenite înfrângeri, cu toate suferinţele unei mizerii cu atât mai resimţită cu cât a năvălit peste cea mai bogată ţară...

———

Ziua de azi, 21 aprilie, e consacrată în Italia ca aniversarea fundaţiei Romei. Cu acest prilej, dl Ică şi-a revărsat aseară la Radio, elocinţa. O pacoste: „Hrisovul vremurilor", „legenda prestigioasă", „porţile Eternităţii" etc. etc. amestecate cu Cesarii, cu Traian, cu Papii, cu Mussolini — s-au încurcat într-o salată cleioasă pe care până şi porcii ar refuza să o înghită...

România mai e reprezentată la Roma în această zi măreaţă şi prin dl Marcu — sebsecretarul Propagandei noastre — care dă şi el interviuri nesărate şi inutile. În lipsa unei Cleopatre, Marcul nostru Antoniu, a oftat după Şcoala Românească din Roma şi nu se poate consola că a fost înfrânt în această competiţie de profesorul Lambrino; acum dă târcoale „iubitei instituţii" — doar o găsi o portiţă deschisă prin care să se strecoare şi să ia locul rivalului său...

———

Se face mare vâlvă în jurul unor proiecte de debarcare anglo-americană în Franţa. Telegramele din New-York şi din Londra zbârnâ-

ie, comisii se întrunesc în Anglia şi în Statele Unite, generalul Marschall (american) a sosit la Londra să se consfătuiască asupra operaţiunilor cu Statul Major britanic... În realitate, nu există, probabil, nici o intenţie de debarcare (fiindcă o debarcare în stil mic e menită insuccesului, iar o debarcare în stil mare nu e posibilă...) — dar tot acest zgomot e menit să impresioneze pe nemţi şi să-i silească să fixeze un însemnat contingent de trupe pe coastele Franţei. Anglo-americanii dau astfel o satisfacţie ruşilor care urlă după o ofensivă în Occident, ca să le uşureze presiunea germană de pe frontul lor. Şi de fapt, nemţii care sunt oameni de precauţie, au împănat teritoriul franco-belgo-olandez cu trupe... Noroc că au destul şi pentru ruşi şi pentru englezi!

După ştirile de la Tokyo, bombardamentul avioanelor americane n-ar fi făcut pagube mari (în contradicţie cu ştirea „că familia Imperială a scăpat teafără"); n-ar fi fost decât 10 avioane, din care ar fi fost doborâte 9 (!!!); avioanele au decolat de pe trei vase port-avioane care s-au putut apropia de coasta japoneză... Adică cum, de pe *trei* vase port-avioane n-au decolat *decât 10 avioane*? Caraghioslâcuri! În realitate, după cum reiese din primele reacţii, bombardamentul trebuie să fi fost teribil... Probabil însă că japonezii, obişnuiţi cu cutremurele nu s-au prea înspăimântat de acest cataclism, deşi nou pentru ei...

Nemţii au mai scufundat în Atlantic 130 000 tone...

Turcii au protestat la Moscova împotriva campaniei de presă întreprinsă de Soviete contra lor, cu prilejul procesului atentatului Papen — şi ameninţă cu represalii, dacă campania nu încetează...

Pachebotul „Normandie", culcat pe flanc în portul New-Yorkului, era să fie teatrul unui nou incendiu provocat de o lampă de sudură... Focul a fost însă repede stins de astă-dată. Încearcă americanii să redreseze vasul, sau îl „disechează" în bucăţele ca să deblocheze portul?

Mareşalul Antonescu a dăruit Sindicatului ziariştilor 1 milion de lei, din fondurile secrete. Pe mine m-a dat în judecată pentru că am dat şi eu 1 milion, aceluiaşi sindicat!! Dumnezeu să-l ierte!

Acum doi ani, înainte de Arbitrajul de la Viena, Della Porta — pe acea vreme ataşat militar al Italiei — a trimis un raport la Roma, în care ne făcea cu ouă şi cu oţet, declara toate revendicările ungurilor legitime şi conchidea la „curăţirea" noastră în Ardeal. Faţă de noi, în acelaşi timp, canalia era numai surâsuri şi simpatie... Nu ştiu cum Grigorcea a izbutit să pună mâna pe o copie a acestui raport şi a trimis-o Mareşalului Antonescu. Între timp Della Porta fusese înlocuit ca ataşat militar, dar revenise la Bucureşti ca om de afaceri, cu titlul de ataşat comercial sau economic. Antonescu, cu raportul în mână, a început să urle şi să ceară rechemarea lui Della Porta. Scandal... Dar Della Porta e omul şi *tovarăşul de afaceri* al lui Riccardi, ministrul. Intervenţii, explicaţii, rahat... În cele din urmă s-a convenit ca Della Porta să nu fie rechemat, să mai stea câteva săptămâni şi *să plece de la sine*... În anturajul Legaţiei italiene se pretinde că legăturile dintre Della Porta şi Riccardi au fost dezvăluite şi că Ministrul Schimburilor... fasciste... îşi va pierde postul!

Orchestra „filarmonică" bulgară este în realitate o muzică militară, „muzica Regelui", întreţinută de Ministerul Apărării Naţionale. Îmbrăcaţi ca nişte maimuţe în uniforme cu brandeburguri şi fireturi, aceşti tineri (căci sunt toţi tineri) sunt ţinuţi şi conduşi milităreşte, *nu au alte ocupaţiuni* şi sunt antrenaţi la un ansamblu impresionant. Toate instrumentele sunt standardizate, toate viorile, toate clarinetele etc. au acelaşi sunet şi se obţin astfel efecte de unison remarcabile. Atât... Iar Popov e un capelmaistru admirabil, educat în Germania... Duminică-seara la Ateneu, sala a fost plină şi succesul mare. Valahii au uitat de Balcic...

Radu Polizu, peştele, care, după ce a fost bătut măr de legionari la Poliţie, a fost trimis de Antonescu în lagăr pentru *potlogării legale*, a întâlnit pe secretarul meu şi i-a spus: „Comunică lui Conu Costică că Mareşalul Antonescu a reabilitat pe căpitanul Radu Polizu şi a decis aspra pedepsire a celor care l-au indus în eroare!" Cum că dreptatea isprăveşte prin a învinge!!!

Mare scandal la Automobil-Club. Bâzu Cantacuzino s-a luat la ceartă cu Pichi Arapu (jucau împreună table pe sute de mii şi milioane «da, milioane!» de lei). S-au înjurat de mamă, s-au bătut, şi-au aruncat scăune în cap! Comitetul sezisat, a hotărât că Bâzu trebuia să scrie o scrisoare de scuze Comitetului şi alta lui Arapu... Bâzu, în loc de scrisoare, a trimis martori fiecărui membru al Comitetului... Scandalul continuă. Mocsony spunea ieri că va vorbi cu Regele, să-şi retragă „preşedinţia de Onoare" a acestui club, devenit o speluncă!

Ne mai trebuie mult să ne civilizăm!

Miercuri, 22 aprilie. După ce a conferit cu reprezentanţii Guvernului englez, generalul Marshall s-a înapoiat la Washington, împreună cu dl Hopkins, delegatul permanent al lui Roosevelt în Anglia, pentru furniturile militare. La înapoierea celor doi bărbaţi de încredere în America a avut loc o consfătuire la Casa Albă, în urma căreia presa americană a început să urle în favoarea unei ofensive militare în Europa Occidentală, să o preconizeze chiar dacă n-ar avea şanse de succes şi să o anunţe ca iminentă... Toată această campanie e menită să concentreze cât mai multe forţe pe coastele Franţei, Angliei şi Olandei — în dauna frontului rusesc...

La Berlin, această campanie nu a impresionat însă deloc. Nemţii pretind că o ofensivă anglo-americană în Europa Occidentală i-ar încânta, căci ar termina repede cu ea... La Berlin se crede însă că conferinţele de la Londra cu Marshall şi cu Hopkins au avut mai mult de scop măsurile de luat împotriva catastrofalelor pierderi de tonaj maritim — dacă sunt măsuri de luat! — decât concretizarea unui plan de debarcare în Europa...

Căci scufundările săvârşite de submarinele germane merg într-un ritm care a pus şi pe englezi şi pe americani pe gânduri. Numai de 1 martie la 15 aprilie au fost scufundate 46 de vase de război şi 1 200 000 tone vase comerciale...

———

De la Berlin se subliniază că micile ofensive locale întreprinse de trupele germane pe frontul rusesc nu înseamnă că ofensiva de primăvară a început. Sunt mici întreprinderi cu caracter local, în planul războiului defensiv de iarnă. Ofensiva de primăvară nu va începe decât în momentul în care starea terenului va permite operaţiuni de încercuire în stil mare. Scopul acestei ofensive nu va fi într-adevăr atât câştigarea de teren, cât încercuire şi distrugere de forţe..

Călători sosiţi la Ankara din Rusia, dau amănunte îngrozitoare despre dezordinea care domneşte în dosul frontului rusesc. Transporturile sunt în plină anarhie, călătoria de la Kuibâşev (Samara) la graniţa turcească, care se făcea în 6 zile acum un an, necesită azi 25–30 de zile! Foametea a început să se simtă, prin multe locuri. Populaţiile nomade cărora li s-au luat caii nu mai au mijloace de existenţă. La Kuibâşev se întâlnesc soldaţi în zdrenţe, cu revolverul sau baioneta atârnate de sfori; se înrolează tineri şi bătrâni...

După un calcul făcut la Berlin, englezii ar fi pierdut de la începutul războiului şi până azi 8 612 avioane.. Nu se spune câte au pierdut şi nemţii!

———

De ziua lui, Hitler a primit nenumărate telegrame de felicitare; printre acestea şi una din partea Mareşalului Pétain! Führerul a primit şi daruri şi printre acestea *un glob terestru*, din 1350, natural fără America, pe atunci încă nedescoperită! E desigur darul care a trebuit să-i facă mai multă plăcere!

———

Declaraţiile lui Laval sunt comentate cu multă simpatie de ziarele berlineze; se subliniază partea relativă la generozitatea şi sinceritatea Führerului... La Berlin se salută cu satisfacţie intrarea Franţei într-o fază politică nouă...

———

Mareşalul Antonescu a dat un comunicat prin care se anunţă împroprietărirea soldaţilor care s-au distins pe frontul bolşevismului, sau a urmaşilor lor, în Basarabia şi în Bucovina. Împroprietărirea va avea loc numai în aceste două provincii pe pământurile revenite Statului prin dispariţia sau mutarea proprietarilor, sau pe baza legii românizării. Comunicatul specifică că nu se vor atinge proprietăţile românilor şi că se vor face împroprietăriri raţionale, adică în loturi mijlocii (nu fărâmiţate ca în 1921) şi că împroprietăritul va fi înzestrat cu tot inventarul necesar unei gospodării. O asemenea împroprietărire cere însă timp şi bani — de aceea Mareşalul anunţă pe cei interesaţi că nu se va înfăptui *decât după sfârşitul războiului*. Deocamdată toate sforţările noastre trebuie îndreptate într-un singur scop: înfrângerea inamicului...

Comunicatul mai adaugă, că această măsură va fi menită să asigure şi o colonizare românească a unor provincii prea înstrăinate până acum.

În fine o măsură bună şi bine chibzuită!

———

Cu prilejul mutatului de Sf. Gheorghe, specula chirigiilor şi proprietarilor de camioane a trecut toate marginile permise. Printr-un comunicat apărut ieri s-a stabilit un tarif pentru transportul mobilelor şi efectelor celor care se mută — şi s-au stabilit sancţiuni severe pentru recalcitranţi.

———

Joi, 23 aprilie. *Sf. Gheorghe*! Nici o frunză, nici o floare încă pe pomi; abia acum încep să apară mugurii! Plouă mai în toate zilele, dar sunt ploiţe mici şi printre picături se ară şi seamănă... În Oltenia, vremea e mai bună şi semănăturile — afară de porumb, care n-a început

încă să se pună — sunt aproape gata. Ni se spune că toţi caişii şi toţi piersicii au îngheţat... Încolo, fructe vor fi.

Englezii au mai încercat o debarcare-incursiune, lângă Boulogne. Bineînţeles fără nici un succes... Încercări menite să ţină pe nemţi de veghe şi să-i silească să menţină forţe de-a lungul coastei. Probabil că la atât se va reduce „ofensiva din Occident" trâmbiţată cu atât zgomot în Anglia şi în America şi cerută tot mai insistent de ruşi. Căci deşi ofensiva germană n-a început încă, presiunea trupelor aliate devine tot mai ameninţătoare pentru sovietici. Comunicatul german de ieri anunţă un atac în regiunea Doneţului: trupele germano-române au ocupat mai multe localităţi întărite şi apărate de câmpuri de mine, luând prizonieri şi material.

Patrularea germană a devenit mai intensă în apele Oceanului Arctic, căci pe lângă Murmansk, se va deschide acum şi portul Arhanghelsk închis iarna de gheţuri. Ruşii au construit mari amenajări portuare la Arhanghelsk, pe care l-au legat printr-o cale ferată cu Siberia Occidentală, în afară de linia veche ce duce la Vologda, pe care au normalizat-o. Nemţii au distrus prin aviaţia lor o bună parte a celor două porturi, Murmansk şi Arhanghelsk, dar ele tot mai pot servi şi sunt singurele puncte de import pentru materialul de război trimis de Anglia şi de Statele Unite în Rusia, căci Vladivostok-ul, atât de îndepărtat este inutilizabil, accesul lui fiind interzis prin acţiunea flotelor japoneze. Scoaterea din serviciu a celor două porturi din Oceanul Arctic şi torpilarea convoaielor îndreptate spre ele, a devenit una din principalele preocupări ale forţelor navale şi aeriene germane.

După declaraţiile lui Cripps, înapoiat la Londra, tratativele *politice* cu hinduşii pot fi considerate ca eşuate, deoarece reprezentanţii popoarelor indiene nu vor să mai aibă în viitor raporturi cu Vice-Regele — la care pe de altă parte Anglia nu poate renunţa. Cripps crede însă că s-ar putea ajunge la o înţelegere pentru apărarea Indiilor. Greu de conceput şi asta, dacă indienii persistă în hotărârea lor de a nu mai avea raporturi cu Vice-Regele... Se ventilează planul de a pofti pe şefii indieni la Londra, pentru reluarea negocierilor într-o atmosferă mai prielnică — dar e probabil că d.d. şefi nu vor merge la Londra, aducându-şi aminte şi de faptul că după faimoasa conferinţă a „Mesei Rotunde", Gandhi care se dusese la Londra să trateze, a fost arestat...

Pe de altă parte, atât la Londra cât şi la Delhi se cere ajutorul Americii pentru apărarea Indiilor. Colonelul Johnson, reprezentantul Statelor Unite la Delhi, tot promite *tehnicieni* (!!), dar nici măcar aceştia nu sosesc!

Ziarele de azi publică citarea la ordinea de zi a armatei a următoarelor unităţi care s-au distins pe frontul de Răsărit:
Regimentele 1, 4, 6 şi 11 Dorobanţi;
Batalioanele 4 şi 7 din Vânătorii de Munte;
Regimentul 3 Pionieri.
Citaţia a fost făcută pe ziua de 1 aprilie, de ce nu se publică decât după 23 de zile? Incurie sau dispreţ?

S-a luat comanda generalului Bârzotescu, unul din cei mai destoinici generali ai noştri. Generalul Bârzotescu comanda o divizie, la est de Harkov; primind de la Comandamentul german ordin să atace, a răspuns că riscă să fie învăluit pe flancul stâng dacă acest flanc nu va fi întărit — nemţii au repetat însă ordinul de atac şi n-au întărit nimic. Rezultatul a fost cel prevăzut de Bârzotescu... A urmat o retragere precipitată şi cu mari pierderi — şi generalul nostru a plătit „les pots cassés". O nedreptate strigătoare care a provocat multă supărare în cercurile noastre militare...

Lilica Săulescu care a fost la Odessa, povesteşte că organizarea noastră, acolo şi în Transnistria e perfectă, soldaţii bine echipaţi, bine hrăniţi şi voioşi. Spitalele excelente, răniţii foarte bine îngrijiţi. Populaţia indigenă *încântată de noi*, mult mai mult ca de nemţi. Câmpul se munceşte bine. Toţi pretind că pământul e mai bine muncit, organizarea mai bună, purtarea autorităţilor mai omenoasă, în regiunile ocupate de noi, ca în cele ocupate de nemţi... Nu-ţi vine să crezi! Bine că mai aud şi lucruri bune despre ai noştri, căci prea am auzit lucruri rele până acum!

Un domn „Etienne Miculesco" scoate o porcărie de revistă mondenă ilustrată intitulată *Je saistout*. E plină de fotografiile coconetului nostru, de instantaneele luate la petrecerile tuturor caraghioşilor. În ultimul număr, se lăfăieşte în prima pagină (pe copertă) Doamna Rica, cea cu picioarele strâmbe şi cu capul de japoneză ratată — cu un câine în braţe. Muierea asta face pe bietul Mareşal de râs...

În ziua de 20 aprilie a mai avut loc un atentat împotriva unor soldaţi germani, în staţia Metro-ului „Rue Molitor". Cetăţenii au descoperit pe atentatori, i-au arestat şi i-au predat autorităţilor germane. Acestea au renunţat imediat să împuşte pe cei 20 de comunişti şi ovrei, ostatici,

desemnați să fie executați și au redeschis spectacolele și au dat drumul circulației după ora 9 seara — anulând astfel măsurile luate în urma atentatului...

Laval a început „să curețe“ administrația internă, să înlocuiască pe prefecți, pe primari etc. Adversarii lui pretind că ia aceste măsuri *fiindcă a venit cu mâna goală*, în chestiunile de politică internă...

Puțină răbdare, onorabililor!

Mareșalul Antonescu a zburat ieri cu un avion peste județele Ilfov și Vlașca, *ca să inspecteze muncile câmpului*!! Un comunicat ne informează că a fost mulțumit de activitatea agricolă, mai ales în Ilfov, dar că prin comune a constatat multă dezordine în gospodăriile oamenilor... Cum o fi putut el constata din avion ce se petrece în curțile plugarilor??

Vineri, 24 aprilie. După un Sf. Gheorghe posomorât, o Sfântă Elisabetă dătătoare de viață: soare și cer albastru.

Presa germană și în special *Völkischer Besbachter* publică articole entuziaste despre vitejia soldaților români, care au ținut frontul lor toată iarna și acum se aruncă fără preget în luptă. În noaptea de 22 aprilie, trupele române au atacat pozițiile principale ale rușilor, pe Doneț, și au făcut mulți prizonieri. În peninsula Kerci au respins toate atacurile sovietice și au scos din luptă 30–40 de care de asalt... „România poate fi mândră de armata sa“ — scrie *Völkischer Besbachter*...

Știrile date de Moscova, că rușii ar fi avut succese pe frontul finlandez, sunt categoric dezmințite, la Berlin și la Helsinki. În ultimele două săptămâni, finlandezii au respins 150 de atacuri rusești și au făcut 14 000 prizonieri. Sovieticii n-au câștigat nici o palmă de pământ. Criticul militar al marelui ilustrat englez *Illustradet London News*, Cyril Falls, recunoaște că rușii n-au putut obține nici un succes în campania lor de iarnă, că frontul nu s-a mișcat deși nemții au retras enorm de multe trupe pentru a le adăposti în Germania și că pentru ofensiva de primăvară Armata sovietică, cu tot numărul diviziilor sale se găsește în mare inferioritate strategică și tactică față de adversarul ei.

La Berlin se dezmint hotărât zvonurile împrăștiate de *Radio-Moscova*, după care marinari germani ar fi sosit la Toulon și ar fi îmbarcați pe vase franceze.

Japonezii au atacat pe chinezi printr-o nouă ofensivă pornită din nord-vestul Tailandei, așa încât legăturile armatei lui Ciang-Kai-Shek cu Indiile și cu aprovizionările englezești, vor fi în curând definitiv tăiate.

S-a putut stabili acum că în ziua de 10 februarie, generalul Wavell a fost rănit de o schijă japoneză în momentul în care avionul său a aterizat în insulele Andamane. Generalul venea de la Java și se îndrepta spre Indii. Avionul în care se afla a fost grav avariat și generalul a trebuit să-l părăsească și să-și continue călătoria cu un alt avion.

Mareșalul Pétain a împlinit 88 de ani. Rezistența acestui bătrân e aproape miraculoasă...

Laval a prezidat primul său Consiliu de Miniștri. Din comunicatul pe care l-a dat reiese că Franța trebuie să câștige prin politica ei încrederea Germaniei și a Führerului. S-au pierdut 18 luni în nenorocite ezitări. Cea dintâi problemă de rezolvat e problema prizonierilor. Un milion și jumătate de tineri francezi își istovesc puterile și-și compromit sănătatea în lagărele germane. În concluzie, comuncatul prevede posibilitatea unor noi condiții de armistițiu... Și mai mult nu? Pentru moment, nu se spune...

Scandalul de la Automobil-Club e pe sfârșite. N-a mai rămas de lichidat decât duelul Bâzu Cantacuzino — Penescu-Kertsch. Celelalte sau terminat prin schimb de scrisori și împăcare. Rămâne deschisă problema Automobil-Clubului, ajuns într-un hal fără hal...

Sâmbătă, 25 aprilie. Pe frontul de răsărit lupte violente, dar locale, fără caracter de ofensivă generală — inițiativa fiind pretutindeni în mâinile germanilor.

Și pe mări, în luptele ce se dau, inițiativa e tot în mâna germanilor, care continuă cu scufundările.

Încercările englezilor de debarcare (fără cea mai mică șansă de succese de altmintreli) sunt menite să neliniștească pe nemți și să liniștească pe ruși. Scopul n-a fost însă atins, căci nemții nu s-au impresionat câtuși de puțin, iar rușii nu s-au liniștit și continuă să ceară cu insistență, nu manevre ridicole, ci un nou front serios și sângeros... Problema unui nou front e din ce în ce mai agitată în Statele Unite, unde până și lordul Beaverbrook, vorbind ca musafir într-o întrunire publică, l-a cerut cu prețul oricăror sacrificii din partea Angliei... Sunt însă lucruri ușor de cerut și greu de realizat.

S-a format în Anglia un nou partid, „Partidul Independent", sub conducerea lui Sir Stafford Cripps, cu tendinţe de extremă stângă. Partidul Independent va combate şi pe conservatori şi pe laburişti şi va debuta în luptele politice cu prilejul unei alegeri parţiale ce va avea loc la Rugby. Aci lupta se va da împotriva candidatului conservator, deocamdată stăpân pe situaţie...

Regele şi Regina Elena au fost de Sf. Gheorghe la Sibiu. Se vede că au citit pe Descartes şi îngână şi ei „Je marche, donc je suis"! Au asistat la Sibiu la serbarea Cavaleriei (al căreia patron e Sf. Gheorghe) şi de acolo s-au dus la Avrig să depună o floare pe mormântul lui Gheorghe Lazăr... şi s-au înapoiat de acolo, cuminte, la Sinaia...

Un profesor german, Holfelder, a inventat o metodă de detectare rapidă a tuberculozei printr-un examen micro-foto-radioscopic. Cu aparatul lui se pot determina nu numai cazurile de infecţie existente, dar şi semnele de predispoziţie individuală pentru contractarea bolii. Cu un singur aparat se pot examina până la 5 000 de indivizi pe zi... Profesorul Holfelder a făcut ieri o demonstraţie la cazarma gardei Conducătorului, în prezenţa Mareşalului Antonescu şi a autorităţilor sanitare superioare. Cu deplin succes...

Există în Bucureşti un şef de bandă muzicală, cu numele de Sergiu Malagamba. Poate ca să-şi facă reclamă, *poate în alt scop* — acest ingenios „capelmaistru" şi-a îmbrăcat muzicanţii într-un costum senzaţional: pantaloni stâmţi (ca pe vremea Directorului de la sfârşitul veacului al XVIII-lea) şi scurţi, lăsând să se vadă, de o palmă, ciorapii albi împletiţi; o jachetă strânsă pe talie, încheiată cu un nasture, punând în valoare o cămaşă albă cu cute şi zorzonuri; un guler înalt pe dinainte şi închis, scobit pe la spate ca să lase ceafa liberă — în fine o pălărie cu borduri largi şi cu o pană...

Ce e mai ciudat, e că costumul a fost adoptat de o serie de tineri, în afară de banda maestrului — de tineri fără treabă şi de câţiva studenţi... S-au născut astfel „Malagambiştii" şi au început să circule pe străzi. Lumea i-a luat la ochi şi a început să-i huiduiască; ieri la Facultatea de Drept s-a încins o bătaie şi malagambiştii au fost maltrataţi rău... A intervenit şi Poliţia; până acum nu s-a putut stabili ce urmăresc malagamgiştii — şi dacă sunt simpli caraghioşi sau dacă ne aflăm faţă de *o încercare cu caracter politic*, şi în acest caz, de ce fel. Faptul e că costumele lor sunt costisitoare şi se pune întrebarea: cine finanţează? Trăim vremuri de curată nebunie!

Duminică, 26 aprilie. La Berlin e viu comentat un articol apărut în *Empire Review*, în care se recunoaşte că războiul astfel cum este îndrumat de Churchill corespunde cu un faliment. Anglia pierde una după alta toate poziţiile ei de apărare iar America se limitează la urmărirea scopurilor ei şi devine tot mai exigentă faţă de Imperiul Britanic.

Multe ziare engleze şi americane se ocupă cu problema creării unui nou front împotriva Germaniei, dar toată lumea recunoaşte că problema nu e uşor de rezolvat. În general, tonul presei engleze şi americane e departe de a fi optimist şi criticii de război încep să recunoască că „timpul" nu lucrează în favoarea Aliaţilor... Lozinca pe care Berlinul o repetă cu atât mai multă complezenţă cu cât nu crede nici el în ea!

Englezii au bombardat teribil oraşul Rostock, pe coasta Balticei. Ca represalii pentru bombardările Lübeck-ului şi Rostock-ului, nemţii au distrus aproape oraşul Excter, în Anglia meridională... Mergem bine!

Guvernul francez a recunoscut „de jure" Republica Slovacă... Ce lacrimi amare trebuie să plângă Beneş!

Se fac mari presiuni asupra Canadei ca să rupă relaţiile cu Franţa. Căci nu le-a rupt până acum... Guvernul din Ottawa rezistă însă şi nu consimte să ia calea apucată de Dominioanele Africa de Sud şi Australia... Cu Statele Unite, Franţa n-a rupt încă relaţiile, dar ambasadorul american Leahy a fost rechemat la Washington şi a plecat din Vichy, „în concediu". Presa franceză, cea pariziană mai ales, e ţintată împotriva lui Roosevelt care a dărâmat bunele raporturi seculare dintre cele două ţări legate prin atâtea amintiri ale trecutului...

În Bulgaria s-au decretate noi restricţii alimentare. Între altele s-au interzis *banchetele* date fără autorizaţie. O măsură excelentă ce ar trebui adoptată şi la noi, fie numai ca să scăpăm de „sărbătoririle" tuturor nechemaţilor şi caraghioşilor, sub pretext că au împlinit un număr arbitrar de ani în străduinţele lor de a ajunge în situaţii la care nimic nu-i îndreptăţea...

Japonia a numit pentru prima dată un reprezentant pe lângă Vatican, în persoana d-lui Ken Harada, până acum însărcinat cu Afaceri la Vichy.

Consiliul de Miniştri a ţinut două şedinţe, ieri şi alaltăieri, sub preşedinţia Mareşalului Antonescu. Un comunicat ne informează că s-au discutat — pe lângă măsurile de intensificare a producţiei agricole şi industriale — metodele de adoptat pentru trecerea vieţii noastre economice din regimul de război în cel de pace! Textual!!! „Gouverner c'est prčvoir" — dar totuşi, prevederile şi-au şi ele rostul lor. Dl Ică şi-a expus vederile d-sale, în aceste diferite probleme; a fost partea ridicolă a şedinţelor. Ce n-a mai fost însă ridicol, ceea ce este de o excepţională gravitate, este că, cu acest prilej, *Mareşalul Antonescu a expus un program de naţionalizare al întreprinderilor industriale care interesează de aproape „funcţiunile Statului"*!

Ideile generalului Dobre! E ciudat cum oamenii ăştia nu citesc nimic, nu ştiu nimic. Germania, ţara cea mai admirabil organizată a încercat o exploatare de Stat, creând „Hermann Göring-Werke" — şi-a dat faliment! Bietele noastre societăţi metalurgice sau miniere exploatate de Stat — o să fie frumos!

Alexandru Ştefănescu, inspector administrativ, a fost destituit, pentru mită şi prevaricaţiune... Vechi cal nărăvaş, aproape sub toate regimurile era să fie dat afară sau pe mâna Parchetului. A ştiut să pareze întotdeauna loviturile. Ce n-au putut alţii, a izbutit să îndeplinească Câinele Roşu! De astea e bun...

Printr-o nouă ordonanţă se stabileşte preţul lemnelor de foc; cam de 4 ori cât era acum doi ani!...

Malagambiştii continuă să înveselească lumea şi să mănânce bătaie! Lucru ciudat, pare că Malagamba, şef de jaz după unii ovrei, după alţii ţigan, în tot cazul născut în Chişinău — e străin de toată înscenarea care a luat numele său... Rostul acestei mişcări ridicole nu e încă lămurit. Se spune că „generaţia lui Malagamba" (!!!) a fost pusă la cale în lagărul de la Târgu-Jiu şi că ar fi în organizarea ei mână englezească. Mai probabil este însă că cheagul acestei bizare „frăţii" ar avea un substrat de perversiune sexuală... S-au distrat Bucureştii câteva zile cu aceşti caraghioşi!

Luni, 27 aprilie. Hitler a întrunit ieri din nou Reichstagul, pe care nu-l mai convocase din decembrie. Reichstagul nu este în realitatea decât o tribună oficială pentru Führer, căci regulat numai el vorbeşte. Göring care-l prezidează, salută la început, prin câteva cuvinte pe Dictator, şi prin câteva altele la sfârşit, trage concluziile discursuli Şefului — şi încolo nimeni nu deschide gura decât ca să aclame...

De data asta Hitler a făcut o interesantă şi inteligentă analiză a cauzelor care au dus în ultimele veacuri la predominarea Imperiului Britanic şi în secolul trecut la prăbuşirea Europei. Expunere inteligentă, dar desigur nu şi nepărtinitoare — şi nici nu s-ar fi putut altfel. A arătat apoi cum în acest război se va prăbuşi dominaţia Angliei asupra lumii. Foarte abil a insistat asupra faptului că războiul, provocat de cupiditatea unor Puteri care n-au socotit destul consecinţele lui, s-a transformat într-o luptă de viaţă şi de moarte a două concepţii deosebite de existenţă: concepţia anarhică şi distrugătoare a comunismului şi concepţia „rasială" dătătoare de viaţă.

Făcând istoricul luptelor nemaipomenite duse astă-iarnă în infernul rusesc, Hitler a avut cuvinte de recunoştinţă şi de laudă pentru toţi aliaţii, mai călduroase pentru finlandezi, pentru spanioli şi pentru noi, românii.

În rezumat, cuvântarea lui Hitler nu iese din cadrul cuvântărilor sale menite să îmbărbăteze poporul german şi armatele care stau pe fronturi. Dintr-însa trebuie să subliniem pasajele prin care anunţă de pe acum *o nouă campanie de iarnă în Rusia*, asigurând că toate măsurile de înlăturare a neajunsurilor iernii trecute au fost luate — şi, mărturisind groaznicele bombardamente ale oraşelor Lübek, Augsburg şi Rostock, previne pe englezi că de acum înainte represalii înspăimântătoare vor pedepsi fiecare distrugere de oraş liniştit german.

Şi mai trebuie să relevăm un alt pasaj, referitor la îndreptăţirea pe care o cere Reichstagului, de a pedepsi *cu degradarea dezonorantă* sau cu alte pedepse severe, *pe cei care nu-şi vor îndeplini datoria...* Cu acest prilej Hitler critică unele cazuri de condamnări prea blajine pentru crime împotriva siguranţei Statului şi cere dreptul de a interveni împotriva reprezentanţilor Justiţiei ce s-ar face vinovaţi de slăbiciune... Acest pasaj este îngrijorător, căci Führerul vorbeşte de *oameni „sus-puşi"* care nu şi-ar fi îndeplinit datoria. Adică cum? Nu mai merg în Germania toate cum trebuie? „Alles Klappt nicht mehr?" E nevoie de coerciţie? Necunoscutul în care ne aflăm în această privinţă, căci Hitler nu dă precizări, dă de gândit... Şi apoi de ce cere drepturi Reichstagului, dând astfel pe faţă o situaţie de precaritate — sau aproape — când în alte împrejurări şi-a luat singur drepturile cele mai largi? Nu mai e el oare Dictator, Autocrat, „Führer"?

Încep să se nască în sufletele noastre îndoieli asupra unei victorii cu atât mai problematică, cu cât temperatura sufletească a Führerului măsurată la termometrul discursului său de ieri, pare scăzută...

Dl von Killinger a fost decretat cetățean de onoare al României... Dl von Killinger s-a purtat bine în chestiunea legionarilor — încolo, n-a făcut nimic ca să atragă simpatia românilor. Când au fost proclamați cetățeni de onoare generalul Berthelot și Saint-Aulaire, toată suflarea românească a aprobat cu bucurie și recunoștință. Decretul de ieri nu va face plăcere nimănui. Poate nici lui Killinger...

Între 15 și 25 aprilie, au fost doborâte pe frontul de răsărit 312 avioane sovietice și numai 36 germane. Într-o singură zi au fost doborâte 40 de avioane rusești.

Americanii au ocupat Noua Caledonie, colonie franceză din sudul Pacificului, „ca să o apere". Statele Unite au recunoscut Guvernul constituit în insulă de către generalul de Gaulle. Nemții și Guvernul din Vichy, vor protesta probabil energic... Rezultatul final va fi probabil înstăpânirea Statelor Unite asupra acestei vechi colonii franceze...

La Malta, bombardamentele neîncetate au transformat insula întrun iad și într-un morman de ruine. Nu e de conceput cum ființe omenești — dacă or mai fi — pot trăi de luni de zile în asemenea condiții... Războiul acesta întrece în grozăvime tot ce se poate închipui.

Profesorul Arthur Rocco, cel mai însemnat penalist italian, a murit. Ocupa catedra de Drept Penal la Universitatea din Roma. Scrierile sale au trecut granițele Italiei și servesc de călăuză în toate țările civilizate...

Mareșalul Antonescu a inspectat spitalele din Brașov și a trimis în lagăr pe directorul și pe menajera Spitalului „George Mârzescu", găsit în deplorabilă stare de murădrie și incurie...

Sărbătoarea de 1 Mai a fost suprimată anul acesta: se va munci. Armindenul se va sărbători în ziua de 3 mai (duminică), care, pe de altă parte a fost decretată „zi de cumpătare" (cu chetele obișnuite, prin case și pe străzi)!

Marți, 28 aprilie. Bum! Bum! O veste neașteptată: se zice că Killinger va fi rechemat... Ba unii merg până a spune că a și fost rechemat și dau chiar și numele succesorului său: Baldur von Schirach, ganleiterul Vienei, fostul îndrumător al tineretului german, ca conducător al Sporturilor... Cei care pretind că Killinger n-a fost, *dar va fi* rechemat — explică rostul cetățeniei lui de onoare prin prietenia și încrederea care-l leagă de Mareșalul Antonescu și de dl Ică. Aceștia au vrut să creeze o stare de fapt care să îngreuieze îndepărtarea lui Killinger din România. Ar fi greu într-adevăr să rechemi un ministru a doua zi după ce a fost proclamat cetățean de onoare în țara în care este acreditat... Numirea lui Killinger ca cetățean de onoare a fost făcută la repezeală: decretul semnat duminică-dimineață a fost trimis de la Predeal cu un curier special la *Monitor*, cu ordin să apară în foaia de luni-dimineață, iar prin Direcția Presei s-au dat instrucțiuni să se publice în toate ziarele articole ditirambice cu privire la binefacerile pe care le datorăm domnului baron...

Oricât ar fi de nimerite aceste explicații, nu-mi vine să le dau crezare. Îmi e greu de crezut că Antonescu, date fiind raporturile și legăturile lui cu Hitler, să comită gafa de a proclama cetățean de onoare un ministru german în ziua sau în preziua mazilirii lui...

Cu sau fără legături cu „Cetățenia de Onoare", se vorbește totuși cu insistență în cercurile bine informate și până la Ministerul de Externe despre plecarea lui Killinger. Dacă e să fie adevărat, poate că omul n-a fost „mazilit" ci dimpotrivă să i se fi încredințat de către Führer un post de încă mai multă încredere și importanță. În acest caz, s-ar putea împăca „cetățenia de onoare" ce i s-a acordat, cu plecarea lui...

Am înregistrat aceste zvonuri de plecare și înlocuire a lui Killinger, fiindcă au răscolit anumite cercuri bucureștene — trebuie însă să așteptăm confirmarea sau infirmarea lor...

Junele Ciordaș (fostul vaidist, deputat al Frontului Renașterii Naționale — băiat bun și nepot al „baronesei (!)" Hortensa Popp din Arad!) a fost rechemat din postul de consilier de Presă ce-l ocupa la Berlin. A fost rechemat fiindcă vorbea prea mult și înjura pe Ică Antonescu în fața tuturor... S-a întâmplat însă că Ciordaș, care pătrunsese bine în cercurile ziaristice din Berlin, să fie iubit de gazetari *și prieten bun, intim al d-lui Schmidt, ministru plenipotențiar, însărcinat cu direcția Presei în Ministerul de Externe al Reichului.* Schmidt a intervenit prin Bossy, a scăpat de două ori pe Ciordaș de mazilire, dar a treia oară n-a mai putut. Furios de rechemarea „prietenului", Schmidt i-a

organizat un banchet, a obținut pentru el decorarea cu „Vulturul German" și a pus la cale articole elogioase în toate ziarele berlineze, *articole în care hotărârea Bucureștiului era aspru criticată...* Supărare mare la Ministerul nostru de Propagandă și în special în anturajul lui Ică! E vorba ca Ciordaș să fie concentrat și trimis pe front...

În locul lui Ciordaș, ar fi fost numit unul Colea, care nici bine nemțește nu știe...

De altmintreli, după informațiile ce mi se dau, la Berlin pur și simplu nu suntem reprezentați și printre oamenii noștri domnește o adevărată harababură... Legație, Școala Românească, propagandă, zeci de misionari — dau toți din colț în colț, fără nici o coordonare de inițiative, fără nici o legătură cu nemții, mânați toți numai de interese meschine și personale. Spre marea mea mirare, *Bossy nu există.* Nu cunoaște pe nimeni, n-a pătruns nicăieri, n-are nici o autoritate asupra românilor. Popa de la Capelă face gardism, Pușcariu și Manoilescu (fratele ilustrului) fac și e gardism — iar ceilalți beau bere și aleargă după femei. Singurul care făcea ceva, care afla ceva prin Schmidt cu care trăia de dimineață până seara, era Ciordaș și probabil că de aceea a fost rechemat! Ministerul Propagandei a trimis acum pe Al. Hodoș să pună ordine printre țigani.. Se zice — dar se pune întrebarea: se va face?

La Congresul Presei de la Venezia, dl subsecretar de Stat Marcu, șeful delegației române a fost ales în biroul adunării. Așezat nu departe de președinte, a înghițit un discurs al d-lui Grai (Grai, nu Gayda cum s-a pretins), vicepreședinte al Camerei fasciste, în care drepturile Ungariei asupra Ardealului, nenorocirile Ungariei după Tratatul de la Versailles, fidelitatea Ungariei față de Italia — erau prea mărite. Și ca și concluzie, dl Grai cerea ca Ungaria să fie repusă în toate drepturile ei. Dl Marcu n-a crâcnit; nici un cuvânt de protest sau de rectificare n-a ieșit din buzele lui. A stat neclintit pe locul lui.

Seișanu și alți ziariști români prezenți au cerut lui Marcu să părăsească cu toții sala. Marcu a refuzat. Gazetarii români l-au lăsat acolo și au plecat cu toții.

Au plecat cu toții și s-au dus la generalul Stoenescu, ministrul nostru de Finanțe, să-i expună cazul. Stoenescu a fost de părere ca toată delegația română să se retragă din Congres, cu Marcu în frunte. Dar Marcu a refuzat... A refuzat, dar a obținut prin Dietrich, șeful Presei Reichului, prezent la Congres, ca discursul lui Grai să nu fie reprodus în nici o gazetă germană. Și tot prin Dietrich s-a mai obținut ca, cuvântarea buclucașă să ni fie reprodusă nici de ziarele italiene... Au dat-o numai — și cu mare larmă — ziarele ungurești! Scandalul s-a mutat acum la București, unde Marcu înapoiat, a fost luat de scurt de către Mareșalul Antonescu...

„Une tempéte dans un verre l'eau!"

Stelian Popescu ar fi grav bolnav! Pe când era copil ar fi căzut dintr-un dud și și-ar fi frânt coloana vertebrală — ceea ce nu l-a împiedicat să mănânce dude toată viața... Dar îl pândea Mareșalul Antonescu, care acum l-a dat gata! Și iată cum: după faimosul articol-comunicat impus *Universului*, neamurile și prietenii văzând că se îngroașă gluma s-au hotărât să-l împace cu Conducătorul, și o întrevedere a fost aranjată; în această întrevedere, după un schimb de banalități și de reproșuri, Antonescu a sfătuit pe Stelian să facă în fiecare dimineață gimnastică, să se îndoaie până ajunge cu mâinile la degetele picioarelor, *ca să rămâi tânăr* — și bietul Popeşte impresionat de succesul metodei asupra Mareșalului, s-a hotărât să urmeze sfatul, și gata a fost! La primul exercițiu i-a plesnit iar șira spinării, și acum e în pat. Unii spun că rău de tot; că ar fi luat chiar dispoziție de plecare pe altă lume... Poate să fie și exagerări...

După discursul Führerului, presa berlineză face bilanțul campaniei de iarnă în Rusia și subliniază marele succes al armatelor germane, care au înfrânt „Generalul Iarnă" pe când bolșevicii și-au măcinat forțele...

Discursul lui Hitler e viu comentat pretutindeni; interesant de relevat e efectul lui în Franța. Toată presa, din Paris ca și din Franța liberă îl laudă ca pe al „unui prieten" și subliniază necesitatea luptei tuturor împotriva bolșevismului... Francezii comentează declarațiile Führerului nu ca pe ale unui învingător, ci ca pe ale unui aliat! Pare că nu s-au bătut contra nemților, ci alături de ei! Ciudate vremuri mai trăim!

Orașul Bath, la sud-est de Bristol a fost distrus de avioanele germane, ca represalii pentru dărâmarea Rostok-ului. La Bath era sediul Marelui Cartier General al Stat-Majorului englez...

La Rostock se aflau confinați cei mai mulți legionari români, refugiați în Germania. Te pomenești că-i vor fi ucis bombele englezești?

Guvernul din Vichy a protestat energic împotriva debarcării nord-americanilor în Noua Caledonie. Un comunicat explică că după armistițiu, Noua Caledonie s-a declarat de partea Gaulliștilor și că câțiva partizani ai „disidenței" au pus mâna pe Guvern. Guvernul din Vichy n-a pu-

tut restabili stiuația din lipsă de posibilități de comunicație cu colonia răzvrătită...

Ministerul Muncii a numit o comisie de anchetă pentru a cerceta activitatea și gestiunea „Asociației Micii Industrii și a Meseriașilor Patroni", organizația lui A. Samoil... Anchete, atâta știu domnii din Guvern să facă — și să tundă pe contribuabili...

Miercuri, 29 aprilie. Împăratul Japoniei, Hirohito împlinește 41 de ani. Cu domnia lui a fost inaugurată epoca „Showa", adică „Pacea luminată"! Urcându-se pe Tron, Hirohito a declarat că va fi Nicolae al II-lea al Rusiei! Fiindcă Împăratul s-a legat să nu facă război, războiul cu China a fost considerat ca „operație de restabilire a ordinei"; semnarea Pactului Tripartit și alianța cu Germania și Italia aflate în război a fost calificată drept „adeziune la un tratat pentru împiedicarea războiului de a se întinde — în fine declarația de război făcută de Japonia Angliei și Statelor Unite a fost justificată „prin neînțelegerea bunelor intenții japoneze din partea Chinei și dorința Împăratului de a restabili cât mai repede o pace dreaptă în lume"...

După cum se vede sunt sofiști și în Japonia!

Discursul lui Hitler de duminică continuă să fie viu comentat. Se observă că Führerul n-a spus nimic despre Franța, iar despre Japonia și succesele sale, două cuvinte reci, în treacăt... Se trage concluzia că în ce privește Franța, sau nu e nimic încă hotărât, sau dacă este, înțelegerea se ține secretă — iar în ce privește Japonia, că Hitler e cam plictisit de victoriile ei și de înstăpânirea galbenilor asupra celor mai bogate regiuni ale lumii...

Paragraful cu deplinele puteri *solicitatea Reichstagului* (!?) nedumerește mai departe pe toți cei ce nu sunt în secretele zeilor. Pilder, cu care am stat ieri de vorbă, nu e nici el lămurit, sau dacă știe ceva nu o spune... În cercurile germane se pretinde că Führerul a cerut numai *o consfințire* a unor drepturi pe care și le luase de mult; alții spun că e vorba să se pună capăt anumitor conflicte iite între lumea militară și lumea Partidului. Sunt și oameni — puțini — care cred că un nou „putsch" e pus la cale și că Hitler a cerut o absolvire prealabilă, ca să nu mai fie silit să ceară o aprobare „post-factum". Viitorul cel mai apropiat ne va lămuri.

În ce privește „surpriza" convocării Reichstagului, cercurile informate pretind că convocarea a venit pe neașteptate numai *în aparență;* nu s-a anunțat ședința mai devreme pentru motive de apărare aeriană, împotriva unui eventual atac englezesc...

Plinele puteri date de Reichstag au fost publicate în ziarul oficial al Reichstagului de luni-dimineață. A devenit și Hitler formalist — până acum nu ne-a obișnuit cu așa ceva!

Molotov a trimis aliaților săi o notă prin care descrie distrugerile săvârșite de nemți în Rusia Occidentală ocupată de armatele germane. La distrugeri, se mai adaugă și sute și mii de cetățeni pașnici uciși în groaznice chinuri. De la Berlin se răspunde că, dacă nota lui Molotov dovedește lipsă de obraz, ea este totuși bine venită, căci printr-însa moscoviții descriu ororile *pe care le-au săvârșit ei înainte de a se retrage. Ordinele și circularele lui Stalin cerând trupelor sovietice să distrugă tot înainte de a se retrage și să pedepsească pe toți trădătorii* — sunt prea recente ca să fi putut fi uitate de lumea întreagă, care le-a judecat la vreme lor cu indignare. Trebuie să fie într-adevăr cineva tâmpit ca să acuze pe germani de vandalizare și de orori inutile...

Represaliile germane în Anglia continuă: după Excter și Bath, orașul Norwich in Norfolk a fost aproape distrus...

Cu toată apărarea britanică, nemții pretind că n-au pierdut decât 2 avioane în această expediție.

Ieri a fost un cutremur destul de violent la Focșani, la orele 13. Cutremurul a fost de gradul 5–6 și a produs mare panică în populație. Lumea a părăsit casele, bocindu-se; din fericire n-a fost nici o pagubă de înregistrat. Cutremurul a fost resimțit de unii și la București: eu unul n-am simțit nimic...

Sașa Popov dă interviuri asupra noastră la Sofia și ziarele bulgărești ne laudă și ne fac declarații de amor... „Beati possidentes!" Noi, românii, nu putem uita Balcicul, și-l vom relua!

Cheltuielile de război în Statele Unite sunt de 3 miliarde dolari pe lună. Deocamdată...

Cripps a făcut ieri declarații în Camera Comunelor cu privire la negocierile lui în India. Cripps socotește situația din Indii ca excesiv de peri-

culoasă; armata britanică nu poate lăsa situaţia din mână şi concesiile pe care el, Cripps le-a făcut năzuinţelor locale reprezintă un maximum peste care nu se poate trece.

Trei sunt cauzele care au zădărnicit misiunea lui: apropierea inamicului de Indii pe uscat şi pe mare, defetismul pe care l-a constatat în toate clasele sociale şi — divergenţele din Camera Comunelor privitoare la noul Statut de acordat hinduşilor...

Se povestesc orori despre cele întâmplate în catacombele Odessei. Întreg oraşul a fost construit cu piatră luată din straturile calcaroase subiacente, aşa încât s-au format găuri şi comunicaţii ce constituie un labirint, la adâncime de 20–30 metri. În aceste ascunzişuri s-au refugiat bolşevici înarmaţi, după plecarea ruşilor. Cu toată goana ce li s-a dat, n-au putut fi toţi descoperiţi. Cei care mai rămăseseră ascunşi, au sfârşit prin a se ucide unii pe alţii *şi prin a se hrăni cu carne de om*!!

La ce grad de sălbăticie ne-a adus războiul acesta îngrozitor!

Joi, 30 aprilie. Posturile de radio engleze şi elveţiene povestesc dramatica evadare a generalului Giraud de la fortăreaţa din Königstein. Posturile germane dau numai că generalul a ajuns în ziua de 21 aprilie în Elveţia. Generalul Giraud fusese făcut prizonier în campania Franţei, în 194o, în condiţii excepţionale. Coborându-se din automobil la Cartierul General al Armatei de care depinde unitatea sa, în loc să găsească în faţa sa pe generalul Corrap, a dat de nemţi, care l-au cules împreună cu însoţitării săi... Generalul Giraud trecea drept unul din cei mai destoinici ofiţeri francezi. În războiul trecut a fost rănit şi făcut de 4 ori prizonier şi de 4 ori a evadat. A evadat şi acum: un adevărat specialist al evadării! Cei care-l cunosc se întreabă cum a putut să se strecoare, căci e un găligan de 1,92 m înălţime! Şi fortăreaţa Königstein e izolată pe o stâncă... Probabil complicităţi germane...

Guvernul elveţian a dat un comunicat prin care informa că, în conformitate cu dreptul internaţional, a autorizat pe general să părăsească ţara. Generalul a plecat pentru o destinaţie necunoscută...

Germanii sunt furioşi, căci Giraud este o personalitate populară în Franţa[1] şi sunt temeri — aproape certitudine — că se va duce să întărească formaţiunile lui de Gaulle...

[1] Acum câţiva ani, fiind guvernator al Metz-ului, generalul Giraud a refuzat să primească pe trădătorul Pierre Cot, ministrul Aerului de tristă memorie. Incidentul a produs atunci mare vâlvă...

Dar cum va ajunge până la ele?

Pilder povesteşte că bombardamentul oraşului Lübeck a fost îngrozitor. Din cele 5 biserici istorice ale Lübeck-ului n-a mai rămas decât una, patru au fost complect distruse. Distruse asemenea faimosului Rathaus şi vechile case din secolele al XV-lea şi al XVI-lea care făceau mândria oraşului. Şi Rostock-ul (mai puţin interesant) a fost prăpădit. Şi Kiel-ul, şi Colonia... La Augsburg au fost bombardate mai mult fabricile de prinprejur; oraşul a scăpat cu pagube mai puţine. La Berlin n-au mai venit englezii din noiembrie, după Pilder din pricina pericolelor prea mari pe care le-ar avea de înfruntat la înapoiere. Căci ca să vină pot să se strecoare, dar o dată prezenţa lor semnalată, avioanele trebuie să înfrunte atâtea baraje între Berlin şi Mare, încât nu mai scapă unul...

RadioLondra a anunţat ieri că R.A.F-ul a bombardat violent şi uzinele Skoda la Pilsen. Despre această bombardare, telegramele germane nu mărturisesc nimic, dar dau o nouă bombardare a Coloniei... În schimb, nemţii au bombardat marţi, ca represalii, Yorkul, pe care l-au distrus aproape — după Exeter-ul, Bath-ul şi Norwich-ul. Aceste bombardamente de oraşe paşnice şi frumoase care conţin comori de artă sunt tâmpite şi nu au nici o influenţă asupra mersului războiului. En-glezii urlă şi protestează împotriva lor; protestează şi nemţii, dar ei invocă dreptul de represalii, căci englezii au început...

Bombardările se fac acum cu avioane noi, enorme şi cu bombe încărcate cu aer solidificat: efectele sunt îngrozitoare. Omenirea a înnebunit şi nu ştiu unde se va opri cu distrugerea a tot ce s-a clădit în secole de turdă, atât în domeniul material cât şi în cel moral...

Aflu prin nemţi că Filotti, ministrul nostru la Budapesta, a fost grav bătut alaltăieri; arătându-şi carta de identitate ca să se legitimeze, bătăuşii i-au smuls-o din mână şi au rupt-o... Informatorii mei nu aveau alte amănunte şi n-au putut afla încă nimic asupra împrejurărilor şi consecinţelor acestui grav eveniment...

Aceiaşi informatori îmi confirmă „criza Killinger". Killinger a plecat la Berlin, chemat, ca să dea explicaţii asupra discursului lui Ică (?) cu ungurii şi asupra altor chestiuni. Aţâţătorul în această afacere e Neubacher. Killinger era deja plecat duminică, când a apărut numirea lui ca cetăţean de onoare... Mareşalul Antonescu e la cuţite cu Neubacher, pe care refuză să-l mai primească...

Rămâne de văzut dacă toate aceste informații privitoare la cazul Killinger sunt exacte...

Sigură, e numai bătaia lui Filotti, și se zice că ar fi fost serioasă...

Regele a asistat ieri la „Aro“ la rularea filmului „Războiul nostru sfânt“. Ca să aibă și el o idee despre front și despre război, căci e doar Mareșal cu multe galoane...

După multe șovăieli, Canada a rupt relațiile cu Franța...

Laval a avut o întâlnire cu amiralul Leahy, ambasadroul Statelor Unite. Primul ministru francez a expus americanului politica sa, bazată pe convingerea că Germania va câștiga războiul și că victoria germană e singura posibilitate pentru Europa de a scăpa de bolșevism... Probabil că n-a convins însă pe interlocutorul său!

Propaganda engleză nu știe ce să mai inventeze. Astfel anunță că rușii au cucerit un oraș (?) la sud de lacul Ilmen, că o mare bătălie este în curs în sudul Crimeei, că Italia a hotărât să facă pace separată. Berlinul dezminte categoric știrile de pe frontul rusesc, iar Roma tot atât de categoric pe cea cu pacea separată.

Roosevelt a declarat că flota americană este prezentă nu numai în Oceanul Atlantic și în cel Pacific, dar și în Oceanul Indian, în cel Arctic și în Mediterana — pe când trupe ale Statelor Unite au debarcat (în număr total de câteva sute de mii de oameni) în Islanda, în Irlanda de Nord, în Orientul Apropiat și în Extremul Orient. Apărarea Australiei și a Noii Zeelande au fost preluate de nord-americani. Berlinul subliniază că această din urmă știre nu face cinste Imperiului Britanic, care nu mai este în stare să-și apere Dominioanele...

„Naționalizarea“ pe care a anunțat-o Mareșalul Antonescu, cu privire la întreprinderile „legate de funcționarea Statului“ — într-unul din ultimele Consilii de Miniștri — nu s-ar referi la Societățile metalurgice, ci la „Petroșani“ (minele de cărbuni de pe Valea Jiului), societate în care ungurii de la Budapesta posedă încă un mare număr de acțiuni.

Ribbentrop a împlinit 49 de ani, din care numai câțiva din urmă au fost consacrați politicii internaționale — iar restul comerțului cu șampanie. Junele Joachim și-a făcut studiile de liceu la Metz și la Grenoble, și a debutat în viață și în comerț în Canada. Așa a învățat perfect franțuzește și englezește...

Vineri, 1 mai. Plouă și e întuneric... Azi-noapte m-am întors acasă pe o lună splendidă; mă bucuram că s-a sfârșit cu ploile, dar de unde! Parțiale până acum, așa încât am putut ara și semăna printre picături, ploile s-au întins de 3 zile peste toată țara. Regiuni întregi, în Banat, spre Dunăre și în Basarabia sunt sub apă. Ieri a nins între Brașov și Sinaia! Prăpăd și în restul Europei, afară de Germania unde seceta continuă! În Spania furtuni și dezastre! În Ucraina numai bălți! Are grijă Dumnezeu de noi!

Lupte crâncene în Laponia, unde rușii atacă cu disperare ca să degaje portul Murmansk și să facă loc furniturilor militare ce încep să vină din America și din Anglia. Toate atacurile muscalilor au fost respinse cu mari pierderi pentru ei. Avioanele germane, pe de altă parte, bombardează crunt Murmanskul și convoaiele îndreptate în spre acest port, scufundând vas după vas.

Japonezii au ocupat în Birmania orașul Lashio, ultima stație a linei ferate de la Rangoon, spre China. Lashio a fost ocupat de colanele japoneze pornite din Tailanda. Altă coloană urcă valea fluviului Iranady de la Rangoon spre Mandaly. Comunicațiile între Indii și China pe faimoasa stradă „Burma“ sunt acum complect tăiate. Mai este un drum mai la nord, prin Assam, dar e o șosea proastă și neutilizabilă pentru transporturi grele. În curând japonezii o vor tăia-o și pe asta...

Presa germană — mai mult decât cea italiană — e indignată de știrile false răspândite de propaganda britanică, cu privire la Italia. *Agenția Reuter* a dat întâi știrea (din New-York) că Regele Victor Emmanuel a abdicat și a fost înlocuit printr-un triumvirat compus din Mussolini, Ciano și mareșalul Badoglio. Apoi Mussolini a demisionat și a plecat la Lisabona — în fine că Badoglio și Ciano au propus pace Angliei!

Natural, toate zvonurile acestea sunt false și au fost dezmințite. Că fiecare italian oftează după pace, că Italia va fi greu de menținut în război peste câteva luni — e altă chestiune... Dar Mussolini e încă stăpân pe situație și e credincios lui Hitler!

Bernard Shaw, ovreiul englez încărcat de duh, de ani şi de glorie — a dat un interviu revistei *Cavalcade* ca să plângă pe ruinele Angliei. După Shaw, dacă Germania câştigă războiul, Imperiul Britanic se prăbuşeşte — iar dacă câştigă Anglia, tot o mâncare de peşte, căci: China va lua Hong-Kong-ul şi Singapore-le, Australia se va proclama independentă iar Indiile se vor despărţi şi ele de Imperiu, cum a făcut-o Irlanda...
Vârsta înaintată e totdeauna prilej de pesimism...

Alegerea parţială din Anglia, pentru Camera Comunelor, la Rugby a avut loc, şi-a învins candidatul noului Partid Independent, al lui Cripps... Tot candidatul independent a învins şi în a doua alegere parţială, la Wallesey... Mare vâlvă în lumea politică engleză!

În Statele Unite se vor crea formaţiuni aeriene de negrii... De ce nu? Ca „chair ŕ canon", carnea neagră e tot atât de bună ca cea albă...

Ştirile despre boala lui Stelian Popeşte au fost exagerate. E bolnav, dar nu e pe moarte. Gazetarii şi-au luat dorinţele drept realităţi. Amicul Stelian va mai da mulţi ani din coadă, prin mlaştinile noastre...

Madama Veturia Goga a plecat în Italia să cumpere mobile pentru instalarea domnului Mareşal (în vila Nae Ionescu). A fost însărcinată cu această înaltă misiune în baza experienţei câştigate pe vremea când mobila Ciucea cu banii fondurilor secrete... Se zice că vrea să cumpere şi o casă în Veneţia, pentru dânsa şi d-na Barbu... Oamenii sunt răi!

Mititica, Miti-Rica, nobila soţie-vrabie a domnului Mareşal, *a ordonat* (absolut autentic), nu se ştie dacă în calitate de preşedintă a Societăţii pentru Protecţia Animalelor sau de Soţie, să se ia toţi urşii de la ţiganii ursari... Ţiganii se vaită şi se bocesc! Urşii vor fi predaţi Grădinii zoologice, *în proiect de înfiinţare*!! Rezultatul acestei măsuri: vor muri de foame ţiganii-ursari — şi urşii! Mai ales urşii!

Sâmbătă, 2 mai. Programul conducătorilor Axei trebuie să fi fost copios — sau în tot cazul excepţional de important — căci de data asta întâlnirea dintre Hitler şi Mussolini a durat 2 zile. Ducele a sosit miercuri-dimineaţa, 29 aprilie la Salzburg. Întrevederea a avut loc lângă Salzburg, la aşa-numita „casă a oaspeţilor". Consfătuirea a început miercuri, înainte de amiază şi a ţinut până joi-seara. Comunicatul ce s-a dat e mut asupra celor vorbite şi se mărgineşte a stabili că înţelegerea a fost completă între cei doi Şefi. Probabil că s-a vorbit despre toate şi că s-au luat hotărâri şi pe terenul politic şi pe cel militar, căci Mussolini a venit cu Ciano, cu generalul Cavallero (şeful de Stat Major italian) şi cu mai mulţi ofiţeri de Stat Major — iar Hitler a fost însoţit de Ribbentrop, de mareşalul Keitel, de generalul Jodl şi de mai mulţi alţii. Au fost de faţă şi ambasadorii german şi italian, de la Roma şi de la Berlin. Teatru mare după cum se vede. Oficial n-a transpirat până acum nimic despre cele discutate şi hotărâte: e însă probabil că punctele principale ale convorbirilor au fost campania din Rusia şi politica faţă de Franţa. Probabil că Mussolini a împărtăşit lui Hitler şi grutăţile interne faţă de care se află şi îi va fi zugrăvit „oboseala" italienilor...

Că s-au înţeles pe deplin, nu încape nici o îndoială: o spune o telegramă adresată de Duce, Führerului, de la graniţa italiană, la înapoiere. Mussolini declară textual că a fost încântat să constate identitatea de vederi a celor doi conducători de popoare cu privire la măsurile de luat pentru ducerea războiului până la complecta victorie...
Presa germană aşteaptă *evenimente importante* după această întrevedere şi reaminteşte că fiecare întâlnire între Hitler şi Mussolini *a fost urmată de fapte*, în opoziţie cu întâlnirile dintre Roosevelt şi Churchill, de pe urma cărora n-a rezultat nimic...
Cercurile politice berlineze consideră această întrevedere şi mai ales telegrama lui Mussolini, ca cea mai categorică dezminţire dată zvonurilor defetiste, pe care propaganda anglo-americană le răspândesc cu privire la atitudinea Italiei...
Da, dar din nenorocire, Mussolini astăzi nu mai e identificat cu Italia, cel puţin cu opinia ei publică...

Frontul rusesc a intrat într-o fază nouă: faza de tranziţie între războiul de poziţie şi războiul de mişcare. Ofensiva germană n-a început, dar forţele germane au început să atace şi să cucerească poziţii abandonate astă-toamnă, inutile pentru tactica de defensivă, dar indispensabile pentru ofensivă. Atacuri locale, care au reuşit toate; în schimb, încercările ruseşti au dat toate greş...
Cum se va mai usca terenul, se va declanşa şi lupta finală, care, să sperăm, va împinge pe bolşevici peste Volga spre Urali...

Parisul a fost din nou bombardat de englezi. Adică împrejurimile Parisului; de astă dată bombele au căzut între St. Denis şi malurile Senei dinspre Asuiéres, Colombes şi Argenteuil. Sunt morţi şi răniţi...

La Tessenderlo, în Belgia (provincia Limburg) a avut loc o formidabilă explozie în fabrica de produse chimice care alimentează toată regiunea cu îngrăşăminte chimice — şi probabil pe nemţi cu explozibile dar asta nu se spune! Sunt 250 morţi şi peste 1 000 de răniţi. Fabrica a fost complect distrusă şi o şcoală vecină s-a prăbuşit în parte peste copii...

Din cauza enormelor cantităţi de zăpadă de astă-iarnă şi a continuelor ploi, s-au constatat în multe judeţe mişcări de pământ. Între 21 şi 27 aprilie s-au surpat astfel terenuri destul de întinse în judeţele Bălţi, Bacău, Fălciu, Iaşi, Mehedinţi, Muscel, Soroca, Tutova şi Vaslui. Mişcările de pământ fiind foarte lente, n-au fost victime omeneşti dar s-au prăbuşit în total 376 de case... Încă o pacoste pe capul nostru, aceste surpări de pământ! Parcă nu ne-ar fi ajuns războiul, cutremurele, Ică şi legionarii!

Petrovici, ministrul Educaţiei (!) a spurcat şi Craiova cu o vizită... Merge pretutindeni şi pune autorităţile să-i facă primiri cu alai! E mai rău ca pe vremea lui Jean Tehaş Florescu — dar barem atunci era belşug şi mulţumire în ţară şi înghiţeau oamenii toate, cu voie bună!

Mari furtuni, mari inundaţii în Spania. Pe valea Ebrului, 80% din recolte sunt sub apă... Şi sărăcia e mare, în toată ţara!

Pentru prima dată Sovietele n-au sărbătorit ziua Muncii, 1 Maiul, praznicul Steagurilor Roşii... *Radio-Moscova* a difuzat că „proletarii trebuie să fabrice cuie pentru sicriul lui Hitler *şi pentru ale intelectualilor din Europa care împiedică comunismul să se întindă şi să triumfe*“...! Iată glasul sincerităţii, în uşoară contradicţie cu declaraţiile paşnice şi filantropice făcute de Stalin, pentru ademenirea Angliei şi Americii!

În strada Regală a fost descoperit un cuib de comunişti. S-au făcut arestări importante. Manifestele de propagandă au fost găsite într-o coloană de burlane care dubla, de la etajul de sus până la parter, canalizarea closetului!!! Majoritatea celor arestaţi sunt ovrei... De!

Într-un Consiliu de Miniştri, prezidat de dl Ică şi la care au asistat guvernatorii Basarabiei, Bucovinei şi Transnistriei, s-au constatat bunele rezultate obţinute în aceste provincii sub regimul în vigoare de autonomie — şi s-a hotărât să se întindă acest regim şi la celelalte regiuni ale ţării! Până acum, au dominat ideile contrare şi se pregătise o reformă administrativă (încă una!), prin care se consacra suprimarea fostelor „Ţinuturi“, create sub [Armand] Călinescu... Ce harababură şi în capul minorului politic Ică Antonescu?

Continuăm să nu ştim nimic despre bătaia încasată de ministrul nostru Filotti la Budapesta şi despre satisfacţiile cerute — dar mai aflăm un incident petrecut cu câteva zile înainte de incidentul de duminica trecută.

D-na Filotti, aflându-se la un prânz dat de ministrul Germaniei, a fost plasată alături de un subsecretar de Stat maghiar. În timpul mesei, grobianul a spus vecinei sale, că Ungaria abia aşteaptă momentul să pună mâna pe întreg Ardealul, până la graniţele din 1914. D-na Filotti n-a răspuns nimic, dar după masă a raportat incidentul ministrului Germaniei şi i-a declarat că se simte nevoită să părăsească imediat casa lui. Ministrul n-a lăsat-o să plece şi a cerut explicaţii îndrezneţului subsecretar. Grobianul a pretins că n-a ştiut că Doamna de lângă dânsul era soţia ministrului României... A doua zi — ministrul Germaniei nu s-a lăsat — ungurul rău crescut a fost silit să trimită d-nei Filotti o scrisoare de scuze... Scuze, dar nu renunţare la Ardeal!

Duminică, 3 mai. „Zi de cumpătare“! Voi da mai puţin ca rândul trecut, căci prea mi se cer multe şi neîncetat şi n-am de unde să mai dau!

De ieri am impresia că a venit vara. E cald, dar plouă în fiecare dimineaţă. Muncile merg greu, mai ales în Ilfov, în Vlaşca şi în Ialomiţa. Cum o vrea Dumnezeu!

Japonezii au cucerit şi oraşul Mandalay şi s-au respins forţele britanice între râurile Iranday şi Chingwan. Prin ocuparea oraşelor Mandaly şi Lashio, japonezii au tăiat posibilităţile de aprovizionare ale

Ciung-Kingului, care rămâne acum complect izolat şi nu se mai poate bizui decât pe forţele sale. Englezii proiectează să refacă mai la nord drumul prin Assam, dar acest drum trebuie dus peste munţi mari şi va cere timp mult ca să poată fi folosit. Războiul din Extremul Orient intră astfel într-o fază nouă şi mareşalul Ciang-Kai-Shek va da de greutăţi de neînvins... Londra explică retragerea forţelor militare de la Mandalay prin faptul că acest oraş nu mai prezintă interes (!!), deoarece e aproape distrus prin bombardamentele aeriene şi nu mai are ce să apere, şoseaua Burma fiind deja tăiată la Lashio.

De fapt Birmania e cucerită de japonezi pe care populaţia indigenă i-a primit cu mare entuziasm şi cu manifestaţii ostile englezilor. În Indii, situaţia e din ce în ce mai încordată şi înfrângerile britanice dau curaj hinduşilor. De la Alhabad se comunică că Congresul pan-indian a votat o moţiune pe baza căreia membrii Congresului se obligă să nu mai trateze cu Guvernul englez decât după recunoaşterea complectei independenţe a Indiilor. S-ar fi hotărât de asemenea să nu se colaboreze cu englezii pentru apărarea Indiilor, dar să nu se ia nici poziţie împotriva lor pe acest teren. La Londra aceste hotărâri au produs multă amărăciune şi oarecare descurajare...

Incidentul Filotti de duminica trecută s-ar fi aplanat. Din cercetările făcute, pare că n-a fost un atentat împotriva ministrului nostru, că ofiţerul care a oprit maşina *era într-adevăr beat şi oprise înainte o serie de maşini, molestând pe toţi ocupanţii lor*. Rămâne faptul că n-a ţinut seamă de legitimarea ministrului şi că i-a rupt carta de identitate — fără să mai vorbim de palme, pe care, pare-se, le-ar fi primit şi alţii. Guvernul maghiar a exprimat regrete sau scuze — nu se poate şti, căci bineînţeles Guvernul nostru n-a publicat şi nu publică nimic. Ar fi de dorit ca un ofiţer român beat să restituie d-nei Nagy von Galontha palmele încasate de reprezentantul nostru...

Navigaţia de aprovizionare a Angliei şi a Statelor Unite a pierdut în cursul lunii aprilie 585 000 tone, scufundate de aviaonele şi de submarinele germane...

Alunecările de terenuri au continuat în zilele de 27 , 28 şi 29 aprilie în judeţele Sibiu, Gorj, Prahova, Bălţi şi Râmnicu-Sărat. În acest din urmă judeţ alunecările au fost mai accentuate şi au fost distruse 47 de

gospodării, pe când în celelalte patru judeţe n-au fost dărâmate decât 31 de case...

Maestrul Malagamba şi atâţi câţi au putut fi prinşi dintre malagambişti au fost arestaţi şi trimişi în lagăr. Comunicatul care ne aduce faptul la cunoştinţă îl justifică, cu vorbe grele la adresa iniţiatorilor care nu s-au sfiit să însceneze acest vicleim în vreme de jale, când soldaţii români îşi jertfesc viaţa pe front iar lumea toată geme sub povara sărăciei şi a angaralelor...

Şi apoi „vicleimul" mai era probabil şi cu cântec, deşi chestiuna n-a fost încă bine lămurită. Dar sunt desigur bani englezeşti şi propagandă moscovită la mijloc...

La o telegramă banală de felicitare şi de devotament trimisă de Ley[1] lui Hitler, Führerul a răspuns printr-un lung mesaj adresat muncitorimii, în care cere tuturor braţelor germane să contribie la victorie printr-un devotament şi o muncă de fiecare clipă, căci numai astfel Germania şi omenirea vor putea fi salvate de pericolul bolşevic...

Să fie ceva stricat în resorturile Reichului, ca Hitler, după ce a cerut depline puteri de coerciţie Reichstagului, să se mai vadă nevoit să facă apel la devotamentul maselor muncitoreşti?

Inspectorul general administrativ Alexandru Ştefănescu, destituit acum câteva zile, a fost deferit Parchetului şi arestat. Este acuzat, împreună cu secretara sa Samuelly, o ovreică, de specula nenorocirilor neamului lui Israel. Ar fi luat milioane multe ca să scape pe unul din Ghetto, pe altul din ghearele Poliţiei şi ca să procure paşapoarte şi acte de cetăţenie...

Nu mă miră; cunosc pe Ştefănescu de când eram ministru de Interne în 1920 şi l-am considerat totdeauna „mână lungă". Dar era deştept şi bun funcţionar, însuşiri de hatârul cărora toţi şefii lui au fost indulgenţi cu dânsul... Acum a făcut-o prea de oaie şi i s-a înfundat!

Luni, 4 mai. Se zice că Volga e atât de revărsată, încât a format o adevărată mare în dosul frontului rusesc. Dacă această situaţie e

[1] Ley este conducătorul organizaţiilor muncitoreşti naziste. Un farsor şi un necinstit, dar până la noi dispoziţii, devotat Führerului...

extrem de periculoasă pentru forțele sovietice prinse între atacul german și noianul apelor din sapte — ea îngreuiază și operațiunile nemților în viitoarea ofensivă, căci planul acestora e *să încercuiască și să nimicească armatele lui Stalin.* De altmintreli, pare că plouă neîncetat și în Ucraina și în liniile germane, așa încât ofensiva lui Hitler se amână din zi în zi...

În China, o armată de circa 50 de mii de oameni a fost încercuită și va fi nimicită în provincia Shantung, spre fluviul Galben. Lipsite cum vor fi de acum înainte de aprovizionările engleze și americane, forțele lui Ciang-Kai-Shek vor slăbi din ce în ce și rezistența lor față de japonezi se va prăbuși și ea încetul cu încetul.

Ziarele suedeze și elvețiene află că ocuparea orașului Mandalay de către japonezi ar fi produs un efect foarte deprimant în Anglia, unde Birmania se consideră acum ca pierdută.

Împăratul Japoniei a trimis o călduroasă telegramă de felicitare lui Hitler, cu prilejul sărbătorii naționale germane (când a fost? De întâi Mai), telegramă la care Führerul a răspuns, cu aceeași încredere în lupta comună și în victoria finală... Zugravul din Bunau, „Ëva μoi kai Ëva Poir" cu Șeful celei mai ieratice Dinastii din lume, iată un spectacol care zugrăvește anarhia morală în care am ajuns!

Alegerile pentru Adunarea Deputaților s-au terminat în Japonia și au dat 378 de deputați, din 466, partidului care susține politica regimului actual...

S-a deschis ieri „Săptămâna universitară". Delegații de la toate facultățile din țară au sosit la București. Vor avea loc concurențe sportive, reprezentații teatrale, conferințe și alte petreceri, menite să „inoculeze" tineretului *un spirit nou* și să-l facă să uite legionarismul. „Săptămâna universitară" este pusă sub auspiciile d-nei Mareșal Antonescu... Dacă vor înghiți studenții pe Rica, vor înghiți și întreg regimul cu ideologia lui nebuloasă...

S-a hotărât raționalizarea consumului lemnelor. Regimul stabilit printr-o ordonanță publicată azi e foarte încurcat și parcimonios, dar tot e mai bine ca anarhia care a domnit până acum și a dus la îngrozitoarea lipsă de combustibil de astă-vară...

Întâlnit ieri pe Luli Negroponte, foarte impresionat de prigoana la care e supus socru-său, Guță Tătărescu... După ce a sfârșit cu comisiile de control și a scăpat, l-a luat acum în primire Guvernul pe latura politică. Dl Guță e acuzat că face politică și amenințat cu lagărul... Luli îmi povestea că Siguranța l-a căutat toată dimineața de ieri. L-a căutat și la Luli acasă și un inspector de Poliție a întrebat cu obrăznicie „dacă dl Tătărescu nu se ascunde acolo" și a adăugat că degeaba se ascunde, căci va fi găsit... Guță plecase la Poiana, în Gorj, dis-de-dimineață, cu un automobil...

Luli Negroponte mi-a povestit o istorioară care zugrăvește bine mentalitatea lui Antonescu și sufletul său înecat de venin. George Negroponte vrea să întemeieze o societate pentru fabricarea laptelui condensat și nu parvine să obțină autorizările necesare. Luli, fiind prieten cu medicul de casă al Mareșalului Antonescu, s-a gândit să intervină prin el pe lângă Conducătorul Statului. Antonescu a întrebat cine era în Consiliul de Administrație al societății. La răspunsul doctorului că afacerea urma să fie condusă de Luli Negroponte, Mareșalul a întâmpinat: „Care Negroponte?" — „Fiul lui Georges, ginerele lui Tătărescu...", a explicat interlocutorul său. „Ginerele lui Tătărescu — a urlat Mareșalul — la tot pasul mă izbesc de oamenii vechiului regim, care-mi încurcă treburile!!" Autentic! În loc să fie mulțumit că Tătărescu se ocupă cu lapte și nu cu politică — și nici nu era vorba de el, ci de gineresău!!! Și pe George Negroponte l-a înjurat, *fiindcă era cumnatul generalului Eremia Grigorescu,* mort și uitat de toată lumea, numai de Antonescu nu!!

Zvonurile despre rechemarea lui Killinger persistă, cu toate dezmințăirile date. Le întărește Neubacher în conversațiile pe care le are cu intimii săi. Killinger nu s-a înapoiat încă de la Berlin și Neubacher a spus lui Dombrovski alaltăieri, la un păhăruț de vin: „Cred că nu se va mai întoarce..." Se mănâncă și nemții între ei, mai rău ca ai noștri.

Generalul Bârzotescu, căruia Antonescu i-a luat comanda (unii spun că l-ar fi trimis în judecata Consiliului de Război fiindcă a distrus aproape două regimente, în nesăbuitul atac pe care l-a dat, conformându-se ordinelor Comandamentului german) — ar fi fost decorat de nemți... Dacă e adevărat, iată o decorație pe care nu va înghiți-o Antonescu...

Marți, 5 mai. Ieri ca și toată noaptea precedentă, a plouat într-una. E o nenorocire! A căzut și grindină, a căzut și la Breasta, dar n-a făcut stricăciuni.

———

Zilele trecute au fost lupte crâncene în Oceanul Arctic, în regiunea coastelor Norvegiei și Murmansk-ului. Ca să satisfacă cererile sovietice, insistente, englezii au reînceput să trimită armament prin Murmansk, a doua cale de acces în Rusia, cea prin Oceanul Indian, Golful Persic și Iran fiind prea lungă și prea anevoioasă. Un convoi de vase încărcate, escortat de forțe importante navale a fost semnalat Comandamentului german care l-a atacat cu submarine, cu vase de suprafață și cu avioane. Lupta a fost grea, marea fiind foarte agitată de furtună și a durat câteva zile, pe o proastă vizibilitate. Cu toate acestea, succesul nemților a fost deplin. Pentru a se apăra, vasele de transport engleze s-au împrăștiat, iar navele de război s-au concentrat în luptă împotriva celor germane. Un crucișător britanic de 10 000 tone a fost torpilat[1] și scufundat, câteva distrugătoare britanice și unul german au fost grav avariate. Patru vase de transport englez, cu un tonaj total de 18 500 tone (unul de 6 500) au fost scufundate, 3 vase, tot britanice (de transport) sunt considerate ca pierdute și alte câteva lovite de torpile au fost grav avariate.

Pentru cei care s-ar întreba dacă n-ar fi mai simplu să se facă un efort pentru cucerirea portului Murmansk, Comandamentul german explică că luptele în jurul Murmanskului sunt aproape imposibile: noroiul pe drumuri e *de 1 metru*, așa încât bârnele și pietrișul așezate astă-toamnă pe ele nu mai sunt de nici un folos. Oamenii intră pe câmp până la mijloc în nămol și nu pot înainta. Pacostea lui Dumnezeu e mai mare ca a oamenilor: Pronia Cerească s-a pus cu bolșevicii!

Nemții dezmint categoric atacurile — reușite — pe care rușii le-ar fi dat, după emisiunile radiofonice engleze, în partea de sud a frontului, spre Taganrog și în Crimeea. Însăși *Radio-Moscova* recunoaște că în sectorul de Sud al frontului n-au mai fost lupte din cauza vremii rele și a stării drumurilor, absolut impracticabile...

De la 26 aprilie la 2 mai, nemții au distrus 185 de avioane sovietice.

Japonezii continuă înaintările lor în Birmania, la nord de Mandalay și la nord-est de Lashio.

———

[1] E al 19-lea crucișător britanic scufundat de la începutul războiului.

Cu toate știrile bune, e ceva în aer care mă îngrijorează. Poate să fie și o impresie greșită, datorită misterului care continuă să învăluiască cererea de depline puteri judiciare pentru Führer și hotărârile luate la Salzburg în întrevederea dintre Hitler și Mussolini. Datorită și rodomontadelor de la Berlin care ne-a obișnuit până acum *cu fapte, nu cu interpretări*, în materie de succese. Ori, toată presa germană face mare zgomot în jurul *marilor înfrângeri suferite de Anglia în ultima vreme și le enumerează*, pe numere:

1) Prăbușirea campaniei împotriva Italiei;
2) Întărirea colaborării între Germania și Italia după întrevederea de la Salzburg (?);
3) Atacurile de represalii în Anglia;
4) Zădărnicirea iluziei unui al doilea front;
5) Victoria japonezilor de la Mandalay;
6) Succesul Guvernului japonez în alegeri;
7) Hotărârea Congresului pan-indian pentru înfăptuirea imediată a independenței Indiilor.

Afară de ocuparea orașului Mandalay, e exagerat să se vorbească de înfrângeri grave ale Angliei pe temeiul celor enumerate mai sus. Insucces, da — înfrângeri grave, nu. E aci un „bounage de crâne“ cu care nemții nu s-au îndeletnicit până acum... Să fie o încercare de a acoperi *dificultăți* pe care nu le bănuim? Dea Dumnezeu să nu fie așa și „impresia“ mea să rămână „o reacție“ a nervilor mei zdruncinați...

———

Se vorbește despre o descindere a lui Roosevelt la Londra. La Washington, știrea, lansată de presă, se dezminte...

———

Turcii au luat măsuri severe la granița lor dinspre Caukaz, Iran și Irak. Toate posturile militare au fost întărite...

———

Procesul atentatului împotriva lui Papen, reîncepe mâine, 6 mai.

———

„Săptămâna universitară“ a fost inaugurată ieri în Aula cea mare a Facultății de Medicină. Discursuri numeroase și plicticoase. A vorbit, natural, dl Ică „dragilor săi studenți“, ca să nu le spună nimic. Dintr-o simplă privire a cuvântării lui — căci n-am avut curajul să o citesc — îmi sar în ochi „blânda înțelegere a Doamnei Antonescu“, „săptămâna

universitară e un semn", „să zidim o stâncă", „noul Stat român e un stat biologic (sic)" — şi alte frumuseţi. A vorbit şi d-na Rica şi a oferit studenţilor în numele Consiliului de Patronaj o cabană (?)... Au peltetuit şi Petrovici şi Hulubei, şi câţiva profesori şi studenţi. În fine, delir, platitudine şi sinceritate...

Azi încep sporturile...

Intimii stăpânirii pretind că Antonescu nu admite la masa lui decât o ciorbă şi un fel... Nu trebuie să trăim altfel decât soldaţii pe front. Ică, Rica — care trăiesc cu el — precum şi ai casei (Veturia Goga, aghiotanţii etc.) mănâncă pe furiş...

Mareşalul s-a certat cu colonelul Elefterescu fără care, până acum câteva luni, nu putea trăi o clipă... Dar colonelul Elefterescu a comis păcatul să se certe cu d-na Rica şi cu Veturiile... O chestiune de automobile...

Numit în fruntea Regimentului de Escortă, ca să-şi facă stagiul, Elefterescu a cerut să fie trimis pe front cu unitatea lui, să-şi câştige şi el Mihai Viteazul. Chestiunea a ajuns până la Mareşal... „Escorta? Să rămâie la Bucureşti să păzească sacalele Primăriei!..." — a hotărât tăios Antonescu Maţe-Pestriţe...

Spre bucuria ofiţerilor rezervişti concentraţi la regiment!

Miercuri, 6 mai. Ieri, ştire senzaţională: englezii au ocupat Madagascarul! În realitate nu l-au ocupat încă, dar au somat pe guvernatorul Aunet să le preda insula şi cum acesta le-a răspuns că francezii vor apăra insula până la epuizarea puterilor lor de luptă — o escadră britanică compusă din 7 vase a atacat Diego-Suarez, la extremitatea de nord a insulei...

Guvernul englez a declarat că se vede nevoit a ocupa insula Madagascar *ca să o apere de eventualitatea unui atac japonez* (!!!), dar că va continua să o considere ca colonie franceză şi că va restitui-o Franţei la sfârşitul războiului, sau chiar înainte, dacă securitatea Angliei va permite această măsură. Printr-o notă adresată Guvernului din Vichy, Statele Unite îl informează că aprobă măsura luată de Anglia şi repetă declaraţiile de suveranitate garantată Franţei şi de restituire. Sunt aceleaşi declaraţii ca cele făcute de Statele Unite cu prilejul ocupării Noii Caledonii...

Reacţiune mare împotriva măsuri luate de englezi a fost numai în Franţa. Berlinul tace şi nu ia poziţie, mulţumindu-se să declare „că e treaba Franţei". În realitate, nemţii nu sunt nemulţumiţi fiindcă îşi dau seama că fiecare adâncire a abisului ce se sapă între englezi şi francezi apropie pe aceştia din urmă de Germania... Şi poate că se bucură şi de un obstacol mai mult pus în calea prietenilor japonezi, care şi-au cam luat nasul la purtare.

Flota engleză a atacat Diego-Suarez şi a şi distrus din bateriile franceze de coastă. Diego Suarez e o excelentă bază navală, amenajată de francezi cu tot dichisul pentru repararea şi ravitaliere unei flote. Ea domină canalul dintre insulă şi Africa, pe unde trece calea vaselor de la Capul Bunei Speranţe spre Golful Persic, spre Oceanul Indian, spre Australia.

Nemţii sunt mulţumiţi că francezii nu s-au supus şi se bat. Rezistenţa lor nu va fi însă lungă, căci forţele de care dispun nu trec de 7–8 000 de oameni, iar flotă n-au deloc. Mareşalul Pétain a telegrafiat guvernatorului Aunet, felicitându-l de răspunsul dat englezilor — şi care nu putea fi altul. În proclamaţia sa către armată, amiralul Darlan tratează pe englezi de hoţi de drumul mare şi nu se îndoieşte de înfrângerea finală a Angliei, care va plăti scump fărădelegile sale, pe care amiralul le enumerează...

Cine ar fi putut prevede aşa ceva, în septembrie 1939?...

Pe frontul rusesc, germanii atacă prin mici ofensive locale, în limitele posibilităţilor, date fiind condiţiile încă nefavorabile ale terenului. Sovieticii au încercat o timidă debarcare pe coastele Mării de Azov (câteva bărci...) şi au fost imediat respinşi.

Japonezii îşi urmăresc planul în Birmania pentru încercuirea forţelor anglo-chineze. O coloană japoneză a pătruns pe teritoriul chinezesc. Sub presiunea atacurilor japoneze de la nord şi de la sud, Ciang-Kai-Shek a decretat mobilizarea generală. Comunicaţiile Ciung-Ringului cu Indiile sunt acum complect tăiate. La Tokyo se pretinde că în unele centre din China supusă lui Ciang-Kai-Shek ar fi izbucnit mişcări revoluţionare... O fi?

Englezii au ajuns să cheltuiască peste 18 milioane de livre pe zi, cu războiul... Câţi bani irosiţi!

Alunecările de terenuri continuă, în toată ţara şi Guvernul a dat ieri un comunicat în care rezumă pagubele pricinuite de aceste alunecări... Aşa ceva nu s-a mai văzut!

Ieri-dimineaţă la orele 7 (exact 6,59) s-a resimţit la Bucureşti un cutremur foarte scurt, de gradul al II-lea, cu epicentrul la 160 kilometri. L-am simţit şi eu, dar am crezut că trecuse un camion încărcat prin faţa casei...

Conducătorul naţionalist Bose a lansat un manifest prin care îndeamnă pe indieni să se revolte împotriva englezilor şi să proclame independenţa Industanului... Mişcarea prinde tot mai mult şi un război civil ameninţă să se deschidă în cea mai importantă şi mai bogată posesiune a Coroanei Britanice. Vor fi măceluri mari şi Anglia va sfârşi probabil prin a înregistra în fine o victorie în cursul acestui război nenorocit...

Cu prilejul zilei de 1 Mai (sărbătoarea Partidului Nazist), Mareşalul Antonescu a trimis o călduroasă telegramă Führerului, care i-a răspuns cu una tot atât de entuziastă...

Nicu Mareş a fost numit preşedinte al Consiliului de Administraţie la Telefoane, în locul generalului Ignat, făcut din cal măgar, adică din preşedinte — vicepreşedinte... Caranfil a rămas, tot ca vicepreşedinte. Numirea lui Mareş mă bucură, fiindcă înseamnă că Mareşalul Antonescu s-a împăcat definitiv cu el şi e singurl om care, de la moartea lui Rioşanu îi mai spune verde ce trebuie să i se spună... De aia se şi certase Mareşalul cu el!

Înainte de a părăsi România, Della Porta a fost primit, împreună cu ministrul Bova-Scoppa, de dl Ică. Făţarnic cum e, dl Ică a început să se vaite de plecarea lui Della Porta, care a adus atâtea servicii ţării, care era atât de util în relaţiile României cu Italia, şi încoace şi încolo... Della Porta l-a lăsat să se încurce şi apoi l-a întrerupt brusc cu cuvintele: „Destul! Ştiu foarte bine că d-ta ai cerut rechemarea mea... Îţi dau însă cuvântul meu că acuzaţiile ce mi s-au adus sunt false şi calomnioase; îţi dau cuvântul meu de conte Della Porta — şi numele meu e cinstit în Italia de mai multe secole şi face mai mult decît cuvântul unui Ionescu sau unui Popescu...". La această obrăznicie, Ică n-a ştiut să răspundă decât că „şi numele de Antonescu e onorabil şi că este şi el, Ică, de familie bună"!!!!

Iată unde ajunge cineva când vrea să se împace şi cu capra şi cu varza! Era mai bine dacă dl Ică refuza să primească pe un domn care ne-a bârfit ţara, sau dacă-l primea să-i spună în faţă că s-a purtat prost...

Ce e mai nostim, e că iniţiaţii povestesc că Ică şi menajul Della Porta trăiau într-o intimitate de toate zilele şi că Ică mânca la Della Porta de 3–4 ori pe săptămână!

„Rezon mai mult, nene Nae!"

Joi, 7 mai. La Murmansk au fost şi mai sunt lupte grele. Timp de 10 zile ruşii au atacat cu toate forţele lor, ca să degajeze portul de presiunea germană şi să-şi asigure debarcările de material. Toate atacurile sovieticilor au fost însă respinse şi acum au pornit nemţii la contraatac, cu toate greutăţile terenului îmbibat de apă şi ruşii dau înapoi... Murmanskul a devenit un punct strategic important în războiul germano-rus...

La est de lacul Ilmen, nemţii au atacat şi au parvenit să degajeze armata Scherer, *încercuită din ianuarie*, armată care deşi revitaliată numai prin avioane, a rezistat bolşevicilor până acum. Şi aflăm astfel că au fost câteva armate germane încercuite astă-iarnă de ruşi — căci au mai fost şi altele acum degajate şi ele, după comunicatul de ieri... De ce nu ni s-a spus? Să mai avem încredere în ce ni se spune?...

La Madagascar luptele sunt în curs şi francezii rezistă cu vigoare. După ce au scufundat în prima zi submarinul „Béziers" sau „Beveziers" (?) şi crucişătorul auxiliar „Bougainville", englezii au debarcat în peninsula Saint-André şi Kaha unde au fost întâmpinaţi de forţele franco-malgaşe. Luptele, dârze, sunt în curs...

Japonezii au cucerit în fine insula „Corregidor", forţăreaţa din faţa Manilei, cheia Filipinelor care rezista de la începutul războiului. Forţele americane refugiate la Corregidor şi care au capitulat se ridică la aproape 30 000 de oameni... În Birmania, japonezii înaintează spre China meridională, în care au pătruns şi urmăresc pe englezi care se retrag pe vale Chingwan-ului...

În Franţa agitaţia creşte pe chestiunea atacului Madagascarului. Laval a făcut o largă expunere a situaţiei în faţa Consiliului Miniştrilor prezidat de Mareşalul Pétain şi a vorbit şi presei. Lozinca lui este: răbdare pentru opinia publică şi acţiune pentru Guvern — răbdare, căci *o restabilire* a Franţei, după dezastrele suferite şi *timpul pierdut*, nu se poate face în câteva zile, nici chiar în câteva săptămâni. Laval vrea deocamdată să evite ruptura relaţiilor şi războiul cu Statele Unite. Dacă n-ar fi ele şi ar fi numai Anglia, e probabil că războiul ar fi declarat fără şovăire... Pare că şi Statele Unite vor să evite războiul cu Franţa, căci în

declarațiile pe care le-a făcut Hull cu privire la ocuparea Madagascarului, deși afirmă că America e solidară cu Anglia în această opțiune pe care o aprobă, evită să vorbească despre o eventuală rupere a relațiilor cu Guvernul din Vichy...

Berlinul a ieșit din rezervă față de atacul Madagascarului, ironizează pe englezi care pierd rând pe rând bătăliile importante și punctele lor vitale de sprijin și se mulțumesc cu succese secundare, în regiuni neapărate și cu victorii împotriva negrilor. Presa germană e plină de elogii la adresa rezistenței franceze și susține că ocuparea Corregidorului ar fi mult mai importantă decât ocuparea Madagascarului...

În Indii, agitația crește. Subhas Chandra Bose lansează zilnic un manifest și cheamă poporul la lupta de eliberare. În faza în care au ajuns lucrurile, nu mai rămâne decât armelor să vorbească... Un spin serios în piciorul Angliei!

Revista engleză *Ninetenth Century* publică un articol în care se analizează planurile lui Stalin privitoare la soarta Germaniei după victoria Sovietelor (!!!). După un discurs al lui Stalin din 23 februarie, Germania va fi dărâmată; nu se știe încă dacă va fi anexată Rusiei (!!!), dar în tot cazul puterea ei va fi doborâtă, regimul ei schimbat, puncte strategice vor fi ocupate de forțe bolșevice iar granițele actuale schimbate, cu mutare forțată de populație!!!! Și *Ninetenth Century* e o revistă serioasă, cu veche reputație mondială! Înfrângerile suferite au înnebunit definitiv pe englezi!

Un decret din 4 martie a exceptat persoanele fizice și societățile germane de la restricțiile impuse străinilor cu privire la vânzări și cumpărări în România. În situația în care ne aflăm nimic de mirat. Dar că luni a apărut un nou decret, prin care *se complectează* decretul din 4 martie; prin acest nou decret, ovreii și *societățile române cu capital majoritar străin* sunt asimilate „străinilor" — *și de astă dată nu se mai exceptează capitalul german...* Se zice că Mareșalul Antonescu, speriat de acapararea nemților, vrea să dea înapoi, și că noul decret vizează mai ales societățile „Concordia" și „Colombia" (petrol), cumpărate de germani... Guvernul vrea să silească pe nemți să-i vândă acțiunile acestor societăți. În acest scop a pus Banca Națională să le refuze și *leii* de care au nevoie pentru armată și pentru întreprinderile lor... Cum își imaginează Antonescu că va putea lupta cu stăpânii lui? Clodius și-a anunțat deja sosirea pentru azi... Și cu acest prilej, impulsivitatea caracterului lui Antonescu se arată în plină lumină: până ieri a dat nemților tot ce au cerut — acum nu mai vrea să le dea nimic și să le mai ia înapoi și ce le-a dat! Decretul de luni atinge și băncile cu capital nemțesc: „Societatea Bancară Română" și „Banca Comercială"... Noua măsură a impresionat pe de altă parte adânc piața și retragerile din bănci au început: ovreii se tem să nu li sechestreze și depozitele... Ce anarhie, *Sus*!!

Anarhia a mai fost dovedită și prin tâmpitul decret privitor la consumul lemnelor, atât de stupid încât nu se poate pricepe cum o minte omenească a putut să-l conceapă. Pe rând, Ministerul Economiei Naționale și Subsecretariatul Aprovizionării și-au declinat răspunderea, afirmând că este opera generalului Bădescu, „dictatorul lemnelor"!!! Lumea a urlat și s-a emoționat întreg Guvernul. Ieri, miniștrii spuneau celor care îi întrebau că stupida măsură va fi anulată. Azi a apărut un comunicat idiot: pe de o parte se dă libertate oamenilor să-și facă proviziile de lemne cum vor voi — iar pe de alta îi obligă să-și facă totuși declarațiile *conform decretului...* Să-i înțeleagă cine va putea!

Regimul actual e nu numai un regim haotic, dar mai e și un regim de nerușinate potlogării, cum n-a mai fost! Un mare scandal a izbucnit acum la Banca Națională... Trei administratori: Teodorescu (fost viceguvernator!!), Romniceanu și Cantuniari au fost descoperiți cu mâța în sac! I-a denunțat Exarhu, funcționar la Scont ca să se răzbune pe Cantuniari, numit în locul lui administrator (pe Exarhu-l numiseră legionarii, administrator, și-l înlocuise Antonescu după ianuarie 1941). Deocamdată scandalul e sub obroc, căci stăpânirea ar vrea să mușamalizeze afacerea de rușine pentru Institutul nostru de Emisiune și să dea în judecată numai pe Cantuniari, mulțumindu-se pentru Teodorescu și Romniceanu cu un concediu urmat de demisie... Dar Cantuniari a declarat că se va prăbuși cu Teodorescu și Romniceanu de gât... Ottulescu, guvernatorul, s-a îmbolnăvit de inimă rea și a chemat pe G. Cesianu la sfat (!!!) — pe G. Cesianu, care mi-a povestit ieri toată tărășenia... Despre Cantuniari, a aflat toată lumea — despre ceilalți doi „chestiunea" e încă secretă!

Ică i-a mai tras ieri la *Radio* o peltea cu prilejul „Săptămânii universitare". „Tineret drag", „tineri dragi", „călirea neamului în văpaia războiului", abundă şi în această cuvântare. În plus, evocarea lui Vasile Conta... Ca ce?

Împăratul Japoniei trebuie să fie fericit: a primit de ziua lui telegrame şi de la cei doi Antoneşti! Şi a mulţumit cu recunoştinţă!

Bietul nostru Regişor a dat 3 milioane lei pentru inundaţi; au dat câte 500 000 lei şi Regina Elena şi Regele Antonescu...

Vineri, 8 mai. Se mai fac pregătiri pentru parada de 10 Mai. Pregătiri ce n-au nici un rost în timp de război. S-au adus trupe motorizate şi nemotorizate; trenurile care le-au adus mai bine ar fi transportat lemne de foc, care aproape nu se mai găsesc. Se contruiesc tribune peste tribune, se dau ordonanţe după ordonanţe cu privire la circulaţia publicului şi la accesul la tribune. Iniţiaţii şopteau ieri la ureche că sosesc mâine Ribbentrop şi Ciano şi că venirea lor se ţine secretă de frica unui atentat sau a vreunei manifestaţii ostile... Asta ar fi o explicaţie pentru toată tevatura autorităţilor, căci nu s-au agitat niciodată atât pentru un simplu 10 Mai...

Pe frontul oriental linişte, afară de sectorul Nord, unde lupte înverşunate continuă în Laponia. Nemţii atacă cu toată vigoarea pe care o permite starea terenului, spre Murmansk şi spre Louhi. Comunicatul german anunţă succese serioase...

Presa berlineză ridică osanale generalului Scherer şi trupelor sale, care au rezistat luni de zile, încercuite, atacurilor ruseşti şi numeşte epopeea de la Ilmen „un Narvik oriental". Căci şi la Narvik, trupe germane izolate au rezistat tuturor atacurilor până au fost liberate.

După cifrele date de Comandamentul german, de la începutul războiului (22 iunie 1941) şi până la 30 aprilie trecut, Sovietele au pierdut 21 269 de avioane... E ceva!

Agenţiile engleze de informaţii pretind că ruşii au evacuat toată populaţia civilă din Leningrad, unde n-ar mai fi rămas decât combatanţii şi muncitorii din fabrica de armament (telegramă primită în ţările neutre).

Englezii au ocupat Diego Suarez. Trupele franceze s-au bătut cu îndărătnicire, dar lipsite de forţe motorizate şi de aviaţie, au trebuit să cedeze. La Londra se sărbătoreşte victoria de la Diego Suarez, ca şi când ar fi fost repurtată împotriva germanilor sau a japonezilor!

Japonezii continuă însă să înainteze în Birmania, spre China şi spre Indii...

[Ion] Şoneriu, care a petrecut 5 săptămâni în Italia, povesteşte lucruri impresionante. În Italia, demoralizarea este completă, sărăcia şi foamea bântuie pretutindeni şi regimul fascist a pierdut orice simpatie. Lumea nu se mai sfieşte să critice, să atace, să înjure. În tramvaie, în trenuri, în cafenele, pe stradă, toţi înjură pe Mussolini, *singurul responsabil,* şi autoritatea ascultă şi nu mai intervine. Uniformele germane forfotesc în toate oraşele: Italia e ca şi ocupată de nemţi. Cu regimul nu mai sunt decât beneficiarii lui, aşa-zisa „ierarhie" fascistă, cei îmbrăcaţi în uniforme şi încălţaţi în cizme. Şi încă şi aceştia nu îndrăznesc să mai vorbească în favoarea politicii axiste. Toată lumea cere *„pane e pace"* (pâine şi pace). Cu nemţii, cu Axa, cu războiul nu mai e decât Guvernul şi anexele lui. Stăpânirea încearcă să galvanizeze opinia publică prin mascarade de tot felul. Astfel sunt defilările cohortelor fasciste, de ambele sexe în costume corsicane sau nizzeze — excursiile aproape gratuite *la Mentone*, în bucăţica de Franţă ocupată de armata italiană. Lumea asistă, indiferentă, la toate. Vrăjmaşul pentru Franţa, în popor, nu e — ci numai în cercurile fasciste de sus. Faţă de englezi şi mai ales de americani, sentimentele s-au modificat până şi în Guvern. De unde până acum englezii şi americanii fuseseră internaţi în lagăre, acum sunt liberi... Trenurile circulă în număr redus; nu mai sunt nici vagoane cu paturi, nici vagoane-restaurante, nici compartimente de clasa I. Numai clasa a II-a şi a III-a, şi cum nu mai există nici un control, toată lumea se precipită în clasa a II-a, aşa încât se găseşte loc mai mult în a III-a... Din punct de vedere alimentar lipsesc toate. De unde în Germania, tot ce este scris pe cartelă se obţine uşor, în Italia fiecare trebuie să lupte cu cartela în mână. Pâinea, 200 grame pe zi. La hotel, se dă pâine de 2 ori pe zi: dacă un călător cere pâine cu ceaiul de dimineaţă, nu mai are drept la o felie decât la una din cele două mese zilnice. Unt, untdelemn, nu se găsesc. Lunea, marţea, miercurea, joia şi vinerea nu e carne, dar se permite peştele dacă se găseşte. Sâmbăta *la dejun*, se dă carne, dar acest lux se plăteşte, căci sâmbăta seara şi duminica nu e permis nici peştele!

În prăvălii nu se poate cumpăra nimic decât cu „puncte" (cartelă), dar se fraudează în stil mare. Plătind scump, poţi cumpăra orice se găseşte. Cu alimentarea însă, frauda e mai grea, căci nu se găseşte nimic.

Totuşi, cloncanii şi profitorii,trăiesc destul de bine, ceea ce irită şi mai mult poporul. În restaurante nu există decât *un menu fix*, din care nu se poate ieşi.

Noi suntem foarte rău văzuţi. N-avem pe nimeni care să se ocupe de noi şi italienii sunt furioşi fiindcă nu le dăm de mâncare şi dăm nemţilor... Propaganda noastră este inexistentă, pe când a ungurilor este formidabilă. Miniştrii noştri nu se ocupă de nimic. Grigorcea nu se mişcă, spunând că totul este inutil, că singurul lucru interesant ar fi să câştigăm simpatiile lui Mussolini, dar Mussolini ne urăşte...

Dacă e aşa, e că s-a schimbat mult în 10 ani, căci în 1932, când l-am văzut eu, ţinea mult la noi, *mai mult decât la unguri...* Dar de atunci, noi nu ne-am ţinut niciodată de făgăduielile noastre, pe când ungurii au ţinut pe ale lor sută în sută...

Dl general Papp — celălalt ministru [pe lângă Vatican] — se pune la ora 8 dimineaţa în redingotă şi merge la Cancelarie unde face apelul funcţionarilor ca la cazarmă... Şi apoi, altceva nimic. Misionarii noştri, oameni de a 7-a mână, sunt primiţi cu politeţe — şi încă — dar nu pot determina nici un curent, fiind prea necunoscuţi şi lipsiţi de orice îndemânare... Tipic: Marcu, invitat la Roma de ministrul Propagandei, Pavolini, să ţină o conferinţă, a fost bine primit, *dar Pavolini n-a asistat la conferinţa lui*, şi a trimis un subsecretar. Incidentul de la Veneţia, cu Grai, s-a petrecut într-adevăr aşa cum a fost descris... Pentru unguri, manifestări calde de simpatie spontană — pentru noi formule amabile, tipicuri pe care le repetă toţi. Astfel, Şoneriu povesteşte că la „Fiera di Milano", contele de Torino vizitând pavilionul românesc a spus lui Grigorcea: „Italia e în admiraţie faţă de efortul militar făcut de România!" Opt zile mai târziu, faţă de acelaşi Grigorcea, Regele Victor Emmanuel a lăsat să cadă *exact* aceeaşi formulă!

În rezumat, Italia stă cât se poate de prost şi în conflictul cu Ungaria e toată de partea vrăjmaşilor noştri... Nu e nimic: s-au pus mofluzii împreună! Mai bine să fim cu nemţii decât cu italienii! Dacă va învinge Axa, nu vor dicta pacea italienii, ci nemţii!

Cineva pretindea ieri că ar fi auzit postul de *Radio Budapesta* anunţând tulburări la Veneţia, la Florenţa, la Torino — tulburări în care a trebuit să intervină armata ca să liniştească lucrurile...

Şoneriu pretinde că Mussolini pregăteşte o reformă importantă: s-ar desfiinţa „ierarhiile" fasciste şi provinciile ar rămâne sub autoritatea prefecţilor şi a comandanţilor militari... Nu-mi vine a crede, căci o asemenea reformă ar însemna sfârşitul fascismului...

A murit Morandini, faimosul director general al Vămilor de pe vremuri, care ştia tot tariful vamal pe din afară... Am lucrat cu el la Constantinopol şi la Viena — era un om plăcut, pasionat de meseria lui şi înţelegător. Bolnav de şira spinării de 20 de ani, îl uitase lumea. De câte ori îl întâlneam îmi aduceam aminte de tinereţe... Îmi pare rău că s-a dus şi el!

De pe urma ultimilor Sultani, Abdul Hamid, Murad, Mehmet I, Abdul Hedgid — au rămas 800 de odalisce!!! Din aceste dame din harem, învăţate să trândăvească şi să se gătească, abia 186 au putut să-şi găsească o meserie. Restul — unele sunt tare bătrâne — a fost internat într-un azil special al cadânelor imperiale!

Opt scriitori croaţi au venit să ne viziteze şi să ne spună cât ne iubesc. Din cele 8 nume, nici unul nu e cunoscut. Or fi oameni de treabă, dar ce caută la noi!

Sâmbătă, 9 mai. Evenimentul dominant pe ziua de ieri, l-a alcătuit marea bătălie navală din Extremul Orient. Am aflat astfel că o importantă escadră japoneză s-a întâlnit cu o escadră mixtă americano-britanică, importantă şi ea, în Marea Coralilor, la sud de Noua Guinee, între Australia şi arhipelagul Luisiadelor. Bătălia a început luni, 4 mai şi durează încă... Primele ştiri au fost însă publicate abia ieri şi japonezii pretind că au câştigat superioritatea asupra inamicului şi că ar fi dobândit o mare victorie. Ei anunţă că au scufundat două din cele mai mari cuirasate existente, unul american şi altul englez şi apoi două mari vase portavioane americane (unul din ele ar fi cel mai important vas de această categorie al flotei americane), în plus un număr de vase mai mici. Dar şi americanii pretind că au torpilat un mare cuirasat japonez şi un vas portavion... Bilanţul exact al întâlnirii nu e cunoscut încă, bătălia nefiind termiantă. Dat fiind tonajul total al flotelor japoneze, americane şi engleze, pierderea a cinci vase anglo-americane ar fi echivalentă cu pierderea unui singur vas japonez. Pentru a ne da seamă de ce parte atârnă balanţa, trebuie să aşteptăm sfârşitul luptei...

Pe celelalte fronturi nimic prea important. După o telegramă din Shanghai, japonezii ar fi pătruns în Indiile britanice. La Madagascar, francezii continuă să reziste chiar după ocuparea importantei baze de la Diego-Suarez de către englezi.

Pentru explicarea extraordinarelor pregătiri ce se fac de 10 Mai[1], s-a şoptit joi că vin Ribbentrop şi Ciano; ieri nu se mai vorbea de sosirea acestor corifei ai Axei, ci de a lui Göring, sau a lui Goebbels. Aseară s-a aflat în fine că toată tevatura era pentru... mareşalul List, trimis de Führer! Poate că va mai fi în program şi ceva senzaţional de ordin intern! Cu regimul actual ne putem aştepta la toate — şi la nimic...

Pe ziua de ieri, Guvernul s-a dedat la două acte de demagogie ieftină: Mareşalul Atonescu a vizitat expoziţia anti-masonică (comunicat cu considerente idioate) — şi dl Ică a vorbit la Academia Comercială absolvenţilor acestei şcoli, constituiţi în Asociaţia Licenţiaţilor Academiei de Comerţ şi Industrie (A.L.A.C.I.).

Primul act e un caraghioslâc de prost gust. Al doilea e mai grav, căci dl Ică a făgăduit celor 7 500 de absolvenţi mediocri ai zisei şcoli *că le va da comerţul şi industria ţării pe mână,* sub cuvânt de românizare! Ce concepţie de nebun, să crezi că întreprinderile economice şi capitalul agonisit prin muncă grea pot fi date cuiva *pe bază de diplomă şcolară,* unor oameni lipsiţi de experienţă, de capital şi în majoritatea cazurilor de *cap*, „tout court“, cum zice francezul! Mai mult, a sfătuit pe aceşti nechemaţi să formeze comitete judeţene (soviete!) spre a-şi da avizul asupra naţionalizării întreprinderilor locale!! Reînviază sistemul legionarilor, care puneau mâna cu forţa pe prăvăliile străinilor şi ovreilor! Şi cu aceleaşi elemente, căci mai toţi membrii asociaţiei A.L.A.C.I. sunt „verzii“ de ieri... Unde o să ajungem?

Killinger s-a înapoiat aseară în Bucureşti, cu avionul. Cu acelaşi avion a sosit şi Clodius... Se vede că Killinger a câştigat procesul la Berlin, căci a fost primit cu alai: i-au ieşit înainte la aeroport, pe lângă soţie şi tot personalul Legaţiei, dl Ică în persoană şi... Neubacher! Pupături, felicitări!

De necrezut: *Ninetenth Century,* pe lângă articolul semnalat deunăzi, mai publică un altul prin care afirmă că Anglia îşi va apăra in-

[1] S-au adus trupe din provincie, s-a organizat „Săptămâna universitară“ în concordanţă cu serbarea naţională, s-au adus 460 studenţi de la Sibiu să strige „vrem Ardealul“ (repetiţie ieri pe principalele străzi al Capitalei), s-au convocat cei 7 500 membri ai asociaţiei A.L.A.C.I., se dau zilnic ordonanţe pentru regularizarea circulaţiei — se iau toate măsurile pentru un praznic cum pare să nu mai fi fost...

teresele pe Rin, iar până la Rin, facă Stalin ce vrea cu Europa şi introducă regimul social şi politic pe care-l va voi!...

După cum se vede războiul a înnebunit complect pe englezi. De la Londra se mai telegrafiază, la Stockholm, că s-ar fi constituit un grup de economişti care vor susţine în alegerile viitoare naţionalizarea tuturor marilor întreprinderi industriale şi conducerea fiecăreia *de către un soviet ales...*

Nemţii cuceresc Rusia, dar comunismul cucereşte lumea apuseană...

Un Consiliu de Miniştri prezidat de dl Ică s-a ocupat de problemele agricole, de muncile de primăvară şi — cu acest prilej — de fixarea unui *minimum de salarii* şi unui maximum de preţuri. De ce nu ne-o fi lăsând oamenii ăştia în pace? Demagogie sau comunism inconştient?

S-a hotărât şi reînfiinţarea Consiliului Superior al Agricul-turii, cu 12 agricultori şi funcţionari superiori. Foştii miniştri ai Agriculturii au fost excluşi de Garoflid, care figurează ca preşedinte al Sindicatelor Agricole. Poate că acest Consiliu să mai servească de frână nebuniilor guvernamentale...

Gheorghe Brătianu a fost înaintat maior de rezervă, cu prilejul zilei de 10 Mai... „Ein Winck“, ca să se apropie de Guvern?

Întâlnit ieri pe Bossy, sosit pentru câteva zile de la Berlin. În Germania, ordine şi linişte. Spre deosebire de Italia, moralul bun. Lumea nu e încântată de război, dar existenţa ţării fiind în joc, fiecare e convins că trebuie să lupte cu răbdare, până la victorie — *de care nimeni nu se îndoieşte.* Cât va domni această încredere, Hitler va fi stăpân pe situaţie. *Toţi nemţii sunt cu el*, dar nu cu partidul... Bosssy se minunează cu câtă abnegaţie suportă familiile pierderile de pe front... Spiritul armatei, excelent. Cu toată iarna grea, nimeni nu dă îndărăt. Noul armament e formidabil; tunurile noi produc efecte îngrozitoare: sar plămânii din piepturile oamenilor despicate prin explozia obuzelor! Pregătirea ofensivei e minunată: toată lumea e sigură că în vara asta se va termina cu puterea militară rusească. Se va stabili undeva, departe, un front — şi în dosul lui, în Rusia ocupată se va organiza producţia alimentară în aşa fel încât Europa să poată rezista, cu oarecare restricţii şi 20 şi 30 de ani... până se va prăbuşi Anglia! Deplinele puteri cerute de Hitler Reichstagului s-ar referi, după Bossy, intenţiilor Führerului

de a spori drepturile formațiunilor S.S. (pe care le-a lăudat în discursul său), și de a guverna tot mai mult prin ele... Asta e prost!

Armata merge însă necondiționat cu Hitler...

În ce privește afacerile noastre la Berlin, Bossy pretinde că propaganda este inutilă, regimul nefiind un regim de opinie publică... E destul să avem pe Hitler pentru noi... Sunt pre mulți români la Berlin, însărcinați cu diferite misiuni și se încurcă între ei... Crede că Hodoș a făcut un raport bun. Pușcariu e foarte popular printre profesori, în calitatea sa de fost profesor la Viena. Universitatea din Berlin i-a dat o catedră „als Gest" — *dar e gata să-l numească și profesor definitiv, naturalizându-l german.* Așa încât nu se poate atinge nimeni de el și dacă nu face treabă multă pentru noi, nu ne face în tot cazul nici un rău. [Gr.] Manoilescu a fost concentrat și chemat pe front, așa încât s-a scăpat de el... Cazul Ciordaș, provocând un inadmisibil amestec al Guvernului german în hotărârile Guvernului român, a fost foarte penibil... Atât spune Bossy, despre tot scandalul cu Schmidt...

E cam îngrijorat și de soarta lui...

Pe când Laval caută să se apropie de nemți, francezii trag în continuare asupra soldaților germani. A mai fost un atentat la Paris, și 5 ostatici comuniști au fost împușcați... Mijloace cam sângeroase de apropiere între cele două națiuni...

Scandalul de la Banca Națională pare că se îndreaptă spre mușamalizare pentru Teodorescu și Romniceanu și spre condamnare penală pentru Cantuniari...

Duminică 10 mai. O zi dumnezeiască! Cerul e albastru, soarele înviorează tot și nu e prea cald. De necrezut, dar de 5 zile n-a mai plouat! Ca mâine vor începe agricultorii să se plângă de secetă... Cu toate extraordinarele pregătiri pentru ziua de azi, ziarele nu ne-au adus nici un eveniment senzațional: n-am fost condamnați la moarte, nu ni s-au luat averile, nu s-a promulgat o nouă Constituție! A sosit ieri mareșalul List, trimis de Führer, și a fost numit dl colonel Marcel Olteanu aghiotant regal... Atâta tot! Decepție!

Bătălia din Marea Coralilor continuă... Japonezii socotesc că au câștigat o mare victorie și merg până a declara că de acum înainte Statele Unite trebuiesc considerate ca o putere navală de ordinea a treia... Americanii dezmint știrile japoneze și pretind că bătălia în curs constituie un succes pentru ei și pentru englezi fiindcă au izbutit să împiedice o mare debarcare japoneză în Australia, risipind un însemnat număr de vapoare încărcate cu trupe. *Radio Londra* după ce a dezmințit la început scufundările anunțate prin comunicatele din Tokio, a admis ieri că totuși ar putea să fie adevărate. În Australia, domnește mare îngrijorare. Trebuie așteptat sfârșitul bătăliei pentru stabilirea unui bilanț. Deocamdată o constatare: americanii s-au bătut bine. E prima lor mare bătălie navală, și mulți au crezut că mercenarii flotei lor nu se vor bate... Amiralul de la Tokio care a spus că nu se teme cât timp fiecare combatant american va fi plătit mai mult decât un amiral japonez — trebuie să fie dezamăgit...

Japonezii pretind că în bătălia din Marea Coralilor au distrus peste 200 avioane americane, din care 89 doborâte în luptă, iar restul înecate cu vasele port-avioane. Dânșii n-ar fi pierdut decât 31 de unități...

În Birmania armatele japoneze înaintează pe 4 coloane: una de-a lungul coastei Golfului Bengal a trecut granița Indiilor, a doua se îndreaptă spre Manipur (principat ce face parte din Imperiul Indiilor), a treia spre nord de Mandalay de-a lungul căii ferate ce duce spre Assam — a patra operează în China, în provincia Junan, de-a lungul șoselei „Burma".

Englezii au bombardat din nou, cu efecte sensibile, orașele germane Rostock (pe care se vede că nu-l deteseră gata prima dată) și Warnemünde. Nemții în schimb s-au mai dus o dată peste Norwich și peste alte câteva orașe...

Lordul Gort a fost numit guvernator al Maltei și și-a luat postul în primire sub bombardamentele avioanelor germane și italiene. Ciudată carieră a mai făcut și lord Gort! Generalisim al forțelor engleze la începutul războiului în 1939, a fost apoi numit guvernator la Gibraltar și acum trimis la Malta, coborând astfel scara demnităților, în loc să o urce... De ce l-or fi expediat la Malta? Ca să-l omoare și să scape de el??

Mareșalul List a sosit ieri la 14 ore, cu un tren special, în gara Băneasa. La graniță a fost întâmpinat de generalul [Gheorghe] Rozin și de ministrul plenipotențiar Lecca (șeful Protocolului), iar în București, de către dl Ică, de către miniștrii de Interne și de Război, de Killinger cu toată Legația lui și de un număr de generali, români și germani. Gardă de onoare română și germană. Găzduit la Athenée Palace, mareșalul List s-a înscris la Palat și a luat masa seara cu mareșalul Antonescu, în intimitate.

„Săptămâna Universitară" s-a scurs în mijlocul indiferenței generale. Încercarea lui Ică de a galvaniza tineretul și a-l apropia de dinastia Antoneștilor a dat greș. De când a ratat Mișcarea Legionară, studenții s-au liniștit și o lasă mai moale cu politica — iar opinia publică, care n-a uitat încă cele petrecute sub „verzi" a rămas foarte rece față de manifestații pe care nu le prea pricepe... Demagogia d-lui Ică, manifestată mai ales cu prilejul discursului de la Academia de Comerț, a indignat lumea. Acesta este singurul rezultat obținut de marele nostru om de Stat, deși urmărea cu totul altceva. A supărat lumea cumsecade, și nu l-au crezut nici golanii...

———

Edenicul Anthony, ministrul de Externe al Angliei, a vorbit la Edinburg, și a ținut un mare discurs. S-a plimbat în lumea utopiei... D-sa pretinde că după război Anglia trebuie să joace rolul unui „leader" printre națiuni(!!!), răspundere pe care o va împărți desigur și cu alții, dar a cărei greutate va cădea mai ales pe umerii britanici! Anglia va avea grijă ca în viitor munca mai bine organizată să fie mai echitabil răsplătită — și va avea sarcina să împiedice pe tâlhari să opereze la drumul mare și să tulbure liniștea omenirii... Amin!

———

La Berlin, s-a deschis în „Lustgarten" (piața dintre Schloss și catedrală) o expoziție a „Paradisului sovietic". S-au reconstituit sate și mahalale din Ucraina, în care se desfășură toată mizeria îndurată de populație și se expun dovezile barbariei și cruzimilor bolșevice...

———

Procesul lui Țibică Romalo, care beat fiind, a rănit pe tovarășul său de chef Papadopol, s-a sfârșit în fine, după doi ani de țigăneală... Calificarea faptului a fost schimbată din încercare de crimă — în rănire accidentală, și Țibică a fost osândit la 4 luni închisoare corecțională cu suspendare de executare a pedepsei...

———

Cei de la Externe îmi povestesc cum s-au petrecut lucrurile cu privire la incidentul lui Filotti, ministrul nostru de la Budapesta, incident care s-a aplanat.

Mai întâi, Filotti n-a fost pălmuit, ci numai îmbrâncit... Ofițerul, beat mort, însărcinat cu controlul autovehiculelor, n-a oprit numai pe Filotti, ci o serie de persoane, printre care *mai mulți ofițeri germani în uniformă*, și cu toți s-a purtat ca o bestie. Pe Filotti, l-a coborât din mașină, i-a cerut să se legitimeze, și la prezentarea cartei lui de identitate a spus: „Ah, ministrul României!" și i-a rupt carta... Apoi *l-a îmbrâncit* în mașină, strigându-i: „pleacă, pleacă!". Filotti a raportat faptul la București și a reclamat în aceeași zi la Ministerul de Externe maghiar. Au reacționat în același sens și nemții... A doua zi dimineața, un aghiotant al ministrului de Război s-a prezentat lui Filotti cu scuzele ministrului, iar Kállay, președintele Consiliului de Miniștri i-a trimis o scrisoare de părere de rău, redactată în termenii cei mai amabili... Ofițerul a fost imediat arestat și deferit Curții Marțiale. Incidentul a fost astfel socotit ca închis... până se va ivi altul!

———

Luni 11 mai. Ziua de ieri nu ne-a adus nimic senzațional, cum ne așteptam, după pregătiri atât de mari. Oamenii vechiului regim n-au fost condamnați în bloc la moarte, nu ni s-au confiscat averile, n-a fost proclamată „Noua Ordine de Stat", nu ni s-a retrocedat Ardealul cotropit, Regele nu s-a proclamat împărat, nici mareșalul conetabil... În fine, nimic. Exact ca anul trecut: discursuri, jurământul noilor ofițeri, defilare și dejun la Palat... Spre deosebire de anul trecut, însă, noi foștii demnitari n-am fost poftiți. Anul trecut se vede, încât mă privește, că am fost invitat în calitate de delapidator al banului public, căci mă găseam încă în fața Comisiei Prezidențiale de judecată...

Din discursul lui Antonescu reiese că tot fastul Zece-Maiului din anul acesta a avut de scop pe de o parte să consfințească „restabilirea onoarei" Statului român — iar pe de alta să aducă un prinos de recu-noștință armatei care a dezrobit Basarabia și Bucovina și a cucerit Transnistria.

Foarte frumos și nimic de zis — dar aceste legitime intenții ar fi putut fi date în vileag cu opt zile înainte și să nu fim lăsați în întuneric și în emoții, în așteptarea unor lovituri care din fericire n-au venit.

Discursul redactat de Ică și citit de mareșalul Antonescu (am recunoscut autorul mulțumită abuzului de „popasuri" și de „datine strămoșești") a fost destul de bun, deși prea lung și prea presărat cu flori de retorică. Al lui Pantazi, banal — al șefului promoției de ofițeri, sublocotenentul Gulan Aurelian (de ce Gulan?) dacă nu emoționant, cel puțin emoționat. Și avea și de ce să fie, căci șeful promoției de anul trecut, sublocotenentul Marius Dumitrescu a căzut răpus pe front câteva săptămâni după ce-și închinase viața țării prin caldele lui cuvinte...

Și în cuvântarea mareșalului, și în a generalului Pantazi, și în a sublocotenentului, aluzii sobre dar apăsate la soarta Ardealului... Mareșalul a declarat că prin ajutorul forțelor Apusului am recucerit Răsăritul,

dar că victoria Răsăritului ne va da şi dezrobirea Apusului... Iar tânărul Gulan a subliniat că „n-am sfărâmat încă munţii"...

Au defilat două divizi, una motorizată şi alta pe picioare; în plus un contingent de trupe germane. Pentru pecetluirea frăţiei de arme, infanterişti români şi cei germani au defilat de-a valma: trei rânduri de români şi trei rânduri de nemţi — cu ofiţerii în fruntea formaţiunilor, cot la cot... O inovaţie care a trebuit să încânte pe Nagy, ministrul maghiar prezent la defilare... De data asta a asistat la paradă şi Truelle, ministrul Franţei... Dintre foştii demnitari, n-a fost decât dl Jean Mihalache, poftit în calitate de cavaler al Ordinului Mihai Viteazul...

Soldaţii nemţi au defilat cu ai noştri, Hitler a trimis pe List şi telegrame de felicitări Regelui şi mareşalului Antonescu — în schimb italienii n-au trimis pe nimeni (au fost reprezentanţi numai prin Bova Scoppa) şi n-au defilat... Între noi şi Italia, şanţul se adânceşte din ce în ce, şi nu va fi umplut decât prin hoituri maghiare, *când ne va veni şi nouă ziua*!

După paradă, dejun mare la Palat — Guvernul, List, generali şi câţiva demnitari (primul de la Casaţie, Primarul etc.). Numai două cucoane: Regina Elena şi D-na Rica...

Vremea a fost frumoasă şi poporul — uitându-şi pentru câteva ceasuri de necazuri — mulţumit.

S-au avansat pe ziua de ieri foarte mulţi ofiţeri de rezervă, mai ales în gradele mici. Printre ofiţerii activi, înaintări foarte puţine...

În calendar stă scris pentru ieri „Duminica orbului". E sfântul pe care l-am prăznuit eu, căci n-am văzut nimic. Am stat în casă şi am citit volumul lui Anatole de Monzie, *Ci devant*. Sunt însemnările zilnice (incomplecte) făcute de fostul ministru în 1938 (sfârşitul), 1939 şi 1940... Carte amară în care De Monzie caută să demonstreze că el a văzut clar, dar că n-a putut impune vederile sale nici lui Daladier, nici lui Reynaud... Lectură tulburătoare... E de neexplicat cum aceşti oameni au putut să se arunce în război *fără să-şi dea seamă de halul de nepregătire al Franţei*. De Monzie susţine că Franţa a fost băgată în foc, fără să vrea, de Anglia şi de un tâmpit sentiment de datorie faţă de angajamentele luate... În realitate, resortul care a împins pe francezi a fost siguranţa victoriei, formula „il faut en finir une fois avec les Allemands", a fost lozinca care i-a împins pe toţi — fără entuziasm de altmintreli, dar cu resemnare — spre front... Şi atunci se pune întrebarea: cum de n-a cunoscut nimeni în Franţa enorma inferioritate a armatei şi armamentului francez faţă de Germania?

Am dat în volumul lui De Monzie peste o nostimă caracterizare a lui Titulescu, a lui Titulescu jumătate mort din 1939:... „Titu s'en va, l'âme balante, Hamlet balkanique!"

Comunicatul german de ieri anunţă că mai multe atacuri sovietice au fost încercate pe sectorul frontului de la Doneţ şi pe acela din Laponia. Toate atacurile au fost respinse cu mari pierderi pentru ruşi. Constat însă că tot ruşii atacă; aş fi preferat să citesc că au început să atace nemţii... şi cu succes!

În Oceanul Atlantic continuă scufundările vaselor americane şi britanice, în stil mare... Despre lupta navală din Marea Coralilor, ieri n-a venit — sau mai bine zis nu s-a dat în vileag — nici o ştire... Să meargă lucrurile prost pentru japonezi?

Marţi 12 mai. De două zile plouă noaptea şi e frumos de la răsăritul până la apusul soarelui. E bine pentru semănături, dar e prost pentru ce mai rămâne de arat. Râurile se menţin umflate şi unde au inundat, e încă tot sub apă...

Churchill a vorbit alaltăieri la radio. Discursul său e foarte abil, căci mărturiseşte toate decepţiile şi toate suferinţele poporului britanic de la începutul războiului — al cărui istoric îl face — şi până azi, şi această sinceritate dă încredere în prevederile sale mai optimiste pentru viitor *şi în siguranţa sa într-o victorie finală*... Anglofilii noştri s-au agăţat de acest discurs, şi de unde erau până acum foarte opăriţi, încep să ridice iar capul şi glasul...

De subliniat în cuvântarea lui Churchill două pasaje. Unul prin care afirmă superioritatea *indiscutabilă şi covârşitoare* a flotelor navale şi aeriene americane asupra celor japoneze — şi altul, prin care ameninţă pe nemţi cu gaze toxice infernale, ce avioanele britanice vor lăsa asupra oraşelor din Germania, în cazul când armatele Führerului vor întrebuinţa asemenea arme *barbare şi nelegale* pe frontul rusesc... Din această ameninţare putem trage concluzia că ruşii nu vor întrebuinţa gazele toxice (poate că n-au?) împotriva noastră. Era singura mea frică: nemaiavând nimic de pierdut, şi ca o măsură de desperată răzbunare, sovieticii să nu ne stropească cu iperită şi cu alte porcării... Despre nemţi, sunt sigur că nu vor provoca întrebuinţarea unor asemenea mijloace de luptă, fiindcă n-au nevoie...

La Berlin, discursul lui Churchill e comentat cu ironie, dar cu oarecare nervozitate. Ziarele germane observă că Churchill s-a înşelat totdeauna, până acum, în toate profeţiile pe care le-a făcut de doi ani de când guvernează...

În schimb, presa germană dă o mare importanţă negocierilor ce se duc la Washington între Guvernul american şi ambasadorul Franţei cu privire la Insula Martinica. Americanii cer francezilor dreptul de a instala baze militare şi control în această insulă, dezarmarea vaselor franceze refugiate acolo şi dreptul de utilizare al tancurilor petrolifere. În ce priveşte aurul Băncii Franţei depus tot la Martinica, nu se ştie dacă Washington-ul are vreo pretenţie. Nemţii declară că de hotărârea pe care o va lua-o Guvernul din Vichy depind relaţiile viitoare dintre Franţa şi Germania...

În Extremul Orient, bătălia din Marea Coralilor s-a terminat. O spun japonezii, care adaugă că comunicatul lor de sâmbătă (cu enumerarea pierderilor suferite de americani) a fost ultimul, cu privire la această luptă. Japonezii continuă să cânte victorie, şi ironizează comunicatele americane care pretind a şti cu preciziune pierderile japoneze, *dar nu cunosc încă pe ale lor*... Ultimul Comunicat american pretinde că pierderile Aliaţilor vor fi date în vileag când precizarea lor nu va mai putea servi inamicului...

Din citirea telegramelor de o parte şi de alta, pare totuşi că victoria japonezilor n-a fost aşa de decisivă; desigur americanii au pierdut mai multe vase, dar ei afirmă că au împiedicat pe japonezi, *să debarce undeva un însemnat număr de trupe*... Unii compară această bătălie cu cea de lângă Jutlanda, în războiul trecut, pe care şi englezii şi nemţii au considerat-o ca o victorie: englezii au pierdut atunci multe vase, dar au împiedicat flota germană să-şi execute operaţiile plănuite şi au silit-o să se retragă în porturi pentru tot restul războiului...

Japonezii socotesc că au terminat şi campania din Birmania. Ei au cucerit întreaga ţară, în întindere de circa 600 000 kilometri pătraţi cu o populaţie de 15 000 000 suflete. Şi au pus mâna, ce e mai important, pe exploatările de petrol de la nord de Rangoon, care dau peste 1 000 000 tone pe an, şi pe care englezii n-au putut să le distrugă... Nu se ştie dacă japonezii vor înainta acum spre Indii; cert este că urmăresc de aproape armata lui Ciang-Kai-Shek în retragere dezordonată spre Ciang-King şi lipsită de trupe motorizate şi de avioane...

Au terminat şi cu Filipinele, unde ultimele contingente americane s-au predat.

Japonezii sunt prin urmare stăpânii în Extremul Orient; să vedem cât va ţine... Pentru noi ar fi interesant ca lupta lor cu americanii (căci aceştia vor începe abia acum ofensiva lor) să ţie tot anul, oricare ar fi rezultatul final, pentru ca Statele Unite să nu poată da decât un minim de ajutor ruşilor...

Pe frontul rusesc, obişnuitele atacuri şi contraatacuri... Ofensiva germană n-a început încă, şi date fiind ploile, probabil că nici nu va începe aşa de curând...

Mareşalul Antonescu a dat pe ziua de ieri două ordine de zi. Unul, obişnuitul ordin de zi către Armată, după paradă — celălalt, o inovaţie, adresat Poliţiei şi organelor ei superioare până la ministrul de Interne. Prin aceste ordine de zi Mareşalul mulţumeşte Armatei, Poliţiei, miniştrilor de Război şi de Interne, generalilor şi comisarilor pentru perfecta ordine a paradei şi „pentru frumoasa prezentare“... Am trăit şi eu să văd o dată pe Antonescu mulţumit!

Aluzia mareşalului Antonescu la recucerirea Ardealului, în discursul său de duminică, sună, textual, astfel: „Am întors Apusul neamului în Răsărit, şi din Răsărit ne vom stăpâni Apusul“ — E cam încurcat, dar totuşi destul de lămurit...

Mareşalul List a plecat ieri la amiază, dus la gara Băneasa cu acelaşi alai cu care a fost primit, sâmbătă. În ajunul plecării sale, duminică seară, dl Ică i-a oferit un prânz la Preşedinţia Consiliului, cu lume multă oficială şi cu discursuri. List a declarat că a fost încântat, după ce a văzut vitejia ostaşilor români pe câmpul de luptă, să constate şi perfecta ordine şi organizare din dosul frontului...

Şi la masa de duminică, şi la prânzul „intim“ de sâmbătă la mareşalul Antonescu, a asistat şi fratele Bova Scoppa, ca să nu se uite şi de existenţa Italiei.

Prima pagină a periodicului *Illustrazione Italiana* — ultimul număr — m-a îngrozit. Sub reproducerea luării unor zdrenţe în primire de către secretarul general al Partidului Fascist, zdrenţe adunate de cămăşile negre ca materie primă pentru nu mai ştiu ce, o lungă legendă cu caracterul cel mai colorat comunist!... O ieşire împotriva capitalului asupritor, a patronilor de fabrică, a „plutocraţiei“ — şi o exaltare tot atât de idioată *a drepturilor* muncitorilor de toate categoriile! La Moscova nu s-ar fi putut scrie altfel!

Se vede că fascismul, pierdut în opinia publică populară, vrea să se agațe de comunism ca să-și refacă o virginitate... Dar atunci unde ajungem?

Se fac sforțări mari ca să se înăbușească scandalul de la Banca Națională... E vorba acum să se treacă și Cantuniari în rândul celor cu concedii și demisie, ca să nu vorbească... Dar afacerea s-ar fi complicat din nou, fiindcă ar fi aflat de ea și mareșalul Antonescu, care nu vrea să aprobe nici un compromis...

„În saloane" s-a zvonit că Regele ar fi cerut înlocuirea lui [Socrate] Mardare, dar că Antonescu ar fi refuzat. Nimic adevărat. Regele n-a cerut așa ceva, și e în termenii cei mai buni cu Mardare, devotat Casei Regale. Adevărat este că colonelul Mardare va părăsi postul său, dar nu fiindcă a cerut regele să plece, ci fiindcă trebuie să-și facă stagiul la trupă ca să fie înaintat general. Se caută cu lumânarea un colonel sau un general în locul lui... Și mai este adevărat că *a fost scos* unul de la Palat — dar acest *unul* este locotenentul Vergotti (din partea Regelui) care-și descoperise o vocație specială pentru cariera lui [Ernest] Urdăreanu... Mutat cam brusc, și fără ca M.M.L.L. să fie consultate — plecarea lui lasă „un gol" în intimitatea familiei regale...

Miercuri 13 mai. Mare emoție ieri în București: o mare ofensivă germano-română a început în peninsula Kerci! S-a dat știrea și la radio, la amiază — iar ofițeri nemți sosiți de pe front dădeau amănunte îmbucurătoare cui vrea să audă! Ne-am închipuit cu toții că a început marea ofensivă de primăvară, și că a început prin sectorul de la Kerci. Informații complementare și telegramele de azi-dimineață pun lucrurile la punct. Nu e încă „marea ofensivă", dar nu mai e nici vorba de un contraatac cum s-au dat atâtea în cursul „perioadei defensive". E o acțiune serioasă, având ca obiectiv izgonirea rușilor din Crimeea — o acțiune pregătitoare a marii ofensive. Atacul a început în ziua de 8 mai și terenul fiind complect uscat, operațiunea se desfășoară cu toate mijloacele de luptă disponibile. Au intrat în joc noile arme „secrete" (o spun telegramele din Berlin) și noile tipuri de avioane. Lupta fiind în curs amănunte nu se dau asupra mersului ei. Rușii au profitat de iarnă și au ridicat fortificații formidabile în istmul dintre Marea Neagră și Marea de Azov. Ei voiau să se servească de Peninsula Kerci ca de o *trambulină* (expresia e a Comandamentului german) pentru a ataca forțele germano-române și a le alunga din Crimeea. Un enorm armament și trupe multe au fost concentrate de sovietici în dosul fortificațiilor și forțele lor sunt în continuu alimentate pe mare. Și aviația lor e numeroasă. Din punct de vedere al numărului — ca material și ca oameni — rușii sunt superiori nemților și românilor, și din această cauză lupta e grea. Deși bolșevicii opun mare rezistență, trupele aliate pare să fi străpuns prima linie de fortificații și înaintează cu succes... Să așteptăm rezultatul...

Pe restul frontului, obișnuitele atacuri și contraatacuri. În regiunea Donețului pământul s-a mai uscat, dar pe sectorul Central, mai domnește mocirla. Toate atacurile rusești au eșuat. În regiunea Ilmen, un Corp sovietic a izbutit să se infiltreze printre pozițiile germane; contra-atacat, a fost însă respins și situația a fost restabilită. Mici atacuri germane au reușit să atingă obiectivele lor, mai ales în regiunea Donețului.

Presa germană comentează cu mare interes ofensiva de la Kerci și profită de acest prilej pentru a sublinia cât de bine e informat Churchill: deși luptele, violente, au început de la *8 mai*, în discursul său din *10 mai* primul ministru britanic afirmă că *nimic nou nu e de semnalat pe frontul rusesc...*

Nemții au mai avut un succes în apele Mediteranei, unde, la sud de Creta, aviația lor a atacat o escadră britanică cu avioanele și a scufundat trei mari contratorpiloare (de circa 2 000 tone fiecare). Un al patrulea contratorpilor a fost grav avariat, și l-au scufundat chiar englezii, care au mai pierdut și 2 avioane în luptă, pe când nemții nici unul. Comunicatul englezesc confirmă aceste pierderi, dă numele vaselor torpilate și adaugă că numai 500 de marinari și ofițeri au putut scăpa de pe vasele pierdute...

Deși japonezii au afirmat că comunicatul lor de sâmbătă cu privire la lupta din Marea Coarlilor era cel din urmă, au mai dat unul ieri ca să dezmintă știrile de victorie anglo-americană, răspândite cu profunzime dar fără preciziuni, de posturile de radiodifuziune anglo-saxone. Japonezii afirmă din nou, că de partea americană au pierit: un vas de linie de tipul „California", două vase port-avioane din clasa „Saratoga" și „Yorktown", un distrugător, mai multe vase mărunte și 98 de avioane — iar de partea lor numai un vas purtător de avioane mic și 31 de avioane. În plus au fost grav avariate, un vas de linie britanic din clasa „Warspite" și două crucișătoare, din care unul tot britanic din clasa „Canberra". Americanii n-au dat până acum un comunicat oficial cu privire la pierderile lor și s-au mulțumit să trompeteze prin posturile lor de radio că victoria a fost de partea lor... Polemică de urmărit!

O delegație de țărani din Bucovina, din Basarabia și din Transnistria, adusă la București pentru 10 mai, a fost primită ieri la Ministerul Propagandei. Dl Ică a profitat de ocazie ca să-i mai tragă un discurs — dar de data asta a vorbit mai ca lumea, a spus lucruri bune și n-a întrebuințat decât o singură dată cuvintele *popas* și *catapeteasmă*... Un progres simțitor!

———

Papa Pius al XII-lea își serbează astăzi jubileul de 25 ani de episcopat. Ziarele publică bibliografia sa, cu mari elogii. E drept că e un prelat excepțional, ca inteligență, cultură și ținută...

———

Joi 14 mai. *Înălțarea*: Ziua Eroilor va fi celebrată azi cu un fast deosebit; pentru prima oară, cred, corpul diplomatic va fi „scos" la parcul Carol. Toate autoritățile, toate prăvăliile, toate birourile particulare vor rămâne închise. Și ca să ne facă plăcere, Guvernul a interzis până și circulația automobilelor.

———

Marea victorie germano-română de la Kerci a umplut ieri tot Bucureștiul cu bucurie. Nu e atât un succes strategic (deși, și din acest punct de vedere e unul, căci forțele sovietice din acel colț al Crimeii amenințau flancul sud și spatele frontului german) cât e unul moral. Noile arme germane, noul tun și noile aeroplane, au trecut strălucit proba focului — și s-a dovedit cu prisosință, la prima acțiune mai mare, că ritmul ofensiv german este în 1942 același ca în 1941, poate chiar și mai avântat. După străpungerea liniilor întărite din Peninsula Kerci, după modul cum s-au învins obstacole aproape de netrecut, putem aștepta cu încredere desfășurarea evenimentelor. Și noi românii putem fi nu numai liniștiți, dar și mândri, căci trupele noastre au luat o parte importantă la luptă și — comunicatele germane o mărturisesc — s-au acoperit de glorie.

Ieri seară se vorbea de 10, de 20 de divizii rusești care ar fi capitulat. Erau natural exagerări, căci atâtea divizii nici n-ar încăpea în Peninsula Kerci-ului... Oficial se dau 40 000 prizonieri, 197 care de asalt distruse sau capturate, 598 de tunuri și 260 de aeroplane. A mai rămas de luat, sau de distrus, orașul Kerci, care nu mai poate rezista...

Efectul victoriei de la Kerci e mare, nu numai în Germania și în țările aliate, dar și în Anglia, unde începuse. Să prindă legenda că rezistența rusească era de neînvins...

Presa engleză a trecut ieri iar de la optimism la pesimism. Pe lângă înfrângerea rusească, pierderile grele suferite de britanici în Birmania au contribuit și ele să schimbe pseudoeuforia ultimelor săptămâni. Sunt ziare londoneze care susțin că înfrângerea din Birmania e mai gravă pentru Imperiu decât chiar pierderea Singapore-lui... Se aduc acuzații precise împotriva Înaltului Comandament care n-a știut să coordoneze nici colaborarea dintre autoritățile engleze civile și cele militare, nici colaborarea celor 3 arme în lupte. Se mai adaugă că aprovizionările — hrană și muniții — au fost foarte deficitare, că mișcarea trupelor a fost stânjenită de refugiații care încurcau toate drumurile, că nu s-a putut împiedica defecțiunea și chiar trădarea populației indigene... În fine John Bull a început să mârâie...

———

În ultimul său discurs, Churchill a afirmat „că nu știe când va reîncepe focul în iadul de pe frontul rusesc", și că Anglia *poate*, și *va deschide*, un al doilea front european... Dat fiind că la 10 mai Churchill nu știa încă că „focul iadului" se aprinsese deja din nou cu două zile înainte — mulți își vor pune întrebarea, chiar în Anglia, dacă d-sa este mai bine informat cu privire *la posibilitățile* unui al doilea front...

———

Două vase de transport canadiene au fost torpilate în apele fluviului St. Laurent, de către submarinele germane... Mare emoție în lumea liniștită, până acum, din Otawa și Montreal...

———

Prin comunicatele ce publică, Statele Unite amenință România, Ungaria și Bulgaria (?) cu „o acțiune de război directă" dacă vor lua parte „cu forțe importante (?)" la ofensiva germană ce începe împotriva Rusiei...

La ce prostii duc prieteniile compromițătoare!

———

Feminismul a făcut mari progrese în Statele Unite: s-a creat un corp de armată de dame, încadrat în forțele de război americane — corp în care au fost înrolate până acum 50 000 de fuste.. Nu se știe încă în ce „emisfere" vor opera aceste amazoane!

———

Negocierile între Franța și Statele Unite, cu privire la Martinica și la posesiunile franceze din Antile, nu s-au terminat încă și mersul lor e ținut secret. Dar Laval a avut o lungă conferință cu amiralul Darlan,

comandantul forțelor armate franceze — deși ambasadorul Guvernului din Vichy la Washington a mărturisit nădejdea unei înțelegeri finale...

Roosevelt ar fi renunțat să mai meargă la Londra. Ziarele germane pretind că-i e frică de submarinele nemțești pe mare și de bombele aeroplanelor la Londra...

Lord Gort, noul guvernator al Maltei e, hotărât, om fără noroc: o schijă de bombă l-a rănit în momentul debarcării sale. Sau poate, dimpotrivă, e om *cu* noroc, căci a scăpat la Dunkerque și la Malta a fost rănit foarte ușor...

După telegrame germane evreii din Turcia au început să emigreze în Palestina... Evreii au nas de copoi; să simtă ei ceva în legătură cu o eventuală „schimbare" a politicii turcești?

Generalul Seidel, sub-șeful de Stat Major al mareșalului Göring e pentru câteva zile printre noi; Mareșalul Antonescu l-a decorat ieri cu „Virtutea Aeronautică". A decorat și pe ofițerii din suita sa. „Les petits cadeaux entretiennent les grandes amitiés."

Deși ploile au încetat de mult, terenurile continuă să alunece în mai multe județe din Muntenia și Moldova. Un nou comunicat cu privire la aceste alunecări a fost publicat azi dimineață.

Clodius e printre noi de vineri, și se zice că va sta două săptămâni[1]. Mi se spune că a venit pentru o sumă de chestiuni, dar înainte de toate pentru furnituri, pentru furniturile de grâu și porumb. La ultima sa vizită n-a mai cerut și s-a mulțumit să întrebe: „cât ne puteți da?" I s-a răspuns: 4 500 vagoane de grâu și 1 500 de porumb. Clodius a mulțumit și a înregistrat cifrele, dar de atunci nu s-a expediat nimic sau aproape nimic în Germania...

O altă problemă importantă de rezolvat este problema leilor. Banca Națională e plină de mărci în clearing și refuză să mai dea lei... Dar

[1] Sub Regele Carol al II-lea, de câte ori venea îmi făcea o vizită. Din septembrie 1941 m-a ignorat. Acum mi-a depus o carte de vizită: e un progres!

nemților le trebuie lei! Mareșalul Antonescu ar fi spus: „Să ne dea acțiunile «Concordiei» și «Colombiei», și să le dăm lei — altfel nu!"

Clodius mai are pe brațe și chestia impozitelor excesive cu care a fost lovită industria petroliferă, impozite care o paralizează — și nemții au acum atâtea participațiuni în afacerile noastre de petrol! Războiul e greu de dus în spinare — mai ales pentru omul sărac, și suntem așa de săraci!

Vineri 15 mai. Ieri, 31 grade la umbră! Dintr-un exces la altul... Azi s-a mai răcorit.

Ziua Eroilor a fost sărbătorită ieri în toate orașele, cu mare desfășurare de pompă... Comemorări și parade în toate cimitirele militare.

Mareșalul Antonescu a citit în parcul Carol la lespedea Soldatului Necunoscut un nou discurs redactat de Ică, a cărui mână am recunoscut-o în ținuta întreagă a cuvântării și în expresiile consacrate: „popas" și „datini strămoșești"...

Încep să pricep pentru ce ține atât mareșalul la Ică: nepricepător în mânuirea vorbelor (se încurcă chiar când citește pe ale altora și nu știe să le „nuanțeze") mareșalul Antonescu e în admirație față de logoreea lui Ică, pe care, cu lipsa sa de gust o socotește genială și vede într-însa un pașaport pentru nemurire pe calea viitoarelor antologii...

În discursul său, dl Mareșal a declarat ieri, că ne prezentăm în fața Eroului Necunoscut „stropiți de sânge și spălați de dezonoare"... Sânge desigur — și încă prea mult! Dar de ce dezonoare? Nu e nici o dezonoare să fi fost călcat în picioare de un adversar de o sută de ori mai puternic; e o nenorocire, e o umilire — dar dezonoare, nu... Trebuia însă ca veninoșii oameni să mai împroaște cu fierea lor un regim pe care toată lumea l-a condamnat, *dar pe care nu l-au răsturnat ei, ci alții, și împrejurările...*

Încolo, cu toate scăderile unei proze de vicleim, discursul merge... De semnalat fraza: „... fruntea noastră să fie ștearsă nu numai de petele Răsăritului, *dar și de umbra Apusului...*" Să ne mai mirăm că ne înjură ungurii?

Comunicatul german de ieri ne informează că se desăvârșește victoria de la Kerci, și că se înaintează spre oraș, gata să cază în mâinile noastre (unii pretindeau ieri seară că s-a și luat).

Acelaşi comunicat conţine şi o frază cam „misterioasă": „Pe frontul Donețului trupele noastre sunt în apărare. Ruşii au atacat cu forțe mari şi cu tancuri..." Nu-mi place! Când un comunicat vorbeşte de „apărare", e că e bucluc la mijloc... Poate că nervii mei au devenit prea sensibili. Să aşteptăm... Comunicatul mai adaugă că atacurile bolşevice de la Leningrad au dat greş. Atacă bestiile unde pot; când îi crezi morţi, atunci se aruncă mai rău! Probabil că efortul lor pe Doneț şi la Leningrad e menit să uşureze presiunea germană de la Kerci — dar nu văd cum...

Ziarele germane relevă contribuţia noastră la luptele din Crimeea şi laudă fără rezerve hărnicia şi îndârjirea soldaţilor români! Putem fi mândri.

Cifre:

De la 26 aprilie la 13 mai, germanii au distrus 784 de avioane pe frontul rusesc şi-au pierdut 82. Din cele 784 avioane sovietice numai 73 au fost doborâte de artileria anti-aeriană, restul în lupte aeriene.

În Atlantic, în ultimele zile au fost înecate 9 vase americane (31 000 tone) dintr-un convoi ce mergea spre Anglia şi alte 12 (113 000 tone) în diferite puncte de-a lungul coastei Statelor Unite. În total, în Atlantic, nemţii au scufundat între 1 şi 14 mai — 23 de vase cu 409 800 tone...

La Kerci, în ziua de 8 mai, 173 de pionieri au ridicat peste 10 000 de mine, presărate pe terenul de luptă...

Lecca (de la Externe) care a recondus pe mareşalul List până la Arad, îmi povesteşte că e un om foarte plăcut şi că vorbeşte cu miez. E încântat de armata română, care se prezintă tot atât de bine la paradă ca pe câmpul de luptă. Şi mai este încântat şi de primirea ce i s-a făcut la Bucureşti, de Rege, de Regină şi de Mareşalul Antonescu. Regele l-a decorat cu Ordinul Mihai Viteazul clasa a II-a şi a III-a...

Mareşalul List a vorbit lui Lecca cu multă prietenie de Franţa şi de francezi: „Francezii *n-au vrut* să se bată în războiul acesta, dar rămân cei mai buni soldaţi din lume, împreună cu nemţii" — spunea mareşalul. Dânsul doreşte din suflet o alianţă între Germania şi Franţa: „Atunci s-ar putea face lucruri mari în Europa..." Considera şi List situaţia Italiei ca disperată şi nu excludea o posibilă pace separată a Italiei... Defecţiunea Italiei („das auspringen") ar fi o lovitură morală grea pentru Axă... Führerul caută să domolească pretenţiile italienilor împotriva Franţei (în scopul unei înţelegeri viitoare cu această ţară) dar întâmpină mari dificultăţi. Hitler păstrează *o adâncă recunoştinţă* lui Mussolini pentru serviciile pe care i le-a adus înainte de război (a şi declarat-o într-unul din primele discursuri după izbucnirea ostilităţilor) *şi nu vrea să-l bruscheze...* „E aici o adevărată dificultate pe terenul diplomatic". Mareşalul a mărturisit o mare stimă pentru poporul grec „care nu merită nenorocirile l-a care a fost supus". În gura învingătorului Greciei asemenea cuvinte iau un mare preţ şi pot măguli pe cei învinşi, sau mai bine zis copleşiţi prin forţele de s-au aruncat asupra lor.

Lecca a încercat să aducă pe mareşal pe terenul raporturilor noastre cu ungurii, dar asupra acestui capitol List s-a arătat foarte rezervat. A spus numai că Führerul nu va uita niciodată strânsa camaraderie de arme dintre germani şi români, şi că la pace, *Reichul nu va admite să rămâie în Europa un focar deschis, din care să iasă un nou război...*

Şi în ce priveşte războiul cu ruşii, List a fost foarte rezervat în pronosticurile lui. „Încercăm, ne vom strădui, cred..." — erau expresiile de care se servea pentru caracterizarea luptelor în curs...

Mareşalul List a plecat la Viena, unde îşi are reşedinţa, în aşteptarea misiunilor sau comandamentului ce i s-ar putea da... Deocamdată, n-are comandament pe front.

Sâmbătă 16 mai. Oraşul Kerci n-a fost încă ocupat. De la linia fortificată de la Parpak — care închidea istmul şi care a fost străpunsă — şi până la Kerci, distanţa e mai bine de 100 kilometri, care a trebuit să fie cucerită şi „dezminată" metru cu metru. Localităţile întărite Kenyes (sau Keneges), Mariental, Tachil etc. au trebuit să fie ocupate pe rând, şi au fost. Ieri s-au luat şi înălţimile din jurul oraşului Kerci şi trupele noastre şi cele germane nu mai au decât acest ultim cuib de rezistenţă sovietică de învins. E posibil că azi sau mâine vor fi terminat şi cu el.

Comunicatul german de ieri nu vorbeşte de frontul Donețului (unde alaltăieri germanii erau în apărare...) dar vorbeşte de „o bătălie de tancuri" la est de Harkov şi anunţă 145 de tancuri sovietice distruse, fără să spună nimic despre pierderile nemţeşti... Între această regiune, pe Donețul superior şi regiunea est Harkov, ruşii pretind că ar fi înregistrat mari (!) succese şi fac larmă multă cu ele prin radiodifuziunile anglo-saxone. Nemţii dezmint însă categoric aceste succese...

În regiunea Volhov, la sud de lacul Ladoga, Comandamentul german anunţă că ar fi încercuit şi nimicit un grup de forţe ruseşti destul de însemnat: prizonieri mulţi şi pradă de război onorabilă...

Comunicatul german mai dă preciziuni asupra atacului unui convoi american în Oceanul Îngheţat, convoi ce transporta armament pentru

Soviete şi era îndreptat spre Murmansk. Avioanele germane au scufundat: un crucişător de 9 100 tone, un distrugător, un spărgător de gheaţă, un vas-transport de 2 000 tone — şi ar fi incendiat alt vas-transport de 10 000 tone...

———

Guvernul din Washington n-a dat însă comunicatul făgăduit cu privire la pierderile lor în bătălia navală din Marea Coralilor... Se vede că n-au cu ce să se laude!

———

În presa berlineză, Turcia este din nou la ordinea zilei. Articole măgulitoare, în care se afirmă că Turcia nu e o putere asiatică, ci una europeană şi se reamintesc cu complezenţă progresele însemnate făcute în ultimii ani de această ţară pe calea europenizării. Concluzia: Turcia trebuie să aleagă între o lume veche prăbuşită şi o lume nouă care se ridică. Naturală, când s-a încheiat, alianţa Turciei cu Anglia nu mai are nici un rost de când Imperiul Britanic s-a aliniat alături de Soviete şi de interesele lor...

Desigur. Dar o pricep turcii?

———

De Ziua Eroilor a apărut o publicaţie, *Pentru Jertfitori* — scoasă prin îngrijirea Consiliului de Patronaj. Titlul e idiot; oamenii d-nelor Rica şi Veturia nu ştiu româneşte. „Jertfitorii“ pot fi numai cei ce sacrificau animalele jertfite altarelor zeilor — nu cei ce aduc jertfe prin propriul lor sacrificiu... Nu face nimic, să luăm în consideraţie numai intenţia — dar, Maică-Doamne şi ce să zicem despre „conţinutul“ publicaţiei? O întrecere de banalităţi şi de goliciune sufletească! Dl Ică a scris două articole: unul semnat de d-sa, altul de dl Mareşal... Scârboasă logoree...

———

Dl mareşal Antonescu a mai inspectat din avion regiunea Bucureştilor, până în Ialomiţa şi Prahova de Jos... A găsit murdărie şi dezordine în câteva gări şi în curţile oamenilor, iarăşi! Dar a fost mulţumit de starea însămânţărilor... Ce teatru!

———

A murit Vasile Kogălniceanu, al treilea fiu al lui Mihail Kogălniceanu... Om simpatic, dar mare secătură! Kogălniceanu n-a avut noroc cu progenitura lui masculină. Câteştrei băieţii lui au fost sub-mediocri, şi chiar mai rău. Singură fata lui, Lucie, decedată ca văduvă Leon Bogdan, a fost cineva — inteligentă, dinamică, dată dracului, a învârtit o lume şi a plătit cât cinci băieţi...

———

Duminică 17 mai. Intrarea trupelor germane şi române în Kerci a fost anunţată ieri la amiază, la Radio. Ziarele de aseară şi cele de azi dimineaţă comentează cu lux de amănunte ocuparea oraşului şi izgonirea ruşilor din ultimul colţ al peninsulei... Kerci-ul a fost ocupat pentru prima oară anul trecut, la 17 noiembrie, şi a fost reluat de ruşi care l-au întărit prin lucrări numeroase concepute după criteriile cele mai moderne. În afară de zidul de la Parpak, au fost ridicate fortificaţii betonate de-a lungul Mării Negre, pentru evitarea unor încercări de debarcări în dosul liniei Parpakului şi altele în jurul oraşului Kerci — astfel încât înaintarea trupelor germano-române a fost mult mai anevoioasă anul acesta ca anul trecut.

La Berlin se face mare caz de succesul operaţiunilor de la Kerci, fiindcă el dovedeşte — subliniază presa — că puterea ofensivă a armatei germane nu numai că n-a fost ştirbită prin campania de iarnă, dar încă că a crescut...

Despre cele întâmplate la est de Harkov şi despre cele încă în curs de desfăşurare în acea regiune, ştiri contradictorii. Londra pretinde că sovieticii au dat atacul cu 50 de divizii şi că au înaintat cu 50 de kilometri... De la Berlin se pretinde că forţele germane au zădărnicit atacul, că au pornit chiar la contraatac şi că au distrus 185 care de asalt sovietice. Dar buletinele germane sunt foarte laconice (ceea ce nu e semn bun...) şi nu suntem deloc lămuriţi asupra celor petrecute şi celor ce se petrec în acel sector al frontului...

De un lucru suntem lămuriţi: e că puterea Sovietelor de rezistenţă, şi chiar de atac, n-a fost zdrobită prin nemaipomenitele înfrângeri de anul trecut... Totul trebuie început de la capăt, din nou... Să sperăm că nemţii vor fi în stare să refacă minunile pe care le-au făcut. Şi nu se poate să nu le refacă, căci au pus pe picioare o armată nouă, cu unelte noi... Începem, în fine, să le cunoaştem: faimosul tun nou, nu e un tun nou, *ci un tun care trage cu obuze noi*, cu obuze încărcate cu aer lichid, obuze ce distrug tot pe o rază variabilă după ştiri — unii vorbesc de 100 de metri, alţii de 500 şi mai mult — obuze care au înspăimântat pe bolşevicii din Crimeea şi-a dus la repedea victorie de la Kerci. Aerul lichid a fost întrebuinţat ca exploziv mai întâi de englezi, în bombele pe care le aruncă din aeroplane, şi cu care au distrus în parte oraşele Köln, Lübeck şi Rostock. De n-ar arunca şi asupra noastră! Nemţii au

adaptat la artilerie procedeul englezesc; ruşii n-au ajuns încă până acolo şi se găsesc momentan în stare de inferioritate...

După ştiri din ţările neutre, pare că ruşii mai duc şi lipsă de oameni. În armată, căci au concentrat acum şi flăcăii de 17 ani, după ce-au istovit deja contingentele celor de 18, 19, 20 de ani — şi în fabrici, după cum o mărturiseşte revista engleză *Economist* care scrie că nu trebuie să se aştepte la minuni de la industria militară sovietică care a pierdut cele mai însemnate centre de producţie şi nu mai posedă în uzinele de care dispune nici de materii prime suficiente, nici de lucrători calificaţi...

Aşa încât, toate cântărite, ne mai putem permite puţin optimism pentru zilele ce vin...

———

Dl Ică, care a sărit mulţumită unei legi speciale[1], din situaţia de copil de trupă — în cea de căpitan de cavalerie, a fost încadrat în această calitate în Regimentul de Cavalerie de Gardă, fost Regiment de Escortă Regală, fost Regiment de Jandarmi Călări...

Ieri la amiază a avut loc la cazarma acestui regiment încadrarea efectivă a noului căpitan. Comandantul regimentului, colonelul Elefterescu, a făcut „domnului preşedinte al Consiliului" o primire de împărat, a convocat toţi ofiţerii activi şi de rezervă pentru alai, a dat o masă şi a ţinut un discurs... Când militarii se dau pe latura platitudinii, nimeni nu-i întrece! A vorbit bineînţeles şi dl Ică. A început prin a declara că „ceea ce face mândria armatei este tăcerea", şi în consecinţă a dat drumul unui discurs kilometric. Omul acesta este bolnav: psihiatria cunoaşte bine aceste cazuri de logoree... N-am citit tot discursul, căci n-am motiv să mă pedepsesc, dar am spicuit aceste frumuseţi: „Mi-am *spart sufletul* (sic!) şi mi-am *ros* puterile", „ne-am întins sufletul şi sângele pe două războaie"; trebuie să recunosc însă că de data asta dl Ică n-a întrebuinţat cuvântul „catapeteasmă" — iar cuvântul „popas" numai o dată. N-a lipsit totuşi să declare şi aici, că ofiţerii regimentului au fost elevii lui la Universitate — săracul, şi săracii!!

Pe lângă aceste fleacuri, dl Ică a mai spus şi un lucru grav anume că generaţia lui (a lui şi a lui Elefterescu), a dus în spinare refacerea României *şi datoria de a spăla dezonoarea generaţiilor precedente.* Iresponsabilii ăştia îşi închipuie că România a început cu ei, şi că înaintea lor n-a fost nimic!... Şi nu putem răspunde nimic acestor tâmpiţi, căci regimul de silnicie sub care trăim înăbuşe orice glas!...

[1] Legea prin care s-au acordat grade foştilor cercetaşi din războiul trecut, după situaţiile civile ocupate în momentul promulgării legii...

Relaţiile Turciei cu Sovietele par a se încorda. Turcii au putut afla din documentele procesului asasinilor lui Papen ce le pregăteau muscalii. Saracioglu a făcut declaraţii foarte drastice, într-o şedinţă a comitetului Partidului Popular (partidul guvernamental şi unicul din Turcia). Cu acest prilej, respingând anumite ameninţări britanice, Saracioglu a mai adăugat că raporturile Turciei cu Germania erau cât se poate de cordiale...

Saracioglu a vorbit şi ambasadorului sovietic, răspicat... Continuă evoluţia?

———

Buşilă, ministrul Comunicaţiilor, va merge săptămâna asta în Bulgaria, unde a fost oficial invitat. Ziarele din Sofia publică portretul şi biografia sa, şi-l laudă fără rezerve... Buşilă, care a aşteptat atât până să ajungă vedetă, bea lapte. Şi eu mă bucur de bucuria lui, căci e om tare cumsecade...

———

Bossy, încă în concediu, a fost primit acum două zile de Mareşalul Antonescu, pe care l-a găsit foarte mulţumit, foarte liniştit, foarte optimist, şi încântat de mersul lucrurilor... Probabil că le vede din aeroplan!

———

În Republica Ecuador (America de Sud) a avut loc un violent cutremur de pământ, cu mai bine de 200 persoane ucise. Mai bine la ei decât la noi...

———

Luni 18 mai. Pe ziua de azi, stăpânirea ne face cinste mare: a permis ziarelor să ne dea ştiri mai amănunţite asupra luptelor ce s-au desfăşurat în Peninsula Kerciului, asupra hotărârilor economice luate de Guvern şi asupra situaţiei de pe teritoriul fostei Iugoslavii... „Mieux vaut tard que jamais!"

La Kerci, luptele au fost grele. Se apără păgânii de bolşevici cu dârzenie de neînchipuit, şi merg la moarte cu miile, prosteşte. Trupele rămase după ocuparea oraşului s-au îngrămădit în vârful peninsulei, la nord-est de Kerci şi nici acolo nu se astâmpără: dau năvală în masă, cu nădejdea disperaţilor, şi încearcă să rupă zidul forţelor germano-române ca să scape — fără să ştie încotro. Asalturi succesive se prăbuşesc sub focul mitralierelor şi tunurilor; oamenii din primele rânduri

merg ţinându-se de braţ şi sunt seceraţi dintr-o dată... E un măcel teribil — nu va scăpa unul! Au încercat câteva formaţiuni să debarce în dosul frontului nemţesc — dau au fost curăţite pe loc... Ruşii umpluseră toată peninsula cu mine; un singur batalion german a cules peste 25 000! La Harkov, ofensiva rusească a fost oprită şi ea; Tătăranu (de la Marele Stat Major) a confirmat ieri faptul lui Dombrovski. Şi aici ruşii au suferit mari pierderi; nenumărate tancuri au fost distruse. Ruşii atacă cu înverşunare pe tot frontul; caută să prevină ei ofensiva germană printr-una a lor, dar nu reuşesc decât să-şi uzeze materialul şi să piardă oameni. Pare că germanii încurajează această tactică: le convine să înceapă ofensiva pregătită după ce inamicul îşi va fi istovit puterile în atacuri sângeroase dar inutile...

În ce priveşte măsurile economice, Guvernul a luat în două Consilii hotărâri din care unele sunt onorabile. Astfel s-au creat pe lângă Ministerul Economiei şi pe lângă al Înzestrării două organe permanente: *un comitet tehnic*, format din reprezentanţii industriei siderurgice şi a celorlalte industrii principale, care în colaborare cu reprezentanţii Guvernului vor stabili listele nevoilor minimale ale industriilor în materii prime şi semifabricate, vor avea sarcina distribuirii acestora şi a organizării şi coordonării producţiei, a transporturilor şi a executării planurilor stabilite de acord cu Guvernul — şi, *un comitet economic* la care vor participa pe lângă reprezentanţii Guvernului şi industriei, guvernatorul Băncii Naţionale şi administratorul general al Creditului Industrial, pentru a soluţiona *direct şi imediat* cererile de credite pentru sprijinirea producţiei în cadrul planurilor stabilite. Pe lângă aceste măsuri onorabile s-au mai luat şi altele cu caracter demagogic, precum sporirea salariilor muncitorilor şi funcţionarilor întreprinderilor, cu menţinerea preţurilor de desfacere ale produselor fabricate şi mai ales s-au dat drepturi „alaciştilor“ (absolvenţii Academiei Comerciale) să participe la românizarea întreprinderilor ovreieşti — *pe baza diplomei lor*. Măsură de curată nebunie, dar dl Ică, e om de cuvânt, şi a făgăduit! Consiliul s-a mai ocupat cu problemele agricole, cu eterna chestiune a creditelor agricole, cu lemnele, cu transporturile — dar în toate aceste compartimente n-a făcut decât să piseze apa în piuă...

În ce priveşte evenimentele din fosta Iugoslavie, se mărturiseşte acum şi se dă pe faţă, ceea ce de un an de zile se şoptea la ureche. În fosta Serbie, în Bosnia şi Herţegovina, în Slovenia — şi întrucâtva chiar în Croaţia — domneşte războiul civil. Nu este un război organizat, cu un front determinat, cum a fost în Spania, ci un război de partizani, de „guerilla“, cu atât mai greu de dus... Italienii, însărcinaţi cu potolirea răsculaţilor, au pierdut şi pierd oameni mulţi... Fosta armată iugoslavă, înainte de a se prăbuşi, a împărţit arme şi muniţii la oameni, şi prin văi, prin dealuri, prin păduri, bandele operează — e cazul să se spună — ca la ele acasă. Ideea panslavistă, colorată acum şi de comunism, întreţine patimele şi curajul răzvrătiţilor şi nimeni nu poate să le vie de cap. Între Dunăre şi Adriatică, domneşte anarhia... O puţin încurajatoare prefaţă la „Europa Nouă“ plănuită de Hitler...

———

Japonezii anunţă o mare victorie contra englezilor, la nord de Mandalay. Forţele britanice din Birmania, câte mai rămăseseră, ar fi distruse...

———

La Radio s-a anunţat ieri că un număr de legionari condamnaţi ceruse să se reabiliteze pe front, că cererea lor fusese admisă, dar că legionarii trimişi la unităţi... au dezertat! S-a dat şi numele lor, cu unitatea de la care au fugit! Nu se prea vede bine în ce scop această publicitate; ca să se laude Guvernul cu păcăleala suferită, sau ca să justifice „măsuri“ (pe care le cunoaştem...) ce se vor lua împotriva lor? Dar ca să-i trimită pe altă lume trebuie întâi să-i prindă — şi domnii aceştia ştiu să treacă graniţa, câteodată şi în uniforme germane...

———

Regele a decorat pe Risto Ryti, Preşedintele Republicii Finlandeze cu colanul Ordinului Carol. Colanul a fost remis Preşedintelui cu toată solemnitatea, la Helsinki, de către ministrul nostru Noti Constantinidi, înconjurat de tot personalul Legaţiei.

———

Academia Română a primit în şedinţă solemnă pe Orestano, un caraghios, secretar general al Academiei Italiene, şi pe Bompiani, o glorie a Italiei (membru al Academiei Italiene şi membru de onoare al celei Române), veniţi la Bucureşti să ţie conferinţe. Academia, care s-a întrunit în sesiune generală a declarat vacante locurile lui Iorga, lui Titulescu şi lui Iuculeţ... Mă întreb cum va face succesorul lui Titulescu elogiul acestuia fără să supere pe nemţi şi pe Antoneşti...

———

Mareşalul Antonescu, în impulsivitatea sa, ia măsuri de nebun, de se crucesc oamenii... Aflând că pe iarna grea din anul acesta iepurii au ros pe ici pe colea coaja arborilor fructiferi, *a dat ordinul să fie ucişi toţi iepurii!!!* Vânătorii sunt consternaţi, şi declară *că ei nu vor împuşca iepurii!!* Dar atunci cine să-i împuşte? Vânătorii, care sunt nişte na-

ivi, sunt foarte emoționați, se întrunesc, discută, vor să intervie și nu știu cum — cu un cuvânt e agitație mare printre ei! Bieții oameni nu știu că între un ordin dat și executarea lui e o prăpastie! Va reveni asupra năzbâtiei sale Mareșalul, cum a revenit asupra atâtor altele... Măsura, de altmintreli e stupidă, căci vânatul dă un venit mai mare decât cei câțiva pomi cojiți! Dacă vânatul ar fi bine ocrotit la noi și vânătoarea mai bine organizată, iepurii ar putea da un venit mai mare decât toți caișii, toți cireșii și chiar toți prunii împreună!

N-a fost în stare Guvernul să distrugă ciorile, cu atâtea ordine repetate, și o să distrugă iepurii!!

Marți 19 mai. Buletinul de ieri ca și cele din zilele trecute, de pe frontul rusesc — deși înregistrează numai succese germane — mă neliniștesc (cu tot optimismul Mareșalului Antonescu, pe care mi l-au confirmat mai mulți) și mă fac să retrăiesc ceasuri de opresiune sufletească, ca anul trecut, în primele luni ale campaniei.

Deși au suferit cele mai formidabile înfrângeri din istorie, deși s-au uzat apoi toată iarna în atacuri pe atât de istovitoare pe cât de inutile, deși au pierdut oameni și material cât zece armate — rușii au reînceput acum războiul cu o vigoare și cu o bogăție de material ca și cum nimic n-ar fi trecut peste ei... O asemenea masă de forțe, un asemenea rezervor viu de arme, de muniții, de oameni, nu s-a mai văzut! Nu numai că nu se intră în ei nici anul acesta ca în unt, nu numai că nu sunt prăbușiți cum au crezut-o cu toții în decembrie trecut — dar deocamdată *ei au luat inițiativa ofensivei de primăvară, nu nemții*. Că această ofensivă e pretutindeni respinsă, că pe alocuri forțele sovietice sunt refulate, nu încape îndoială. Dar succesele germanilor *sunt negative*, sunt succese de apărare, sau de recucerire de poziții. De o pătrundere serioasă în dispozitivul rusesc nu se poate vorbi încă... Să sperăm că va sosi și ziua inițiativei germane, dar de pe acum se arată că luptele vor fi foarte grele și anevoioasă înaintarea... Va trebui să mai așteptăm mult, și să sângerăm, până să vedem colosul abătut, dacă-l vom vedea abătut...

Buletinele germane de ieri ne-au adus știri mai amănunțite, și neam putut da în fine seamă de ce s-a întâmplat în regiunea Harkov. La Harkov n-a fost un simplu atac bolșevic de surprindere sau de hărțuială; a fost o adevărată ofensivă strategică, bine organizată de Timoșenko și menită să spargă întâi frontul, apoi să-l întoarcă pe la sud și să cadă în spatele forțelor germane spre a libera Kiev-ul și Dniepropetrovsk-ul... Ofensiva s-a dat sub formă de atac prin mase motorizate și tancuri de tot felul din care unele engleze și americane de 120 de tone de tipul „Mamuth". A fost o bătălie mare în toată regula, ce se poate caracteriza prin două faze: o primă fază, de la 13 la 16 mai, în care rușii au pătruns în dispozitivul german — și o a doua fază, de la 16 mai încoace, în care, după ce au oprit înaintarea sovietică, nemții au pornit la contraatac și au respins forțele rusești pe pozițiile lor inițiale. Oprirea rușilor a fost foarte anevoioasă, căci ei dispuneau de forțe foarte superioare celor germane. În buletinul lor de ieri, nemții pretind că un batalion german a trebuit de multe ori să lupte cu mai multe regimente rusești... În prima fază a luptei rușii au pierdut 240 de tancuri mari, iar în a doua încă 110 — în total au fost nimicite 350 de tancuri bolșevice. Și pierderile bolșevice în oameni, arme, tunuri, automobile, au fost mari. Nemții nu dau pe ale lor... În regiunea Harkov, luptele sunt încă în continuare... Dar lucrurile se desenează acum în favoarea nemților... Să dea Dumnezeu să fie așa! Și e probabil că sunt așa, căci radio-difuziunile engleze nu mai cântă victorie ca acum câteva zile, și au amuțit asupra operațiunilor din acel sector al frontului...

Rușii au atacat cu vigoare și pe frontul Donețului, *mai ales în sectorul ocupat de trupele românești* (o mărturisește comunicatul german de ieri). Atacurile bolșevice au fost însă pretutindeni respinse, în sectorul Donețului, cu mari pierderi pentru ruși... Atacul rusesc a fost și aici sprijinit de forțe motorizate și preparat printr-un formidabil bombardament de artilerie...

În regiunea lacului Ilmen, și în Laponia nemții au procedat la atacuri locale și au câștigat poziții, „importante — zic ei — ca puncte de sprijin pentru viitoarea ofensivă generală"... Am ajuns însă să cred că această ofensivă generală e un mit — căci nu mai începe...

În peninsula Kerci se lichidează ultimele resturi de ruși, care continuă totuși să se apere cu înverșunare... O încercare de debarcare pe coasta sud a peninsulei, în dosul frontului germano-român, a fost zădărnicită...

Pe coastele Norvegiei, mare crucișător german „Prinz Eugen"[1], care naviga spre sud în direcția coastelor germane, însoțit de mai multe vase mai mici și de avioane, a fost atacat de forțele aeriene britanice. După Comunicatul german, o luptă aeriană s-a desfășurat, în care englezii ar fi pierdut 29 de avioane iar nemții numai 3. Londra pretinde însă că englezii au doborât 15 avioane germane, și au pierdut numai 5.

[1] Crucișătorul „Prinz Eugen" refugiat la Brest, după scufundarea vasului „Bismarck", izbutise să treacă prin Canalul Mânecii, împreună cu alte vase, printr-o îndrăzneață manevră...

Germanii susțin totuși cifrele lor și adaugă că britanicii au mai pierdut 23 de avioane în altă luptă aproape de coasta germană, așa încât ar fi pierdut într-o singură zi deasupra Mării Nordului 53 de avioane... Contabilitate fără mare interes. După germani, „Prinz Eugen" ar fi scăpat teafăr — după englezi, ar fi fost ușor avariat... Descurce-i cine poate!

Buletinele germane mai anunță scufundarea a 17 vase cu 105 000 tone în Marea Antilelor și Golful Floridei. În total, între 1 și 17 mai, numărul vaselor torpilate în mările americane ar fi de 85, cu o pierdere de 485 000 tone; iar în acealași răstimp, pe toată suprafața mărilor, ar fi fost scufundate 97 de vase cu un tonaj de 534 800 tone...

———

Dl Cripps, șampionul bolșevismului, a vorbit din nou la Bristol, și de data asta și-a dat complect arama pe față, susținând că Anglia trebuie să se încadreze în ritmul sovietic... Glume? Intenții serioase de satisfacere a unor ambiții personale prin procedee demagogice? Exagerări ale informatorilor Axei, care dau știrea? Viitorul ne va lămuri...

———

În Statele Unite a izbucnit un mare scandal în lumea afacerilor. S-au descoperit mari fraude în compartimentul procurării materiilor prime, în scopul urcării prețurilor fabricatelor de furnizat armatei și marinei americane... Procurorul Biddle a fost însărcinat cu instrucția, și o instanță specială a fost creată pentru judecarea faptelor... Pretutindeni același lucru!

———

Mussolini a pronunțat un mare discurs în fața Directoratului Fascist, ca să galvanizeze opinia publică... Ducele s-a declarat foarte optimist, și a insistat asupra reușitei ultimului împrumut public care a dat 4 miliarde de lirete mai mult ca cel precedent — ceea ce dovedește că poporul italian aprobă politica Guvernului... Un mare succes a fost înregistrat și prin „colecta lânei", care ar fi dat rezultate nesperate. Un al treilea succes, în fine, îl constituie ovațiile cu care, el, Mussolini, a fost primit în Sardinia, pe care fascismul a transformat-o, deși a mai rămas mult de făcut, *și se va face*...

———

Amabilii — am numit pe Antonești — au schimbat telegrame călduroase de 10 mai cu Herr [Andreas] Schmidt, șeful Grupului Etnic German din România! Încredere reciprocă și supunere Berlinului... unde am ajuns! Alături de telegramele „amabililor", se publică și telegramele schimbate între Regele Mihai și Regele Schmidt! Frumos!

———

Totolache Rosetti-Solescu, mareșalul Curții, m-a lăsat ieri să înțeleg că legionarii care au dezertat, n-au dezertat, ci au fost trimiși pe altă lume... Nu ar fi fost dintre cei condamnați, ci dintre cei arestați de curând și considerați periculoși.... O fi? Oribil!

———

O nouă măsură a Mareșalului și miniștrii vor trebui să facă *toți*, și pe rând, un stagiu de 2 luni pe front!! Probabil că va da exemplul dl Ică, și că va lua Mihai Viteazul! Bușilă era buimăcit, ieri; nu știa dacă va trebui să se îmbrace în uniformă sau să meargă în izmene!

Probabil că măsura a fost imitată din Italia, unde miniștrii au fost trimiși succesiv pe front să-și facă o popularitate și să-i înjure mai puțin lumea!

———

Scandalurile în tramvaie se țin lanț; bărbați rău crescuți strivesc femeile și pe copii — și toți înjură în gura mare Guvernul! Ca să se facă ordine, s-a creat un serviciu special de sergenți de oraș mai voinici, „serviciul moravurilor"! Acești agenți vor purta o bandă albă la mânecă și vor putea aresta pe loc! Delicvenții vor fi judecați sumar și trimiși în lagăr!

———

Pare că stăpânirea a început să o lase mai moale cu ovreii... [August] Filip îmi spune că s-a hotărât angajarea câtorva sute de ovrei la Statistică: Mareșalul vrea grafice pentru toate și funcționarii creștini sunt mai toți concentrați. Iar dl Katz pretinde că se numesc medici evrei în posturile sanitare vacante... Să fi venit puțină minte megalomanilor și gheșeftarilor naționaliști din fruntea Guvernului?

———

Dejunat ieri la Bușilă cu George Brătianu. Schimbat numai puține cuvinte cu el. Brătianu junior mi-a părut acrit, deși Antonescu l-a făcut maior. E și el mirat de multe, și ca să-mi dovedească că Mareșalul în politica sa sare dincolo de cal, mi-a povestit un fapt interesant. Fiind încă pe front, în momentul când s-a atins Bugul, a întâlnit pe generalul Schobert, pe care-l cunoștea bine, și acesta și-a luat adio de la dânsul, spunându-i: „Dvs. românii mergeți numai până la Bug, de la Bug îna-

inte mergem singuri...". Brătianu a tras concluzia că nemții nu ne cereau să trecem peste Bug, și mare i-a fost mirarea când a văzut că trupele noastre trec râul... Brătianu crede că a fost un exces de zel din partea lui Antonescu, care a dat mai mult decât i se cerea ca să se dea bine cu Hitler... „Audiatur et altera pars"...

Pamfil Șeicaru povestește una de necrezut (date fiind împrejurările). După proclamarea lui Killinger ca „cetățean de onoare" și înapoierea lui de la Berlin, i s-a dat o masă mare de către zelatorii Guvernului — sărbătorirea rituală după un atât de mare eveniment. La această masă, Killinger ar fi spus că el e mai puțin diplomat decât soldat, că iubește România ca o a doua patrie, *și că va fi fericit să meargă ca simplu soldat alături de români împotriva ungurilor...* Aceste cuvinte au fost repetate lui Șeicaru de către generalul Vasiliu, subsecretarul de la Interne, prezent la banchet. Repet, nu-mi vine să cred... Sau Vasiliu nu pricepe nemțește, sau Killinger era beat... Căci oricare ar fi sentimentele, un soldat trebuie să rămâie diplomat cât timp e încă diplomat!

Dar dacă Killinger a vorbit așa, să-l blamăm ca diplomat — să fim însă *noi* mulțumiți ca români!

A murit Gh. Cuțana, un trepăduș al presei, pe care l-am avut pe vremuri la *Cuvântul Olteniei.* Deștept, neserios, simpatic, o sumă de amintiri mă leagă de dânsul și-mi pare rău de el. O firimitură de trecut, din trecutul meu, se mai înfundă în pământ...

Miercuri 20 mai. Vreme splendidă. De zece zile nu plouă, și agricultorii se plâng de secetă! Agricultorii se vaită totdeauna, și niciodată nu sunt mulțumiți! Și ce e mai ciudat, e că au dreptate!

De pe frontul rusesc. S-a terminat cu Kerci-ul. Întreaga peninsulă a fost curățită de bolșevici. În total, s-au luat 149 256 prizonieri 1 153 de tunuri, 1 372 aruncătoare de granate, 259 care de asalt și 3 814 automobile de tot soiul... Sunt cifrele oficiale ale Comunicatului german, și par fantastice! Ce inepuizabil rezervor de oameni și de unelte de război mai e și Rusia Sovietică!

Știrile din Berlin dau ofensiva lui Timoșenko, la est de Harkov, ca definitiv oprită, cu un mic câștig de teren în favoarea rușilor. Dar lupta

continuă, și acum au luat nemții ofensiva. De la 13 mai, rușii au pierdut pe acest câmp de luptă 447 care de asalt de toate mărimile — printre ele care uriașe zise „Mamuth", care engleze și care americane — și sute de automobile. Comunicările radiofonice moscovite și britanice au încetat să mai trâmbițeze victoria, ceea ce dovedește că situația s-a schimbat în favoarea germanilor. Germanii nu ne dau însă cifre privitoare la pierderile lor, așa încât, pentru un bilanț definitiv trebuie să mai așteptăm până la sfârșitul bătăliei. Nu mă îndoiesc că va fi în favoa-rea nemților, dar interesant va fi să constatăm cât i-a costat victoria...

Japonezii bombardează și înaintează încet, încet, pe toate fronturile lor.

Churchill a luat comanda amiralului Cunningham, care comanda forțele navale britanice din Mediterana, și l-a trimis în Statele Unite, pe o linie moartă, într-o misiune de coordonare. Cunningham n-a știut să dea Angliei un nou Trafalgar, și plătește cu capul lui. În locul său a fost numit amiralul Harwood. Să nu dea și el aceeași decepție ca predecesorul său...

De la Ankara vin vești că în Caucazia ar fi izbucnit revolte, și că s-ar fi comis acte de sabotaj în șantierele petrolifere de la Baku. Știrile cer confirmare.

La Paris au avut loc noi atentate împotriva germanilor. Unul împotriva unui militar, altul — o bombă aruncată — împotriva unui depozit al armatei. Atentatorii au scăpat cu fuga, dar nemții au împușcat 5 ovrei galițieni, considerându-i ca instigatori...

Laval circulă între Vichy și Paris, negociază într-una, dar până acum n-a ajuns la nimic. E totuși în foarte buni termeni cu nemții: la Paris a oferit un dejun cunoscutului sculptor german Arno Brecker, dejun la care a asistat și ambasadorul Führerului, Abetz.

A murit cardinalul Baudrillart, în vârstă de 83 de ani. Prelat de mare tradiție franceză, era rectorul Universității Catolice din Paris și al Academiei Franceze. Om de înaltă cultură — moartea lui va fi resimțită în criza prin care trece Franța.

Bușilă a plecat ieri la Sofia, glorios. A fost însoțit la gară de ministrul Bulgariei și de autoritățile noastre. Cu dânsul a plecat și d-na Bu-

şilă, şi perechea [George şi Tou-tou] Georgescu cu Filarmonica. Ministrul nostru va sosi la Sofia cu lăutari!

Toţi cei care vin din Germania povestesc că Göring a pierdut mult din influenţa sa asupra lui Hitler, şi că până la un oarecare se găseşte, politiceşte, pe o linie moartă. Raporturile dintre dânsul şi Führer s-au răcit fiindcă a refuzat să aprobe constituirea unui corp de aviaţie S.S. Se cunosc frecăturile între armată şi partid, în Germania. Un număr destul de însemnat de generali a fost scos la pensie fiindcă nu erau destul de habotnici „nazi". În ultimul său discurs în faţa Reichstag-ului, Hitler a lăudat în mod special purtarea şi meritele trupelor S.S. pe front. Constituirea unei aviaţii S.S. ar fi fost un pas înainte pe calea înfeudării armatei partidului. Că Göring e pe o linie moartă sau vie, n-are ma-re importanţă. Importante sunt însă motivele pentru care a ajuns pe o linie moartă: pare că Hitler, în neînţelegerile dintre cadrele superioare ale armatei şi partid, s-a pus de partea partidului — cel puţin deocamdată...

Luli Negroponte povesteşte un incident care subliniază inteligenţa d-lui Ică, incident întâmplat la Regimentul de Gardă Călare, cu prilejul recepţiei solemne a marelui om în cadrele zisului regiment. Ca să distreze pe oaspetele lor, ofiţerii poftiseră după dejun pe [Constantin] Tănase. Tănase a venit îmbrăcat în „recrut" şi a cântat câteva cuplete, printre care unul care persifla prin cuvinte de exagerată admiraţie discursurile neîntrerupte ale talentatului nostru vice-preşedinte al Consiliului de Miniştri, preşedinte ad-interim etc.etc. Cupletul punea la îndoială posibilitatea unui singur om să rostească atâtea capodopere — şi făcea o discretă aluzie la un eventual „soufleur"... Abia a terminat cupletul şi imbecilul s-a sculat, s-a proptit cu pumnii în masă şi a grăit: „Domnule, au mai fost şi alţii care au pretins că cuvântările mele sunt redactate de «sou-fleuri» — şi aceste afirmaţii m-au silit să îndepărtez din jurul meu oameni care şi-au sfârşit astfel cariera!..." Şi s-a aşezat, şi a întors spatele lui Tănase...

Printre ofiţeri, efectul a fost dezastruos, cum bine se poate înţelege! Ăsta e omul pe mâinile căruia a ajuns ţara românească!

Vineri 22 mai. *Breasta.* Am venit să petrec ziua de Sf. Constantin, ca în toţi anii (când am putut) în locul amintirilor tinereţelor mele. Din cauza greutăţilor de deplasare, e prima mea vizită anul acesta. Şi Paştele au căzut încă pe zăpadă...

Plecat din Bucureşti miercuri seara la 6 cu noul accelerat pus în funcţiune la 14 mai, am avut până a înoptat o privelişte jalnică, de o parte şi de alta a trenului. Toată valea Argeşului, aproape până la Piteşti, e rămasă pârloagă. Câteva pogoane de grâu prost, galben, rar şi mic — pe ici pe colea. Semănături de primăvară foarte puţine şi nerăsărite. Locurile joase ţin încă apă. Porumbiştile de anul trecut sunt încă, mai toate, neîntoarse... O jale!

Pe aici am găsit mai bine. Tot ce a rămas nepus astă toamnă a fost semănat în primăvară. N-a fost nimic lăsat nemuncit. Cu pusul porumbului s-a terminat zilele acestea. Ce a fost semănat mai de timpuriu a răsărit. Grâul de toamnă e mediocru: rar şi scurt în paie... Dar câmpului îi trebuie apă... După ce ne-au omorât ploile, acum ne dă gata seceta: n-a plouat de 3 săptămâni şi pământul a prins coajă care împiedică plantele fragede să propăşească...

Anul se anunţă mediocru, pe unde sunt semănături, şi calitatea acestora nu va compensa lipsurile din regiunile unde nu s-a putut pune nimic... Ne ameninţă foamea!

Altfel, parcul de de toată frumuseţea, şi privighetorile cântă, nebune. Gerul n-a stricat lucru mare: câţiva arbori bătrâni au degerat însă. Cum or fi scăpat păsările din această iarnă îngrozitoare? Sunt mai multe ca oricând...

Înfrângerea ruşilor de la Kerci apare tot mai importantă, prin numărul oamenilor scoşi din luptă şi prin materialul distrus... La Harkov, bătălia continuă dar iniţiativa e acum în mâinile germanilor: ofensiva sovieticilor a fost definitiv oprită şi trupele nemţeşti recuceresc terenul pierdut. Pierderile ruşilor sunt şi aici enorme. Propaganda britanică, care pretindea la început că ofensiva lui Timoşenko va prăbuşi frontul german, a schimbat tonul, şi susţine acum că această ofensivă n-a avut alt scop decât să întârzie înaintarea nemţilor... *în aşteptarea iernii, care va sosi peste 5 luni*!!! Iarna? Atâta nădejde a mai rămas ruşilor!

Mitropolitul Nifon, care a venit să mă vadă ieri — de Sf. Constantin — spunea că a auzit chiar dânsul la *Radio Londra*, la amiază, ştirea unei mari ofensive germane începută de armatele comandate de mareşalul Von Bock — ofensivă la care ruşii nu pot rezista...

Madagascarul n-a fost încă ocupat de englezi: capitala insulei comunica încă ieri, telefonic, cu Guvernul francez din Vichy...

La *Radio București*, ieri laude ditirambice la adresa Reginei Elena (ziua ei). Probabil că regimul o tratează cum o tratează fiindcă are atâtea merite...

La masa de miercuri, reprezentanții Finanței și Marii Industrii m-au sărbătorit cu multă căldură, de ziua mea. Am fost cu atât mai mișcat cu cât, în ultima vreme, am fost mai mult obișnuit cu citații (ale comisiilor de anchetă) decât cu felicitații...

În lipsa lui Churchill, un deputat a întrebat pe „megior" Attlee în Camera Comunelor, dacă la pace germanii vor fi pedepsiți pentru ororile comise (distrugerea orașelor prin bombardamente aeriene). Fără să-și piardă cumpătul, „megiorul" a răspuns că fără îndoială — uitând pe de o parte că Germania nu dă până acum semn să fie înfrântă, iar pe de alta că avioanele britanice comit aceleași „orori" pe teritoriul german...

„Ziua cumpătării" din 3 mai a produs 98 milioane, circa. Cam tot atât a produs și precedenta colectă, în februarie... Numai înjurăturile au crescut!...

Duminică 24 mai. *Breasta.* Dramele agriculturii: ploaia așteptată și de grâul de toamnă și de semănăturile de primăvară n-au venit, deși toate pregătirile cerului și barometrul scăzut au vestit-o. N-a venit, sau mai bine zis ne-a ocolit; în schimb a căzut o grindină masivă peste Brabova, la 30 kilometri spre apus de noi... De ieri barometrul se urcă și cerul s-a înseninat. Mi-e teamă de un an foarte prost...

Spicuiri din gazete:

– La Harkov, lupta continuă. În comunicatul lor, însă, nemții declară oficial ofensiva rusă înfrântă, și înaintarea trupelor lui Von Bock încununată de succes... În regiunea Harkovului, sovieticii au pierdut în luptele în curs 700 de tancuri...

– Submarinele germane au mai scufundat 23 vapoare în mările americane (din care 3 în fluviul St. Laurent), cu o deplasare totală de 123 000 tone...

– Führerul a decorat un număr de muncitori cu ordinul „Crucea meritului militar" pentru a stabili solidaritatea dintre cei ce luptă pe front și cei ce lucrează din greu în fabrici și în mine — și care cu toții, pe front și în dosul frontului contribuie la făurirea victoriei și prin urmare la salvarea patriei... Cu acest prilej s-a putut constata excelentul moral al muncitorimii germane...

– În Camera Comunelor s-au adus aspre și violente critici lui Churchill, pentru conducerea războiului. Diverși oratori au învinuit pe Churchill că se amestecă prea mult în rezolvarea problemelor tactice și strategice și l-au invitat să lase inițiativa măsurilor de război acelora care duc și răspunderile operațiunilor și să se mărginească la politică... Unii deputați s-au mai plâns că nu sunt ținuți în curent cu nimic... În lipsa lui Churchill din Cameră, a răspuns Cripps afirmând că s-au comis mai puține greșeli decât se crede, că Germania, Italia și Japonia au avantajul de a manevra pe linii interioare pe când Anglia și America se mișcă împrejurul câmpurilor de conflict, pe linii exterioare mult mai anevoioase... Cripps a conchis mirându-se că Anglia nu a suferit înfrângeri și mai mari... Consolator!

– În Anglia s-a interzis portul „jobenului" care a fost înlocuit printr-o caschetă mai comodă pentru adaptarea căștilor împotriva gazelor... Încă o veche tradiție ucisă de război...

– De Gaulle a fost invitat să nu se mai amestece în afacerile politice și să se limiteze la cele militare. Invitația a pornit din Washington, și a fost provocată de încurcăturile pe care generalul le-a provocat în Africa și în Siria...

– Pe piața Lisabonei, dolarul american a început să scadă...

– Gandhi vrea să încerce o meditațiune de pace între chinezi și japonezi...

De altmintreli japonezii au prins pe chinezi în clește și îi strâng din nord și din sud...

Luni 25 mai. Tot nu plouă... Ne văităm acum de secetă, cum ne-am văitat acum două luni de ploaie... Agricultura e o porcărie — și ca toate porcăriile dau cele mai multe nemulțumiri dar și cele mai mari bucurii...

Din ziare:

Un submarin italian, „Barberigo" a scufundat în Atlantic, în preajma coastelor sud-americane, un mare cuirasat american, din clasa „Maryland", cuirasat cu o deplasare de 32 000 tone... E o frumoasă ispravă din partea marinei italiene și o mare pierdere pentru marina Statelor Unite. La vasele deja pierdute, la Hawai, în Marea Coralilor etc. se mai adaugă acum o unitate importantă... De li s-ar îneca toate!

Pe toate fronturile, în Rusia, în Birmania, în China — forțele Axei înaintează...

Generalul Gheorghieș, în inspecție la Craiova a venit să ne facă ieri o vizită la Breasta și ne-a povestit multe.

Ofensiva germană, marea ofensivă pregătită, *n-a început încă.* Ofensiva trebuie să purceadă după un plan stabilit, și să înceapă pe toate sectoarele frontului deodată — or, terenul nu e încă propriu mișcărilor motorizate, în anumite regiuni...

Ofensiva de la Harkov–Doneț nu e decât un contraatac local menit să sfarme forțele cu care a atacat Timoșenko.

Noutatea rusească, în ultimele lupte, sunt carele „Mamuth", de 120 tone. Aceste care au dat însă decepții[1] și plătesc foarte scump avantajul de a putea purta tunuri mai grele cu bătaie mai depărtată. Greutatea lor e atât de mare, încât prăbușesc malurile tranșeelor în care intră, și de multe ori rămân îngropate sub propriile dărâmături. Pe de altă parte fiind foarte înalte, artileria antitanc germană trage în roțele „șenilei" și tancul paralizat rămâne pe loc. Toate aceste tancuri au fost construite de ruși în cursul iernii, ceea ce dovedește că sovieticii mai au o industrie de armament puternică, în Urali și în Siberia...

Oamenii noștri s-au obișnuit cu lupta împotriva tancurilor, și acestea nu-i mai sperie, ca la început. Se aruncă pe ele pe la spate, azvârle o foaie de cort sau o pătură asupra geamurilor de vizibilitate și apoi toarnă benzină pe orice gaură găsită și îi dă foc...

Spiritul trupelor noastre este excelent, au învățat oamenii să facă război, și pierderile pe care le suferim sunt acum foarte reduse, deși unitățile noastre sunt întrebuințate mai mult la baionetă, luptă în care românul e superior germanului, o mărturisesc chiar nemții...

Rușii au mult material, dar n-au oameni instruiți și le lipsește comandamentul și combatanți calificați. Așa se explică că nemții cu forțe inferioare, îi bat pretutindeni. Mai ales aviatorii sunt foarte slabi...

După Gheorghieș, nemții se tem că rușii nu vor mai primi lupta și că vor adopta *tactica retragerii,* până în Siberia și în fundul Siberiei. Nemții ar voi să prindă armatele sovietice și să le distrugă. Dacă le vor scăpa, războiul va mai ține și anul viitor... Deocamdată principalul obiectiv al ofensivei germane va fi Caucazul — pentru petrol, dar mai ales pentru tăierea legăturilor cu Iranul și prin Iran cu englezii. Generalul Gheorghieș crede că se va face un efort pentru ocuparea Sevastopol-ului, rămas ca un ghimpe înfipt în carnea noastră...

[1] Nu sunt construite în America, cum s-a crezut, ci în Rusia!...

Vom avea în campania care începe două grupuri de armate comandate de generalii Iacobici și Petre Dumitrescu. Se mai spune că generalul Pantazi va primi un nou comandament pe front și că în locul lui va trece la Război generalul Popescu de la Interne... Zvonuri...

Dl Ică a dat un interviu ziarului croat *Hrvatski Narod* (frumos nume!) asupra „ideologiei" (?) poporului român și asupra rolului României în Europa de mâine (planul Hitler revăzut de Nolică Antonescu...). Am citit primele rânduri: „În viața popoarelor ca și în viața oamenilor sunt răspântii și popasuri..." — și am aruncat jurnalul[1]: mi-a fost teamă să nu dau cu capul de „catapeteasmă"!!

Miercuri 27 mai. Înapoi ieri-dimineață la București. Vremea continuă să fie implacabil de frumoasă... și seceta ne dă gata! Cum o vrea Dumnezeu!

Din veștile ce ne vin de o parte și de alta a frontului, bătălia de la Harkov ni se lămurește ca una din cele mai mari din câte au fost până acum. *Radio Londra* afirmă că a întrecut pe toate cele din vara și toamna trecute. Englezii pretind că 150 de divizii (90 rusești și 60-70 germane) cu mai bine de 3 milioane de oameni dau o luptă pe viață și pe moarte și că *de rezultatul ei va depinde soarta Rusiei și poate și a războiului mondial...*

Comunicatele germane confirmă importanța bătăliilor (căci sunt mai multe), dar nu vorbesc decât despre cele 30 de divizii încercuite în partea de sud a câmpului de luptă... După știrile germane — care nu sunt dezmințite nici de Moscova nici de Londra — victoria desăvârșită a nemților e de pe acum asigurată, deși luptele sunt încă în curs. Principala acțiune se dezvoltă cam la 150 kilometri sud de Harkov, unde între Isjum (pe Doneț) și Barvenkova, rușii izbutiseră să pătrundă adânc în liniile germane cu intenția să întoarcă spre nord forțele mareșalului Von Bock și să libereze Harkovului și ajungând pe Nipru să amenințe Dniepropetrovsk și Kievul... Nu e încă clar dacă rușii au spart frontul german cum au pretins, sau dacă au fost lăsați să înainteze

[1] Nu onorabilul *Hrvatski* cu care nu m-am întâlnit niciodată — ci *Universul* care a reprodus (probabil din ordin) interviul scatologului.

de Von Bock spre a fi prinşi apoi într-o pungă şi încercuiţi. Fapt este că aşa s-a întâmplat: după câteva zile de retragere, trupele germane au purces la contraatac, au oprit înaintarea rusească, şi astăzi, 30 divizii şi un enorm material sunt încercuite de pretutindeni şi menite nimicirii... Ruşii atacă însă tare şi la nord-est de Harkov, dar aici n-au putut face nimic şi nu numai că n-au putut înainta dar au pierdut şi pierd zilnic teren — ceea ce întăreşte ipoteza că la sud au fost lăsaţi să treacă ca să fie apoi prinşi în capcană... După ştirile nemţeşti care sosesc într-una, o mare victorie germană e pe punctul să fie câştigată. La această victorie au contribuit şi trupele noastre şi aviaţia italiană. În 2-3 zile vom fi pe deplin lămuriţi. Dar ne lămuresc deja azi ştirile moscovite şi englezeşti, care „explică“ *că Timoşenko n-a vrut să rupă frontul ci numai să distrugă şi să uzeze tancurile germane*!!! În lumea noastră militară, încrederea e mare, şi bucurie pe toată linia...

Şi din Extremul Orient vin ştiri bune. Japonezii înaintează în China năvalnic, spre Ciung-King, pe două coloane pornite din Birmania. Chinezii, cărora toate drumurile de ravitaliere spre Birmania au fost tăiate se retrag precipitat. Pare că japonezii vor acum să o sfârşească cu Ciang-Kai-Shek printr-o multiplă ofensivă. Armata japoneză atacă China independentă şi pe la nord, cu mari succese, iar forţe însemnate au fost concentrate în Insula Formosa şi în Indochina, în scopul unui atac prin provincia Fu-kien...

———

Republica Mexicului a hotărât să declare război Puterilor Axei. Declaraţia de război va fi probabil votată mâine de Congresul mexican. Armata, flota şi aviaţia Mexicului sunt inexistente şi nu poate fi vorba de o contribuţie serioasă a Mexicului pe teatrele de luptă. Petrolul mexican e deja demult în mâinile americanilor... Dar bandiţii declară război ca să poată pune mâna pe proprietăţile şi pe întreprinderile germane...

———

Telegramele de ieri descriu cu amănuntul scufundarea pachebotului „Empress of Asia“ (17 000 tone...), torpilat în apele Sumatrei. Vasul transporta 5 000 de soldaţi englezi şi canadieni, şi a fost atacat de avioanele japoneze, care l-au pus în flăcări... Mai mult de jumătate din aceşti nenorociţi au pierit şi supravieţuitorii descriu scene infernale, care întrec în oroare tot ce mintea omului poate născoci. Războiul, cu tehnica lui, a ajuns la un grad de barbarie ce întrece cele mai întunecate vremuri ale trecutului... Sfârşitul lumii, sau cel puţin al omenirei?

———

Nahas-Paşa a demisionat. Nahas-Paşa şi-a refăcut Ministerul... Noul Guvern egiptean e identic cu cel vechi — mai puţin Makram-Paşa, fost ministru de Finanţe, cu care primul-ministru intrase în conflict...

———

Azi soseşte la Bucureşti, în vizită oficială dl Ph.W. Jung „Obebürgermeister“ al oraşului Viena... Îmi reamintesc vizita triumfală a lui Lueger şi măsor toată decăderea fostei Capitale habsburgice, pe scara indiferenţei publice faţă de succesorul bătăiosului antisemit, reprezentant totuşi al unei mari puteri de ordine, într-o Europa fericită...

———

La Berlin se dă o mare importanţă vizitei pe care naţionaliştii Azad şi Nehru au făcut-o lui Gandhi... Ziarele germane cred că cei 3 şefi ai mişcării anti-britanice, ar fi luat hotărâri grave cu privire la viitoarea acţiune revoluţionară în Indii...

———

Clodius e de aproape 2 săptămâni printre noi, şi nimeni nu ştie ce tratează şi la ce rezultate a ajuns. Nici chiar Ottulescu, guvernatorul Băncii Naţionale. Rezmeriţă, cu care a tratat la Berlin, e în străinătate şi i-a luat locul... Ică Antonescu! Un financiar „la curent“, îmi semnala ieri că la Budapesta, dl Clodius, când merge, e primit o dată de ministrul Finanţelor şi apoi dat pe mâna directorilor din ministere, *la noi tratează cu el, ca egal la egal, şeful Guvernului*... Caracteristic pentru starea de umilinţă şi de subjugare în care ne aflăm faţă de Germania...

Pare că ceva (desigur foarte puţin, dar ceva...) s-a schimbat în atitudinea nemţilor faţă de noi. De câte ori venea Clodius în Bucureşti, înainte de septembrie 1940, venea şi sta ceasuri la mine — mergea la Cecropid şi mânca aproape în toate zilele cu el. De la septembrie 1940, n-a mai pus piciorul nici la mine, *nici la Cecropid*, şi n-a mai ţinut nici pe acesta — prietenul lui — în curent cu negocierile sale. Nici acum nu ne face confidenţe, nici mie, nici lui Cecropid — dar ne-a depus cărţi, şi mie şi lui Cecropid...

Clica Killinger continuă să se războiască cu clica Neubacher... Clica Killinger e sincer ostilă Mişcării Legionare — pe când clica Neubacher, ca să-şi arate nemulţumirea faţă de Mareşalul Antonescu (mână în mână cu Killinger) cochetează cu floarţele — asasine. Un caz tipic: un ofiţer german care frecventa în casa Greceanu (Costi, ministrul ţării la Berlin (!) sub legionari, însurat cu o nemţoaică) a primit de la Killinger ordinul să nu mai pună piciorul în acea casă şi s-a executat — ceea ce

n-a împiedicat pe Clodius (afiliat la clica Neubacher) să ia acum câteva zile masa la Greceanu... A fost apoi o istorie întreagă! Abcesul va trebui să crape... Se zice că şi Clodius ar fi un candidat la succesiunea lui Killinger... Poate că încercarea lui de a „reînoda" cu noi (cu mine şi cu Cecropid) să aibă de scop să-şi facă mână bună în opinia publică românească.

Pentru mine, Clodius — asupra căruia m-am înşelat — rămâne ce e: o lichea!

Congresul profesorilor secundari se întruneşte la Galaţi: prima şedinţă a fost prezidată de Petrovici, ministrul. Nu pricep rostul congreselor profesionale sub un regim de dictatură... Dacă adunătura de proşti de la Galaţi, prezidată de un puturos n-o pune ţara la cale, nu o mai pune nimeni.

Tânărul Rădulescu-Livezi (din serviciul de propagandă din Bucovina) care a însoţit pe Mareşalul Antonescu într-o inspecţie prin satele de pe lângă Rădăuţi, povesteşte cum au decurs aceste vizite. În fiecare sat s-a repetat aceeaşi scenă: „D-ta cine eşti?" — „Eu, domnule mareşal, sunt judecătorul de ocol..." — „Ah, bine! Caută să judeci procesele repede, şi nu te încurca în forme!" — i-a spus mareşalul, *şi i-a strâns mâna*. „Dar d-ta cine eşti?" — „Eu, să trăiţi, domnule Mareşal, sunt primarul!" — „Ah, primarul! d-tale nu-ţi strâng mâna, trebuie să fii o puşlama de pe vremea partidelor!!! Dar d-ta cine eşti?" — „Eu — a răspuns interpelatul — sunt controlor financiar..." — „Ah, controlor financiar! Mai am eu nevoie de voi cât o ţine războiul, dar pe urmă o să vedeţi voi, *sunteţi toţi nişte pungaşi!*"

Cum se vede, dl Maţe-Pestriţe ştie să-şi facă popularitate printre cei mici!

Totuşi, o notă bună d-lui Maţe-Pestriţe. Mai multe cooperative şi alte asociaţii nou întemeiate au cerut voie Mareşalului să poarte numele său. Antonescu a dat o circulară prin care stabileşte că nici o asociaţie sau instituţie să nu poarte numele unei persoane vii decât în cazul în care instituţia a fost *în întregime întemeiată pe spezele acelei persoane*. „Nu se face popularitate pe spezele banului obştesc, ci numai prin sacrificii personale. Contrariul ar fi mai mult decât un abuz, *ar fi un act de violenţă al bunului simţ...*" Şi Mareşalul încheie prin sfatul judicios, că trebuie lăsată posterităţii sarcina de a cinsti numele oamenilor care vor fi judecaţi demni să rămână ca pilde pentru serviciile aduse ţării...

Foarte frumos.

Are bietul Antonescu însuşiri şi intenţii bune, dar prea e primit, şi prea iubeşte pe Ică, pe Rica şi pe Veturia...

De data asta Antoneştii nu m-au felicitat de Sf. Constantin, ca anul trecut. Mă felicit eu: economie pentru mine la Sfântul Mihail şi la Sfântul Ion viitori!

Joi 28 mai. Armatele lui Timoşenko au fost complect încercuite în spaţiul de la vest de Doneţ, cuprins între următoarele puncte: nord de Isjum (pe Doneţ), est de Losovaia (la 50-60 kilometri vest de Doneţ), sud de Barvenkova şi vest de Liman (la răsărit de Doneţ). Toate încercările de ieşire din cercul de fier, al armatelor împresurate, a dat greş. Dezastrul ruşilor apare de pe acum complect... Operaţiunile de nimicire şi de capturare, în lunga pungă limitată de punctele mai sus indicate, nefiind încă terminate — nemţii nu dau încă amănunte asupra lor. Spun numai că punga principală a fost tăiată în mai multe pungi secundare, că orice rezistenţă a încetat din partea inamicului care se predă în masă... Generalul Podlas, comandantul armatei a 57-a sovietică, şi şeful său de Stat Major s-au sinucis în momentul în care urmau să fie luaţi prizonieri...

De pe acum victoria germană apare ca una din cele mai formidabile din câte au avut loc pe teritoriul rusesc, de la începutul războiului... Slavă Domnului, şi soldaţilor lui Hitler!

La nord şi la est de Harkov, operaţiunile nemţilor sunt şi ele încununate de succes. Înaintare pe tot frontul... Merge bine!

În cercurile militare din Bucureşti, atât româneşti cât şi germane, se afirmă cu insistenţă că Sevastopolul va fi atacat şi luat zilele acestea. Ocuparea Sevastopolului a devenit necesară pentru asigurarea drumului spre Caucaz pe Marea Neagră... Ar fi bine să fie luat şi acest cuib de bolşevici, şi să se mai îndepărteze astfel de Bucureşti şi de Valea Prahovei pericolul bombardărilor aeriene...

Făcut ieri — la dejunul Miliardarilor — cunoştinţa lui Orbonaş, secretar general la Economia Naţională. Dl Orbonaş îmi fusese zugrăvit

ca un „peşte", cucuţat în postul său pentru merite speciale. Şi mi s-a mai spus că era şi prost, şi legionar... Am fost agreabil suprins să constat că era un băiat inteligent, care vorbeşte cu miez şi ştie să expună limpede ce gândeşte. O fi fost peşte şi legionar, dar aşa cum l-am văzut, se prezintă mai bine ca mulţi din colegii săi...

Se zice că faimoasele proiectile germane cu aer lichefiat, n-ar fi încărcate cu aer lichefiat, ci cu altă substanţă ţinută secretă. S-a vorbit de aer lichefiat numai ca să se ascundă secretul... Despre adevărata încărcătură, fără să se poată da nici o lămurire asupra alcătuirii ei, se spune de unii că explodând produce o căldură atât de intensă (până la 700°!) încât nimeni nu poate rezista până la 300-400 metri distanţă — iar de alţii, că explodează succesiv, după spargerea obuzului şi că prin aceste explozii succesive absoarbe tot oxigenul din aer, aşa încât pe aceeaşi rază, asfixiază orice vieţuitoare... Toate sunt posibile, dar atâtea se povestesc! Se mai povesteşte că nemţii ar fi întrebuinţat pentru prima oară aceste încărcături în Peninsula Kerci, în februarie trecut, ca să oprească un atac sovietic ce ameninţa să dea peste cap forţele germano-române... Cu acest prilej, ruşii ar fi capturat câteva tunuri cu muniţiile lor, dar nemţii ar fi distrus în spatele ruşilor, prin avioanele lor, aceste tunuri şi aceste muniţii capturate... Ca în basme! Se mai adaugă că englezii ar fi declarat că aceste încărcături „sui generis" trebuiesc asimilate cu încărcăturile cu gaze, şi au ameninţat pe nemţi, că le vor opune gazele lor... Nemţii le-au întrebuinţat totuşi la luarea Kerciului, în mai, şi probabil că le-au întrebuinţat, şi le întrebuinţează încă, la Harkov, şi pe tot frontul... Dacă povestea cu englezii e adevărată, trebuie să ne aşteptăm la valurile de gaze britanice şi... toxice! Frumos se mai prezintă viitorul pentru toată lumea! Lume nebună!

Am citit ieri „in extenso" memoriul adresat de Cancicov lui Antonescu în martie, când era să fie numit „supra-ministru pentru Coordonarea Economică". În martie, avusesem la îndemână numai un rezumat, care conţinea „principiile" şi socotisem că formulele practice de aplicare nu-mi fusese rezumate şi ele, dar că figurau în zisul memoriu... Spre marea mea decepţie, n-am găsit nimic... Cancicov se mărgineşte la critica metodelor întrebuinţate, ia în primire pe ministrul Finanţelor, alunecând asupra responsabilităţii celorlalţi, pe care mai mult sau mai puţin îi solidarizează cu criticile sale — şi după ce enumeră câteva principii judicioase, enumeră condiţiile pe care le pune pentru acceptarea postului de „supra-ministru", condiţii cu caracter pur personal, prin care caută să obţie o autoritate nelimitată în rezolvarea tuturor problemelor economice, fără să arate, fără să schiţeze măcar *cum* gândeşte să rezolve aceste probleme, din care unele sunt de altmintreli insolubile...

Probabil că a fost decepţionat şi Antonescu, şi astfel se explică că a renunţat la o colaborare pretenţioasă în condiţiim dar fără preciziuni de ameliorare a situaţiei, în practică...

Colan, episcopul Clujului, a fost desemnat ieri, în Secţia istorică a Academiei Române, ca succesor al lui Titulescu. Locul lui Iorga a rămas încă vacant.

Academia a ales bine, adică în sensul tradiţiilor ei: a desemnat încă o nulitate, şi a manifestat „patriotic", în favoarea Ardealului rupt din trupul ţării...

Ieri mare „taifas" la Casa Pădurilor. S-au întrunit conducătorii „Capsului" cu generalul Bădescu, dictatorul lemnelor şi cu generalul Constantin Constantin, subsecretarul Aprovizionării — au ţinut nesfârşite discursuri şi au sfârşit printr-o hotărâre eroică: „ofensiva lemnelor"! Până la septembrie, 60% din lemnele acordate prin cartelă bucureştenilor, vor trebui să fie aduse!! Să fim fericiţi! Iau cazul meu: îmi trebuie 30 000 kilograme pe an, cartela îmi dă dreptul la 300, din care voi primi 60%!!! Ne aşteaptă zile frumoase!

La Praga a avut loc un atentat împotriva lui Heydrich, „Obergruppenführer" şi Protector al Boemiei şi Moraviei... Heydrich a fost uşor rănit, iar atentatorii au scăpat. S-a destinat un premiu de 10 milioane coroane cehe, pentru cel sau cei ce vor descoperi pe autorii atentatului...

După vizita pe care i-au făcut-o Azad şi Nehru, Gandhi s-a hotărât la o acţiune împotriva englezilor — *vrea anume să-i convingă să părăsească de bună voie Indiile*!!!

Încă un nebun!

Vineri 29 mai. A plouat puţin, ieri după amiază, până spre Ploieşti — a plouat în Vâlcea; la noi în Dolj, nimic...

Comunicatul oficial german de ieri anunţă oficial, ca definitiv câştigată marea bătălie de la sud de Harkov. Toate încercările armatelor bolşevice de a scăpa din cercul de fier ce s-a strâns în jurul lor, au dat greş. Toate trupele încercuite, cu tot materialul lor, vor fi capturate sau distruse. Până acum s-au numărat 165 000 prizonieri, 517 tancuri şi 1 180 tunuri capturate. Prin înfrângerile de la Kerci şi de la Harkov, forţele lui Timoşenko au fost complect dezarticulate şi scoase din luptă. Comandamentul german subliniază că aceste lupte, cu toată amploarea lor, nu reprezintă decât faza de tranziţie între războiul de poziţie şi cel de mişcare: adevărata ofensivă germană n-a început încă. Luptele care se dau, pe tot frontul, în afară de cele de la Harkov sunt menite să obţie ameliorări de poziţii, în vederea viitoarei ofensive.

Deoarece ruşii au declarat că n-au suferit o mare înfrângere la Kerci şi că şi-au retras trupele în ordine dincolo de strâmtoare — Marele Cartier german a invitat 8 corespondenţi străini de ziare din Berlin să viziteze câmpul de luptă. Descrierile pe care le fac, elveţianul şi suedezul, sunt îngrozitoare: nici prin gândul lor — spun ei — n-a putut trece imaginea unui asemenea prăpăd. Mormanele de maşini, de arme, de cadavre îmbâcsite unele într-altele, cu miile, stau ca o înfiorătoare dovadă a unuia din cele mai mari dezastre suferite de vreo armată în istoria lumii. Cei care au văzut „Dunkerque-ul", povestesc că spectacolul de acolo a fost joc de copii, pe lângă cel de la Kerci...

Şi cu toate acestea, pierderile germanilor şi românilor au fost relativ neînsemnate. Noi am avut 420 de răniţi şi morţi puţini. Aceleaşi proporţii şi la nemţi. Superioritatea tehnică germană, în războiul acesta este zdrobitoare...

Sevastopolul este bombardat zi şi noapte: se pregăteşte probabil asaltarea lui.

În Oceanul Îngheţat, nemţii au repurtat un mare succes: de mai multe zile avioanele şi submarinele lor atacă un mare convoi de vase încărcat cu arme şi muniţii pentru ruşi. Cele mai multe din aceste vase — în total 96 000 tone — au fost scufundate! Pe de altă parte portul Murmansk şi calea ferată spre Arhanghelsk sunt zilnic bombardate, cu mari efecte de distrugere...

În China Meridională japonezii înaintează mereu spre Valea Yang-Tse-Kiang în direcţia Ciung-King...

Toate merg bine... De ar ţine tot aşa!

———

Signor Camacho, Preşedintele Republicii Mexicane a declarat ieri, în Congres, stare de război între Mexic pe de o parte şi Germania, Italia şi Japonia pe de alta... Noi am scăpat până acum, norocul nostru! Acest război are şi părţile sale comice...

———

Domnul Litvinov a intervenit din nou pe lângă Guvernul Statelor Unite „cerând urgenţa" pentru o ajutorare mai masivă, în ce priveşte armamentul — şi un al doilea front. Berlinul crede a şti că i s-ar fi răspuns, că trimiterile de armament sunt în funcţiune de posibilităţile transporturilor faţă de războiul submarin şi că în împrejurările de azi aceste transporturi n-ar putea fi intensificate — iar în ce priveşte al 2-lea front, să se lase Statelor Unite să aleagă momentul şi locul alcătuirii lui. Momentul n-ar fi sosit încă, declară Washingtonul, adăugând că reprezentanţi ai aviaţiei (între care generalul comandant al paraşutiştilor!), ai marinei şi ai Statului Major american discută în ceasul de faţă problema, la Londra... Înfrângerile de la Kerci şi Harkov nu sunt menite să încurajeze bunăvoinţa americană!

Se mai zice că Statele Unite ar mai cere Sovietelor garanţii pentru politica lor socială şi economică, după război!!!

———

În Anglia lucrurile nu merg pe roate. Lucrătorii din minele de cărbuni s-au pus în grevă în mai multe centre, cerând sporuri de salarii. Dacă revendicările lor nu vor fi satisfăcute, răzvrătiţii ameninţă cu grevă generală.

În Partidul Laburist, mare zarvă. O parte a partidului a cerut denunţarea armistiţiului politic, despărţirea de conservatori şi de Guvern şi trecerea în opoziţie. Laburiştii se tem să nu le ia locul alţii... în opinia publică muncitorească. Aceşti „alţii" sunt bineînţeles, comuniştii... Propusă unui congres al partidului, moţiunea celor ce cereau denunţarea armistiţiului şi colaborării cu Guvernul a fost respinsă cu mare majoritate.

Ministrul de Interne, Morrison (un laburist) a revocat pe colonelul Blatherwick, şeful unui corp de pompieri din Londra fiindcă plimbase în automobilul său o echipă de „fotbalişti". Sir Warren Fischer, personalitate de prim ordin, înalt comisar al Apărării Londrei şi şeful direct al colonelului Blatherwick, a protestat contra acestei revocări printr-o scrisoare publicată în *Manchester Guardian* — lucru de necrezut în stare de război, cu regim special de autoritate, *decretat* şi aprobat de toată lumea! Dar urmările acestui incident sunt şi mai de necrezut: Morrison a revocat şi pe Sir Warren şi o corespondenţă s-a încins între ministru şi fostul înalt comisar (în total 8 scrisori), corespondenţă care a fost publicată de ziare, pe trei coloane!!

Nu numai în Danemarca e ceva putred.

Emil Prager mi-a povestit ceva foarte ciudat, ceva ce aruncă o lumină nouă asupra legăturilor dintre marile industrii din „țările principale" beligerante. Fabrica „Banloc" a fost utilată pentru fabricarea de pneumatice sintetice după procedeul german („Buma"). După acordul dintre Guverne, afacerea a fost pusă la punct între „Banloc" și „Continentala", cea mai mare uzină de pneumatice din Germania. „Continentala" a cerut lui Prager „să pună într-o ladă toate documentele conținând formulele de fabricație ale lui «Goodrich» (firmă americană ale cărei brevete sunt exploatare de «Banloc»), secretele de manipulație etc. și să depună lada *sigilată* la Legația Elveției" — deoarece zisa „Continentala" nu vrea ca cei trei tehnicieni specialiști germani pe care îi trimite în România (conform înțelegerilor) *să ia cunoștință de ele*!!! Prager a răspuns că se va conforma, în ce privește lada, dar nu o va depune la Legația Elveției, ci o va păstra la el acasă, garantând, el, că nu va fi atinsă de nimeni... Ce legături pot fi între marile industrii din Germania și cele din America, ca să justifice asemenea procedee, cu toată starea de război? Și ce nădejdi, pentru ziua de mâine?

———

Florian Marinescu îmi spune că Mareșalul Antonescu nu e mulțumit cu hotărârea Comisiei Prezidențiale a Curții de Casație prin care ex-Regele Carol al II-lea a fost condamnat la restituirea unei sume de 190 de milioane către Stat, că nu vrea să știe de ea, și că ex-Regele Carol trebuie să verse Statului mult mai mult. A spus-o răspicat lui Marinescu. Impresia acestuia este că vrea să pună mâna, sugestionat de Ervin Antonescu, pe acțiunile ex-Regelui de la Banca de Credit... Și Casa Regală trebuie să dea Statului ferma de la Băneasa (herghelia de lângă vila lui Nae Ionescu) și toți caii de curse... Sunt ultimele bunuri ce au rămas Regelui Mihai de pe urma tată-său[1]... Marinescu a observat respectuos d-lui Conducător că a promulgat un decret-lege prin care statutul Casei Regale a fost modificat în sensul că orice diferend între membrii Casei Regale, sau între unul din aceștia și Stat, este judecat fără apel și fără recurs de Comisia Prezidențială a Curții de Casație... Mareșalul n-a vrut să știe nimic; în cele din urmă a primit totuși ca ferma de la Băneasa și caii de curse să fie trecuți din patrimoniul personal al Regelui în patrimoniul Domeniilor Coroanei...

Cu acțiunile Băncii de Credit nu s-a sfârșit încă...

[1] Grajdurile monumentale de lângă Malmaison au fost transformate intâi în spital — acum în azil pentru invalizii de război. grajdurile tot atât de monumentale de lângă Hipodrom, au fost trecute statului...

———

Clodius pleacă fără să fi obținut mare lucru. Principala lui însărcinare a fost să găsească *lei*, după care nemții umblă cu limba scoasă. O fi având regimul de clearing multe avantaje, dar are și multe ponoase... Nemții par foarte nemulțumiți. Direct și prin glasul lui Ică (care a negociat personal cu Clodius în locul lui Rezmeriță, tocmai ca să ție piept germanilor... De necrezut, dar e așa!) — prin glasul lui Ică și direct, Mareșalul a declarat neted că nu poate da lei *decât contra cesiunii către Statul român* (sau către împuterniciții acestuia) *a tuturor participațiunilor nemțești în afacerile românești* realizate din toamna anului 1940 și până azi... Mareșalul Antonescu pretinde că s-a înțeles pe această chestiune cu Hitler care l-a sfătuit să puie la zid și să împuște pe toți gheșeftarii nemți pripășiți în România, unde abuzează de numele lui și de renumele Reichului...

Reinhardt, care a discutat cu mareșalul Antonescu o serie de probleme economice, în prezența ministrului Economiei, Marinescu, povestește că acesta n-a deschis gura, și n-a emis nici o părere, cât a durat audiența. Cu asemenea oameni, adaugă neamțul, nu e de mirare că economia românească merge de râpă... Tot în fața lui Reinhardt și a colegilor săi veniți din Berlin, la un dejun, generalul Stoenescu, ministrul nostru de Finanțe, a făcut următoarele declarații lapidare: „La sosirea mea în fruntea Ministerului de Finanțe. funcționarii ce conduc departamentul n-aveau încredere în mine; acum sunt toți în admirație față de ideile mele geniale!" Și nimeni nu l-a trimis în casa de nebuni... Dar ce să ne mirăm de vagmistrul Stoenescu, când subsecretarul lui, [Mircea] Vulcănescu, om cu cultură și cu experiență financiară spune cui vrea să audă: „Prin măsurile mele fiscale voi izbuti să trec în cinci ani tot patrimoniul particular în patrimoniul Statului!" Alt nebun!

Comitetul germano-român de colaborare industrială a hotărât să înființeze în București o societate de finanțare pentru crearea unor noi industrii, ca transformarea papurei în celuloză, extragerea aluminiului din bauxită etc. În această societate ar intra mai multe firme mari germane și române. Comitetul de inițiativă a vrut să dea preșidenția lui Gigurtu și în audiența sa la Mareșal, Reinhardt a cerut binecuvântarea... „Nu" — a răspuns Mareșalul[1] — „domnul Gigurtu să mai stea deoparte, are o foarte proastă situație în România: *a semnat Arbitrajul de la Viena și s-a îmbogățit pe socoteala acționarilor săi...*" Se vede că aceste cuvinte au ajuns până la urechile lui Gigurtu, căci de câtva timp mănâncă jăratec, când vine vorba de Antonești...

[1] Și a desemnat pe Fințescu în locul lui Gigurtu. Fințescu e ultima descoperire a Antoneștilor în marea de lichele care le scaldă picioarele...

Se zice că Ică va merge la Berlin să termine negocierile relative la preluarea participațiunilor germane... Va fi bine primit! Nemții nu-l pot suferi...

Vorbind ieri cu Ritgen despre toate aceste treburi, neamțul nu s-a arătat afectat de atitudinea Antoneștilor și nu pricepea de ce Guvernul nostru își schimbă într-una atitudinile: „Pricep — spunea dânsul — pe bulgari care spun *nu* la toate, ceea ce nu ne împiedică să fim prieteni... Dar românii ne spun azi *da* și mâine *ba*, și apoi o iau de-a capul. Așa nu se pot stabili relații economice serioase. Mareșalul Antonescu e singura firmă de Guvern posibilă în România, în vremurile acestea — o recunoaștem și-l susținem cu toată energia, dar politica sa economică și personalul său economic sunt o adevărată nenorocire..." O gândim și o spunem cu toții, dar degeaba... Dl Mareșal știe toate, și rezolvă toate și nu vrea pe lângă domnia sa decât slugi plecate...

———

Lumea noastră industrială este foarte agitată și din cauza unui nou proiect de lege ce se discută în momentul de față de reprezentanții Guvernului cu ai U.G.I.R.-ului. E vorba să se ceară pe fiecare factură specificarea prețului materiei prime, a mâinii de lucru, a spezelor de administrație! Ca să se limiteze beneficiile de război!!! Ar fi paralizia complectă a producției, înecată în vrafuri de hârtie (de unde să se mai ia și hârtia) și pierdută în calcule și socoteli nefârșite! Până unde ne va duce prostia fanteziștilor ce ne conduc țara și o dau de râpă?

———

Sâmbătă 30 mai. Începem să ne lămurim, și noi cei neinițiați, despre rostul bătăliilor de la Kerci și Harkov. Timoșenko a vrut să dea o lovitură, înainte de începerea ofensivei germane, să dezarticuleze frontul nemțesc, să recucerească o bună parte din Ucraina (mai ales bazinul Donețului) și să inaugureze astfel campania anului 1942 printr-o mare victorie rusească. În acest scop a conceput un plan bine chibzuit, dar a cărui executare a dat greș. Două armate compacte, înzestrate cu tot armamentul necesar, cu cele mai moderne tancuri și tunuri, trebuia să atace, una pe la sud pornind de la Kerci, alta de la nord în direcția Harkovului. În acest scop, Peninsula Kerci a fost întesată de trupe și de material, în tot cursul iernii — trupe și material aduse pe marea înghețată. Așa se explică enorma îngrămădire de forțe, care nu era destinată unei apărări a Kerci-ului, ci unei ofensive. Așa se explică enormele pierderi suferite de ruși, care n-au mai putut evacua forțele lor — după împlinirea dezastrului — marea fiind dezghețată și flota de transport

sovietică redusă la extrem. Nemții aflând de planul lui Timoșenko (întâi cucerirea Crimeei, apoi atac fulgerător în direcția liniei Odessa – Dniepropetrovsk), și spațiul din Crimeea nepermițându-le manevra obișnuită de retragere pentru formarea unei pungi în care să se prindă adversarul, au atacat ei întâi, și ce s-a întâmplat apoi se știe... La Harkov, unde spațiul nu le lipsea, nemții au lăsat pe ruși să atace, i-au respins pe două treimi din front iar pe o treime i-au lăsat să înainteze și le-au prins trei armate în pungă...

Interesant de subliniat este că atât luptele de la Kerci, cât și cele de la Harkov *au fost date de nemți numai cu trupele care au ținut frontul toată iarna. Armata nouă de șoc, destinată ofensivei germane, n-a intrat în nici o unitate în foc, și stă intactă și gata să pornească la ordinul ce-l va primi.* La Kerci, fiindcă efortul cerut a fost mai mare s-au întrebuințat însă și câteva arme din noul armament...

După Comunicatul german de ieri, bătălia de la Harkov e considerată ca sfârșită. Continuă curățirea pungii; numărul prizonierilor și al materialului capturat e în continuă creștere — cifre nu se vor da decât la sfârșitul operațiunii. Încercări disperate ale rușilor de contraatac au dat greș.

Pe partea centrală a frontului, operațiuni secundare, toate din inițiativa germanilor și încununate cu succes. Rectificări de front în vederea ofensivei generale...

În Oceanul Înghețat marele convoi american hărțuit de aviația și de submarinele germane, încă de la 25 mai, a mai pierdut un număr de vase. Totalul tonajului înecat se urcă acum la 114 000 tone...

La Sevastopol continuă bombardamentul, zi și noapte.

În Cirenaica a început la 27 mai o ofensivă germano-italiană. Știrile sunt contradictorii. Puterile Axei pretind că ofensiva se desfășoară în favoarea lor — dar englezii afirmă că au respins atacurile, cu mari pierderi pentru inamic. Nu e de închipuit cum se pot lupta oamenii pe căldura ce trebuie să domnească deja în acele regiuni deșertice, sub arșița soarelui!

Japonezii înaintează în China și strâng armatele lui Ciang-Kai-Shek, din toate părțile. Un general chinez s-ar fi predat cu 10 000 de oameni, inamicului...

Pe toate mările, scufundările vaselor anglo-americane se țin în șir...

———

Subhas Chandra Bose, unul din șefii naționaliști din Indii, a fost primit într-o lungă audiență de Hitler, în prezența lui Ribbentrop... Acum câteva săptămâni, Bose agita lumea pe Valea Gangelui... Avionul e o extraordinară invenție! Pe unde o fi trecut răzvrătitul?

Întâlnit ieri pe Paul Zănescu, sosit în concediu de pe front, de pe lângă Taganrog. Povesteşte lucruri bune, foarte bune chiar. Moralul trupelor este excelent, al trupelor noastre ca şi al trupelor germane. Nemţii vorbesc fără sfială de iarna viitoare de petrecut pe Volga sau la Urali, şi cu toate suferinţele teribilei ierni trecute, nu par deloc impresionaţi de asemenea perspective. Încrederea în victorie e absolută pe front. Ruşii, judecaţi după prizonieri, se arată abătuţi, nemâncaţi, descurajaţi... Ai noştri au mâncare bună şi tot ce le trebuie. Populaţia, în dosul frontului, paşnică şi mulţumită. Agenţii comunişti şi paraşutişti lăsaţi să cadă zilnic, nu parvin să agite pe nimeni. Contra lor se duce de altmintreli luptă de exterminare... Dar vin într-una!

Zănescu afirmă şi el că campania de iarnă a nemţilor va rămâne în analele istoriei ca cea mai iscusită din câte se cunosc. *Cu oameni foarte puţini*, s-au ţinut ruşii în respect. Nici un soldat german n-a stat în tranşee; au fost toţi şi tot timpul cantonaţi. Posturi de veghe, ce se schimbau din ceas în ceas, dau alarma când inamicul încerca să atace. Dacă atacul era slab, nemţii săreau şi-l respingeau; dacă forţele sovietice se prezentau mai compacte, nemţii se retrăgeau cu câţiva kilometri şi ruşii se poticneau de greutăţile vremii şi ale drumurilor... S-a întâmplat — chiar în Crimeea — de mai multe ori, ca frigul să fie atât de intens, încât armele *nu pocneau*; îngheţase uleiul cu care erau unse! Zănescu povesteşte un incident petrecut în Crimeea, care a contribuit la crearea reputaţiei soldatului român de specialist al baionetei. Pornite să oprească un atac rusesc, forţe germane şi româneşti, ajunse la contact cu inamicul au început să tragă — dar armele lor n-au luat foc. N-au luat nici ale ruşilor... Atunci au început să se înjure, de o parte şi de alta şi să se someze să se predea! Văzând că armele nu iau foc, un ţigan a strigat din rândurile româneşti: „La baionetă!“ Şi s-au luat toţi după el. Ruşii s-au predat imediat, şi astfel s-a creat legenda „baionetei române“!

Frigul a fost atât de îngrozitor astă iarnă, încât soldaţii în marş trebuiau *să-şi frece încontinuu ochii, căci li se lipeau pleoapele prin îngheţ*... Dar toate aceste suferinţe au fost uitate, şi avântul oamenilor a rămas neştirbit... Admirabili băieţi, demni de toată recunoştinţa noastră!

Gh. Brătianu a fost ales membru al Academiei Române în locul lui Iorga... Băiat bun şi bine crescut, a scris şi câteva plachete istorice, onorabilă garnitură la numele său. Putea Academia să aleagă mai prost. S-a conformat încă o dată vechilor sale tradiţii... Un om smerit în locul fenomenalului agitat care şi-a răscumpărat toate păcatele prin moartea lui de martir...

Un comunicat ne informează că Mareşalul Antonescu a întreprins o campanie împotriva proxenetelor: Maria Cişmaş şi Miţa Ghiorghiu au fost trimise în lagăr, şi trecute totdeodată la nemurire... Şi se vor urmări şi prostituatele! Probabil că acestea vor fi trimise nu în lagăr, ci la Radio!

Dl Jung, „primarele“ Vienei se plimbă prin Bucureşti, vizitează instituţii, depune coroane pe morminte şi cărţi de vizită la cei vii — dar nebăgat de nimeni în seamă... Unde sunt vremurile lui Lueger! Dar departe griva de iepure...

Aflu prin generalii noştri că planul de campanie german de iarnă se datoreşte exclusiv lui Hitler. Generalii germani voiau să continue ofensiva şi iarna!!! Hitler s-a opus, şi a conceput planul cantonamentelor şi al mişcărilor elastice, înapoi şi înainte... Soldaţii germani sunt în curent cu această iniţiativă a Führerului, şi legăturile lor sufleteşti cu „Şeful“ s-au întărit şi mai mult...

Regimul acesta are toate îndrăznelile. N-a fost regim în România sub care să se fi batjocorit dreaptatea în aşa măsură, şi iată că ieri dl Ică s-a dedat în numele Guvernului, la un act de proslăvire a „Justiţiei“, cu totul neaşteptat. Ca să-şi exprime respectul faţă de „reprezentanţii legalităţii“, dl Mareşal a decorat întreaga Curte de Casaţie, de la prim-preşedinte până la cel din urmă consilier — şi dl Ică a remis ieri cu mare alai înalţilor magistraţi decretele respective. Primit cu alai la intrarea Palatului de Justiţie de către prim-preşedinţii Tribunalului şi Curţii de Apel precum şi de şefii Parchetelor acestor instanţe, dl Ică Scârbă Mică a fost introdus în cabinetul primului preşedinte al Curţii de Casaţie, care, l-a condus apoi în aula cea mare a Curţii, unde toţi consilierii Casaţiei cu preşedinţii de secţii în frunte, îl aşteptau. Toţi magistraţii erau în robă şi tocă pe cap. Dl Ică a stercorat o cuvântare proastă ca de obicei, dar scurtă. N-a pomenit de „popas“ nici de „catapeteasmă“ dar a găsit „fruntea de justiţie a ţării“... Tot discursul său a fost o banală apologie a justiţiei, a dreptăţii, a legalităţii şi a celor ce aplică legile cu dârzenie şi independenţă... A lămurit de asemenea că decorând întreaga Casaţie, Mareşalul şi Guvernul au vrut să onoreze Justiţia Ţării în persoana celor care sunt reprezentanţii ei cei mai înalţi... Şi a periat în special pe „neîntrecutul“(?) prim-preşedinte Lupu...

Acesta a mulțumit, sobru și rece, pentru „neobișnuita“ cinstire adusă Curții; a mulțumit protocolar, Majestății Sale Regelui pentru aprobarea decorărilor și d-lui Cancelar al Ordinelor pentru propunerile făcute... De unde Scârbă Mică începuse cuvântarea sa prin „Mareșalul Antonescu“ — Lupu n-a pomenit numele Conducătorului decât la sfârșit, rugând pe dl președinte al Consiliului să-i transmită omagiile Înaltei Curți...

Dacă din cuvântarea lui Ică rezultă că d-sa a uitat omorurile nesfârșite, crucificările, spolierile, arestările samavolnice, torturile morale care însăilează drumul regimului Antonescu — rezultă tot atât de limpede din răceala cuvântării lui Lupu, că Justiția, adevărata Justiție a Țării Românești, nu le-a uitat!

Ică și-a pronunțat discursul în picioare — Lupu așezat în fotoliul său. S-a adoptat protocolul francez, după care, „la magistrature assise“ nu se scoală niciodată de pe scaun, nici în fața Șefului Statului... Numai reprezentanții Parchetului, „la magistrature debout“, vorbesc în picioare...

S-a remarcat absența ministrului Justiției, de la această ceremonie...

———

Dl Ică a ajuns celebru până în Sicilia; principala foaie locală din frumoasa insulă, *Giornale di Sicilia* publică un lung și searbăd articol (bineînțeles pe gratis!) intitulat: „Italia și România în gândirea (!!!) și scrierile lui Mihai Antonescu“! Cu multă osteneală s-ar mai putea da de scrierile lui Mihai Antonescu, ieșite din accesele sale de logoree, dar ce-o fi „gândirea“ d-lui Ică?

———

Mi se spune că Comisia pentru Controlul Averilor a încheiat ancheta privitoare la Mirto printr-o constatare de *nejustificare* pentru 85 milioane lei... Frumușel! Dar de ce numai Mirto și nu și [D. R.] Ioanițescu, de pildă? De asemenea se zice că și Mihai Popovici ar fi prins cu 50 000 dolari nejustificați, depuși la Anvers... Dar cu cele 45 milioane de franci depuși la Paris, cum a rămas? Nu s-a descoperit nimic? Eu am dat notița lui Carol al II-lea în 1932, așa cum mi-o trimisese Finaly.

Pe [Mihail] Ghelmegeanu l-a judecat Comisia Prezidențială, și l-a achitat.

———

Duminică 31 mai. „Der schöne Monat Mai“ se duce dracului, cu seceta lui care ne-a curățat! Ducă-se! Poate că iunie să ne sosească cu o ploaie salvatoare!

Comunicatul german ieri ne vestește că marea bătălie de la Harkov s-a terminat... E o strălucită victorie, nu cea mai mare de pe frontul de răsărit cum s-a spus — și cu atât mai puțin cea mai de seamă din istorie — dar o victorie de seama celor înregistrate anul trecut și care au asigurat înaintarea forțelor germane până în inima Rusiei. Strategic, însemnătatea ei este subliniată prin faptul că a dezarticulat și prăbușit cele mai bune trupe sovietice în preajma marii ofensive germane care găsește acum în fața ei terenul oarecum netezit. În bătălia de la Harkov au fost nimicite armatele 6, 9 și 57 sovietice. Aceste armate se compuneau din 20 divizii de infanterie, 7 divizii de cavalerie și 14 brigade blindate. Până ieri, nemții au adunat 240 000 prizonieri, 1 249 care de asalt, 2 016 tunuri, 538 avioane și un imens material mărunt. Rușii au pier-dut astfel, la Kerci și la Harkov 400 000 de prizonieri — cu morți și cu răniți prin urmare peste 800 000 de oameni, elita trupelor care le-au mai rămas...

La luptele de la Harkov au luat o parte însemnată și trupe române: un Corp de armată comandat de generalul [Corneliu] Dragalina. Putem fi mândri, căci Comunicatul german care pomenește numai în treacăt cooperarea unor grupuri italiene, slovace și ungare, insistă asupra contribuției Corpului de armată român *în toate fazele bătăliei*, și citează numele lui Dragalina, singurul general străin menționat alături de colonelul-general Von Kleist (comandantul armatei din acel sector al frontului Von Bock), de generalul de care blindate Paulus, de generalii de aviație Löhr și Pflugbeil. E o nepieritarea cinste pentru armatele noastre...

Rușii și englezii caută să scadă importanța victoriilor germane de la Kerci și de la Harkov prin știri neexacte. Ei pretind pe de o parte că Timoșenko și-a putut salva trupele (frumoasă victorie!) pe de alta că nemții au suferit pierderi enorme și că avântul ofensivei lor a fost oprit!!!! Or din toate izvoarele *noastre* aflăm că pierderile germane, ca și cele române, au fost neînsemnate, că ale rușilor au fost enorme și că „de avântul ofensivei germane“ nu poate fi vorba, fiindcă nici o unitate din cele destinate acestei ofensive n-a luat parte la lupte — fără să mai insistăm asupra faptului că victorii ca cele repurtate la Kerci și la Harkov nu opresc un avânt, ci îl întăresc...

Se poate acum spune că tranziția de la războiul de poziții la cel de mișcare s-a săvârșit în condiții extrem de favorabile pentru Comandamentul german și putem aștepta cu deplină încredere desfășurarea campaniei anului 1942...

În Africa, luptele sunt încă în curs. Atât ne spune Comunicatul german. Cel italian adaugă că succesul e de partea Axei, dar că englezii se apără cu înverșunare, *„și că presiunea italo-germană întâmpină mari rezistențe“*... În câteva zile vom fi lămuriți și asupta acestor lupte...

Avioane britanice au atacat din nou împrejurimile Parisului: 40 de morți, vreo 100 de răniți și 4 avioane inamice doborâte.

———

Hitler a ținut sâmbătă o călduroasă cuvântare, la Palatul Sporturilor din Berlin, cu prilejul jurământului a 10 000 de noi sublocotenenți... Între altele Führerul a reamintit *că tradiția armatei germane nu este de a sărbători victorii ci de a învinge dificultăți...* Mândră deviză, și pe deplin meritată!

———

Dansatorul Ciano a făcut un lung expozeu asupra politicii externe italiene, în fața comisiunilor Senatului, cu prilejul examinării bugetului Ministerului Afacerilor Străine. Dansatorul ginere a explicat succesele politicii italiene, de la începutul războiului și până azi, și n-a omis rectificările granițelor României, în favoarea Ungariei și a Bulgariei... Bestia s-a răzbunat împotriva noastră, fiindcă nu i-am primit vizita, și a sfârșit prin a trimite salutul său celor 3 armate care se bat (italiană, germană și japoneză), ca și cum noi românii nu ne-am bate, și nițel mai altfel ca macaronarii!

———

Se vede că Heydrich, zbirul de la Praga a fost totuși rănit destul de serios, căci a fost înlocuit ca Protektor-Stellvertreter, prin alt hingher al lui Himmler, Obergruppenführerul și general Oberst S.S.[1] Dalnege... O să plătească cehii scump velitatea lor de eliberare...

———

Pandit Nehru, naționalistul indian, poftit a doua oară în Statele Unite de Roosevelt, a refizat din nou. Bose, cel primit în audiență de Führer, vine tocmai din Bangkok, unde se refugiase de frica Poliției engleze care-l urmărea fiindcă propovăduise răscoala indienilor în armată... Cum, și pe unde a putut străbate Bose până în Germania, rămâne un mister — pentru cei care nu știu!

———

Signorino Quaranta, micul Quaranta zis și Conte di Zurlino, a fost achitat de către Tribunalul corecțional (afacerea Petcu, învinuire de

[1] În Corpul S.S. (Schutz-Scharren), condus de Himmler (uniformele negre), adevărată armată alături de cea adevărată, se dau aceleași grade, da pe alte baze și criterii, ca în armata adevărată. De altmintreli S.S. (mai bine de 400 000 oameni) au luat parte ativ de la începutul războiului, pe toate fronturile, și s-au distins pretutindeni prin ferocitatea lor.

bani escrocați pentru o intervenție). A fost achitat de orice vină (așa zice sentința) din lipsă de probe. Rămân însă o sumă de suspiciuni pe umerii onorabilului conte, care ar face mai bine să se înapoieze la Napoli... unde „canzonetta" îl așteaptă...

———

Sergiu Lecca, atașatul nostru de presă la Lisabona, în treacăt prin București, mi-a adus o cutie de excelente țigări (Hoyos de Monterey!) și a venit să-mi povestească. În Portugalia viața e delicioasă: nu duc nici o lipsă. E și ceai, și cafea, și carne, și pâine, și postav, și piele, și pânză — dar nu e voie să se exporte nimic. Lisabona a ajuns un mare „clearing" între cele două grupuri de puteri beligerante. Comunicațiile sunt facile, mai facile cu America decât cu Anglia sau cu Germania...

În Portugalia toată lumea e convinsă că până la sfârșit America și Anglia, mai ales America, vor învinge. Victoriile nemților împotriva rușilor, bucură. Chiar Statele Unite sunt încântate, căci americanii nu pot suferi pe sovietici și doresc înfrângerea lor. Ca ajutoare, nu le trimit mai nimic, sub pretext de lipsă de navlu — iar politicește, îi țin la distanță. Când Stalin a cerut făgăduiala (puțin după intrarea Rusiei în război) aliaților săi, că, în caz de victorie, se va atribui Sovietelor Varșovia, Lembergul, *Basarabia, Moldova, Constanța și Burgas* — Anglia a fost gata să cedeze și numai Roosevelt a oprit negocierile declarând că aceste chestiuni *se vor hotărî la pace.* Roosevelt nu vrea ca Rusia comunistă să se apropie de centrul Europei. Pentru Statele mici, Roosevelt e de părere că trebuie să fie tratate după purtarea lor în război... Năzbâtii! *Vor fi tratate după interesele celor mari, ca întotdeauna...* Noi, românii avem o foarte bună presă înAmerica. Americanii și Roosevelt au fost bine impresionați de politețea cu care am tratat Misiunile americane și pe supușii americani la plecarea lor. Pentru o dată au fost și Antoneștii bine inspirați punându-le la dispoziție trenuri speciale și mâncare bună... Și apoi americanii nu sunt deloc supărați că ne batem cu sovieticii, se prefac numai!

Și Anglia a mai slăbit-o cu muscalii. Nu mai trimite nici la lucru mare, și caută să recupereze ce a trimis pentru înarmarea câtorva divizii de polonezi liberi, care le organizează în Caucaz. Se zice că îndată ce aceste divizii vor fi înarmate, englezii le vor transporta în Iran, spre a libera propriile lor trupe. Pe chestiunile orientale (din Europa), generalul polonez Sikorski are mare trecere la Londra. El a jucat un rol important în negocierile dintre Anglia și Soviete, și în bună parte și lui se datorește că Guvernul din Londra n-a promis celui din Moscova Basarabia, Moldova și Constanța...

Regele Carol al II-lea e tot lângă orașul Mexic, într-o vilă, cu dama [Elena Lupescu] și cu Urdăreanu. Situația lui politică s-a mai ameliorat, de când fostul guvernator al Bermudelor s-a înapoiat la Londra și a spus că fostul nostru rege este un om foarte inteligent, un adevărat om de Stat, și că n-ar trebui neglijat... De atunci, ex-Regele primește regulat, de 2 ori pe săptămână, vizita miniștrilor Angliei și Statelor Unite la Mexico...

[Ion] Pangal are o situație excepțională la Lisabona. E prieten intim și cu ministrul Germaniei și cu ministrul Angliei, și amândoi au cea mai perfectă încredere într-însul. E foarte bine văzut și de autoritățile por-tugheze și de membrii Guvernului până la generalul Carmona. Cu un cuvânt, Pangal *joacă rol* la Lisabona, și Lecca e de părere că ar trebui întrebuințat de Guvernul nostru, cu tot ponosul Masoneriei lui! Lecca va interveni pe lângă Guvern ca Pangal să fie numit, spre pildă, repre-zentantul Crucii Roșii (informațiile privitoare la prizonieri) sau așa ceva. Și Regele Carol îl cheamă cu insistență în America. Lecca îmi a-rată o telegramă a lui Carol (probabil că Pangal i-a dat-o în acest scop) prin care fostul Rege felicită de Paște pe prietenul nostru și afirmă că prezența sa este indispensabilă[1] pe lângă dânsul... Pangal a consultat pe ministrul Angliei, și după sfaturile acestuia a refuzat invitația...

Numai cu banii o duce prietenul Pangal prost: îl întreține Schein, și face datorii... Așa îmi închipuisem și eu... Și prietenul Mișu Demetrescu e la Lisabona — venit de la Madrid, să facă afaceri! Bineînțeles, n-a izbutit până acum nici una!

Luni 1 iunie. Lui Dumnezeu i s-a făcut milă de noi: iunie a venit cu ploaie, de ieri seara plouă, cu întreruperi — dar a plouat binișor. O fi plouat și pe la noi? Știu că a plouat spre nord până dincolo de Brașov, căci au sosit prieteni de acolo aseară și au venit cu automobilul tot pe ploaie...

Și cum să nu devii superstițios? După cererea oamenilor de la Afumați, moaștele lui Sfântul Dumitru au fost scoase și duse ieri după amiază cu automobilul *Universului* (!!!) pe câmp. Și cum au sosit la Călțunești, a început să plouă! *Universul* a mai găsit un mijloc de reclamă demn de regretatul Cazzavilan!

---

[1] Probabil ca să intervie pe lângă Cowles și masonii lui, să-i dea drumul în Statele Unite și în Canada...

Bolșevicii au lăsat în urma lor cu prilejul succesivelor lor retrageri din anul trecut, partizani înarmați, cu misiunea să tulbure spatele frontului german. Au mai lăsat apoi și parașutiști. Toți acești „misionari“ au constituit bande, destul de supărătoare ca să hotărască pe nemți să le suprime. Ceea ce s-a făcut, în mare parte cu ajutorul trupelor ungurești care și-au găsit astfel o întrebuințare polițienească demnă de ele... Comunicatul german anunță că în aceste lupte au pierit 4 300 de bolșevici și s-au capturat 21 de tunuri, 97 de mitraliere sau aruncătoare de grenade și o mare cantitate de arme ușoare și de muniții.

Pe front, în sectoarele de la Centru și de la Nord, atacurile locale germane continuă cu succes.

Ziarele din Berlin continuă să comenteze victoria de la Harkov, și precizează că calificativul de „cea mai mare bătălie dată până acum“ trebuie înțeles în sensul că a fost cea mai mare bătălie *motorizată* văzută până acum. S-au înfruntat motorizatele rusești cu cele germane și superioritatea strivitoare a celor din urmă s-a dovedit... Comunicate speciale dau lista diviziilor și brigăzilor sovietice, cu numerele lor, scoase din luptă la Harkov, fie că au fost capturate, fie că au fost distruse... Numărul purtat de unele din aceste divizii, de la 360 în sus, arată ce masă enormă de oameni au mobilizat Sovietele... Mulți, dar proști!

În Atlantic, submarinele germane au mai scufundat 22 de vapoare cu o deplasare de 106 800 tone. În total, în luna mai, au fost scufundate 170 vase cu o deplasare de 924 000 tone...

În schimb, englezii au bombardat masiv regiunea de nord-vest a împrejurimilor Parisului și Colonia. La Paris au fost morți mulți și răniți și mai mulți. Într-o singură comună ar fi fost dărâmate peste 200 de case...

La Colonia, se vorbea ieri seară de un atac înfăptuit cu 1 000 de avioane. Cifra pare exagerată, dar trebuie să fi fost multe, deoarece Comunicatul german dă 36 de avioane engleze doborâte. Nemții protestează împotriva acestui „atac de teroare“ îndreptate împotriva populației pașnice — și mărturisesc pagube mari — mai multe biserici și spitale incendiate, bineînțeles — și morți mulți.

La Paris, Laval s-a transportat la fața dezastrului și îndrumează acțiunea de salvare. Din avioanele care au atacat, 6 au fost doborâte, unul a căzut în Sena. La Paris nu se mai bucură nimeni, cum s-a întâmplat cu prilejul primului atac britanic, și lumea, dimpotrivă lumea e consternată și indignată. Mai bine așa...

În Afrika lupta continuă, spune laconic Comunicatul german... Cel italian dă 2 000 de prizonieri englezi, 343 de care de asalt distruse sau capturate, 21 de automobile blindate, 53 de tunuri și peste 200 de

autovehicule distruse şi ele. Ştirile italieneşti trebuie întotdeauna primite cu rezerve. În câteva zile vom fi lămuriţi...

Japonezii şi-au concentrat toate eforturile în China, unde armata lui Ciang-Kai-Shek e din ce în ce mai strânsă în cleşte. Vom avea probabil în curând veşti mai precise şi mai decisive cu privire la rezultatele obţinute...

———

Consiliul de Patronaj şi-a inaugurat activitatea rurală, începând cu judeţul Vlaşca. A organizat primul său centru de activitate în comuna Bucşani, cu alaiul obişnuit. Până acum, în oraşe, Consiliul de Patronaj s-a manifestat numai prin stoarcere de bani de la bogat şi de la sărac; afară de automobilele „damelor" din comitete nu s-a văzut nimic din activitatea acestei privilegiate instituţii... Poate se va vedea ceva prin sate, dar mă îndoiesc, dată fiind *calitatea* personalului întrebuinţat.

Dacă regimul actual şi-ar pune firmă, ar trebui să o intituleze „La trei curve şi doi nebuni"... Nu o spun eu; o spunea ieri un om foarte tihnit, care în viaţa lui n-a înjurat pe nimeni, dar pe care abuzurile „bandei" l-au scos din sărite.

———

Marţi 2 iunie. A mai plouat bine şi azi-noapte. A plouat şi la Breasta! A plouat în toată ţara — afară de Râmnicu-Sărat, Brăila şi estul Ialomiţei... În fine! Nu va fi belşug. dar nu vom muri de foame...

———

Între sâmbătă seara orele 23 şi duminică la amiază, Observatorul din Bucureşti a înregistrat 7 cutremure, din care unul tare. N-am simţit nici unul... Epicentrul la circa 800 de kilometri.

———

Universitatea din Cluj, refugiată la Sibiu, a organizat mari serbări patriotice alaltăieri, duminică. În cinstea lui Andrei Şaguna, şi pentru comemorarea vremurilor marelui mitropolit. În aprilie, aceeaşi Universitate organizase cu acelaşi avânt comemorarea lui Gh. Lazăr. Aceste iniţiative sunt excelente pentru galvanizarea opiniei publice şi menţinerea revendicărilor noastre asupra întregului Ardeal. Măreaţa manifestare s-a desfăşurat duminică la Sibiu şi la Răşinari, unde este îngropat Şaguna. Păcat că această serbare curat românească a fost spurcată prin prezenţa cioclului Ică, care n-a stercorat mai puţin de cinci discursuri...

Am avut curajul să citesc 4 din ele... o nenorocire! Hotărât, e un caz patologic! E de necrezut cum idei sănătoase pot fi pângărite prin logoreea unui caraghios care izbuteşte să facă dintr-o dramă sfântă o melodramă searbădă...

Totuşi, de reţinut o frază din primul din cele cinci discursuri: „Destinul nostru stă în mâna ostaşului nostru..." Adică cum, căci e vorba de Ardeal; adică dl Mareşal nu-l mai „are în buzunar" cum se lăudase la una din înapoierile sale de la Hitler? Gravă mărturisire...

După ce dl Ică „a scăldat năframa leagănului suferinţelor noastre (Ardealul) în lacrămile Carpaţilor" — sau aşa ceva, a vorbit şi mitropolitul Bălan, dând la iveală o neaşteptată slugărnicie faţă de avortonul regimului... Pfui! Au mai vorbit şi alţii; discursurile n-au avut mare însemnătate — impunătoare a fost însă coaliţia voinţelor româneşti care s-a manifestat o dată mai mult, mai presus de toate nenorocirile în care ne zbatem...

Dl Ică a mai născocit una bună: a cerut decanilor Facultăţilor numele celor mai merituoşi studenţi, *ca să-i decoreze ca şefi de promoţii* (!!!) şi să recompenseze astfel „munca lor pe terenul cultural" şi „să aducă un omagiu cărturarilor" (!!!) după cum a adus altul „Justiţiei", decorând în numele Guvernului, întreaga Curte de Casaţie! Rectorul Haţeganu şi decanii, care fusese decoraţi cu un moment mai înainte, s-au uitat chiorâş unii la alţii, şi... au aplaudat geniala iniţiativă!

Regimul acesta nu e numai un regim de proşti, de nebuni şi de făţarnici, mai e şi un regim de caraghioşi!

Şi unde vor ei să ajungă, adică la cucerirea simpatiilor maselor, tot nu vor ajunge!

———

Pe frontul din Rusia, acalmie, de trei zile mici iniţiative germane, săvârşite cu succes. Atacul german la Kalinin, anunţat de englezi ca respins de sovietici este dezminţit de nemţi, care afirmă că nici ei, nici ruşii n-au mişcat în acea regiune. Acalmie — dar probabil că se pregăteşte ceva căci Mareşalul Antonescu a plecat pe front, pentru 12 zile... Poate că va începe faimoasa mare ofensivă...

Englezii mărturisesc că au pierdut 44 de avioane la atacul oraşului Köln, dar adaugă că aceste pierderi constituie 4% din numărul aparatelor care au luat parte la luptă — ceea ce ar confirma că au fost 1 000... La Berlin se declară că o asemenea cifră e de domeniul fanteziei, şi că numărul avioanelor apărute asupra Köln-ului n-a trecut suta; prin urmare jumătate din ele au fost doborâte... În tot cazul distrugerile au fost considerabile şi nemţii publică fotografii şi descrieri ale monumentelor istorice dărâmate... Morţi se zice că ar fi fost puţini...

Ca represalii, numeroase escadrile germane au bombardat orașul Canterbury, rezidența Primatului Angliei. Distrugerile au fost și aici teribile, pe aceeași scară ca la Köln... Și frumoasa catedrală, fala englezilor, ar fi fost atinsă. După cum se vede, popoarele cele mai civilizate ale Europei au căzut în stare de barbarie...

După comunicatele engleze, 29 000 tineri piloți canadieni și americani sunt gata pregătiți și au început să sosească în Anglia. Cu toate ironiile presei, în Germania începe să fie neliniște față de puternicele atacuri aeriene britanice... Dacă vor începe și nemții să bată orașele din Anglia cu noile lor bombe, praf se va alege și de o țară și de alta!

În Marmarica, luptele continuă. Știrile sunt tot nelămurite. Și Comunicatul german de ieri confirmă cifrele de prizonieri și de armament distrus sau capturat, date de italieni... Totuși!

În China, japonezii refulează continuu pe chinezi... Telegramele sunt pline de nume de localități necunoscute, greu de găsit pe hartă. Rezultatele definitive nu pot întârzia.

———

La Paris, comuniștii au năvălit ăntr-un mare magazin și au început să împartă marfa... Chemați în ajutor de patronul prăvăliei, mai mulți agenți de Poliție au încercat să pună ordine, dar comuniștii au tras focuri de revolver și au ucis doi agenți... Asupra unui comunist arestat s-au găsit documente foarte compromițătoare. Un mare proces în perspectivă...

Comunismul înfrânt pe frontul rusesc, ridică capul pretutindeni...

La Paris, au mai ars și marile magazine „Printemps“ (boulevard Hausmann). E o specialitate a acestor magazine, care au mai ars o dată, acum vreo 60 de ani, sau mai mult... Poate să fie și o metodă de a ieși din încurcături, căci aceste magazine n-au făcut niciodată afaceri bune...

———

Direcțiunea Generală a Închisorilor a fost trecută, până la demobilizarea Armatei, de la Ministerul de Justiție la Ministerul de Interne... Adică pe tot timpul războiului. E mai la locul ei la Ministerul de Interne; ar trebui lăsată acolo...

———

În Cehia, domnește ordine — spun nemții... Ne reamintim fraza lui Gurko: L'odre rčgne ŕ Varsovie“, după masacrul polonezilor în 1848, dacă nu mă înșel...

———

Telegramele anunță că un Mare Duce Mihail a fost ucis în nordul Iranului de bolșevici... Care Mare Duce o fi, căci fratele Împăratului Nicolae a fost dat ca ucis încă de la începutul Revoluției rusești...

———

Un avion Messerschmidt, nou-nouț s-a prăbușit în strada Sabinelor (lângă antrepozite) și a căzut peste două căsuțe. Avionul și casele au luat foc. Pilotul și mecanicul avionului au fost uciși pe loc. Nu se cunoaște cauza accidentului. Unii spun că a fost un defect la motor — alții, că aviatorul a vrut să facă o acrobație deasupra casei iubitei lui și că a dat în nas... În tot cazul, nenorocită întâmplare...

———

Se zice că era cât pe aci să declarăm război Bulgariei... Un tanc petrolifer, „Sulina“ trimis spre Bosfor, a fost torpilat de un submarin sovietic, în apele bulgărești, deși însoțit de un aviz bulgar. Bulgarul a ordonat vasului „Sulina“ să înainteze cât se poate de încet, astfel încât atacul a fost înlesnit... S-a bănuit o complicitate comunistă, și a urmat o notă de protest românească destul de violentă...

Asemenea complicități între bulgari și ruși nu sunt excluse. Tocmai acum s-a terminat la Sofia un proces senzațional prin condamnarea la moarte a generalului Zaimov, fost inspector general al Artileriei, învinovățit că a predat Sovietelor planurile fortificațiilor de la Varna... E drept că în cursul procesului s-a dovedit că generalul Zaimov a luat parale de la ruși... Odată cu generalul au mai fost condamnați o serie de complici... Afacere urâtă și asta, și care pune în lumină legăturile comunismului care nu cunoaște granițe...

———

Miercuri 3 iunie. A plouat bine, bine de toto și la Breasta. A plouat ieri toată ziua și noaptea precedentă. Ne-a scăpat Dumnezeu de foamete și de sărăcie, căci a plouat pe aproape tot întinsul țării. Ultimele 3 zile au ridicat cu câteva miliarde de lei bilanțurile noastre pe anul 1942...

———

Pe frontul oriental pauză. Dar se vede că ne-a fost scris să nu ne bucurăm de victoriile zdrobitoare de la Kerci și Harkov: toată lumea e deprimată de veștile formidabilelor atacuri aeriene inaugurate de englezi împotriva marilor centre din Germania Occidentală. Ne întrebăm cu toții dacă nu cumva Germania se va poticni tocmai în pragul izbânzei împotriva Rusiei... În cercurile nemțești din București am putut

constatat ieri mare îngrijorare. Profeţia lui Cripps de acum doi ani[1], că „Anglia va copleşi Germania prin valuri nesfârşite de avioane“ — pare că s-a realizat. După ce Colonia a fost pe jumătate dărâmată printr-un atac a o mie de avioane, în noaptea de sâmbătă spre duminică, un alt atac, tot cu 1 000 de avioane (comunicatele engleze dau cifra exactă de 1 039 avioane) s-a desfăşurat asupra oraşului Essen. Comunicatele germane sunt foarte laconice şi se mărginesc a sublinia că 59 avioane britanice au fost doborâte... Dar copilăreasca stăruinţă pe care aceleaşi comunicate o pun în însumarea tuturor avioanelor britanice doborâte în ultimele opt zile pe toate fronturile, şi importanţa ce se dă cifrei de 585 unităţi distruse — dovedesc îngrijorarea ce se ascunde sub aparenţa indiferenţei pe care comunicările oficiale o afectează. Ce sunt însă 585 de avioane pe lângă cele 20 000 pe care *Radio Londra* le anunţă că sunt gata să pornească *şi că sunt destinate numai Germaniei...*

Natural că nici nemţii nu se lasă. După ce au bombardat Canterbury ca represalii pentru Colonia, au mai atacat o a doua oară acelaşi Canterbury (unde mai rămăsese de doborât!) şi au dărâmat oraşul Ipswitch[2] ca represalii pentru Essen... Despre pagubele de la Essen nu se dau amănunte, dar trebuie să fie enorme. Nemţii au instalat pe cât au putut uzinele lor *pe sub pământ*, dar enormele ateliere de la Essen n-au putut fi mutate toate, probabil, aşa încât englezii au mai găsit acolo ce arde şi ce distruge.

Nu ştim încă nimic despre modul cum se efectuează aceste atacuri masive, dar e aproape sigur că o mie de avioane nu pot ataca deodată, s-ar încurca între ele. E probabil că vin câte o sută, să zicem, în valuri succesive, toată noaptea. Din fiecare sută, ar fi vreo 20-30 avioane de bombardament *încadrate* de 70-80 avioane de vânătoare; oricâte avioane din acestea ar fi doborâte 10-15 avioane de bombardament tot trec şi ajung la ţintă. Şi chiar dacă un val întreg ar fi doborât (ceea ce nu e posibil), mai vin după el altele — *aşa încât un număr însemnat de avioane de bombardament nu poate fi împiedicat să-şi atingă obiectivul...*

Rezultatul: distrugerea barbară a celor mai cilizate oraşe, de o parte şi de alta... E îngrozitor...

Germanii posedă mult mai puţine avioane, acum, ca englezii în lupta dintre ei, fiindcă sunt siliţi să mobilizeze cele mai multe aparate pe frontul rusesc; dat fiind însă că drumul ce au de făcut e mult mai scurt (de pe coasta Franţei) avioanele lor pot lua mult mai multe bombe

[1] La trecerea sa prin Bucureşti.
[2] Capitala comitatului Suffolk, cu aproape 100 000 locuitori.

fiecare decât cele englezeşti. Specialiştii pretind că un avion german corespunde ca eficacitate de atac la zece avioane britanice. Pe de altă parte Anglia e mai uşor de bombardat ca Germania, oraşele ei fiind mai strânse pe o suprafaţă mult mai mică. Aşa încât, singura noastră nădejde e că represaliile germane vor pune pe englezi pe gânduri şi-i vor face să renunţe la distrugerile sistematice şi teroriste ale oraşelor germane... Altfel, zile grele se pregătesc pentru nemţi!

De pe frontul din Libia, ştiri tot nelămurite. Nemţii pretind că au încercuit un grup britanic, la sud de Tobruk, că au făcut 3 000 de prizonieri noi şi au luat sau au distrus 70 de tancuri şi 50 de tunuri. În total, de când a început ofensiva, englezii ar fi pierdut 451 de tancuri... Dar englezii afirmă şi ei că au distrus tot atâtea tancuri, că au luat tot atâţia prizonieri. De ambele părţi se neagă, în plus, afirmările adversarului... Un amiral de escadră englez a căzut cu un aeroplan şi a fost făcut prizonier; dar şi nemţii au pierdut pe comandantul carelor de asalt, generalul Gruewell, al doilea general în rang în armata germană din Libia, după Rommel... *Radio Londra* povesteşte că adus la Cairo (căci căzuse prizonier nu mort) generalul Gruewell a întrebat unde este hotelul Semiramin. „De ce?“ au întâmpinat ofiţeri englezi. „Fiindcă acolo trebuia să fie instalat comandamentul meu la 1 iunie...“ Eglezii fac mare haz de acest răspuns al generalului dezamăgit... Se zice că asupra lui Gruewell ar fi fost găsite documente importante şi că britanicii le-au folosit. Se zice... dar se zic atâtea!

Aflu că cu prilejul trecerii sale prin Bucureşti, ambasadorul japonez Oshima (de la Berlin) a informat *confidenţial* (!?) Guvernul nostru că Japonia va declara război Rusiei îndată ce va termina cu operaţiunile militare din sud, *sau cel puţin cu partea esenţială a lor...*

De ar termina mai iute! Confidenţa lui Oshima mi-a fost destăinuită de Ottulescu, om serios.

În Franţa, agitaţia comunistă nu se lasă. În câteva zile, atentat împotriva unor ofiţeri nemţi, irupţie într-o prăvălie centrală, ucidere a doi agenţi de Poliţie — şi ieri asasinarea lui Albert Clément, directorul foii *Cri du Peuple*, organul Partidului Popular de sub şefia lui Doriot. Clément a fost ucis ziua în amiaza mare, pe stradă, de către un biciclist care a dispărut după ce a comis fapta. A fost rănită şi d-na Clément. S-

a putut însemna numărul bicicletei... Înfrânți pe frontul rusesc, comuniștii devin tot mai îndrăzneți în țările de propagandă...

Mareșalul Mannerheim împlinește mâine 75 de ani. Cei mulți înainte!

Am ajuns și noi în rândul oamenilor cu vază. Ziarul berlinez *Der Angriff* publică un articol plin de laude la adresa generalului Dragalina „care s-a distins în bătălia de la Harkov, în fruntea gloriosului său Corp". Sunt chiar cuvintele ziarului german... La Roma, Regele-Împărat a vizitat expoziția anuală a Școlii Române, unde a fost primit de Lambrino, directorul, și de Grigorcea, ministrul... Cât s-au schimbat lucrurile într-un veac — și ne mai plângem!

Germania a semnat o convenție economică cu Turcia, și totodată i-a acordat un credit de 101 milioane mărci pentru a comanda armament, *imediat livrabil*. Această sumă reprezintă 25% din disponibilitățile bugetului turcesc pentru investiții militare... faptul că Germania dă armament Turciei *pentru apărarea sa*, e de importanță politică covârșitoare și dovedește cât a evoluat politica Guvernului de la Ankara. Negocierile lui Papen au durat un an de zile, dar le-a dus bine, și a ajuns la un rezultat. Turcia a fost pierdută pentru Anglia în ziua în care Londra a dat mâna cu Moscova... Turcii au o convenție cu englezii pe baza căreia sunt obligați să le dea *cromul* extras din minele Anatoliei. Această convenție expiră în 1943; *de la anul înainte turcii vor da nemților tot cromul lor...* Și mai semnificativ!

Încă una de necrezut: Puiu Dumitrescu, faimosul Puiu Dumitrescu al Regelui Carol al II-lea, a fost numit atașat de presă la Paris!!! Numit de Guvernul Antonescu! Poate fiindcă de doi ani Puiu Dumitrescu înjură cât poate pe fostul său stăpân și-l amenință cu palme? Dar ce morală e asta?

Atașat de presă — iar Pamfil Șeicaru, i-a mai dat și însărcinarea de corespondent al *Curentului*! În țara lui Hübsch, toate sunt posibile!

Se zice că în armata rusească tifosul face ravagii mari. O spune și medicul Diviziei 337 sovietice, căzut prizonier la Harkov, în mâinile

nemților. E foarte posibil, dată fiind hrana sau mai bine zis lipsa de hrană, în rândurile bolșevicilor! De i-ar putea curăți Dumnezeu pe toți!

Joi 4 iunie. Alaltăieri și ieri a căzut grindină prin foarte multe locuri. La sud-vest de București pe o linie ce merge de la Argeș spre Alexandria, a fost prăpăd. La Brânceni în Teleorman (linia Alexandria–Zimnicea), au căzut adevărate blocuri de gheață. Administratorul lui Vârvoreanu a cântărit unul de 300 grame... Noroc că n-a căzut pe holde, ci în mijlocul satului, pe șosea. Au fost totuși câțiva răniți...

Radio Moscova difuzează că un tren militar român a fost lovit în Ucraina de bombele unui avion sovietic și că ar fi fost 300 ofițeri și soldați uciși. Dar cum i-au numărat din zbor? La noi nu se spune nimic — dar tăcerea autorităților noastre nu înseamnă că n-a fost nimic, dimpotrivă...

În același ordin de știri tendențioase, *Radio Londra* anunță că bombardamentul de la Köln a pricinuit 20 000 morți! Nemții dau în schimb cifra de 200... Probabil că ambele cifre sunt inexacte.

Pe frontul rusesc, toate prevestec iminenta incepere a ofensivei germane. Pentru moment, pe sectoarele frontului de la nord de Harkov, operațiuni locale. Inițiativa și succesul, pretutindeni de partea nemților. Pe întreg frontul, rușii au pierdut de la 21 mai la 1 iunie — 610 avioane față de 53 avioane germane căzute.

În Africa, luptele continuă, tot nelămurite. Pare că germano-italienii au inițiativa, și că britanicii sunt pe defensivă. Nemții recunosc că luptele, duse aproape exclusiv de forțe blindate și de avioane, sunt grele. De o parte și de alta, materialul e din cel mai perfecționat, și adversarii își recunosc reciproc meritele tancurilor și avioanelor lor. Peste câteva zile se va lămuri situația și pe frontul din Libia; la Berlin sunt plini de nădejde.

Japonezii au ocupat toate insulele arhipelagului Solomon, și mai la sud-est de ele insula Tulagi, o importantă bază navală nord-americană. Ocupația acestor insule dovedește și ea, că după bătălia din Marea Coralilor, japonezii au rămas stăpâni pe situație. Acum forțele japoneze domină apele, toate, ce împresură Australia...

Statele Unite, care respinseseră de sus declarația noastră de război — ne declară acum ele război. Roosevelt a adresat Congresului un mesaj prin care cere recunoașterea stării de război între Statele Unite

pe de o parte şi România, Ungaria şi *Bulgaria* pe de alta. De ce Bulgaria, ţară neutră care nu e în război cu nimeni, nici n-a trimis trupe sau ajutoare pe nici un front? Probabil, că în crasa lor ignoranţă, americanii au confundat Bulgaria cu Slovacia!

———

Din Statele Unite ne vin ştiri interesante cu privire la războiul naval. Ziarul *New York Herald Tribune* recunoaşte în editorialul său că Statele Unite au pierdut bătălia Atlanticului. Revista *Fortune* precizează că ritmul scufundărilor germane a întrecut cele mai pesimiste socoteli americane — iar amiralul Land, delegatul general pentru construcţii navale în Statele Unite, a declarat într-un interviu recent că construcţiile de vase noi, în şantierele americane, sunt cu 30% în urma programului stabilit. Această inferioritate a realizărilor faţă de prevederi se datoreşte lipsei de lucrători calificaţi, lipsei de materii prime (datorită în mare parte tocmai scufundărilor masive germane), lipsei de coordonare între eforturile diferitelor categorii de şantiere şi în sfârşit întârzierii de livrare a uzinelor de maşinării şi motoare. Amiralul Land mai afirmă că decalajul între program şi realizări, în materie de construcţii navale, *va creşte mereu*. De aceeaşi părere e şi amiralul Vichery, un alt expert în construcţii navale — şi senatorul Mead, care, printr-o cuvântare ţinută în Senat se arată şi mai descurajat ca cei doi amirali specialişti...

Ştiri ca acestea sunt pentru noi o îmbărbătare...

———

Procesul din Ankara (atentatul Papen) a ajuns la pledoarii...

———

Cincisprezece reprezentanţi ai principalelor ziare din Italia sosesc azi în Bucureşti. Vin să încerce puţină „fraternitate"... Le va fi greu să şteargă efectul declaraţiilor zilnice filo-maghiare pe care politicienii italieni le fac... Şi mai e şi chestiunea Arbitrajului de la Viena...

Totuşi, ziarele — din ordin — publică azi dimineaţă articole ditirambice la adresa macaronarilor!

———

Max Aushnit a fost pus ieri în libertate, deşi revizuirea procesului său e încă în curs. Un act de dreptate. Eliberarea, sub cauţiune, s-a justificat prin faptul că Aushnit a făcut deja 2 ani închisoare, adică o treime din osândă...

Am avut astăzi o imorală satisfacţie morală. Victor Alboteanu, gazetarul lui Titeanu (şi şeful său de cabinet pe când era subsecretar de Stat la Propagandă) — Alboteanu care m-a înjurat trivial în gazetele şefului său (din ordinul lui Mitiţă Constantinescu transmis prin licheaua de Titeanu) a venit azi dimineaţă să mă roage să intervin pe lângă Orghidan să-i dea o slujbă la „Titan"... Alboteanu, laşat de Titeanu, a făcut şi 14 luni de puşcărie pentru falsificare de acte la Propagandă, falsificare comisă în complicitate cu zisul Titeanu, al cărui proces nu s-a terminat. Scârboasă mai e şi omenirea noastră! Alboteanu mi-a făcut impresia unui nenorocit şi i-am promis concursul meu... În viaţă, am dipreţuit totdeauna răzbunările, fiindcă insultele şi calomniile mi-au fost indiferente!

———

În Cehia pare că s-au petrecut lucruri serioase, pe care bineînţeles nu le cunoaştem. Berlinul pretinde că o adevărată mişcare revoluţionară a fost pusă la cale de cehii expatriaţi... Berlinul mai pretinde, că acum toate lucrurile s-au liniştit la Praga, şi în toată Boemia şi Moravia. *Cum* s-au liniştit, îşi dă seama oricine!

———

Dl Pogovlanic comunică din Zagreb că s-a împăcat cu o bună parte din croaţii răzvrătiţi ce luptau în bande — şi că oamenii s-au înapoiat la casele lor, liniştiţi, după ce au semnat un act de supunere faţă de noul regim... Ar fi bine să fie aşa, să se mai liniştească şi acea parta a Europei în plină fierbere de mai bine de un an...

———

În Anglia, grevele minerilor nu s-au potolit încă... Cu atât mai bine!

———

Dl Ică Scârbă Mică a fost cu alai la Batalionul de Gardă a Conducătorului, ca să distribuie decoraţii ofiţerilor şi soldaţilor. Cu acest prilej a ţinut 3 discursuri din care am citit începutul celui dintâi şi am avut norocul să cad asupra următoarei perle:

„O unitate de gardă este în principiu o unitate de strajă!" Taci moi!

———

Vineri 5 iunie. În aşteptarea ofensivei germane de pe frontul rusesc, focarele de luptă mai intensă, pe pământ, sunt în afară de Europa, în China şi în Libia. În aer, duelul continuă, teribil, în apusul Europei, între Anglia şi Germania.

Telegramele de ieri seară şi de azi dimineaţă ne aduc ştiri de noi atacuri masive aeriene asupra văii Ruhrului şi a regiunii Bremen. Englezii ar fi venit de astă dată cu 300 de avioane, numai. Deşi mărturisite, pierderile de oameni şi pagubele în material trebuie să fie mari... La rândul lor, nemţii au atacat cu forţe compacte regiunea de sud a Angliei, şi pretind că au distrus Baza Navală Poole...

Şi englezii şi germanii, luptă acum în aer cu aparate noi. Germanii au lansat tipurile „Focke-Wulf 190" şi „Messerschmidt 109", de vânătoare, caracterizate printr-o mare viteză, cu mult superioară celor mai repezi avioane britanice. Englezii au pus în linie tipul „Allround Aeroplane", avion de vânătoare mai puţin repede ca tipurile germane precizate dar de o extraordinară supleţe de manevră, recunoscută şi de germani. Aceştia pretind totuşi că noile lor avioane sunt superioare celor engleze, viteza lor enormă permiţându-le iniţiativa luptelor şi dându-le posibilitatea să scape în cazul când ar fi covârşite în luptă de forţe superioare. Şi ca dovadă de superioritatea lor, nemţii dau următoarele cifre: de la 21 mai la 1 iunie au doborât 318 avioane britanice şi n-au pierdut decât 51.

În China japonezii au concentrat toate forţele lor împotriva lui Ciang-Kai-Shek, care, nemaiputând fi ravitaliat nici de englezi, nici de americani, nici de ruşi se găseşte într-o situaţie din ce în ce mai critică. Japonezii înaintează concentric, spre Ciung-King, de la sud, de la est şi de la nord. În anii care au precedat războiul actual, japonezii au cucerit toată partea de nord a Chinei până la o linie ce trece mai la sud de Hanken şi de Shanghai. Acest vast teritoriu, în suprafaţă de 1 300 000 kilometri pătraţi cu o populaţie de circa 190 de milioane de suflete, n-a fost anexat nici Japoniei, nici Manciuko-ului — ci organizat într-un Stat independent, cu un Guvern chinezesc la Nanking, Guvern cu care Japonia a încheiat o convenţie politică, economică şi militară. De fapt, acest Stat chinezesc independent este sub protectoratul japonez.

China de Sud şi de Est, rămasă în afară de influenţa japoneză nu constituie un Stat unitar, ci se află descompusă în mai multe „stăpâniri" anarhice, ce se duşmănesc între ele şi printre care s-a ridicat, organizată, numai China lui Ciang-Kai-Shek. Japonezii nu se gândesc să cucerească această Chină haotică, imensitate de 5 700 000 kilometri pătraţi cu peste 300 milioane de suflete — ci numai să pună puţină ordine între generalii ce se războiesc şi să-şi deschidă un câmp de activitate economică... Greu va fi să răpună pe Ciang-Kai-Shek; cu ceilalţi va sfârşi repede...

În Libia luptele continuă... Comunicatele germane, şi până la un punct şi cele italiene, sunt sobre. De o parte şi de alta a frontului se pre-

tind succese: ieri, axiştii au anunţat distrugerea a două brigade britanice şi capturări de material şi de oameni, însemnate...

Am comis o nedreptate faţă de Statele Unite, acuzându-le ieri de ignoranţă, fiindcă au delarat război Bulgariei, *putere neutră ce nu se află în război cu nimeni*, şi socotind că au confundat Bulgaria cu Slovacia. Ignorant am fost eu, sau mai exact uituc. Căci Bulgaria, semnatară a Pactului Tripartit, a declarat, ea, război Statelor Unite, în decembrie trecut... Am pierdut din vedere acest gest fără consecinţe, şi nu mi-am dat seamă că Bulgaria, care n-a tras un foc de puşcă — e totuşi în război cu Statele Unite de şase luni!!! Trăim vremuri bemaipomenite, în care tragicul se împleteşte cu comicul...

Fac amendă onorabilă d-lui Roosevelt!

Heydrich a murit de pe urma rănilor sale... În Germania nu se face poporul ceh responsabil de acest asasinat, pus în întregime în sarcina englezilor şi a lui Beneş. E mai politic aşa... Nenorocitul de Hacha a trimis lui Hitler o telegramă de condoleanţe care va rămâne ca o pată în istoria poporului ceh... Are şi slugărnicia o limită, dincolo de care nici cei mai păcătoşi n-au trecut până acum.

Heydrich a fost un zbir de o îngrozitoare ferocitate. Aşa e şi succesorul său... O va păţi şi el.

Ciudată compensaţie: cam în acelaşi timp cu Heydrich, a căzut în Egipt sub gloanţele naţionaliştilor zbirul englez Monckton „şeful propagandei britanice" în Orientul Apropiat. Îndeletnicirile poliţieneşti au devenit periculoase — indiferent de stăpânii în slujba cărora se lucrează...

Cu prilejul aniversării lui Mannerheim (75 de ani) Hitler însoţit de mareşalul Keitel a făcut o vizită la Marele Cartier finlandez. Cu acest prilej, Mareşalul Mannerheim a fost decorat cu Marea Cruce de Aur a „Vulturului German". Antonescu, care n-a primit încă vizita Führerului, trebuie să crape de necaz. E drept că n-are încă 75 de ani, şi nu e nici baron!

Dl rector [Horia] Hulubei a ţinut o conferinţă la Zürich. Universitatea locală l-a primit cu mari onoruri şi i-a dat un banchet. Ne afirmăm

pe toate terenurile. Am început, acum 50 de ani cu exportul damelor, şi terminăm cu al profesorilor... Era mai bine acum 50 de ani!

———

Madagascarul francez rezistă încă englezilor. Cele mai multe porturi şi cea mai mare întindere a insulei sunt apărate încă de trupele franţuzeşti şi indigene, cu îndârjire. Pare că francezii au putut trimite ceva aviaţie în ajutorul coloniei lor...

———

Peste matrapazlâcurile de la Banca Naţională s-a întins muşamaua... Ca să scape pe Teodorescu şi pe Romniceanu, stăpânirea a renunţat la darea lui Cantuniari în judecată şi s-a mulţumit cu demisia lui... I s-au dat şi parale ca să tacă! Se zice că vor demisiona peste câtva timp şi ceilalţi doi pungaşi... M-ar mira! Vom vedea...

———

Regimul e în plină anarhie, şi toată lumea a scârbită de Antoneşti. La Telefoane nu mai merge nimic, şi Mareş, întâlnit ieri, îmi spunea că vrea să plece din fruntea Consiliului de Administraţie, căci toată lumea îşi face de cap. În fiecare zi i se numeşte o comisie, şi se încurcă în ele. La Primăria Bucureştiului, generalul Florescu a mărturisit şi el că vrea să-şi dea demisia: aproape zilnic mareşalul Antonescu îl cheamă, urlă la el şi îi dă ordine alandala. Buşilă ne povestea că nimic nu se mai poate lucra în Consiliul de Miniştri, unde dosarele stau grămadă: în fiecare şedinţă, care ţine 4 ceasuri, Ică vorbeşte 2 şi 1/2 şi nu mai rămâne timp pentru afacerile cele mai urgente... Dacă şi Buşilă s-a revoltat, trebuie să fie lată rău! În învăţământ, noua lege a învăţământului superior a încurcat toată lumea; în administraţie nu mai ştie nimeni încotro să o apuce — în armată, nemulţumiri mari, mari de tot... Antoneştii au ajuns odioşi lumii întregi! Până şi nemţilor...

———

Sâmbătă 6 iunie. Ziarele noastre de azi dimineaţă reproduc în primă pagină ordinele de zi date de mareşalul von Bock şi de generalul Manstein după bătălia de la Kerci. Ele sunt foarte măgulitoare pentru armata română, pusă — mai ales de Manstein — aproape pe picior de egalitate cu armata germană. Până în războiul acesta, românii n-au dus decât grele şi mizerabile războaie locale, pentru apărarea pământului şi sărăciei noastre, căci excursia de la Plevna nu poate fi socotită ca o adevărată expediţie peste graniţă — iată-ne acum aşezaţi şi noi în rândurile naţiilor mari care poartă războiul la alţii... Să nu nu se aplece!

Japonezii au atacat Diego-Suarez cu submarine. Atacul este îndrăzneţ şi constituie o strălucită faptă de arme. Japonezii pretind că au avariat grav marele cuirasat „Queen Elisabeth" şi încă crucişător care s-ar fi şi scufundat. Englezii afirmă însă că nici un vas de-al lor n-a fost atins, şi că au distrus 3 submarine japoneze...

Radio Londra ne mai informează că Comandamentul britanic n-are intenţia să cucerească întreaga insulă Madagascar pe care o lasă francezilor, mulţumindu-se cu teritoriile din jurul lui Diego-Suarez, căci numai acest port este necesar flotei ca bază navală... O explicaţie elegantă faţă de dârza rezistenţă franceză — dar totodată o mărturisire de slăbiciune!

În vest, britanicii s-au mulţumit, pe lângă o ridicolă încercare de debarcare la sud de Bologne, cu bombardamente nu prea intense a mai multor puncte şi oraşe pe coasta franceză. Între altele, au fost bombardate uzinele de la Etaples, care fabrică pânză pentru paraşute... Englezii au adoptat acum, *pentru Franţa*, o metodă de atacuri aeriene destul de dibace. Previn dinainte muncitorii unei întregi regiuni, sfătuindu-i să iasă din fabrici, fiindcă trimit aeroplane... Ei speră să saboteze astfel producţia uzinelor ce lucrează pentru armata germană, şi să tulbure acordurile dintre Franţa şi Germania...

———

În Franţa agitaţia comunistă tot nu se lasă. De astă dată se semnalează un atentat la Rennes, unde o violentă explozie a avut loc în cazarma Legiunii Voluntarilor ce se pregăteşte să pornească împotriva bolşevicilor. N-a fost omorât nimeni, dar s-au săvârşit pagube mari la clădiri.

În Cehia, se restabileşte încet-încet liniştea spiritelor, după emoţia pricinuită prin asasinarea lui Heydrich. Cehii se temuseră de represalii sângeroase, dar nemţii au avut inteligenţa să nu pună atentatul în seama poporului şi să-l declare opera englezilor şi a refugiaţilor de la Londra... Pentru a întări această versiune, ziarele berlineze afirmă că s-au găsit arme englezeşti aruncate pe terenul atentatului, arme aduse de paraşutişti britanici. O fi, dar în tot cazul paraşutiştii britanici au găsit cui să le remită...

Succesorul lui Heydrich, un poliţist şi mai şi, dă un serios avertisment cehilor sfătuindu-i să nu saboteze colaborarea lor economică cu Germania, *căci altfel se vor lua măsurile necesare*... Am impresia că Hacha va mai avea prilejul să dea telegrame de condoleanţe lui Hitler!

———

Bucureştiul râde de ieri, şi toată lumea e încântată: Mareşalul Antonescu a dat peste bot domnului Ică! Pare că Mareşalul n-a ştiut nimic despre „încadrarea“ infanteristului asimilat Mihai Antonescu în Regimentul de Gardă Călare, şi că tot tămbălăul, cu discursuri, cu raport, cu troiţă, cu Tănase, şi cu muzică deunăzi — nu ajunsese la urechile lui. Acum două zile lucrând cu generalul Tătăranu a aflat ce se întâmplase şi s-a înfuriat... A chemat imediat pe Ică, şi l-a luat la trei: „Cum ai îndrăznit să faci aşa ceva fără să mă întrebi?“ Ică s-a încurcat într-o explicaţie, pe care Mareşalul a tăiat-o spunând lui Tătăranu: „În 24 de ore să fie mutat *domnul* la loc, în regimentul 6 Mihai Viteazul, în care fusese încadrat!...“ Şi s-a făcut! Se zice că nici Statul Major, nici Ministerul de Război n-au ştiut nimic despre „cavalerizarea“ lui Ică; că totul a fost făcut de Scârbă Mică în complicitate cu colonelul Elefterescu... Tătăranu a raportat Mareşalului numai deplorabilul efect al celor întâmplate asupra ofiţerimii... Căci printre ofiţeri — şi Ică şi Elefterescu sunt detestaţi!

Ce e mai trist e că eroul acestei farse este azi dictatorul României!!!...

Grozavă justiţie mai avem şi noi: abia ieri s-au încheiat actele de dare în judecată împotriva lui Ilie Stângă şi a complicelui său Traian Sereş, foştii legionari de tristă amintire învinuiţi că au pătruns ilegal la avocatul Leopold Fieldermann şi la inginerul Leon Fieldermann şi că le-au şterpelit obiecte de valoare şi de artă... Au trebuit aproape doi ani onorabililor magistraţi ca să încheie actele...

Amicul Buşilescu nu s-a lăsat mai jos ca alţii: a convocat şi el presa şi a făcut reprezentanţilor ei un lung şi amănunţit „expozeu“ cu privire la călătoria sa „epocală“ în Bulgaria, contribuind astfel la cimentarea bunelor raporturi între praz şi mămăligă...

Avioane japoneze au bombardat Dutch Harbour, baza navală americană în Alaska. Presa germană şi italiană face mare caz de acest bombardament efectuat cu succes, la o distanţă de peste 3 000 kilometri. Japonezii n-au întâmpinat mare rezistenţă din partea americanilor.

Primul atac a fost urmat de alte două.

Escadrile japoneze, şi vase submarine au atacat şi punctul american de sprijin din insula Midway, în mijlocul Pacificului...

Alphonse de Chateaubriant publică în ziarul său *La Gerbe* testamentul politic al cardinalului Baudrillart. E scurt, dar precis:

„Mă voi înfăţişa în faţa lui Dumnezeu. În acest ceas nu trebuie să uit că El este Adevărul şi că, dacă m-aş împotrivi adevărului cu vreun cuvânt mi-aş întina sufletul. Vorbesc de aceea în deplina cunoştinţă a răsunetului cuvintelor mele, cu sufletul deschis şi fără socoteli omeneşti. Declar că în acest ceas, mai mult decât niciodată recunosc limpede că singurul drum pentru mântuirea Franţei este legătura într-o totală şi neţărmurită înţelegere cu Germania, cu Marea Germanie Europeană de mâine. Franţa, şi aceasta este ultima asigurare pe care o dau, va fi numai atunci ferită de moarte, dacă-şi va lega soarta de Germania.“

Ultimele cuvinte ale ilustrului cardinal au făcut mare impresie în Franţa — şi chiar în Germania...

Duminică 7 iunie. Dejunat ieri, şi petrecut după amiaza la Snagov, la doctorul Costinescu. Snagovul e un colţ de rai, la porţile Bucureştilor. Cum e natural în colţ de rai, femeile se plimbă pe lac şi pe marginile lacului, goale sau aproape goale. Pe plaja unei vile vecine de-a lui Costinescu, se lăfăiau, se scăldau, ţipau d-nele M.V., B., N., P. — patru din cele mai cotate frumuseţi ale Bucureştiului — şi drept frumuseţi le-am ţinut şi eu până ieri... Dar ce-am văzut ieri m-a îngrozit! Doamne Sfinte, ce picioare, ce glezne, ce coapse, ce falduri sub crupă — o scârbă! E ciudat că femeile n-au ruşine să-şi arate infirmităţile...

După ordinele de zi germane publicate ieri au apărut azi-dimineaţă şi ale lui Antonescu, din 4 iunie, adresate şi ele trupelor române de la Harkov şi de la Kerci. Probabil că n-au fost redactate de dl Ică, căci sunt sobre şi cum trebuie...

Pe toate fronturile relativă acalmie. Mai agitat e frontul din Libia, unde cu toată tropicala căldură care trebuie să domnească, ostilităţile s-au îndârjit. Englezii au anunţat pornirea unei ofensive menite să dea peste cap pe nemţi şi pe italieni — dar nemţii şi italienii au oprit-o. Cel puţin aşa pretind ei...

Pe frontul rusesc, mici lupte locale, rectificări de poziţii şi bombardament intens la Sevastopol, care a ajuns un fel de Maltă a Mării Negre. Când şi unde va începe ofensiva cea mare germană, nu se ştie...

Japonezii strâng pe chinezi şi submarinele lor; după isprava de la Diego-Suarez[1], au mai pătruns în port şi la Sidney, unde au torpilat vase mai mici. După atacul de la Dutch Harbour în Alaska, americanii au declarat toată coasta de vest a continentului lor în stare de alarmă, căci japonezii au submarine mici cu care pot străbate Pacificul — dus şi întors — în largul său cel mai mare, fără puncte de sprijin sau de ravitaliere...

Nemţii au mai scufundat în Marea Caraibelor la est de Antile şi de-a lungul coastei atlantice a Statelor Unite, 19 vase cu o deplasare de 108 000 tone.

Amiralitatea americană ar fi anunţat că o mare bătălie navală e în curs, în Oceanul Pacific, unde o escadră puternică americană s-a întâlnit cu una japoneză. *Agenţia D.N.B.* care dă ştirea, adaugă că informaţiile sunt încă confuze şi că altele mai lămurite trebuiesc aşteptate...

———

Englezii au anunţat la Radio că regimente slovace trimise pe front s-ar fi răzvrătit înainte de a pleca. De la Bratislava se dă cea mai categorică dezminţire acestei ştiri şi se afirmă că trupele slovace au pornit şi pornesc cu însufleţire împotriva bolşevicilor...

———

Italienii au creat un nou ordin, ordinul „Vulturul Roman" destinat străinilor, ca să-i răsplătească pentru serviciile aduse Italiei. Ordinul este destinat civililor şi militarilor din ţările aliate. O decoraţie mai lipsea Italiei, căci încolo le avea pe toate...

———

Raporturile între Franţa şi Statele Unite au rămas neschimbate; negocierile relative la Martinica nu s-au terminat încă...

Numărul lucrătorilor francezi trimişi în fabricile germane va fi probabil sporit. Deocamdată sunt 160 000 de lucrători calificaţi care lucrează în diferite uzine nemţeşti.

———

Din ordinul Führerului, Regimentul de Infanterie S.S. nr.6 va purta numele lui Reinhard Heydrich... Preşedintele Hacha a făcut o vizită de condoleanţe noului Protector, om fără altă vază decât cea pe care i-a dat-o isprăvile sale poliţieneşti... De nici o umilinţă nu sunt scutiţi cehii...

[1] Unde cu toate dezminţirile engleze, pare că un cuirasat de clasa „Queen Elisabeth" a fost totuşi scufundat...

Colonelul Petrini a intentat un proces javrei de [Toma] Petrescu fiindcă i-a trecut în lista masonilor, fără să fie, fapt pentru care, deşi e decorat cu Mihai Viteazul, i s-a luat comanda regimentului. Petrini a fost găsit semnat pe „menu-ul" unui banchet masonic dat în cinstea lui Trancu-Iaşi, banchet la care fusese invitat nu ca mason, ci ca prieten personal al zisului Trancu. În cursul procesului, martorul dr. Trifu (un antimason înfocat) a produs foaia de jurământ masonic a d-lui Titu Dragoş, ministru în actualul Guvern, deşi Mareşalul Antonescu a declarat că se împuşcă dacă i se va dovedi că unul din miniştrii săi a fost mason!!! Caraghioşii!

———

Colonelul Dumitrescu (sau aşa ceva) preşedintele unui tribunal militar din Bucureşti a luat 50 000 lei mită ca să puie în libertate pe fotograful Buzdugan, inculpat pentru nu mai ştiu ce. Denunţat de avocatul lui Buzdugan, colonelul a fost prins asupra faptului, la „Leul şi câmatul" în momentul în care încasa banii... A fost imediat arestat. Om fără noroc, căci alţii şi altele iau sute de mii şi milioane, şi nu-i mai tulbură nimeni...

———

Circulă cu insistenţă zvonuri de mare tensiune între Mareşalul Antonescu şi nemţi. Zvonurile, la Bucureşti, trebuiesc luate cu mare rezervă. Şi apoi formula „nemţi" e cam vagă. Care nemţi? Cu gheşeftarii veniţi în România după afaceri, pare că într-adevăr raporturile s-au răcit rău de tot. Şi întrucâtva cu „afaceriştii" regimului nazist, de la Berlin. Raporturile politice, raporturile lui Antonescu cu Hitler, sunt însă şi încă foarte bune. Adversarii lui Antonescu notează însă că Mareşalul Mannerheim n-a fost niciodată la Hitler şi că Hitler s-a dus la el — pe când Antonescu care s-a dus de zece ori „ad limina", n-a primit încă vizita Führerului... Şi militarii germani din Bucureşti au început să mârâie, să declare că trupele române sunt excelente, dar că Conducătorul lor e deplorabil *şi că de aia i s-a luat comanda forţelor germano-române încă de astă toamnă, după trecerea Nistrului...* Cercurile germane de la noi — anumite cercuri — nu se sfiesc a vorbi de „succesiunea" lui Antonescu şi pomenesc numele mareşalului Prezan (da, Prezan!) pentru locul de „Conducător", şi al lui Iacobici ca şef al Armatei, în subordine. Cum aceste cercuri anunţă şi plecarea lui Killinger, nu e greu de ghicit că zvonurile pornesc din oficina lui Neubacher... Se zice pe de altă parte, că Mareşalul Prezan, care a tăiat toate legăturile cu Antonescu, ar fi devenit foarte filo-german — mareşalul Prezan, şi mai ales doamna Olga Prezan...

Şi mă gândesc acum, că în mijlocul grijilor şi necazurilor noastre, nici nu ne-am dat seama de schimbarea de comandament, de faptul că în loc ca trupele germane şi române să rămână sub comanda generalisimului român pe frontul din sud-vest — trupele române au fost încadrate în armatele germane şi puse sub comanda generalului Von Manstein şi a mareşalului von Bock... Şi nici nu ştim — şi nici n-a căutat nimeni să ştie — când s-a făcut această schimbare, înainte sau după ocuparea Odessei? Comandamentul lui Antonescu, care ne-a măgulit atât când i s-a încredinţat, a fost atât de şters încât nici nu ne-am dat seama când a încetat...

Înregistrez aici aceste zvonuri şi comentarii fiindcă mă asaltă din multe părţi... Ce e sigur, e că Antoneştii devin pe zi ce trece mai odioşi civililor, militarilor, şi acum şi nemţilor...

Luni 8 iunie. Ziua „Restauraţiei“! Oricum, tot e bine că am scăpat de concursul de platitudine generală pe care un regim aproape tot atât de nebun ca şi cel de azi, l-a impus timp de zece ani românilor! Cel puţin regimul Antonescu nu ne impune „serbări“ şi „sărbătoriri“- şi de această scutire va trebui să i se ţină seamă la judecata cea din urmă!

Ieri s-a alergat Derby-ul, în prezenţa Regelui şi a Reginei Elena. Lume nebună. Regele aclamat, a răspuns de data asta cu salutul roman. Tot a învăţat ceva. Cursa a fost câştigată de calul *Foişor*, din grajdul Regal. Regele şi Regina s-au bucurat mai puţin de izbânda calului lor, decât de absenţa Antoneştilor, tatăl şi fiul — unul pe front, celălalt la Braşov... Această fericită absenţă a fost de altmintreli o uşurare pentru toţi... Guvernul a fost reprezentat prin Pană, de la Agricultură şi prin internistul general Popescu. Vreme admirabilă... şi încasări bune.

Pe frontul rusesc, acelaşi ritm relativ calm. Nemţii anunţă succese locale, mai ales spre nordul frontului. În regiunea Volhov un atac sovietic a fost respins cu mari pierderi pentru ruşi. În ultimele zile au fost distruse pe tot frontul de est 257 avioane bolşevice contra 26 germane.

Rezistenţa rusească este însă formidabilă. Nu numai că armate noi se aruncă necontenit în luptă, dar şi în dosul liniilor germane se reformează grupuri armate, fie din oamenii rămaşi, fie din paraşutişti aruncaţi după retragerea forţelor înfrânte. Comunicatul german de ieri mărturiseşte că în luna mai, în asemenea lupte din spatele frontului, au fost capturaţi 7 200 de combatanţi, 25 de tunuri şi 155 de aruncătoare de mine. Ca pasărea Phoenix, ruşii renasc din propria cenuşă...

Din câte am aflat ieri, de la generalii şi ofiţerii superiori veniţi cu Regele, începutul ofensivei germane este iminent. De l-am vedea odată — şi izbutit!

În Libia, deşi comunicatele germane şi italiene anunţă succese şi vorbesc de 10 000 de prizonieri, de 500 de tancuri şi de 200 de tunuri distruse (de la 15 mai), pare că englezii au oprit ofensiva lui Rommel. Aşa pretinde *Radio Londra*, care mai spune că pierderile sunt mari, *dar egale*, de o parte şi de alta. Dat fiind sezonul atât de neprielnic pentru o ofensivă în Africa incandescentă, se poate că atacul lui Rommel să nu fi avut alt scop decât fixarea forţelor britanice în Libia ca să nu poată fi transportate pe alt front, în Siria sau în Iran... Şi în acest caz obiectivul urmărit de germani, ar fi fost atins.

Cunoscutul expert militar american, major Fielding Eliot, publică un articol în revista *Look*, în care susţine că Anglia şi America *ar putea foarte bine pierde războiul în cursul anului 1942*, din lipsa posibilităţilor de transport, şi mai ales fiindcă nu sunt gata de luptă. Să-l audă Dumnezeu!

Englezii au mai bombardat cu violenţă în noaptea de sâmbătă spre duminică, oraşul german Emden. Nemţii la rândul lor, au bombardat pentru o a treia oară, Canterbury. Se vede că vor să-l distrugă cu desăvârşire... *Radio Londra* pretinde că la Köln avioanele britanice au ras o suprafaţă de 600 de hectare (de unde concluzia că au pierit peste 20 000 oameni). Ziarele germane, deşi mărturisesc marile pagube suferite de metropola Renaniei, nu dau decât 300 de morţi...

Generalul Pălăngeanu, prefectul de Poliţie, spunea ieri la Derby că a pus mâna pe 30-40 din cei mai periculoşi comunişti camuflaţi în legionari, dar că nu dă în vileag acest „coup de filet“ fiindcă e pe punctul să mai prindă şi pe alţii şi nu vrea să fie stânjenit în operaţiunile sale...

În legătură cu intrigăriile politice cu care se îndeletnicesc anumite cercuri, mi se spune că generalul Gerstenberg a fost totdeauna bine pri-

mit în casă la Prezan, şi mai este şi acum — şi este foarte bun prieten cu coana Olga... Totuşi!

———

Cu prilejul conferirii titlului de „doctor honoris causa" lui Gamillscheg, lui Orestano şi lui Charles Diehl (acesta cerut de decanul George Brătianu), nenea Ică a ţinut un discurs (cum era să scape ocazia!) în care a pus câteşi patru picioarele în străchini. Ceremonia a avut loc în prezenţa lui Petrovici şi a miniştrilor ţărilor onorate. Dl Ică a vorbit de Ardeal, a declarat că Gamillscheg şi-a însuşit ca bun german revendicările noastre, că Carpaţii sunt „Rinul nostru" (în faţa ministrului Germaniei), că Roma după ce a abuzat de putere a fost sfărâmată de barbari (în faţa ministrului Italiei) — şi câte alte bazaconii. Killinger a reclamat imediat la Mareşal, şi rezultatul a fost că nici o cuvântare n-a fost publicată.

Profesorul care a asistat la şedinţă şi care mi-a povestit cele întâmplate, mi-a declarat — fără să fie în curent cu toate intrigile culiselor politice — că ultimele cuvântări ale lui Ică îi păreau menite să creeze *o platformă de retragere* prin crearea unor dificultăţi internaţionale inestricabile, dificultăţi în care Antoneştii să ţie coarda patriotică... Ar mai fi însă o explicaţie (şi cred că e cea mai bună), anume că dl Ică e în întârziere cu injecţiile, şi face paralizie generală...

———

Ottescu îmi aduce câteva informaţii pe care le deţine de la prietenul său generalul Pantazi, cu care a avut ieri o lungă convorbire. În bătălia de la Harkov am avut angajaţi, noi românii, 80 000 de oameni şi pierderile noastre au fost, precis, numai de 700 morţi şi 2 000 răniţi! Nemţii au avut proporţional şi mai puţine; ai noştri, deşi în mare progres în această privinţă, n-au învăţat încă să se adăpostească şi să evite loviturile inamicului. În formaţiunile noastre am avut foarte mulţi ardeleni, care s-au bătut foarte bine — aceiaşi ardeleni care în războiul trecut n-au vrut să se bată cu ruşii. Erau atunci în rândurile armatei austro-ungare... Din prizonierii luaţi la Harkov, s-a putut constata că ruşii nu mai au soldaţi tineri: mai toţi sunt între 30 şi 50 de ani... Nici armele lor individuale (puşti, revolvere) nu mai sunt armele moderne din anul trecut, ci arme de model vechi, din războiul 1914-1918. Ceea ce ar dovedi că sovieticii se apropie de istovirea puterilor lor. Prizonierii spun că erau foarte prost hrăniţi: puţină pâine şi fiertură de mei...

Printre armele germane noi, Pantazi cita un tun de un calibru de 60 centimetri („Dicke Bertha", din războiul trecut avea un calibru de numai 45 centimetri), tun ce azvârle un obuz de 1 000 kilograme greutate, cu o precizie matematică. Acest tun „e servit" *de 250 ingineri*!!! Probabil că nu sunt multe! Despre celelalte *arme noi*, Pantazi a spus lui Ottescu că nu ştie nimic... Probabil că n-a vrut să vorbească.

Ofensiva pe frontul rusesc e iminentă. „Poate că pe când vorbim a şi început...", preciza Pantazi...

În altă ordine de idei, ministrul Apărării Naţionale e convins că Mareşalul Antonescu ca şi dl Ică *merg la un război cu Ungaria*. O spun amândoi pe şleau — o spun în gura mare... Eu unul socotesc chiar că o spun prea mult şi găsesc două explicaţii în atitudinea lor: una (pe care o cred cea bună) e că vor să sperie pe nemţi ca să-i aducă să ne dea *ei*, o bună parte din Ardeal... Dar atunci cum rămâne cu lăudăroşeniile lui Antonescu, de câte ori venea de la Hitler, „că are Ardealul în buzunar"? Ce s-a schimbat în raporturile noastre cu Germania? Altă explicaţie, ar fi ea colportată de zvonişti, că Antoneştii îşi pregătesc o platformă de retragere... Căci nu-mi vine să cred că vom ataca Ungaria, sau că Ungaria ne va ataca, fără voia Berlinului, şi Berlinul nu va da voie niciodată...

Întrebat de Ottescu asupra forţelor noastre respective, Pantazi a răspuns că erau cam egale, soldatul nostru fiind însă considerat superior soldatului ungur. Ca aviaţie, ungurii au mai bune aparate de bombardament ca noi, iar noi mai bune aparate de vânătoare. Deocamdată ungurii s-au speriat de ameninţările noastre — zice Pantazi — ne-au reclamat la nemţi şi fortifică pe capete graniţa Ardealului spre noi...

Zile bune ne aşteaptă, poate. Mai ştii? Cu nebunii toate sunt posibile...

———

Marţi 9 iunie. De mâine, au fost suspendate trenurile directe Bucureşti – Berlin şi Berlin – Bucureşti prin Cernăuţi – Lemberg – Cracovia, până la noi ordine — de unde tragem concluzia că marea ofensivă germană în Rusia, începe sau va începe peste câteva zile.

Comunicatele şi telegramele nu ne aduc decât veşti fără importaţă de pe frontul nostru şi despre cel din Libia. În Pacific, marea bătălie navală anunţată de posturile de emisiune americane e în legătură cu atacul Insulei Midway de către japonezi. Posturile britanice şi americane anunţă o mare victorie, şi pretind că japonezii ar fi pierdut trei vase mari. Japonezii la rândul lor susţin că au torpilat vase americane şi adaugă — semn rău — că lupta e încă în curs...

Ştirile sunt încă nelămurite, dar ceea ce pare lămurit e că japonezii, în tot cazul, n-au cu ce se lăuda — căci presa Axei în loc să ne vorbească de „luptele în curs" fac istoricul tuturor succeselor japoneze *de până acum...*

Englezii continuă să bombardeze oraşele germane, şi nemţii pe cele din Anglia... O jale!

Miercuri 10 iunie. Comunicatul german de ieri şi telegramele de la Berlin vorbesc pe larg despre asaltul Sevastopolului. Cum atacul a început de câteva zile şi nemţii au tăcut până acum — dacă vorbesc astăzi, e că faza finală se apropie. Bătut zi şi noapte cu artilerie grea şi supra grea lovit cu bombe în continuu de avioane, ultimul colţ întărit al sovieticilor pe Marea Neagră e un morman de ruine în care ruşii, cu toată rezistenţa lor încăpăţânată nu se vor ma putea meţine... Ziarele germane socotesc luarea Sevestopolului ca ultima etapă preparatorie pentru marea ofensivă care nu mai poate întârzia...

Asupra ofensivei, secretul cel mai desăvârşit continuă să fie păstrat. Nu se ştie nici ceasul când va porni, nici unde. Ieri, se vorbea în cercurile militare din Bucureşti *despre o posibilă debarcare în Siria*!!! Luptele din Libia n-ar avea alt scop decât să fixeze forţele britanice şi să le împiedice de a fi masate în regiunea Beyruth-ului! Nemţii ar dispune de vase italiene suficiente pentru transportarea trupelor din insulele greceşti pe coasta Siriei şi de submarinele necesare pentru a apăra această transportare, de vase de război engleze din Mediterana Orientală. O asemenea expediţie pare de domeniul fanteziei, dar războiul actual ne-a obişnuit cu soluţiile şi cu încercările cele mai inverosimile... Să aşteptăm deci evenimentele, şi să sperăm că oricare ar fi planul Comandamentului German — va reuşi.

Pe frontul rusesc, lupte fără mare importanţă. Nemţii îşi ameliorează poziţiile, în vederea ofensivei. Un locotenent sovietic, Novicov, căzut prizonier în sectorul Leningradului, povesteşte că în mândra cetate a lui Petru cel Mare domneşte foametea, boala şi deznădejdea. Oamenii mor zilnic cu miile blestemând pe cei care-i osândesc la moarte fără milă. Tot ce mai e de mâncat este rezervat trupelor sovietice; dar şi acestea au început să murmure...

Ziarele noastre nu mai pomenesc nimic despre bătălia navală din regiunea insulei Midway în Pacific: se vede că lucrurile merg prost pentru japonezi... În schimb anunţă că submarinele germane au scufundat alte 22 de vase în Marea Caraibelor şi pe coastele nord-americane ale Atlanticului...

Contele de Casa Rojas, ministrul Spaniei, a fost decorat cu Coroana României. Decoraţia i-a fost remisă de dl Ică la Ministerul de Externe, cu schimb de discursuri. Vorbind pe franţuzeşte, dl Ică a renunţat de data asta să amintească de „popasuri" şi de „catapeteasmă"... Discursurile au fost reproduse de ziarele noastre, ca să-şi aducă valahii aminte de existenţa Spaniei. S-a pomenit, de o parte şi de alta, strămoşul Traian...

Înmormântarea lui Heydrich a avut loc ieri la Berlin cu o pompă neobişnuită. A vorbit Himmler, lung — şi Führerul scurt, dar foarte emoţionat. Cuvântările au fost radiodifuzate, şi am auzit şi eu pe Hitler şi astfel am putut constata cât de emoţionat era... La ceremonie a fost de faţă şi Hacha, victimă expiatorie...

Mareşalul Antonescu a dat un interviu gazetarului italian Guido Puccio de la *Tribuna*. Interviul a fost, natural, reprodus de gazetele noastre. Nu spune lucru mare. Laudă pe Ică (!!) „om muncitor şi străin de orice gaşcă" (dar cum rămâne cu *a lui*?) şi scuipă venin pe trecut... Prin urmare nimic nou!

Joi 11 iunie. Ieri, după o zi de căldură aproape caniculară, am fost seara să iau masa la „Peşcăruş", şi am fost încântat. Datorăm lui Caranfil un colţ de civilizaţie şi de frumuseţe, în pârlitul nostru de Bucureşti. De pe lac, adia un vântuleţ răcoritor şi discreta lumină ce cădea din lămpuţele camuflate abia lăsa lucrurile să se contureze, învăluite în pânzele nopţii. Instalaţie curată şi luxoasă: Andronic e un birtaş de primă clasă. Dar preţurile! Eram cu nevastă-mea: două porţii de peşte, două de brânză, fragi, cafea neagră şi o sticlă de bere — 2 000 de lei!

Americanii fac zgomot mare în jurul bătăliei navale de la Midway pe care o prezintă ca o mare victorie a lor. Ei pretind că au distrus japonezilor două sau trei vase port-avioane, cu cuirasat mare, alte trei mai mici şi 12 vase-transporturi — şi că n-ar fi pierdut nici o unitate. Japonezii şi în general presa axistă, au tăcut până azi dimineaţă, tăcere echivalentă cu o mărturisire de înfrângere — dar ziarele de azi-dimineaţă publică un Comunicat oficial de la Tokio, după care americanii ar fi pierdut două vase port-avioane, unul din clasa „Entreprise", altul din clasa „Hornet" şi 120 de avioane; flota japoneză ar fi pierdut şi ea un vas port-avioane şi ar fi avut un alt vas port-avion şi un crucişător

grav avariate, iar 35 de avioane japoneze ar fi pierdute. O ultimă telegramă de la Washington mărturiseşte că două vase americane port-avioane au fost avariate...

Chiar dacă victoria americană n-ar fi aşa de covârşitoare cum o prezintă telegramele anglo-saxone — din chiar comunicatul de la Tokio rezultă că a fost o înfrângere japoneză, *căci baza navală de la Midway n-a putut fi ocupată...* Şi e probabil că japonezii mai ascund din pierderile lor. Presa axistă caută să convingă că scopul Comandamentului japonez n-a fost cucerirea insulei Midway (!!) ci numai, pe de o parte, atragerea câtorva port-avioane americane în larg spre a fi distruse — şi pe de alta, înscenarea unei diversiuni pentru ocuparea Insulelor Aleutine[1], din care într-adevăr că una sau două au şi fost luate în stăpânire de forţele nipone... Japonezii mai adaugă că prin bombardamentul avioanelor lor, principalele instalaţii militare din Midway au fost distruse...

Concluzia pe care trebuie să o tragem din luptele din jurul insulei Midway e că forţele în Pacific s-au echilibrat, şi că japonezii nu mai pot opera pe mare, ca la ei acasă, cum au făcut-o până acum...

Radio Londra şi posturile de peste Atlantic pretind că japonezii împing în China cât pot pentru a nu lăsa în mâna Aviaţiei americane aeroporturile chineze, de pe care avioanele n-ar avea o distanţă prea mare de parcurs pentru a ataca şi nimici oraşele din Japonia. E probabil că scopul principal al japonezilor e să bată pe Ciang-Kai-Shek şi să o termine cu China, dar natural că şi preocuparea de a nu lăsa americanilor folosinţa aeroporturilor chinezeşti, intră în joc. O preocupare identică a dictat desigur şi debarcarea în Insulele Aleutine.

La Sevastopol, bombardarea şi atacul continuă. Comunicatul de ieri anunţă că lucrări de fortificaţie exterioare au fost cucerite. Impresia generală e că merge greu; cu cazematele lor săpate în stâncă şi cu dârzenia cu care sovieticii se menţin în ele, operaţiunile vor mai dura...

Pe restul frontului oriental, pregătiri pentru ofensivă şi operaţiuni foarte limitate, toate favorabile nemţilor...

Şi în Libia anglo-saxonii pretind că au înregistrat mari succese — anume că au înfrânt şi respins pe italieni, în partea de sud a frontului.

[1] Insulele Aleutine au fost cedate Statelor Unite în mijlocul secolului trecut, de către Rusia. Ele constituie un şit de pământuri sterpe care uneşte Alaska cu Kamciatka şi însăilează cel mai scurt drum între America şi Asia în Pacificul de Nord...

Aceste succese ar fi datorite mai ales trupelor franceze gaulliste, comandate de generalul Koenig, un alsacian...

Ieri au circulat în Bucureşti, cu insistenţă, zvonuri de pace separată între Germania şi Rusia... Copilării! Cum să facă pace Germania cu Rusia, când abia aşteaptă să înghită grâul din Ucraina — şi evident că fără retrocedarea Ucrainei, Rusia n-ar încheia *încă* pace!

Pare că în Cehia situaţia e din cele mai tulburi, şi că Guvernul german a hotărât „să restabilească definitiv ordinea". O spune limpede, într-un manifest către ţară, ministrul Propagandei din Praga, Moraveţ, care previne pe concetăţenii săi că *e ultimul moment* pentru a nu lăsa Boemia şi Moravia să cadă şi să împărtăşească soarta Poloniei.

Asasinarea lui Heydrich a scos pe Hitler din sărite... Acum vrea să facă pe toţi locuitorii orăşelului Lidice (lângă Kladno) răspunzători de atentat, fiindcă ar fi favorizat fuga ucigaşilor... S-ar mai fi găsit în Lidice şi arme şi documente compromiţătoare din care reieşea că mulţi din lidiceni se găsesc în solda inamicului...

Un comunicat oficial ne vesteşte că Regele şi Regina „şi-au luat reşedinţa la Sinaia"! Dar bine, de un an şi mai bine Regele şi Regina Elena stau la Sinaia şi nu vin la Bucureşti decât din când în când, pentru două-trei zile, câteodată pentru două-trei ceasuri! Oare de cine şi-o fi bătând joc dictatorii noştri? De Rege sau de noi?

Pârliţii de gazetari italieni au fost primiţi de dl Ică care le-a ţinut o cuvântare. De data asta a vorbit bine şi lucru de necrezut, simplu. A găsit chiar o formulă fericită: „... ar fi de dorit ca italienii să ne cunoască *şi să ne recunoască*! Noi îi cunoaştem!" A răspuns cu spasme de frăţească dragoste macaronarul Guglielmotti... Şi acum, domnilor, repede la Budapesta!

Generalul Orezeanu povesteşte că Mareşalul Antonescu i-a spus acum câtva timp: „Am făcut o singură greşeală, am îndepărtat de mine pe toţi oamenii vechi şi cu experienţă *şi n-am în jurul meu decât proşti şi pungaşi...*" Că e singura lui greşeală, să o creadă el — dar că n-are în jurul lui decât proşti şi pungaşi, suntem cu toţii de acord...

încât îl priveşte pe dânsul, Antonescu, desigur că nu e nici prost nici pungaş — dar e mitocan. Iată rezoluţia pe care a pus-o pe o întâmpinare a lui Ottulescu, guvernatorul Băncii Naţionale: „Să înceteze dl Ottulescu cu şicanele, căci altfel voi trece la fapte". Şi a semnat. A citit-o cu ochii lui Ionel Miclescu de la Telefoane, căci „întâmpinarea" şi „şicanele" erau relative la Telefoane şi hârtia se află într-un dosar al acestei administraţii.

Un mic exemplu despre pungăşiile din jurul domnului Mareşal. La Bancara ne-a venit o cerere de credit din partea firmei Neumann de la Braşov. După cum se ştie, este astăzi croitorul pentru dame la modă. Bancara a cerut o situaţie a firmei şi văzând că avea debitori pentru o sumă de 6 milioane, a cerut lista lor pentru a-şi da seama de solvabilitate. Printre aceşti debitori erau Majestatea Sa Elena cu vreo 750 000 lei şi Majestatea Sa Rica cu o sumă cam pe jumătate. Directorul firmei a explicat că Regina plăteşte. Datora mai mult, dar a mai plătit, şi va plăti. În ce priveşte pe Mimi-Rica Antonescu, directorul a mărturisit cam jenat că la Preşedinţia Consiliului i s-a refuzat plata cu cuvintele: „Nu vă este de ajuns cu reclama pe care v-o face d-na Antonescu? Ce plată mai vreţi? Nu plătim nimica!" Desigur că bietul Antonescu nu ştie nimic despre acest răspuns şi despre această atitudine, după cum nu ştie că Veturia Goga şi d-na Barbu încasează zilnic şperţuri şi se plimbă în toată ţara cu automobilele Statului şi pe spezele Statului... Dar ce ştie Antonescu? Să guverneze? Să nu mai vorbim de rezultate şi de ce spune lumea. Mă mulţumesc cu părerile pe care mi le-au exprimat în cursul ultimei săptămâni, trei din colaboratorii d-lui mareşal, miniştrii Pană, Buşilă şi Marinescu...

Molotov a fost la Londra şi la Washington. La Londra a încheiat un tratat de alianţă cu Anglia prin care Sovietele şi Imperiul Britanic se obligă să-şi dea ajutor reciproc împotriva Germaniei, *şi după război*! La Washington unde Molotov a fost între 26 mai şi 4 iunie s-a negociat o înţelegere tot pentru după război, pe anumite baze care nu s-au dat în vileag. Înţelegerea s-a perfectat şi semnat... După care, dl Molotov şi-a luat zborul spre Rusia lui scumpă.

După ştirile de la Ankara, procesul atentatorilor lui Papen se va termina la 17 iunie, când se va da sentinţa.

Clodius va fi terminat negocierile sale şi se zice că ar fi obţinut ceva — dar *ce* nu se spune încă. Plecarea lui ar fi hotărâtă pentru mâine sau poimâine. Negociatorul german ar fi spus unui prieten că pleacă cu un „*ja*", dar că se teme să nu vie un „*aber*", în momentul aplicării celor hotărâte, cum i s-a întâmplat deja... Românii — spun nemţii — zic foarte uşor „*da*", dar apoi găsesc tot felul de argumente şi de „chichiţe" ca să nu se ţie de cuvânt... De, luptăm şi noi cum putem!

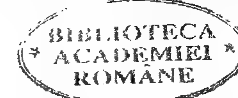
Ungurii au consimţit în fine să trimită trupe în număr mai masiv, pe front. Pentru interesele noastre speciale, *îmi pare rău.*

Vineri, 12 iunie. Sirenele m-au deşteptat azi-dimineaţă la orele 4,25. Alarma a durat până la orele 6,20... E prima alarmă, de la sfârşitul lui august trecut! Ne obişnuiserăm cu binele şi ne mai gândeam la această pacoste, deşi suntem în toiul războiului cu ruşii... Crudă deşteptare şi crudă dezamăgire!

Până la ora în care scriu aceste rânduri (ora 10 a.m.) n-am putut afla nimic despre rezultatele atacului, cel puţin nimic precis. Unii pretind că ar fi fost două avioane ruseşti, alţii că au fost trei sau patru. De pe balconul meu n-am putut zări nici unul. Se pretinde că ar fi lăsat bombe spre fabricile Malaxa. Eu am văzut noruleţii caracteristici ai exploziei obuzelor artileriei antiaeriene spre Gara de Nord. Nu cred să fi fost un atac serios, căci artileria antiaeriană n-a tras mai mult de 20–30 de lovituri; iar vreo detunătură mai mare care să indice explozii de bombe grele n-am auzit... Avioanele noastre de vânătoare s-au ridicat imediat: cinci minute după urletul sirenelor două escadrile de câte 3 aviaone au trecut peste casa noastră... Apărarea antiaeriană a Bucureştiului a dat dovadă că e bine organizată. Cred că avioanele venite să ne viziteze au fost ruseşti, căci englezii se plimbă noaptea şi cu alte rezultate...

Să ne ferească Dumnezeu de mai rău! Poate că atacul principal să fi fost spre Ploieşti şi Valea Prahovei şi aci la Bucureşti să nu fi fost decât o diversiune, spre a împiedica forţele aeriene din jurul Capitalei să zboare în ajutorul celor din jurul Ploieştilor.

Marea ştire de ieri, ne-a fost dată pe la ora 3 p.m. de către *Radio Londra* care a anunţat că marea ofensivă germană pe frontul rusesc *a*

început, printr-un atac masiv, în regiunea Harkov... Același post a mai anunțat că forțe germane au trecut strâmtoarea Kerci și au pătruns în Kuban, spre Novorosiisk — dar a adăugat că această din urmă știre avea nevoie de continuare...

Comunicatul german de ieri și telegramele din Berlin sunt mute asupra unor astfel de operații; tăcerea nemților nu poate fi însă considerată ca o dezmințire, fiindcă Comandamentul german e obișnuit să nu vorbească după înregistrarea succesului în obiectivul urmărit... Englezii sunt probabil bine informați și ofensiva fiind așteptată din zi în zi, e foarte posibil să se fi declanșat... Să ne ajute Dumnezeu, căci nea pedepsit destul!

Comunicatul și depeșele germane vorbesc numai de luptele de la Sevastopol, unde atacul nostru se desfășoară infernal. Dar întăririle rușilor sunt așa de solide și greutățile de învins atât de mari, încât luptele vor mai dura...

În Cirenaica, italo-germanii au cucerit *Bir-Hacheim*, poziție fortificată de mare importanță, la sud-vest de Tobrenki — poziție ce a servit trupelor franceze (gaulliste) de punct de sprijin ca să sfarme zilele trecute ofensiva generalului Rommel... De notat că frontul e tot în Cirenaica italiană — că englezii prin urmare n-au putut fi încă izgoniți dincolo de graniță...

Operațiunile japoneze în Insulele Aleutine continuă... În China, după telegramele din Tokyo, până și capitala lui Ciang-Kai-Shek, Ciung-King, ar fi amenințată...

———

Câteva vase de război americane au sosit în apele Angliei, ca să întărească escadra engleză în Marea Nordului... E primul pas al Statelor Unite îndreptat direct împotriva Germaniei în Europa... Londra nechează de bucurie și Regele Angliei a trecut vasele americane în revistă...

La Lidice, toți bărbații adulți au fost împușcați, femeile duse într-un lagăr, copiii internați într-un stabiliment de educație... E oribil! Populația Lidice-lui era de 400 de suflete! Berlinul pretinde că e o lecție pentru alții — și că, primirea făcută lui Hacha de către Führer e o dovadă că Reichul nu socotește *întreg* poporul ceh răspunzător de asasinarea lui Heydrich... dar Guvernul german vrea să taie pentru totdeauna pofta răzvrătiților de a se ridica împotriva Statutului de Colaborare stabilit... Rămâne de văzut dacă cu asemenea măsuri va reuși...

———

Italienii trec continuu spre frontul rusesc. Până acum au trecut peste 100 000. Și mai vin. Transportul lor a provocat sistarea trenurilor directe prin Galiția...

———

Mare furtună, catastrofală, în încercata Franță, în regiunea Roaune. Pagube norme. Grindină cât oul de porumbel. Nu numai recoltele, dar și unele ateliere de fabrici au fost distruse... Poate că această furtună din Apus să fi pricinuit valul de căldură care ne-a cotropit de două zile... Ieri-seară la ora 6, la umbră, termometrul arăta 33 de grade...

———

Marinescu, ministrul Economiei, mi s-a plâns ieri de anarhia care domnește în Guvern și de lipsa de organizare în compartimentul economic: industria fierului, minele de cărbuni, industria chimică, fabricile de armament, au fost date Ministerului Înzestrării (general Dobre); aprovizionarea, politica alimentării, generalului Constantin Constantin, trecut ca subsecretar la Ministerul Apărării; lemnele, generalului Bădescu. Și totuși *mai există*, impotent, Ministerul Economiei Naționale — care nici măcar un organ de coordonare nu mai e, căci președinția Delegației Economice a fost dată ministrului de Finanțe... Marinescu a rămas cu petrolul, specialitatea lui — dar pentru atâta, o simplă Direcție ar fi de ajuns...

———

Sâmbătă, 13 iunie. Bineînțeles, ziarele noastre nu spun un cuvânt despre atacul aerian de ieri-dimineață și mut este și postul nostru de Radio. Iată ce am putut afla din izvor mai mult sau mai puțin oficial: atacul principal săvârșit de 5 avioane rusești a avut drept țintă Gara Buzău; la ieșirea liniilor din gară, spre Ploiești, a fost stricată calea astfel încât ieri trenurile n-au putut circula și bombele care au căzut au ucis un om și au rănit șase. Două avioane au continuat drumul până la Ploiești unde au lăsat câteva bombe. Una a căzut într-o curte și a dărâmat șandramaua în care se afla adăpostită o fabrică de ape gazoase — alta a căzut pe șosea, la ieșirea din Ploiești spre București și a făcut o groapă mare. La Ploiești n-a fost nici o victimă omenească. Cele două avioane răzlețe cu mai aruncat bombe în câmp și au fugit, urmărite de vânătoarea noastră. Unul din aceste avioane ar fi fost doborât și se zice că ar fi fost doborât spre Sulina și altul, din cele care au bombardat Buzăul și s-au înapoiat apoi spre frontul rusesc. *Asupra Bucureștiului nu este sigur să fi venit un avion* — și dacă a venit n-a lăsat nici o bombă,

fie că nu mai avea, fie că era un avion de recunoaştere... Artileria noastră antiaeriană ar fi tras asupra propriilor noastre avioane, până şi-au dat seama de eroare... În fine, de data asta am scăpat ieftin!

———

Presa lumii întregi comentează Convenţia anglo-sovietică, ale cărei 8 articole au fost radiodifuzate joi de posturile britanice. Statele Unite declarându-se de acord cu această convenţie, presa anglo-americană o califică drept o complectare a aşa-zisei „Charte de l'Atlantique" semnată în august 1941 de Roosevelt şi de Churchill — document privitor la reorganizarea economică şi socială după sfârşitul războiului. Acordul dintre Anglia şi Statele Unite din august 1941 avea nevoie să fie întregit prin câteva clauze politice şi prin semnătura celui de al treilea co-beligerant, Uniunea Sovietelor...

Pentru noi, n-au interes decât articolele prin care ambele ţări declară *că nu râvnesc cuceriri de teritorii, că nu vor anexa nici o palmă de pământ în afară de graniţele lor dinainte de război*[1] *şi că nici una nici alta nu se va amesteca în organizarea internă, politică şi socială a altor ţări*. Dacă ruşii ar fi oameni, aceste stipulaţii ar avea mare importanţă pentru noi — dar ştim din experienţă că cuvântul şi semnătura Moscovei nu fac nici cât o ceapă degerată. N-am avut noi cu ruşii Convenţia de neagresiune de la Londra care nu i-a împiedicat să ne ia Basarabia şi trei sferturi din Bucovina? Ce haz a trebuit să facă Stalin trimiţând pe Molotov la Londra să semneze convenţia! „Se-mnează tovarăşe, tot ce îţi vor cere, numai să ne ajute — căci de vom scăpa de nemţi, ştim noi cum să ne «aranjăm» cu semnătura dată!"

Probabil că nu-şi fac nici englezii, nici americanii, iluzii. Noua convenţie apare mai mult ca un bluf, menit să împace opinia publică de o parte şi de alta: anglo-saxonii creduli sunt mulţumiţi de „renunţările *in futurum*" ale Sovietelor şi ruşii se îmbată cu apa rece a promisiunii celui de-al doilea front pentru anul 1942...

La Berlin, se subliniază inutilitatea unei convenţii cu oameni care nu-şi ţin cuvântul şi se insistă asupra faptului că numai o Germanie victorioasă va putea salva pe vecinii ruşi de o invazie a comunismului. În ce priveşte angajamentul Angliei de a crea un al doilea front european în 1942, nemţii fac mare haz!

———

[1] O menţiune specială este făcută în convenţie pentru Polonia, declarându-se că reprezentanţii (?) acestei ţări sunt satisfăcuţi cu clauzele stipulate (vag...)

Comunicatul german de ieri confirmă ştirea dată încă de joi de englezi, privitoare la începutul ofensivei pe frontul oriental. Comunicatul este însă foarte laconic în această privinţă. Spune numai că lupte mari sunt în curs la est de Harkov şi că ele se desfăşoară favorabil forţelor germane. Până nu vor înregistra rezultate concrete, e probabil că nemţii nu vor da nici un amănunt...

La Sevastopol continuă atacul. Luptele sunt foarte grele şi nemţii şi ai noştri înaintează foarte greu. Pare chiar că ruşii au avut un succes local, cu prilejul unui contraatac. Situaţia a fost însă restabilită şi am câştigat din nou teren... Ziarele germane sunt pline de lămuriri asupra „fantasticilor" peşteri fortificate de la Sevastopol, care trebuie considerată ca *cea mai mare fortăreaţă din lume* — şi adaugă — *că cucerirea ei va cere timp*... Nemţii sunt însă hotărâţi să treacă peste toate greutăţile...

Polemică în jurul ocupării celeilalte mari fortăreţe din Libia, Bir-Hacheim. Englezii susţin că au evacuat-o în ordine, fără să piardă nimic din oameni şi echipament — iar nemţii şi italienii pretind că *au luat-o* cu asalt, că au făcut 200 de prizonieri şi mult material de război intact. Ei mai spun că numai o parte din trupele gaulliste au putut fugi spre sud, în deşert, unde, lipsite de drumuri şi ravitaliere au fost nimicite. Luat sau cedat, Bir-Hacheim nu constituie un punct de o excepţională importanţă în măsurile lui Rommel; chiar englezii declarau până în ajunul pierderii lui, că Bir-Hacheim-ul era cheia Egiptului, după cum Sevastopolul este cheia Caucazului...

———

Ducele de Gloucester, fratele Regelui Angliei a sosit pe neaşteptate în Indii... A fost şi el trimis să negocieze şi să caute să împace pe indieni. Beţiv de clasă mare, e puţin probabil să reuşească în misiunea lui...

———

Regele Mihai a fost decorat de către Preşedintele Finlandei cu Ordinul „Trandafirul Alb". O politeţe şi o bucurie pentru Regele-copil.

———

Tânărul Stârcea (cel care a fost numit de curând secretar personal al Regelui) a luat parte la masa pe care ică a oferit-o celor 15 gazetari italieni trimişi în propagandă la noi. Stând de vorbă cu el, mai toţi gazetarii i-au declarat *că tratativele de pace vor începe pe 19 august*, că Italia nu mai poate intra într-o altă iarnă de război şi câte şi mai câte... Timid cum e, Stârcea n-a întrebat pe italieni *de ce la 19 august* şi nu

mai înainte sau mai târziu... Îmi bat capul şi nu pot găsi rostul acestei date care nu corespunde la nici o aniversare naţională sau patriotică italiană. Simptomatic este însă faptul că tineri italieni trimişi în propagandă *pentru luptă*, vorbeau astfel...

Iar şeful lor, Guglielmotti, invitat la o masă particulară, a băut mai mult decât trebuia pe căldura care domneşte, s-a cam cherchelit şi i-a dat drumul şi el! Faţă de cei câţiva oaspeţi prezenţi, a înjurat pe Mussolini, a înjurat pe Hitler, a declarat că Italia e în război de 7 ani şi nu mai vrea să ştie nimic, *şi că va face pace*!!

Cum se vede fraţii macaronari stau bine!

Toţi spun că se mai bat pe frontul rusesc şi în Libia până la toamnă, şi apoi — „*Schluss*"!

———

Guvernul a dat un comunicat prin care ne informează că negocierile „duse de dl Vice-Preşedinte al Consiliului cu dl ministru Clodius s-au terminat cu bine". *Amănunte* asupra rezultatelor nu se dau... În culisele guvernamentale se spune că Germania ne dă 4 000 kilograme aur, ca să-i dăm lei. Dacă vor continua căldurile sufocante şi seceta, nu vor putea cumpăra nemţii nimic de la noi, cu leii lor — căci petrolul-l plătesc în armament...

———

Duminică, 14 iunie. La Sevastopol luptele continuă, afară din cale grele. Centura exterioară de forturi a fost străpunsă şi cucerită. O parte din adăposturile betonate şi din cazematele din linia a doua au fost distruse. Au fost astfel scoase din uz 645 de adăposturi! Printre ele, au fost ridicate peste 20 000 de mine îngropate în pământ! Aviaţia germană a redus pe cea sovietică la inacţiune. Dacă mai sunt avioane ruseşti în Sevastopol, sunt ascunse prin subteranele săpate în stâncă...

O vedetă rapidă italiană a scufundat pe coasta meridională a Crimeii un mare vas de transport, deşi era escortat de 3 torpiloare sovietice. La Roma se face mare caz de apariţia vedetelor italiene în Marea Neagră şi faptul că e într-adevăr senzaţional căci aceste vedete n-au putut trece prin Strâmtori decât cu voia turcilor... Atunci?

Până acum s-au capturat la Sevastopol 3 000 de prizonieri, 12 tancuri şi 41 de tunuri...

Despre ofensiva la est de Harkov, comunicatele germane nu dau amănunte şi se mărginesc a spune că totul merge bine, că forţele noastre au trecut Doneţul şi că campania se desfăşoară conform planului.

Despre trecerea trupelor germane de la Kerci în Kuban, ştirile germane nu confirmă nimic din cele difuzate de Londra, joi. Pare că o asemenea operaţie n-a avut încă loc...

În Cirenaica orientală, după marele succes de la Bir-Haceim, generalul Rommel a pornit o nouă bătălie spre Akrona şi El-Aden, la nord de regiunea recucerită. Noua bătălie se întinde pe un front de 30 kilometri şi până acum se desfăşoară favorabil germanilor.

Japonezii continuă să strângă în cleşte pe chinezii lui Cing-Kai-Shek şi să ocupe insula în nordul Pacificului.

În ultimele 6 zile germanii au scufundat anglo-americanilor 40 de vase cu o deplasare totală de 212 000 tone! Merg bine...

———

Patru avioane americane mari cu patru motoare au aterizat forţat în Turcia: 3 la Ankara şi unul la Arifyie. Conduse de ofiţeri americani, deşi erau destinate lui Ciang-Kai-Shek, căci au pe ele scaune chinezeşti — avioanele au sosit de la Sevastopol. Nu se ştie bine de ce au aterizat; pare că au fost urmărite de avioane germane, care s-au oprit însă la graniţa turcească. Avioanele americane au fost dezarmate şi personalul lor internat. Presa turcească face caz mare de această „violare a neutralităţi turceşti" şi subliniază corectitudinea germanilor care au oprit urmărirea cum au atins spaţiul aerian turc... Simptomatic? Desigur, dacă se mai ţine socoteală şi de trecerea vedetelor rapide italiene în Marea Neagră.

———

La Berlin se pretinde că Convenţia anglo-sovietică a fost complectată printr-o scrisoare secretă în care se precizează că prin „vechile graniţe" ale Rusiei, se înţelege *graniţele de la 22 iunie 1941*. Basarabia şi Bucovina, ca şi Ţările Baltice şi o parte din Polonia şi din Finlanda ar face astfel parte din Rusia viitoare consimţită de Anglia în caz de victorie. O telegramă de la Ankara confirmă această senzaţională ştire. Presa germană mai adaugă că Roosevelt, deşi a aprobat în principiu convenţia, n-a semnat-o tocmai din pricina acestor clauze secrete, care, anticipând asupra noii organizări a Europei, nu convin americanilor. Statele Unite sunt în ajunul alegerilor generale pentru Congres şi Roosevelt se teme de influenţa milioanelor de polonezi, de supuşi ai Statelor Baltice etc. — care ar putea compromite succesul democraţiilor...

Berlinul consideră de altmintreli Convenţia anglo-rusă mai mult ca un act de propagandă decât ca unul de politică organică — şi ca atare îşi bate joc de el... E evident că pentru Soviete o semnătură n-are nici o importanţă — dar totuşi e mai bine că a dat-o! Nădejdea noastră însă, sunt tot armatele Führerului!

De mâine, rația de pâine a fost scăzută la 250 grame de om, sau 400 grame dacă pâinea este amestecată cu mălai... Față de dezastrul agricol ce ne amenință, măsura e rațională...

———

Macovei, fostul director general al Căilor Ferate, fostul ministru al Comunicațiilor, dar mai ales fostul favorit al lui Malaxa — a fost condamnat de către Comisia Prezidențială a Casației la restituirea unei sume de 1 058 000 lei, ilegal percepută. A scăpat ieftin...

———

S-a dat o ordonanță prin care se interzice valahilor să mai înjure, și să maltrateze animalele. Sub pedeapsă de amendă și de lagăr. În ce privește animalele măsura e excelentă — în ce privește înjurăturile, idioată. Și probabil ineficace. Atât mai rămăsese românului ca să mai răsufle, să înjure!

———

Luni, 15 iunie. Comunicatele militare de ieri sunt cât se poate de satisfăcătoare. La Sevastopol, asediul continuă și cu toate greutățile, trupele germane și ale noastre înaintează și cuceresc poziție după poziție. Importantul fort Stalin, cea mai importantă lucrare ridicată în ultima vreme pe deal, cu toate perfecționările artei — a fost luat. Aviația germană și vedetele rapide italiene împiedică orice ravitaliere sovietică. Un alt vas de 10 000 tone și mai multe mai mici au fost distruse.

La Harkov merge bine. O parte din forțele rusești a fost deja încercuită și s-au luat 20 mii prizonieri, 169 care de asalt și 113 tunuri. În două zile 91 de avioane sovietice au fost distruse, aproape fără pierderi din partea germanilor. Pe restul frontului rusesc mici acțiuni locale — spune Comunicatul; toate favorabile nouă.

În Africa, acțiunea se dezvoltă în favoarea forțelor germano-italiene. Cu prilejul prizonierilor făcuți la Bir-Hacheim, o problemă dureroasă se pune Comandamentului german. Din acești prizonieri 2 000 sunt francezi gaulliști (și numai câteva sute sunt englezi); or, după dreptul internațional și în conformitate cu Convenția de armistițiu încheiată între Germania și Franța, toți francezi prinși cu armele în mână după semnarea armistițiului sunt considerați ca „franc-tireurs" și urmează să fie tratați ca atare — adică împușcați... Pe lângă oroarea de a împușca 2 000 de inși, Germania ar trebui să țină seamă însă și de efectul dezastruos pe care o asemenea execuție în masă l-ar face în Franța cu care nemții vor să lege, mai mult ca oricând raporturi de prietenie... Și mai sunt și represaliile pe care britanicii le-ar exercita imediat asupra prizonierilor germani... Comandamentul german ar trebui să lase chestiunea încurcată...

Japonezii strâng mereu pe chinezi și merg din victorie în victorie împotriva trupelor lui Ciang-Kai-Shek...

———

Aflu că vedetele rapide italiene n-au pătruns în Marea Neagră prin Strâmtori, ci au venit demontate cu calea ferată și au fost remontate în atelierele de la Mangalia și de la Sulina... Îmi pare rău; aș fi fost încântat de o complicitate turcească în această afacere...

———

Americanii au debarcat contingente destul de importante în Irlanda de Nord. Printre acestea, se zice că ar fi foarte mulți negrii... Ceea ce dă prilej Berlinului să-și exercite ironia subliniind că englezii pun înainte pentru apărarea Imperiului trupele coloniale iar americanii pe oropsiții lor negrii...

———

Am aflat abia ieri că a murit acum câteva luni și Pincipesa Alexandra de Hohenlohe-Langenburg, sora Reginei Maria. Era cu trei ani mai tânără decât Regina noastră, fiind născută în 1878. Toți copiii Ducelui de Edinburg au murit relativ tineri: din 4 fete și un băiat, n-a mai rămas în viață decât Infanta Beatrice, cea mai mică dintre fete...

———

Cu aeroplanele americane aterizate la Ankara, pare că s-a lămurit. S-au spus tot felul de lucruri: ba că au venit de la Sevastopol peste Turcia ca să meargă în Iran, sau în China — ba că sunt aeroplanele care au venit să „ne viziteze" vineri-dimineața la Buzău, Ploiești și București... O telegramă de la Constantinopol ne aduce la cunoștință că din interogatoriul luat ofițerilor de bord internați rezultă că aeroplanele veneau din Egipt, că primiseră o misiune în Marea Neagră, că fuseseră atacate deasupra Mediteranei de avioane germane și că aterizaseră în Anatolia... ca să scape! Unii din ofițerii americani sunt răniți...

Deși continuă să se păstreze, oficial, tăcerea asupra raidului inamic de vineri-dimineață, am putut afla că atacul Ploieștilor a fost mai serios decât s-a spus. Au fost vizate rafinăria „Astrei" și fabrica „Concordia". Că n-au fost nimerite și că n-au fost nici victime omenești, a fost norocul nostru... Pare că nici un avion inamic n-a fost doborât.

Bravii noştri:

O cucoană plângea pe văduva colonelului Orăşanu, căzut pe front, eroic, acum câteva luni... Şi cucoana spunea: „Ce om cumsecade a fost! Şi cât ţinea la nevastă-sa! I-a trimis înainte de a muri un cufăr plin cu piei de astrahan, dar nu glumă, din cele frumoase! Şi paralele toate câte le-a adunat, tot nevesti-si le-a lăsat, vreo 20 de milioane!" Noroc că mai avem şi alt soi de eroi, mai puţin „cum se cade"!!

Am întâlnit pe Mirto pe Calea Victoriei — soios, murdar, neras, o umbră jalnică ce făcea milă... Mi-a spus, indignat, că i se cere restituirea a 80 milioane lei... Bine că le are, şi nu mai întreb de unde!

Marţi, 16 iunie. La Sevastopol dârdâie rău. Tunurile cele mai formidabile şi avioanele cele mai perfecţionate lucrează zi şi noapte şi dărâmă forturile şi fortificaţiile bucăţică cu bucăţică... Cum mai pot rezista fiinţe omeneşti sub asemenea bombardament, într-un astfel de iad? Nemţii se declară mulţumiţi de „progresele" (!!) operaţiunilor lor...

La est de Harkov, lupta pentru nimicirea resturilor armatei lui Timoşenko (?) a luat sfârşit. Cifrele indicate ieri se complectează precum urmează: 25 000 prizonieri, 260 tancuri, 200 tunuri.

La est de Tula şi în regiunea Volhov, contraatacuri ruseşti au fost respinse. Ultimele telegrame de la Berlin, anunţând aceste succese, *adaugă că ofensiva germană n-a început încă*, şi că luptele actuale sunt tot lupte de pregătire... Începem să fim sătui de această formulă şi să ne întrebăm dacă faimoasa ofensivă va mai începe? Informatori din Bucureşti, menţin însă afirmaţiile lor şi continuă să declare că ofensiva a început, dar că Comandamentul german nu o va mărturisi decât după ce va obţine succese însumate... Să îi credem!

O mare luptă aero-navală a avut loc în Mediterana, între Sardinia, Sicilia şi coasta africană. Două convoaie britanice puternic apărate au fost atacate timp de două zile de 300 avioane italiene. Mai multe nave de război englezeşti au fost distruse şi câteva transporturi scufundate. Au fost doborâte 15 avioane britanice şi 20 italiene. Câteva vase englezeşti au scăpat spre Gibraltar...

În Libia, situaţia este acum net favorabilă germano-italienilor. *Radio Londra* mărturiseşte că situaţia Tobruk-ului care rezistă de atâta vreme, a devenit critică...

Presa germană, ca şi cea italiană continuă să exploateze Convenţia anglo-sovietică, ca sperietoare pentru neutri şi pentru ţările mici din Europa... Ziarele din Berlin, din Roma şi din Milano prezintă pe Churchill ca complicele lui Stalin în acţiunea moscovită de bolşevizare a lumii. Evident, exagerări. Churchill şi englezii nu sunt comunişti şi probabil că sunt convinşi *că vor putea* opri la un moment dat puhoiul ce caută să-şi facă drum. Dar aci stă chestiunea: *putea-vor*? Pentru noi, pentru Europa, victoria germană e mai sigură ca cea anglo-americană...

Bangkok-ul a devenit centrul acţiunii iredentiste indiene. Pricipalii naţionalişti de pe Valea Gangelui s-au refugiat în capitala Thailandei, unde, sub încurajarea Guvernului şi a reprezentanţilor Axei au deschis un Congres menit să dea directive revoluţiei din Industan şi să urmărească eliberarea Indiilor.

Toată presa din ţările afilate Axei, şi înainte de toate ziarele germane şi italiene, publică articole ditirambice la adresa Mareşalului Antonescu... Pentru ce această recrudescenţă de reclamă scump plătită? Se simte şi dl Mareşal oarecum zdruncinat în situaţia sa?

De necrezut:

Societatea de Telefoane a oferit d-lui Conducător 20 de milioane ca să-şi cumpere o casă. Chestiunea a fost adusă înaintea Consiliului de Miniştri unde mai mulţi miniştri, între alţii generalii Stoenescu şi Pantazi, au protestat, susţinând că, dacă dl Mareşal are nevoie de o casă- să i-o cumpere Statul, nu o instituţie particulară. Dl Ică a replicat însă, că în împrejurările actuale Statul are alte cheltuieli de făcut, că dl Mareşal preferă să primească casa din partea unei societăţi particulare, că primeşte prin urmare darul Societăţii Telefoanelor şi îi mulţumeşte cu recunoştinţă...

Toate acestea sunt înregistrate în Monitorul Oficial apărut ieri-dimineaţă...

E probabil vorba de casa lui Nae Ionescu la Băneasa, pe care Mareşalul o locuieşte deja...

Frumos am ajuns!

Poglavnicul, Ante Pavelici a fost decorat cu Marele Cordon al Ordinului Carol.. Trebuie să-i fi tremurat mâna Regelui Mihai când a

iscălit decretul, aducându-şi aminte de unchiu-său, Regele Alexandru, ucis de zisul Ante...

Mare banchet pentru sărbătorirea lui Petrovici, ministrul Instrucţiei, care a împlinit 60 de ani. Petrovici e cea mai reprezentativă lichea de pe pământul românesc. S-au strâns în jurul lui licheluţele mai mici, ca muştele pe lângă... rahat!

Dan Geblescu povesteşte de la Budapesta. Toată activitatea politică maghiară se desfăşoară acum în jurul proiectului de numire a fiului lui Horthy ca *succesor* al Regentului. Junele Horthy a fost numit de Bárdossy „Stellvertreter" (înlocuitor, sau interimar) al Regentului, dar nu Moştenitor. După Legea Bárdossy, zisul june avea dreptul să înlocuiască în caz de absenţă din Ungaria, sau de boală, pe tatăl său — iar în caz de moarte a bătrânului putea dizolva Camera, schimba Ministerul, dar nu devenea de drept Regent. Noul Regent rămânea să fie ales de Cameră şi de Casa Magnaţilor, întrunite. Prin legea ce se proiectează, fiul Horthy va fi desemnat de pe acum ca Regent în locul tatăsău; se merge chiar mai departe şi se vorbeşte *de numirea lui ca Rege*!!! Şi de numirea imediată — bătrânul Horthy ar demisiona îndată ce legea va fi votată... Nemţii, care au a fost foarte supăraţi de numirea lui Horthy junior ca „Stellvertreter", fiindcă n-au fost consultaţi, nu s-ar opune la proclamarea lui ca Rege, fiindcă-l socotesc mai maniabil ca un Habsburg... În tot cazul, de unde prima numire a junelui Horthy s-a făcut în afară de influenţa germană, Berlinul fiind pus în faţa unui fapt îndeplinit — a doua înălţare a sa se negociază cu cine trebuie...

În calea proclamării junelui Horthy ca Rege stau însă două greutăţi: una, că nu e catolic (e luteran) şi după Constituţiile ungureşti, Regele Ungariei trebuie să fie catolic — alta, că mumă-sa mare (linia maternă) e născută Wodianer, adică ovreică... Prima greutate ar putea fi înlăturată: ca Henric al IV-lea, junele Horthy ar putea spune — mutata mutandis — „Budapest vant bien une messe!" — dar rămâne al doilea obstacol...

În ce priveşte raporturile noastre cu ungurii, Geblescu pretinde că „de când se fac represalii" (şi astfel am aflat că se recurge la represalii!), ungurii s-au mai liniştit. Dar continuă să ne urască de moarte şi între ei şi noi „nu poate să nu izbucnească..." Kállay pare mai cumpătat ca Bárdossy, şi mai ascultător faţă de Berlin... La corpul de armată deja trimis pe frontul rusesc, a mai adăugat două — aşa încât, în loc de 2

divizii ungureşti vor fi 6, faţă de 12 ale noastre. Opinia publică continuă însă să fie, în cercurile politice, tot atât de anglofilă ca înainte...

Horthy, viitorul Rege Apostolic (!!!) nu mai merge în localurile de noapte şi caută prin atitudinea lui să-şi câştige simpatii în popor... şi reuşeşte!!!

Miercuri, 17 iunie. Ieri pe la ora 13 mi-a telefonat fiică-mea de la Craiova, că a murit subit mumă-sa, contesa Televici. Prima mea soţie a fost o nenorocită, n-a ştiut să semene în jurul ei, toată viaţa, decât nemulţumiri şi plictiseli. Sfârşitul ei e oribil: nu lasă un regret, nici măcar o slugă credincioasă care să o plângă... Acum, că toate sunt încheiate şi sfârşite, un mare sentiment de milă mă cuprinde — şi cred că este singurul sentiment pe care această moarte-l poate provoca. Să-i fie ţărâna uşoară! Eu o iert, în toată sinceritatea, pentru cei 20 de ani în care mi-a scos sufletul...

La Sevastopol propriu-zis, uşoară acalmie în atac... Ca ultimă încercare sovieticii şi-au scos flota din adăposturi, flota care deşi foarte redusă, domină încă Marea Neagră. Cu ajutorul ei, ruşii au încercat în ziua de 14 o debarcare la Yalta, în Crimeea şi alta la Maikop pe coasta Mării de Azov. Bateriile de coastă germane au deschis însă focul asupra vaselor sovietice, aşa încât debarcările au eşuat. Alte vase ruseşti au încercat să atace Eupatoria. Au fost respinse şi ele, în larg... Un distrugător rusesc a fost scufundat în rada Sevastopolului şi un submarin în largul mării.

Pe Doneţ, un cap de pod a fost lărgit de nemţi. În regiunea Volhov şi mai la nord, contraatacuri sovietice au fost respinse.

Bătălia aero-navală în Mediterana a continuat. Pierderi de nave de război, cam egale de o parte şi de alta, dar un mare număr de transporturi englezeşti au fost înecate. Britanicii au pierdut de trei ori atâtea avioane decât germanii şi italienii împreună. Comunicatul italian, dă aceste lupte, mai ales cele care s-au desfăşurat la sud de insula Panteleria, ca mari succese pentru puterile Axei. O fi, dar nu se prea vede...

În Libia, bătălia de la Bir-Hacheim s-a terminat, şi alta a început la nord, în spaţiul situat între Gazala şi Akroma. Forţele britanice au fost încercuite între Akroma şi mare. Germanii şi italienii domină situaţia, o recunosc şi telegramele engleze...

Lupte dârze, cum se vede, pe toate fronturile...

Ofensiva germană n-a început — dar în schimb ofensiva Mareșalului Antonescu pentru cucerirea opiniei publice europene, bate în plin. Și azi ziarele noastre reproduc pe numeroase coloane articolele ditirambice publicate de toate gazetele țărilor axiste — și până în Suedia! Câți bani aruncați pe fereastră! Și de ce? De obicei asemenea articole „se comandă" la începutul unei domnii, dar ce noimă au la — să zicem — mijlocul ei? Îi trebuie Conducătorului nostru „atmosferă caldă" la Berlin, sau vrea să compenseze impopularitatea sa din țară prin aplauzele de peste graniță? Mister... dar parale multe românești aruncate pe fereastră!

———

În Indii, numai în provincia Sind au fost arestați 2 000 de naționaliști iredentiști...

Conferința Națională de la Bangkok a cerut independența Indiilor și ruperea oricăror relații cu englezii... Manifestare platonică!

Regele Gustav al Suediei a împlinit 84 de ani. Sănătate perfectă, cu toată grava operație pe care a suferit-o.

———

Grăsunul-danțator Ciano s-a întâlnit la Livorno cu Serrano Suner, ministrul de Externe spaniol. Ce vor fi învârtit?

Observatorul din București a înregistrat ieri-dimineață la orele 7,43 un cutremur puternic, cu epicentrul la 600 kilometri. Puternic, zice comunicatul — eu unul nu l-am simțit...

———

Duminică, la Băneasa, a fost mare scandal. În ultima cursă, 6 cai (printre care și favoritul „Cucurzu" al grajdului Regal, călărit de jockeul Ilinca) au fost trași ca să iese o gloabă „Omar"... Era să se încingă bătaie... Comitetul curselor s-a întrunit ieri și după insistențele mele s-a restras licența la cei 6 jockey. În lumea e o mare agitație. O ațâță în mare parte și Negroponte, totdeauna gata să turbure apele...

———

Joi, 18 iunie. Pe fronturi luptele continuă pe aceleași sectoare și cu același ritm: germanii au pretutindeni inițiative și urmăresc obiectivele cu succes. În bătălia navală din Mediterana, care s-a terminat în seara de 15, italo-germanii au scufundat în total 56 000 tone britanice. În Libia, numărul prizonierilor englezi a trecut de 6 000 și în ultima ciocnire în regiunea Gazala-Akroma, peste 250 de tancuri au fost capturate sau distruse de forțele generalului Rommel...

Un general de la Marele nostru Stat Major mi-a ușurat ieri întrucâtva sufletul și mi-a lămurit îndoielile mele. Dânsul mi-a explicat că ofensiva germană n-a început fiindcă, din cauza stării drumurilor, toate aprovizionările (muniții, benzină, hrană) n-au putut încă fi aduse „á pied d'oeuvre". Germanii sunt foarte metodici, la ei totul e organizație și până ce nu ajung la formula „alles Klappt", nu mișcă. La ei totul e prevăzut și nimic nu este lăsat la voia întâmplării. Inițiativele lor militare nu sunt aventuri: totul este prevăzut și calculat. Generalul a adăugat că după câte știe, ofensiva va începe la 1 iulie. Data nu e prea târzie, *fiindcă nemții sunt hotărâți să nu ducă anul acesta campania în Rusia decât două luni: la 15 septembrie vor opri frontul unde se va găsi, vor organiza un „cordon sanitar" și vor face instalații sistematice pentru iarnă, să nu-i mai [găsească] vremea rea nepregătiți ca anul trecut...*

Generalul meu a mai adăugat că la Sevastopol lucrurile merg greu fiindcă germanii nu vor să-și expună prea mult oamenii — dar că *până la două săptămâni* toate vor fi terminate și cetatea ocupată...

Dea Dumnezeu ca toate aceste informații să se adeverească...

———

Presa Axei continuă să facă mult zgomot în jurul „violării neutralității Turciei" de către avioanele americane care au aterizat la Ankara. Berlinul pretinde că n-a fost un aterizaj forțat și că americanii au făcut o încercare, pentru a pune Turcia înaintea unui fapt îndeplinit: dacă Guvernul turcesc n-ar fi protestat *cu energie*, aterizajele s-ar fi repetat și astfel Turcia ar fi fost atrasă pe nesimțite în război... Sunt însă și unii care pretind că Statele Unite au vrut să *epateze* pe turci cu noile lor modele de avioane și să-i incite să facă și ei o comandă în America și astfel să se lege de soarta anglo-saxonilor, provocând o reacție militară din partea Axei... Dar fiecare povestește ce-i trece prin minte!

Procesul atentatorilor la viața lui Papen s-a terminat: cei doi ruși, Pavlov și Kornilov au fost osândiți la 20 ani recluziune pentru complicitate la complot — iar cei doi turci acuzați și ei de „uneltire" pentru prepararea atentatului, la câte 10 ani... Berlinul e foarte satisfăcut de sentință; Moscova ceva mai puțin!

———

Se vorbește de înlocuirea lui Marinescu la Ministerul Economiei Naționale prin Dan Costinescu[1]. Dan Costinescu e foarte bine cu Mareș, și Mares, care până mai ieri înjura pe Ică și-l trata de „puțoi

[1] De curând numit director general la Telefoane.

obraznic", s-a împăcat cu zisul Ică... A văzut omul că nu merge altfel! Un caracter, nu e nimic de zis! Acum Mareş declară că Ică face treabă şi că Mareşalul Antonescu îl împiedică să facă tot binele pe care l-ar vrea!!! Şi iniţiaţii din găleata cu lături pretind că Ică, ca să pecetluiască împăcarea, va numi pe Dan Costinescu ministru în locul lui Marinescu... Dar are şi Marinescu chezăşiile lui în găleata cu lături; vom vedea ce va ieşi din toată această porcărie. Dan Costinescu nu e un geniu, dar e băiat simpatic, cu expe-rienţă administrativă şi ar fi desigur de o mie de ori mai bun la Economia Naţională decât Marinescu, cumnatul lui Porsena escrocul şi peştele...

———

Am aflat, în fine, rostul ofensivei de publicitate (în continuare) antonesciană în ziarele europene: Mareşalul împlineşte 60 de ani şi anturajul său a vrut să-l prea-mărească astfel, căci Antonescu a refuzat orice sărbătorire declarând că „situaţia ţării şi starea de război nu sunt compatibile cu astfel de manifestări"... O notă bună pentru Mareşal, o notă rea pentru slugile lui! Şi o palmă pe obrazul de toval al umflatului de Petrovici care-şi sărbătoreşte cei 60 de ani de neîntrerupt lichelism prin nenumărate banchete...

Cu prilejul aniversării sale, Mareşalul a fost totuşi felicitat prin telegrame de către Hitler, Mussolini, Ribbentrop, Göring, Risto Ryti (Preşedintele Finlandei), Mannecheim etc. Telegramele, publicate în ziarele de azi sunt amabile, dar nimic mai mult — afară de ale finlandezilor care sunt călduroase...

———

Regele şi Ică, Ică şi Regele... Dl profesor Mihail Antonescu a fost decorat şi el cu Marele Cordon al „Trandafirului Alb" finlandez... Tot e bine că s-au gândit finlandezii şi la bietul Rege!!!

———

Mareşalul Pétain a dat o proclamaţie cu prilejul celei de a doua aniversări a proclamării sale ca Şef al Statului...

Tonul manifestului e al unui om cam descurajat... şi obosit.

———

Filderman, ex-Conducătorul ovreimii pretinde că se prepară o nouă lovitură contra coreligionarilor săi. Un nou decret-lege ar veni să împartă ovreii în trei clase: una ar cuprinde pe cei încetăţeniţi înainte de 1914, o a doua pe cei încetăţeniţi după 1918, dar băştinaşi, şi o a treia pe cei veniţi în ţară după 1918. Cei din prima clasă nu vor fi tulburaţi

în existenţa lor, după cum au fost deja ocrotiţi prin legile deja promulgate. Cei din clasa a doua, vor fi confinaţi în „ghetto-uri" — iar cei din clasa a treia vor fi ridicaţi şi colonizaţi în Transnistria — adică trimişi pe lumea cealaltă...

S-ar face o mare nedreptate multora din cei din clasa a doua: sunt printre ei atâţia oameni cumsecade şi inofensivi...

Nici un om cu scaun la cap n-ar putea aproba asemenea măsuri sălbatice. Sunt mulţi ovrei foarte vinovaţi de propagandă comunistă; greşala e *că se generalizează...*

———

Vineri, 19 iunie. Zdrobirea Sevastopolului înaintează cu paşi repezi. Formidabilele bombardamente germane sfărâmă unul după altul toate forturile „impenetrabilei" cetăţi. Mai ales ghiulele tunurilor „supra Bertha" fărâmă cele mai rezistente betoane. După fortul *Stalin,* au fost cucerite forturile *Siberia* şi *Maxim Gorki* (acesta din urmă cel mai nou şi cel mai solid construit şi în care apărarea sovietică îşi punea ultimele nădejdi), astfel încât forţele asaltătoare au ajuns în liniile interioare, la 3 kilometri de port. Se crede că căderea Sevastopolului nu mai este acum decât o chestiune de zile... Mai multe încercări de diversiune ale bolşevicilor prin debarcări pe coastele Crimeii, au dat greş.

În Cirenaica, cu toată temperatura caniculară, trupele lui Rommel au înregistrat mai succese. Armata a 8-a britanică a fost tăiată în două, o parte a rămas la vest de Tobruk, iar alta se retrage în grabă spre Egipt, prin Bardia şi Sollum.

Amiralitatea britanică n-a dat încă cifrele pierderilor suferite în Mediterana în zilele de 14 şi 15 iunie „pentru a nu pune la îndemâna inamicului informaţii precise". Această formulă, ca şi insuccesele din Cirenaica orientală a enervat opinia publică engleză. În Camera Comunelor, mai mulţi deputaţi au cerut să se publice cifrele precise ale pierderilor navale aliate — cifre ce se ascund deocamdată, probabil tot în baza formulei mai sus reprodusă. Guvernul a promis informaţii, cât mai curând posibil...

Nemţii au mai torpilat în Atlantic şi în Marea Antilelor 18 vase cu o deplasare totală de 109 000 tone...

———

Ucigaşii lui Heydrich au fost descoperiţi şi prinşi într-o biserică din Praga unde se refugiaseră. Au fost împuşcaţi pe loc. Berlinul pretinde că sunt cehi veniţi din străinătate şi lăsaţi în Boemia din aeroplane, cu paraşutele...

Cu prilejul Târgului de la Milano, Gino Lupi îi mai trage un articol ditirambic asupra României, în revista *Europa Sud-Orientală*. Omul trebuie să fie bine plătit, căci ne iubeşte mult. Gazetarii macaronari care s-au plimbat 15 zile prin ţara noastră ne-au părăsit, după ce s-au convins şi ei despre „romanitatea Ardealului". O spun în declaraţiile pe care le-au făcut înainte de a pleca... Dar nici dragostea lui Lupi, nici entuziasmul romanesc al macaronarilor plimbăreţi nu vor schimba politica Italiei faţă de noi... Păcat!

Sâmbătă, 20 iunie. La Sevastopol pare să fi început finala. După o înspăimântătoare bombardare, trupele germane la nord şi cele române la sud de cetate, au înaintat cucerind fort după fort şi adăpost după adăpost. La nord trupele germane au ajuns până la Golful Severnaia, aşa încât tunurile nemţeşti stau acum în faţa oraşului şi domină întreaga radă...

Între 10 şi 17 iunie, ruşii au pierdut 7 585 de prizonieri, 20 de tancuri, 68 de tunuri şi o baterie blindată. Unităţile germane şi române au distrus 1 288 de adăposturi şi au cules 46 239 de mine!...

În Cirenaica, armata engleză se retrage spre graniţa Egiptului; trupele generalului Rommel au început asaltul Tobrukului...

Ştirile de pe frontul rusesc, dar mai ales cele din Africa de Nord şi din Mediterana au deprimat mult opinia publică britanică, după cum reiese din articolele ziarelor din Londra, din emisiunile radiofonice şi din întrebările enervante puse de deputaţi în Parlament...

Că situaţia este judecată gravă chiar de către Guvernul englez — o dovedeşte noul zbor al lui Churchill în America. Această a treia vizită a primului ministru, peste ocean, a constituit pe ziua de ieri o adevărată ştire senzaţională, căci în jurul plecării lui s-a păstrat cea mai desăvârşită tăcere. Chiar la Londra nu s-a ştiut nimic. Marţi, Churchill fusese primit în audienţă de Rege, şi joi după-amiază s-a anunţat sosirea sa în Washington. Nu numai asupra călătoriei s-a păstrat secretul (ceea ce se explică prin motive de siguranţă), dar şi asupra scopului întâlnirii cu Roosevelt. Asupra acestui scop, continuă să nu se spună nimic, la Washington ca şi la Londra. Churchill va sta probabil în America mai multe zile.

Deşi nu se spune nimic oficial despre scopul întâlnirii Churchill–Roosevelt, neoficial, presa londoneză grupează în patru puncte principalele chestiuni ce vor fi discutate la Washington: 1) problema sporirii tonajului, grav ameninţat prin continuele scufundări; 2) problema creării celui de-al doilea front; 3) politica Aliaţilor în Orientul Apropiat şi în Extremul Orient; 4) ritmul furniturilor americane. Este

evident că Roosevelt şi Churchill vor vorbi de toate câte interesează războiul, războiul care merge prost pentru aliaţi — şi că vor căuta măsuri de îndreptare... Hotărârile pe care le vor lua, nu vor fi probabil date în vileag — dar poate că tot se va afla câte ceva... Să aşteptăm!

La Berlin, deplasarea lui Churchill e judecată cu ironie şi definită ca „o călătorie de disperare"...

Papa a răcit, căci Vaticanul e plin de curente, şi e în pat. Să sperăm că se va restabili repede, căci e om bun şi sfânt...

A murit Beyul Tunisului. Moartea lui nu va influenţa nici mersul războiului, nici politica mondială, nici situaţia colonială a Franţei. Succesorul său va fi înscăunat poimâine.

Vechea casă boierească de la Goleşti, lăsată să se ruineze de ultimii şi păcătoşii reprezentanţi ai familiei Golescu, a fost scăpată de la pieire: a fost cumpărată de Stat şi încredinţată Institutului Naţional de Cooperaţie, pentru restaurare şi înfiinţarea unei şcoli din Cooperaţie (?) în zidurile ei.

Aş fi preferat ca acest vechi locaş al tradiţiilor boiereşti să fi fost refăcut prin jertfa vechilor familii băştinaşe şi să fi adăpostit un fel de muzeu al trecutului... Dar ultimele vlăstare ale familiilor boiereşti sunt prea ocupate la „Melody-Bar" ca să-şi găsească răgazul unei asemenea iniţiative...

Duminică, 21 iunie. Pagini întregi sunt consacrate, în ziarele de azi-dimineaţă, comemorării intrării noastre în război. Mâine se împlineşte un an de lupte grele, de jertfe, de deznădejde — dar şi de clipe înălţătoare şi de ceasuri de speranţă că tot nu se va sfârşi cu noi... Ziarele reproduc toate proclamaţiile lui Antonescu şi fac un scurt istoric la evenimentelor, reproduc fotografii luate pe câmpul de luptă... Să dea Dumnezeu să se sfârşească cu bine!

Mareşalul Antonescu adresează pe ziua de azi un manifest plugarilor şi le mulţumeşte *că au câştigat campania agricolă*. Manifestul este bun, deşi cam lung. De data asta Mareşalul nu înjură pe nimeni şi laudă pe toţi... Dar proclamă victoria cam prea devreme: e foarte

frumos că s-au însămânțat 11 milioane de hectare în 6 săptămâni — dar nu le-am recoltat încă! Oamenii au muncit, cum au putut, ca vai de ei — nu e vina lor dacă Dumnezeu nu ne ajută și dacă seceta cumplită sau pe alocuri ploile năpraznice au compromis rodul pământului care se anunță cât se poate de prost...

În jurul vizitei lui Churchill la Washington, comentarii de culoar, dar nimic precis. Și vineri și ieri Roosevelt a lucrat toată ziua cu primul ministru britanic și cu experți militari de tot soiul...

Cei din Washington lucrează și tac — în schimb limbutul de Cripps a vorbit din nou ca să spună că convenția semnată între Anglia și Rusia va constitui baza de organizare a lumii după război... Să ne ferească Dumnezeu! Dl Cripps a mai adăugat, în ce privește al doilea front, că anglo-americanii vor ataca *desigur* Europa Occidentală, dar că acest atac trebuie bine pregătit ca să nu dea greș... Am priceput!

Și la Moscova a fost convocat Sovietul Suprem pentru darea de seamă a lui Molotov asupra negocierilor sale la Londra și la Washington. La Berlin se subliniază că, pe când aliații zăpăciți de înfrângerile suferite se întrunesc și deliberează — Germania rămâne pe terenul faptelor și „zboară din victorie în victorie“... E adevărat, numai că până acum nu se prea văd roadele acestor victorii!

Agenția TASS publică un comunicatviolent cu privire la sentința procesului din Ankara și acuză Turcia de complicitate cu Puterile Axei... Nu putem decât să ne bucurăm de această atitudine a Rusiei, care sapă tot mai mult abisul între dânsa și Turcia...

De la Berlin se comunică că Timoșenko și arhiepiscopul de Canterbury au felicitat telegrafic pe Cripps pentru discursul său de ieri... Probabil o împerechere ironică de nume ce ar trebui să se respingă reciproc...

Pe toate fronturile acțiunea Puterilor Axei se mărginește la dezvoltarea operațiunilor începute — *și merge bine...*

La Președinția Consiliului de Miniștri s-a constituit o comisie *pentru studierea condițiilor încheierii Păcii*!! „Gouverner c'est privoir“ — dar totuși, avem cu toții impresia că începem cam devreme să ne ocupăm de o problemă care nu se va pune atât de curând și care — Doamne iartă-mă! — nu ni se va pune *nouă* niciodată... Căci pentru noi, din nefericire, vor hotărî alții! Dar în fine, să ne pregătim dosarul! Printre membrii comisiei, mi se spune că ar fi fost numiți și Gh. Brătianu și frații Lapedatu. Și probabil eminenții specialiști ai regimului!

Zilele trecute s-a întâmplat un mare scandal, cu prilejul „Orei românești“ la *Radio Roma*. Nu știu cine e angajat să vorbească românilor de către italieni, dar acel „cineva“ absentându-se din Roma, a fost înlocuit de cunoscutul legionar Caranica care, la sfârșitul emisiunii a făcut apologia Mișcării Legionare și a înjurat trivial pe Mareșalul Antonescu și tot Guvernul său. Nu cunosc încă consecințele acestui penibil incident..

Congresul Naționalist Indian de la Bangkok va publica poimâine pretențiile sale cu privire la independența Indiilor. Dacă n-ar fi în spatele Congresului Puterile Axei, agitațiile caraghioșilor din Thailanda n-ar merita nici să fie notate. Dar sunt în spate Puterile Axei și ele vorbesc prin glasul stafiilor de la Bangkok...

Mareșalul Antonescu, înapoiat de pe front și din Transnistria unde a ocărât și terorizat lumea întreagă[1], s-a dus acum câteva seri la „Pescăruș“ și a controlat în persoană, ajutat de câțiva ofițeri, actele automobilelor care staționau acolo. A putut constata că trei sferturi din automobile erau mașini rechiziționate de care ofițeri de tot soiul profitau ca să-și răcorească „damele“, la aerul lacurilor... A doua zi, toți ofițerii cu... musca pe căciulă... au fost trimiși pe front! Foarte bine, dar nu e treaba unui Conducător de Stat să controleze mașinile la poarta unui local de petrecere! Nu mai are domnul Mareșal încredere în nimeni?

---

[1] Se povestește că violența lui a pricinuit și moartea generalului Vasiliu pe care l-a găsit la Tiraspol și l-a făcut cu ouă și cu oțet *că nu e la Sevastopol să recupereze material de la ruși, pe care-l iau nemții tot.* Generalul buimăcit a hotărât să plece imediat cu avionul; vremea era groaznică și pilotul a declarat că nu garantează securitatea călătoriei, dar generalul Vasiliu speriat a insistat să plece imediat, și a plecat. Pe drum, avionul a capotat, generalul a fost ucis, pilotul grav rănit...

Regele Petru al Iugoslaviei s-a logodit la Londra cu Principesa Alexandra, fiica Regelui Alexandru al Greciei (cel mort de pe urma unei muşcături de maimuţă) şi a d-rei Manos...

———

Cineva foarte serios a sta de vorbă acum câteva zile cu dl Ică. „Foarte bună e politica pe care o faceţi alături de nemţi şi nu e alta de făcut pentru noi — spunea acel cineva — dar nu vă gândiţi că războiul s-ar putea termina şi cu înfrângerea Germaniei?“ — „Dacă ar învinge englezii — a replicat ilustrul paranoic — *nu e om în ţara românească care să stea mai bine cu ei decât mine*!“ Să fie nebun? Sau şi-a adus aminte de vremurile când era anglofil şi scria articole mucegăite ca să apere Societatea Naţiunilor împotriva lui Hitler — şi-şi închipuie că-şi aduc şi englezii aminte?

———

Titeanu şi Lobei sunt în lagăr la Târgu Jiu şi mi-am închipuit că au fost trimişi acolo fiindcă sunt doi pungaşi. Aflu azi că motivul internării lor a fost altul. S-au oferit amândoi ca spioni, la Legaţia germană. Killinger, după ce a făcut o anchetă asupra trecutului lor, a refuzat — şi i-a denunţat Guvernului. Iar Guvernul i-a trimis a doua zi să se răcorească pe malurile Jiului...

———

Jora a fost invitat pentru două luni la Sinaia, de către Regele Mihai, care vrea să ia lecţii de armonie şi de contrapunct! Căci pe *alelalte* le ştie!

———

Un râu de limonadă:

La graniţa Argentinei cu Chile curge un râu, *Rio Agrio*, a cărui apă e acrişoară şi cu un adaos de puţin zahăr are gust de limonadă! Probabil că conţine în soluţie citrat de mangeziu sau aşa ceva, căci mai e şi laxativă! Fericită ţară mai e şi Argentina!

———

A început o campanie împotriva *cravatei*, la bărbaţi! De fapt cravata e înăbuşitoare, e scumpă şi e inutilă... Într-o vreme în care toate tradiţiile se duc, de ce nu ne-am despărţi şi de cravate, liberând gâturile noastre asudate

———

Quaranta a revenit ieri la Jockey-Club. Deşi achitat, a fost primit fără entuziasm. Chiar cu o răceală penibilă... Mi-a spus: „Nu voi da mâna decât celor care mi-o vor întinde pe a lor...“ Imprudentă hotărâre, căci nu i-au întins-o decât 4–5 persoane din vreo 30–40 prezente!

Quaranta pretinde că a fost victima unui ovrei, care s-a dat drept dânsul — după cum s-a dovedit la instrucţie. Fapt ciudat însă, ovreiul *a dispărut* şi Quaranta pretinde că a fost ucis de poliţie ca să nu vorbească într-o altă afacere de contrabandă de metale, pe care ar fi făcut-o cu Legaţia Italiei... Guvernul român n-a vrut ca Legaţia unei ţări aliate să iasă compromisă dintr-o afacere ce nu mai putea fi muşamalizată cât trăia principalul culpabil...

Quaranta e totdeauna vârât în afaceri complicate...

———

Luni, 22 iunie. *Solstiţiu de vară*! De mâine zilele încep să scadă... S-a dus şi vara asta, parcă n-a fost!

De trei zile valahii ne bat capul cu prăpădul ce trebuia să fie aseară sau azi-dimineaţă: pentru aniversarea intrării noastre în război 300 de avioane engleze şi americane trebuiau să vină să distrugă Bucureştii! O auziseră valahii la *Radio Londra*, ba la *Radio Moscova*... Şi mulţi, foarte mulţi din ei au fugit din Bucureşti...

Nici aseară, nici azi-dimineaţă n-a venit însă nici un avion. Nu e vorba, poate să mai vină... În fiecare zi poată să vină şi mă mir chiar că nu vin — dar a crede în *date fatale* şi în atacuri dinainte anunţate, prea e de oaie

———

Emisiunea de Radio de ieri la amiază, ne-a adus o mare veste: Tobruk a fost luat cu asalt, Tobruk a capitulat! Britanicii făcuseră din Tobruk un alt Sevastopol; capitularea lui e improtantă din punct de vedere strategic pentru campania din Africa, dar e importantă mai ales din punct de vedere moral, căci simbolizează neputinţa Aliaţilor de a rezista nemţilor, oricare ar fi frontul, chiar atunci când toate condiţiile de luptă sunt în favoarea lor...

Lucru nostim e că englezii s-au predat italienilor, nu germanilor. Macaronarii sunt în al 7-lea cer! Un enorm material, peste 25 000 prizonieri printre care mai mulţi generali, au căzut pradă Axiştilor... Trupele britanice fug în dezordine spre Egipt; trupele germane au ocupat Bardia, la graniţa egipteană şi Bir-El-Gobi, la sud-est de Tobruk — înfrângerea englezilor e mare...

La Sevastopol, operaţiunile de investire continuă. Trupele germane şi române înaintează pas cu pas, fort cu fort, bastion cu bastion. Partea

de nord e aproape curățită și întreg orașul e sub focul tunurilor nemțești...

Tot Bucureștiul e sub flamuri; mutrele lui Hitler, lui Mussolini, lui Antonescu și portretul Regelui Mihai — toate de dimensiuni colosale se lăfăiesc pe zidurile edificiilor publice... Aceste „expresiuni oficiale de bucurie“ (ca și inscripțiile: „nu uităm nici o brazdă românească“) nu-și au rostul lor, azi. *O intrare în război nu poate fi prilej de bucurie.* Să așteptăm *sfârșitul* și să vedem atunci, dacă vom avea motiv să ne bucurăm sau să ne punem cenușă pe cap...

Cu prilejul aniversării de azi, Președinția Consiliului publică un comunicat în care ni se dau cifrele pierderilor noastre într-un an de război: 5 998 ofițeri, 2 633 subofițeri și 148 941 oameni trupă. Din aceștia 70% sunt răniți care s-au vindecat.

Aceste pierderi nu sunt mari, dat fiind efortul pe care l-am făcut. N-am plătit prea scump cinstea de a figura, și încă victorios, pentru prima dată în bătălii istorice alături și împotriva celor mai mari Puteri din lume...

Comunicatul ne mai dă și raporturi de pierderi interesante, față de forțele angajate în luptă în diferitele faze ale campaniei. Astfel în luptele din Bucovina și Basarabia am pierdut 20% din efective; de la Nistru la Bug inclusiv asediul Odessei-63%; de la Bug și până la Nipru și la Marea de Azov-5%; în Crimeea, în luptele din anul acesta la Kerci și Sevastopol precum și pe Doneț-12%.

Putem să fim mulțumiți că n-am pierdut mai mult *ca să învățăm războiul....*

Ieri s-a răspândit în cercurile apropiate de Președinție și de Ministerul de Externe zvonul că turcii intră zilele acestea în război alături de nemți... De această intrare în război, eu unul sunt convins, dar nu cred că a sosit deja ceasul...

Tribul Hurilor (?) bine înarmat (de cine?) s-a răsculat în Indii împotriva englezilor. *Agenția D.N.B.* anunță lupte grele în provincia Sind...

Ieri s-a celebrat la mânăstirea din Sinaia un parastas cu prilejul împlinirii a 20 de ani de la moartea lui Take Ionescu. Cum trece vremea!

Parastasul a fost tocmit de Stelian Popescu, apostolul takismului. De față a fost și Maniu și nimeni din partea Guvernului... Take Ionescu! Am impresia că e vorba de Vodă Caragea, ori de Tudor Vladimirescu, atât de repede se deapănă firul Istoriei. Evenimentele de ieri sunt vechi de o sută de ani!

La Regimentul de Gardă Călare s-a sfințit ieri în prezența Regelui o troiță ridicată în amintirea soldaților și ofițerilor regimentului căzuți în război. Căci deși regimentul n-a fost pe front, multe elemente ale lui au fost detașate în alte unități combatante... La această serbare n-a luat parte nici Mareșalul Antonescu, nici fostul cavalerist Ică, care n-a vrut să revadă locurile fericirii și suferințelor sale. Din Guvern, a fost de față numai generalul Pantazi...

Ieri, la Băneasa, Premiul Jockey-Clubului a fost câștigat de calul lui Xenopol, „Bien Aller“. Lui Xenopol, închis în lagărul de la Târgu Jiu, i-a căzut astfel în gușă pe lângă fasolea zilnică, un milion de lei!

Hârtii vechi, deși nu prea vechi, căci nu datează decât de trei ani neîmpliniți — dar totuși atât de vechi! Scotocind prin sertarele mele găsesc următoarele telegrame din 1939, după numirea mea ca prim-ministru:

„Vă urez din toată inima să reușiți a liniști și a apăra țara.
General Antonescu“.

„O dată cu prezentarea omagiilor mele, rog a fi considerat printre cei dintâi care subscriu apelul patriotic de solidarizare adresat de Excelența Voastră tuturor Românilor.
Colonel Ștefan Zăvoianu“.
(Legionarul cunoscut ... și împușcat)

„Vechiu partizan al unui Guvern Argetoianu, rog dați-mi voie să vă adresez cele mai din inimă felicitări împreună cu urări pentru succes desăvârșit în marea operă națională ce stă în fața înaltelor Domniei Voastre posibilități.
Prof. Dragoș Protopopescu“.
(Legionar ilustru)

„Excelență, Domnule Preşedinte al Consiliului, fericit pentru fericirea Țării şi a Scumpului nostru Suveran, pentru excepţionala misiune de mare competenţă şi răspundere în vremuri când neamul întreg trebuie să stee solidar în jurul Tronului şi ascultător de porunca prea înţelepţilor sfetnici între care străluciţi cu un prestigiu absolut, vă rog respectuos Excelenţă să primiţi cele mai sincere omagii ale unui om care a dorit cu ardoare numai binele Ţării sale şi mai ales strălucirea marelui nostru Rege. Trăiască Majestatea Sa Regele Carol al II-lea. Să trăiţi Excelenţă, Domnule Prim-Ministru!

Preotul Grigorie Cristescu
Profesor universitar".
(Legionar de seamă, dar pocăit)

„Adânc respectuos vă rog să binevoiţi a primi omagiul sentimentelor mele de admiraţie şi cele mai vii urări de izbândă în lupta ce întreprindeţi pentru liniştea şi prosperitatea Ţării şi a Neamului.

Doctor V. Trifu".
(Cel mai aprig antisemit şi antimasonic propagandist...)

Un an mai târziu, toţi aceşti domni mă osândeau la moarte...
Ecce homines!

———

Marţi, 23 iunie. Ziua de ieri a fost sărbătorită de oficiali ca şi cum intrarea noastră în război ar fi fost o mare fericire, nu o nenorocită necesitate. Tot Guvernul, toţi funcţionarii superiori adunaţi la Patriarhie au ascultat un Te-Deum şi o rugăciune compusă ad-hoc şi care ar fi putut fi mai puţin bombastică şi mai smerită... Steaguri pretutindeni... Concert la Ateneu... Şezătoare la Teatrul Naţional... Şi la toate în fruntea vicleimului Ică Antonescu: numai de steaguri, pe stradă, n-a fost din fericire spânzurat! Publicul n-a luat nici o parte la aceste manifestări: să o mărturisim fără înconjur — războiul acesta nu e popular. Basarabia, Transnistria, Odessa nu sunt legate sufleteşte de noi — ca Ardealul... Poporul urăşte pe unguri, nu pe ruşi, cu tot bolşevismul lor. Războiul actual este pentru noi *o necesitate*, o acţiune de apărare împotriva comunismului şi panslavismului care ameninţă existenţa Statului nostru însăşi. Dar *o necesitate* şi *o acţiune de apărare*, nu suscită entuziasm. Şi prea au fost mari suferinţele care au pregătit de data asta intrarea noastră în luptă...

Dacă eram eu Guvernul, m-aş fi mulţumit cu o scurtă rugăciune pentru odihna celor căzuţi şi aş fi lăsat „alaiurile" pentru sfârşitul războiului, în ipoteza că se va sfârşi vreodată, şi că se va sfârşi bine... Dar fiecare după capul lui...

———

Căderea Tobrukului a impresionat adânc pretutindeni. Nimeni nu se aştepta să cadă aşa iute... *Radio Londra* mărturiseşte că înfrângerea e gravă şi plină de consecinţe pentru soarta Orientului Apropiat. Comentatorul postului de emisiune britanic recunoaşte că una din porţile acestui Orient a căzut şi că cealaltă, Sevastopolul va cădea în puţine ceasuri („in some hours") şi că astfel „cleştele se va strânge în mâinile puternice ale germanilor". Întreaga presă engleză e buimăcită; ziarele cele mai serioase, până şi *Times* cer o anchetă serioasă şi constată incapacitatea conducerii de război, de partea Aliaţilor... La Londra atmosfera e aproape tot atât de deprimată ca după căderea Singaporelui şi discuţiile fără sfârşit care continuă zi şi noapte la Washington, între Churchil şi Roosevelt, sunt comentate cu amărăciune... „Pe când nemţii vorbesc cu fapte, noi ne mulţumim cu vorbe, cu planuri şi cu conferinţe" — spun englezi dezamăgiţi...

La Sevastopol, operaţiunile continuă conform planului Comandamentului german. Ieri după-amiază se răspândise zvonul că trupele germane pătrunseseră în oraş... În realitate n-au pătruns decât într-o suburbie Severnaia, situată în faţa cetăţii, pe malul nordic al braţului de mare pe care dă, la sud portul propriu-zis al Sevastopolului. Dar întreg oraşul, portul şi arsenalul sunt acum sub bătaia *directă* a tunurilor germane şi sfârşitul dramei nu poate să întârzie mult...

———

Generalul Rommel a fost înaintat mareşal... Führerul i-a anunţat această meritată recompensă printr-o călduroasă telegramă...

———

Generalul Gerstenber care n-a luat Tobrukul, dar care a dat multe mese bune în Bucureşti — a fost decorat cu Ordinul Mihai Viteazul... Exagerat!

———

Gazetele engleze au afirmat că întreg personalul Legaţiei noastre din Washington s-a desolidarizat de Guvernul din Bucureşti şi a rămas în Statele Unite, „printre românii liberi"... Ministerul nostru de Externe dă un comunicat prin care anunţă că întreg personalul zisei Legaţii, cu dl B. Coste, însărcinatul cu Afaceri în frunte, a sosit la Lisabona...

De ieri-seară pe la ora 6 s-a lăsat *cu frig* — frig, nu răcoare... Trebuie să fi căzut grindină straşnică pe undeva. A plouat toată noaptea, pare o ploaie generală, bună pentru porumb.

———

Miercuri, 24 iunie. Ieri toată ziua şi azi noapte, şi azi-dimineaţă, termometrul sub 14 grade... E frig şi plouă! Ce climă imposibilă! Dacă n-ar fi grindina şi furtunile n-ar fi rău pentru câmp...

———

În Anglia şi Statele Unite e tot jale mare pentru căderea Tobrukului. Lumea mârâie şi cere informaţii *exacte* asupra tuturor pierderilor navale, până acum mai mult sau mai puţin ascunse de Guvern... Ziarele recunosc că războiul merge prost pentru Aliaţi, care persistă să îmbărbăteze opinia publică prin vorbe, prin planuri, prin afirmări de victorii — pe când germanii înregistrează victorii după victorii. În Parlament, în ambele Camere, deputaţii şi lorzii pun Guvernului chestiuni arzătoare şi Guvernul răspunde cum poate... Enervare mare în City şi în cercurile politice; se vorbeşte ba de schimbări, ba de o vizită a lui Churchill la Moscova — dar englezii încep să fie sătui de palavre! În America, demagogul Boby Hopkins încearcă să galvanizeze opinia publică: în ultimul său discurs, rostit în faţa a 200 000 de auditori a preamărit puterea Sovietelor şi a declarat că Aliaţii vor constitui al 2-lea, front, şi dacă va fi nevoie un al 3-lea, şi un al 4-lea, până ce Germania va fi strânsă într-un cerc de oţel! Aci, cum se vede nu mai avem de-a face cu palavre diplomatice, ci cu simple palavre!

Nemţii, în schimb, nu vorbesc dar lucrează pe front, pe toate fronturile. În Africa, trupele lui Rommel au ajuns la graniţa Egiptului şi au trecut-o; la Sevastopol continuă ciocnirea artileriei şi deznodământul se apropie...

Japonezii strâng tot mereu într-un cerc tot mai strâmt forţele izolate ale Mareşalului Ciang-Kai-Shek — iar pe mare submarinele lor au ajuns până la coasta Americii, unde au bombardat mai multe localităţi în insula Vancouver(Canada) şi bazele militare de la Port-Brown şi West Port de la gura fluviului Columbia, în Statele Unite.

Forţele japoneze s-au instalat solid şi în Insulele Aleutine... Şi această ocupare, ca şi bombardamentele de pe coasta Pacificului enervează mult opinia publică americană, deja slăbită prin atâtea insuccese şi prin căldurile tropicale sosite mai de timpuriu ca de obicei... În presă, entuziasmul pentru război a scăzut de tot!

———

Ziarul suedez *Göteborgs Morgenpost* a publicat ieri un reportaj senzaţional, care prin fir şi fără fir a făcut turul lumii. Zisul ziar destăinuieşte clauzele secrete ale acordului Churchill — Molotov, clauze prin care se acorda Rusiei dreptul de control politic şi militar asupra Finlandei, Statelor Scandinave, Poloniei, României, Bulgariei, Iugoslaviei, Ungariei şi Germaniei (!!!) — toate aceste state, mai puţin Germania (?) vor constitui „sfera de influenţă" a Sovietelor în Europa şi Guvernul din Moscova „va putea închiria" (!!) în toate aceste ţări baze militare, după ce va fi încheiat cu ele tratate speciale!! Rusia şi Anglia se obligă pe de altă parte să desfiinţeze în toată Europa organizaţiile totalitare existente...

Dacă aceste informaţii sunt exacte, se pot face următoarele ipoteze: sau englezii sunt siguri că Rusia Sovietică va fi sfărâmată de nemţi, sau sunt hotărâţi să-şi calce angajamentele în caz de victorie, la pace — sau nu mai au nici o speranţă să câştige războiul şi să-şi impună voinţa lor... Căci nu se poate admite ca Anglia să-şi dea soarta pe mâna comunismului!

Şi mai este încă o ipoteză, care probabil e cea mai bună; destăinuirile ziarului suedez nu ar corespunde realităţilor şi n-ar fi decât planuri ale propagandei simpaticului Goebbels, hotărât să asmută toate popoarele Europei împotriva Angliei! Această ipoteză este cu atât mai verosimilă cu cât *Göteborg Morgenpost* afirmă că ţine informaţiile sale „de la un diplomat al unei Puteri foarte prietenă cu ţările anglo-saxone", care n-a putut însă să-i destăinuiască şi clauzele acordului militar anglo-sovietic, aceste clauze fiind şi mai secrete decât cele, secrete şi ele, pe care le-a destăinuit!!!

Reportajul ziarului din Göteborg a făcut totuşi senzaţie mare şi este viu comentat pretutindeni... Chiar dacă acordul anglo-sovietic ar fi aşa cum este dat, pe mine unul nu m-ar emoţiona. Ce semnează sau nu semnează Sovietele, sau Anglia, e fără importanţă: importantă este numai victoria unei părţi sau a alteia. Vor învinge anglo-americanii-ruşii, Europa va cădea sub călcâiul ruşilor, chiar dacă ar fi semnat alături de Anglia că nu vor depăşi graniţele lor; vor învinge forţele Axei, atunci tot ce semnează astăzi anglo-saxonii şi moscoviţii, nu va mai avea nici o valoare, e de la sine înţeles. Prin urmare, într-un caz şi în altul, acordul Churchill — Molotov va rămâne un petic de hârtie fără valoare...

Nu în privinţa acestui petic de hârtie trebuie să ne emoţionăm — şi să rămânem cu încredere şi cu ochii pe front...

———

Laval a pronunţat luni-seara la Radio un important discurs prin care a căutat să demonstreze necesitatea unei strânse colaborări între Fran-

ţa, Germania şi Italia — în Europa Nouă. Laval a declarat că Franţa a comis o mare eroare neapropiindu-se de Germania după victoria din 1918, şi o altă eroare tot atât de mare intrând în război în 1939... Şeful Guvernului francez a sfătuit apoi pe muncitorii francezi să meargă să lucreze în uzinele din Germania, unde sunt foarte bine primiţi şi trataţi şi unde pot contribui la înfrângerea bolşevismului în lupta pentru care tot tineretul german îşi jertfeşte viaţa... Laval a mai mulţumit Reichului în cuvântarea sa pentru marele număr de prizonieri francezi care a fost eliberat...

Ideea unei colaborări între Franţa şi Germania e foarte frumoasă; s-ar putea însă pune o întrebare lui Laval: de ce n-a propăvăduit-o cât timp a fost ministru şi prim-ministru înainte de actualul război — şi a fost destul? Atunci era momentul... S-ar fi evitat, poate, nenorocirile de azi!

———

Ieri a avut loc un Consiliu de Miniştri prezidat de Ică: s-au rezolvat toate problemele relative la transporturi şi comunicaţii — o simplă jucărie pentru oamenii noştri de Stat!!

———

„Liga pentru independenţa Indiilor", constituită la Bangkok, şi-a ales preşedintele în persoana lui Bose, a hotîrât să înfiinţeze filiale în Japonia, în China, în Indochina şi în Malaezia — şi a declarat că India va rămâne un Stat indivizibil a cărui organizare urmează să se precizeze ulterior. „Liga", recunoscătoare Japoniei pentru lupta de dezrobire asiatică ce duce, trimite salutul său Germaniei şi Italiei — mulţumindu-le pentru simpatiile lor... De subliniat nuanţa între sentimentele exprimate pe de o parte Japoniei, pe de alta Puterilor europene ale Axei...

———

De relevat în darea de seamă a pierderilor noastre de război publicată duminică de către Preşedinţia Consiliului, faptul că am pierdut mult mai multă lume când ne-am luptat singuri decât cînd am luptat încadraţi în unităţile germane. Astfel, în Basarabia am pierdut 20% din efective, la Odessa 63% — iar de la Bug la Azov 5% şi la Kerci 12%... E şi războiul o artă...

———

Joi, 25 iunie. Vremea s-a făcut iarăşi frumoasă. Ploaia a fost generală şi abundentă în toată ţara: a scăpat porumbul. Dacă va mai ploua pe la Sf. Ilie şi va fi şi o toamnă bună, vom face ceva porumb. Nu mult, dar cât ne trebuie pentru hrana noastră, fără risipă...

———

La Sevastopol acţiunea de dărâmare continuă. Se înaintează metodic, din toate părţile. De la 7 la 22 iunie trupele germane şi române au distrus în jurul cetăţii 2 014 cazemate şi au luat 11 000 prizonieri şi 158 tunuri...

În regiunea Harkovului, ruşii s-au retras pe o linie nouă. În regiunea Volhov-ului armata sovietică încercuită a căutat în zadar să scape prin contraatacuri: ea e menită nimicirii. Într-o singură zi, nemţii au doborât 100 de avioane ruseşti şi n-au pierdut decât 5...

Englezii nu s-au dezmeticit încă după lovitura primită la Tobruk... Generalul Wavell a fost din nou numit comandant al forţelor britanice din Egipt în locul generalului Aushinleck... Rapiditatea cu care a căzut Tobrukul se datoreşte perfectei cooperări a forţelor de uscat, navale şi aeriene — germane şi italiene. Generalul Aushinleck lăsase comandamentului Tobrukului alegerea între evacuarea imediată a poziţiilor sau apărarea lor până la complecta distrugere a armamentului, a muniţiilor şi a aprovizionărilor. Comandamentul local n-a avut însă timpul să aleagă între cele două soluţii, căci a fost copleşit de inamic înainte să poată lua o măsură sau alta. Germano-italienii au putut pune mâna pe un enorm material de război abia debarcat şi pe mari aprovizionări — toate intacte...

Submarinele germane au mai scufundat 20 de vapoare pe coastele Statelor Unite şi în Marea Antilelor — cu o deplasare totală de 102 000 tone...

Au înregistrat însă şi Roosevelt şi Churchill un succes: au descoperit că aveau strămoşi comuni şi că erau veri în gradul al 8-lea: printre emigranţii de pe „May Flower", erau şi trei membri ai familiei Churchill şi din unul din ei se trage şi ilustrul Franklin Delano Roosevelt!

———

Cu privire la conferinţele de la Washington s-a dat până acum numai un scurt comunicat din care reiese că d.d. Roosevelt şi Churchill erau de perfect acord... Au fost totdeauna de acord, dar din acest acord n-a rezultat lucru mare până acum... Din indiscreţiile gazetelor, mai mult sau mai puţin bine informate, reiese că s-au precizat o serie de deziderate ca: ajutorare mai intensă a Rusiei şi a Chinei, întărirea frontului african, pregătirea unui nou front — şi altele tot atât de puţin conturate. Pare totuşi, că principala preocupare a domnilor a fost şi este

enorma pierdere de tonaj pe mări, pierdere care compromite posibilitățile de transport din Statele Unite către teatrele de război. Găsi-vor specialiștii americani și englezi un leac împotriva scufundărilor germane? Greu de prevăzut...

În Parlamentul englez, atmosferă tot mai încărcată... Se pun zilnic chestiuni „amare", cum le califică presa londoneză, chestiuni ce rămân în majoritatea cazurilor fără răspuns. Churchill e hărțuit — dar o criză ministerială nu e încă de așteptat...

Destăinuirile ziarului *Göteborg Morgenpost* continuă să fie viu comentate, sucite și răsucite de presa Axei, cu cele mai aspre aprecieri la adresa Angliei — ceea ce ar pleda în favoarea tezei că destăinuirile sunt opera veninosului condei al micului Goebbels... Până acum nici Londra, nici Moscova n-au dat vreo dezmințire celor publicate în foaia suedeză, dar nici nu le-au confirmat.

A apărut în *Monitor* decretul privitor la organizarea „Obștilor Agricole". Douăzeci de ani m-am trudit să dovedesc că numai prin asociație se putea împăca la noi regimul micii proprietăți cu necesitatea unei culturi extensive și mecanizată. În guvernarea de la 1931–1932 am făcut chiar o lege, care a fost însă sabotată de toată lumea, începând de la semnatarul ei (Ionescu-Sisești) și până la ultimul agronom. Să vedem dacă Antonescu va avea mai mult noroc ca mine... E drept că vremurile s-au schimbat și că acum se *poate porunci*... Noua lege e bună, dar atâtea legi bune au fost prost aplicate...

În *Monitorul* de ieri a mai apărut un decret, prin care se dă generalului Dobre drepturi dictatoriale cu privire la reglementarea circulației automobile: generalul va avea până și dreptul să trimită pe cei nesupuși la lagăr...

Deși e sfătuit de un escroc (colonelul Livezeanu) și de un prost (avocatul Damian), Dobre e un om cinstit și plin de zel — dar nu vede mai departe decât vârful nasului, și în speță, vârful nasului e *interesul Statului*. E în stare să jupoaie lumea ca să aducă cât mai mult „în patrimoniul Statului", fără să-și dea seama că sfărâmând inițiativa particulară subminează însăși temeliile scumpului său „Stat".

Ică Antonescu și generalul Dobre sunt cioclii regimului...

Mareșalul Rommel a fost decorat în războiul trecut cu cea mai înaltă recompensă militară de atunci, cu Ordinul „Pour le Mérite", creat de Frederic cel Mare. Ce e mai nostim, e că locotenetul Rommel a fost decorat pentru purtarea sa în luptele de pe Isonzo *împotriva italienilor*!!! Acum luptă în Libia, braț la braț cu aceiași italieni și cu „prietenul său" generalul Bastico! Așa se învârtește roata vieții!

Vineri, 26 iunie. Pe toate fronturile forțele militare ale Axei înregistrează continue progrese. În Rusia în afară de măcinarea Sevastopolului, acțiuni locale — unele mai importante — „pregătesc" ofensiva generală, care a ajuns ca basmul cu cocoșul roșiu: se tot vorbește de ea și nu începe niciodată... Vom vedea ce va fi și la 1 iulie, dată fixată de cercurile bine informate pentru declanșarea acțiunii...

În Africa, trupele lui Rommel au forțat defileul Halfaya și au ajuns pe coasta egipteană la Sidi-Barani, pe care l-au ocupat. Sidi-Barani e la 100 kilometri dincolo de granița Egiptului. Putea-vor forțele germano-italiene urmări mai departe trupele britanice în debandadă? Căldura e mare și Alexandria e la 500 kilometri de Sidi-Barani...

La Londra, atmosferă tot mai grea. Englezii mistuie greu înfrângerea din Africa. În Parlament ședințe agitate. Vreo 20 de deputați au depus în Camera Comunelor o moțiune de neîncredere. Un deputat laburist a cerut ca un general sovietic să fie pus în fruntea armatei engleze, ba chiar în fruntea Guvernului! S-a „demonstrat" că Tobrukul avea oameni, muniții, armament și aprovizionări ca să reziste 12 luni, predarea în 12 ore va rămâne ca o pată în analele armatei britanice... Se vorbește în cercurile parlamentare de „demiterea" lui Churchill din fruntea Ministerului Apărării Naționale și chiar din fruntea Guvernului. Are însă și Churchill partizanii săi... Se așteaptă cu nerăbdare înapoierea primului ministru și expunerea pe care o va face asupra situației...

Agenția D.N.B. anunță că la Ciung-King s-a semnat un tratat militar secret între Ciang-Kai-Shek și ambasadorul Sovietelor, în prezența și cu aprobarea ambasadorilor Angliei și Statelor Unite...

Japonezii bat pe rând armatele mareșalului și înaintează din toate părțile spre Ciung-King. În Arhipelagul Aleutinelor, au mai ocupat două insule. Americanii deliberează mai departe...

După știri din Berlin, ar fi început rebeliuni serioase în Rusia Sovietică, în ținuturile Kubanului și Caucazului, unde cazacii au format bande, atacă centrele boșevice și se refugiază apoi prin munți și prin păduri. Să fie adevărat? Ar fi bine...

———

Casa în care se afla sediul Partidului Popular la Nantes a sărit în aer. Explozia a fost provocată de o bombă cu întârziere. Atentate identice au avut loc zilele trecute la sediile partidului din Cannes și Niort. Atentatele sunt opera comuniștilor, vrăjmași de moarte ai Partidului Popular. La Nantes n-au fost victime, ci numai pagube materiale.

———

A murit într-un accident de avion delicioasa actriță Ginger Rogers, fermecătoarea dănțuitoare din filmele lui Astair... Păcat de ea!

———

În cercurile germane din București și cele apropiate de ele, se critică mult decorarea generalului Gerstenberg cu Ordinul „Mihai Viteazul"... Gerstenberg nu se bucură de reputație bună, nici chiar printre camarazii lui. Toți îl consideră ca intrigant și-l țin drept membru al coloanei a 5-a. Prin decorarea lui Gerstenberg s-a devalorizat o decorație pe care chiar nemții o stimau mult, până acum...

Se zice că decorarea lui Gerstenberg e datorată numai platitudinii lui Ică care se știe rău văzut la Berlin și caută puncte de sprijin. După câte se spune, dl Ică voia chiar să scoată o broșură cu biografia zisului Gerstenberg prezentându-l ca un mare filoromân fiindcă un bunic al acestuia ar fi fost consul prusian la Iași... Publicarea broșurii ar fi fost oprită de Killinger! Urâte vremuri mai trăim — urâte și grele și cât ne mai așteaptă încă!

———

Sâmbătă, 27 iunie. Deși comunicatele nu ne-au prea spus nimic, lupte importante au avut loc la est de Harkov de la 22 iunie și până ieri. Ele s-au terminat cu o nouă înfrângere sovietică. Trupele germane au înaintat până la orașul Kupiansk pe râul Oskal, un afluent al Donețului. Kupiansk este un important nod de cale ferată și a fost ocupat de nemți. E situat la 100 kilometri de Harkov și la 60 de Isjun, mai jos de care se varsă Oskalul în Doneț. Toată regiunea între Harkov, Kupiansk și Isjun, mai bine de 3 500 kilometri pătrați a trecut sub ocupație germană, dar din nefericire ea nu prezintă astăzi decât un vast câmp de carnagiu, unde cadavrele de oameni și de animale și rămășițele armelor distruse zac prin ruinele satelor distruse... Cu prilejul acestor ultime lupte s-au capturat 21 827 prizonieri și s-au luat 250 tunuri, 100 de tancuri și un imens material automobil și mărunt.

La Sevastopol, operațiunile de reducere a apărărilor fortificate continuă; după câte mi se spune sunt ultimele lupte înainte de cucerirea orașului propriu-zis...

De la 12 la 22 iunie au fost distruse pe frontul oriental 443 avioane sovietice și numai 42 germane...

Materialul englez neîntrebuințat, capturat de forțele Axei la Tobruk este enorm și n-a putut fi inventariat până acum. S-au găsit și aprovizionări nedistruse, în cantitate mare... Trupele lui Rommel continuă urmărirea britanicilor în debandadă, dincolo de Sidi-Barani. La Londra se explică „retragerea" prin necesitatea unei „reorganizări complecte" a armatei din Libia — dar se adaugă, că nu este pericol de invazie petru Egipt... Totuși, la Alexandria și la Cairo, domnește iarăși panica... Nemții și italienii nu spun nimic despre planurile lor; nu se știe prin urmare până unde vor încerca să înainteze. Prea departe de bazele lor nu se pot însă îndepărta, decât cu siguranța că vor câștiga alte baze în Delta Nilului — și Delta Nilului e cam departe...

———

Pe lângă decorarea lui Rommel, Mareșalul Antonescu a mai trimis 600 decorații de distribuit trupelor din Africa, decorații pentru care Killinger a mulțumit printr-o scrisoare în care califică pe Mareșalul nostru mare căpitan... Marele Căpitan a sărit ca de obicei dincolo de cal: a trimis 600 de docrații românești unei armate relativ reduse în rândurile căreia nemții și italienii vor distribui probabil 60... Dar așa suntem noi, buni la suflet și largi la mână!

În schimb, ne-au trimis și nemții pentru soldații noștri care se bat la Harkov, pe Doneț, în Crimeea — 223 de decorații (diferite grade ale Ordinului „Vulturul German")...

———

Englezii au bombardat masiv orașul Bremen. Case distruse, oameni uciși... După comunicatul german — confirmat de cel britanic, 52 de avioane engleze au fost doborâte; câte trebuie să fi fost! Nemții pretind însă că ar fi doborât 25% din aeroplanele inamice...

Escadrele aeriene germane au înapoiat vizita englezilor și au bombardat Birminghamul, unde telegramele de la Berlin pretind că s-au pricinuit pagube mari. Ce sălbăticie, de o parte și de alta!

După știrile nemțești ar exista o divergență de păreri între Roosevelt și Churchill. Englezul cere pentru Anglia prioritatea expedițiilor de armament american, pe când Roosevelt — constatând că rușii se bat și rezistă iar englezii *nu*, preferă să trimită armament și muniții Sovietelor... Știrile acestea trebuie să fie însă tendențioase, căci de la New York se telegrafiază că Roosevelt și Churchill, perfect înțeleși au făcut o expunere a situației războiului în fața principalilor reprezentanți ai Congresului, iar aceștia s-au declarat încântați de cele expuse și au ieșit de la conferință plini de nădejde și *veseli* (sic)! E cazul de a se spune: „Ces mussieus se contentent de peu“...

Generalul Avramescu, comandantul Vânătorilor de Munte, publică în *Univesul* de azi-dimineață un mișcător articol închinat colonelului Mișu Șuțu, căzut în fața inamicului la Sevastopol. Bietul Mișulică a fost om fără noroc, de când s-a născut. Fiul lui Ștefan Șuțu[1] și al Miței Cornescu, rămas orfan de mic copil, a fost crescut ca vai de el de Tinculina Florescu, soră de mamă cu Mița. Urât ca pământul, Mișulică n-a cunoscut fericirea pe pământ. Se consacrase cu pasiune meseriei lui de artilerist și și-a făcut toată cariera în provincie. Da astă-toamnă, comanda Artileria Vânătorilor de Munte... A trăit urât, dar a murit frumos și a cinstit prin jertfa lui neamurile boierești din care se trăgea...

Îmi cade sub ochi bilanțul Societății „Astra“ (vagoane) pe anul trecut: la 900 milioane capital, 987 milioane beneficiu brut (80, net)! „Astra“ n-are decât un singur client, Statul — și e de nepriceput cum a putut ajunge la astfel de încasări! E drept că din 987 de milioane Statul a recuperat 236 prin impozite — dar au mai ciupit și băncile 196 de milioane, *comisioane și dobânzi* (!?). Lumea afacerilor stă încă bine!!!

Legea Obștilor Agricole are un mare cusur. Conform ritmului regimului e plină de sancțiuni, dar lipsită de măsuri ademenitoare pentru plugari, cum ar fi de pildă degrevările fiscale... Creditele, înlesnirea cumpărării de mașini etc., sunt măsuri foarte bune, dar ele nu atrag și nu conving pe țăranii noștri atât de refractari *la schimbări* în obiceiurile lor... Ei nu cunosc decât munca și birul... Aci, în ce privește „birul“, trebuia venit cu ceva nou..

[1] Condamnat la pușcărie pentru nereguli săvârșite la Eforie, unde era director, Ștefan Șuțu a fost lăsat de prima lui nevastă care s-a măritat apoi cu colonelul Bâță Zamfirescu. După ieșirea lui din pușcărie, l-a luat, nu se știe pentru ce Mița Cornescu.

S-a decretat: porumbul nu mai poate fi cândut decât Statului — cu prime care variază, și scad, până la octombrie viitor. Măsura a fost impusă prin nesiguranța recoltei anului în curs...

Duminică, 28 iunie. În faza în care a ajuns lupta între America și Anglia pe de o parte, Germania, Italia și Japonia pe de alta, soarta războiului va fi determinată de soluția pe care cei dintâi o vor da problemei construcțiilor navale iar cei din urmă problemei distrugerii vaselor adversarilor. Principala problemă a războiului este prin urmare și pentru moment, de o parte și de alta, o problemă de tonaj. Căci degeaba va fabrica America arme și muniții, dacă nu le va putea transporta pe câmpurile de luptă. Și dacă nu vor putea de asemenea importa materii prime suplimentare, nici Statele Unite, nici Anglia nu vor mai putea fabrica în serie. Fără să mai pomenim pentru Anglia și de necesitățile de importuri alimentare. Germania și-a dat foarte bine seama de importanța tonajului maritim pentru adversarii ei, când a organizat războiul submarin în Atlantic și în mările anexe și scufundările pe care le-a săvârșit au pus pe americani și pe englezi într-o situație critică.

În anul 1939, când a izbucnit războiul, Anglia poseda o flotă comercială de crica 21 000 000 tone și Statele Unite una de 8 până la 9 milioane. În anii 1940 și 1941, flota comercială engleză a fost sensibil redusă prin atacurile subarinelor germane și italiene și de la intrarea Statelor Unite în război a fost redusă și flota americană. Fără să admitem ca precise cifrele germane, vădit exagerate, nu încape totuși îndoială că vase anglo-americane de o capacitate de mai multe milioane de tone au fost distruse; scăzându-se din cifra tonajului pierdut cifra tonajului noilor construcții, n-ar mai fi rămas disponibile pentru englezi și americani împreună, la începutul anului 1942, nici 20 000 000 de tone. Dacă se ți-ne seamă că submarinele Axei au scufundat în februarie trecut 555 000 tone, în martie 647 000, în aprilie 585 000 și în mai peste 700 000 — rezultă că Anglia și Statele Unite trebuie să construiască 7 până la 8 milioane de tone pe an ca să facă față pierderilor curente și să mențină flota lor comercială la un minimum de tonaj indispensabil. Ori, Statele Unite au construit în 1941 1 milion ″ tone, și Anglia și mai puțin...

În concurența care s-a angajat rămâne de văzut cine va rezolva mai iute problema ce se pune fiecărui beligerant: vor izbuti anglo-americanii să construiască mai mult, sau cel puțin tot atât cât pierd — sau vor reuși axiștii să scufunde mai mult decât construiesc adversarii lor? Cine se va dovedi mai tare în această concurență va câștiga și războiul...

În Statele Unite şi în Anglia s-a priceput în fine situaţia şi oamenii s-au pus pe lucru. În Anglia, lordul Leathers a fost numit dictator al construcţiilor. Nobilul lord, un „self made man", este fiul unui tâmplar şi al unei cârciumărese din împrejurimile Londrei şi prin inteligenţa sa a ajuns la 32 de ani în fruntea unui şantier de construcţii. Azi a trecut de 50 de ani şi este unul din cei mai bogaţi oameni din Anglia şi cel mai mare constructor naval... Leathers a fost numit ministru şi s-a pus pe lucru!

În Statele Unite s-a numit şi acolo un dictator al construcţiilor navale în persoana amiralului Land, amiral de politeţe cum este Lindbergh colonel, dar constructor iscusit şi om de afaceri fără pereche... Americanii s-au hotărât să construiască „în serie" un tip standard de vase, de 7 500 tone — şi să ajungă la o producţie totală de 8 milioane tone pe an, adică cam atât cât scufundă Axa... Dar planul e teorie şi în practică pare că până şi oamenii săi s-au izbit de mari greutăţi. Până acum, programul e departe de a fi realizat!

Nici japonezii nu se lasă mai prejos. Au pornit la război cu 7" milioane tone flotă comercială; ca să facă faţă torpilărilor americane (căci în Pacificul Oriental rolurile sunt răsturnate: anglo-americanii scufundă şi japaxiştii pierd vase) au numit şi ei un dictator al construcţiilor navale, pe Fujiwara, „regele hârtii"! Şi dl Fujiwara s-a pus pe treabă, a întocmit două modele de vase standard şi a început construirea în serie...

Mă întreb dacă metoda de a construi tot mai mult pentru a face faţă pierderilor e cea mai bună şi dacă n-ar fi fost mai nimerit să se caute *metode de apărare* împotriva torpilărilor... Grea problemă şi asta, desigur — dar toate sunt grele şi mă tem că americanii şi englezii au ales pe cea mai grea...

Asediul Sevastopolului continuă sistematic dar încet. Nemţii nu vor să piardă oamenii — şi bine fac — şi nu dau asalturi. Se mulţumesc să piseze întăriturile cu tunurile şi cu aeroplanele, până vor fi dărâmat tot... Până acum pierderile noastre şi ale nemţilor nu sunt mari. Se cucereşte terenul metru cu metru. Numai între 7 şi 24 iunie s-au descoperit şi ridicat peste 96 000 de mine!!!

În dosul frontului german, ruşii au mai putut organiza bande compuse din soldaţii răzleţi lăsaţi în urmă, din partizani locali şi din combatanţi lăsaţi cu paraşutele. O primă serie de bande a fost distrusă în mai. Altă serie în ultimele săptămâni... Profitând de reaua stare a drumurilor care împiedică pe germani să se mişte repede, ultimele bande se refugiaseră în păduri şi în mlaştini. Încercuite, au fost în fine

distruse lăsând 4 000 morţi pe teren. Au fost capturaţi 9 000 prizonieri (în mai 7 000) şi au fost luate 16 tancuri şi 220 de tunuri...

În Africa, trupele lui Rommel au ajuns la Marsa-Matruh, la jumătatea drumului dintre graniţa Egiptului şi Alexandria... Forţele germano-italiene înaintează cu aproape 50 de kilometri pe zi. Date fiind condiţiile climaterice, această înaintare a întrecut pe cele mai repezi săvârşite de germani în cursul acestui război...

Churchill s-a înapoiat la Londra. Mai repede decât se credea. Se zice că înainte să se prezinte Parlamentului, va ţine un mare discurs la Radio, prin care va răspunde la toate acuzaţiile ce i s-au adus în lipsa sa şi prin urmare şi domnilor care au propus în Cameră moţiunea de neîncredere în Guvern. Însoţitorii lui Churchill, ca să facă atmosferă, pretind că situaţia Aliaţilor e mai favorabilă acum decât era în august şi în decembrie 1941! Să o creadă ei!

Lübeck-ul a fost din nou bombardat de englezi şi Norwich-ul de nemţi. De ce s-or încăpăţâna şi unii şi alţii pe aceleaşi nenorocite oraşe? Să fie obiective militare atât de interesante la Lübeck, la Bremen, la Norwich şi la Birmingham?

Luni, 29 iunie. Sf. Petru ne-a venit cu belşug. A plouat toată noaptea, o ploaie liniştită şi măruntă, cum trebuie ca să pătrundă bine. Cine ştie? Poate facem şi ceva porumb...

Mareşalul Mannerheim a înapoiat Führerului vizita pe care acesta i-a făcut-o de curând. Primit la Marele Cartier German cu deosebită stimă şi consideraţie — subliniată de întrega presă germană — Mannerheim după ce a petrecut o zi cu Hitler în conversaţii strategice, a fost şi oaspetele lui Göring. Acesta a dat o mare recepţie în cinstea Mareşalului finlandez şi i-a remis ca semn de înaltă stimă a zburătorilor germani, însemnele Aviaţiei, în aur şi briliante... Mannerheim a zburat ieri înapoi, în Finlanda.

Radio Londra şi *Radio Paris* ar fi anunţat ieri moartea Lupeascăi. Nimic imposibil — dar nu-mi vine să cred, căci vorba francezului „mauvaise herbe ne périt pas". Dacă totuşi a murit, apoi a murit 10–15 ani prea târziu...

Se şopteşte cu insistenţă că Regina Elisabeta a Greciei (Elisabeta noastră!) ar sta la Banloc *cu domiciliul forţat*: Mareşalul Antonescu e

indignat de imoralitatea vieții ei și nu vrea să o mai vadă la București... Nu știu dacă faptul e riguros exact, dar pare că da, și în acest caz hotărârea Mareșalului e stupidă. Ce imoralitate? Elisabeta e văduvă și independentă și poate să se ție cu cine vrea. Scandal nu face. Atunci? Imoral e dl Sandi Scanavi, care e însurat, și pește. Dar dl Sandi nu e supus domiciliului forțat și se plimbă și face afaceri netulburat... Unde e logica?

Pe frontul rusesc, lucrurile par să se lămurească încetul cu încetul. Atât de trâmbițata mare ofensivă a fost amânată pe 1 iulie (se va declanșa oare la 1 iulie?) nu numai fiindcă tot materialul nu era încă „f pied d'oeuvre" și fiindcă terenul nu era încă potrivit pentru mari deplasări de forțe (râuri revărsate, mlaștini etc.) dar și din motive strategice. Nemții au vrut să netezească întâi frontul și zona ocupată. Au urmat astfel pe rând operațiunile de la Harkov, de la Kerci, din regiunea Volhovului și cele de curățire dinapoia frontului. Aflăm prin comunicatele de ieri, că operațiunile din regiunea Volhovului au fost mai importante decât s-a știut de noi profanii, până acum. Comandamentul german mărturisește într-adevăr, că în februarie, forțe considerabile sovietice, alcătuită din Armatele 52 și 59, profitând de înghețul râului volhov, au spart frontul și au pătruns adânc în dispozitivul nemțesc. Scopul acestei acțiuni era să despresoare Leningradul. Formațiunile germane au izbutit însă să oprească ofensiva și apoi să taie forțele sovietice de bazele lor și să le înconjoare din toate părțile. Luptele au fost grele și dârze și au durat 4 luni, din cauza revărsărilor de ape și a mlaștinilor care au oprit multă vreme pe loc trupele germane. Operațiunile de nimicire s-au terminat, în sfârșit. Au pierit zeci de mii de muscali; 32 759 au fost făcuți prizonieri. S-au capturat 649 tunuri, 179 care de asalt, 2 904 mitraliere și aruncătoare de grenade. Aceste cifre totalizează pierderile sovietice în cele 4 luni de luptă.

Operațiuni de netezire au mai avut loc săptămâna trecută și pe restul frontului. Pe toată linia au fost doborâte în ultimele opt zile 391 avioane rusești. Nemții au bombardat departe în dosul frontului sovietic noduri de căi ferate și instalații militare și industriale pe Don.

La Sevastopol se înaintează mereu...

În Africa, luptele se dau în jurul localității Marsa-Matruh și decurg favorabil pentru nemți și italieni. Armata din Libia fiind complect dezorganizată, englezii au hotărât aducerea Armatelor IX și X din Siria și Palestina în Egipt pentru apărarea Alexandriei și Suezului. La Berlin se crede că aceste armate, menite să săvârșească în Siria și Palestina operațiuni de simplă poliție și nefiind prin urmare înzestrate cu armament modern și blindat de atac — vor rezista și mai greu forțelor lui Rommel ca Armata a VIII-a, armată de elită ce fusese puternic

prevăzută cu tancuri, cu tunuri grele și cu tot utilajul modern necesar unor trupe de șoc...

Pe de altă parte planurile lui Rommel nu se cunosc. Nu se știe dacă se va mărgini la pozițiile cucerite, mulțumindu-se să asigure securitatea Cirenaicei — sau dacă va împinge mai departe spre Alexandria și Suez... Până în opt zile vom fi lămuriți.

———

Submarinele germane au mai scufundat în golful Mexicului și de-a lungul coastei americane a Atlanticului, 16 vapoare cu o deplasare totală de 107 000 tone...

———

Comuniștii au mai pus o bombă, la Bourges, la sediul Partidului Popular din acel oraș... Partidul Popular este protagonistul colaborării cu Germania, de aci ura comuniștilor împotriva lui...

În afară de comuniști, pare că politica lui Laval de colaborare cu nemții întâmpină mari greutăți, opinia publică fiind aproape unanimă *antigermană*, cu toate legiunile anti-bolșevice, cu toate manifestările amicale față de Reich...

Sucheanu (de la Consiliul Legislativ) care a petrecut două luni în Franța povestește că nemții au construit fortificații formidabile de-a lungul coastei Atlanticului și Mânecii și între Paris și Mare. Comandamentul german ar fi refăcut și linia Siegfried, punând-o la punct după cele învățate în Rusia — și întreține în Franța, Belgia și Olanda o armată considerabilă, peste 3 milioane de oameni. Spune Sucheanu... Tot el mai spune că în Franța condițiile de alimentație s-au îmbunătățit mult. Astfel, la Cannes, unde a stat 6 săptămâni, și unde se murea de foame acum un an, a trăit bine. Cu 200 franci (600 lei) avea o masă foarte bună — iar cu 300 (900 lei), o masă ca pe vremurile dinainte de război... La hotel, într-unul din faimoasele „Palace" de pe Coasta de Azur, plătea 100 de franci o cameră frumoasă cu cabinet de baie... E mai scumpă, și mai proastă, viața la București! La Cannes, numai ovrei! Franasovici și Elena Văcărescu au ajuns puncte de atracție ale rasei ariene!!!

———

Daily Mirror din Londra anunță că americanii au comandat un milion de „Insigne ale Victoriei", pentru a fi distribuite trupelor victorioase la sfârșitul războiului!... Cam precipitată comandă! Sau poate că Roosevelt vrea să le agațe de pieptul soldaților lui Hitler? Eventual...

Înapoiat în Canada, primul ministru Mackenzie King a declarat că vine de la Washington cu impresia că Aliaţii trec prin cele mai cumplite încercări ale războiului şi că greutăţile de învins sunt aproape insurmontabile. De opus optimismului afişat în Anglia de însoţitorii lui Churchill, la debarcarea lor...

———

Chile a rămas neutru. Solidar în interese cu continentul american, Parlamentul chilian a respins totuşi cu aproape unanimitatea voturilor propunerea de rupere a relaţiilor cu Puterile Axei...

Poate să fie şi un mic şantaj la mijloc, căci în acelaşi timp Guvernul chilian a cerut Statelor Unite sporirea cotei de benzină ce i se atribuie lunar... Şi or mai fi şi altele!

———

Marţi, 30 iunie. O „Sondermeldung" a Marelui Cartier german ne-a adus ieri vestea ocupării Marsa-Matruh-ului de către trupele mareşalului Rommel. Şase mii de prizonieri, material mare de război şi aprovizionări au căzut în mâinile cuceritorilor... A căzut astfel ultima bază militară britanică întărită pe drumul Alexandriei. Ce va face Rommel? Se va opri sau va merge înainte spre valea Nilului?

La Londra e consternare mare; în Statele Unite enervare şi nemulţumire. După telegramele ce ne parvin şi care trebuie primite cu rezerve căci sunt toate transmise de *Agenţia D.N.B.* — s-ar părea că în Anglia se caută ţapi ispăşitori până sus de tot. Ziarele critică cu amărăciune conducerea războiului, pe generali şi pe Churchill... Un ziar din Londra, *Daily Telegraph* scrie: „Ministrul Apărării Naţionale, Churchill trebuie să demisioneze ca să salveze capul primului ministru Churchill...". Alte ziare critică cu ironie ideea creării unui al doilea front britanic în Europa, când Anglia nu e în stare să-şi apere fronturile existente. Situaţia Egiptului e considerată în cercurile iniţiate englezeşti ca foarte precară şi un negru pesimism do-mneşte pretutindeni, căci nu se vede cum s-ar putea trimite ajutoare la timp...

La Berlin mare bucurie... Şi totuşi, nu-şi dau seama nemţii că toate acestei victorii nu duc la nimic, şi că pacea le scapă tot mai mult, pe fiecare zi. A câştiga războiul e una, şi a câştiga pacea e alta.

....

La Sevastopol, trupele germano-române au pătruns în valea Ciornaici, râuleţ care se varsă în mare, în fundul golfului, lângă Inkerman. Până azi, s-au luat la Sevastopol peste 15 000 de prizonieri, 221 tunuri, 462 aruncătoare de grenade. S-au cucerit, în afară de for-turile mari, 2 579 cazemate şi s-au dezgropat 112 644 mine!!

Ultima bombardare aeriană a Gibralatrului pare să fi fost teribilă... Incendii mari şi distrugeri... O mărturisesc chiar şi englezii.

———

Se zice că ultimul „turneu" al lui Serano Suñer, ministrul de Externe spaniol, ar fi a vut de scop sondări pentru încheierea păcii... Se zice — dar cine ştie dacă o fi sau nu? În tot cazul, mai în afara vâltorii cum se află spaniolii, ei pot să-şi dea seama mai lămurit de ruina ce ameninţă întreaga lume civilizată dacă războiul mai ţine câţiva ani...

———

A apărut azi-dimineaţă un nou decret pentru reglementarea circulaţiei autovehiculelor. Aproape nu ne vom mai putea folosi de automobile, cei care până acum au rămas cu ele. Se pune un frâu pe de altă parte abuzului pe care ofiţerii şi familiile lor le făceau cu maşinile rechiziţionate. În această privinţă, a fost până acum un adevărat dezmăţ...

Decretul, ca toate decretele, e stupid întocmit, căci nu e clar şi prevede sancţiuni prea drastice — internarea în lagăr pentru fiecare abatere. Dar era necesar, căci lumea nu vrea să priceapă situaţia...

Măsurile luate m-au impresionat însă adânc, căci ele marchează o etapă nouă pe scoborâşul nostru către abis...

———

Moartea Lupeascăi nu s-a confirmat dar nici nu s-a dezminţit până acum... O sumă de lume pretinde să fi auzit vestea la Radio, emisiunile din Londra şi din Paris...

———

Miercuri, 1 iulie. După ce s-a înstăpânit pe fortificaţiile de la Marsa-Matruh, Rommel a luat-o înainte spre Alexandria, fugărind armata engleză... După ştirile de aseară, trupele lui ar fi înaintat deja cu 50–70 kilometri spre est, şi ar fi ajuns la 200 kilometri de Alexandria. Până la Valea Nilului, englezii nu mai au nici o linie de apărare şi probabil că nici în Valea Nilului nu au cine ştie ce forţe, căci altfel nu s-ar explica înaintarea lui Rommel. Probabil că generalul german vrea să ocupe Alexandria, şi poate şi Cairo şi Suezul înainte ca Armatele IX şi X britanice să sosească din Siria şi Palestina. Întreprinderea e în tot cazul îndrăzneaţă, şi războiul de mişcare e totdeauna plin de surprinderi...

La Londra, agitaţie din ce în ce mai mare cu cât dezastrul din Africa se întinde... Generalul Ritchie, comandantul trupelor britanice africane a fost înlocuit prin generalul Auchinleck, până acum în subordine.

Churchill a apărut în Parlament, dar până acum n-a făcut nici o declarație, a amânat discuția generală privitoare la situația războiului și la moțiunea de neîncredere depusă în Cameră și s-a mulțumit să refuze publicarea rapoartelor tehnice relative la capitularea Singapore-lui.... Probabil că vrea să lase spiritele să se mai calmeze, ca să poată acoperi înfrângerea din Libia cu victoria de la Washington...

La Sevastopol, ultimele telegrame anunță că „s-a intrat în faza decisivă a asediului" — să dea Dumnezeu să fie așa! Trupele germane au trecut pe malul sudic al golfului Severnaia, au cucerit înălțimile de la Sapun și au pătruns în zona interioară a sistemului de fortificații...

La Volhov, numărul prizonierilor ruși a trecut de 34 000. Se vede că luptele din această regiune, care au ținut 4 luni, au fost foarte grele, căci Führerul a numit mareșal pe generalul von Knechler care a condus forțele germane la izbândă.

Azi, 1 iulie, trebuia să pornească „marea ofensivă" pe frontul rusesc. Poate o porni, poate va mai fi încă amânată... Presa berlineză din ultimele zile o tot anunță fără să fixeze o dată și adaugă că operațiunile de pregătire (Harkov, Kerci, Volhov, etc.) au dovedit deja forța de atac a armatei germane, și că, deși preliminare, aceste acțiuni fac totuși parte din ofensiva anului 1942, fără să facă parte... E cam încurcată treabă! Despre conducerea războiului n-am însă nici o grijă. Își cunosc nemții meseria! Ce mă tulbură, e că toate victoriile lor nu duc la nimic...

Colonelul Davidescu care a însoțit pe Mareșalul Antonescu pe front, a povestit pretenului său Dan Geblescu despre impresia de oroare pe care i-a lăsat-o câmpul de luptă din acea regiune... Mintea omului refuză să-și închipuiască un asemenea măcel! Pe kilometri și kilometri, zeci de mii de cadavre de oameni și de cai căzuți trăzniți, cu capetele sparte, *dar fără nici o rană de foc*! Hecatombele au fost pricinuite prin explozia *în aer* a unor bombe speciale aruncate din avioane, bombe care determină prin explozia lor o presiune de aer căreia nu mai rezistă nimic... După Davidescu, rușii au pierdut în morți de zece ori cât li s-au luat prizonieri! Oribilă tehnică modernă!...

———

În iunie, nemții pretind că au scufundat aproape 900 000 de tone! Și ieri au mai anunțat 14 vase torpilate în Atlantic, cu o deplasare de 98 000 tone...

———

„Camera Prinților" se va întruni poimâine la Bombay. La Londra se pun mari nădejdi în această sesiunea a „Camerei" în care trebuie să se

hotărască asupra ajutoarelor indiene de dat Metropolei. Englezii speră că vor opune hotărârile lealiste ale Prinților, moțiunilor revoluționare votate de Naționaliști întruniți în congres la Bangkok...

———

În Croația, războiul civil continuă. Guvernamentalii pretind că au învins în mai toate locurile pe comuniști... Ni se dă astfel pentru prima oară *știri oficiale* despre această luptă fratricidă. Să fie terminată? Puțin probabil...

———

Sobrania a votat o lege prin care dă depline puteri Guvernului să rezolve cum va crede mai bine, problema ovreiască în Bulgaria... Curăță nemții pe bieții ovrei și peste Dunăre!

———

S-au împlinit 25 de ani de la moartea lui Maiorescu... Cine își mai aduce aminte de el? Profesorul, literatul, omul politic a intrat în întunericul uitării — dar au rămas de pe urma lui o serie de oameni, cărora le-a format mintea și care îi continuă tradiția. Numai că n-a avut noroc cu ei... Afară de Pipi [P.P.] Negulescu, nu face nici unul cât o ceapă degerată...

———

Englezii iar au bombardat Bremen... Nemții au bombardat în Anglia, Modlandul...

Radio Londra a dat ieri o dezmințire informației germane (de unde au luat-o?) atâta timp cât avioanele lui Hitler nu vor bombarda Londra, nici cele britanice nu vor bombarda Berlinul... „Cu părere de rău — a încheiat speakerul — vestim poporul german că îndată ce nopțile vor deveni mai lungi, vom trata Berlinul, cum am tratat Bremen, Lübeck și Rostock..."

Sperietoare?

———

Joi, 2 iulie. *Breasta!* Scumpa mea Breastă! Sosit azi-noapte, pe lună, de la București. Călătorie cu trenul, grea căci lungă, peste 6 ceasuri. Culoare înțesate, luptă ca să intrăm la București și să ieșim la Craiova din compartimentul pe care amabilitatea lui Bușilă mi-l rezervase, mie și însoțitorilor mei: Marie Mirea, d-nele Costescu, Mioara Giuriadi și Alimănescu... Deferența și aș zice aproape dragostea cu care m-au primit șefii da gară și poliția în Gara de Nord mi-au dovedit *cât de urât e regimul*... Căci lumea funcționarilor nu se lipește de obi-

cei de oamenii din afara cercului de influenţă, mai ales când sunt nişte oropsiţi ca mine — dar demonstraţiile de bucurie şi prietenie pe care ni le-au manifestat ieri impiegaţii din Gara de Nord, erau tot atâtea pietre aruncate în grădina Antoneştilor, deveniţi odioşi întregii suflări româneşti.

Am găsit la Breasta o recoltă submediocră — dar parcul e un rai... Furtuna mi-a doborât un brad bătrân şi mai mulţi cireşti — nimica tot!

Fiică-mea ne-a primit în gară cu o veste neaşteptată şi care ne-a încântat: a căzut Sevastopolul! A anunţat-o aseară *Radio Bucureşti*, la emisiunea de la orele 22, şi au confirmat ştirea şi posturile străine... Am dormit bine, după un delicios şi vesel „souper"!

Vineri, 3 iulie. Informaţia mea nu fusese greşită: pe ziua de 1 iulie, nemţii au dezlănţuit în plin ofensiva pe frontul rusesc — o spun pe faţă comunicatele de ieri, fără să dea amănunte şi mărginindu-se la afirmarea „că operaţiunile se desfăşoară favorabil pe tot frontul de răsărit pentru armata germană, care-şi va atinge toate obiectivele propuse".

Cu sentimente diferite — după interese — omenirea întreagă recunoaşte prin glasurile ei, că niciodată o armată n-a ajuns la un asemenea apogeu de putere, în istoria lumii. Hitler poate să fie mândru, căci el şi numai avântul pe care-l inspiră geniul său, au dus trupele germane şi aliatele lor la victorii pe care nimeni nu le-ar fi putut prevede *aşa cum sunt*, în momentul pornirii în război. Napoleon Bonaparte a fost un mare strateg — Adolf Hitler e un mare organizator. Victoriile celui dintâi au fost fulegere şi trăsnete, şi ca fulegerele şi trăsnetele au trecut; victoriile celui de-al doilea pecetluiesc transformări lung premeditate şi prin efectul lor revoluţionează stările sufleteşti ale omenirii, nu numai graniţele politice.

Napoleon Bonaparte a câştigat bătălii, dar n-a izbutit să câştige pacea; Adolf Hitler va câştiga prin metoda lui pacea, sau va prăbuşi Europa şi Lumea în anarhie. Înfrângerea lui Napoleon Bonaparte a fost un eveniment politic fără importanţă în viaţa omenirii — o înfrângere finală a lui Adolf Hitler ar însemna prăbuşirea omenirii în neant...

Trâmbiţele gloriei răsună şi azi în jurul căderii Sevastopolului: deocamdată slavă, amănuntul minelor şi ororilor va veni mai târziu...

Comunicatele germane privitoare la marea izbândă sunt foarte măgulitoare pentru noi: la fiecare pas meritele trupelor române sunt puse

alături de ale trupelor germane. La anunţarea covârşitoarei ştiri, în Germania, s-a cântat imnul regal românesc alături de cel german; posturile de radio şi presa Reichtului — ca şi cea italiană — recunosc vitejia oamenilor noştri şi marele merit ce le revine în cucerirea forturilor din sudul Cetăţii, de la Balaclava la Sapun...

Generalul von Manstein a fost promovat mareşal, printr-o scrută dar înălţătoare telegramă a Führerului. Mareşalul von Manstein „a raportat" Conducătorului Statului Român căderea Cetăţii şi i-a exprimat toată recunoştinţa sa pentru contribuţia „esenţială" a trupelor româneşti... Mareşalul Antonescu i-a mulţumit printr-o telegramă şi a trimis alta generalului Avramescu, comandantul forţelor române în jurul Sevastopolului, telegramă prin care l-a felicitat pe dânsul şi trupele de sub ordinele lui pentru că au înregistrat cea mai mare glorie din câte s-au răsfrânt asupra steagurilor române...

În războiul zis al Crimeii, din mijlocul veacului trecut, a trebuit Aliaţilor 11 luni de asediu ca să intre în Sevastopol: trupele germano-române au cucerit Cetatea, „cea mai tare din lume", în 25 zile...

După cum în 1854 s-au bătut medalii în toate ţările aliate şi s-au distribuit combatanţilor care au participat la asediu, aşa şi Hitler a hotărât crearea unei medalii speciale a Crimeii, care va fi distribuită celor ce au combătut la Kerci şi la Sevastopol...

Încă buimăciţi de răsunetul ocupării Sevastopolului, aflăm cu o nouă emoţie alt şir de minuni strategice săvârşite de-a lungul coastei africane... Abia ocupase Marsa-Matruh, şi iată pe Rommel în El Alamein, la jumătate drumul de la Marsa-Matruh la Alexandria... După ultimele ştiri, forţele germane ar fi la mai puţin de 70 kilometri de vechea metropolă egipteană... Pare că o altă coloană germano-italiană se îndreaptă mai la sud, spre Cairo...

Oare englezii să renunţe la apărarea Egiptului? Aşa s-ar părea, căci flota britanică din Alexandria ar fi fugit (spune telegramele *D.N.B.* ...) prin Canalul de Suez, spre Marea Roşie...

Răfuiala lui Churchill cu opoziţia din Camera Comunelor (moţiunea de neîncredere) a avut loc şi s-a terminat printr-un vot de încredere: 475 voturi pentru, 25 contra. Celor care îi cereau să renunţe la Ministerul Apărării Naţionale, Churchill a răspuns categoric: *tot* ori *nimic*. Şi prin această manevră a câştigat partida, dându-se ca ultimul apărător al democraţiei britanice şi afirmând că după dânsul ar veni şi

în Anglia o dictatură militară... După obiceiul său, Churchill n-a ascuns dezastrele pe care Anglia le înregistrează, dar a declarat... că în 1943 va fi mai bine!!!

Printr-o lege recent votată, zăcămintele de cărbuni au fost trecute în Anglia, din proprietatea particulară în proprietatea Statului... Cât drum, de la mijlocul veacului trecut! Se bolşevizează lumea întreagă...

Sâmbătă, 4 iulie. Lumea întreagă continuă să comenteze căderea Sevastopolului şi pentru armata noastră măgulitoare cuvinte de laudă şi admiraţie până şi în ziarele ţărilor cele mai depărtate. Poate că unele din aceste laude să fie şi sincere...

Comunicatul german de ieri spune numai atât cu privire la ofensiva din răsărit: „frontul bolşevic a fost străpuns pe o lărgime de 300 kilometri. De la Volhov şi până la Marea de Azov, atacul german a pornit pe toată linia." Amănunte nu vom avea, după obiceiul german, decât după ce rezultate pozitive or fi înregistrate...

Luarea Sevastopolului, înaintarea fulgerătoare spre Egipt, ruperea frontului rusesc — sunt evenimente covârşitoare în desfăşurarea războiului şi se poate zice că „au siderat" până şi pe cei mai optimişti adversari ai Germaniei. Au amuţit, cu toţii!

Aurul Băncii Naţionale Egiptene a fost transportat în Africa de Sud. Englezii şi americanii au fost sfătuiţi să părăsească Turcia (pe unde?), ovreii din Palestina urlă că au fost lăsaţi pradă arabilor: panica domneşte în întreg Orientul Apropiat. La Cairo, autoritatea a trecut — în ce priveşte apărarea — în mâinile neozeelandezilor. Guvernul egiptean face demersuri pe lângă englezi ca să nu dea urmare planului de distrugere în Delta Nilului, plan pe care Comandamentul Britanic vrea să-l pună în executare... Nemţii anunţă prin fir şi fără fir, că nu urmăresc cucerirea Egiptului, ci că vor numai să-l elibereze de sub jugul Angliei... La Cairo şi la Alexandria propaganda prinde, mai ales de când vasele britanice au tulit-o prin Canalul de Suez... Adevăr, sau „bourrage de crâne" nemţesc?

Germanii dau cifre oficiale despre pierderile lor pe frontul rusesc: de la 22 iunie 1941 până la sfârşitul ofensivei din anul trecut, ofiţeri, subofiţeri şi soldaţi ucişi: 162 314 — dispăruţi 33 334. Pe timpul luptelor de apărare în timpul iernii: 88 977 ucişi şi 26 319 dispăruţi. De la reluarea luptelor active de astă-primăvară (Kerci, Harkov, Volhov, Sevastopol): 20 321 morţi şi 6 077 dispăruţi... Dacă cifrele sunt adevărate, e foarte puţin faţă de pierderile ruseşti şi de rezultatele obţinute.

Şedinţa Camerei Comunelor în care s-a discutat moţiunea de neîncredere în Guvernul Churchill a fost foarte agitată. Primul-ministru a fost viu atacat până şi de pe banca ministerială. Votul de încredere a fost mai mult rezultatul dorinţei majorităţii de a nu da un vot ostil „ideii însăşi" a existenţei Imperiului... Şi nu era nici nimeni desemnat de opinia publică pentru a lua succesiunea lui Sir Winston!

În discursul său — al cărui conţinut îl publică azi ziarele noastre mai pe larg — Churchill a declarat că „nu pricepe" ce s-a întâmplat în Africa căci trupele britanice erau superioare celor germano-italiene, şi ca număr, şi ca aviaţie şi ca tunuri... Un mod elegant de a arunca răspunderea asupra generalilor comandanţi la faţa locului. Primul ministru a conchis melancolic: „Ne găsim în momentul spulberării nădejdilor noastre în Mediterana şi în Orientul Apropiat..." După dânsul, Anglia nu a cunoscut ore atât de tragice de la prăbuşirea Franţei în iunie 1940... Cu toate acestea Churchill a afirmat că nu pierde încrederea într-un viitor mai bun!

Ziarele din Bucureşti îmi aduc, în două rânduri inserate la informaţii, vestea înlocuirii d-lui Cantuniari, *demisionat* din postul de administrator al Băncii Naţionale... În locul lui a fost numit dl Ştef. Băbeanu[1], iar comisar al Guvernului a fost numit dl R. Cătuneanu... E epilogul scandalului de la Banca Naţională, despre care am notat deja cele aflate, în aceste „Însemnări". Cantuniari (pe care Stăpânirea voia să-l încurce singur în urmăriri judiciare) a presistat în hotărârea sa: ori în puşcărie cu Teodorescu şi Romniceanu (alţi doi administratori ai Băncii) de gât ori toţi trei liber... Guvernul s-a hotărât pentru această din urmă soluţie şi muşamaua naţională s-a întins peste toată murdăria... Peste câteva săptămâni, şi succesiv, vor demisiona probabil şi Teodorescu şi Romniceanu, „et le tour sera joué"! Regim de primenire morală, nu e vorba!

---

[1] Un nimica tot, fost şef de cabinet al lui Averescu...

Dl Ică a prezidat un mare Consiliu de Miniştri, în care s-au hotărât o serie de măsuri economice. Comunicatul e pe numere, şi fiecare paragraf începe: „Dl Vice Preşedinte a indicat, dl Vice Preşedinte a precizat, dl Vice Preşedinte a hotărât...". Ceilalţi miniştri, personaje mute. Lui Napoleonică al nostru i s-a urcat la cap! Pe ce măsuri a încăput nenorocita noastră de ţară!

Probabil că Napoleonică a vrut să justifice neruşinatul raport redactat de Popescul de la Interne prin care se cerea Consiliului de Miniştri aprobarea „daniei" făcute de oraşul Bucureşti mucosului, „ca semn de recunoştinţă" pentru nenumăratele binefaceri ce-i datoreşte ţara... În acest raport, apărut numai în *Monitorul Oficial* (ziarele n-au suflat vorbă nici despre raport, nici despre donaţie — un teren de 8 000 m^2 în parcelaria Jianu), Popescu de la Interne, după ce enumera transcendentele însuşiri ale micului nostru Dictator, nu s-a sfiit să proclame „guvernarea *inspirată* (sic)" a păduchelui!!!... A fost o indignare, în toate straturile populaţiei, de sus şi până jos!!

Ca să mai calmeze indignarea oamenilor de bun simţ, municipiul Bucureşti a dăruit şi generalului Pantazi, ministrul de Război un teren la Băneasa...

Şi aceşti oameni au protestat împotriva abuzurilor săvârşite sub Regele Carol!

Iată şi pe Mareşalul Antonescu, şi pe Napoleonică, şi pe Pantazi chivernisiţi din avutul public...

Ce ruşine!

A murit Léon Daudet... Talent mare de scriitor, pamfletar de geniu — dar un încurcă-lume! M-a durut, căci e de vârsta mea, şi am fost împreună la Salpetriera, camarazi de studii, la Medicină... Ne ducem cu toţii!

La Iaşi s-a celebrat un parastas de către epavele lui Goga, pentru Goga — şi s-au pomenit cu acest prilej toţi scriitorii români *naţionalişti*, începând de la Miron Costin !! Adică toţi scriitorii români mai cunoscuţi. Nimic de zis pentru pomenirea lor, dar de ce au fost băgaţi în salata gogo-cuzistă? Ceremonia a fost spurcată prin iniţiativa ei, luată de George Cuza beţivul, în numele revistei „Cetatea Moldovei". Prezenţa lui A.C. Cuza (care n-a fost cuprins în pomelnicul parastasului!) şi a Mitropolitului Irineu al Moldovei, n-a reuşit să dea slujbei un caracter mai puţin „special"... Ne batem joc de tot şi de toate, în îngăduitoarea noastră ţară.

La Braşov, scandal mare. Parohia Braşovul Vechi devenind vacantă, s-a procedat, conform tradiţiei şaguniene la alegerea noului paroh. Adică s-a încercat, iar nu s-a izbutit... Au fost 21 de candidaţi şi alegerea a fost atât de zgomotoasă şi de tulburată prin injurii şi violenţe, încât şedinţa a trebuit să fie ridicată înainte de despuierea scrutinului... S-au amestecat şi legionarii din Braşov şi pare că ei au provocat tot scandalul... Se zice că se vor suprima alegerile de parohi în Ardeal, renunţându-se la tradiţia lui Şaguna. Parohii vor fi numiţi de acum înainte, ca şi în restul ţării, de către ierarhul din fruntea eparhiei...

Toate scârţâie şi nimic nu mai merge...

Luni, 6 iulie. Pe toate fronturile lupte îndârjite — şi pretutindeni trupele Axei deţin iniţiativa operaţiunilor şi înregistrează însemnate succese.

În Rusia, ofensiva din regiunea Harkov–Kursk a ajuns până la Don; Donul a fost chiar trecut în mai multe puncte. Mai la nord trupele germane au ajuns aproape de Kalinin; la Murmansk bombardări. Operaţiunile de curăţire din dosul frontului german sunt terminate. În Crimeea, nimicirea ultimelor trupe răzleţe, fugite de la Sevastopol. La Sevastopol s-au numărat până acum mai bine de 50 000 prizonieri. Pe Marea Neagră au fost scufundate mai multe vase sovietice, din care două mari în port la Novorosiisk. Două vase uşoare ale Marinei ruse de război s-au refugiat în porturi turceşti, unde au fost dezarmate. Nici vorbă ca turcii să lase flota rusească să fugă prin Strâmtori...

În Africa, englezii opun o rezistenţă disperată la est de El-Alamein — dar şi aci luptele se desfăşoară favorabil Axei.

Japonezii înaintează mereu în China, unde şi-au concentrat toate eforturile.

Farsorul de la Finanţe, generalul Stoenescu a vorbit ca să ne anunţe că împrumutul Reîntregirii a produs 18 miliarde lei (puţin, dată fiind corecţia fiscală pusă în joc) şi că acest „succes" dovedeşte încrederea ţării în administraţia Finanţelor (!!!) şi în acelaşi timp că toate merg bine la noi şi că lumea e mulţumită *de normalizarea stărilor noastre economice!!!!*

„Ziua Independenţei" a fost celebrată în Statele Unite cu mai puţin zgomot şi fast ca de obicei. În schimb, în Canada şi în Australia, mari demonstraţii... La Canberra (Australia) s-a pus prima piatră a palatului

Legației americane, în mijlocul discursurilor și manifestărilor de solidaritate, iar în Canada au avut loc defilări de trupe, de obicei rezervate praznicelor britanice... Dominioanele engleze tind din ce în ce a se apropia de Washington, îndepărtându-se de Londra, tot mai neputincioasă să le apere...

———

Marți, 7 iulie. Nemții au trecut Donul. Au ocupat orașul Voronej, centru industrial important și au tăiat linia ferată Moscova–Rostov... Comunicatele dau informații puține: o mare bătălie e în curs care va mai dura multe zile, dar care pare a fi de o violență necunoscută până acum, grație noilor arme și muniții întrebuințate de germani. Nu e exclus să fie bătălia hotărâtoare a campaniei anului acesta...

În Africa lupte grele. Pare că englezii au cam oprit pe Rommel în loc... Londra iar a început să vorbească în termeni epici de apărarea Deltei Nilului și Suezului și să amenințe cu distrugerea a tot ce există în Egipt. „Romel va găsi o țară ruinată"... spun englezii. E incontestabil că succesorul lui Ritchie, Aushinleck, a galvanizat spiritul de luptă și de rezistență al britanicilor. Nemții bombardează Alexandria, Cairo, Port-Said și Suez... Să sperăm că numai obiectivele militare!

———

În apele Spitzbergului, submarinele germane au scufundat un vas de 10 000 tone, încărcat cu tancuri americane destinate Sovietelor. Și o nouă serie de vase în Atlantic...

———

O parte din presa americană continuă să atace pe Churchill și pe englezi, incapabili să ducă războiul. Succesele germane din Rusia au enervat din nou opinia publică dincolo de Atlantic.

———

Italienii afirmă că au terminat cu „comuniștii" din Bosnia... Ei mărturisesc că au trebuit mai multe divizii italiene și trei luni de lupte ca să răpună pe răzvrătiți. Să fi terminat cu ei??

———

La Londra, Salazar a sărbătorit zece ani de rodnică guvernare... Entuziasm general și popularitate mare...

———

Miercuri, 9 iulie. La Berlin se face caz mare de lupta care s-a dat în apele Spitzbergului, cam la 300 mile de coasta Norvegiei. Această luptă la care au luat parte submarinele și aeroplanele germane e fără precedent în analele războiului: un convoi de 38 vase încărcate cu aeroplane, cu tancuri, cu tot felul de mașini de război americane — armamentul necesar mai multor corpuri de armată — a fost succesiv atacat din aer și din fundul apelor; lupta a durat mai multe zile, dar 30 din cele 38 vase de transport, plus un crucișător greu și mai multe distrugătoare de escortă au fost scufundate. În total au fost scufundate peste 200 000 tone — cifră la care nu s-a ajuns niciodată într-o singură întâlnire... Zile grele și pentru USA și pentru URSS!

Pe frontul rusesc lucrurile merg strună; armatele germane operează deja dincolo de Don.

În Africa, ofensiva germano-italiană a fost pentru moment oprită; toate rezervele, din Egipt, toată aviația britanică din Apropiatul Orient au fost aduse împotriva lui Rommel, care, deși telegrafiază că toate merg bine, stă de câteva zile pe loc mulțumindu-se să bombardeze centrele militare din Deltă și de pe Canalul de Suez. Nu se confirmă că flota engleză să fi părăsit Alexandria. Britanicii răsuflă și au prins curaj... E și Aushinlek un tip, în genul lui Rommel!

La Sevastopol s-a făcut bilanțul pierderilor sovietice: 97 000 prizonieri și un mare număr de aeroplane, de tunuri, de vase și vedete ușoare. Nemții mărturisesc 23 000 căzuți, morți și răniți. După spusele prizonierilor ar fi fost închiși în Sevastopol peste 150 000 soldați, așa încât cifra morților s-ar urca pentru ruși la peste 50 000...

———

În Siria, la Latakieh, palatul Prefecturii a fost aruncat în aer. A pierit guvernatorul și 15 funcționari... Atentat naționalist-arab — adică îndreptat împotriva englezilor și a oamenilor lor...

———

A murit bursc, de un atac de cord primul ministru turc, Saydam. A murit la Constantinopol... Până la înlocuirea lui, Inönü a însărcinat pe ministrul de Interne cu conducerea afacerilor.

———

Acum câțiva ani, o comunistă, Germaine Berton, a încercat să ucidă la *Action Française* pe Lčon Daudet și pe Charles Maurras, dar n-a doborât decât pe nenorocitul Plateau, secretarul redacției. Dată în judecată, Germaine Berton a fost achitată de juriul Seinei. Ucigașa s-a

sinucis alaltăieri: poate că inconsolabilă de faptul că Leon Daudet n-a murit de mâna ei...

———

La Breaza s-a înaugurat o universitate populară de vară, sub auspiciile societății „Seminarul Umanistic“ (!!!) Român. Întreprindere e prezidată de Petrovici, râma de la Instrucție și a fost pusă în picioare și cu colaborarea generalului Manolescu, arivistul și secătura cu „Casele Naționale“. O nerușinată încercare de parodie a Universității Populare de la Văleni, întemeiată de Iorga... Dar, „quod licet jovi...“.

———

Vineri, 10 iulie. De la Don, nemții au lărgit frontul de la 300 la 500 kilometri și au pătruns 250 kilometri în adâncime, de la Harkov. Merge prin urmare bine, dar rușii rezistă și luptă din greu, ca și cum n-ar fi trecut peste ei bătăliile de nimicire din anul trecut; ca și cum n-ar fi primit în cap loviturile formidabile de ciocan de la Kerci, de la Harkov, de la Sevastopol... Ale dracului lighioane!

Ce nu-mi place e că nemții fac prea mare larmă în jurul succeselor lor. Anul trecut se mărgineau să înregistreze în câteva rânduri victorii epocale, anul acesta consonează o săptămână întreagă în jurul fiecărui tanc luat, în jurul fiecărui vas scufundat în Atlantic... Semne de oboseală?

În Africa, pare că frontul s-a fixat pe liniile de la El-Alamein... Efect vremelnic al ajutorului dat britanicilor de trupele de rezervă din Egipt? Vom vedea...

———

Sărăcăcioglu, ministrul de Externe în Cabinetul Rafik Saydam, a fost însărcinat cu formarea noului Cabinet turcesc. L-a și format, identic cu cele precedent — numai la Agricultură și la Comerț, foștii miniștri au fost înlocuiți prin alți doi turci...

———

Hitler și Ribbentrop au felicitat pe Salazar pentru cei zece ani ai săi de guvernare... Simplă politețe, sau semne ale timpului?

———

A murit, la vârsta de 96 ani, mareșalul Franchet d'Espérey, învingătorul de la Salonic și eliberatorul nostru în 1918... Aproape că nu îndrăznim să-i aducem omagiul cuvenit, într-atât s-au schimbat vremurile... L-am cunoscut prin anii '30, la Marta Bibescu în rue de Lille, înainte să-și fi pierdut picioarele — amputate din cauza unei cangrene gazoase... Nu mi-a făcut mare impresie — dar militarii și cu mine s-au înțeles totdeauna greu!

A murit de asemenea abatele Zavoral, „abbé mître“ al conventului de la Strachov, deasupra orașului Praga. A fost o vreme când s-a vorbit mult de el... Își alesese ciudata menire de a fi un ceh filoromân! Vorbea chiar românește... A venit la București și a fost aclamat! Acum l-au uitat toți cei care urlau în jurul lui... N-am fost din numărul lor...

A murit și Alexandru Jurgea-Negrilești, ultimul din frații Jurgea. Foarte deștept, nu prea avea scrupule. Din această cauză n-a jucat în țară rolul pe care ar fi putut să-l joace...

Au murit atâția, dar a înviat unul: „prin Înaltă Hotărâre“ apărută în *Monitorul Oficial* din 7 iulie s-a redat Prințului Nicolae (Brana!) dreptul să poarte numele și titlul de *Prinț de Hohenzollern*... Și „Prințesei Dolletti“? *Monitorul* nu spune... Dar ce vor zice cei de la Sigmaringen? Se duc dracului toate tradițiile...

———

Napoleonică a vizitat fieful său familial, Argeșul („Argeșenii mei dragi!“...). Treaba lui. Dar a început prin a declara că s-a vorbit prea mult în trecut (trecutul odios în care pentru el nu era decât loc de trepăduș...) — constatare după care i-a tras *cinci discursuri* (în aceeași zi) reproduse toate „in-extenso“ în toate ziarele. Și ce e mai îngrijorător, e că niciodată nu s-a putut citi o proză mai goală și mai sterilă, un asemenea zăngănit de cuvinte sonore doveditor cert de alienație mintală... Ăsta nu mai e prost, e nebun! Și pe mâinile lui a încăput țara românească! Vai de noi!

———

Duminică, 12 iulie. „Sondermeldung“ a Marelui Cartier German ne-a vestit ieri la amiază că marea bătălie începută la 27–28 iunie, la est și nord-est de Harkov s-a terminat printr-o înfrângere totală a rușilor. Donul a fost atins, pe o lungime de 350 kilometri și trecut în mai multe puncte. S-au făcut foarte mulți prizonieri, comunicatul spune că până acum s-au numărat 88 000, s-au doborât 540 de avioane, s-au distrus sau capturat peste 1 000 de tunuri și peste 1 000 de care — socoteală în care nu intră cele distruse sau capturate pe restul frontului, în sus spre Râjev... Armata lui Timoșenko fuge, înfrântă, spre est, iar trupele mareșa-lului von Bock o urmăresc. Deja au ajuns la peste 300 kilometri de Harkov...

Victoria apare strălucită (Berlinul îi dă chiar o importanță determinantă pentru restul războiului cu Rusia), dar știrile rămân cam încurcate pentru noi proștii... Nu pricepem de pildă cum *Stary-Oskol* a fost

ocupat abia alaltăieri, când *Voronejul* care e mult mai la este pe aceeaşi linie, a fost luat de mai multe zile... De asemenea nu reiese clar dacă ruşii *fug* înaintea nemţilor, în dezordine — sau *se restrag* strategic. Comentariile germane admit succesiv ambele ipoteze, fără să insiste. Dacă cea din urmă ar fi cea adevărată, am fi în faţa unui eveniment covârşitor, care ar diminua însă mult valoarea victoriei germane: sovieticii ar fi înţeles în fine valoarea metodei Kutuzoviene, retrăgându-se cu forţele intacte (sau *ca şi* intacte) în loc să reziste şi să fie încercuiţi şi distruşi... Ordinul lui Timoşenko (transmis prin *Radio Londra*): „Nu vă lăsaţi încercuiţi!" ar pleda în favoarea acestei ipoteze... Dar o altă ştire germană vorbeşte de o învălmăşeală nemaipomenită în retragerea ruşilor, care ar fi măcelărit pe capete... O lămurire ar fi de dorit!

Înspre Orel şi Kursk, ca şi în regiunea Volhovului atacuri puternice bolşevice au fost respinse, cu mari pierderi pentru ruşi. În regiunea Râjevului, operaţiunile de încercuire ale unei armate sovietice continuă...

Pe frontul african nimic nou: trupele lui Rommel *par* a fi oprite: oprire strategică sau oprire forţată din cauza întăririi inamicului? De văzut...

În Oceanul Atlantic, alte 18 vase americane scufundate, cu o deplasare de 107 000 tone...

De la 25 iunie la 6 iulie, 980 avioane ruseşti au fost doborâte pe frontul oriental, contra 89 germane...

Cripps a declarat că se vor ţine şedinţe secrete la Camera Comunelor pentru expunerea situaţiei faţă de scufundările germane şi de construcţiile noi britanice şi americane. După sfârşitul discuţiilor se va da un comunicat rezumativ (?) publicului. La Berlin se crede că problema tonajului procupă mult pe englezi şi pe americani şi că disproporţia între distrugeri şi construcţii e atât de mare încât *aci, în în torpilările de vase, stă cheia războiului.* Presa germană pretinde chiar că succesele navale ale Axei sunt atât de mari, încât lasă pe planul al doilea pe cele de pe frontul rusesc...

La Berlin, Ministerul Sărăcăcioglu e salutat cu mulţumire. Ziarele nemţeşti reamintesc că Sărăcăcioglu a semnat recenta convenţie de prietenie între Germania şi Turcia şi au încredere în el. Se zice că ministru de Externe va fi numit — îndată ce va fi ales în Parlament — Naum Menemcioglu, până acum Secretar General şi factotum în Ministerul său.

S-a promulgat o nouă lege de recrutare. Serviciu militar de 2 ani pentru toată lumea. Nu se mai admite nici o amânare, nici o scutire. Veninul lui Antonescu s-a revărsat în mai bine de 100 de articole... Cine nu e bun de armată — la muncă de interes obştesc!

Şi câte altele! Dacă oamenii ar putea vorbi, ar urla!

A murit Hortense Morţun, babă bătrână şi bolnavă! Unde e drăgălaşa femeiuşcă de la Paris, din 1888, când era nevasta ataşatului nostru militar Văsescu, şi îi făcea curte nebună — şi acceptată — Ionel Brătianu? Se duc pe rând toţi martorii tinereţilor mele...

Luni, 13 iulie. O „Sondermeldung" a Marelui Cartier German trâmbiţează vestea terminării încercuirii grupului de divizii sovietice prins în regiunea păduroasă şi mlăştinoasă de la sud de Râjev. Începută la 2 iulie, bătălia a fost dusă prin locuri foarte greu de străbătut. Cele câteva divizii ruseşti încercuite n-au putut scăpa de soarta lor: nimicirea. Peste 30 000 de prizonieri, tunuri şi care de asalt cu sutele, armament de tot soiul, au răsplătit eforturile nemţilor...

Foile germane — şi după ele ale noastre — fac bilanţul din nou, al tuturor pierderilor ruseşti de la începutul războiului, ca să argumenteze că rezistenţa sovietică e pe sfârşite şi că victoria nemţilor e asigurată. Presa berlineză mai adaugă, că întreg războiul este câştigat virtual de Puterile Axei, victorioase pe toate fronturile. Anglia bătută pretutindeni trebuie să tragă consecinţele îngrângerilor sale pe uscat şi pe mare...

Dacă aş fi Churchill, aş răspunde nemţilor — ca şi defetiştilor mei care mârâie şi critică:

„Toate tradiţiile s-au dus, una singură a rămas: invincibilitatea Angliei! *Anglia are un singur aliat: timpul.* Şi Napoleon a câştigat bătălii 15 ani şi a învins pe rând lumea întreagă — ultimul cuvânt l-a avut însă, faţă de dânsul Anglia! Tehnica războiului s-a perfecţionat şi nu cred că vom avea de aşteptat de data asta 15 ani ca să vedem pe „Herr Hitler" la pământ! *Ca să durăm nu trebuie să ne batem* — şi aci răspund celor care s-au supărat că armata engleză stă cu arma la picior şi apare cât mai rar pe fronturi — nu trebuie să ne batem, ca să parvenim cu puterile noastre intacte la sfârşitul giganticei drame la care asistăm. Cine se bate îşi istoveşte puterile — cine aşteaptă şi le consolidează. Victoriile costă aproape tot atât ca înfrângerile şi cer o încordare morală ce nu poate fi suportată prea lungă vreme...

Timpul lucrează pentru noi, Anglia nu poate să fie constrânsă. Să aşteptăm, prin urmare să suferim, să ne restrângem nevoile *şi să nu pierdem răbdarea* — e tot ce cer oamenilor mei. Admit că scufundarea vaselor noastre de către germani depăşeşte cu un milion de tone — sau dacă vreţi cu două, ca să facem plăcere lui „Herr Hitler" — tonajul pe care împreună cu americanii îl construim în fiecare an. Vor trebui în acest caz 10 ani ca flotele noastre comerciale să fie suprimate. În zece ani se pot întâmpla multe: li se poate urî nemţilor să-şi tot rişte viaţa pe fundul mărilor, se poate să găsim şi noi mijloacele apropiate de apărare... şi câte altele!

Iubitul meu «Her Hitler», nu vorbi de victorie când războiul poate să mia ţină zece ani, după care *vom începe* noi!!!

Aşa aş vorbi eu dacă aş fi Churchill şi n-aş mai trimite nici o armă ruşilor, căci dacă va învinge Anglia, marea ei greutate de rezolvat *va fi Rusia...*

Dar nu sunt Churchill... Şi poate că la urma urmei n-aş avea dreptate, chiar dacă aş fi Churchill...

———

Lumea e atât de ocupată cu ce se petrece pe frontul rusesc şi în Africa, încât nimeni nu se mai interesează despre războiul şi despre situaţia din Extremul Orient. De altmintreli, numirile geografice care marchează drumul japonezilor în China, ne sunt perfect necunoscute şi cele mai multe nu figurează nici pe hărţile noastre cam învechite...

Ne mulţumim cu toţii cu două formule care satisfac curiozitatea noastră şi pe care le citim zilnic în ziare: japonezii înaintează în China — şi, India este gata pentru revoluţie!

———

În Egipt încurcătură. Lampson (ambasadorul englez) şi generalul Stone, comandantul forţelor britanice pe Nil au fost în audienţă la Regele Faruk ca să-i forţeze mâna să intre cu armata egipteană în război, alături de anglo-americani. Regele ar fi rezistat, deşi trupe britanice şi tancuri fuseseră înşirate pe Piaţa Palatului, „ca argumente"... Deocamdată, Egiptul rămâne neutru. Se vorbeşte însă de eventualitatea „unui azil" al Regelui Faruk, în insula Cipru, unde i s-ar fi pregătit o locuinţă, pentru toate eventualităţile...

———

Miercuri, 15 iulie. cu toate reticenţele comunicatelor germane, pare că la Orel nemţii au mâncat la început bătaie şi că ruşii au străpuns frontul. Von Bock a restabilit apoi situaţia, a recucerit poziţiile pe care le pierduse şi acum atacă el pe sovietici, care se retrag...

Pe frontul ofensivei principale, est de Orel, nemţii continuă să înainteze şi ruşii să se retragă. Puţine amănunte... probabil că operaţiuni în stil mare sunt în curs. Toată chestiunea e aci: se retrag ruşii, strategic, în ordine — sau fug în dezordine sub presiunea trupelor germane?

———

Duminică-seară s-a întâmplat la Buzău o adevărată catastrofă. Un colonel necunoscut a intrat în birourile unui mare depozit de muniţii, a cerut o lămurire şi a plecat. Deşi nu-l cunoşteau, subofiţerul şi soldaţii de gardă, l-au lăsat să circule, salutându-l. După plecarea colonelului, la câteva minute, depozitul a sărit în aer, toate geamurile de la Buzău s-au spart. Sunt mulţi morţi şi răniţi... Natural, nici o vorbă în ziare sau la Radio! Ştirea ne-a fost adusă de d-na Buşilă[1], venită de la Bucureşti pentru aniversarea nepoţelei noastre Dina.

Mâna comuniştilor e lungă...

———

Ziarele de ieri ne aduc vestea că Tardieu continuă să zacă fără simţire şi fără mişcare. L-am crezut mort de mai bine de un an. Nenorocitul!

———

La deschiderea Universităţii Populare de la Vălenii de Munte a asistat foarte multă lume. Iniţiativa deschiderii a luat-o Ştefan Popp, succesorul lui Iorga la Liga Culturală. La Văleni, locul lui Iorga l-a luat Pompei — fără să-l înlocuiască... Era Iorga cum era — vorba lui! — dar era un animator, ceea ce Pompei e departe de a fi...

———

Joi, 16 iulie. Dacă ştirile nemţeşti se adeveresc şi nu sunt simple „bourrage de crâne", bătălia de pe frontul rusesc, care n-a încetat un ceas de la 28 iunie, se va sfârşi printr-un adevărat dezastru pentru so-vietici. După aceste ştiri, retragerea ruşilor departe de a fi strategică şi efectuată în ordine, echivalează cu o nemaipomenită debandadă. Germanii ar fi străpuns printre fugari până în capul coloanelor acestora şi măcelăresc pe capete... Îngrijorarea manifestată de posturile de emisiune engleze şi americane, apelul disperat al Moscovei după ajutor, par a confirma veştile nemţeşti... Peste câteva zile vom fi lămuriţi... Ajută-ne Doamne!

[1] Soţia ministrului Comunicaţiilor.

Faptul că o bună parte din serviciile Ministerului, şi unele instituţii, ca Consiliul de Stat, s-au mutat la Paris, a dat naştere unor informaţii cam grăbite după care Guvernul francez şi-ar fi strămutat sediul la Paris. Strămutare cu toate consecinţele ei... Un comunicat al Guvernului dezminte categoric aceste informaţii: e vorba numai de o decongestionare a Vichy-ului copleşit... N-o fi strămutare propriu-zis, dar tot e ceva!

A murit soţia lui Marinică Filosoful (Ştefănescu). Faptul în sine e dureros şi n-aş voi să-l subliniez decât cu toată deferenţa — dar mascarada naţionalisto-politicianistă pe care Filosoful e pus-o la cale cu prilejul acestui trist eveniment, e o ruşine, pe care orice om de bun simţ nu poate decât să o înfiereze...

Un muncitor calificat român, Popescu, din Dâmboviţa, a fost trimis să se perfecţioneze la Braunschweig într-o fabrică de aviaţie. Acolo a suferit un accident în urma căruia a rămas câtva timp orb. Acum s-a vindecat şi a cerut să-şi reia lucrul. Acest fapt a prilejuit o scrisoare a d-lui Ley, conducătorul muncitorilor din Reich, însoţită de o fotografie a Excelenţei Sale, un răspuns al „tovarăşului de muncă" (cum se exprimă dl Ley!) şi o recepţie la dl von Killinger, la Bucureşti. Corespondenţa Popescu — Ley a fost publicată în toate ziarele, cu pupături în c.. la adresa tuturor muncitorilor, români şi nemţi! Şi ne mai lăudăm că luptăm ca să scăpăm Europa de bolşevism!

Din câte mi-a spus d-na Buşilă, care a părăsit azi Breasta, ministrul Comunicaţiilor dă demisia în fiecare zi, nemaiputând suporta „mitocănia" Antoneştilor... Şi Buşilă a fost un prieten al lui Antonescu în zile grele, şi un intim! Cum nu ştiu oamenii ăştia să-şi atragă simpatii! Fac golul în jurul lor... D-na Buşilă compara politeţea rafinată a Regelui Boris, cu modârlănia Antoneştilor şi nu pricepea... Să-i explic eu: Antoneştii n-au nici sângele Coburgilor Burbonilor în vine — nici in-teligenţa unui Mussolini sau unui Hitler (de o rafinată politeţe şi ei) în cap!!

Sâmbătă, 18 iulie. De pe front vin tot ştiri de luptă înverşunată. Nemţii înaintează pe un front de 500 kilometri, ruşii se retrag cu pierderi enorme. Obiectivul trupelor mareşalului von Bock e oraşul Stalingrad, pe Volga. Acest punct odată atins armatele ruseşti din nord vor fi separate de cele din sud şi comunicaţiile între Caucaz şi regiunea Rostovului de o parte şi regiunea Moscovei şi a Volgăi superioare pe

de altă parte — vor fi tăiate. Pentru petrolul din Caucaz nu va mai rămâne decât drumul Mării Caspice, neorganizat. Trupele din sud nu vor mai putea fi ravitaliate cu arme şi muniţii...

După obiceiul lor, nemţii nu prea dau precizări asupra poziţiilor e-xacte ale trupelor în curs de mişcare. După telegramele de ieri, formaţiunile cele mai înaintate păreau a fi la 300 kilometri de Stalingrad, iar cele mai înapoiate operează încă pe Doneţul inferior, unde au cucerit ieri oraşul Vorişilovgrad (fostul Lugansk) unul din cele mai importante centre industriale ale Rusiei Sovietice: Voroşilovgradul de azi are 250 000 locuitori faţă de cei 19 000 ai Luganskului ieri, ceea ce dă măsura dezvoltării industriale a acestui centru sub regimul bolşevic...

În Africa, situaţia neschimbată. Cine a oprit pe nemţi în năpraznica lor ofensivă: strategia lui Rommel? Căldura sufocantă? Sau rezervele britanice din Egipt? „La réponse au prochain fenilleton...".

Consiliul de Miniştri, întrunit sub preşedinţia Cioclului Regimului a hotărât preţul cerealelor pentru anul în curs: 220 000 lei vagonul de grâu, 160 000 cel de secară, 150 000 cel de ovăz, 140 000 cel de orz. Mazărea a rămas la libera tranzacţie (s-a vândut zilele trecute cu 480 000 lei!), cu o taxă menită să plătească sporul la grâu fără a se scumpi prea mult făina... S-a lăsat liberă şi vânzarea porumbului din anul trecut (cât a mai rămas!) pentru 2 luni, ca *încercare de libertate a tranzacţiilor* (!!!), după cum subliniază comunicatul Cioclului.

Acelaşi Consiliu a hotărât aducerea imediată a gazului metan la Bucureşti (problemă complicată pe care Cioclică nici nu o cunoaşte) şi a mai rezolvat şi toate problemele economice pe care le rezolvase deja în ultimele şedinţe.

S-a mai hotărât să se tempereze măsurile stupide luate pentru circulaţia automobilelor particulare...

Atitudinea egiptenilor e din ce în ce mai duşmănoasă faţă de englezi. Au fost manifestaţii şi lupte de stradă în Alexandria şi în Cairo, cu mulţi morţi şi răniţi. Negroizii s-au ridicat şi împotriva america-nilor, pe care, până acum, nu-i molestau... Egiptul vrea să rămână neutru şi nu vrea să audă de război. Până ieri, Regele Faruk era tot pe tronul tatălui său...

Multă vâlvă în jurul escadrei franceze adăpostită, de la Armistiţiu, în portul Alexandriei. Laval a declarat printr-o notă trimisă Guvernului

Statelor Unite (cu Anglia francezii nu mai au raporturi) că zisa flotă, în cazul în care cea engleză ar părăsi Alexandria, trebuie să fie lăsată să se îndrepte spre un port francez. Dacă englezii ar vrea să o ia cu ei, sau dacă ar încerca să o scufunde, vasele franceze se vor apăra cu toate forțele de care dispun. Guvernul din Vichy a mai făcut cunoscut celui din Washington declarații scrise ale Germaniei și ale Italiei cum că aceste Puteri înțeleg să respecte neutralitatea escadrei franceze, în conformitate cu convenția de Armistițiu în vigoare. Roosevelt a răspuns că nu poate decât aproba punctul de vedere englez; escadra franceză nu poate fi lăsată la dispoziția Puterilor Axei și va trebui să fie mai departe găzduită într-un port britanic sau american...

Dacă englezii vor evacua Alexandria, afacerea se va complica... Să așteptăm! Deocamdată Berlinul și Roma aplaudă atitudinea Franței!

———

Mareșalul von Manstein petrecu câteva zile la Predeal, ca oaspe al Mareșalului Antonescu... Neamțul își va pierde repede iluziile asupra Conducătorului României nenorocite!

———

Cioclică a vorbit și azi un ceas la Radio — Veturia târfa a mai apărut în zece fotografii, ca o strigoaică, în dosul d-nei Rica Antonescu... Ce oroare!

———

Dl Prefect de Poliție Pălăngeanu a hotărât că bărbații care umblă pe stradă în cămăși, sau își scot haina în restaurante, cafenele, cinematografe etc. să fie trimiși în lagăr. De asemenea și damele cu picioarele goale și cu curul într-un simplu pantalon de baie. Bine. Dar în curând, toată România va deveni un imens lagăr! „Dacia infelix" — iată ce a ajuns România sub Antonești...

———

Duminică, 19 iulie. Pe tot frontul de răsărit acțiunea continuă să se dezvolte în favoarea nemților. Bătălia Donului a intrat în a 4-a săptămână; rușii se retrag în pripă suferind pierderi mari. Forțele germane au ajuns pe Donul inferior, aproape de Rostov. Ca și Stalingradul pe Volga, Rostovul pe Don e la rândul său amenințat direct...

În Africa, toate atacurile britanice sunt respinse — dar deocamdată Rommel a fost fixat pe linia El-Alamein...

———

La Facultatea de Agronomie din București (Școala de la Herăstrău) s-au inaugurat cursuri de vară pentru perfecționare învățătorilor și învățătoarelor în materie de agricultură, de apărare sanitară și de organizare gospodărească. Învățătorii și învățătoarele nu vor învăța nimic, dar Cioclică i-a mai tras un discurs bombastic și „sans lendemain"...

———

Înainte de a părăsi Bucureștii mi se spusese că Antonescu era grav bolnav. N-am crezut nimic. Aflu acum că ar fi fost într-adevăr bolnav; a suferit o urticarie rebelă, care l-a înnebunit și mai bine, și l-a împins să înjure lumea întreagă. Acum s-ar fi vindecat...

———

O comisie compusă din delegați germani, italieni, unguri și români a început o anchetă în Transilvania noastră, pentru a verifica plângerile ungurilor. După ce va termina la noi, va trece în Ardealul ocupat pentru verificarea plângerilor românilor... Numai să judece nemții și italienii fără părtinire! În ziare — nimic despre aceste anchete...

Dan Geblescu, venit de la Budapesta povestește că ungurii sunt convinși că după război vor fi arbitrii Europei, deoarece Germania și Italia vor fi învinse, și Ungaria se va prezenta ca singurul Stat organizat, în ordine, cu autoritate — pe tot continentul!! Au înnebunit ungurii de-a binelea! Până să ajungă arbitrii, se poartă cu toate minoritățile în modul cel mai barbar: pe șvabi și pe nemți îi bat și îi schingiuiesc mai rău decât pe români... Așa ne spune cel puțin Geblescu. Dea Dumnezeu să fie cum spune el...

———

Guvernul din Vichy a refuzat viza pașaportului colonelului Donovan, un prieten al lui Roosevelt. Donovan se află la Lisabona și voia să intre în Franța. Laval și-a adus aminte că zisul domn a încurajat pe sârbi la rezistență împotriva nemților și că a fost apoi numit șeful contraspionajului american. Acest refuz de viză e viu comentat în Statele Unite și Franța...

———

A apărut un decret-lege cu condiții noi pentru explorările petrolifere. Noul text consfințește un progres în această materie — dar conține încă multe dispoziții defavorabile explorărilor... Păcat, căci de la Marinescu, un specialist al problemelor petrolului, se putea aștepta mai bine...

———

Preşedintele Braziliei, Vargas, a destituit pe ministrul Justiţiei, pe şeful Poliţiei districtului federal şi pe directorul general al Presei. Motivul acestor măsuri drastice sunt încă secrete.

La Breasta, am încheiat anul acesta un contract cu Cercul de recrutare din Craiova: să ne secere grâu şi mazăre şi în schimb să ia paiele. Cercul de recrutare a trimis între alţii 30 de legionari condamnaţi de la 5 la 25 ani închisoare. Sunt toţi foşti primari, foşti notari, foşti învăţători. Sunt foarte disciplinaţi şi paşnici... Doi din ei sunt îmbrăcaţi în haine vărgate de puşcăriaşi... Îi păzesc numai 2 santinele! Un logofăt al moşiei a întrebat pe câţiva de ce nu încearcă să fugă; răspunsul a fost: „De ce să fugim? Ca să ne împuşte? Între ei, vorbesc numai cu „domnule primar", „domnule notar" etc.!! Ce harababură! Au stat câteva zile şi ieri i-au luat şi i-au dus aiurea. Îmi pare bine...

Universul de azi publică avizul mortuar al lui Costi Greceanu (fostul legionar încăpăţânat şi ministru la Berlin). A căzut vitejeşte pe frontul Doneţului... E o pierdere mare pentru legionari, căci prin nevastă-sa, o nemţoaică, continuau să facă intrigi cu nemţii, prin Killinger...

Decăderea dinastiilor bizantine:

Alice Cantacuzino (fiica lui Mişu Cantacuzino) divorţează. S-a hotărât să lase pe Mihai Sturdza fiindcă s-a amorezat de căpitanul de jandarmi de la Floreşti, un Al Lupoaiei sau aşa ceva! Sturdza e furios şi hotărât la un proces scandalos. Când s-a căsătorit cu Alice, era încă supus francez şi pretinde că poate reclama acum împărţirea averii soţiei sale, căci regimul obişnuit în dreptul francez, când altul n-a fost specificat prin contract (şi n-a fost), e regimul comunităţii averilor... Bătăios cum e, se poate aştepta la multă larmă din partea lui Sturdza...

Cripps, inefabilul Cripps, împarte Europa... Într-un interviu acordat lui *World Review,* ministrul Majestăţii Sale Britanice afirmă că Rusia Sovietică are drept la graniţele sale din iunie 1941. Estonia, Letonia, Lituania, Basarabia trebuie să îi revină. Ar fi mai bine să i se dea şi Bucovina, ca să nu mai existe un măr de discordie. Rusia admite o Polonie tare, unită cu Cehoslovacia. Germania va fi îmbucătăţită în mai multe State... Despre Ungaria şi Italia, simpaticul profet nu ne spune nimic. Nu crede în Statele Unite ale Europei, dar prevede o Confederaţie balcanică...

Tot e bine că scăpăm Moldova, Muntenia, Oltenia şi Ardealul! Din nefericire, dacă ar învinge englezii, n-ar hotărî Cripps, ci Stalin!

Congresul Pan-Indian de la Bangkok s-a dizolvat. S-a creat în schimb o secţie tailandeză a Partidului Naţionalist Indian...

Gandhi a cerut ca englezii să părăsească mai iute India. Dar englezii răspund că n-au intenţia să plece nici să retragă trupele din India — şi a-daugă, că de va fi nevoie, vor trece la o acţiune energică pe valea Gangelui...

Marţi, 21 iulie. Sf. Ilie s-a lăsat ieri cu tămbălău — nu pe cerul agricultorilor, ci pe al politicienilor. La Curtea de Argeş, sub pretext de cinstire a amintirii Regelui Ferdinand şi a Reginei Maria — 15 şi 4 ani împliniţi de la moartea lor — s-au adunat într-un zgomotos talmeş-balmeş în jurul Regelui Mihai, personaj mut, sprâncenaţii decoraţi cu Mihai Viteazul din războiul trecut, cei decoraţi (cu mai mult discernământ, să o recunoaşte, dar încă...) în actualul război, ostaşi de rând, tunuri, steaguri, Antoneşti, surle şi tobe... Printre toţi aceşti militari şi cercetaşul Ică... Ca ce? A vorbit Mareşalul Antonescu, a tăcut Regele, au urlat cei prezenţi de au rupt pământul... La dejunul „camaraderesc" care a urmat dl Cioclică a găsit prilejul săi tragă un discurs... Şi aci!

Pe când panglicarii manifestau şi se hiritiseau la Curtea de Argeş, alt act patriotic dar de data asta exclusiv „aeronautic" se săvârşea la Bucureşti, la monumentul Aviatorilor... Căci Sfântul Ilie este patronul celor care zboară, dar nu mor!

S-au speriat şi ruşii de atâta larmă şi au intervenit şi ei seara cu avioane peste Bucureşti... Am tras o spaimă, că mi s-a telefonat în primul moment de la Craiova că era prăpăd mare şi emisiunea de Radio a încetat brusc. Azi-dimineaţă am telefonat la Bucureşti şi mi se spune că n-ar fi fost lucru mare, câteva bombe la periferie, dar artileria noastră antiaeriană ar fi făcut ceva stricăciuni... Ca să vină noaptea, probabil că aceşti ruşi erau englezi sau americani... Ne doare să aflăm că cu toată depărtarea frontului, nu suntem la adăpostul unui atac aerian. Şi când mă gândesc că această situaţie plăcută mai poate dura ani de zile...

Comunicatul german de ieri ne informează că după câteva zile de ploaie, înaintarea trupelor mareşalului von Bock si-a reluat ritmul obişnuit. *Agenţia D.N.B.* reproduce articole pesimiste din *Times* şi alte foi engleze şi americane, ceea ce nu împiedică *Radio Londra* (emi-

siunea pe românește) să afirme că rușii se apără eroic, că au recucerit teren și că au scos 2 milioane de nemți din luptă... Vești pe care nici *Radio Moscova* nu îndrăznește să le difuzeze...

În Atlantic, altă sută de mii de tone anglo-americane pe fundul mării... În Africa nimic nou.

În Camera Comunelor s-a ținut o ședință secretă consacrată problemei navigației și luptei din Atlantic, „cea mai importantă pentru Anglia" în acest moment — după propriile mărturisiri britanice. Ședință fără avânt în care s-au discutat chestiuni deprimante și aspecte descurajante ale producției. Noul ministru al producției navale, lordul Leathers a promis marea cu sarea — și marea cu sare le va rămâne să o guste englezii dacă vor merge tot așa înainte...

Legea prin care Statele Unite declară război României, Ungariei și Bulgariei, deși votată de câtva timp, a fost promulgată abia acum. Pentru justificarea acestei promulgări, Roosevelt explică că citatele trei țări se poartă prost cu Stalin și cu Rusia Sovietică, obiectul unei „dilecțiuni" speciale a poporului american!

Franco a publicat un decret prin care se reînființează Cortesurile, într-o organizație cu totul nouă, ca organ „de răsunet" al falangismului...

Nemții mărturisesc că lupte aprige continuă în Bosnia și în Serbia veche până aproape de Belgrad... Parcă un comunicat ne spunea cum câteva săptămâni, că teritoriul fostei Iugoslavii a fost „curățit" de bandele răzvrătite ce-l infestau?

Un nou decret-lege a scăzut încă limita de vârstă a ofițerilor noștri... Ofițerii inferiori vor fi puși la retragere la 47 de ani, iar generalii de Armată la 63... O droaie de pensionari pe spinarea țării. Militarii ajunși vor fi nemulțumiți — și contribuabilul va plăti socoteala!

O sumă de înaintări. În gradele înalte, generalul Petre Dumitrescu a fost numit general de Armată. Tot de Armată, dar în rezervă, a fost înaintat generalul Ciupercă.

O serie de generali, printre care Dragalina, Avramescu, Dăscălescu, Niculescu (comandantul Bucureștilor) au fost numiți generali de Corp de Armată. Idem, în rezervă, generalul Picki Vasiliu jandarmul de la Interne. Și Stoenescu, ministrul de la Finanțe a fost înaintat general de divizie... „La guerre a du bon..."

Vineri, 24 iulie. Se împlinesc azi 8 ani de la moartea iubitei mele mame. Trece timpul fără să ne dăm seama... Opt ani și parcă oribilele clipe sunt de ieri!

Rușii, cu toată dârzenia cu care atacă în spre Voronej, n-au cucerit nimic, cum pretindea Londra. *Au cucerit în schimb nemții, Rostovul,* ne-a comunicat-o azi la amiază o „Sondermeldung" a Marelui Cartier German. E un însemnat pas înainte spre Caucaz — dar numai un pas. Și în celelalte direcții, spre Stalingrad, la est de Orel și de Râjev, pe Wolhov, pretutindeni trupele germane înregistrează numai succese. Dar pretutindeni luptele sunt grele și rușii rezistă și nu se lasă. Pe măsură ce armatele sovietice sunt distruse, altele apar în loc... Cerbicia muscalilor e de neînchipuit și se pune întrebarea *cum* și *când* vor izbuti nemții să-i scoată din luptă?

Pare totuși că sunt serios zdruncinați, căci recurg la măsuri de disperare: nemaiavând fier la dispoziție, au început să dărâme la Moscova Palatul Sovietelor aproape ridicat în fier și beton și să utilizeze armătura edificiului.

Dându-și seama că principalul obiectiv al nemților este Caucazul cu petrolul său, Sovietele au numit pe Voroșilov comandant al tuturor forțelor din sud-estul Rusiei și au început să fortifice o linie de apărare de la Stalingrad la Astrahan.

După știri de la Londra sosite prin Elveția s-ar părea că Anglia a consimțit la o îndrumare unică a războiului și a întredințat-o lui Roosevelt. Numirea amiralului Leahy, fost ambasador al Statelor Unite la Vichy, în postul de șef al coordonării militare pe lângă Președintele Roosevelt ar fi în legătură cu această hotărâre. Numirea lui Leahy e certă — restul cere confirmare...

Semn al timpurilor (regretabil semn!): în Canada s-a abrogat legea din 1941 prin care Partidul Comunist din zisul Dominion fusese

dizolvat și suprimat... Cu cât rușii mănâncă mai multă bătaie, cu atât caracatița comunismului își întinde tentaculele...

Mă întreb de ce Litvinov și Maiski continuă să urle după un al doilea front european — adevăratul front al Sovietelor e în fiecare fabrică sau aglomerație de muncitori. Or merge lucrurile bine pentru armata germană, comunismul însă e pretutindeni — învingător, până și în cuvântările lui Hitler...

———

Telegrame din țările neutre ne vestesc că misiunea Ducelui Gloucester (fratele Regelui Angliei) în Indii n-a avut succes. Am aflat astfel că Ducele a fost în Indiii și s-a înapoiat la Londra fără să fi convins pe Gandhi. Pe malurile Gangelui, lucrurile se vor sfârși cu un îngrozitor măcel de indieni și nimeni nu va mai vorbi de ei...

———

Radiodifuziunile britanice au anunțat că jumătate armata românească angajată la Sevastopol a fost distrusă. Lumea noastră s-a emoționat și ca să o calmeze stăpânirea dă un comunicat prin care anunță 55 de ofițeri, 28 de subofițeri și 1 773 oameni de trupă uciși sau dispăruți în timpul asediului cetății inexpugnabile. Nu e mult față de efectivele concentrate acolo, dar e destul.

———

Duminică, 26 iulie. Fizionomia luptelor care durează de o lună pe frontul rusesc începe să se lămurească și pentru noi cei din întuneric.

Efortul armatelor germane e îndreptat spre sud, spre Caucaz și spre est în direcția Stalingradului. Atacul principal este cel din spre sud. Sovieticii au căutat să se opună la înaintarea nemților retrăgându-se totuși încetul cu încetul spre est — pe când grosul forțelor lor a năvălit asupra capului de pod de la Voronej în intenția de a străpunge frontul și a lua armata de operațiuni germană din sud pe la spate... Manevra lui Timoșenko n-a reușit însă: nemții au rămas neclintiți la Voronej și retragerea strategică din bucla Donului s-a transformat pentru ruși în debandadă... Drumul spre Caucaz e acum deschis pentru trupele mareșalului von Bock, iar pe linia Stalingradului mai au vreo 200 kilometri de efectuat...

Pe celelalte sectoare ale frontului luptele sunt mai puțin înverșunate, dar pretutindeni rezultatele sunt favorabile germanilor. E impresionant însă de constatat de cât material omenesc și de ce material dispun bolșevicii. O armată e distrusă și alta îi ia locul. După pierderile formidabile din anul trecut, rușii au mai găsit de unde să piardă *numai în lupta de pe sectorul de Sud al frontului*, începută la 1 iulie 1 200 de tancuri și 2 400 de tunuri!!!

Nemții ocupă acum întreaga Ucraină, cu 50 milioane de locuitori și ținuturile cele mai fertile și mai industriale ale Rusiei. Cu privire la resursele în materii prime, ei dețin 30% din producția rusească de cereale, 80% din producția de zanăr, 70% din producția de fier și 65% din producția de cărbuni...

Maiski la Londra și Litvinov la Washington continuă să țipe după al 2-lea front european; l-au și obținut — Cordel Hull și Eden au ținut două mari discursuri în care au promis sovietelor granițele pe care le doresc, în Europa, după victorie...

Pe frontul din Africa, ultimul atac britanic a fost masiv — dovadă cele 131 care de luptă distruse de italo-germani, care n-au putut fi clintiți de pe liniilor lor. În schimb, italienii au recucerit oaza Giarabub, pierdută acum un an.

Mussolini a fost pe frontul din Marmorica unde a inspectat, a decorat și a înnădușit. După câteva zile petrecute în Africa, s-a înapoiat în Italia prin Atena, unde a vizitat Acropole și pe Ghigi și a fost aclamat. A zburat astfel — spun telegramele — peste 6 000 kilometri în câteva zile. Un record pentru un conducător de Stat... E drept că e singurul care să fie și pilot brevetat... de avion!

———

La 24 iulie s-au împlinit 6 luni de la intrarea Statelor Unite în război. În acest răstimp. submarinele Axei au torpilat și scufundat 616 vase cu o deplasare de aproape 4 milioane de tone (exact 3 843 200) din care 2 917 600 (467 de vase) în apele americane. Marele amiral Raeder a felicitat cu acest prilej, în numele Patriei, Corpul submarinelor germane. Dea Dumnezezu să meargă tot așa și mai bine — să n-ajungă Cripps să mute granițele Rusiei în inima Europei...

———

Deschizând *Universul* ieri, aflu moartea lui Garoflid... S-a îmbolnăvit acum 6 săptămâni, de o gripă — îmi spunea el la telefon — și nu s-a mai sculat. Moartea lui neașteptată m-a impresionat adânc... Lucram cu el aproape în fiecare săptămână, în comitetul Societății Bancare... Cu toată lipsa lui de energie, e o mare pierdere pentru agricultura noastră, căci se bucura de mare autoritate în materie și era ascultat de cei de la Guvern. Protestele și memoriile lui din ultimul an au ușurat mult soarta agricultorilor... Nu e nimeni care să-l înlocuiască! Împlini-

se 70 de ani: l-au crezut mult mai tânăr zvelt şi nealbit cum era. De ce o fi murit? Infecţie, desigur, dar care?

Adulatorii lui Antonescu au hotărât să menţină neschimbată şi neatinsă camera de la Mânăstirea Bistriţa în care a locuit Mareşalul pe timpul de la 9 iulie la 28 august 194 cât a fost urgisit cu domiciliu forţat... S-a pus şi o placă de marmură comemorativă...

Regele Mihai a vizitat Centrul de instrucţie de la Breaza („Munca Tineretului Român") unde o misiune germană în frunte cu baronul von Stetten Erb inoculează tineretului român entuziasm pentru regim. În acelaşi loc a făcut şi Regele Carol o încercare analogă. Şi el a fost aclamat de tinerii dresaţi de Sidorovici... Succesul, l-am văzut cu toţii! Cum nu pricep oamenii că curentele nu se creează artificial. Un singur curent a prins în tineretul nostru, al lui Zelea Codreanu, care nu s-a servit nici de tabere oficiale, nici de misiuni germane... Unui curent îi trebuie o ideologie populară la bază, indiferent dacă bună sau rea... Cu ordine de zi semnate de Ionică, de Ică sau de Rică — nu se ajunge la nimic... Eu unul o regret, dar aşa e!

Parisul a fost din nou bombardat de englezi... De astă dată au ucis un copil! Mare victorie!

Nemţii şi italienii comunică oficial că au izbutit să împace pe răzvrătiţii din Bosnia şi Dalmaţia: au convenit toţi să se înapoieze la vetrele lor, iar autorităţile italo-germano-croate au luat angajamentul de a nu urmări pe cei înapoiaţi. Un mare număr din aceştia s-a înscris în coloanele care luptă contra comuniştilor, spun comunicatele... Atunci tot mai sunt răzvrătiţi???

La Bucureşti serbare militară cu discursuri la Regimentul 6 Mihai Viteazul. A fost şi Ică şi i-a tras o cuvântare, ca să facă „pendent" cu ţiremonia de la Regimentul de Gardă călare când cu primirea sa triumfală ca şi căpitan urmată de cunoscutul picior în posterior — şi să diminueze asfel importanţa acestei regretabile aventuri. De data asta, la 6 Mihai Viteazul, s-a sfinţit o troiţă ridicată în amintirea soldaţilor regimentului căzuţi în război...

Pantazi a preamărit „opera titanică" a mufluzului Ciclică... L-am crezut om cumsecade, până acum, pe generalul Pantazi: Încă o dezamăgire!

Măsură tâmpită:
La fiecare trecătoare s-a numit un agent al Guvernului (învăţător, plutonier, popă sau alt escroc care ia mită şi se înţelege cu oamenii) cu diurnă şi cu ordin să înscrie fiecare sac de grâu *şi să-l blocheze.* Cultivatorilor se lasă 60 kilograme de grâu, *pe an, de cap de om...* Dl agent vine la orele 10. Dl primar şi dl jandarm nu lasă pe nimeni să treacă dacă n-a întors în prealabil miriştea (la noi pământul e piatră şi nu intră plugul în el!). Excedentul celor 60 de kilograme trebuie transportat *imediat* la Craiova... Va să zică, după ce jumătate din oameni au fost şi sunt concnetraţi, puţinii care au rămas trebuie *în acelaşi timp:* 1) să ridice grâul de pe câmp şi să-l ducă la arie; 2) să întoarcă miriştea; 3) să treiere; 4) să ducă sacii la Craiova...
E o adevărată bătaie de joc! Oamenii mârâie şi încep să fiarbă. Un filosof şi nenea Aurel Pană!

Marţi, 28 iulie. Telegrame complementare ne destăinuie abia acum că Ducele a stat în mijlocul trupelor italiene, în Marmarica, de la 29 iunie până la 20 iulie, expunându-se şi el 21 de zile la arşiţa soarelui ca să-şi încurajeze oamenii... Probabil că Hitler aşteaptă iarna viitoare ca să împartă cu ai lui suferinţele gerului în Rusia... Plăcerile dictaturii se plătesc scump!

Forţele germane după ce au ocupat Rostovul, au pornit spre sud-est, au cucerit oraşul Batirsk (?) şi au ajuns la 50 kilometri de linia ferată Krasnodar–Stalingrad, *ultima legătură feroviară între Caucaz şi Rusia Centrală...* Pe de altă parte au atins pe un larg spaţiu Donul, în cotul său oriental, de unde până la Volga (la Stalingrad) nu mai e drum mult. Telegrame din ţările neutre informează că la Stalingrad se lucrează febril la apărarea oraşului, evacuându-se în acelaşi timp tot ce se poate evacua.
La Voronej, încercările disperate ale Sovieticilor de a străpunge frontul continuă, fără nici un efect. E probabil că nemţii masează acolo forţe şi vor începe o contraofensivă. Pare că Statul Major german urmează planul următor: agiţându-se de Stalingrad şi pivotând pe capul de pod de la Voronej, având flancul drept apărat de Volga, trupele lui von Bock vor refula pe ruşi spre nord; în acelaşi timp, armata de la sud

va porni şi ea de pe linia Voronej–Stalingrad şi sprijinindu-se pe Don şi pe Rostov, va refula forţele Sovietice meridionale spre Caucaz...

În Africa nimic nou; atacul britanic definitiv respins — deocamdată — cu mari pierderi pentru englezi.

Malta bombardată pentru a *2 800-a* oară (!!) de la începutul războiului...

Japonezii înaintează mereu în China — dar cam încet — înspre Ciung-King, ocupând localităţi în Chu, în Chang, în Tsang etc., nume care nu ne spun nimic. Ei pretind că forţele lui Chang-Kai-Shek se găsesc într-o poziţie din ce în ce mai critică... Au ocupat şi localităţi nouă în Noua Guinee...

E ciudat, dar războiul din Extremul Orient nu mai pasionează pe nimeni... Nici evenimentele din India, unde famelicii partizani ai lui Gandhi ar fi început „rezistenţa civilă" faţă de autorităţile britanice.

Nemţii nu pot fi încântaţi de înstăpânirea japoneză asupra bogăţiilor Axei, după cum englezii şi americanii, cu toate manifestările verbale contrare, nu pot dori victoria comunismului rusesc... Pe spinarea japonezilor şi a ruşilor trebuie să se încheie pacea, altfel rasa albă europeană e pierdută...

Englezii au bombardat teribil Hamburgul în noaptea de 26 spre 27 iulie. Mărturisesc chiar nemţii paguba enorme în cartierele locuite şi mulţi morţi. Cât de masiv trebuie să fi fost atacul, dovedeşte numărul avioanelor doborâte: 37.

Au atacat şi nemţii portul Middelborough pe coasta de răsărit a Angliei, unde au distrus multe uzine de armament şi depozite din port... Dar atacurile germane sunt mult mai slabe ca cele engleze: aviaţa lui Hitler are prea mult de lucru *deocamdată*, pe frontul rusesc!

Comunicatele germane au anunţat de mai multe ori, în ultima vreme (şi ieri) raiduri de hărţuire efectuate de aviaţia rusească deasupra Prusiei Orientale — fără rezultate, de altmintreli... E de mirare că Sovieticii să mai aibe avioane disponibile pentru asemenea operaţii după ce pierd pe front câte o sută pe zi din puţinele ce le-au rămas. Din câte zeci de mii de aparate se compunea oare parcul lor de aparate la începutul războiului? Nemţii le-au distrus aproape 30 000 şi tot mai zbârnâie! Şi dacă tot mai zbârnâie, e iarăşi de mirare că în loc să vină să distrugă exploatările de petrol din Prahova şi rafinăriile din Ploieşti, merg să plictisească fără folos lumea în Prusia Orientală... Dar cu atât mai bine pentru noi!

Vineri, 31 iulie. Pe frontul rusesc nemţii înaintează meru. Dincolo de Rostov au ajuns până la oraşul Proletarskaia pe care l-au ocupat tăind astfel linia ferată Novorosiisk – Krasnodar – Stalingrad. A mai rămas totuşi o linie ferată de la Caucaz la Astrahan, pe care Sovieticii au construit-o în ultimii ani, linie insuficientă pentru transportul petrolului şi inutilizabilă fără ajutorul navigaţiei pe Volga — navigaţie deja stânjenită prin bombardamentele aeriene germane şi care va fi în curând interceptată.

În direcţia Stalingradului, trupele germane au trecut Donul la nord şi la sud de Donskaia Kalaci şi au tăiat retragerea unui corp rusesc la nord-vest de Kalaci. Linia ferată spre Stalingrad, dincolo de Don a fost tăiată. Canalul care leagă Donul cu Volga nu este încă sfârşit; trebuia să fie gata numai în 1943.

La Voronej, atacurile ruseşti au slăbit. Nemţii au ocupat poziţii strategice importante. Pe restul frontului lupte locale cu rezultate favorabile nemţilor.

Pe frontul din Africa, atacurile britanice au încetat de mai multe zile. Se vede că englezii îşi dau seama că nu puteau da pe italo-germani înapoi, şi că îşi iroseau oameni şi material degeaba. Probabil că de o parte şi de alta se aşteaptă întăriri: de văzut cine le va aduce mai repede. Şansele par a fi de partea italo-germanilor.

Hamburgul a fost din nou bombardat, 2 nopţi pe rând. Germanii mărturisesc stricăciuni însemnate morţi şi răniţi. Ei pretind că ar fi doborât în prima noapte 24 şi în a doua 45 de aparate engleze, adică cam 50% din aparatele care au atacat...

Ca şi consolare pentru înfrângerile lor, ruşii au creat trei ordine menite să răsplătească faptele de război: Ordinul Suvorov, Ordinul Kutuzov şi Ordinul Alexandru Nevski. E interesant de constatat că numele celor doi generali imperiali şi a Prinţului canonizat — câteştrele atât de populare în Rusia veche — au fost până acum ostracizate de Soviete. Stalin încearcă acum să galvanizeze opinia publică evocând digurile legendare de pe vremea Ţarilor... Un semn al vremurilor...

Nemţii nu mai vorbiseră de câteva zile de scufundări în Atlantic. Un comunicat special de azi anunţă ci s-au torpilat din nou vase în deplasare totală de 176 000 tone...

În Anglia majoritatea ziarelor urlă după crearea unul al 2-lea front în Europa. Oamenii cu minte la cap explică că alt front afară de cel aerian nu e posibil iar Maiski, ambasadorul sovietic ţine conferinţe pen-

tru a descrie situaţia disperată a ruşilor şi a cere ajutor. În acelaşi timp Randulph Churchill, fiul primului ministru, lămureşte prin interviuri date în Statele Unite că nici Anglia nici America n-au armate organizate dispuse să se bată cum are Germania şi cum a avut Franţa în ultimul război. Nu se poate tăgădui anglo-saxonilor, cel puţin, sinceritatea!

S-a înfiinţat la Bucureşti o „Asociaţie româno-germană" cu scopul de a strânge raporturile între cele două popoare. Şedinţa inaugurală a avut loc în aula Facultăţii de Drept, cu mare alai. Killinger a ţinut o cuvântare scurtă şi bună; ca de obicei Cioclică a vorbit lung şi prost. Cioclică a fost ales preşedinte al Asociaţiei; Rădulescu-Motru, Gh. Brătianu şi Nichifor Crainic (!!), vicepreşedinţi. În ce sos a intrat bietul Gh. Brătianu! În circumstanţele actuale întemeierea unei asemenea asociaţii e de la sine înţeleasă, nu pricep însă modul cum a fost alcătuită. În comitet şi printre cei daţi ca prezenţi, numai oamenii Guvernului, cu excepţia lui Vaida şi a lui Brătianu. Vaida nici n-a fost prezent şi probabil că numele lui a fost rechiziţionat — iar Brătianu e un satelit nesupus al regimului... Aş fi priceput o manifestare care să întrunească oameni reprezentând curentele vii ale naţiunii şi care până acum nu se pronunţaseră... Dar numai slugile Guvernului! Nu erau deja matriculaţi toţi aceşti oportunişti în registrele Legaţiei Germaniei, ce le mai trebuie „Asociaţie"! Killinger se mulţumeşte cu puţin, dacă e vorba să admitem că toţi cei care n-au fost acolo sunt contra nemţilor!!

Aflu precis de la Bucureşti, că ultima alarmă aeriană a fost provocată de 2 avioane româneşti care au sosit la Bucureşti *neanunţate.* N-a zburat nici un avion inamic asupra oraşului!!! Tunurile antiaeriene au tras împotriva avioanelor noastre dar nu le-au nimerit... Au nimerit în schimb un bărbier bucureştean, care căsca gura pe stradă şi au găurit două case! Să ne trăiască!

Mussolini a împlinit 59 de ani... Ploaie de telegrame cu răspuns plătit... Regele Victor Emmanuel a împlinit în aceeaşi zi 42 de ani de domnie! Cum trece timpul! Îmi aduc aminte de el, copil, la Napoli... E cu un an mai în vârstă ca mine...

Un prieten bine informat, de la Bucureşti, îmi afirmă că junele Costi Greceanu „căzut glorios pe front" a fost ucis de un avion german „Stuka", care s-a înşelat şi a luat o formaţiune română drept una rusească! Dacă e adevărat, e mâna lui Dumnezeu la mijloc, care l-a făcut să cadă prin gloanţele celor care-l ridicaseră din nimic ca să ne pedepsească pe noi care nu le făcusem nici un rău...

Didina Cantacuzino a strecurat un articolaş în care face din neamul Grecenilor un neam de eroi... Fibromul legionar nu pierde o ocazie de a pune picioarele în străchini... Cum de nu se găseşte un „Stuka" şi pentru ea?

Duminică, 2 august. De pe frontul rusesc, tot ştiri bune. Armata germană de Sud a trecut Donul pe o lungime de 250 kilometri şi a înaintat aproape 200 kilometri, dincolo de linia ferată Krasnodar-Stalingrad. Pe lângă Proletarskaia, centru industrial creat de sovietici alături de Salski, a fost ocupat şi acest din urmă oraş. Două brigăzi blindate, noi, perfect înarmate, timise de ruşi din regiunea Volgăi inferioare ca să cadă nemţilor în flanc, au fost nimicite; peste 60 de care de asalt au rămas pe câmpul de luptă. În cotul cel mare al Donului, mai sunt lupte de nimicire a unor grupe sovietice încercuite. La Voronej, la Râjev, pe Volhov, atacuri ruseşti mai slabe, respinse toate.

În Africa, nimic; bombardamente şi zboruri de recunoaştere.

După ştirile britanice, nemţii luptă pe frontul rusesc cu arme noi, cu metode perfecţionat, irezistibile. Aparate speciale acoperă pe inamic cu o ceată deasă şi-l împiedică să manevreze. Moralul trupelor sovietice e foarte deprimat... De la 21 la 31 iulie peste 800 de aviaone ruseşti au fost doborâte; nemţii n-au pierdut decât 40. Trupe italiene sosesc în continuu; o armată întreagă a complectat corpul expediţionar simbolic trimis astă-primăvară. Şi italienii se bat bine:o spune chiar nemţii!

În luna iulie, nemţii au înecat peste 815 000 tone anglo-americane... Bătălia Atlanticului continuă astfel favorabil Axei. În Anglia şi-n Statele Unite unde dezvoltarea construcţiilor navale întâmpină mari dificultăţi, îngrijorarea începe să fie serioasă. Problema frontului al 2-lea european a căzut pe planul al doilea al preocupărilor şi ziarul *Times* publică un articol editorial în care sfătuieşte pe ruşi să se apere singuri, Anglia având destul de făcut pe mare...

Opinia publică engleză începe să-şi piardă încrederea în victorie şi această stare de depresie morală se traduce prin tulburări destul de grave de echilibru politic. „Labour Party" e în plină dezagregare. O parte din partid rămâne cu Guvernul, cu trena partidelor, cu Churchill — altă

parte a trecut în opoziție și foarte mulți laburiști au sporit numărul comuniștilor. Aceștia se dau la manifestații zilnice. O bandă de 1 500 comuniști a pătruns în Parlament și a protestat împotriva suprimării organului comunist *Daily Worker*... Guvernul se arată slab față de mișcarea comunistă, ca să împace pe moscoviți. În Indii, toți comuniștii arestați au fost liberați... În chestiunea Indiilor, purtătorii de cuvânt ai Guvernului *au ajung să explice* pentru ce englezii nu pot părăsi Indiile, cum o cere Gandhi!!...

———

Bombardamentele anglo-germane pe calea aerului se întețesc. După Hamburg, a fost violent bombardat și Dusseldorf. Nemții mărturisesc pagube serioase, morți, răniți și case distruse. Cât de masiv a trebuit să fie atacul asupra Dusseldorfului o dovedește numărul avioanelor doborâte: 23. Dar și nemții au bombardat serios Birminghamul și Hull-ul... Se distruge lumea civilizată!

———

Stalin a dat un ordin de zi prin care cere armatelor sovietice să nu se mai retragă: orice soldat să învingă sau să moară pe loc! Acest ordin e în opoziție cu al lui Timoșenko, dat acum o lună la începutul ofensivei germane și prin care mareșalul rus propăvăduia „retrageri strategice și elastice" după metoda lui Kutuzov. Pare că metoda lui Timoșenko–Kutuzov n-a dat rezultatele dorite. Va da faliment, desigur, și a lui Stalin!

———

La ce se gândesc guvernanții noștri: Au hotărât să mute toți țiganii — nomazi sau statorniciți — în Transnistria! Au și venit ordinele la primăria și la jandarmeria din Breasta! Tocmai în toiul muncilor agricole, când nu știm unde să mai găsim brațe!... Oamenii aceștia sunt nebuni! Dar nebunia lor, pe spinarea noastră...

———

În acest an păcătos, mai curăță și grindina ce a mai rămas. Acum trei săptămâni, a ras vreo 7–8 comune în Dolj, alături de Breasta, pe linia Cernătești–Rasnic–Scăești–Filiași... Acum 3 zile a distrus jumătate din județul Mehedinți... Prost, prost de tot!

———

Marți, 4 august. Posturile de radio rusești și posturile slugilor lor din Insulele Britanice pretind că Timoșenko a reluat ofensiva și că a oprit pe nemți. Rușii mai pretind că de la începutul ofensivei (1 iulie), nemții au pierdut peste 900 000 de oameni. La aceste știri, menite să dea un substrat ordinului lui Stalin cerând soldaților sovietici să învingă sau să moară pe loc — emisiunile germane răspund că trupele mareșalului von Bock înaintează repede la sud pe trei coloane din care una a ajuns la 75 de kilometri dincolo de Saski, alta la fluviul Kuban, a treia departe pe țărmul Mării de Azov. Emisiunile germane mai adaugă, că tot cotul cel mare al Donului e în mâinile trupelor nemțești, că la vest de Don au fost distruse peste 500 care de asalt sovietice, la Est peste 600 iar la Voronej-800 — că un învins nu poate aprecia pierderile învingătorului și că foarte în curând se vor cunoaște și cifrele pierderilor de o parte și de alta, și rezultatul campaniei începute acum o lună...

Lucru ciudat însă, nemții nu mai vorbesc de Stalingrad... Într-acolo pare că au dat de greu!

———

O telegramă din America anunță falimentul fabricilor Gillette, lamelele de ras, la Los Angeles. Falimentul l-a dat fiul inventatorului cu portretul pe pachețelele de lamele. Tatăl câștigase o avere enormă cu lamelele lui; cum s-o fi ruinat fiul? Mă voi rade mâine cu emoție — și cu părere de rău!

———

Miercuri, 5 august. Nemții înaintează mereu în Caucazia. Pe de o parte au ajuns pe fluviul Kuban, aproape de Krasnodar (fostul Ecaterinodar), iar pe de alta — spre est — au ocupat Voroșilovsk (fostul Stavropol) care nu trebuie confundat cu Voroșilovgradul, din regiunea Donețului. La Kuban, nemții se află la granița regiunii petrolifere de la Maikop, iar la Voroșilovsk, la 100 și ceva kilometri de regiunea petroliferă și mai bogată de la Groznâi. Forțele germane au ajuns astfel la petrolul rusesc atât de râvnit. După datele publicate, pare că sovieticii extrăgeau 75% din petrolul lor din aceste regiuni. Pare că în Kuban adunase și imense rezerve de grâu pe care nu l-au putut distruge, atât de repede a fost înaintarea nemților, care au făcut 300 kilometri pornind de la Rostov, în 10 zile. Toată regiunea Kubanului e foarte bogată și sovieticii creaseră în diferitele ei centre, mai ales la Voroșilovsk industrii importante...

La Moscova e jale; corespondenții britanici recunosc în telegramele lor, că situația s-a agravat rău de tot, că grânele și petrolul Caucazului sunt pierdute și că fiecare zi aduce vești mai rele ca cele precedente.

În disperarea lor, rușii urlă după al doilea front. În Anglia și în America chestiunea acestui al doilea front pare lichidată prin recunoașterea imposibilității de a-l constitui. În Anglia se socotește că bombardările

masive a oraşelor din nordul Germaniei înlocuiesc acest al 2-lea front cerut de ruşi. Dar nici aceste bombardări nu vor putea fi continuate prea mult timp, căci pierderile englezilor sunt mari: numai bombardarea Hamburgului a costat 240 de aviatori, greu de înlocuit. Şi mai sunt şi bombardamentele de represalii germane asupra teritoriului britanic. În ultimele zile au fost astfel crunt lovite oraşele din Midlands, în special Birmingham şi Leeds...

După unele ştiri necontrolabile, Churchill ar fi zburat la Moscova ca să explice lui Stalin situaţia Aliaţilor şi imposibilitatea lor de a crea un al doilea front în Europa. Prezenţa lui Churchill la Moscova rămâne însă de verificat. În tot cazul, „tineretul sovietic" (halal de tineret!) a trimis o adresă „tineretului britanic şi american" cerând imediatul ajutor al Aliaţilor, sub amenţiarea că Rusia se prăbuşeşte... Poate că ar fi o prăbuşire ce n-ar întrista prea mult nici Londra nici Washingtonul...

Prefectul de Dolj, Florescu, venit la Breasta pentru fixarea locului pe care se va clădi palatul administrativ local (!!) — îmi aduce vestea că generalul Pantazi a fost numit la comandamentul unei armate pe front şi că în locul său a fost numit la Departamentul Apărării Naţionale, generalul Mitrănescu, originar din Dolj. Mitrănescu a comandat până acum pe front.

———

S-a publicat un decret prin care se acordă funcţionarilor dreptul la o îndemnizaţie de scumpete, lunară. Cuantumul indemnizaţiei va fi fixat prin decrete succesive, în raport cu necesităţile unui minimum de trai... Dramele inflaţiei şi ale falimentului monetar!

———

Regele Mihai, însoţit de inevitabilul Cioclică, a vizitat frontul. A plecat din Bucureşti la 30 iulie, cu avionul şi s-a înapoiat tot cu avionul la 3 august... Că Regele mai dă cu nasul pe front, e bine — dar ce caută acolo dl cioclu Ică? O fi rostit discursuri şi ruşilor?

———

Joi, 6 august. În Kuban, la Est de Voroşilovsk, între Sal şi Don în direcţia Stalingradului, nemţii înaintează metodic. Între Sal şi Don, trupele române au contribuit mult la succesul înaintării — o spune comunicatul Marelui Cartier german, de azi. Sunt probabil trupele lui Dragalina. Românii ajunşi dincolo de Don şi cucerind Rusia, iată un spectacol neaşteptat! Umilirea noastră din 1940 a fost răzbunată... Numai de nu s-ar întoarce roata! De-a lungul Mării de Azov şi pe Kubanul inferior, pare că forţele germane şi române (e şi acolo un corp românesc) întâmplină rezistenţă serioasă, căci au rămas cam înapoi.

În cotul cel mare al Donului, mai sunt lupte, grupuri sovietice, împrăştiate fără legături între ele, continuă să reziste cu înverşunare deşi partida lor e pierdută. De asemeni, în regiunea Voronejului la sud şi est de Râjev, pe Volhov, forţele ruseşti atacă şi se bat cu disperare, cu toate pierderile însemnate pe care le suferă zilnic. Nemţii doboară cam 100 de avioane pe zi şi pierd numai 5–6. De la 1 iulie au distrus sau capturat peste 2 000 tancuri sovietice... Rezistenţa şi perseverenţa în luptă a ruşilor e fără exemplu în istorie. Nu s-a văzut niciodată o armată învinsă cum a fost învinsă cea rusească anul trecut şi anul acesta, fără să se prăbuşească. Distruse cu sutele, diviziile bolşevice sunt înlocuite prin altele, nou înarmate. Oricât de odios ar fi, un regim în stare să galvanizeze astfel un popor, e un regim cu rădăcini adânci în mase... Orice s-ar zice...

———

Antonescu moralistul: Dl Mareşal — un comunicat oficial ne-o spune — a hotărât ca damele să nu se mai plimbe jumătate goale, să nu se mai fardeze, să nu mai petreacă în văzul tuturor. Nici bărbaii nu mai au voie să circule în cămăşi, cu gulerul desfăcut şi să fie veseli... Delincvenţii, la lagăr!

———

Sâmbătă, 8 august. Pe frontul Caucazului, trupele noastre luptă din greu alături de cele germane, pe o căldură sufocantă care îngreunează mai ales maşinile Infanteriei. După ultimele ştiri, sovieticii ar fi început o retragere generală pe un front de 450 kilometri... Unde, nu se spune, ştirea e de la Roma — prin urmare sub beneficiu de inventar. Forţele germane ar fi ajuns la 50 kilometrii de Maikop şi atacă oraşele Krasnodar şi Almavir...

———

Colonelul R. a venit să mă viziteze, împreună cu Filip şi povesteşte că ofensiva lui Rommel s-a oprit pe linia El-Alamein-ului, acum o lună, *fiindcă 2 divizii italiene au fugit de pe front.* Rommel s-a găsit într-o situaţie dificilă, căreia cu greu a făcut faţă. Ducele a stat 20 de zile pe frontul libian ca să ridice moralul trupelor italiene şi să le aducă din nou pe front... Colonelul R. e în fruntea cenzurii ştirilor externe şi e de presupus că nu spune basme. De altmintreli, doctorul D. care vine din Germania povesteşte şi el tot felul despre italieni. Germanii îi au în

oroare şi în cercurile universitare care doctorul D. le-a frecventat toată lumea era convinsă că războiul nu se sfârşeşte fără o răfuială între Germania şi Italia. Pare că şi în Croaţia, opinia publică ar fi extrem de montată împotriva macaronarilor care s-au înstăpânit pe Slovenia şi pe coasta sârbească a Adriaticei... În Macedonia, o unitate *bulgărească* era să se încaiere cu una italiană —în ce priveşte pe sârbi atacurile lor contra italienilor sunt zilnice. Până şi ungurii ridică pretenţii asupra portului Fiume... Megalomania fascistă fiind socotită insuficientă pentru apărarea lor, italienii au hotărât să trimită forţe masive — de n-ar fugi şi ele — împotriva ruşilor, ca să îmbuneze cel puţin pe nemţi...

Tot colonelul R. mai spune că bandele sârbeşti sunt aprovizionate cu arme şi muniţii prin aeroplane britanice, ce le lasă să cadă la întâmplare pe fostul teritoriu iugoslav, ştiind bine că oriunde ar cădea se va găsi cine să le întrebuinţeze contra italienilor...

Sărăcăcioglu a citit în faţa Parlamentului turc declaraţia noului Guvern, pe care-l prezidează. Cuvântare de oriental şiret, în care fostul ministru de Externe se prosternează într-o scârboasă platitudine în faţa lui Inönü, o scaldă cu „alianţa" britanică şi cu „prietenia" germană, declară Turcia singura ţară fericită în haosul războiului fiindcă e neutră şi afirmă că turcii se vor scula ca un singur om, cu toate puterile lor, *contra cui îi vor ataca.* Din cuvintele lui Sărăcăcoglu ar reieşi mai mult o înclinaţie spre englezi — dar poate că cuvântul a fost dat omului ca să-şi ascundă gândul... La Berlin, nemţii se declară mulţumiţi cu declaraţiile de la Ankara — ceea ce dovedeşte că se mulţumesc cu puţin. Pe mine, ceea ce m-a impresionat mai mult, e adâncul pesimism al Şefului Guvernului turcesc asupra rezultatelor războiului, care nu poate duce decât la dezastrul lumii întregi...

După ştirile din ţările neutre, Stalin a început o nouă „epuraţie" în teritoriile care au mai rămas sub stăpânirea sa. Toate epavele regimului ţarist au fost împuşcate; împuşcaţi de asemenea toţi cei ce au îndrăznit să critice politica regimului sau să exprime o îndoială asupra utilităţii continuării războiului. Raiul bolşevic e mai rai ca oricând...

Churchill n-a luat parte la ultima şedinţă secretă a Camerei Comunelor, ceea ce ar confirma zvonul vizitei sale la Moscova. Oficial nu se confirmă însă nimic. Se anunţă însă că *o conferinţă militară* are loc în acest moment la Kremlin, conferinţă la care participă şi delegaţi englezi şi delegaţi americani.

Comunicatul ultimului Consiliu de Miniştri ne informează că pe lângă „indemnitatea de scumpete" acordată funcţionarilor şi revizibilă în fiecare lună, se vor revizui şi preţurile contractelor încheiate cu constructorii şi se vor pune la punct, *la fiecare 4 luni.* O mai formală mărturisire a prăbuşirii continue a leului nu putea fi făcută...

Nici în călătoria pe care a făcut-o cu Regele pe front, dl Ică n-a putut să-şi ţină fleanca. A vorbit la fiecare masă... Acest dobitoc se crede Demostene sau Cicerone şi ne vede că e un deplorabil clănţău a la Farfuridi! Bineînţeles, deşi cu întârziere, ziarele publică pe larg stercorările logoreicului... O nenorocire!

Congresul Pan-indian se întruneşte la Bombay. Englezii au făcut o descindere la sediul Partidului Naţionalist şi au confiscat proiectul de declaraţie, redactat de Gandhi şi care trebuia să fie supus Congresului. În acest proiect, se cere plecarea englezilor din Indii şi se propovăduieşte o înţelegere a indienilor cu japonezii. Gandhi n-a fost până acum arestat, dar arestarea lui nu e exclusă...

Luni, 10 august. În Kubanul Caucazului trupele germane , şi pe urma lor cele româneşti, înaintează repede. Oraşele Timoşevskaia, Almavir, Krasnodar şi Maikop au căzut unele după altele, în ultimele 48 de ore. Nemţii sunt acum la poalele Caucazului şi nu-i mai desparte de Marea Neagră, de Novorosiisk şi Tupase decât un slab şir de munţi. S-ar părea că ruşii nu mai rezistă la sud, ca şi cum ar voi să atragă inamicul cât mai departe şi îşi concentrează tot efortul lor între Voronej şi Râjev ca să străpungă frontul german, să taie apoi spre sud-vest şi să izoleze armatele nemţeşti de la Doneţ, Don şi Caucaz. Planul e bun, numai că până acum sovieticii n-au reuşit să clintească frontul german de la Centru. Comunicatul german de ieri şi de alaltăieri mărturiseşte „lupte grele" în acel sector, dar afirmă nu numai că frontul n-a fost clintit, dar că dimpotrivă forţele ruseşti au fost respinse suferind mari pierderi şi că *unei* contraofensive germane au dat excelente rezultate. E sigur că în acolo se joacă în acest moment drama, între Voronej, Râjev şi

Volhov. Nemţii ştiu că conducă războiul, să avem încredere în ei. Superioritatea lor în aer este în tot cazul strivitoare: de la 3 la 6 august au doborât 445 avioane sovietice şi n-au pierdut decât 40...

———

Submarinele germane dau un nou „tablou“ de scufundări: 103 000 tone anglo-americane au fost trimise pe fundul mărilor în ultimele zile.

———

Pe când nemţii înaintează în Caucaz, ameninţă Stalingradul (de care se apropie zilnic) şi distrug pe rând armatele sovietice, la Moscova un consiliu de experţi militari, englezi, americani şi sovietici s-a adunat sub preşedinţia lui Stalin. Presa germană şi foile neutre continuă să pretindă că şi Churchill ia parte la aceste conferinţe care ţin de 8 zile...

Nemţii publică ca şi comentariu al acestor conferinţe, „Ordinul secret“ al lui Stalin din 28 iulie, faimosul ordin prin care se cere soldaţilor sovietici să moară pe loc şi să nu mai cedeze teren. Acest „ordin secret“ e într-adevăr impresionant, fiindcă dovedeşte prăbuşirea puterii sovietice, prin amănuntele pe care le dă... Chiar admiţând că Stalin a exagerat tonul pesimist al ordinului său, ca să-şi impresioneze oamenii, totuşi mărturisirile sale sunt din cele mai preţioase pentru lămurirea situaţiei...

———

Radio Bucureşti a anunţat în emisiunea sa de ieri o mare bătălie navală în care japonezii ar fi distrus un însemnat număr de vase americane, unităţi de toate mărimile: se enumeră chiar numele vaselor distruse şi al celor avariate, pe care nu le-am putut nota din cauza repeziciunii emisiunii. Se adăuga că bătălia va purta numele de „bătălia de la Insulele Solomon“. Cu o zi înainte, *Radio Londra* anunţase că americanii au atacat pe japonezi... Ziarele de azi, ca şi emisiunile de Radio, nu mai spun nimic... Să nu fi fost nimic sau să fi fost pierderile egale, de o parte şi de alta şi să se fi întins vălul tăcerii din interese identice de către unii şi alţii? „Qui vivra, verra...“

———

Congresul Indian de la Bombay a votat cu o imensă majoritate moţiunea lui Gandhi, invitând pe britanici să părăsească Indiile. Gandhi, Pandit Nehru, întreg Comitetul de studii al Congresului şi 149 de membri ai lui au fost arestaţi. La Bombay, mari manifestări de stradă. Poliţia şi armata au intervenit. Răniţi... Efervescenţă mare în principalele centre ale Indiilor...

Numirea generalului Mitrănescu în locul lui Pantazi, la Ministerul de Război nu se confirmă.

———

A murit Castaldi, autorul marşului popular „La Arme“. A fost cântat pentru prima dată la Iaşi, în faţa lui Vasile Morţun[1] care a fost atât de entuziasmat încât, după ce a îmbrăţişat pe compozitor, i-a dat pe loc ceasul său de aur... Castaldi a fost un muzician cumsecade şi a fost profesorul tuturor vedetelor noastre muzicale. Că n-a scos lucru mare din ele nu e vina lui...

———

Şi fiindcă pomenesc de mzică, să-mi fie permis să râd niţel de ultima invenţie a regimului: s-a înfiinţat „un Conservator de muzică şi artă dramatică *muncitoresc*“ (!!!!) — ca să transforme pe fierari şi lemnari în tenori şi în „jeunes premiers“ romantici!! Oamenii au pierdut capul, de-a binelea.

———

Bătrânul Lloyd George a ţinut în Ţara Galilor un discurs pe care foile din Londra îl veştejesc ca „tineret revoluţionar“. A cerut galilor lui să nu se mai supună măsurilor tâmpite de la Londra, să se scoale ca un singur om şi să dărâme jugul impus de birourile din Vhite-hall! Se vede că lui Llloyd George nu-i ajunge gloria de a fi autorul actualului război, prin pacea pe care a impus-o în numele Angliei, în 1919. Mai vrea să ducă faţă de generaţiile viitoare şi răspunderea unui război civil în patria sa!

———

Miercuri 12 august. Nemţii publică bilanţul rezultatelor obţinute în ofensiva începută în Rusia la 1 iulie, şi până la 10 august. În 40 de zile au cucerit o întindere mai mare decât Anglia, au făcut un milion de prizonieri, au distrus sau capturat peste 6 mii de tancuri, 20 mii de tunuri şi 6 mii de avioane.

Pe de altă parte au putut constitui numeroase batalioane de ruşi, recrutaţi dintre prizonieri care au luat armele împotriva Sovietelor *şi se bat pe front*. E un fapt nemaipomenit în istoria războaielor... Cu toate astea, cu toate că şi azi ştirile sunt excelente, căci o armată întreagă, Armata a 62-a a fost în parte nimicită, în parte capturată (57 000

[1] Ministrul de Interne din timpul „neutralităţii“ din 1914–1916.

prizonieri, 1 000 care de asalt şi 750 tunuri distruse sau capturate) la n.v. de Kalaci, în marele cot al Donului — nu ne simţim liniştiţi, căci pe măsură ce pier sau se predau sovieticii, alţii le iau locul, tot atât de bine înarmaţi şi echipaţi... Pare că rezervele lui Stalin să fie fără sfârşit. Şi dacă unii se predau şi întorc armele împotriva foştilor lor tovarăşi de robie — sunt alţii de o dârzenie ce a minunat lumea: nu se predau şi apără petecul de pământ ocupat până la moarte. Se citează fapte şi cazuri de eroism, iarăşi nemaipomenite. Şi dacă în sud, spre Caucaz fug prepeliţele, la Nord, între Voronej şi Râjev atacă şi lovesc zilnic cu înverşunare... Acolo e punctul nevralgic... Şi ultimele comunicate ne anunţă numai *lupte grele de apărare*. Şi pentru ca nemţii să recurgă la astfel de formulă, trebuie să meargă lucrurile mai prost decât se mărturiseşte. Până în câteva zile trebuie să se decidă şi acolo însă...

———

Din ştirile pe care mi le aduc prietenii de la Bucureşti, în măsură să ştie, pare că Mareşalul Antonescu a fost serios bolnav. Ce a avut, nu se prea ştie. Unii vorbesc de o diminuţie serioasă a o globulelor roşii în sânge, alţii de accese epileptiforme, datorită în parte şi unei răni la cap, veche. Pe când era tânăr ofiţer, un cal l-ar fi lovit cu copita şi i-ar fi spart ţeasta capului atât de rău încât ar fi fost cârpită printr-o placă de argint. După ce s-a mai întremat acum câteva săptămâni, Mareşalul a fost scos la Curtea de Argeş şi arătat publicului, a citit chiar o cuvântare făcută de Ică... De atunci n-a mai ieşit. Se zice că iar s-ar simţi rău, dar sunt şi prieteni de ai lui care pretind că nu, că se menajează numai... Şi a început iar să se vorbească despre eventuala lui succesiune: Prezan, Iacobici, un triumvirat de generali (Iacobici, Petre Dumitrescu, Ciupercă etc.). Atât ne-ar mai lipsi, să moară şi Antonescu! Şi în ce hal am ajuns, dacă trebuie să considerăm dispariţia lui Antonescu ca o nenorocire naţională!

Pare că vizita lui Manstein a fost într-adevăr pusă la cale de nemţi ca să-şi dea seama de starea fizică a Conducătorului.... Cu ce impresie o fi plecat Manstein?

———

Înaintările în Kuban merg foarte neregulat: pe când spre est trupele germane au ieşit din această regiune şi au ocupat şi Piatigorsk, la jumătatea drumului între Voroşilovsk şi Groznâi — la vest, de-a lungul Mării Azov. Abia ieri s-a cucerit oraşul Jaisk, foarte apropiat de Rostov. Jaiskul, după câte ne spune Comunicatul german de aseară, a fost luat de Cavaleria română... Armata noastră nu ne face de ruşine,

numai să nu plătim *odată* scump gloria pe care o câştigăm atât de departe, în ţări ce n-au nimic de împărţit cu sărăcia noastră...

De la 1 la 10 august, germanii au distrus 1 012 avioane nemţeşti, şi au pierdut 48 de aparate.

———

Ziarele de ieri ne-au adus în fine veşti amănunţite despre bătălia navală de la Insulele Solomon. Japonezii pretind că au distrus 1 cuirasat, 7 crucişătoare (din care 2 grele), 4 distrugătoare, 10 transporturi militare şi 41 avioane — şi că au avariat grav 3 crucişătoare şi mai multe distrugătoare. Ei n-ar fi pierdut decât 7 avioane şi n-ar fi avut decât 2 crucişătoare uşor avariate, astfel încât mai pot naviga şi manevra. Americanii nu dau nici un amănunt, sub cuvânt *că lupta continuă*, fapt pe care de altmintreli îl confirmă şi japonezii. Să aşteptăm prin urmare sfârşitul, pentru un bilanţ real al întâlnirii. Cert e, că o bătălie mare, cea mai mare poate de la începutul războiului, a avut loc în apele Insulelor Solomon, şi nu s-a terminat încă...

Americanii au atacat cu altă flotă Insulele Aleutine şi au încercat să scoată de acolo pe japonezi: au fost însă respinşi, cu pagube pentru ei...

———

În Indii tulburările continuă, mai pretutindeni. Greve, urlete, bătăi, împuşcături. Încep să cadă bieţii indieni ca muştele. Şi arestări pe capete... A fost ridicată şi madam Gandhi! Presa germană face mare caz de „revoluţia“ din Indii — dar oricât ar fi de dezagreabile pentru englezi tulburările acestea, nu încape îndoială că Guvernul britanic e stăpân pe situaţie: japonezii sunt prea departe!

———

Joi 13 august. Luptele din cotul Donului la n.v. de Kalaci par să fi fost teribile. Ruşii au încercat de mai multe ori să scape prin atacuri disperate; formaţiuni noi au ameninţat pe nemţii din stânga Donului, ca să spargă cercul de fier în care fusese închisă Armata a 62-a sovietică şi un corp special, blindat. Totul a fost zadarnic, şi forţele ruseşti au fost în parte nimicite, în parte capturate.

Înaintarea germanilor peste Don spre munţii Caucazului s-a făcut într-un ritm uimitor: în cel mai scurt timp au pătruns în adâncime cu peste 450 kilometri, pe un front de aproape 400 kilometri, trecând peste Don şi peste delta acestui fluviu, peste Jeja, peste Sal, peste Kuban, peste Manici şi peste Laba, râuri ce puteau opri fiecare avântul unei armate mai puţin năvalnice şi mai puţin bine organizate din punct de

vedere tehnic. E o victorie strălucită rezultată din îmbinarea unei serii de victorii secundare dar glorioase, victorii la care au adus şi trupele române contribuţia lor, preţioasă. Dincolo de Don, forţele germano-române au pus astfel stăpânire pe o suprafaţă de mai bine de 90 000 kilometri pătraţi — pământuri de o excepţională fertilitate, cu oraşe industriale şi bogate...

Pe de altă parte, telegramele de ieri redau ştirea liniştitoare că încercarea de străpungere de la Râjev a fost definitiv zădărnicită prin contraofensivele germane. Numai să fie aşa, căci din chiar textele germane reiese că sovieticii atacaseră acolo, în ultima vreme, cu oarecare rezultate...

În Crimeea s-a strâns o considerabilă armată germană menită să treacă pe la Kerci în Kuban, îndată ce ultimele rămăşiţe ale trupelor lui Timoşenko, încolţite între mare şi frontul german, vor fi nimicite.

Aviaţia germană a bombardat cu succes porturile Anapa, Novorosiisk, Tuapse şi a distrus o bună parte din vasele ancorate acolo în aşteptarea trupelor ce trebuiau să fie evacuate spre Georgia prin Poti şi Batum. Flota rusească din Marea Neagră este astfel zilnic redusă, până va fi toată distrusă.

———

Stalin şi Voroşilov ar fi la Stalingrad, unde s-au dus să ia măsuri pentru apărarea viitorului front pe Volga interioară. Cu organizarea şi apărarea acestui front ar fi fost însărcinat Voroşilov. Stalin încearcă să ridice moralul combatanţilor bolşevici — dar numai cu împuşcări de generali şi de ofiţeri, nu se ridică moralul nimănui...

Tema discuţiilor Conferinţei de la Moscova pare să fi fost: apărarea Sovietelor şi găsirea mijloacelor de a stăvili înaintarea nemţilor. Dacă s-a găsit ceva, şi *ce*, nu se spune. Unele ziare neutre persistă a crede că Churchill a fost la Moscova, şi că faţă de prăbuşirea sovietică, primul ministru britanic *ar fi luat contact cu unii generali ruşi în vederea eventualităţii înscăunării unui alt regim*! Ba se vorbeşte chiar că Churchill ar fi stat să discute, înainte de a părăsi Londra, cu un Mare Duce, un proiect de restabilire a Monarhiei în Rusia. E evident că o schimbare de regim în Rusia, ar fi o mare lovitură dată lui Hitler căci ar zădărnici propaganda „cruciadei împotriva bolşevismului" care atrage Europa întreagă sub cutele steagurilor sale — dar cine crede că se va putea schimba ceva în Rusia pe o altă cale decât a armelor, se înşeală amar. Să nu-şi facă nimeni asemenea iluzii!

———

Harris, mareşalul aerului şi şeful R.A.F--ului, a lansat prin Radio un mesaj poporului german, prin care vuieşte prăpădul ce aşteaptă oraşele nemţeşti, în cazul în care Germania nu se va da învinsă!!! Că vor bombarda nu încape îndoială, dar să aştepte o capitulare prin teroare din partea germanilor dovedeşte multă naivitate din partea englezilor...

Au şi bombardat, teribil, nopţile trecute, Mainz şi Wiesbaden. Le-au întors vizita germanii în oraşele industriale din centrul Angliei...

Şi vase anglo-americane cu o deplasare totală de 86 mii tone s-au dus — lot nou — pe fundul mărilor. Iar în Mediterana Occidentală, vasul britanic port-avion „Eagle" a fost scufundat, cu 25 de avioane pe el. E o mare pierdere pentru englezi, din ce în ce mai lipsiţi de baze aero-nautice în Mediterana...

———

Tulburările se întind pe tot cuprinsul Indiilor. Rezistenţa pasivă propăvăduită la început de Gandhi, s-a transformat mulţumită nedibăciei Guvernului britanic şi banilor propagandei anti-engleze — în rebeliune violentă. Indienii pun foc edificiilor publice, distrug căi ferate, urlă şi se aruncă înaintea gloanţelor. Al doilea front cerut de ruşi a luat fiinţă în Indii — dar nu împotriva nemţilor...

———

Reprezentanţii Statelor Baltice la Londra au fost şterşi de pe Anuarul corpului diplomatic. O politeţe la adresa Sovietelor şi o indicaţie asupra planurilor britanice în Europa, în caz de victorie...

Antonică Eden a declarat solemn că Anglia a anulat acordul de la München! Ca şi cum s-ar mai putea vorbi de un acord în timp de război! Dar Antonică a vrut să facă o politeţe şi lui Beneş!

———

Dl Pierlot, fostul prim-ministru belgian a zburat din America în Congo, ca să convingă pe negri să intre în război contra lui Hitler. Negrii au răspuns însă, că nu ştiu cine e *ăla*, Hitler!

———

Benjamin Crémieux, funcţionar la Quai d'Orsay, a fost arestat la Vichy - fiind ovrei şi anti-hitlerist... Unde sunt vremurile când numele de Crémieux răsuna în rândurile conducătorilor democraţiei franceze! „Quantum mutatum ab illo"!

———

Ştirile ce-mi fuseseră aduse de la Bucureşti despre o nouă îmbolnăvire a Mareşalului Antonescu nu erau întemeiate. Ziarele sosite azi ne dau darea de seamă a vizitei lui la Tohan (lângă Braşov) la uzinele „Rogifer"-ului (foste Malaxa) — de acum două zile. E drept că pe fotografiile reproduse, Mareşalul, în ţivil, are aerul gârbovit şi obosit... dar e în picioare şi se plimbă... Tant mieux!

———

Primit o circulară semnată Maria Antonescu, prin care sunt somat să indic cantităţile de cereale ce sunt dispus să pun la dispoziţia „Ajutorului de Iarnă–secţia rurală". Parcă aş avea de unde să dau, când n-am făcut aproape nimic şi trebuie să plătesc un milion impozite (peste milionul stors sub formă de împrumut benevol) şi alt milion lefuri. E şi asta o politică, la unii să tot ceri şi la alţii să tot dai... Numai că ajunge un moment când vaca nu mai poate da lapte! Să mă lase damele astea în pace, căci de veacuri m-am înţeles eu cu sătenii mei, şi n-am lăsat pe nici unul să moară de foame!

Madam Antonescu ne plictiseşte. N-a avut bietul Ionel nici o şcoală pentru înalta situaţie la care a ajuns. Dar nu vede că Mussolini are o soţie, Stalin, Franco şi Salazar au şi ei soţii, Hitler are o soră — şi nu vorbeşte nimeni de ele, şi nu-şi bagă nici una nasul unde nu-i fierbe oala? Să ne mai slăbească Veturiile — ne pisează destul Ică!

———

Vineri 14 august. Comunicatele de azi ne aduc vestea unor mari succese maritime ale Axei, în Mediterana. Un convoi de 46 de vase de transport însoţit de o puternică escortă de vase de război engleze şi americane a încercat să treacă pe la Gibraltar şi prin canalul Siciliei la Alexandria. Întâmpinat în ziua de 11 august de avioanele şi de submarinele germane şi italiene, convoiul a fost în parte distrus, în parte avariat şi în parte silit să se refugieze la Malta şi la Gibraltar. Lupta continuă în urmărirea vaselor fugare. Nici un vas anglo-american n-a putut să ajungă la Alexandria. Trei purtătoare de avioane — printre care „Eagle" — au fost scufundate, căci englezii şi americanii avuseseră grijă să se asigure şi de o pază aeronautică...

Pe de altă parte, japonezii publică bilanţul pierderilor impuse inamicului la Insulele Solomon, bilanţ din care reiese că Aliaţii au pierdut 13 vase mari (cuirasate şi crucişătoare) un număr considerabil de distrugătoare şi mai multe vase de transport. Japonezii n-au avut decât două vase puţin avariate...

Bătălia din Mediterana ca şi cea de la Insulele Solomon dovedesc definitiv superioritatea aviaţiei combinată cu atacuri submarine, faţă de flotele de suprafaţă. Şi în Mediterana şi la Solomon, Puterile Axei au înfrânt flotele anglo-americane fără să rişte un vas de război... La Insulele Solomon victoria se datoreşte în bună parte torpilelor animate, cu care supuşii Mikado-ului s-au aruncat asupra cuirasatelor americane — o armă pe care evident nu o poate folosi decât fanatismul zaponez...

Pierderile din Mediterana şi din Pacific, adăugate la veştile rele de pe frontul rusesc şi din Indii, par să fi determinat o mare depresiune în Anglia şi în Statele Unite... Roosevelt se consolează felicitând pe Marele Rabin al Statelor Unite pentru Anul Nou ovreiesc. „Acest război — spune Roosevelt în mesajul său — este şi războiul tuturor evreilor de pe pământ..." Câtă apă la moară lui Hitler!

———

Junele Ionel Stârcea, adoptat de Mocsony, a fost numit mareşal al Curţii Regale — anunţă laconic ziarele. Dar ce a devenit Toto Rosetti-Solescu, mareşalul numit acum câteva luni? A murit? A demisionat? A fost dat afară? Mocsony-Stârcea e un băiat bun, dar e un puţoi, abia secretar clasa a III-a în serviciul diplomatic, detaşat de câteva luni şi el, ca secretar particular al Regelui... Dar ce să ne mirăm: trăim în stare de plină anarhie!

———

Naum Menemencioglu, până acum secretar general al Ministerului de Externe din Ankara, a fost ales deputat şi numit ministru al Afacerilor Străine. Căci sub dictatura democratică turcească, trebuie să fii deputat ca să poţi fi numit ministru. Alandala.

———

Sub dictatura noastră ţucalistă, *Doamna Maria Mareşal Antonescu* a rugat supuşii ei să verse la un fond special sumele destinate florilor şi telegramelor ce i le-ar fi trimis mâine, de Sfânta Maria!!! *Ghişete speciale au fost instituite la Poşta din Bucureşti şi la Preşedinţia Consiliului pentru vărsarea acestor sume...* E de necrezut, dar s-a spus azi la orele 2, la Radio! De Sfânta Elena, de ziua Reginei, nu s-a plictisit însă publicul cu nici un fel de îndemn... Trist! Trist!

———

Duminică 16 august. Cu toată larma emisiunilor radiofonice şi a ziarelor în jurul marilor victorii navale repurtate de Puterile Axei în

Mediterana şi la Insulele Solomon în Pacific — punctul nevralgic al războiului continuă să fie pe frontul rusesc, între Voronej, Râjev şi râul Volhov, unde ruşii lovesc cu toate forţele lor de mai bine de o lună, ca să spargă frontul şi să ia pe nemţi pe la spate. Planul lor e clar: rezistenţă măsurată în Caucaz ca să atragă acolo cât mai multe forţe germane, şi cât mai departe de bazele lor — rezistenţă aprigă la Stalingrad şi pe cursul inferior al Volgăi şi ofensivă puternică la Nord (Voronej–Râjev) pentru întoarcerea frontului. Nemţii opun însă în spaţiul Vorone – Râjev – Volhov un zid de fier care de o lună n-a putut fi clintit. Dacă nu reuşesc, planul ruşilor poate să le fie fatal, căci în atacurile lor îşi istovesc puterile zilnic, pierd o sută şi mai bine de avioane, zeci şi sute de care blindate şi oameni şi tunuri şi arme de tot soiul cu duiumul...

Îmi petrec ziua agăţat de Radio, doar voi afla că armatele germane au împins înapoi liniile sovietice de la gâtul frontului între Voronej şi Râjev — dar nimic, nici o veste îmbucurătoare nu vine... Trebuie să aibă şi nemţii planul lor — căci război ştiu să facă — şi mă consolez cu ideea că o străpungere nu poate reuşi decât prin suprindere, prin atac bruscat: de o lună de când îi tot atacă ruşii trebuie să fi adus şi Comandamentului german forţele necesare la faţa locului... Poate că atacul de la Râjev şi Voronej să convie nemţilor, dându-le libertate de acţiune la Sud... Mai ştii?

Spre Caucaz, înaintarea forţelor germane şi-a mai încetinit ritmul, căci luptele se dau acum în terenul accidentat de la poalele munţilor, unde ruşii se pot apăra mai uşor. Nemţii au ocupat oraşul Georgievsk pe linia ferată Rostov–Baku.

Coloanele germane ce înaintează la est spre Volga inferioară, venind din Caucaz, au pătruns în ţara kalmucilor şi au ocupat capitala republicii lor autonome, Elista. Între Don şi Volga se înaintează încet, spre Stalingrad.

Porturile Mării Negre rămase în mâinile ruşilor sunt bombardate intens, şi scufundări sunt semnalate. Între altele un crucişător la Novorosiisk.

Bombardări de noapte între englezi şi germani; Mainz şi Valea Rinului — portul englez Ipswich, au avut mai mult de suferit...

———

Demisia lui Coti Stoicescu a fost primită, ceea ce nu e o nenorocire. În locul lui a fost pus Marinescu de la Economia Naţională, ceea ce e o a doua nenorocire. În locul lui Marinescu la Economia Naţională a fost numit veninosul Finţescu — o a treia nenorocire.... Cabinetul începe însă să fie omogen: numai lichele. A mai rămas să plece Buşilă, ultimul element cumsecade rămas în Guvern.

Demisia lui Stoicescu de la Justiţie e o lovitură grea pentru toţi oamenii de bine din ţara asta: oricât de nesocotită era o stavilă la fărădelegile, la samavolniciile, la nebuniile întreprinderii Antonescu... Tare ne mai pedepseşte Dumnezeu!

Finţescu la Economie va fi un dezastru. Marinescu cel puţin nu făcea nimic. *Ăsta e din ăia care fac, dar fac prost.* Ne-a luat dracul!

———

Telegramele germane insistă asupra prezenţei lui Churchill la Moscova şi adaugă că premierul englez se va înapoia la Londra prin Cairo — şi poate prin Indii, unde ar vrea să încerce şi el să împace lucrurile... Londra şi Washingtonul sunt mute asupra acestor deplasări, şi chiar asupra prezenţei lui Churchill la Moscova...

———

Telegrame complementare germane şi italiene anunţă că nici un vas englez sau american n-a putut ajunge la Alexandria, din convoiul atacat în Mediterana. Se lămureşte acum că 22 de vase mari de transport călătoreau escortate de 25 de vase de război, din care 4 port-avioane de peste 30 000 tone. *Toate* tancurile de benzină şi cea mai mare parte din vasele de transport au fost scufundate. Din vasele de război, unele au fost scufundate şi ele, altele grav avariate, altele în fine s-au refugiat la Malta şi la Gibraltar. În total s-au scufundat peste 200 000 tone... Nemţii, dar mai ales italienii, exultă! Pierderile lor au fost minimale: două vase avariate şi avioane doborâte. S-a făcut dovada că armata britanică din Egipt nu mai poate fi ravitaliată prin Mediterana...

———

În Indii, tulburările continuă, edificiile publice ard şi englezii trag cu mitralierele în indieni! Săracii indieni, ce şi-or fi băgat degetele între ciocan şi nicovală?

———

Ziarele rectifică informaţia dată cu privire la numirea puţoiului de Stârcea-Mocsony în postul de Mareşal al Curţii Regale, reproducând „in extenso“ decretul: demisia lui Rosetti-Solescu primindu-se, dl Mocsony-Stârcea, *secretarul personal al Maj. Sale a fost însărcinat cu îndeplinirea funcţiunilor postului vacant...* Şi aşa e prea mult pentru puţoi, dar mai merge... Şi câte o să mai vedem!

———

Luni 17 august. A plouat ieri un ceas, azi două ceasuri, abundent. Acum 6 săptămâni, o asemenea ploaie ar fi scăpat porumbul şi ar fi dat pâine oamenilor. Să ne bucurăm totuşi pentru iarbă şi pentru răcorirea noastră.

Telegramele de azi sunt pline de isprăvile armatelor aliate în Caucaz, pe linia Donului, spre Astrahan şi Marea Caspică, dar nu spun nimic despre sectorul frontului de la Voronej la Râjev. Ne bat capul cu victoriile navale din Mediterana şi din Pacific, cu bombardarea portului Tuapse pe Marea Neagră, cu 400 de morţi şi 600 de răniţi în Indii, cu călătoria lui Churchill — dar tac chitic asupra punctului care ne doare. Nu e semn bun; se vede că ruşii lovesc tare în gâtul frontului... Dea Dumnezeu să nu fie aşa!

Călătoria lui Churchill e în fine mărturisită. E la Moscova din ziua de 13 august. A zburat prin Cairo şi Iran în Rusia... La Cairo s-a oprit să dea bonjour şi sfaturi bune lui Faruk şi generalului Aushinleck. Generalului i-a promis tunuri şi regelui Farouche capote englezeşti.

La Moscova Churchill e însoţit de dl Harriman, reprezentantul lui Roosevelt la Londra, şi de mai mulţi experţi. Ce au discutat englezii şi americanii cu Stalin, nu se ştie bineînţeles. Probabil că s-a vorbit de toate. Se poate că Stalin să fi reproşat lui Churchill că nu creează un al doilea front şi că Churchill să fi reproşat lui Stalin că a creat pe cel dintâi de tot semnând alianţa cu Hitler în 1939... Ceea ce nu prea vede nimeni, e cum ar putea Anglia să ajute pe ruşi pe frontul lor şi ruşii să ajute pe englezi în Mediterana...

Presa şi posturile de Radio din Anglia confirmă dezastrul britanic din Mediterana... Mare deprimare la Londra — şi la Washington şi New-York, unde se mai adaugă şi ştirile din Pacific...

Lilica Săulescu a venit să ne vadă de la Rasnic. Înainte de a pleca din Bucureşti a văzut pe prietena sa A.S.R. Principesa Braganza, pardon Baranga, muma Conducătorului (a patra damă în stat: Regina, Rica, jupâneasa Nicolescu (sau aşa ceva, mamiţica de la Rica) şi ea) — care i-a spus că Fiul Ei nu suferă nici de anemie, nici de cap, nici de c.r — ci de cord. Medicii i-au interzis să se mai urce în aeroplan, dar el se urcă, şi are crize... Să aibe crize, numai să nu moară, că ar fi şi mai rău decât e...

Miercuri 19 august. 1 568 de care de asalt şi 1 328 de avioane doborâte în ultimele două săptămâni de nemţi pe frontul rusesc sunt cifre care impresionează, oricât de imobilizat ar părea frontul în porţiunea Râjev—Viasma—Voronej. După ultimele ştiri pare că în fine şi în acel sector armatele germane au început să fie mai active şi că nu se mai mulţumesc să se apere, cum au făcut-o până acum. La Râjev şi la Viasma au dat chiar contraatacuri reunite.

Marele Cot al Donului a fost complet curăţit de trupele sovietice. S-au făcut 12 800 prizonieri, s-a luat şi s-a distrus armament mult.

În Caucaz se înaintează sistematic. Nemţii pretind ca 70% din exploatările de petrol de la Maikop au căzut neatinse în mâinile lor... Ar fi minunat!

Spre Stalingrad se înaintează.

În general, ştirile Marelui Cartier german sunt acoperite de câteva zile de un văl de discreţie, ca întotdeauna în ajunul operaţiunilor de stil mai mare. Vom vedea. În tot cazul ştirile Londrei şi Americii sunt destul de pesimiste şi corespund informaţiilor date de nemţi.

Churchill a părăsit Moscova alaltăieri dimineaţă, luni. Un comunicat englez foarte succint ne dă numele celor care au participat la conferinţă (Churchill, Harriman, Sir Allan Broocks, general Wavell, Sir Al. Cadogan, din partea anglo-americanilor — Stalin, Molotov, mareşal Voroşilov, din partea Sovietelor) şi afirmă că toţi cei ce au discutat la Moscova sunt de acord, şi au luat toate măsurile pentru a lupta contra Germaniei şi a aliaţilor ei până la victorie. Rămâne de văzut a cui...

După plecarea sa Churchill a dat o telegramă lui Stalin (care nu s-a deranjat să-i iasă înainte la aeroport) cu sincere mulţumiri pentru mesele date.

Ca să nu mai vorbească de ultimele înfrângeri suferite pe mare, sau de ale ruşilor pe pământ, presa engleză face larmă mare în jurul vizitei lui Churchill la Moscova, ca şi cum această vizită ar însemna o compensaţie pentru atâtea pierderi...

Nemţii au salutat conferinţa de la Moscova cu o scufundare specială de 84 000 tone anglo-americane în Atlantic. Ei pretind că de la începutul războiului au distrus anglo-americanilor 20 500 000 tone. Dacă această cifră e adevărată, situaţia Angliei mai ales va deveni îngrijorătoare. Cifra pare însă exagerată.

Ziarele germane pretind că singurul rezultat palpabil al Conferinţei de la Moscova e că ruşii ştiu acum că trebuie să se lupte singuri şi că nu mai pot conta pe un al 2-lea front în Europa. Luptă singuri, dar au timpul şi nemărginitile spaţii pentru ei...

———

Generalul Aushinleck trece drept cel mai bun general englez, cunoscător al contingentelor orientale. Probabil că de aceea a fost înlocuit în Comandamentul trupelor din Egipt prin generalul Alexander, bătut măr în Birmania de japonezi. Şi generalul Ritchie, comandantul Armatei a VIII-a britanice ce luptă împotriva lui Rommel a fost înlocuit prin generalul Montgomery. Unele telegrame pretind că aceste schimbări au fost cerute lui Churchill de generalul Smuts, primul-ministru sud-african, cu care s-a întâlnit la Cairo, în oprirea sa în drum spre Moscova. Smuts s-ar fi plâns că generalii Ritchie şi Aushinleck au sacrificat fără să numere trupele sud-africane, în luptele pe care le-au dat... O fi!

———

Un deputat englez a scris într-un articol că mareşalul Rommel, dacă s-ar fi născut în Anglia n-ar fi ajuns nici sergent-major. Şi a conchis că armata britanică e în mâna unei caste care n-a învăţat nimic de la întemeierea Imperiului şi până azi, şi care habar n-are de războiul modern şi totalitar...

Publicarea unor asemenea păreri în toiul războiului — iată un lucru posibil numai în Anglia. Şcoala tuturor libertăţilor nu este însă o şcoală de război...

———

Ministrul de Interne turc Tukzer a murit de cord. A fost înlocuit prin alt turc numit Regib Peker, sau aşa ceva. Frumoase nume!

———

În Franţa au fost arestaţi zilele trecute 4 000 de ovrei... Unde sunt timpurile lui Blum!

———

Ziarele germane cele mai importante publică lungi articole de preamărire a soldatului român... cerere de noi jertfe „en vue“ — sau compensaţie pentru răpirea Ardealului?

———

Ziarele române publică fotografii luate alaltăieri la Predeal, reprezentând pe mareşalul Antonescu între generalul Hansen, venit în vizită, şi deplorabilul Ică. Probabil ca să ne liniştească asupra stării Mareşalului care pare voios şi mai puţin obosit şi gârbovit ca pe instantaneele de săptămâna trecută... Să nu-l fi pregătit cu o injecţie...

———

Toate ziarele au reprodus ieri în facsimile pergamentul acoperit cu litere întortocheate, text prin care răniţii Spitalului Z.V. 303 din Bucureşti *se legau prin jurământ* să rămâie recunoscători şi devotaţi doamnei Maria Mareşal Antonescu, mama lor!!! Oamenii care au pus la cale o asemenea platitudine sunt inconştienţi, iar cea care a primit-o şi trimis-o spre publicare merită să fie bătută la c.r.

———

Joi 20 august. O ştire într-adevăr senzaţională a venit să ne tulbure liniştea, ieri către seară — ştirea, comunicată de la gură la ureche şi adusă de cei ce veneau de la oraş: englezii au debarcat în Franţa! Şi fie-care cu comentariul său: sunt mulţi, au ocupat mai multe puncte de pe coasta franceză a Mânecii, nemţii au fost bătuţi... Emisiunea radiofonică germană de la 19:50 şi cea română de la ora 22 au pus lucrurile la punct...

Am aflat astfel că forţe britanice, compuse din englezi, canadieni, americani şi francezi gaullişti, cam de puterea unei divizii de infanterie, au încercat ieri dimineaţă să debarce la Dieppe. Dintr-un prim rând de transporturi, oprite în faţa coastei şi apărate de vreo 15 vase de război şi de numeroase escadrile de avioane, 3-400 de ambarcaţiuni speciale au debarcat oameni şi care se luptă la orele 6:05 dimineaţa. Un al doilea rând de vase mari de transport aştepta aliniat mai în larg rezultatul primei încercări de aterizare, şi 26 de alte vase aliniate în dosul acestora constituia rezerva. Până să ia de veste nemţii, britanicii au debarcat ceva trupe şi au încercat să constituie un cap de pod. *Pe la 8 dimineaţa s-a încins lupta, şi la orele 16 nu mai era un singur englez înarmat pe teritoriul francez! Înarmat*, căci prizonieri rămăseseră vreo 1 500... Nemţii au mai capturat 28 de care de asalt, şi au ucis mulţi englezi. Printre prizonieri, sunt şi 60 de ofiţeri canadieni, mulţumiţi că au scăpat de bucluc. La Berlin se face caz mare de această lecţie dată englezilor, în prima lor încercare serioasă de debarcare. Succesul e cu atât mai mare, cu cât alungarea inamicului a fost săvârşită numai cu forţele de apărare ale sectorului, fără să se cheme rezerve în ajutor... Nemţii declară că oriunde vor încerca englezii sau americanii să debarce, rezultatul va fi acelaşi...

Radio Londra, ca să scape fața, pretinde că expediția avea ordin să se înapoieze în Anglia după ce va fi distrus cele 2 aeroporturi de lângă Dieppe... Versiunea e ridicolă, căci pentru distrugerea a două aeroporturi nu trebuia o debarcare cu tancuri; un raid de avioane era de ajuns. Englezii mărturisesc că au pierdut 95 de avioane și mai multe vase de război în această aventură. Sacrificiul a 95 de avioane era suficient pentru distrugerea aeroporturilor, fără să mai fie nevoie de jertfa vaselor scufundate și de pierderea atâtor oameni uciși, răniți și prizonieri — și a 28 de care de asalt!

Și mai e și mărturisirea celor de dincolo de Atlantic, care, crezând că operațiunea a reușit au proclamat al 2-lea front în Europa creat și au anunțat lărgirea progresivă a capului de pod de la Dieppe în zilele ce vin...

Încercarea englezilor, condamnată dinainte la un insucces, nu poate fi pricepută. De la Berlin s-a dat azi-dimineață o explicație, care, evident, ar lămuri tot. Depeșele germane pretind într-adevăr că Stalin a trimis la 22 iulie un ultimatum Angliei și Americii, prin care soma guvernele acestor două țări să deschidă un al 2-lea front în Europa — acordându-le un termen de 12 zile și amenințându-le că după acest termen, dacă cel de al 2-lea front nu va fi deschis, Rusia își va lua deplină libertate în actele sale. Cu alte cuvinte, va căuta să trateze cu Germania... Acest ultimatum a provocat zborul lui Churchill la Moscova, unde premierul englez s-a dus să explice lui Stalin pentru ce al 2-lea front nu putea fi creat și să-l convingă să lupte mai înainte singur. Se vede că Churchill n-a convins pe Stalin, și „în disperare de cauză“ cum zice francezul, a ordonat încercarea osândită la un atât de lamentabil rezultat...

Situația anglo-americano-rușilor trebuie să fie deznădăjduită, ca să încerce astfel marea cu degetul... Au încercat cu toții imposibilul: atacuri aeriene sălbatice asupra orașelor, din partea englezilor, trebuiau să doboare curajul poporului german — ca operație de pregătire — apoi, în aceeași zi, efortul de debarcare la Dieppe, și alt efort neașteptat și concomitent al aviației sovietice îndreptat împotriva orașelor Königberg și Danzig, ce trebuiau distruse dar n-au fost vătămate... Iar prietenii de peste ocean însărcinați să bată toba i-au dat drumul crezând că operația reușise! Câtă tevatură ca să mai dea germanilor prilejul unui răsunător succes! Unde dai și unde crapă!

Săracul Churchill! Rău a ajuns! A ajuns să nu mai facă decât pe placul aliaților săi! De dragul lui Smuts a dat afară pe cei mai buni generali ai Angliei, din Africa; de dragul lui Stalin, și-a sacrificat trupe, vase și avioane ca să dovedească „barbarului său tiran“ ceea ce nu mai avea nevoie să fie dovedit! Au dreptate nemții când spun că fiecare vizită a lui Churchill în străinătate atrage după sine un dezastru sau o catastrofă pentru Anglia!

———

Vineri 21 august. Vâlva încercării englezilor de debarcare nu s-a potolit încă. Nemții își rumegă succesul iar britanicii caută să bagatelizeze afacerea, pretinzând că au vrut numai să facă o experiență ca să vadă dacă coasta Franței e bine apărată. Din nenorocire pentru britanici, ziarele din Statele Unite au dat prea devreme drumul edițiilor speciale ce anunțau că al 2-lea front european a fost creat și că soldații americani au debarcat pe vechiul continent...

Din triajul telegramelor reiese invederat că a fost o încercare de debarcare în stil mare, pregătită îndelung. Debarcarea trupelor anglo-americane s-a efectuat pe un spațiu de 25 kilometri, și mai bine de trei divizii îmbarcate așteptau în larg să coboare. Dar chiar scuza unei simple încercări e proastă căci nu se jertfesc atâția oameni și atât material naval pentru o simplă experiență.

Efectul psihologic al prăbușirii tentativei britanice e poate și mai mare decât efectul ei practic. Britanicii își dau acum seama *că nu pot, că nu vor putea trece pe continent*. La Berlin se vorbește de „diletantismul“ strategic al englezilor; se adaugă însă că nici un general responsabil n-a putut aproba un plan atât de copilăresc și că hotărârea faptului trebuie căutată în situația politică disperată provocată prin prăbușirea Sovietelor...

Radio Londra anunță că Roosevelt a cerut primului-ministru al Canadei să zboare la Moscova și să obție de la Schylock-Stalin să nu mai ceară degeaba sânge anglo-american. Pentru tun, e bună carnea muscalilor.

Printre divagațiile ziarelor londoneze de semnalat ziarul *Times* care recunoaște tot tragicul situației. Ziarul *Sunday Times* a scris că Anglia trece prin cele mai grele zile ale istoriei sale.

———

Scufundări masive de vase, din partea forțelor navale germane. Numai în Marea Neagră au fost înecate 19 vase...

———

În ședința Consiliului de Miniștri de alaltăieri, prezidată de ilustrul Cioclică, s-a luat bagheta dictaturii economice din mâinile generalului Stoenescu, ministru de Finanțe, și s-a trecut în mâinile domnului profesor Fințescu, care a fost însărcinat cu coordonarea tuturor măsurilor privitoare la producția și la economia țării... Încă un șir de experiențe

pe spinarea noastră! După falimentul Stoenescu vom avea falimentul Finţescu, şi vom coborî mai departe scara sărăciei!

În aceeaşi şedinţă dl Cioclică a exprimat regretele Guvernului pentru plecarea lui Coti Stoicescu, silit să demisioneze *din cauza sănătăţii sale*... Dl Cioclică a mulţumit lui Marinescu pentru modul cum a condus Ministerul Economiei: n-avea pentru ce!

———

Luni 24 august. Vălul discreţiei se întinde de două zile asupra emisiunilor de radio româno-germane. Pentru prima oară, emisiunile româneşti anunţă că de câte ori evenimentele mari sunt în preparaţie, Comandamentul german se fereşte să comunice veşti, care ar putea servi inamicului; cu atât mai mult în momentul de faţă când armatele sovietice sunt tăiate în mai multe trunchiuri fără comunicaţii între ele... *Radio Bucureşti* mai adaugă, că pesimismul emisiunilor engleze poate indica ascultătorilor prea nerăbdători în ce sens se desfăşoară evenimentele! Ce să facem... Facem „pasienţe" şi aşteptăm ca evenimentele să fie desfăşurate...

Din puţinul cât ni se spune reţin că în Kuban au fost cucerite oraşele Klimskaia (nod feroviar important) şi Krucianskaia care comandă singurul drum practicabil între peninsula Taman şi Kuban. Acest din urmă oraş a fost cucerit de români...

O ofensivă germană puternică a fost pornită spre Est în regiunea Orel. Spre Groznâi se înaintează. Câte 100 şi mai bine de avioane sunt doborâte pe zi, pe frontul rusesc. Tancurile nu se mai numără.

Peste 107 000 tone au fost din nou scufundate în Atlantic. În Africa se stă pe loc. Japonezii înaintează; Fluviul Galben ale cărui diguri au fost distruse de armatele chineze, ameninţă să înece mai bine de 2 milioane şi jumătate de chinezi... În Indii tulburările continuă, fără alt rezultat decât împuşcări şi arestări de indieni...

———

La New-York şi în America mare consternare după evenimentele de la Dieppe. Ziarele americane începuseră deja să publice articole ditirambice sub rubrica: „Statele Unite şi Anglia invadează Franţa..."

———

A murit Stefan Horthy, fiul Regentului unguresc şi „înlocuitorul" său. A murit pe front, într-un accident de aeroplan. Bătrânul Horthy a aflat catastrofa la biserică, unde se închina... Junele Horthy fusese ales printr-o lovitură, fără consimţământul nemţilor care se arătase

foarte supăraţi de desemnarea lui fiindcă trecea drept anglofil. Ungurii au luat doliul pentru 8 zile... Înlocuirea lui va da loc din nou la tot felul de ma-nevre politice. Dar probabil că de astă dată nemţii îşi vor lua măsurile...

———

A murit şi George Zotta, de la Institutul Cantacuzino. Savant remarcabil, om excelent, moare prematur. Ştiinţa îi datoreşte mult. Era profesor de Zoologie şi Parazitologie la Facultatea de Medicină. Lucrările lui asupra ţânţarului malariei au făcut epocă...

———

Miercuri 26 august. Ştirile anunţate prin aşa-zisa „voalare" a operaţiunilor efectuate pe frontul de răsărit, ştirile aşteptate cu înfrigurare de atâtea zile — ne-au sosit în fine. Evident sunt foarte bune, dar nu atât de bune cât speram. Nemţii au război prin munţii Caucazului şi au plantat drapelul lor pe cel mai înalt pisc al masivului şi al Europei, pe muntele Elbruz care se ridică la 5 630 metri, şi de pe care legenda veche spune că s-a repezit Icar, concurentul lui Apolon, spre soare... Iar pe de altă parte forţe motorizate germane au pătruns pe o adâncime de 20 kilometri în liniile de apărare puternic fortificate ale Stalingradului, între Don şi Volga.

Forţarea Caucazului a avut lor prin surprindere. Pe când ruşii îi aşteptau pe trecătorile umblate, mai ales pe calea care leagă Vladikavcazul cu Tiflis, nemţii au luat-o razna prin munţii, au escaladat pantele pe care nu trecuse încă nimeni şi au ajuns pe versantul meridional al Caucazului trecând peste Elbruz... E o performanţă nemaipomenită în istorie şi chiar din punct de vedere sportiv un fapt fără pereche...

La Stalingrad, nemţii au trecut peste mai multe linii fortificate, au cucerit sute de cazemate, au distrus tunuri şi baterii ascunse în beton... Atacat şi de la Sud şi de la Nord, Stalingradul nu va mai putea rezista decât zile — o recunosc şi ştirile britanice...

Dar pretutindeni, la Stalingrad ca şi în Caucaz — la Kaluga ca la Râjev, pe Volhov ca pe Donul mijlociu, ruşii se bat şi rezistă cu o vigoare disperată... Un popor, o ideologie, un regim, care se apără cu o asemenea îndârjală nu piere. Nu numai că nu piere, dar se impune, sau impune cel puţin crezurile sale... Înfrânt cu armele, dar nu distrus, comunismul cucereşte încetul cu încetul lumea. Fără să mai subliniez progresele propagandei în Anglia şi cele 60 de „lucrări didactice imprimate de Guvernul englez şi răspândite în popor" pentru cunoaşterea regimului sovietic (!!!), fără să mai insist asupra pătrunderii mar-

xismului în straturile adânci ale muncitorimii americane — însemnez cu durere numirea lui Thierack în fruntea Ministerului de Justiţie din Germania *cu depline puteri din partea lui Hitler de a reforma codurile nemţeşti în spiritul programului Partidului Nazist, adică în cel mai curat spirit comunist*... Şi gestul lui Hitler a avut răsunet şi la noi.

„A lui Carol Mari fapte,
Voi fi în veci imitator!"

cântă Don Carlos în opera „Ernani" — şi probabil ca să fie la înălţimea Führerului, a înlocuit Don Ică pe cinstitul, pe probul, pe cumintele Coti Stoicescu prin secătura, prin licheaua de Marinescu. E drept că mişcarea a avut loc la Bucureşti înainte de a fi săvârşită la Berlin, dar probabil că dl Ică a avut vânt de ce se pregătea în Germania şi a luat-o înainte...

Gânduri triste ca acestea tulbură bucuria pe care ar fi trebuit să o resimţim la auzul tuturor ştirilor bune ce vin de pe fronturi. Să înregistrăm totuşi câteva din ele, în afară de cele menţionate mai sus. Portul Timoriuk pe Marea de Azov, aproape de peninsula Taman, a fost luat cu asalt *de trupele române*, foarte lăudate pentru acest fapt de telegramele germane; la Râjev, la Volhov, la Kaluga şi la est de Orel — tancuri şi avioane ruseşti au fost doborâte cu sutele şi toate atacurile bolşevice respinse cu mari pierderi în oameni pentru inamic. Despre ofensiva germană anunţată la Orel, telegramele nu mai spun nimic... „Voalare" sau înfrângere? Între 21 şi 25 august au fost doborâte 405 avioane ruseşti şi numai 19 germane — iar de la începutul ofensivei (1 iulie) peste 2 000 care de asalt; mai mult decât se poate importa într-un an din Anglia şi America. Între 1 şi 16 august au fost doborâte pe frontul rusesc 2 270 avioane sovietice şi 79 avioane germane...

Alte 18 vase au fost scufundate în Atlantic, şi printre ele un tanc cu petrol de o deplasare de 8 700 tone... Merge, merge, dar mă tem că fără mare folos pentru fericirea noastră...

Goebbels a declarat într-un interviu acordat unui ziar turcesc, că „înainte de sosirea iernii, puterea militară a Sovietelor nu va mai ameninţa Europa". Am oroare de profeţii...

Statele Unite ar fi cheltuit pentru război, în lunile mai, iunie şi iulie, 30% din venitul lor naţional — „sans compter les galéres" (vorba lui Hugo) trimise pe fundul mărilor...

Iranul şi Irakul ar fi trecut din nou sub comanda militară exclusiv britanică. Dacă e adevărat, e o veste bună, căci ar dovedi că Sovietele nu mai pot interveni în afară de graniţele lor...

Brazilia, Uruguaiul şi mai multe state necunoscute din America de Sud au declarat război Germaniei şi Italiei. Singură, flota braziliană — 6 vase cu 40 ani vechime! — e o ameninţare serioasă pentru Puterile Axei!

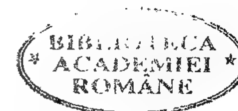
Imprevizibilele războiului: Pétain şi Laval au felicitat, prin ambasadorul Brinon, Comandamentul german din Franţa pentru alungarea englezilor — foştii lor aliaţi! — la Dieppe. Germanii au dăruit 10 milioane de franci comunei Dieppe pentru repararea stricăciunilor provocate de luptele cu englezii. Locuitorii din Dieppe s-au dat toţi de partea nemţilor împotriva englezilor cu prilejul acestor lupte, şi Führerul în semn de recunoştinţă pentru „lealitatea" francezilor (!!!) a liberat toţi prizonierii originari din Dieppe şi împrejurimi...

Până acum, sunt singurele rezultate vizibile ale politicii lui Laval... Or fi şi altele, dar nu le cunoaşte nimeni.

Ducele de Kent, frumosul soţ al frumoasei Marina (principesă a Greciei) a murit pe urma unui accident de avion. A căzut cu aparatul său în Scoţia, pe drum spre Islanda. Se crede că aparatul era defect. Ducele de Kent era cel mai simpatizat din fraţii Regelui Angliei. Văr bun prin alianţă cu Regina noastră Elena. Doliu de Curte, deşi supus inamic?

Pavel Pavel, comunistul Partidului Naţional Ţărănesc, a fost osândit la pierderea cetăţeniei şi la confiscarea averii. Plecat la Istanbul, şi de acolo ajuns la Londra, e învinuit că unelteşte împotriva Statului român... Nimic de zis.

Un număr de ofiţeri invalizi şi mutilaţi, germani şi italieni, printre care mulţi generali şi colonei, au fost poftiţi de Guvernul nostru să petreacă câteva săptămâni la Sinaia... Oamenii sunt fericiţi căci n-aud tunul şi mănâncă! Ne-o spun chiar ei!

În fine o măsură cuminte:

În ziarele de ieri a apărut un decret-lege scurt prin care se reorganizează Ministerul Economiei Naţionale, *căruia se dă coordonarea* tuturor departamentelor ce vin în contact cu producţia ţării, *inclusiv departamentele militare.* Se creează şi un Comisariat *general* al preţurilor... Organizarea pare raţională şi simplificată. Un punct bun pentru Finţescu... Ce nu s-a putut face, la timp cu Cancicov, se face acum, *cam târziu*, cu noul titular al Economiei.

Legea e bună, ideea nimerită — să vedem aplicarea... Cu Finţescu, mă cam tem!

Vineri 28 august. „Voalarea" ştirilor de pe frontul rusesc nu ascundea pregătiri de operaţii senzaţionale, ci, după cum mi-era teamă, insuccese germane. La emisiunea de Radio de azi-dimineaţă (postul Bucureşti) ni s-a mărturisit că la Stalingrad luptele erau grele, că oraşul de pe Volga este puternic fortificat şi că asediul lui aminteşte pe al Sevastopolului... E drept că în acelaşi timp ni se comunică că unităţi germane motorizate au pătruns ieri în dispozitivul inamicului, la Sud de Stalingrad, la o adâncime de 40 kilometri... La Râjev, se spunea aseară (tot *Radio Bucureşti*), că *unele* atacuri ruseşti au fost respinse, iar azi-dimineaţă comentatori explică, că o înaintare de câţiva kilometri din partea ruşilor nu înseamnă nimic pe un front elastic...

Radio Londra pretinde că ruşii au intrat în Râjev şi că se dau lupte pe stradă; că nemţii au pierdut multe tancuri şi multe mii de oameni. Dar tot *Radio Londra* adaugă că dat fiind terenul mlăştinos, nu trebuie aşteptate mari înaintări din partea sovieticilor... Englezii mai spun că la Stalingrad şi în Caucaz ruşii rezistă...

Din contradicţia ştirilor se poate trage concluzia că luptele sunt foarte aprige şi grele, că cu toate distrugerile masive suferite, ruşii mai au o armată în stare să opună o dârză rezistenţă nemţilor şi un armament formidabil... Şi această constatare e întristătoare.

În ce priveşte pe japonezi, aceleaşi contradicţii. Japonezii pretind că a doua bătălie de la Insulele Solomon se desfăşoară în favoarea lor iar anglo-americanii că într-a lor; Tokio afirmă că în China o armată a lui Ciang-Kai-Shek a fost nimicită, iar Londra şi Washingtonul vorbesc că chinezii au distrus o armată japoneză...

Am impresia că războiul a intrat într-o fază grea şi că forţele Axei se cam potmolesc. Poate să fie o impresie falsă, datorită izolării mele aci la ţară şi insuficienţei de informaţii. Dea Dumnezeu să fie aşa!

Vayas îmi soseşte de la Bucureşti cu un sac de ştiri! Horthy junior *ar fi fost ucis pe front de nemţi*, care nu voiau un Regent anglofil în fruntea Ungariei! „Ce serait trop beau!" La înmormântarea lui Stefan Horthy au asistat Ribbentrop şi mareşalul Keitel însoţiţi de o misiune militară importantă din partea Germaniei, ca să înşele lumea asupra adevăratelor sentimente ale Führerului (!!!) — şi a venit şi o bandă de italieni cu Ciano în frunte. Telegramele sosite de la Budapesta dau Germania, Italia, Japonia, Slovacia, Bulgaria, Croaţia reprezentate la funeraliile celebrate ieri sub cupola Parlamentului — dar România *nu.* Nici nu aveam ce căuta printre călăii neamului nostru. Vayas a văzut pe Dan Geblescu înapoiat din Ardealul răstignit, unde a însoţit comisia de anchetă germano-italiană. S-au *dovedit* acolo lucruri îngrozitoare: români puşi la jug să are, bătuţi, schingiuiţi, omorâţi. Bestiile! Pare că acelaşi tratament l-au impus şi saşilor de la Reghin şi de la Bistriţa... De ar putea nemţii să ne răzbune!

Legionarul care a mânat maşina în care Iorga a fost dus la moarte a fost arestat şi împuşcat. Nu se mişcase din Bucureşti. Cum fusese chestor (!!!) la Ploieşti, şterpelise un număr de carnete de identitate (biroul populaţiei) ştampilate şi semnate dar nedatate şi le completa succesiv, schimbându-şi numele în fiecare lună. Vayas nu-şi aminteşte numele lui, şi gazetele bineînţeles n-au dat nici o informaţie asupra afacerii. Legionarul în chestie a mărturisit înainte de a fi împuşcat că Horia Sima era în curent cu asasinatele, şi le aprobase. Vayas şi Geblescu ar fi aflat de la Siguranţă că iar e vorba să fie aduşi din Germania legionarii refugiaţi acolo şi să fie supuşi pedepselor la care au fost osândiţi. În tot cazul a început o nouă prigoană împotriva Verzilor. Finţescu i-a dat pe toţi afară, câţi mai erau la Economia Naţională şi erau destui, cu faimosul Georgescu în frunte...

Vayas pretinde că pe front toate merg strună şi că la Bucureşti, în cercurile militare, domneşte cea mai deplină încredere... Povesteşte isprăvile colonelului Cornea (un fiu al vestitului avocat Mişu Cornea), deblocat de Antonescu ca legionar şi francmason (da! amândouă...) şi devenit erau legendar. Cornea a cerut să meargă pe front, a fost trimis să se cureţe şi a ajuns în fruntea unei unităţi motorizate să fie poreclit „spărgătorul de fronturi". În capul unităţii sale dă năvală de la începutul războiului. Bea şi dă înainte! Până acum şi-a recomplectat de 3 ori efectivele — toţi ofiţerii lui au căzut, numai el a scăpat cu o singură rănire, uşoară. A fost decorat cu toate decoraţiile, de la Mihai Viteazul până la Crucea de Fier. Nemţii sunt în admiraţie înaintea lui şi l-au pus în fruntea trupelor, în Caucaz...

Jurisconsultul Rothenberger a fost secretar de Stat pe lângă noul ministru al Justiției Reichului, Thierack. Ca să liniștească opinia publică emoționată prin deplinele puteri acordate de Führer lui Thierack, Rothenberger a dat un interviu prin care respinge „calomniile“ britanice cu privire la intențiile „regimului“ de a suprima justiția în Germania. Rothenberger afirmă că lucrează de 2 ani la o reformă care să asigure independența complectă a Justiției și dreptul ei de a-și executa sentințele în toată libertatea. Rothenberger va aplica la Guvern ideile sale, care sunt aprobate și de Führer...

———

În avionul în care s-a prăbușit Ducele de Kent erau 15 persoane. Au murit 14 — a scăpat numai „mitralierul“ avionului! Ducele de Kent era în vârstă de 39 ani.

———

Duminică 30 august. Comunicatele germane de ieri pun la punct situația de pe frontul rusesc: înaintare, grea, la Stalingrad; înaintare, mai ușoară, în Caucaz și spre Caspică la Sudul Volgăi — *rectificare de front* la Râjev, unde rușii au plătit cu pierderi enorme succesul unei înaintări de câțiva kilometri, pe un front scurt...

Germanii adaugă că au pretutindeni inițiativa. Să ne mulțumim și cu inițiativa, am prefera însă un rezultat bun...

———

Bușilă, ministrul Comunicațiilor a petrecut ziua de ieri la Breasta și ne-a adus știri.

Despre front, nici o grijă. S-a întâmplat un „acroc“ la Râjev, cum s-a întâmplat altul în iulie la Voronej. Precum situația a fost repede restabilită la Voronej, tot astfel va fi restabilită și la Râjev, dacă n-a fost deja. Rușii dau năvală cu tot ce au la Nord ca să ușureze poziția disperată a armatelor lor în Sud. Nemții care nu operează deocamdată în sectorul Nord al frontului, stau acolo pe o defensivă elastică și menajează trupele și caută, și reușesc să pricinuiască cât mai multe pierderi inamicului. Mareșalul Antonescu, cu care Bușilă a vorbit acum două zile e foarte liniștit, mai convins ca oricând de victoria germană — dar socotește că războiul va fi lung... Domnii de la Statul Major, ca și personalitățile conducătoare germane, au părut lui Bușilă optimiști și încântați... Executarea planului de război în Rusia *e cu 3 săptămâni în avans*. Același general de la Statul nostru Major ce a prevenit pe Bușilă cu 8 zile înainte de publicarea oficială, despre cucerirea muntelui Elbruz, i-a spus alaltăieri că nemții au ajuns la Tiflis... Nu o fi tocmai așa, dar e cert că nemții publică știrile lor cu mai multe zile întârziere, așa e obiceiul lor. Antonescu e și dânsul de părere că în momentul în care nemții vor fi ajuns la Caspică, războiul cu rușii va intra în faza lui finală, căci forțele sovietice vor fi lipsite de benzină. Pace nu se va încheia cu ei, dar un front defensiv va cere mult mai puține eforturi ca cel ofensiv de azi...

Nemții au găsit în regiunea Maikop multe sonde arse, dar totuși au putut pune în funcțiune cam 30%. Restul va fi refăcut în două luni. Cele mai multe rafinării au fost găsite intacte; rușii n-au avut timpul să le distrugă fiind suprinși de rapiditatea atacului. Regiunea Maikop a produs anul trecut cam 5 milioane de tone. Cea de la Groznâi produce de două ori atât. După ce nemții se vor fi înstăpânit și peste regiunea Groznâi, vor putea fi liniștiți în ce privește petrolul. Chiar în toamna asta vor începe să transporte păcură și benzina *peste Marea Neagră*, la Sulina și la Constanța...

Nu este exclus să se trimită ceva trupe românești la Nord de tot. *Finlandezii sunt istoviți* (prea puțini la număr) și nu mai pot face nimic. Printre trupele aliate, nu se contează decât pe ale noastre. Eșecul de la Voronej, din iulie, a fost datorat trupelor ungurești care n-au ținut pe loc. Trupe germane și *române* au restabilit situația. Soldatul nostru, armata noastră, se bucură de o mare cotă la nemți. Bușilă crede, și Antonescu continuă să fie convins, că nemții ne vor reda toată Transilvania. Transnistria, Odessa etc. sunt teritorii pe care le ocupăm militărește dar nu se gândește nimeni să le anexeze României. Antonescu a refuzat deunăzi „exequatur“-ul consulului italian la Odessa, declarând că „Odessa nu e română“, și macaronarul a trebuit să se mulțumească cu titlul de „comisar italian pe lângă Comandamentul Român din Transnistria“. Nici Alexeanu nu poartă titlul de guvernator, ci pe acela de înalt comisar pe lângă Comandamentul Român etc. Antonescu a dispus să se ție evidență de toate sumele investite dincolo de Nistru, pentru ca restituirea lor să fie cerută cui de drept... Aceste vești m-au umplut de bucurie...

Pare că nemții vor să întreprindă ceva în sud-estul Europei (Bulgaria, Turcia), căci au creat un „Comandament al trupelor din Sud-Est“ și l-au încredințat generalului de aviație von Loehr. Vizita acestuia la Sinaia și la Predeal, a fost o vizită de prezentare în noua sa însușire. Se zice că Germania vrea să prindă Irakul și Iranul într-un cleşte cu o ramură în Caucaz și alta în Egipt. Rommel ar aștepta ca să înceapă ofensiva sa, ocuparea Transcaucaziei de către forțele germane... Toate acestea sunt până acum mai mult zvonuri... Numirea lui Loehr este însă o realitate.

În ce priveşte eventualitatea unei debarcări a englezilor, nemţii n-au nici o grijă. Încă de pe vremea lui Todt, tot armamentul şi uneltele liniilor Maginot şi Siegfried au fost mutate pe coasta Franţei, a Belgiei şi a Olandei. S-a construit acolo o linie continuă şi formidabilă de apărare. În porturi s-au construit şi adăposturi betonate pentru submarine...

Spiritul armatei germane pe front ca şi înapoi e excelent. Nici o umbră de oboseală; entuziasm şi dorinţă de luptă în siguranţa victoriei. Toţi cei ce au fost mai recent în Germania, şi printre ei mai mulţi ingineri neînfeudaţi regimului hitlerist, au raportat lui Buşilă că spiritul public este unanim pentru continuarea războiului până la o pace germană. Privaţiunile de ordin alimentar şi material sunt mai puţin sensibile ca astă primăvară: încep să vie lucruri din Rusia...

Sănătatea lui Antonescu e acum foarte bună; a început din nou să ţipe şi să înjure pe toţi. Noua organizare a Ministerului Economiei a mulţumit pe toţi oamenii de bun simţ; plecarea lui Marinescu de la acel departament e salutată cu bucurie, dar lumea se întreabă pentru ce a fost numit la Justiţie, în locul lui Coti Stoicescu atât de regretat de toţi... Numirea lui Finţescu, ca dictator economic a supărat pe „coordinatorul" vistavoi Stoenescu, de la Finanţe, care şi-a dat demisia. În locul lui va fi numit Neagu, tânăr inteligent şi silitor, fost secretar general sub Cancicov... De zece ori mai bun ca generalul Stoenescu, pacostea Finanţelor noastre...

Linia ferată Buzău – Mărăşeşti a fost dublată şi dată în circulaţie; de asemenea a fost dublată linia Buzău – Brăila în porţiunea Rosetti – Făurei şi înălţată între Buzău şi Făurei, ca să nu mai fie inundată. Până la toamna anului 1943 (dacă Dumnezeu ne va da răgaz) linia Moldovei (de pe Valea Siretului) va fi dublată până la graniţă: s-au şi început lucrările de la Adjud în sus, spre Bacău... Se reface şi se consolidează linia de pe Valea Oltului, între Jiblea şi Brezoi. Se termină linia de pe Valea Jiului, Bumbeşti – Petroşani. Se lucrează cu activitate la linia Bucureşti – Roşiori – Caracal – Craiova; terasamentele sunt pe mari porţiuni gata — s-a început şi refacerea liniei Urziceni – Ţăndărei şi prelungirea ei până la Dunăre unde se vor face două porturi: unul dublu pentru cale ferată, altul pentru şosea...

În ce priveşte şoselele, se lucrează mai puţin: se reface Tărtăşeşti (Bucureşti) – Piteşti, se repară Roşiori – Caracal – Craiova, se construieşte din nou (de către Puricelli) şoseaua Bucureşti – Urziceni – Buzău. Întreţinerea şoselei Bucureşti – Ploieşti – Braşov a fost redată suedezilor. Şoseaua Urziceni – Buzău trebuie să fie gata până în iarnă...

Buşilă a fost însărcinat şi cu refacerea „satului de vile" de la Dioşti. Deşi acele nenorocite construcţii ridicate de „Serviciul Social" sub nenorocitul control al lui Gusti au costat 120 de milioane — *sunt aproape ruinate*! Au crăpat zidurile, fiindcă în loc de olane s-au pus ţigle — deşi acoperişurile fuseseră pregătite pentru olane — şi s-au pus prost, s-au pus pe dos, de către învăţătorul local ajutat de elevii şcolii!!! Rezultatul: a plouat în toate casele, căci ţiglele au alunecat şi au căzut tencuielile... Buşilă crede că vor trebui 40 milioane pentru reparaţii! Nenorocită idee a mai avut şi Regele Carol cu refacerea Dioştilor, sau mai precis cu însărcinarea dată lui Gusti şi „Serviciului Social"! Cum să încălzească nenorociţii de săteni acele „vile" cu odăi numeroase şi prea mari? Cu ce? Când un vagon de lemne abia ar ajunge pentru o vilă pe iarnă şi costă 20-30 000 lei!!! Am sfătuit pe Buşilă să instaleze acolo un sanatoriu, un azil de invalizi sau aşa ceva — şi să lase pe săteni să-şi refacă cocioabele pe locurile unde fuseseră cele vechi, care au ars. A fost şi Buşilă de părerea mea...

Buşilă pretinde că Veturia Goga şi d-na Barbul sunt mai influente ca oricând. Curva de Veturia îşi petrece viaţa la Antoneşti şi pe lângă şperţurile pe care le încasează mai face şi prostii, una mai boacănă ca alta, şi compromite pe Mareşal. Când s-a instalat Antonescu în vila lui Nae Ionescu, Veturia s-a dus la Banca Naţională *şi a desemnat tablourile pe care Banca trebuia să le trimită Mareşalului*. Alexandru Ottulescu, om minuţios, a răspuns că va supune chestia Consiliului şi a întrebat pe Mareşal dacă vrea într-adevăr tablourile... Antonescu a urlat că nu s-a gândit niciodată la aşa ceva, dar Veturia n-a fost clintită din loc...

Tot Veturia, cu prilejul trecerii ei prin Odessa, a obligat pe Alexeanu şi pe Pântea să ofere Mareşalului Antonescu o splendidă vilă, cu un parc de 20 hectare, situată spre Fontanka şi luată de la un ovrei! Tot ea a determinat dăruirea unui castel lângă Tiraspol... Buşilă e convins că Antonescu nu ştie nimic despre aceste daruri! Eu unul încep să cred că e înţeles cu putoarea rămasă de pe urma bietului Tavi Goga...

Buşilă mi-a părut sătul până în gât de Antoneşti; mitocani, încrezuţi, violenţi — nu e chip de a lucra cu ei... Pe miniştri nici nu-i primesc şi nu stau de vorbă cu ei, dar femei pierdute ca Veturia Goga, Bărbuleasca şi Alice Sturdza-Cantacuzino sunt de dimineaţă până seara cu ei. Despre Alice Sturdza-Cantacuzino, Buşilă povesteşte una de necrezut, căci aruncă o tristă lumină asupra lui Antonescu. Deşi n-a divorţat încă, Alice Sturdza trăieşte la Floreşti cu jandarmul Al. Lupoaiei; acesta a dosit un mare număr de cauciucuri (pneumatice pentru automobile) şi le-a ascuns într-o cameră a „castelului". Denunţat de un servitor maltratat, s-a deschis o anchetă — dar într-o noapte camionul Crucii Roşii condus de Alice Sturdza a mutat cauciucurile într-alt loc, iar Mareşalul Antonescu a dat ordin să se claseze afacerea...

Vineri 4 septembrie. Sinaia. Am părăsit în seara de 1 septembrie scumpa mea Breasta, unde am petrecut două luni minunate, şi mulţumită unui compartiment de „wagon-lit" am sosit în dimineaţa următoare, în destul de bună stare la Bucureşti. Îmbarcarea, în gara Craiova a fost epică. A trebuit să-mi croiesc drum cu coatele printre sute şi sute de militari, permisionari, concentraţi, mutaţi care cotropiseră liniile, se aruncaseră pe vagoane, se suiseră pe tampoanele şi pe acoperişurile lor... Scene barbare, ce dovedesc lipsa noastră de organizare.

La Bucureşti am stat două zile, am văzut multă lume, şi de aseară m-am instalat în Sinaia, pentru o lună, dacă vremea va fi îngăduitoare...

La Bucureşti am putut să mă orientez asupra situaţiei, atât în ce priveşte tribulaţiile interne, cât şi în ce priveşte frontul.

În afară de dezastrul anului agricol şi de sărăcie, cercurile politice şi guvernamentale sunt în plină frământare pe chestiunea unei posibile vacanţe la conducerea Statului. În două luni situaţia s-a schimbat mult în ce priveşte sănătatea Mareşalului Antonescu şi posibilităţile sale de guvernare. De unde la plecarea mea la Breasta se şoptea la ureche că sănătatea Mareşalului lăsa de dorit, dar în acelaşi timp se dezminţeau toate zvonurile alarmante — acum nimeni nu mai ascunde starea gravă a Mareşalului, care pare condamnat. De fapt, în ultima vreme n-a mai „activat" pe nici un front, n-a mai lucrat cu nici un ministru, a trecut mâna, aproape definitiv, lui Ică. Natural, în jurul bolii sale se tăinuiesc toate, pe cât se poate, dar sunt lucruri care oricât s-ar tăinui, tot se află. Din câte am putut aduna, ajung la concluzia că Mareşalul face paralizie generală, datorită unui vechi sifilis necăutat la vreme. Paralizia generală e o boală foarte variabilă, după terenul pe care se dezvoltă. Uneori merge repede spre un deznodământ fatal, fără remisiuni, pe o cale constant progresivă; alteori dezvoltarea ei e foarte lentă — bolnavul se bucură de lungi remisiuni, şi chiar de ameliorări în unele compar-timente fiziologice. O prognoză e greu de făcut. În cazul Antonescu, medicii par destul de îngrijoraţi; faptul că tensiunea arterială e mare (22-24, la aparatul Vaquez) şi că nu poate fi doborâtă prin agenţii terapeutici, ar fi — dacă ştirea e exactă — un semn rău. Profesorul Eppinger, trimis de Hitler, ar fi plecat destul de pesimist, după ce a examinat pe Mareşal şi a vorbit de numai câteva luni de rezistenţă posibilă... De multe ori medicii se înşeală însă în previziunile lor, în această boală. La Antonescu pare că scleroza, în afară de sistemul nervos şi arterial s-ar fi pus şi pe celule hepatice... Se spun de tot felul, nu ştii ce să iei şi ce să laşi. Pare că s-a încercat, cu efect bun, asupra Mareşalului şi tratamentul prin temperaturi înalte artificial provocate. Aşa s-ar explica temperatura de peste 40 grade prin care a trecut acum câteva săptămâni şi care a fost pusă în seama unei intoxicări alimentare...

Oricum ar sta lucrurile, fapt este că toată lumea se gândeşte la succesiunea Mareşalului... Pentru noi, cei care nu avem nici un interes personal în joc, situaţia ne pare tragică: dacă Antonescu mai trăieşte, avem perspectiva să fim guvernaţi ani de zile de un nebun[1] — dacă moare, sau trebuie să intre în casa de nebuni, problema succesiunii sale e aproape insolubilă, dat fiind personalul politic din care s-ar putea recruta un Conducător, în starea de complectă carenţă a unui Rege nevolnic... În acest caz ne-ar pândi anarhia...

Oameni bine informaţi, pretind a şti că după vizita lui Eppinger, Hitler ar fi trimis o foarte amicală scrisoare lui Antonescu în care, după ce îi exprima bucuria sa pentru bunele ştiri ce îi detese medicul german (!!!), îl sfătuia să-şi desemneze... un eventual succesor! Omul e sub vremuri şi Führerul sublinia că nimeni nu e sigur pe a doua zi. El însuşi, desemnase pe Göring, la începutul războiului, ca eventual succesor — să urmeze pilda lui şi Mareşalul Antonescu. Ce o fi gândit Mareşalul Antonescu după primirea acestei scrisori, nu se ştie — dar se pretinde că ar fi răspuns lui Hitler, desemnând ca succesor al său pe dl Ică Antonescu... După unii Berlinul ar fi primit această desemnare cu satisfacţie, Ică Antonescu fiind considerat ca totalmente supus nemţilor şi gata să le îndeplinească orice cerere. Cei care vorbesc aşa mai adaugă că Ică va împărţi puterea cu generalul Dragalina. Ică ar lua răspunderile politico-economice şi Dragalina pe cele militare... Noroc de ţara noastră! Alţii — bine informaţi şi ei — pretind că nemţii nu pot suferi pe Ică, că nu-l primesc şi că ar fi trimis lui Antonescu o listă compusă din generalii Iacobici[2], Tătăranu, Lascăr[3] şi Dragalina — să-şi aleagă unul. Iacobici fiind însă favoritul Reichului... Cine poate şti?

Ică Antonescu se agită însă şi se dă peste cap ca să-şi asigure şi să-şi justifice viitoarea domnie. Se rostogoleşte în faţa nemţilor[4], se gudură pe lângă Regina Elena şi pe lângă Regele Mihai, adună tot ce e de cumpărat ca să-şi facă un partid. Prietenii lui pretind că va face un guvern cu „legionarii cuminţi" (!!!) de-al de Noveanu, Radu Budişteanu, Constant, Vojen (!) etc. Şi cu caraghioşii „Generaţiei naţionaliste de la 1922", bineînţeles! Deşi românii le rabdă toate, nu văd — o mărturisesc — cum

[1] Ne dăm seama acum că toate izbucnirile lui Antonescu, toate contradicţiile sale, toate năzbâtiile sale au avut un substrat patologic. Trebuie să fie bolnav de mult... Multe se explică astfel!

[2] Eliminarea lui Iacobici din armată ar fi fost provocată numai de teama lui Antonescu de un concurent mai tare decât dânsul la nemţi.

[3] Decorat cu Crucea de Cavaler al Crucii de Fier, de nemţi, în Crimeea.

[4] Deşi înlocuirea lui Marinescu (omul nemţilor), prin Finţescu, mi se spune că a nemulţumit serios Berlinul, obişnuit să taie şi spânzure la Ministerul Economiei noastre Naţionale. Finţescu se arată deja dârz şi băţos faţă de cerinţele nemţilor şi reprezentanţii acestora în Bucureşti nu ezită să-l vorbească de rău...

s-ar putea impune țării un astfel de vicleim! Numai susținut de baionetele germane...

Nici Mareșalul Antonescu nu s-a impus singur; ni le-au impus nemții. Dar totuși Mareșalul, sau pe atunci generalul, Antonescu, era altceva. Trebuia un general, toată lumea simțea necesitatea unei dictaturi militare — și vorba românului, chiorul printre orbi e împărat! Dar printre civili, Ică Antonescu e orb printre chiori?

În fine...

Până la succesiunea cea mare, se deschid succesiuni mai mărunte. Numirea lui Titu Dragoș la Justiție în locul rușinii de Marinescu, pare sigură. Se așteaptă numai plecarea lui Funk din București și o regulare definitivă în chestia Direcțiunei „românizării", în fruntea căreia era până acum Dragoș, în calitate de subsecretar de Stat. Chemat de Mareșal ca să îi propună portofoliul Justiției, Dragoș, după ce a primit propunerea, a prevenit pe Antonescu că dată pe mâini nesigure „românizarea"[1] era menită să devie un câmp de scandaluri de astfel de proporții, încât ar putea dezonora toată guvernarea Mareșalului. Antonescu a propus lui Dragoș să ia Românizarea cu el la Justiție, creând pe lângă acest Departament un comisariat special (ca în Bulgaria) sau o Direcție, și l-a și însărcinat cu redactarea unui decret în acest sens. Dănulescu însă, de la Muncă, aflând despre trecerea lui Titu Dragoș la Justiție, s-a aruncat pe Românizare pentru prietenul său de generație („Generația naționalistă din..." etc.) [Prof. Ion] Simionescu, și-a pus pe Ică în mișcare, pe Ică, care, în goana lui după un partid nu poate refuza nimic lui Dănulescu... Vom vedea cum se vor termina lucrurile.

Și numirea lui Neagu se dă ca sigură, la Finanțe. Numirea a întârziat fiindcă la început, Mareșalul voia să numească pe Neagu numai subsecretar de Stat, ca să-l *încadreze* mai sigur sub Fințescu. Neagu a refuzat însă să primească un simplu Subsecretariat ca acoperiș pentru răspunderea finanțelor românești. În cele din urmă Conducătorul a consimțit la menținerea „Ministeriului" Finanțelor, și Neagu va fi numit și el după plecarea lui Funck.

La Economia Națională a fost numit în postul nou creat de subsecretar de Stat al Industriei și Minelor, dl Ghiolu, un necunoscut în politică, dar director la Banca Românească. Se spune de dânsul mult bine, și Crețeanu se arată foarte mâhnit de a-l fi pierdut, la bancă.

Zvonuri mai sunt multe. Se vorbește de înlocuirea lui Pană, dovedit nul la Agricultură, prin Mareș, prin Cornățeanu sau prin Cardaș. E puțin probabil ca acești doi din urmă agronomi să reușească mai bine ca

[1] În realitate despuirea ovreilor și îmbogățirea lichelelor regimului.

Pană. În ce privește pe Mareș, l-am mai avut... Și pe Cornățeanu de altmintreli!

În ce privește frontul, lucrurile merg dar *luptele sunt foarte grele*. Rușii rezistă până la ultimul om, și terenul trebuie curățit metru cu metru. La Râjev, ca și pe Volhov, și la Voronej, atacurile rusești au fost teribile, dar în linii mari frontul nemțesc nu s-a clintit, cu toate că orașul Râjev a fost ocupat de sovietici, care au mai câștigat, pe ici pe colea, câțiva kilometri, în acel sector al frontului. Au plătit însă aceste succese cu pierderi imense în oameni și armament așa încât câștigul a rămas de partea nemților. La Stalingrad s-a înaintat mult. Focul de distrugere provocat de avioane și de artileria grea este îngrozitor; experții militari pretind că bătălia de la Stalingrad a cea mai violentă și mai neomenoasă bătălie din câte a înregistrat istoria. Stalingradul trebuie să cadă peste o zi sau două; trupele germane și române au ajuns până în suburbiile orașului. Trupele române s-au distins și în acest sector al frontului și sunt citate cu elogii în comunicatele germane.

La Sud, trupele germane și române de la Kerci au trecut strâmtoarea, au refulat forțele sovietice și au dat mâna cu trupele române care coborând de la Rostov, de-a lungul mării au ajuns până la portul Anapa, pe care l-au ocupat după lupte crâncene. În aceste lupte, regimentele 4 Călărași și 9 Roșiori au fost decimate; trei sferturi din ofițeri au fost uciși sau răniți.

Comunicatele germane de ieri dau câteva cifre interesante și ele: în luna august 2 680 de avioane au fost doborâte pe frontul rusesc și 110 vase scufundate pe Volga. În Atlantic au fost din nou torpilate vase de o deplasare totală de 181 000 tone. În luna august, scufundările de vase anglo-americane au atins volumul de 1 milion tone — iar de la începutul războiului până la sfârșitul lui august, 20 milioane tone... Spun nemții. De ar fi numai jumătate și tot e ceva...

Cu prilejul celei de a 3-a aniversări a intrării Germaniei în război, Hitler a trâmbițat un mare discurs în care demonstrează că lupta pe care o duc nemții e o luptă pe viață și pe moarte și că Germania va ieși victorioasă până la sfârșit. Pe bolșevici, Hitler îi tratează de bestii și afirmă că trebuie striviți. O vrem cu toții...

Sâmbătă 5 septembrie. Telegramele și comentariile Axei pretind că demisia lui Tojo, ministrul de Externe japonez are un caracter pur personal și că gestul n-are nici un substrat politic. Politica japoneză, atât

internă cât şi externă rămân neschimbate ca şi legăturile Japoniei cu Germania şi cu Italia. Aceasta e sigur, dar că demisia lui Tojo a avut un temei politic este iarăşi sigur, căci altfel n-ar fi demisionat odată cu dânsul şi subsecretarul de Stat şi directorul politic de la Externe. Englezii pretind că Germania are o convenţie încheiată cu Japonia, convenţie în virtutea căreia *Japonia e obligată să pornească împotriva ruşilor în Siberia, îndată ce nemţii vor fi ajunşi pe Volga.* Acum sorocul a sosit, şi Tojo care n-a semnat el convenţia, ar fi socotit că crearea unui nou front ar putea fi fatal Japoniei... După cele întâmplate, pare — dacă povestea cu convenţia e adevărată — că la Tokio a învins părerea celor care înţeleg să se ţie de convenţia semnată. În acest caz am avea în curând un nou front împotriva bolşevicilor la Vladivostok...

———

Nici până azi nu se ştie bine ce s-a petrecut în Spania. La Bucureşti se vorbea în ultimele zile de o lovitură dată de roşii împotriva lui Franco, de asasinarea ministrului de Război, de închiderea frontierelor şi de câte şi mai câte. Frontierele or fi sau nu închise, dar ce e sigur că ştiri nu ies din Spania. Că nu ne-au dat nimic agenţiile şi ziarele noastre şi ale Axei, e lesne de înţeles — dar nici posturile engleze sau neutre (radiodifuziunile elveţiene, turceşti şi suedeze) nu sunt mai lămurite.

Ziarele româneşti de azi, dau ca o simplă informaţie, următoarea „remaniere"(!!!):

Generalul Iordana[1] a fost numit ministru de Externe *în locul lui Serrano Suner*; generalul Asencio ministru al Armatei, în locul generalului Varela; Ilas Perez ministru de Interne, în locul colonelului Galarza. Pe lângă aceste numiri, comandantul Mora Figueroa a fost vice-secretar general al Falangei — *iar generalul Franco a asumat preşedinţia „Juntei Politice" a Falangei, post ocupat până acum de Serrano Suner...*

Asta nu mai e „remaniere" ci schimbare de guvern şi de îndrumare politică. E debarcarea lui Serrano Suner, odios nu numai opoziţiei republicane şi încătuşate a regimului Franco, dar şi printre partizanii cei mai sinceri ai Caudilului... Se va fi făcut acest pas în spirit de prevedere, sau sub presiunea unor evenimente pe care nu le cunoaştem, e tocmai ceea ce nu ştim. Dar pentru ca Franco să preia conducerea politică a Falangei în persoană, şi ca să se despartă de Serrano Suner care nu era numai „conştiinţa" lui — după expresia întrebuinţată de Mareşalul Antonescu cu privire la factotum-ul său Ică — dar şi cumnatul său, trebuie să se fi întâmplat ceva grav de tot. În Spania spiritele nu s-

[1] Fost ministru de Externe la Burgos, om cu mare vază în Spania Nouă...

au liniştit după victoria naţionaliştilor, greu dobândită, focul a continuat să mocnească sub cenuşă, o treime din spanioli sunt în lanţuri şi restul moare de foame... Spania ne mai poate da surprize!

———

Funk a fost primit în gara Băneasa, cu alai regesc. Bucureştii au fost pavoazaţi. Două mese pe zi cu discursuri. Ică a ţinut unul joi, la Externe, de o platitudine desăvârşită. Finţescu altul, mai scurt, mai simplu şi mai bun... Diseară se ruinează Marinescu la Miliardari, cu mâncarea şi cu petrecerea... Era momentul? De ce nu învăţăm noi şi „măsura". Noi care ne străduim să le învăţăm pe toate?

Natural o eră nouă începe în lume cu vizita lui Funk la Bucureşti. A spus-o Ică, a spus-o Finţescu. Finţescu cel puţin a spus şi ceva bun în discursul său de la Cercul Militar: a vorbit de respectul proprietăţii şi iniţiativei particulare, citând fragmente din cuvântările lui Hitler privitoare la acest respect...

———

Duminică 6 septembrie. Deşi mi s-au dat mai multe versiuni asupra frământărilor cere au avut loc la Palat, nu-mi pot încă da seamă despre vinovăţia fiecăruia, în această furtună care s-a ridicat într-un pahar cu apă. Cert e că ce s-a întâmplat, s-a întâmplat din lipsa de autoritate a unui Rege inexistent şi lipsa unui om cu însuşiri suficiente ca să-şi impună voinţa celor din jurul Regelui şi Reginei. De când a plecat Carol, la Curtea noastră domneşte anarhia. „Demisionarea" lui Toderiţă Rosetti-Solescu a fost în realitate provocată de incapacitatea lui. Pe lângă voinţa lui bâlbâitoare şi lipsa lui de orice prestigiu care să-l impună peste ceilalţi, totodată a mai comis o mare greşeală, de la început, aceea de a nu se ţine în afară de intrigile Palatului. Când a fost numit, a găsit încă calde urmele conflictului din Casa militară a Regelui, şi în loc să se aşeze pe deasupra acestor meschinării şi să funcţioneze ca un fel de arbitru, a luat parte pentru unul şi pentru altul, şi s-a curăţat odată cu cei alături de care se angajase.

Primul conflict acut a avut loc între Mardare şi Vergotti. Vergotti fusese desemnat de Antonescu ca ofiţer de ordonanţă al Regelui. Şmecher şi deştept, intrase pe sub pielea Regelui şi Reginei, care nu mai porunceau, nu mai cereau nimic decât prin Vergotti. Vergotti ajunsese un fel de factotum, un om de încredere care conducea întreaga gospodărie a Palatului, de la automobile la afacerile intime ale familiei Regale. Mardare şi agriotanţii s-au formalizat, cu atât mai mult cu cât Vergotti, simplu locotenent, lua aere de comandament faţă de colonelul Mardare

și de ceilalți ofițeri superiori ai Casei militare. S-a născut astfel un conflict care a fost rezolvat de Antonescu prin concedierea bruscă a lui Vergotti și trimiterea lui pe front. Regina și Regele, au fost cu atât mai afectați de această concediere, fără consultarea lor, cu cât partea adversă a răspândit cele mai odioase și mai neîntemeiate zvonuri asupra relațiilor Reginei Elena cu tânărul locotenent... Regele și Regina n-au iertat purtarea lui Mardare, și după cererea lor toată Casa militară a fost înlocuită, cu Mardare în frunte, prin alți ofițeri. Dar înainte de a părăsi Curtea, Mardare mai intrase în conflict și cu Manolescu, administratorul Domeniilor Coroanei, *la început* protejat de Rege. Rosetti, în loc să stea la o parte și să caute să rotunjească colțurile, s-a dat de partea lui Mardare, și astfel a devenit suspect Regelui și Reginei. După plecarea lui Mardare s-a dovedit însă că Manolescu s-a purtat la Domeniile Coroanei ca un hoț în codru. A încheiat un bilanț fals pe anul trecut, a desființat fabrici și instalații trecând materialul, pe nimic, la administrația bunurilor Prințului Nicolae, a făcut viramente frauduloase și a băgat pe Rege mesa cu vreo 35 de milioane. Scandalul a izbucnit după ce Florian Marinescu a deschis ochii Regelui și lui Antonescu asupra operațiilor lui Manolescu. Furios, Antonescu a vrut să treacă Domeniile Coroanei la Stat, și să mărească în compensație Lista civilă a Regelui. S-a opus însă și Regele și Coti Stoicesu care n-a vrut să întocmească proiectul de lege necesar. Conflictul dintre Manolescu și Marinescu (administratorul bunurilor Regelui) ajungând la un grad de violență incompatibil cu demnitatea Curții, Regele a cerut demisia lui Manolescu, iar Antonescu pe a lui Marinescu, deși acesta nu era vinovat cu nimic. Manolescu pregătise un proiect de lege și un regulament prin care administratorul Domeniilor Coroanei căpăta drepturi exclusive de conducere, fără să mai fie ținut să ceară aprobarea Regelui pentru hotărârile sale și fără să mai fie supus controlului cuiva... Această inițiativă a lui Manolescu a scos din pepeni pe Rege și din blegăria lui și l-a făcut să ceară demisia aventurierului.

Florian Marinescu, rămas în favoarea Regelui, ar fi fost „demisionat“ de Antonescu pentru că apăra prea conștiincios drepturile ex-Regelui Carol, al cărui mandatar fusese de altmintreli numit tot de Antonescu. Curtea de Casație[1] a osândit pe Carol la restituirea către Stat a unei sume de 190 de milioane. Antonescu nu se mulțumește cu această sentință și vrea să ia toată averea fostului Rege rămasă în țară (circa 5-600 milioane). A cerut lui Coti Stoicescu un decret de confirmare, dar Coti

[1] Comisia Prezidențială a Curții de Casație.

respectuos de hotărârea Casației a refuzat și a demisionat... Antonescu a găsit însă și în Marinescu un câine credincios, un aprig apărător al drepturilor lui încredințate și a fost încântat că conflictele de la Palat îi dădeau prilejul să scape de dânsul...

Dacă pe Marinescu l-a mâncat amintirea abdicatului Rege, pe Toto Rosetti l-a curățat incapacitatea pe care a dovedit-o cu fiecare prilej. În afară de amestecul lui în conflictele Palatului, n-a fost boroboață pe care să nu o facă. Măturoiul cel mare l-a măturat și pe el...

La Palat *se caută însă și acum un om* și nu se găsește. Din furtuna care a suflat, Marinescu pretinde că raporturile dintre Rege și Regină pe de o parte și Antonești pe de alta au rămas foarte încordate. La un moment dat Regina Elena a declarat că vrea să plece; Regele Mihai a spus că în acest caz pleacă și el — abia i-a împăcat Ică Antonescu... După Marinescu, Ică joacă dublu joc; în vederea eventualei succesiuni a Mareșalului vrea să se pună bine cu Coroana — dar până acum n-a reușit, cu toate dineurile la care a fost poftit, cu toate vizitele pe care le face împreună cu Regina, răniților... Quelle pagaye!

Ralea mi-a povestit la București că Maniu a scris două scrisori lui Hitler, pe chestiunea Transilvaniei, expunând drepturile românilor și arătând Führerului greșeala făcută prin Arbitrajul de la Viena. Bineînțeles, Maniu n-a primit nici un răspuns de la Hitler.

Lui Ralea, Maniu s-a înfățișat cam obosit, dar tot convins (ca și Ralea de altmintreli) de victoria finală a englezilor. Maniu comunică, cam o dată, de două ori, pe lună, cu Londra (prin cine și cu cine nu spun) și afirmă că a reglat cu Anglia chestiunea Transilvaniei. Despre Basarabia nu poate afirma însă nimic!!! Pe Antonescu nu-l mai vede și nici nu-i mai scrie: îl lasă să-și joace cartea lui cu nemții, și cum știe că nu va reuși, nu vrea să poată zice că i-a pus el, Maniu, bețe în roate... Dl Prezident s-a arătat dezolat față de Ralea, de continua trimitere de trupe române în Rusia... Vechea lui marotă: nu vom mai avea armată ca să ne răfuim cu ungurii și mai ales ca să menținem ordinea la încheierea păcii... Parcă răfuiala cu ungurii și dezordinele sociale la încheierea păcii — dacă vor fi — nu se vor încadra *în dinamica generală a Europei*, față de care ce am putea noi, chiar cu o armată intactă!

Anglofilii (tip Ralea) sunt foarte optimiști:englezii vor debarca *deodată* în 100 de locuri, vor bate pe nemți și vor veni până în România să împiedice pe ruși să ne cotropească — și toate acestea se vor întâmpla la anul și războiul va lua astfel sfârșit... Și oamenii care vorbesc astfel, sunt oameni inteligenți și de înaltă cultură! Ne-a înnebunit Dumnezeu pe toți!

Ralea a văzut şi pe Mihalache. Acesta vorbeşte altfel, nu ca Maniu, şi crede că Antonescu trebuie ajutat să-şi ducă programul la bun sfârşit... Ajutat — dar cum?

Kraft, unul din oamenii cu influenţă de pe lângă Legaţia Germaniei a declarat într-un cerc de prieteni că Führerul va da un scurt termen ungurilor ca să trimită 10 divizii pe frontul rusesc şi dacă Budapesta nu se va executa în termenul prescris, *Ungaria va fi ocupată* de trupe germane...

Plângându-se de faptul că nemţii nu sunt iubiţi în România şi obiectându-i-se că vina acestei lipse de prietenii o poartă Arbitrajul de la Viena — Kraft a declarat că zisul arbitraj a fost determinat de încercările Regelui Carol de a se înţelege cu ruşii prin Gafencu (??), dar că frăţia de arme din prezentul război şi eroismul trupelor române, au schimbat situaţia. Nemţii nu vor uita niciodată, nici serviciile aduse de România cauzei sfinte a războiului, nici zilele amare pe care ungurii le-au făcut Reichului... „Fiţi încrezători în Führer — a conchis neamţul — căci va fi bine de România după război..." După război? Va mai fi bine de cineva?

Ora 12. Buşilă soseşte de la Bucureşti cu ştiri senzaţionale: Budapesta, Viena şi patru oraşe din nordul Ungariei au fost bombardate alaltăieri de avioane ruseşti. La Budapesta sunt 8 morţi şi 45 de răniţi. La Viena nu se ştie încă dacă a fost bombardament sau numai alarmă....

În agonie, ruşii fac ce n-au făcut cât timp au fost în toate puterile lor...

Gerstenberg explica aseară că de la Moscova la Budapesta nu sunt decât 1 000 kilometri în linie dreaptă — şi ungurii, siguri că nu vor fi atacaţi n-au nici apărare aeriană serioasă nici camuflare în capitala lor. După atacul de alaltăieri, au stins şi maghiarii toate luminile şi au adus tunuri antiaeriene şi avioane de vânătoare...

Poate faptului că Bucureştiul e întunecat şi apărat datorim întârzierea unui atac, căci de venit vor veni şi la noi. Au început cu Budapesta, fiindcă riscurile erau mai mici. *Radio Moscova* a anunţat că aviaţia sovietică va distruge toate oraşele *în care se lucrează pentru nemţi* şi a citat oraşele noastre Turnu-Severin, Brăila, Galaţi şi Constanţa. N-a vorbit de Bucureşti, dar e de la sine înţeles că vor căuta să vie şi asupra Bucureştiului...

La Stalingrad, ultimul act a întârziat puţin din cauza unui acroc. După cum ruşii rupseseră, sunt câteva săptămâni, frontul *unguresc* la Râjev, l-au rupt acum pe cel *italienesc* la Voronej. La Râjev, trupe germane şi române au restabilit situaţia. La Voronej s-au luat două divizii germane de la Stalingrad şi s-au trimis la Voronej. Situaţia pe front, nu provoacă însă — spune Buşilă — nici o îngrijorare...

Funk a venit să mai ceară. Să ne mai ceară petrol, mai ales. *Şi un nou curs pentru marcă.* Produsele noastre scumpindu-se (în lei!), marca nu mai are aceeaşi putere de cumpărare... Şi nu vor nemţii să mai dea de la ei! După ce ne omoară lumea pe front, vor să ne mai lase şi în sapă de lemn... Şi noi dăm lui Funk câte două banchete pe zi, ca să-i mulţumim de cinstea care ne-o face...

Ieri seară i s-a înfundat însă. Secătura de Marinescu îi aranjase la Miliardari o masă ca din poveşti lui şi tovarăşilor săi, Clodius, Moritz, Puhl, generalul Von Hanecken etc. O bandă întreagă. Masă cu icre proaspete şi cu şampanie, urmată de dansuri, de cântece de petrecere — toate încununate de un supeu monstru... Or, Funk înapoindu-se din regiunea petroliferă cu un automobil, a dat la Băneasa peste o căruţă. Comoţie, contuziuni. Cum e şi diabetic, a fost transportat la Elias pentru radiografie. Nu s-a găsit nici o leziune, dar medicii nu i-au permis să ia parte la masă şi la petrecere... Au băut însă nemţii lui şi românii până dimineaţa... Pentru onoarea Asociaţiei Finanţei şi Marii Industrii serbarea a fost foarte reuşită. În schimb, povesteşte Buşilă, masa şi recepţia de la Cercul Militar, oferite joi seara de Finţescu, au fost o jale. S-au invitat mai multe persoane decât erau locuri; au rămas oameni pe dinafară, şi cei ce putuseră pune mâna pe un loc prin luptă, căci nu se făcuse plasament decât pentru câteva mutre simandicoase — au înghiţit în sec *căci n-a fost mâncare pentru toată lumea*!!! Apoi masa a început la 10, s-a sfârşit târziu, şi au năvălit invitaţii la recepţie peste cei poftiţi la masă... Ospitalitate orientală...

Despre schimbările ministeriale, Buşilă povesteşte că au cam rămas baltă: generalul Stoenescu şi Al. Ottulescu şi-au retras demisiile...

Nu se ştie dacă Funk va pleca spre Budapesta azi — conform programului — sau mâine. E cam stâlcit de accidentul său, şi mai trebuia să se oprească azi la Predeal, la Mareşalul Antonescu, şi iată că Mareşalul s-a îmbolnăvit de... amigdalită! E mai probabil că programul de azi va fi amânat pe mâine...

În ziua de 30 august, fiind aniversarea nenorocitului Arbitraj de la Viena, s-a ordonat prin emisiune radiofonică şi prin circulară telefonică către autorităţi, doliu naţional. Ordinele au fost date pe calea radiofonică cât şi telefonică, în ajun, *fără nici o explicaţie*, ca să nu se supere prietenii noştri nemţi. S-a vorbit numai de „marea noastră durere naţională", rămânând ca lumea să priceapă. Lumea a priceput însă

că doliul fusese ordonat *fiindcă murise Antonescu*! Şi toată lumea întreba dacă a murit de moarte bună, de boală — sau dacă fusese omorât! Mi se povestise această „ciudată întâmplare“, vorba lui Janos în „Zigeunerbaron“, dar nu-i detesem mare importanţă, neştiind câtă zăpăceală şi perturbaţie provocase această idioată procedare până în rândurile administraţiei. Buşilă îmi povesteşte că însăşi ministrul de Interne, aflându-se pentru trei zile la ţară şi nefiind în curent cu ordinele date, s-a alarmat şi a alergat la primul telefon ca să afle ce se întâmplase! Toţi prefecţii, convinşi că murise Antonescu, au cerut telefonic instrucţii la Minister pentru parastas şi pentru reglementarea doliului! Buşilă, sosind în dimineaţa zilei de 30 la Severin, l-a întâmpinat prefectul, cu trista ştire! Au trebuit câteva ceasuri ca să se dumirească lumea! Sub regimul acesta toate fleacurile se întorc în tragedie. După crezurile noastre, se crede că vestirea morţii unui om care n-a murit e spre binele lui: îi moare moartea! Să dea Dumnezeu să fie aşa şi cu Antonescu, căci rău e cu el, dar şi mai rău ar fi fără dânsul!

———

Marţi 8 septembrie. Trupele germane, ajutate de cavaleria română, au ocupat duminică oraşul şi portul Novorosiisk. Sovieticii dezvoltaseră mult acest port, l-au legat cu o linie ferată de Stalingrad şi printr-o conductă de petrol cu Maikop. O sumă de uzine au ieşit din pământ în jurul Novorosiiskului, fabrică de tunuri, de care, de motoare, de textile şi mai ales de ciment. Prin Novorosiisk, portul cel mai modern utilat al Mării Negre se exporta mai ales petrol şi ciment. În fabricile de la Novorosiisk se producea 30% din tot cimentul rusesc. În afară de Batum, port cu instalaţii învechite, nu mai rămân ruşilor pe Marea Neagră decât porturi mici şi proaste. Pe toate celalte fronturi, lupte înverşunate. Stalingradul tot rezistă...

———

Duminică 6 septembrie împlinindu-se doi ani de la întronarea... Regelui Mihai şi de la preluarea puterii de către Antonescu, Mareşalul a dat dimineaţa o Proclamaţie către poporul român — şi seara a vorbit la Radio, două ceasuri, dl Ică. Proclamaţia Mareşalului redactată şi ea de Ică (se ghiceşte după stil) putea să fie mai scurtă şi lipsită de cele câteva fraze goale şi sonore pe care, la corectură, Conducătorul Statului a uitat să le şteargă — dar merge. În schimb, pelteaua stercorată seara la Radio de Ică, e o nenorocire din toate punctele de vedere. Preambulul şi concluzia sunt pline de obişnuitele platitudini literare în gustul acestei frumoase metafore: „Dacă Monarhia este fruntea de

lumină a unui neam, *pământul ţării este sufletul lui însuşi*“(!!!) — sau acestei copleşitoare formule: „... propria sa strădanie din tot acest popas sfâşietor şi sfânt al încercărilor...“ (e vorba de Mareşalul Antonescu). Iar 4 pagini ale *Universului* sunt pline de cifre şi de date mincinoase care amintesc faimosul „Da sau Nu?“ al lui Tătărescu. Ce păcat că dl Ică-Pică n-a ţinut seamă de zicătura română „lauda de sine nu prea miroase bine“. A făcut Guvernul Antonescu şi lucruri bune, nu încape îndoială şi poate că ar fi făcut mai multe dacă vremurile n-ar fi fost atât de cumplite — dar când un regim e atât de pătat cu sânge, e mai prudent să lase trecutul în pace şi în uitare.

Dacă totuşi voia dl Ică să se laude, mai bine îşi publica logosul într-o broşură pe care fiecine putea să o arunce la coş sau să o citească — şi să lase lumea să asculte la Radio cântece şi ştiri aşteptate cu nerăbdare. Nu-şi dă dl Ică seama de toate crucile şi de toţi Dumnezeii cu care au primit aseară sute de mii de oameni pisălogeala lui?

———

Nemţii iar anunţă că au scufundat 108 000 tone în Atlantic. Mă întreb până la ce punct toate aceste cifre pot fi crezute. Anglo-saxonii au pierdut până acum după cifrele date de ştirile germane peste 21 milioane de tone — şi transporturile lor continuă, strună...

———

Ungurii sunt în serie neagră — sau mai exact Horthy. După ce a pierdut pe fiul său pro-Regentul Istvan, într-un accident de avion pe frontul rusesc, a răpus pe ginere-său contele Károlyi. Dl conte a căzut cu avionul în Dunăre şi s-a înecat. Singura fată a lui Horthy, soţia zisului Károlyi a murit de tuberculoză, acum câţiva ani. Tata Horthy n-are noroc. A rămas cu fiul din Argentina, căsătorit cu o ovreică. Să nu-l aducă, că-l doboară nemţii şi pe ăsta!

———

Se confirmă că moartea madamei Lupescu nu s-a întâmplat decât în imaginaţia reporterilor transatlantici... O invenţie a celor câţiva „carlişti“ de dincolo de ocean, ca să refacă o virginitate nenorocitului de Carol...

———

Dl Walter Funk nu şi-a amânat plecarea. A plecat duminică (se vede că nu fusese prea maltratat în accidentul suferit în ajun). A plecat din Bucureşti cu aceleaşi onoruri regale cu care fusese primit. Tot Guvernul, cu dl Ică în frunte, l-a însoţit la gara Băneasa. Dl Walter a dejunat

în tren, iar la 3 a coborât la Predeal unde același domn Ică l-a primit (alergase în goana automobilului de la Băneasa la Predeal!!). Vizita la Mareșal a durat 2 ore. Să sperăm că Antonescu nu i-a scuipat neamțului microbii amigdalitei sale în nas... De la Predeal, dl Walter s-a dus la Brașov și seara a continuat spre Budapesta după ce s-a pupat cu sașii lui și le-a promis, probabil, autonomia...

Regele, care se află la vânătoare prin Banat, n-a avut plăcerea să întâlnească pe dl Funk; în schimb a avut cinstea să semneze decretele prin care generalul Von Hannecken, subsecretar de Stat la Ministerul Economiei și Puhl, vice-guvernator al Reichsbankului au fost decorați cu Mare Cruce a ordinului Coroana României. Se vede că Clodius și Moritz erau deja decorați căci nu li s-a dat nimic. S-au distribuit decorații mai mici domnilor din suita Marelui Ministru al Marelui Reich — cum ar zice dl Ică.

În afară de discursurile schimbate, nu se știe nimic despre rezultatele vizitei lui Funk. Dar mai încape o îndoială că am capitulat și de data asta? Poate totuși să fi obținut un răgaz, sub pretext de „studiere" a propunerilor...

O nouă versiune asupra stării lui Antonescu, de data asta din izvor medical: n-ar suferi de P.G.P. ci de *o angină de piept*, cu tulburări destul de grave vasomotoare... Și la baza acestei boli e tot sifilisul... Și poate că face și angină de piept și paralizie generală... Angina de piept e mai periculoasă ca paralizia generală, căci moartea poate să vie brusc, într-un acces de „angor pectoris". Dar cel puțin, în cazul anginei, nu riscăm să fim guvernați ani de zile de un nebun...

Oricum o învârtești, stăm rău — căci ce e sigur e că Antonescu a foarte grav atins... S-au văzut și cazuri în care bolnavul a rezistat douăzeci și mai bine de ani — cum a fost cazul cu Stere...

Miercuri 9 septembrie. De pe front nimic interesant: forțele germane ca și ale noastre par a sta pe loc la Stalingrad și pe versantul de Nord al Caucazului. La Novorosiisk, pe versantul meridional, s-au făcut peste 7 000 prizonieri, s-au luat 100 de tunuri, armament și câteva vase în port... Dar dincolo de Novorosiisk nu s-a trecut. Lupte grele, mai grele ca niciodată... Comunicatele și telegramele de ieri ne bat în schimb capul cu cifre:

De la 26 aprilie până la 4 septembrie în 132 de zile, sovietele au pierdut 8 925 de avioane; de la 1 mai la 31 august au fost distruse 56 divizii rusești și 39 brigade de mitraliori (comunicatele dau și numerele acestor divizii și brigade); între 5 și 7 septembrie au fost doborâte peste 500 care sovietice, numai pe sectoarele de Nord și din Centru ale frontului.

O treime din flota de război britanică a fost scufundată de la începutul războiului și până la 1 septembrie.

În Statele Unite, după 9 luni de război prețul alimentelor a crescut cu 85%.

Englezii au bombardat orașul Rouen, în Franța: 140 de morți și 400 de răniți... Ce sunt de vină francezii?

Universul de azi publică fotografia Mareșalului Antonescu, cu Funk și cu deplorabilul Ică, luată duminică la Predeal. Probabil ca să dovedească valahilor că Antonescu trăiește și că este sănătos...

Radio Budapesta a reprodus aseară laudele ditirambice pe care Funk le-a tras ungurilor. Eroismul trupelor maghiare pe front, colaborare rodnică economică, drepturi la o situație preponderentă în Europa de mâine — nimic n-a lipsit... Să nu fi obținut șoacățul nimic la noi, din ce a cerut?

Vineri 11 septembrie. Se vorbește multe despre un „complot" pus la cale luna trecută de legionari, împotriva lui Antonescu. Mai mulți legionari (mai sunt, sau sub masca lor se ascund comuniștii?) s-au îmbrăcat în uniforme militare și s-au dus să schimbe garda la Predeal, la vila Mareșalului, cu un ceas înainte de ora reglementară. Ofițerul gărzii ieșinde a bănuit ceva, fie că ținuta celor noi veniți a trădat intențiile lor, fie că ora insolită a sosirii schimbului a dat de gândit. O anchetă telefonică rapidă a permis să se descopere adevărul și toată banda a fost arestată. Amicii legionari au pretins că voiau numai *să sechestreze pe Mareșal în profitul lor*, dar nu să-i facă rău! Se mai zice că unii din complotiști fuseseră deja condamnați la moarte în lipsă și că au fost împușcați. De aici știrea că cel care condusese mașina lui Iorga în ziua fatală, fusese arestat și executat... S-a mai vorbit și de alții, între care și tânărul ofticos care a scuipat la mine în vilă, în septembrie 1940. Cred însă că pe acela, l-a răpus tuberculoza de mult...

Urmarea complotului ar fi fost o razie întinsă în Bucureşti, eliminarea multor funcţionari cunoscuţi pentru sentimentele lor gardiste, condamnări şi trimiteri în lagăr. În fine o redeşteptare în toată regula a prigoanei...

Pe frontul rusesc merge, dar merge încet, prea încet pentru nerăbdarea noastră. Dar se vede că şi resursele în aparenţă nesfârşite ale ruşilor se istovesc, căci *Radio Moscova* a difuzat azi-dimineaţă un articol din *Pravda*, un fel de strigăt de alarmă, prin care se conjurau trupele sovietice să moară pe loc dar să nu mai dea înapoi. În acelaşi articol se deplora cu amărăciune lipsa unui „al 2-lea front" în Europa...

Acest al 2-lea front în Europa, îl cer iarăşi cu insistenţă Maiski ambasadorul de la Londra şi comuniştii englezi care au început să ridice nasul sub oblăduirea lui Churchill şi a lui Cripps, cu toate că Partidul Laburist a declarat oficial că nu poate lua nici un contact cu mişcarea comunistă. Un alt semn — şi important — al slăbirii forţelor sovietice ni-l dă convenţia pe care URSS a semnat-o cu Canada pentru cumpărarea de grâu american în valoare de 10 milioane de dolari. Dacă anglo-americanii mai trebuie să transporte în Rusia o cantitate atât de însemnată de grâu, pe lângă armament şi muniţii, atunci stau bine.

Atacurile înverşunate ruseşti în regiunile Kaluga şi Râjev menite să uşureze frontul Stalingradului au avut drept rezultat pierderi imense de oameni şi material de partea Sovietelor. De la 11 august la 8 septembrie nemţii au distrus peste 1 000 de care blindate la Kaluga şi peste 2 000 la Râjev...

În Caucaz se înaintează metodic, dar iavaş-iavaş (probabil pentru a se evita pierderi prea mari), la Nord pe râul Terek spre Groznâi şi la Sud spre Suhumi de-a lungul coastei. O ştire particulară (scrisoarea unui ofiţer de pe front) ne informează că Cartierul general românesc de la Rostov se mută spre Astrahan... Dă Doamne!

Parlamentul englez s-a întrunit din nou, după 4 săptămâni de vacanţă. Churchill a vorbit despre turneul său în Rusia şi în Orientul Apropiat, menţinându-se în generalităţi, mărturisind înfrângerile suferite şi afirmând nădejde de mai bine pentru viitor. Destăinuiri interesante au lipsit în aşa măsură, încât deputaţii au părăsit incinta pe când vorbea Churchill ca să meargă să dejuneze, ora lunch-ului sosind.

Şi în Statele Unite e oarecare tensiune între Roosevelt şi Parlament. Roosevelt a declarat să trebuie să facă războiul ca să scape democraţia şi acum dă la o parte democraţia ca să salveze războiul! Opinia publică americană începe să se resimtă de efectele inflaţiei, toate s-au scumpit şi încep să lipsească lucrurile cele mai necesare traiului... Şi războiul, prevăd toţi, că va ţine ani şi ani! Dl Willkie, trimis de Roosevelt la Ankara să menţină pe turci în neutralitate a declarat că Statele Unite şi Anglia vor putea face faţă situaţiei dacă scufundările maritime provocate de nemţi se vor reduce cu 50% şi dacă construcţiile navale în America şi în Anglia vor spori cu 100%!

Budapesta a fost bombardată ieri noapte pentru a treia oară... De avioane ruseşti, zice-se. Tigrii nu mai pot dormi liniştiţi...

Englezii au atacat din nou Madagascarul, unde au debarcat de data asta pe coasta de Vest a insulei.

Despre debarcarea americanilor în Congo, nu se mai vorbeşte. Să fi fost o ştire falsă?

A murit bătrânul C. Meissner, unul din oamenii cei mai cumsecade. Fost ministru, fondator al Junimii din Iaşi, moare la vârsta de 90 de ani lăsând o amintire curată. De la oameni ca Meissner la Antoneşti se măsoară scăderea morală a generaţiilor noastre succesive...

Luni 14 septembrie. A început danţul şi la noi... Aseară pe la 10 şi ceva o primă alarmă; au sunat clopotele Mânăstirii, dar n-am auzit sirena. Eram deja culcat şi am crezut că sună pentru sărbătoarea de azi — Înălţarea Crucii — şi am adormit liniştit. Aflu azi dimineaţă că a mai fost o alarmă pe la orele 2 dimineaţă, iar cei din vilele de sus afirmă că au văzut mai iluminaţie înspre Ploieşti, fascii de lumină pe cer şi paraşute luminoase... La Radio, la emisiunea de la ora 8, după obiceiul luat, nimic. Dar alarmă trebuie să fi fost şi la Bucureşti, căci aseară postul de Radio din Capitală n-a funcţionat, şi nu s-a putut nici telefona. N-avem încă nici o ştire precisă; ne căznim să obţinem Bucureştiul la telefon — dar până în momentul când scriu aceste linii n-am izbutit...

Langenhahn, care a venit ieri să mă vadă şi care a fost la Budapesta pe timpul celui de-al 3-lea atac (cel mai violent), îmi povesteşte că rezultatele n-au fost aşa de teribile, deşi oraşul era încă pe jumătate luminat şi aproapre fără apărare antiaeriană. Atacul s-a desfăşurat în cinci valuri. A fost dărâmată o biserică în Buda, o fabrică în insula Csepel, lângă marile uzine de armament Manfred Weiss (acestea n-au fost atinse)

şi a mai fost lovit în gara Köllenföld (Sud Budapesta) un vagon de dormit din acceleratul Budapest – Venezia, pricinuind morţi şi răniţi. În total puţine victime. Avioanele erau ruseşti, adică conduse de ruşi, după cum s-a putut constata prin examinarea unui avion forţat să aterizeze (pană de motor). Se crede că aceste avioane erau încărcate cu bombe puţine şi de calibru mic, cantitatea de benzină ce trebuie luată pe bord pentru drumuri atât de lungi, împiedicând echiparea cu bombe de calibru mare.

După câte spune Langenhahn, alarmele care au ţinut până la 3 dimineaţa au terorizat pe unguri, care nu se aşteptau să mai fie atacaţi. În primul raid, ruşii au lăsat bombe şi la Viena, pe teritoriul fostei insule Loban (Dunăre), fără să pricinuiască însă stricăciuni serioase. N-a fost nici o victimă omenească. În aceeaşi noapte, ruşii au lăsat bombe şi asupra oraşelor Praga şi Agram (Zagreb) — fără nici un efect. Au învăţat bestiile să zboare noaptea; au să înveţe să şi nimerească!

....

Am obţinut Bucureştiul la telefon: prietenul cu care vorbesc îmi comunică că au fost două alarme foarte dezagreabile fiindcă au ţinut mult; s-a tras cu tunurile tot timpul — dar despre stricăciuni nu se vorbeşte. În tot cazul nu se vede nimic, şi nimeni nu ştie... Vom afla mai târziu exact ce a fost.

....

Langenhahn care a însoţit pe Funk şi pe Clodius la Budapesta şi a putut astfel vorbi cu multă lume, îmi mai povesteşte şi despre politica ungurească, fleacuri. Stefan Horthy ar fi pierit în condiţiile următoare: se afla în dosul frontului într-o inspecţie a formaţiunilor sanitare, s-a îmbătat într-o seară şi a vrut să zboare la nevastă-sa care se găsea la un spital unguresc de răniţi la câteva sute de kilometri; cu toată opunerea celor din jurul său, s-a urcat beat într-un avion şi a capotat. A fost vorba să fie înlocuit ca „Locţiitor al Regentului" prin ginerele lui Horthy, Károlyi — dar şi acesta s-a prăbuşit cu avionul în Dunăre şi s-a înecat (lua lecţii, voia să devie pilot, deşi în vârstă de 38 de ani). E probabil că nu se va mai numi nimeni, căci alegerea lui Stefan Horthy a fost pusă la cale de d-na Horthy, o ambiţioasă cu mare influenţă asupra bărbatu-său, şi *care voia să creeze un fel de dinastie* în familia ei. Tot dânsa aranjase şi candidatura lui Károlyi. Acum nu mai are pe nimeni, căci pe fii-său mai mare nu-l va primi nimeni în Ungaria, căci e un stricat şi în plus însurat cu o ovreică, Goldberger(sic). A fost până mai deunăzi ministru al Ungariei în Argentina, acum e transferat la Stockholm, dar n-a ajuns încă la post. Bătrânul Horthy e foarte bine, şi n-are nevoie de ajutor. De altmintreli guvernează „grofii" şi Horthy dă numai îndrumări; îşi petrece timpul la Gödöllö, jucând bridge... Există un curent în Ungaria pentru alegerea Ducelui de Aosta ca Rege; Ducele fiind deja rege al Croaţiei (!!!) s-ar ajunge pe această cale la o misiune personală între cele două ţări... E însă puţin probabil să se ajungă la ceva în această direcţie *deoarece Berlinul s-ar opune....*

———

La Stalingrad s-a ajuns cu luptele în oraş. Fiecare casă aproape a fost transformată într-un fort. tancuri sunt jumătate îngropate prin curţi şi trag... Nemţii cuceresc stradă după stradă. Tot oraşul e încercuit. Podurile de pe Volga au fost distruse, şi orice circulaţie pe fluviu oprită. Azi-mâine, Stalingradul trebuie în fine să cadă în mâna armatelor germane...

Ziarul *Times* (de la Londra) publică o telegramă a corespondentului său de la Moscova în care pierderea Stalingradului e zugrăvită ca un dezastru pentru Soviete, în cazul în care un al doilea front nu s-ar crea în Europa. La Berlin această telegramă e viu comentată şi se subliniază faptul că cenzura rusească n-a oprit-o, ceea ce ar dovedi că Guvernul sovietic împărtăşeşte temerile corespondentului ziarului *Times* şi că a fost bucuros de prilejul ivit pentru a impresiona opinia publică britanică...

Buşilă spunea ieri că generalii germani cu care a vorbit săptămâna trecută se arătau foarte optimişti asupra mersului campaniei în Rusia... Peste câteva zile ne vom lămuri şi noi mai bine.

———

Dl Ică se pregăteşte să plece la Berlin sau la Marele Cartier, „să pertracteze" cu Hitler. După cum aflu din izvor sigur ar pleca în ziua de 20. Călătoria sa ar fi o urmare la negocierile ce au avut loc la Bucureşti cu Funck şi care n-au dus la nici un rezultat (poate că de aia plecând de la noi, s-a pupat patru zile cu ungurii? Şantaj?). Cererii de ridicare a cursului mărcii, Antoneştii au opus un refuz categoric. Nemţii rezolvă însă problema aceasta pe altă cale, ridicând preţul livrărilor germane cu 100%. Împotriva acestui procedeu, Guvernul nostru protestează. Funk a mai cerut sporirea cotei de petrol, punct asupra căruia se negociază încă — şi livrări de grâu din Transnistria. Nemţii cer să încheie o convenţie de livrare directă cu Transnistria, sub cuvânt că acest ţi-nut n-a fost anexat României (la refuzul nostru) şi constituie oarecum o regiune autonomă. Antoneştii s-au opus, cu drept cuvânt şi acestui punct de vedere...

Toate aceste chestiuni, şi încă altele, urmează să le trateze Ică la Berlin, şi eventual cu Hitler...

Şi Mareşalul Antonescu s-a hotărât să plece... pe front! Buşilă spunea ieri că i s-a pregătit *un tanc cu calorifer*! Că pleacă pe front, mă

bucură, căci plecarea nu dovedeşte că s-a îndreptat... Poate că tot ce s-a spus despre bolile lui să fie exagerat — poate că se găseşte între două crize. De altmintreli, chiar azi prezidează un Consiliu de Miniştri la Bucureşti, ceea ce n-a mai făcut de mult.

Funk a declarat, la una din mesele ce i s-a oferit că iarna aceasta va fi cea mai grea pentru Puterile Axei. De la anul înainte Ucraina şi teritoriile ruseşti vor îndestula Europa. Posibilităţile Ucrainei au întrecut toate prevederile; organizaţia producţiei ei a fost desăvârşită, şi nemţii au găsit cea mai mare bunăvoinţă la populaţia locală. Disciplinată în ascultare de bolşevici, această populaţie execută cu preciziune şi voie bună toate instrucţiunile ce i se dau...

Generalul Petre Dumitrescu a fost decorat cu Crucea de Cavaler al ordinului Crucii de Fier. E al 5-lea general român care primeşte această înaltă distincţie. Unii văd în această decorare o desemnare pentru viitoarea succesiune a lui Antonescu... Li se poate răspunde că au mai fost decoraţi şi alţii!

Doamna-Mamă Niculescu (mama inefabilei Maria Mareşal Antonescu) ce pare a fi o femeie de bun simţ, a înjurat de a spurcat-o pe Veturia, în faţă, în prezenţa fiicei sale! „E o păcătoasă, e o escroacă, are să vă aducă nenorocirea în casă! Daţi-o afară cât mai este vreme! Din cauza matrapazlâcurilor ei vă înjură lumea întreagă". D-na Rica, proastă ca o curcă, n-a ştiut ce să răspundă mamiţicăi. Dar Veturia, demnă a ieşit din odaie. Se vede că afară s-a răzgândit însă, căci s-a înapoiat şi apropiindu-se de doamna Niculescu a început să o mângâie, şi să o întrebe cu aerul său duios: „ De ce mă urăşti?"

Istorioara a fost povestită la un ceai, de d-na Niculescu însăşi...

Remanierea ministerială pare că a căzut baltă. Demisiile date au fost retrase, şi nu se mai vorbeşte de înlocuirea nimănui. Poate Consiliul de Miniştri de azi să ne mai rezerve o surpriză...

La Berlin, ziarele fac mare tămbălău în jurul numirii ovreiului Baruh ca dictator al producţiei industriale în Statele Unite... Antisemitismul german găseşte în această numire o temă lesne de exploatat. Un ziar din Berlin reaminteşte că Baruh a declarat acum câţiva ani într-un interviu: „Eu nu sunt decât un speculant!"

Şi dă-i înainte cu războiul jidanilor şi comuniştilor, împotriva civilizaţiei creştine şi ariene!

A apărut un nou decret, atât de lung încât nu l-am citit, asupra raporturilor dintre stăpâni şi servitori. Or fi lucruri bune în el, dar de ce se amestecă Statul în chestiunea salariilor, sporindu-le, când servitorii nu se plâng, căci au pe lângă leafă tot traiul asigurat. Un funcţionar la Stat trebuie să-şi plătească casă, încălzit, lumină, masă pentru el şi familie cu un minim de 5 000 lei pe lună. Servitorul are totul asigurat şi trebuie să îi mai dea şi 2 500 lei pe lună cel puţin — după noul decret. Mai nedreaptă dreptate nu se poate închipui...

Încetul cu încetul se află câte ceva din cele întâmplate în Spania. N-a fost nici o lovitură împotriva lui Franco. Dimpotrivă, Franco a dat o lovitură împotriva lui Serrano Suner. Foarte ambiţios, acesta încetase să mai fie omul lui Franco, făcea politică pe cont propriu şi monarhist convins voia să aducă pe Tronul Spaniei pe Infantul Don Juan, fiul mai mic al Regelui Alfons al XIII-lea, şi singurul normal din copiii fostului monarh. Don Juan are un partid puternic în Spania, e candidatul oficial al monarhiştilor şi nu e respins nici de Franco, dar acesta nu vrea restaurarea monarhică *acum*, ci mai târziu. Serrano Suner e însă grăbit şi vrea să joace *rol providenţial* (şi bine recompensat) pe lângă viitoarea Monarhie. Pe de altă parte „Falanga" — Partidul Naţionalist Spaniol — *e împotriva monarhiei.* De curând monarhiştii au înfăptuit un groaznic atentat în catedrala din Bilbao, în care mai mulţi adversari ai Monarhiei au găsit moartea. Franco a profitat de acet prilej ca să trântească pe fostul său confident, trecut în lagăr inamic — şi s-a pus şi în fruntea Falangei, în locul lui Serrano Suner...

Totuşi, pare că în Spania au reînceput agitaţiile. Pe lângă roşii şi albi, mai sunt în afară de falangişti şi de comunişti, monarhişti de tot soiul... Sunt într-adevăr vreo 7 candidaţi la Tron, printre care şi un frate al arhiducelui nostru Anton (Leopold) care se pretinde moştenitorul pretenţiilor, prin mama sa arhiducesa Blanca, fiica lui Don Carlos!

Marţi 15 septembrie. Prin Şoneriu, venit pentru câteva ceasuri de la Bucureşti, aflu preciziuni oficiale despre bombardamentul de duminică noapte spre luni,cel puţin după cele întâmplate în Capitală, căci despre cele întâmplate în provincie nu ştia nici el decât atât, că au mai

fost bombardate şi oraşele Galaţi, Buzău, Târgovişte şi Ploieşti. Şoneriu a trecut prin Ploieşti cu automobilul şi n-a văzut nici o urmă de stricăciune sau de incendiu. Despre celelalte oraşe, Dumnezeu singur şi discreta noastră stăpânire ştiu ce s-a petrecut.

La Bucureşti, nu e exact că au căzut bombe spre Malaxa. Au fost două raiduri succesive, primul a venit de la Sud şi a lăsat bombe în unghiul limitat de Şoseaua Olteniţa şi drumul ce duce la Mărcuţa Nouă. E acolo un cartier de ţigani, numai maghernițe; era duminică şi oamenii petreceau la o nuntă. Fie că au lăsat necamuflate lumini trădătoare, fie că ruşii au ochit fabricile Malaxa la nord de Dâmboviţa şi au nimerit la sud (erau la o mare înălţime) — fapt este că bombele au nimerit în plin, ar fi ucis vreo 90 de persoane şi rănit câteva sute. În Şoseaua Olteniţei, o bombă a scobit o mare pâlnie... Încolo, la Bucureşti, nimic. Al doilea raid a venit de la nord dar n-au căzut bombe. Se vede că erau avioanele care se goliseră la Ploieşti, şi au trecut peste Bucureşti spre Bulgaria. Căci au trecut avioane avioane şi peste Bulgaria, fără să facă însă rău zice-se. Ar putea fi tocmai aceste avioane golite la Ploieşti.

La Bucureşti, la Căile Ferate, se spunea că Budapesta a fost din nou atacată, şi că de astă dată ar fi fost atinsă una din cele două gări principale...

Artileria noastră antiaeriană a tras de foc, dar n-a nimerit nici un avion inamic, căci zburau toate foarte sus. E tocmai scopul artileriei antiaeriene să menţie avioanele atacante foarte sus şi să le împiedice astfel să-şi plaseze loviturile cu preciziune. Din acest punct de vedere, apărarea noastră antiaeriană şi-a făcut datoria. Avioane de vânătoare nu s-au ridicat. Şoneriu pretinde că sunt toate pe front şi că abia după bombardarea de duminică noapte s-au dat ordinele necesare ca escadrilele pentru apărarea Bucureştilor şi Ploieştilor să-şi reia locul. Nu îmi vine să cred că rafinăriile de la Ploieşti să fi fost lăsate de nemţi fără pază...

Şoneriu mi-a povestit una de necrezut, dar adevărată. Acum câtva timp Buşilă a făcut un raport Mareşalului Antonescu cu privire la sistematizarea Pieţei Palatului şi la terminarea construcţiei Ministerului de Interne, propunând o comisie care să aleagă între diferitele planuri propuse. Pe acest raport, Antonescu a pus o rezoluţie să nu o mănânce porcii. Cam în termenii următori (Şoneriu o citise la Dragoş, şi mi-a reprodus-o din memorie): „Domnul acesta[1] mi-a împuiat capul ani de zile cu prostiile foştilor miniştri ai Lucrărilor Publice care nu ştiu decât să numească comisii şi să înmormânteze lucrările în sânul lor. Dumnealui face mai rău ca predecesorii săi. Nu face decât să numească comisii de când e ministru şi să creeze direcţiuni. A creat o Direcţiune Generală şi pentru portarul Ministerului? Şi când nu creează direcţiuni reclamă şi se plânge ca copiii care ridică două degete să pârască pe un coleg la profesor. Dl ministru Finţescu va face o serioasă anchetă la Ministerul Comunicaţiilor ca să pună ordine acolo. Această rezoluţie a mea va fi trimisă în copie la toate Ministerele să ştie miniştrii ce îi aşteaptă când nu-şi văd de treabă.“

[1] Buşilă.

Tâmpit, Buşilă s-a dus a doua zi la Mareşal să se explice cu dânsul şi să-şi dea demisia... Cum l-a văzut Mareşalul a început să urle: „Nu te primesc, nu discut cu d-ta, nu aici e locul d-tale, ci pe şantier! Du-te pe şantier!“ şi i-a închis uşa... Buşilă s-a dus atunci la Ică şi i-a înmânat lui demisia, povestindu-i cele întâmplate. Ică însă l-a rugat să-şi retragă demisia şi să nu vorbească de ea căci de ar afla Mareşalul, *l-ar trimite la lagăr*!

Pe ce mâini a ajuns ţara! Omul acesta care taie şi spânzură nu e numai un mojic: e un nebun de-a binelea. Încep iar să cred în versiunea paraliziei generale... Se vede că după acest incident — care a motivat zvonurile de înlocuire a lui Buşilă prin generalul Orezeanu — ministrul nostru de Comunicaţii s-a împăcat cu şeful său, căci alaltăieri mi-a spus că văzuse pe Antonescu şi că-l găsise foarte bine...

Dar ce raporturi între miniştri şi Conducătorul Statului! Pricep acum melancolia prietenului Buşilă la Breasta (în ziua de 29 august). În discreţia lui de om bine crescut, Buşilă nu mi-a spus nimic despre cele păţite — şi nici nu avea cu ce să se laude: am aflat lucrurile prin Şoneriu şi printr-un coleg al lui nenea Costică...

Neagu ar fi refuzat Ministerul de Finanţe (şi din cauza acestui refuz ar fi fost menţinut generalul Stoenescu), în urma unei discuţii cu Ică. Neagu ar fi cerut să nu mai cheltuiască nimic cu construcţiile şi cu instituţiile străine de apărarea naţională, rezervându-se *toate* fondurile pentru armată şi pentru necesităţile războiul. Când iei pielea de pe oameni, a declarat cu drept cuvânt Neagu, n-ai voi să cheltuieşti banii Statului pe clădiri costisitoare, pe palate administrative şi altele. Ică s-a supărat şi a afirmat „că Mareşalul Antonescu era mare ctitor al neamului (!!!) şi că trebuia să lase după dânsul clădiri nepieritoare“! A înebunit şi ăsta!

Neagu ar fi declarat însă că persistă în convingerile sale, şi a declinat portofoliul Finanţelor, ce i se oferise...

Cancicov a plecat în străinătate. I s-au făcut însă toate greutăţile posibile pentru eliberarea autorizării de a ieşi din ţară şi nu i s-a dat decât după ce a luat anumite angajamente de discreţie şi s-a obligat să nu fa-

că politică peste graniță. Aceste angajamente și obligații, a trebuit să le ia în scris... Acum șase luni Cancicov era omul de încredere, gata să fie numit dictator economic al regimului!...

Englezii, care se instalaseră în vârful de Nord al Madagascarului, au pornit la cucerirea întregii insule. Trupele franceze credincioase Guvernului din Vichy se opun cum pot și luptă cu îndârjire — dar tancurile britanice răzbesc prin rândurile lor...

Miercuri 16 septembrie. Și ieri-dimineață a fost aci la Sinaia o alarmă care a durat de la orele 10:45 la 11:45. Alarmă fără nici un avion inamic la orizont. Probabil o eroare. La București n-a mai fost nici o alarmă, de duminică seara.

Radio Moscova afirmând că în urma bombardamentelor din acea zi au izbucnit nu mai puțin de 33 de incendii, în București, unde ar fi fost distruse cazărmi, arsenale și Ministerul de Război, că Ploieștii ar fi în flăcări — stăpânirea s-a hotărât să dea în fine azi-dimineață un comunicat dezmințind toate aceste născociri.

Aflăm astfel din sursă oficială că „în noaptea de 13 spre 14 septembrie avioane dușmane au aruncat asupra teritoriului nostru rachete și bombe, fără a izbuti să atingă vreun obiectiv militar sau industrial, făcând însă 14 victime printre populația rurală."

E vorba de cei uciși pe Șoseaua Oltenița, al căror număr de 90 dat de zvonul public a fost redus la 14.

Rostul acestor bombardări nu apare încă lămurit căci s-au aruncat bombe și la Severin și la Târgu-Jiu, în afară de orașele pe care le-am notat deja alatăieri, și pretutindeni bombele au fost aruncate la aceeași oră, în afară de orașe, la periferia lor, și au fost însoțite de manifeste pe *nemțește*, semnate de Ana Pauker (!!!), prin care se dezmințeau știrile germane și se afirma că pierderile nemților trec de multe milioane... Dacă în loc să împrăștie avioanele pe tot teritoriul, ar fi concentrat atacul într-un singur loc, efectul ar fi fost altul. Pare că au vrut să terorizeze toată țara, dar au făcut-o prost.

La Craiova a fost alarmă, dar n-a căzut nici o bombă. S-au camuflat însă de luni seară, și acolo, toate luminile!

O încercare de debarcare destul de serioasă a fost încercată de englezi la Tobruk dar a dat greș. Invazia a fost încercată cu forțe mari și

s-a terminat cu pierderi mari pentru britanici. Șase vase de război au fost distruse... Încercările de la Dieppe și de la Tobruk dovedesc că o debarcare nu se poate face pe teritoriile ocupate de nemți.

La Stalingrad luptele se dau acum *în centrul* orașului, unde casă după casă trebuie cucerită... Înverșunarea cu care se apără rușii în Stalingrad n-a mai fost văzută în Istorie. E de neînchipuit *cum* a izbutit Stalin să galvanizeze astfel un popor întreg... În Stalingrad, fiecare casă a devenit un fort ce trebuie cucerit cu tunul. Tragedia, totuși — înțeleg a Stalingradului — nu poate să mai dureze mult...

Pe mare nemții au înregistrat din nou mari succese. Săptămâna trecută au scufundat 35 de vase deplasând 230 000 de tone, iar săptămâna aceasta au mai scufundat 19 vase dintr-un convoi îndreptat din Anglia spre America, cu o deplasare de 120 000 tone. Lupta cu acest convoi e încă în continuare.

Nemții pretind că au scufundat până acum peste 20 de milioane de tone comerciale în apele diferitelor mări; ziarul american *Times* mărturisește 12 milioane de tone și recunoaște că acest tonaj nu poate fi înlocuit.

Ieri s-a deschis, cu mare solemnitate ca în vremurile bune, anul judecătoresc la Palatul de Justiție din București. Pe temeiul împlinirii a 80 ani de existență a Curții de Casație primul președinte Lupu a făcut un precis și concis istoric al înaltei instituții, urându-i să fie și de acum înainte păzitoarea legilor și dreptății. Cuvântare excelentă, nu numai fără nici o platitudine la adresa regimului, dar — pentru cine știe să citească între linii — cu câteva sfaturi bune, în perorație. Numele Conducătorului nici n-a fost pomenit și nici o adulație la adresa d-lui Ică sau a nemților. Lupu a pomenit în schimb numele excelentului ministru Constantin Stoicescu.

Coman Negoescu, procurorul general, a răspuns susținând dreptul Curții de Casație să pipăie constituționalitatea legilor chiar în timpul suspendării Constituției — pentru legile și măsurile promulgate înainte de suspendarea Constituției. Au mai vorbit decanii Uniunii Advocaților din România și Baroului Ilfov. Lume multă, atmosferă bună...

Sâmbătă 19 septembrie. Cecropid a venit ieri să-mi facă o vizită cu dl Schmidt, predecesorul lui Funk la Ministerul Economiei Naționale german. Dl Schmidt e o personalitate simpatică, un bavarez deschis, care spune lucrurile cum sunt, le judecă drept și pare cu totul lipsit de fanatism hitlerist. Mi-a adus știri interesante de pe front și din spatele frontului — știri care m-au liniștit.

După câte știe el, frontul va fi fixat după ocuparea Stalingradului și a malului drept al Volgii inferioare, cam pe linia pe care se află astăzi. Intenția lui Hitler e să nu meargă mai departe spre est; Moscova nu va fi ocupată — poate se va înainta cu un pinten între Râjev și Kaluga spre capitala Sovietelor ca să poată fi dominată de tunurile germane. E posibil de asemenea să se mai încerce ceva asupra Leningradului, pen-tru ca Sovietele să fie definitiv tăiate de la mare. Se va mai proceda la Nord și la tăierea liniei Murmanskului, pentru a se împiedica transporturile pe această cale, din Anglia. Murmanskul însăși nu poate fi luat, ar cere pierderi prea mari, căci situat pe o stâncă rușii au făcut din acest oraș un alt Sevastopol. Schmidt declară că nu cunoaște exact planurile lui Hitler, dar repetă ce a auzit și el în cercurile bine informate. De-a lungul frontului actual, începând de la Stalingrad și urcând pe valea Donului, organizația Todt a început de luni de zile construcția unei linii de apărare analogă liniei Siegfried, inexpugnabilă. Tot teritoriul din dosul acestei linii și a Volgii inferioare va fi organizat economicește după metodele germane, iar politicește nu va mai fi restituit Sovietelor, *va rămâne țară de protectorat german*, și după pace va servi nemților ca țară de colonizare. Foarte interesant pentru noi; dă Doamne să reușească nemții în planurile lor, să nu mai avem Stat muscălesc la Nistru!

În direcția Caucazului, războiul va mai dura târziu în toamnă, dacă vremea ca permite, căci în această direcție nemții vor să cucerească până la granița Persiei și a Turciei și să pună mâna pe Baku și pe petrolul de acolo. Dacă nu se va putea ajunge anul acesta până la Baku, se va continua campania Caucazului și anul viitor...

Comandamentul Militar german nu se preocupă de posibilitățile de reconstituire a unor noi armate rusești la Est de Volga și în Siberia; o asemenea reconstituire ar fi greu de realizat, i-ar trebui ani de zile și noi armate s-ar sfărâma pe linia de apărare germană. Dacă nemții au putut rezista iarna trecută, în câmp, cu motoarele înghețate, ofensivei rusești — apoi în liniile de apărare pe care le construiesc, rezistența va fi ușoară, și *nu va cere efective mari*.

Sovietele vor fi tăiate, chiar în toamna asta de tot petrolul lor de la sudul Volgii. Le rămâne cel din valea râului Ural. Nu se știe ce cantitate poate furniza acest șantier. Până acum n-a dat lucru mare, dar în proiectele rusești era să fie ridicată producția până la 8 milioane de tone... În ce privește industria siberiană, ca și problema alimentară între Volga și Baikal, soluțiile vor fi grele, și Sovietele vor trece iarna aceasta prin grele încercări.

Îndată ce se vor mai opri luptele de pe frontul rusesc, e probabil că o bună parte din aviație va fi pusă în linie contra Angliei. Actualmente, spune Schmidt, aviația germană e în inferioritate față de cea engleză: pentru 200 de avioane pe care englezii le trimit în Germania, nemții nu pot trimite decât 20 în Anglia... dar la iarnă raportul acesta se va schimba în favoarea Germaniei.

Bombardamentele engleze în Germania produc enervare și stricăciuni, dar nu dau rezultatele așteptate. Până acum, industria germană a suferit prea puțin, iar oamenii, cu cât bombardamentele se repetă cu atât se îndârjesc mai mult. Spiritul public — ca și al armatei — e excelent în Germania, afirmă Schmidt. Desigur că nimeni nu e bucuros de starea de război, suferințele și privațiunile sunt mari, *dar toată lumea e de acord că existența poporului german e în joc și că trebuie luptat până la ultimul om*. Chiar cei care se îndoiesc de rezultatul final al războiului — sunt și aceștia — nu vorbesc altfel. În Germania se vorbește pe față și fără teamă *de încă 10 ani de război...*

Italienii sunt niște caraghioși, spune Schmidt (o știam...). Sunt deprimați — dar când Rommel înaintează în Africa, prind curaj și redevin războinici. Marina și aviația italiană sunt bune și aduc mari servicii... Recolta a fost foarte bună în Italia anul acesta, și poate că și acest fapt va contribui la ridicarea moralului, în Peninsulă... Și în Franța a fost o recoltă foarte bună, așa încât și acolo și în Belgia suferințele oamenilor s-au mai diminuat. Peste un an, economicește vom sta bine. Chiar anul acesta Ucraina a hrănit armata și a mai trimis 69 000 vagoane de produse în Germania...

Schmidt nu vede nici el cum s-ar putea termina războiul. Lupta aeriană nu poate duce la nimic. Prin avioane, nici Germania nu va putea îngenuchia Anglia, nici Anglia Germania. Hamburg, Köln, Düseldorf — de atâtea ori atacate își continuă viața lor normală. Numai Bremen a suferit mai mult, dar cu un oraș distrus nu se cucerește o țară. Același lucru se poate spune și pentru Anglia. Poate că distrugerile navale să ajungă să împingă Anglia spre o pace de compromis. Hitler ar fi gata (Schmidt e convins de aceasta) să încheie o pace în care Japonia și Rusia ar plăti oalele sparte, de o parte și de alta... Distrugerile navale vor continua tot mai intense. Submarinele germane aproape nu au pierderi, și nici o apărare nu e posibilă contra lor...

Despre operațiunile de pe front, Schmidt nu știe lucru mare. Atât numai: Killinger i-a spus ieri dimineață că Stalingradul nu mai e o pro-

blemă militară *ci o simplă operație de lichidare*, care mai poate dura câteva zile... Pe Terek, spre Groznâi, ofensiva germană a mai slăbit fiindcă trupe au fost luate de acolo și duse la Stalingrad. Îndată ce Stalingradul va cădea, se va relua și marșul înainte în Caucaz..

Cu trenul de 5 1/2, Schmidt a plecat spre Budapesta. Vizita lui mi-a făcut bine, căci mi-a mai dat încredere în ziua de mâine...

De la 5 la 15 septembrie 1 215 avioane rusești au fost doborâte pe front; nemții au pierdut 87. Cam aceasta e proporția continuă: pierderile aviației germane reprezintă cam 10% din pierderile sovietice.

La Tobruk a fost un mic dezastru britanic, cu încercarea de debarcare. Ziarele londoneze se bucură însă de spiritul de inițiativă manifestat de Comandamentul englez! Ziarele londoneze se mulțumesc cu puțin!

Pare că în Anglia se manifestă o reacțiune serioasă împotriva tendințelor de comunizare a intereselor britanice cu cele sovietice. Mi-a spus-o și Schmidt pe baza informațiilor culese de dânsul în Elveția și am aflat-o și prin emisiunile radiofonice de aseară care vorbesc (cele neutre) de o posibilă debarcare a lui Cripps, bestia care s-a făcut propagandistul bolșevismului în Anglia. Pare că Cripps a sărit dincolo de cal, a nemulțumit adânc pe conservatori *și e părăsit și de laburiști*... O lămurire a situației sale e iminentă.

În Indii tulburările continuă, dezagreabile pentru echilibrul Imperiului Britanic, dar fără efect serios asupra mersului războiului. După ultimele telegrame, 250 de gări și 200 de birouri poștale au fost de curând distruse; mii de oameni au fost arestați și condamnați, printre aceștia și fiul și nora lui Gandhi... Au fost și împușcați destui, dar au mai rămas atâția famelici răzvrătiți în viață încât tragedia va mai dura mult. Tragedie mai ales pentru indieni...

S-a constituit la Viena, sub auspiciile lui Baldur von Schirach „Asociația Tineretului European“, asociație federală a diferitelor organizații naționale ale tinerelor generații... Deși în politică tineretul n-a dat lucru mare, să-i fim recunoscător de jertfele aduse pe câmpurile de bătaie, și să ne plecăm în fața vântului care suflă... La noi a suflat însă cam în vijelie și groaza cămășilor verzi e încă prezentă în sufletul fiecărui om cu scaun la cap...

Telegrame omagiale au fost trimise de la Viena lui Hitler și lui Mussolini. Răspunsurile dictatorilor îmi par cam reci... Să-și fi revenit și ei în fire?

Florian Marinescu povestindu-mi necazurile sale îmi destăinuiește că Aushnit a vărsat de *3 ori câte 50 milioane* pentru „Binefacerile“ ex-Regelui Carol... Cu acești bani, Carol a cumpărat acțiuni! Au și Antoneștii dreptate când vor să treacă peste sentința Curții de Casație și să confiște toată averea mârlanului. După câte spune Florian Marinescu, proiectul de decret e în curs de fabricare... Se caută o formulă pentru trecerea peste autoritatea lucrului judecat. Moșiile Mânăstirea, Predealul — Castelul de la Scroviște și grajdurile de la Băneasa vor fi date Regelui Mihai. Restul averii va trece la Stat...

Dl general Dobre a fost numit ministru plin al Armamentului (până acum era numai subsecretar de Stat). Atribuțiile sale nu se schimbă, dar va freca lumea de acum înainte cu mai multă autoritate!

La atât s-o fi redus faimoasa remaniere ministerială?

În Madagascar, francezii continuă să reziste englezilor, care n-au putut înainta în insulă decât pe o adâncime de 170 kilometri. Guvernatorul a încercat să negocieze cu inamicul, dar față de condițiile acestuia, inacceptabile — s-au reluat ostilitățile, cu dârzenie.

Până acum englezii și americanii au ocupat, de acord cu generalul De Gaulle, următoarele colonii franceze: Africa Ecuatorială, Camerunul, Insulele St. Pierre și Miguelon, teritoriile din Indii, Noua Caledonie, Diego Suarez (Madagascar) și Siria și Libanul aflate sub mandat francez.

Societatea Ortodoxă Națională a Femeilor Române a deschis o școală de fete în Odessa. Putoarea de Didina Cantacuzino nu se mulțumește cu atât și-și mai permite și publicarea unui manifest prin care anexează pur și simplu Transnistria, României... La ce servă lagărele d-lui Antonescu?

La Odessa s-a făcut recensământul copiilor și se dau următoarele cifre: din 37 137 copii, 24 988 sunt ortodocși, 1 382 catolici, 597 luterani și 110 de alte religii. Se știe că în Odessa populația ovreiască era foarte numeroasă; admițând chiar că toți cei 110 copii „de alte religii“ ar fi ovrei, numărul *copiilor* ovrei masacrați apare îngrozitor... Nu se gândesc oamenii ăștia că toate se plătesc pe acest pământ?

Un nou decret-lege introduce inchiziția la toate întreprinderile de producție, societăți și particulari, sub cuvânt de control al livrărilor

către Stat, ce ar putea fi sabotate — şi pentru urmărirea celor care ar transmite inamicului (!!!) informaţii statistice în legătură cu producţia... Spezele şi lefurile „controlorilor“ (mai exact al şantajiştilor), în seama producătorilor. Cele mai severe sancţiuni sunt date pe mâna unor agenţi fără nici o răspundere...

Duminică 20 septembrie. Se împlinesc azi 3 ani de la uciderea lui Armand Călinescu şi de la masacrarea legionarilor — parcă au trecut 3 decenii! Dar câte au fost pe capul nostru de atunci!

Buşilă, venit să-şi petreacă duminica la Sinaia, îmi afirmă că Stalingradul e luat de nemţi. I-a spus Mareşalul Antonescu alaltăieri, dar că nemţii mai întârzie cu publicarea ştirii, fiindcă n-au curăţit încă tot terenul şi n-au făcut încă inventarierea pradei. Să nu fie ca ştirea cu Tiflisul! Am început să mă îndoiesc de ştirile amicului Buşilă...

E drept că *Radio Londra* a spus azi dimineaţă că nemţii au ocupat la Stalingrad centrul oraşului...

Comunicatele germane, până aseară, vorbeau de lupte crâncene şi de înaintări continue în direcţia Volgii... Şi mai anunţau alte 100 000 de tone scufundate în diferite mări — al 3-lea comunicat de acest fel într-o săptămână...

O ştire importantă ne vine de la Berlin: forţe destul de însemnate sovietice au tentat să debarce în peninsula Kola, dar au fost aruncate înapoi în mare de forţele germane. Ştirea este interesantă, fiindcă tentativa de debarcare dovedeşte că ruşii nu mai sunt stăpâni pe linia ferată a Murmanskului...

Dl Tani a fost numit ministru de Externe al Japoniei. E un mare partizan al politicii alături de Axă.

Se pare că japonezii pun stăpânire pe întreaga Noua Guinee şi că Port Moresby e serios ameninţat.

Mi s-a adus un exemplu din manifestele lansate de aeroplanele ruseşti, duminica trecută. E cunoscută literatura comunistă adresată proletariatului contra burgheziei exploatatoare şi contra războiului (cine vorbeşte!). Românii sunt sfătuiţi să nu se mai bată, să-şi ucidă ofiţerii şi să se răscoale contra Antoneştilor — toate fericirile urmând să le vie din Rusia.

Porcăria e semnată de: Nicolae Ciobanu – inginer, Ion Grecea – marinar, Laszlo Luca – secretar al sindicatelor unitare, Manole Manole – ziarist, Ana Pauker – institutoare (sic) şi G. Petrescu – ceferist, Boris Stefanov – fost deputat şi Aurel Stancu – conducător al tineretului antifascist din Bucureşti (!!!).

Lipseşte semnătura tovarăşului [Dumitru] Grozea. Să nu fie în Rusia, sau să fi fost ucis?

Plecarea Mareşalului Antonescu pe front e iminentă. A lui Ică la Berlin şi la Cartierul General german e amânată cu câteva zile, pentru complectarea dosarelor.

Luni 21 septembrie. Nici până aseară nu s-a anunţat oficial ocuparea Stalingradului. S-au dat însă amănunte care dovedesc că cea mai rămas din oraş e în mâinile nemţilor. Se descriu astfel în toată oroarea lor luptele ce s-au dat pentru distrugerea blocului numit „Armata Roşie“, din centrul Stalingradului, o construcţie enormă cu 7 etaje transformată într-o serie de cazemate care au trebuit să fie luate una după alta. Rezistenţa ruşilor e nemaipomenită, mor până la ultimul om dar nu se predau... *Pravda* a publicat alaltăieri un nou articol disperat, în care conjură pe soldaţii Armatei Roşii să apere până la moarte fiecare palmă de pământ — pierderea Stalingradului şi a Caucazului însemnând sfârşitul independenţei ruseşti. Dacă e aşa, şi aşa e, apoi putem să ne bucurăm...

E ciudat că comunicatele germane nu dau încă ocuparea Stalingradului. Gogu Georgescu sosit ieri de la Viena povesteşte că vineri a dejunat cu Oberbürgermeisterul fostei capitale austriece, personaj nazist important, şi că acesta i-a afirmat că Stalingradul e ocupat de miercuri. Aşa a spus şi Antonescu lui Buşilă. Se vede că nemţii nu vor să-şi înregistreze victoria până n-au curăţit de bolşevici ultimul colţ al oraşului, şi casele trebuie cucerite unele după altele. Primarul Vienei pretindea, după spusele lui Gogu Georgescu, că „ar fi motive politice care impun această întârziere“. Ce motive? Ce e cert, e că Stalingradul nu mai e azi decât un morman de ruine, şi că strategic scopul germanilor e atins...

Dacă nu ne-a dat încă confirmarea cuceririi Stalingradului, Comunicatul german de ieri ne-a dat în schimb o ştire excelentă: un convoi de 45 de vase escortat de forţe navale britanice a fost atacat în Oceanul Îngheţat între 13 şi 20 septembrie şi 38 de vapoare cu un total de 140 000 tone au fost scufundate, în afară de câteva vase de război. Convoiul se

îndrepta spre Arhanghelsk şi un imens material de război destinat Sovietelor a fost astfel distrus. Ura! Ura!

De pe toate fronturile, ştirile încep să vie mai îmbucurătoare, planul germanilor începe să se lămurească şi ne-a mai venit inima la loc...

———

Regele Faruk al Egiptului care nu s-a arătat în ultima vreme destul de docil englezilor, *s-a îmbolnăvit brusc* — şi starea sa inspiră îngrijorări...

———

Prietenii care vin de la Bucureşti povestesc fel de fel. Iancu Mitilineu şi Caterina Catargi (????) s-au dus la d-na Rica Antonescu să-i vorbească de Institutul Surorilor de Caritate „"Regina Elisabeta", în fruntea căruia sunt. D-na Rica a început să se vaite că toată lumea o înjură, că ea munceşte zi şi noapte şi e acuzată că face afaceri şi-şi însuşeşte banii Consiliului de Patronaj... Iancu Mitilineu, care o asculta mângâindu-şi barba, a întrerupt-o afirmând că n-a auzit aşa ceva... D-na Rica a continuat însă, plângându-se că şi Veturia Goga şi d-na Barbul sunt învinuite de matrapazlâcuri. „Asta am auzit-o!", a întrerupt din nou Mitilineu, mângâindu-şi mai departe barba! Capul d-nei Rica! „Vai — a exclamat dânsa — şi bietele femei care muncesc atâta!"

Veturia mai ales munceşte din greu. Gogu Georgescu ne povestea că a venit pe capul lui la Viena să asiste şi ea la „succesele" Operei Române (ca fostă primadonă, se vede!) şi că l-a speriat cum arunca banii. O jună cântăreaţă de la Operă, d-na Vernescu a sosit de la Bucureşti goală. Veturia i-a cumpărat rufe, ghete, haine, pălării! A devalizat toate prăvăliile din Viena ca să cumpere cadouri pentru Mareşal, pentru d-na Rica, pentru Ică. S-a dus la Bratislava să le cumpere ciorapi (mai multe duzini), jiletci de lână căptuşite cu piele de porc, mantale, mănuşi şi câte altele! Toutou Georgescu a întrebat-o: „Dar pentru d-ta nu cumperi nimic?" — „Oh, pentru mine am cumpărat 3 perechi de ciorapi negri, n-am nevoie de nimic, nu mai trăiesc pe lumea asta!" Putoarea! Ce ar fi dacă ar trăi pe lumea asta! E plină de parale, şi tot mai fură!

D-na Barbul are un fiu în diplomaţie, detaşat la cabinetul lui Ică, bineînţeles. Într-o zi, junele Barbul după ce dejunase cu „damele", a devenit melancolic la cafea, şi prevăzător. „Dacă vor învinge englezii, trebuie să ne vedem de paşapoarte din vreme, noi toţi şi voi Veturiile..." — „Ce Veturii?" a întrebat pişcată, d-na Goga. „Ei voi, astea de aci care v-aţi înfruptat în jurul Mareşalului..." Damele, indignate, au dat pe tânărul Barbul afară! Săracul — cine l-a pus să fie băiat sincer...

Alt tânăr sincer, junele Berea care „s-a devotat" acum câţiva ani însurându-se cu o jună daneză protejată de Puricelli şi de Cancicov[1], divorţează — sau mai exact îl lasă nevasta. De ce? Berea nu era un soţ jenant dar se vede că a abuzat de situaţia lui... Se spune că Cancicov a plecat în străinătate — la Berna *ca să împace inenarabila pereche*! Invidiez oamenii, care pe asemenea vremuri se mai gândesc la astfel de fleacuri...

———

Buşilă mi-a vorbit de incidentul lui cu Mareşalul Antonescu — faimoasa rezoluţie pusă pe un raport — şi mi l-a confirmat. Lucrurile s-au aplanat însă: Mareşalul Antonescu a chemat pe Buşilă, i-a făcut un „mea culpa" şi s-a împrietenit din nou cu ministrul său... Buşilă e un om cu fire blândă şi se vede că îi place să fie ministru...

———

Cu prilejul atacului aerian rusesc în afară de victimele de la Mandravela, au mai fost 2 la Slobozia, unde o bombă a căzut pe o locomotivă şi a ucis pe mecanic şi pe fochist. Pe calea ferată a fost o mică distrugere a liniei la Bârlad, reparată în 24 de ore. Bombe au fost aruncate şi asupra podului de la Tighina, dar din fericire podul nu a fost nimerit...

———

Despre remanierea ministerială, Buşilă spune că nu ştie nimic. Nu ştia dacă s-a renunţat la ea, sau dacă se mai face. Generalul Stoenescu vine la Consiliile de Miniştri, dar nu calcă la Delegaţia Economică. Finţescu e exasperat, *căci nu poate coordona nimic*. Îi stau generalii în cale şi îi sabotează cât pot toate măsurile...

———

Procesul regimului:

Fiindcă lăptarii şi lăptăresele ce alimentează Bucureştii puneau apă în vin, Mareşalul a ordonat să li se interzică comerţul lor, să fie siliţi să aducă laptele la un depozit central, unde se va analiza şi va fi apoi vândut în sticle pecetluite la diferite chioşcuri speciale şi în unele băcănii şi consumuri. Măsură bună în principiu — dar a fost aplicată alandala: comerţul lăptarilor a fost interzis cu începere de vinerea trecută, *dar noua distribuţie nu s-a organizat încă* — rezultat: bucureştenii au rămas fără lapte...

[1] Am însemnat în această carte împrejurările în care s-a săvârşit simpatica căsătorie.

Alta:

Firma Bragadiru are greutăţi cu Cercul Militar din Bucureşti, ca locatară a berăriei de sub terasa din Sărindar. Ca să aplaneze conflictul, generalul Pantazi a cerut — spune familia Mironescu — un şperţ de 5 milioane. Trixi Mironescu, administratorul firmei a refuzat, cu toate ameninţările unui trimis al ministrului de Război, „că o va păţi, de nu se va supune". A doua zi după refuzul lui a şi păţit-o, a fost mobilizat şi trimis pe front. În acelaşi timp a fost mobilizat şi Ştefănescu, directorul fabricii de bere Bragadiru. Trixi n-a făcut niciodată serviciul militar, din cauza accidentului de automobil pe care l-a suferit la 18 ani şi de pe urma căruia a avut coloana vertebrală frântă... Ghiţă Mironescu, bolnav şi el aci la Sinaia, a luat telefonul şi a reclamat la Ică, obţinând cu greu o amânare de 1 lună pentru fii-său Trixi. Ştefănescu însă a şi fost expediat pe front. Zilele trecute a venit din nou la Trixi trimisul generalului Pantazi, colonelul Crăiniceanu, să-l întrebe *dacă s-a decis*, căci luna de răgaz e pe sfârşite...

Dacă nu mi-ar fi povestit Ghiţă Mironescu toată istoria, n-aş fi crezut-o. Nu cred nici acum ca generalul Pantazi să fi încercat *el* să ia un şperţ — căci îl socotesc un om cinstit, dar nu înlătur ipoteza că a vrut să facă să beneficieze Cercul Militar de frumoasa sumă de 5 milioane... Regim de hapcă şi pace!

———

În ziarul *Corriere di Napoli*, un macaronar face elogiul d-lui profesor Mihai Antonescu, evident fără nici o remuneraţie. Macaronarul analizează „genialitatea " d-lui Ică... Şi noi care nu ne-am dat seama de geniul d-lui Ică! Bine că există *Corriere di Napoli* să ne lămurească! *Nul n'est prophéte en son pays*!

———

Citesc în ziare şi nu-mi vine să cred: un profesor, Ion Florescu, directorul Liceului industrial din Constanţa, a fost dat în judecată în 1938, ţinut în prevenţie opt luni şi învinuit de delapidare de către instanţele judecătoreşti din localitate. Cerând pentru legitimă suspiciune strămutarea procesului său, Curtea de Casaţie i-a dat câştig de cauză şi a mutat procesul la Bucureşti. Curtea de Apel din Bucureşti, s-a pronunţat în fine, stabilind perfecta onestitate a profesorului Florescu şi achitându-l. Toate acuzările ce i s-au adus, au fost simple încercări ale unor răuvoitori... Foarte frumos, dar cum rămâne omul cinstit cu cele 8 luni de puşcărie? Şi nici o sancţiune pentru cei ce au înscenat afacerea.

Ca la noi la nimeni...

Codul de Justiţie Militară a fost înăsprit printr-un decret-lege în ce priveşte dezertările, nesupunerile şi întârzierile de prezentare la serviciu... Se simţea nevoia??

———

Miercuri 23 septembrie. De 20 de zile de când sunt la Sinaia, n-a plouat o dată. Sinaia şi-a revenit la tradiţionala ei vreme frumoasă de septembrie. Azi deşi e echinocţiul de toamnă, e soare ca în iulie... Cel puţin atât!

———

La Stalingrad, trupele germano-române continuă să cucerească casă cu casă... De când ţine, şi tot nu s-a sfârşit! Un comunicat ne informează că aviaţia română a apărut şi ea pe cerul Stalingradului şi că luptă cu succes. Am pierdut 2 aparate...

Pe frontul Caucazului se înaintează, dar foarte încet şi aici. Rezistă ruşii pretutindeni cum n-a mai rezistat de când e lumea o armată învinsă. Îmi pun deseori întrebarea: e învinsă? Căci nu numai că rezistă dar mai atacă şi cu înverşunare — şi cu enorme pierderi de altmintreli — pe tot frontul de la Stalingrad în sus...

———

Scufundarea convoiului anglo-american în Oceanul Îngheţat, a impresionat adânc şi pe englezi. În discursul său de alaltăieri Primul Lord al Amiralităţii nici n-a pomenit de acest nou dezastru — dar faţă de cele 38 de vase de transport scufundate, plus 6 vase de război, cu o deplasare totală de peste 270 000 tone, presa engleză cere lămuriri de la guvern...

———

Stăpânii noştri:

Mareşalul Keitel a împlinit 60 de ani, generalul Gerstenberg a fost numit şeful Misiunii Militare aviatice în România, păstrându-şi şi postul de ataşat al Aerului. Dl Hierl, conducătorul Muncii Reichului a sosit la Bucureşti unde a fost primit cu mari onoruri şi este sărbătorit cu alai. Dl Hierl e un personaj din cele mai importante ale regimului hitlerist. Colonel în vechea armată imperială, a luptat contra comunismului în Bavaria după 1918, a fost unul din primii tovarăşi ai lui Hitler şi organizatorul muncii obligatorii în Reich.

———

Americanul Willkie a sosit şi la Moscova, unde a remis lui Stalin o scrisoare din partea lui Roosevelt. Willkie destăinuieşte unui gazetar că

pe unde a fost de când a părăsit America, toată lumea l-a întrebat: „Ce e cu al doilea front?“ Willkie nu spune însă ce a răspuns la toate aceste întrebări...

Lord Halifax, ambasadorul Angliei la Washington, a avut îndrăzneala să spună la Radio că englezii şi americanii luptă pentru creştinism! Alături de bolşevici?

Duminică a fost deschisă în Bucureşti, la Ateneu, expoziţia de agricultură „pentru sporirea producţiei“. Oficialitate română şi germană, dar şi foşti miniştri ai regimurilor dinaintea războiului... Discursuri; dar cu discursuri şi cu expoziţii nu se sporeşte producţia...

Oameni serioşi mă asigură că printre legionarii care au vrut „să pue mâna pe Antonescu“ — încercare consemnată în acest caiet — au fost Cojocaru şi Boeru, asasinii lui Iorga şi lui Madgearu. Veniseră amândoi, şi cu alţii, din Germania. Cojocaru a fost arestat şi împuşcat, dar Boeru ar fi scăpat. Sunt însă unii care cred că ar fi fost prins şi Boeru...

Trupele engleze au fost înlocuite în Irak şi în Iran prin trupe americane. Aşa afirmă ziarele franceze, care adaugă că englezii ar fi plătit acest ajutor american prin majoritatea acţiunilor societăţii de petrol „Anglo-Iranian “. Ştire ce mai cere confirmare...

Afacerile engleze merg prost în Asia, în Orientul Apropiat, ca şi în Extremul Orient. Societatea „Hong-Kong and Shanghai“ a pierdut 36 de sucursale din 42, Societatea „Chartered“ – 48 din 57, societatea „Mercantile“ 13 din 25, societatea „Eastern“ – 12 din 13. Plăcerile războiului...

Ziarele din Paris pretind că toţi cei care la *Radio Londra* cer Franţei să se răscoale şi Rusiei să reziste până la ultimul om — sunt ovrei. Ziarele citează chiar numele acestor „crainici“: Goldenberg, Weiss, Kopf, Grünbaum, Cohen, Boris etc. O fi...

Joi 24 septembrie. Ică Antonescu a petrecut zilele de 22 şi 23 la cartierul lui Ribbentrop şi după ce a pertractat cu acesta a fost a fost primit şi de Hitler, la Marele Cartier german. Comunicatele oficiale ca şi garnitura de presă şi radiodifuzată, de o copleşitoare abundenţă de azi-dimineaţă (ieri ştirea n-a fost dată decât de emisiunea *germană* de seară a postului nostru de Radio), subliniază că Puţică al nostru a făcut această călătorie pe temeiul unui invitaţii speciale a d-lui Von Ribbentrop. Nu văd de ce atâta fudulie pentru această invitaţie, care în fond a fost o înjosire, căci dl Von Ribbentrop a fost de nu ştiu câte ori la Budapesta şi putea să ne cinstească şi pe noi cu o vizită, în loc să ne trimită pe câte un Funk sau un Hierl... Dar dl Von Ribbentrop a preferat să-şi fluiere câinele valah la cartierul său, şi câinele s-a repezit să lingă mâna stăpânilor, dând din coadă...

Dl Ică a fost însoţit în călătoria sa — de data asta săvârşită pe calea aerului — de către d.d. Davidescu, secretarul general de la Externe, generalul Jienescu, subsecretarul de Stat al Aerului, von Killinger, Neubacher şi generalul Gerstenberg. Natural că comunicatele şi ditirambicele comentarii oficiale care preaslăvesc pe Führer, pe Ribbentrop, pe Mareşal, pe Ică, prietenia indestructibilă germano-română şi frăţia noastră de luptă — sunt mute asupra celor tratate în această întrevedere şi asupra rezultatelor negocierilor. Probabil că s-a vorbit de toate, probabil că această vizită e urmarea vizitei cu care ne-a cinstit Funk şi prezenţa lui Neubacher dovedeşte că s-a discutat despre „ce trebuie să mai dăm“. E de asemenea posibil să se fi cerut de către Ică o contribuţie mai serioasă germană la apărarea antiaeriană a Bucureştilor şi a teritoriului românesc, căci altfel nu văd ce căutau la întrevedere generalii Jienescu şi Gerstenberg... Sau poate că ni se cere nouă să sporim sacrificiile aviatice pe frontul rusesc? Toate sunt posibile. Fiindcă nu ştim nimic, să sperăm că e bine, şi că surlele şi tobele cu care dl Ică e întâmpinat la înapoierea sa nu sunt menite să acopere noi dezamăgiri...

Dl mareşal Antonescu a plecat pe front, cu tancul încălzit!

Armata a III-a comandată de generalul Petre Dumitrescu, urmând să opereze pe sectorul Central şi de Nord al frontului rusesc, s-a format o nouă armată, armata a IV-a, compusă din Cavalerie şi Vânători de Munte din Armata a III-a, şi menită să opereze numai în Caucaz unde trupele care o compun se şi află. În fruntea Armatei a IV-a se zice că ar fi fost numit generalul Constantinescu, despre care se spune că ar fi „as“.

Un decret-lege şi o numire mă fac să bănuiesc o mică furtună în lumea Dreptăţii. Cu prilejul deschiderii solemne a anului judiciar (15 septembrie), procurorul general al Casaţiei, Coman Negoescu, a susţinut în

cuvântarea sa (vezi pg 11914 a acestor „Însemnări") dreptul Curţii Supreme de a pipăi constituţionalitatea legilor şi decretelor promulgate *înainte* de suspendarea Constituţiei. Noul decret-lege confirmă acest punct de vedere, căci interzice orice judecată a constituţionalităţii decretelor-legi promulgate *după* suspendarea Constituţiei din 1938... Totuşi, odată cu decretul a apărut şi numirea lui Coman Negoescu la preşedinţia Secţiei I a Curţii de Casaţie devenită vacantă prin trecerea prezidentului Cihodariu la pensie. Din procuror general, preşedinte de secţie, *nu e o înaintare*, deşi numirea e însoţită de lămurirea: „după cererea sa". Să fi fost scos Coman Negoescu din şefia Parchetului General pentru discursul său? Să fi fost promulgat decretul ca urmare la acest discurs? Sau să fi fost pus dl Coman să facă discursul ca să pregătească atmosfera pentru promulgarea decretului? Întrebări la care nu se poate răspunde la Sinaia. În tot cazul numirea lui Coman Negoescu în fruntea Secţiei I de la Casaţie, e o chezăşie de dreptate şi de independenţă pentru toată lumea. Coman Negoescu nu s-a jenat, ca consilier şi ca procuror general să înfiereze procedurile samavolnice ordonate de regimul legionar împotriva foştilor demnitari...

Ce e şi mai ciudat, e numirea lui Bănescu în locul lui Coman ca procuror general. Bănescu s-a certat cu Ică pe când acesta era ministru de Justiţie şi într-o scenă pe care Bănescu i-a făcut-o (cu prilejul celor ucişi la Jilava)[1] în cabinetul său ministerial, dl Ică l-a ameninţat cu destitui-rea. De atunci Bănescu nu s-a jenat să înjure pe dl Ică pe toate potecile...

Numirea lui Bănescu e de mirare, dar e excelentă, căci omul e întreg, cinstit şi fără frică de răspunderi. Un magistrat cum sunt puţini — o garanţie pentru oamenii cumsecade prinşi în ghearele samavolnicilor... Poate că Ică l-a numit procuror general ca să-l cureţe, căci în situaţia lui de consilier inamovibil nu se putea atinge de el...

E în stare de orice. Machiavel-Ică al nostru.

Menemencioglu, abia numit ministru de Externe al Turciei, a trebuit să se supună unei grele operaţii. Führerul a trimis pe profesorul Sanerbuch să-l taie, ca dovadă de prietenie... Boala ministrului turc nu s-a dat în vileag...

În ultimele alegeri din Suedia, numărul comuniştilor aleşi a sporit... La Berlin se arată oarecare îngrijorare faţă de acest fapt. Învins în Rusia,

[1] Bănescu era preşedintele Comisiei de Anchetă asupra omorurilor săvârşite în ultimii ani ai domniei sale de ex-regele Carol al II-lea.

comunismul ridică capul pretutindeni... Mă apucă groaza când mă gândesc la pace...

Submarinele şi aviaţia germane au scufundat nu nou convoi anglo-american, la nord de Islanda. O sută şi mai bine de mii de tone şi câteva distrugătoare americane s-au mai dus pe fundul mărilor... Foarte frumos, numai că acest convoi *venea din porturile ruseşti şi se îndrepta spre America*. Şi dacă acest convoi venea dintr-un port rusesc, e că sosise mai înainte acolo încărcat cu material de război... Se pun atunci întrebările: Sunt convoaie care pot ajunge în Rusia? Nu s-au expediat din America numai acele convoaie care au fost atacate şi distruse de forţele germane? Şi dacă mai sunt care ajung, câte sunt? Dacă din trei-patru convoaie, germanii au distrus două (câte ne-au semnalat comunicatele lor până acum) e ceva. Dar dacă au distrus două din zece, n-am făcut nimic... Şi noi rămânem nelămuriţi...

Sâmbătă 26 septembrie. Nemaipomenita rezistenţă a ruşilor în Stalingrad continuă. Situaţia la Stalingrad, după ultimele veşti, pare a fi cam următoarea: oraşul e tăiat la sud şi de-a lungul Volgii inferioare, precum şi la vest şi la nord de-a lungul Volgii spre Saratov şi orice comunicare a sovieticilor în aceste direcţii e imposibilă. Ei mai pot însă comunica cu malul stâng al Volgii prin două poduri de vase, care sunt însă sub bătaia avioanelor şi tunurilor nemţeşti. Trupele germane şi române sunt în oraş şi silite să cucerească casă cu casă. Asupra întinderii părţii cucerite, ştirile germane şi cele ruseşti sunt diferite, în tot cazul chiar şi blocurile încă rămase în mâinile muscalilor trebuie să fie în tristă stare după atâtea zile de bombardament...

În Caucaz, după ce au ocupat oraşele Terek şi Vladimirovski situate pe râul Terek, cam la jumătatea drumului dintre Piatigorsk şi Groznâi — nemţii au mai cucerit, după ultimul comunicat, şi oraşul Prişibskaia, tot pe Terek. Până la Groznâi forţele germane mai au aproape 100 kilometri.

Pe restul frontului nimic senzaţional; luptele obişnuite, pe loc.

Încetinirea înaintării germane pare să fie datorită marilor greutăţi de transporturi la distanţe aşa de mari. Consumaţia de muniţii e enormă, şi pentru a se diminua cantitatea aprovizionărilor alimentare în favoarea muniţiilor s-au redus trupele la strictul necesar. E greu războiul în Rusia...

Se repară liniile ferate şi porturile pe capete, dar nu s-a terminat cu tot ce a fost distrus în vara aceasta. Să ne înarmăm cu răbdare şi cu... nădejde!

În Madagascar, slabele contingente franceze n-au putut rezista forțelor preponderente britanice, care au ocupat și capitala insulei, Tananarive.

Pe mări, scufundările vaselor anglo-americane continuă; nemții și anglo-saxonii nu sunt însă de acord asupra cifrelor... Totuși pagubele pricinuite de submarinele și de avioanele germane sunt mari. În ce privește convoiul atacat între Spitzberg și Islanda, convoi se ce îndrepta spre porturile Americii, nemții pretind că erau transporturi încărcate înapoiate spre bazele lor, ca să scape de torpilare, pe când americanii susțin că erau vase goale ce se înapoiau după ce își descărcase încărcătura la Arhanghelsk... Nemții insistă asupra faptului că acest convoi n-a scăpat submarinelor lor, deși vasele de apărare *erau mai numeroase* decât vapoarele de transport escortate și trag acest fapt concluzia că oricât de numeroasă ar fi escorta unui convoi, soarta lui rămâne pecetluită...

———

Ziarele continuă să facă un tărăboi nemaipomenit în jurul vizitei lui Ică Antonescu „ad limino". Bineînțeles fără să ne precizeze motivele acestui alai triumfal. Să fie numai reclamă și slugărnicie, sau să fi obținut totuși dl Ică *ceva* și pentru noi?

———

Ziarele suedeze pretind că dl Wilkie a fost prost primit la Moscova. Stalin nu i-a deschis ușa sa decât după 3 zile, și în audiența pe care i-a acordat-o s-a plâns de puținul ajutor ce primește din America și din Anglia și a cerut cu insistență un al 2-lea front în Europa... „Asupra acestui punct — ar fi spus dl Wilkie — părerile rușilor și ale noastre nu sunt identice..." În schimb, după ce a vizitat frontul de la Râjev, dl Wilkie s-a arătat plin de admirație pentru armata bolșevică...

———

Finlanda dezminte categoric știrile de pace separată ce i-au fost atribuite de presa engleză și de cea americană. Finlandezii vor lupta până ce bolșevismul va fi răpus, sau nu va mai prezenta, cel puțin, un pericol pentru vecinii săi...

———

În Indii, englezii continuă să facă salată de indigeni — fără ca tulburările să poată fi curmate. Dimpotrivă, tulburările iau proporții tot mai mari.

———

Citesc în ziarele noastre articole cu următoarele titluri: „Activitate culturală română în Perugia" — „Expoziție românească la Barcelona", și mă întreb dacă au pierdut capul. De Perugia și de Barcelona ne arde nouă?

———

Duminică 27 septembrie. S-au scremut munții 6 săptămâni ca să nască un șoarece. În fine a apărut ieri decretul lui Neagu de numire la Finanțe. Totdeodată a fost avansat și Pană la Agricultură, din subsecretar de Stat — ministru plin. Marinescu a rămas la Justiție — deocamdată.

Comunicatul oficial anunță pur și simplu numirea lui Neagu în postul de ministru de Finanțe. Despre predecesorul său, generalul Stoenescu nici o vorbă, nu se pomenește nici de demisia sa, nici de o eventuală altă însărcinare, fie și militară... Doar că nu se spune că a fost „înlocuit", ca un rândaș. De ce își va fi bătând astfel joc, Antonescu, de oameni?

Iarăși se vorbește de o proximă înlocuire a lui Bușilă, prin generalul Brezeanu. Se va deștepta și bietul Bușilă, într-o dimineață „înlocuit" fără să fi fost măcar prevenit!

———

Cu prilejul aniversării de doi ani a Pactului Tripartit, pe lângă declarațiile solemne radiodifuzate ale miniștrilor de Externe din Berlin, Roma și Tokio — pe lângă comemorările zgomotoase din toate țările Axei, a mai avut loc în capitala Reichului și o masă oferită reprezentanților presei aliate, masă la care a asistat și Ribbentrop. După masă ministrul de Externe german a vorbit și a demonstrat certitudinea victoriei complecte a Puterilor Axei, pentru fericirea tuturor națiunilor globului până aci oprimate. Certitudinea d-lui Ioachim von R. se bazează pe două constatări: 1) că armata Reichului e cea dintâi armată din lume, că puterea ei în continuă creștere și că geniul *militar* al Führerului s-a dovedit covârșitor; 2) că construcțiile navale anglo-americane nu vor putea niciodată umple golul produs prin scufundările germane.

Insistând asupra acestui din urmă argument Ribbentrop subliniază că construcțiile ultimului an încheiat în septembrie sunt foarte departe de cele 9 milioane de tone torpilate. Nu oricine poate construi vase și mâna de lucru — fără să se mai ție seamă de materiile prime — va lipsi puterilor anglo-saxone pentru înfăptuirea proiectatului lor program. Anglia, a conchis Ribbentrop, va fi silită să încheie pacea.

Despre ruși, Ribbentrop nici n-a mai vorbit...

———

Cu toate acestea ruşii continuă să se bată cu înverşunare. Campania din Rusia devine grea, o mărturisesc şi comunicatele şi telegramele germane care recunosc că în Caucaz, alpinii au de luptat nu numai cu oamenii, dar şi cu natura...

În Caucaz se înaintează greu, la Stalingrad se bate apa în piuă, pe celelalte sectoare ale frontului mai mult defensivă decât ofensivă... şi iarna vine.

Să ne ajute Dumnezeu să trecem şi hopul acesta...

Mareşalul Antonescu n-a plecat încă pe front. După câte aflu îşi va instala un Cartier General al Odessa, unde se face pregătiri în acest scop. Mi-a spus-o ieri d-na Alexeanu, soţia guvernatorului din Transnistria. Să se facă un Comandament general al armatei române operând pe front?

Dl Dan Berceanu îmi dă o nouă versiune a boalei Mareşalului, pe bază de informaţii culese în lumea medicală. Din când în când îl apucă accese de friguri, temperatura se urcă la 40° şi starea de prostaţie e complectă. Între accese, omul e foarte bine. O diagnoză precisă n-a putut fi stabilită...

Şi azi ziarele sunt pline cu „răsunetul" vizitei d-lui Ică în Germania. De ce s-o fi făcând omul ăsta de râs? Nu-i ajunge că e odios?

Presa germană face mare caz de faptul că un submarin japonez a ajuns până în Atlantic şi a putut arunca ancora într-o bază germană situată pe coasta Franţei. E într-adevăr un fapt care merită toată admiraţia. Pe drum, submarinul japonez a torpilat câteva engleze şi americane. Autorităţile navale germane au făcut o primire strălucită curajoşilor şi iscusiţilor navigatori.

Luni 28 septembrie. Campania de uluire a opiniei publice, cu privire la triumfala plimbare a d-lui Ică la Cartierul General german, continuă în presă şi la Radio. Azi nu se mai vorbeşte de „răsunetul" acestei vizite, ci de „ecoul" ei. Se citează ziarele germane din cele mai importante care califică pe dl Ică „om de Stat genial" şi care se extaziază în faţa măreţei opere pe care a săvârşit-o, alături de forţele Reichului. Sper că această sonoră reclamă în presa germană e plătită, căci altfel ar trebui să conchidem că dl Ică a cedat Germaniei pe toate punctele în litigiu...

Nu-şi dă omul ăsta, care nu e prost, seamă că toate aceste exagerate laude şi adulări îl fac tot mai odios? Dar cine ştie, poate că greşim noi şi ne înşelăm. Poate că în Mihai Antonescu, România să fi găsit geniul salvator menit să o scoată la limanul fericirii. Chiar aşa de ar fi, eu unul nu-l invidiez, căci nenorocitul nu va fi cunoscut fericirea de a degusta într-o seară liniştită un „Kalter Aufshnitt" în Wienerwald-ul plin de miresme şi de umbre feminine, de a privi Florenţa de la Fiesole pe un apus de soare sau de a rătăci fără nici un scop precis prin străzile Oxfordului. A trăit în mediocritatea Bucureştilor, a fost stropit cu sânge sub legionari şi trăieşte azi sub ameninţarea bombelor. Tristă viaţă, fără un colţ de soare în amintirile trecutului. Aşa îi judec eu existenţa, fără să o cunosc, după mutra lui de constipat...

În afară de surle, de trompete şi de laude, vizita lui Ică a şi avut deja o urmare: o comisie mixtă s-a şi întrunit la Berlin pentru încheierea unui nou acord economic şi de plăţi. Vai de noi! Mai iartă-ne, onorate Clodius!

Informaţii suplimentare par a dovedi că mişcarea de la Casaţie n-a avut nici un substrat dramatic. Coman Negoescu *a cerut* cu insistenţă să treacă preşedinte de secţie, în vederea unei eventuale succesiuni a lui Lupu. Se trece mai uşor de la preşedinte decât de la procuror general la prim-preşedinte. Ambiţia ciudată, căci Coman Negoescu nu e mai tânăr decât Lupu. Dar Lupu e supărăcios, şi poate că nenea Coman speră să-i dea locul într-o bună dimineaţă...

Discursul lui Coman Negoescu la deschiderea anului judiciar a fost făcut în deplin acord cu Guvernul şi decretul-lege privitor la drepturile Casaţiei de a pipăi constituţionalitatea legilor n-a făcut decât să consfinţească doctrina susţinută de fostul procuror general.

Numirea lui Bănescu rămâne de explicat...

Cu prilejul transmiterii puterilor la Ministerul de Finanţe, noul ministru Neagu a rostit o cuvântare plină de bun simţ şi foarte cuminte. Între altele a spus că cei care mânuiesc finanţele trebuie să se atingă cât mai puţin de temeiurile economice ale poporului şi că reformele aparţin păcii, căci trebuie făcute pe îndelete...

Numai să poată rezista furiei regimului de destrucţiune sub care trăim...

Generalul Stoenescu a vorbit şi el, cu morga şi cu fudulia reprezentanţilor regimului antonescian. Pleacă pe front — de nu s-ar mai întoarce!

Episcopul Gheronte, al Constanței, a demisionat. S-a încurcat în niște afaceri... Era unul din cei mai nerușinați potlogari printre membrii Sfântului Sinod...

Alexandru Ottulescu, guvernatorul Băncii Naționale e foarte nemulțumit de politica regimului. Ce căutăm noi peste Nistru, la Stalingrad și în Caucaz? Răspuns: Ardealul!

Englezii bombardează Germania crunt. Au bombardat și München. O bombă a nimerit un tren ce mergea de la München la Berlin și a omorât o sumă de oameni. Mă tem ca nu cumva aceste continue bombardări să nu zdruncine nervii nemților și să nu provoace descurajare... pe front.

Marți 29 septembrie. Să aibă Ribbentrop dreptate? Abia ne anunțase un comunicat că submarinele germane atacaseră un convoi și înecaseră pe diferite mări un total de peste 100 000 tone — iată că alt comunicat ne anunță că trei mari transatlantice, trei vapoare de pasageri, unul de 19 000 tone, al doilea de 17 000 și al treilea de 11 000 — câteșitrei americane — au fost scufundate cu toată paza mai multor vase de război, din care un distrugător a fost torpilat și el... Pe vasul cel mare se aflau 13 000 soldați, pe celelalte armament și muniții. Convoiul se îndrepta spre Anglia. E cea mai impresionantă scufundare, de la începutul războiului, prin dimensiunile vaselor atinse și prin numărul victimelor...

La Stalingrad n-a mai rămas de cucerit decât nordul orașului. Tot restul orașului a fost curățit de bolșevici; drapelul german flutură deasupra grupului de clădiri ale Partidului Comunist. Pas cu pas au trebuit infanteriștii și pionerii germani să lupte pentru a-și croi drum spre Volga. Rezistența bolșevicilor în acest colț de pământ e fără precedent și fără exemplu în istoria războaielor. De 60 de zile ei apără casă cu casă din spatele fiecărei clădiri sau fiecărei grămezi de mine, din dosul tancurilor prăbușite, sub ploaia de bombe pe care avioanele le aruncă din cer... Acum drama se apropie însă de sfârșit. Stalingradul e tăiat din toate părțile, și n-a mai rămas decât o bucățică de pământ în mâinile rușilor...

În Caucaz și pe celelalte sectoare ale frontului nimic senzațional. Rușii sunt respinși pretutindeni unde atacă, iar în Caucaz înaintează nemții, încet dar sigur...

Benoist-Méchin, unul din cei trei secretari de Stat atașați pe lângă mareșalul Pétain, a fost debarcat fiindcă a criticat politica lui Laval. Au mai rămas pe lângă Pétain, ca secretari de Stat, ambasadorul De Brinon și amiralul Platon.

Laval a declarat că-și va îndeplini misiunea până la sfârșit...

Comunistul care a ucis pe președintele Lebras, la Nantes, a fost arestat. E un anume Hervé; prins asupra faptului pe când încerca să devalizeze un birou de poștă în apropiere de Lorient, a tras asupra unui polițist și l-a ucis. A mărturisit apoi că era autorul crimei de la Nantes...

Wilkie, trimisul lui Roosevelt la Stalin, a dat un interviu corespondenților de presă din Moscova prin care afirmă că iarna va fi foarte grea pentru Soviete deoarece germanii sunt stăpâni pe toate rezervele alimentare rusești. Crede și el că fără un al doilea front *imediat creat* în Europa (la anul va fi prea târziu) situația sovieticilor va deveni tragică. Publicat în Anglia, acest interviu a fost comentat de presa engleză în sensul că anglo-saxonii nu luptă pentru bolșevici, după cum bolșevicii nu luptă pentru anglo-saxoni, și că crearea unui nou front în Europa, imediat, ar însemna pierderea a 500 000 de anglo-americani numai ca să facă plăcere d-lui Stalin — ceea ce ar fi exagerat. Autoritățile militare anglo-americane vor decide ceasul când al doilea front va putea fi creat în Europa împotriva Germaniei — iar nu dl Stalin...

Cum se vede între Londra și Moscova înțelegerea e deplină...

Și Edenicul Anthony a vorbit la Leamington. Puterile Axei: „trebuiesc radical distruse“. După război, se va restabili dreptatea pe pământ. Anglia va rămâne strâns unită cu Statele Unite și va trebui *să colaboreze la redresarea Sovietelor...* E bine să se știe!!

Joi 1 octombrie. Am petrecut ieri două ore să ascult pe Goebbels și pe Hitler. Au vorbit la Wintersporthalle, în Berlin, cu prilejul inaugurării campaniei „Ajutorului de Iarnă“. Cuvântările transmise telefonic prin postul de Radio București. A vorbit fiecare câte un ceas și se auzea

perfect. Am auzit pentru prima oară pe Goebbels. Formidabilă trâmbiță! Cu un glas cald a debitat fără monotonie toate banalitățile cunoscute de partea noastră a baricadei, a recapitulat impresionantele cifre ale campaniei „Ajutorului de Iarnă" din anul trecut (un total de peste 1 miliard 200 milioane de mărci!!!), a anunțat victoria complectă a Puterilor Axei și prăbușirea Angliei, Americii, ovreimii și plutocrației — fără să plictisească o clipă! Strașnică trâmbiță!

Hitler n-are meșteșugul lui Goebbels, dar spontaneitatea și sinceritatea cuvântului său fac o impresie mai adâncă... A vorbit ca un șef, și ca șeful celei mai formidabile puteri armate din câte a cunoscut lumea... Trivialitățile la adresa lui Churchill și a militarilor britanici puteau să lipsească.

Despre aliații Germaniei a spus puțin dar cu cuvinte pline de laudă. De data asta România a fost trecută la rândul al doilea, după Italia și înaintea Ungariei...

Dacă aș fi Churchill i-aș răspunde numai atât: ai câștigat d-le Hitler toate bătăliile, dar n-ai câștigat pacea care continuă să-ți scape — și dacă ești așa de sigur de ziua de mâine, *de ce te superi și ne înjuri*?

———

Dl Willkie vorbește prea mult. Între altele a mai spus — de la Moscova — că generalii englezi „ar avea nevoie de un tratament de întărire". Britanicii sunt furioși. Mégior Atlee, în excursie prin Canada, a protestat energic împotriva ieșirii prietenului lui Roosevelt și a declarat că generalii englezi au planurile lor... Vai de ele!

———

Plăcerile războiului:

În Brazilia s-a decretat moratoriu general, în Anglia nu mai e carne — în Statele Unite s-a redus la extrema limită circulația automobilistică. În țările plutocraților începe să meargă tot așa de rău ca la noi mofluzii!!!

———

Vulcănescu a fost numit, după cum se prevăzuse, director general la Casa de Depuneri. Vulcănescu e domnul care a spus: „Dacă mai stau doi ani la Finanțe, nici o proprietate particulară nu va mai exista în România..." Să ne bucurăm deci de plecarea lui de la Finanțe...

La Agricultură a fost numit secretar general un agronom, Ion Antonescu, în locul lui Frunzănescu. Prea mulți Antonești...

———

Ziarele publică o foarte măgulitoare scrisoare adresată de Mareșalul Antonescu generalului Stoenescu, fostul ministru de Finanțe. Din ea rezultă că generalul a cerut să părăsească Ministerul și să meargă pe front... O îndulcire a hapului; Mareșalul n-a vrut să lase pe cel ce a jupuit lumea aproape doi ani de zile, să plece cu clopoțelul de coadă, și-l laudă în scrisoarea sa pentru serviciile aduse. Mai bine nu l-ar lăuda! Războiul cere desigur bani, dar „il y a la maniére" — și maniere vistavoiul de Stoenescu n-a avut...

———

Americanii au ocupat Brazzaville, capitala Congo-ului francez... Se anunțase deja debarcarea lor pe coasta africană, astă-vară. Până să ajungă în Egipt, mai vrea drum...

———

Printre persoanele citate ca prezente ieri la Berlin, la discursul Führer-ului, și aclamate, a fost și mareșalul Rommel. Prezența lui la Berlin să însemne proiecte noi și mari pe frontul african? Mulți o pretind. Vom fi lămuriți în curând...

———

S-au împlinit 2494 de ani de la nașterea lui Confucius ale cărui învățături morale *nu* sunt urmate, decât în formele lor exterioare, de 500 de milioane de chinezi...

———

La Madagascar, cu toate că englezii au ocupat capitala insulei, francezii continuă să reziste, cât pot, în părțile de Sud ale coloniei... Păcat de oamenii sacrificați degeaba.

———

A murit de cord Teodor Emandi, tovarășul meu politic de la Iași, din 1917. De atunci a fost ministru la Belgrad și la Praga. Diplomat șters, n-a făcut rău nimănui... Ceasul său cel mai strălucit a fost la Iași.

———

Vineri 2 octombrie. De reținut, din discursul lui Hitler de alaltăieri, următorul pasaj pe care-l reproduc după textul publicat în gazete:

„O lume veche s-a prăbușit efectiv. Comunitatea (?) poporului va fi întărită cu sânge de acest război, cu mult mai mult decât am fi putut să o facem noi, național-socialiștii, printr-o simplă mărturisire a nației. *Este absolut sigur că nici un Stat burghez nu va putea supraviețui*

acestui război (???). Mai târziu sau mai curând fiecare va trebui să se pronunțe pentru sau contra..."

Tipic. Crezul bolșevicilor învinși a învins și pe învingătorii războiului — fie că ar fi nemți, fie că ar fi anglo-saxoni. Căci cam ca Hitler vorbesc și lorzii din Anglia, și bancherii din Londra și samsarii din New York. Știu că discursurile nu trebuie luate „au pied de la lettre". Mai știu că prostimea săracă dar multă trebuie încurajată și îndemnată să sufere războiul și să se sacrifice pe fronturi. Mai ales tineretul... Dar totuși! De ce să anticipăm asupra cataclismelor și să le chemăm? Crede oare Hitler că burghezia odată înlăturată (cum?), omenirea va fi mai bună și mai fericită? Oamenii nu-și schimbă pielea, darmite moravurile...

Ce e sigur, e că vom trece prin mari convulsiuni. Vai de cei tineri, căci noi cei mai bătrâni, ne-am trăit viața...

———

Vulcănescu n-a părăsit, vai, Ministerul de Finanțe. A fost numit director general la Casa de Depuneri, dar ziarele de azi publică o decizie a noului ministru de Finanțe, conform căreia îi va ține locul la Casa de Depuneri un domn Ionescu — cât timp va funcționa ca subsecretar de Stat... „Cât timp"... aci mai e o nădejde! Vulcănescu a fost până acum director în Ministerul de Finanțe și a avut numai „delegație" de sub secretar de Stat. Situația lui, ca subsecretar de Stat, rămâne deci — deocamdată — neschimbată.

———

Deși nu mai era ministru, generalul Stoenescu a luat parte la ultimul Consiliu de Miniștri — ne-o spune comunicatul publicat ieri — ca să fie felicitat pentru opera îndeplinită și serviciile aduse. Dl Ică, care prezida, a dat lectură scrisorii — certificat de bună purtare eliberată de Mareșalul Antonescu slugii sale, scrisoare publicată și în ziare — miniștrii au aplaudat, și servitorul concediat a mulțumit stăpânului său pentru bunele cuvinte pe care i le-a scris.

Ciudate moravuri politice!

———

Nemții au scufundat în cursul lunii septembrie peste *un milion de tone*!!! O cifră record. Reprezintă tonajul total al Danemarcei, înainte de război! Într-o lună! Dacă cifrele germane sunt exacte, nu văd bine pe prietenii noștri din Anglia...

———

Miercuri 7 octombrie. Petrecut două zile la București. Vremea continuă să fie minunată — adică dezastruoasă pentru semănături. Pământul e ca piatra și nu se poate ara... Înapoiat aseară Sinaia.

———

Mareșalul Antonescu a fost duminică la curse, însoțit numai de dl Ică. A venit neanunțat fără alai și fără desfășurare de poliție. Preveniți în ultimul moment despre sosirea lui generalul Manu și Poulet Ghika[1] l-au primit și l-au escortat tot timpul cât a stat. A asistat la 3 curse din tribuna Jockey-Clubului, s-a plimbat în padoc, la cântare, pretutindeni. S-a băgat în mijlocul publicului, fără nici o pază, și publicul l-a aclamat călduros. Primirea spontană ce i s-a făcut i-a făcut se vede plăcere, căci a fost plin de amabilitate și de prietenie, față de societatea noastră (a propus lui Manu și lui Ghika să luăm și trapul, dar colegii mei a declinat această sarcină) și de toată lumea, afară de Dombrovski pe care întâlnindu-l cu brațul în eșarfă (un mic accident de automobil) l-a întrebat: „Ei, ce ai fost rănit la bridge?" Dombrovski n-are replică, căci ar fi putut să-i răspundă: „Da, la bridge, singurul front pe care mă lupt de când m-ai scos d-ta din armată!" Antonescu îl are în nas și pe colonelul Capșa, căci l-a repezit și pe el, pe chestia grajdului Regal...

După câte mi-au spus colegii mei, Mareșalul arată foarte sănătos, și primele lui cuvinte au fost: „Am venit să vadă lumea că n-am murit!" Foarte bine face că se arată. Starea lui, așa cum s-a înfățișat duminică, dovedește că ultimele informații primite din jurul Președenției sunt exacte. Mi s-a spus într-adevăr duminică că toată boala lui Antonescu n-ar fi decât o intoxicație glandulară provenită din inflamația amigdalelor. Diagnoza ar fi acum precisă. Führerul i-a trimis pe profesorul Wessely (sau așa ceva) de la Viena, un specialist care-l va opera zilele acestea. După operație Mareșalul pleacă la cartierul său general în Rusia (Odessa?).

Mareșalul va comanda o armată compusă din corpurile române de la Centrul și Nordul frontului, din Armata a VIII-a italiană și din Corpuri motorizate și aviație germane. Trupele române din Caucaz, rămân încadrate în corpurile germane cu care operează.

———

De pe front, știri bune. Șapte diviziuni muscălești au fost nimicite la sud de lacul Ladoga. Au fost luați 12 000 prizonieri, 244 de tancuri,

[1] Barbu Catargiu e la Berlin, după cai — iar eu eram la Sinaia.

307 tunuri, 840 mitraliere etc. au fost distruse sau capturate. Se crede că peste 30 000 de morţi sovietici au rămas pe câmpul de bătaie...

La Stalingrad, continuă curăţirea oraşului. Nemţii nu expun decât foarte puţine trupe în această operaţie, neavând nici un zor, deoarece scopul strategic (tăierea traficului pe Volga) a fost atins. În Caucaz, au mai fost ocupate oraşele Elechotovo şi Verhni Kurp şi se luptă în apropiere de Mozdok.

La Sud de Insulele Solomon, în Marea Coralilor s-a încins o nouă şi mare bătălie navală între japonezi şi americani. Comunicate oficiale nu sunt încă, dar pe cale particulară japonezii pretind că au scufundat deja peste 20 de vase inamice...

Dl colonel Marcel Olteanu[1] îmi povesteşte de la Palat. Ică vine regulat, cel puţin o dată pe săptămână şi stă mult cu Regele şi cu Regina, ca să-i pună în curent cu mersul treburilor şi să caute să netezească asperităţile între familia Regală şi Mareşal... Unii pretind însă, că Ică face curte Regelui ca să obţie printr-însul încrederea şi simpatia armatei pentru o eventuală succesiune a Conducătorului... Olteanu nu crede însă nici el că în caz de vacanţă a înaltului post, să pună Ică mâna pe putere. Armata va voi un general şi după toate probabilităţile, acest general va fi Iacobici. Întrebând pe Olteanu pentru ce Iacobici a fost scos din armată, am aflat că cauza a fost numai frecăturile de ordin personal dintre cei doi conducători ai armatei. Ca şef al Marelui Stat Major, Iacobici înţelegea să conducă şi Ministerul de Război, dar s-a lovit aici de Pantazi, omul lui Antonescu. Iacobici a trimis un raport Mareşalului în care pe lângă afirmaţia că „nu putea lucra cu Pantazi" a mai scris că războiul dincolo de Nistru este foarte impopular şi nemulţumeşte pe toată lumea. În dreptul acestui pasaj, Antonescu a însemnat: „Se vede că generalul Iacobici nu s-a născut în România, altfel n-ar manifesta asemenea sentimente". Şi bazat pe această lipsă de încredere a lui Iacobici în campania din Rusia, dar probabil mai ales pe imposibilitatea lui de a colabora cu Pantazi, Mareşalul Antonescu „lui a fendu l'oreille", cum zic francezii... Antonescu e din acei oameni care nu suportă nici o contradicţie...

Olteanu pretinde că Regele Mihai cu toată apatia aparenţelor sale, se interesează foarte mult de mersul războiului şi că din întrebările pe care le pune reiese că nu e deloc lipsit de inteligenţă... E trist că inteligenţa Regelui trebuie „detectată" în reacţiile sale secundare şi că nu izbeşte pe căi mai directe... Tot după Olteanu, raporturile dintre familia Regală şi Mareşalul Antonescu s-ar mai fi ameliorat... Opera lui Ică?

[1] Aghiotantul Regelui însărcinat cu ţinerea Suveranului în curent cu evenimentele de pe fronturi. Informaţii sunt zilnic transmise de Marele Stat Major.

Olteanu recunoaşte că la Palat domneşte anarhia din lipsa unui om ca să ţie frânele în mână. Junele Stârcea-Mocsony e un caraghios, luat în simpatie de Regina Elena fiindcă vorbeşte bine englezeşte şi urăşte pe români... Nu e de ajuns! Se vorbeşte mult de numirea lui Grigorcea (de la Roma) ca Mareşal al Palatului. Ar fi o excelentă alegere. Dar Grigorcea se lasă greu... În lipsa lui Grigorcea se zice că ar fi să fie numit Bossy, de la Berlin. Băiat bun, dar n-are autoritatea lui Grigorcea.

Ică a mărturisit duminică la curse lui Poulet-Ghika „că lumea întreagă e sătulă de război " şi că războiul nu mai poate dura mult. (???)

După discursurile lui Hitler, lui Ribbentrop, lui Goebbbels — a mai ţinut unul duminică tot la Palatul Sporturilor din Berlin, Göring. Pretext: începutul culesului. Deşi Göring s-a prezentat în calitate de dictator economic, a vorbit mai mult ca general, şi ca comandant al Aviaţiei germane... Se vede că totuşi opinia publică din Germania are nevoie de multă îmbărbătare, căci altfel această succesiune de cuvântări patriotice şi optimiste nu şi-ar avea rostul...

Witzleben care vine din Germania pretinde că lumea e sătulă de război *şi nu vede cum şi când se va termina...* Dar cine vede?

La Ministerul de Interne se adună pe rând prefecţii, pretorii, primarii urbani etc. şi se face „şcoală administrativă" cu ei. La prima şedinţă, la şedinţa prefecţilor, a ţinut dl Ică o cuvântare introductivă, rezumativă şi instructivă — kilometrică — în care a vorbit „de omni re scibili... et quibusdam aliis", cuvântare în care a golit toate manualele citite... Prefecţii s-au înapoiat acasă, cum venise, fără nici o lămurire în plus, cu privire la îndatoririle lor!

Discursuri inutile au schimbat la Banca Naţională şi dl ministru Neagu cu dl guvernator Ottulescu...

Domnii aceştia nu-şi dau seamă că cu vorbe goale şi cu fraze sonore nu se îndreaptă o ţară?

Comisia Prezidenţială de la Casaţie a condamnat pe Urdăreanu la confiscarea întregii sale averi... În ţară n-a lăsat decât o avionetă

Messerschmidt, un automobil şi un frac... Râde, peştele, în America! Se zice că banda a părăsit Mexicul şi ar fi în... Argentina! Iar se zvoneşte despre moartea Lupeascăi!

Marta Bibescu îmi lămureşte pentru ce Herriot a fost arestat (ziarele au dat vestea fără nici o explicaţie). Gelos de gloria lui Blum şi a lui Daladier, a vrut şi Herriot să ajungă în rândurile martirilor, şi pentru aceasta a restituit Legiunea de Onoare lui Pétain, cu declaraţia că nu putea să o mai poarte[1] de vreme ce se distribuia acum voluntarilor francezi de pe frontul rusesc *în prezenţa trupelor şi generalilor germani*... Mareşalul Pétain a satisfăcut dorinţa d-lui Herriot, şi astfel democraţia şi Franţa numără un mucenic mai mult...

Marta Bibescu mi-a dezminţit ştirea răspândită despre vânzarea Mogoşoaiei. Se spusese că ar fi vândut minunatul castel lui Matei Brâncoveanu... Nici nu s-a gândit să-l vândă. Adevărul este că Mareşalul Antonescu i-a trimis vorbă că ar vrea să-l cumpere pentru Regina Elena; Marta a răspuns că Regina Elena era oriunde în România la ea acasă şi că îi pune Mogoşoaia la dispoziţie ca să aibă un adăpost până-şi va clădi o locuinţă, dar că despre vânzare nu poate fi vorba. Antonescu a răspuns mitocăneşte că îi va pune astfel de taxe de succesiune încât o va obliga să vândă. Alt răspuns al Martei: „Veţi impune taxe fiicei mele, căci eu n-am nici una de plătit. Mogoşoaia n-a aparţinut soţului meu şi nu face parte din succesiunea lui — *este a mea şi a fost totdeauna a mea*..."

Am avut astfel confirmarea faptului că Mogoşoaia fusese trecută de G.V. Bibescu pe numele soţiei sale. Mi-o mai spusese o dată Marta, dar nu-i dădusem crezământ.

Am aflat secretul numirii lui Bănescu în postul de procuror general: ordin direct de la Mareşal, care se vede că a fost bine impresionat de modul cum Bănescu a condus ancheta celor închişi la Jilava — şi mai pe urmă masacraţi de legionari. Aşa se explică că s-a trecut şi peste independenţa caracterului noului şef al Parchetului Casaţiei, şi peste scena dintre Bănescu şi Ică, pe când era ministru al Justiţiei; şi peste înjurăturile cu care Bănescu împroaşcă zilnic pe dl Ică.

---

[1] Fusese decorat înainte de a fi deputat şi ministru, ca primar al oraşului Lyon.

Joi 8 octombrie. Stalin e foarte supărat. Şi o spune. E supărat fiindcă englezii şi americanii nu deschid un al doilea front în *Europa*. Supărarea lui Stalin e trâmbiţată de o lună de Litvinov, de Maiski — la Washington şi la Londra — şi a făcut şi înconjurul lumii cu interviurile lui Willkie. A fost manifestată acum în urmă, direct, de la Moscova. Mă întreb ce se ascunde în dosul acestei supărări pe care nici un Omer nu o va căuta. Nu e normal ca un om atât de inteligent ca Stalin să ceară cu o ridicolă insistenţă realizarea unui lucru *pe care-l ştie imposibil*... Atunci? Să caute Omul Roşu un pretext ca să încerce altă politică, un armistiţiu de pildă cu Germania? Îşi face oare omul Sovietelor iluzii asupra condiţiunilor ce le-ar impune Germaniei? Poate că nu, dar ce a mai rămas din Rusia e sub ameninţarea foametei, la iarnă...

S-a spus că Saracioglu a evitat pe Willkie cu prilejul vizitei acestuia la Ankara. Informaţia, dată şi de ziare, e inexactă. Cel care a evitat pe Willkie a fost Preşedintele Republicei, Inönü care nu s-a dus nici la Ankara, nici n-a invitat pe american la dânsul. Saracioglu a văzut pe Willkie. De altmintreli, Inönü trece drept germanofil şi Saracioglu drept anglofil. În realitate sunt amândoi levantini şireţi şi caută să scape de război prin tangentă — şi au dreptate!

Anglofilii pretind că englezii n-au încercat să debarce la Dieppe pentru a înfiinţa acolo un cap de pod şi că au vrut numai să distrugă tunurile mari nemţeşti care împiedicau trecerea convoaielor britanice prin Canal — şi că au reuşit în întreprinderea lor. Anglofilii mai pretind că şi debarcarea de la Tobruk n-a avut alt scop decât distrugerea materialului de război german pregătit pentru viitoarea ofensivă.

Se poate răspunde anglofililor că ordinile găsite asupra prizonierilor englezi vorbeau de altceva, că tunurile mari, cele mai periculoase pentru navigaţia britanică în Canal nu sunt aşezate la Dieppe, ci la Capul Gris Nez lângă Calais şi că la Tobruk nu era decât o foarte mică parte a materialului de război destinat armatei lui Rommel... Dar cine poate clinti din părerile sale un anglofil?

Războiul acesta e sălbatic: nemţii anunţă că au hotărât punerea prizonierilor englezi de la Dieppe în lanţuri, cu începere de azi, ca represalii pentru maltratările câtorva prizonieri germani de către englezi, maltratări constatate, deşi dezminţite de Comandamentul britanic.

Expunerea de motive privitoare la decretul-lege referitor la dreptul Casației de a pipăi constituționalitatea legilor n-a fost publicată „in extenso" decât în *Monitorul Oficial*.

Din această expunere de motive rezultă că azi, singura Constituție a României este Decretul Organic care dă drept de legiferare Conducătorului Statului, decret confirmat și „constituționalizat" prin Plebiscit. Expunerea de motive mai stabilește și dreptul Conducătorului *de a delega puterile sale și altuia*, fără ca Casația să-și poată vârî nasul într-o asemenea bucătărie... Cu alte cuvinte, drepturi cedate de Coroană *ad personam*, ar putea fi trecute de mandatar altei persoane, fără ca mandantul să mai fie consultat și fără ca Instanța Supremă să se poată pronunța asupra legalității actului... Toate acestea pentru dl Ică, și pentru o viitoare transmitere de puteri asupra sa...

Acum pricepe toată lumea rostul discursului lui Coman Negoescu, rostul decretului-lege care a urmat și... răsplata acordată fostului procuror general de pe lângă Suprema Curte...

Da, dar dacă s-au legat mâinile Casației, nu s-au legat și ale Armatei...

Vineri 9 octombrie. Corespondentul ziarului *Universul* telefonează de la Berlin:

„Situația militară continuă să se desfășoare — încet, dar conform planului — în favoarea Germaniei și a aliaților ei".

„Grupurile bolșevice încercuite la Stalingrad sunt strânse în cleşte din ce în ce mai mult și se așteaptă distrugerea lor. Contra-atacul bolșevic de la nord a început să slăbească și să dea semne de epuizare, ceea ce nu e de mirare față de jertfele uriașe făcute de sovietici în oameni și materiale. În ciuda rezistenței bolșevice înverșunate, atacurile germane din regiunea fluviului Terek continuă, fiecare kilometru pătrat de pământ fiind cucerit prin lupte grele"[1].

„În diferitele cercuri germane se discută pe larg problema vinovăției bombardamentelor aeriene. Presa germană dovedește pe bază de documente în mod categoric, că dl Churchill este inventatorul spiritual (?) al bombardamentelor aeriene (!!! parcă nemții au bombardat zi și noapte Londra, în 1940, sub Guvernul Chamberlain?), cu toate că Germania a prevenit să nu se înceapă cu aceste metode de război și cu toate că Reichul nu a reacționat (!!) luni de-a rândul față de asemenea metode. Aluziile britanice la bombardarea aeriană a orașelor Rotterdam și

[1] S-a ocupat și orașul Malgobek, în regiunea petroliferă Groznâi, situat la 80 kilometri de acest important centru.

Varșovia (și câte alte orașe deschise în Anglia!) sunt respinse la Berlin ca fără temei, deoarece aceste două orașe au fost fortărețe asediate (și Rotterdamul?) și nu s-au predat în ciuda somațiilor repetate de capitulare. Mai mult chiar, în Varșovia populația civilă a participat la rezistența armatei polone. Interesant este faptul că represaliile germane sunt anunțate ca urmând să fie foarte aspre. Răspunsul german la bombardările britanice va fi groaznic[1] — după câte se spune — și atunci nu vor mai fi primite nici un fel de scuze".

„Și în alt domeniu Germania a trecut la represalii. Începând din ziua de 8 octombrie, ora 12, toți ofițerii britanici luați prizonieri la Dieppe, vor fi legați, drept răspuns la procedeul similar al britanicilor față de soldații germani. De asemenea s-a anunțat că pe viitor trupele britanice teroriste sau de saboteuri vor fi imediat distruse de trupele germane, oriunde vor fi găsite. Aceste măsuri severe sunt un răspuns la metodele de război britanice, contrarii drepturilor ginților și incompatibile cu onoarea soldatului german".

„În legătură cu discuțiile politice asupra poziției Statelor neutre în noua Europă, se subliniază la Berlin *că o neutralitate absolută nu mai poate exista astăzi în Europa*. Din aceste motive, nu mai este de pildă permis ca Elveția[2] să încerce să se despartă de Europa sub pretextul că-și păstrează neutralitatea, declarând că este și împotriva „Chartei Atlanticului". O astfel de comparație a concepțiunilor politice ale Puterilor Axei, cu ale Aliaților sunt considerate la Berlin ca nepermise, deoarece un Stat european neutral face — din punct de vedere organic — parte din *spațiul vital european* și existența lui economică și spirituală este înrădăcinată în Europa. Noua Europă nu este — după părerile germane — un plan de viitor, ci o realitate care nu este o urmare a războiului, ci punctul culminant al unui proces natural de dezvoltare[3].

Din aceste motive nici un Stat neutru din Europa nu se poate dezinteresa de noua ordine europeană și dacă totuși ar face acest lucru, atunci aceasta ar fi o dovadă că nu se mai află pe drumul cel bun. În contrazicere cu atitudinea unor anumite State neutre, se subliniază la Berlin înfrățirea (!?) româno-bulgară, după cum reiese dintr-un articol publicat în *Universul* de dl Damianov. Această înfrățire este considerată drept un element pozitiv în noua Europă și din aceste motive este salutată foarte călduros la Berlin"[4].

[1] Ia-l de pe mine că-l omor!
[2] Pare că se vorbește de Elveția ca să priceapă Suedia, gata să se arunce în bolșevism...
[3] De dezvoltare „așezată" pe vârful baionetelor germane!
[4] Și noi care vrem să redobândim Ardealul cu ajutorul nemților!

„Discuțiile dintre Moscova și Londra asupra înființării unui al doilea front se află pe primul plan în atenția Aliaților. Văzând că nu poate obține nimic pe cale diplomatică, Stalin s-a adresat acum opiniei publice anglo-americane, prin intermediul unei mari agenții americane (?). El încearcă deci cu ajutorul unei acțiuni directe, în rândurile poporului britanic și american și cu sprijinul partizanilor săi din Anglia și America, să-și ajungă ținta. Acest fapt a produs în Anglia contraziceri profunde, care au zdruncinat opinia publică. Partidul Laburist și comuniștii cer imediata înființare a celui de al doilea front și amenință chiar cu o scădere a producției dacă cererea lor este respinsă. Cercurile guvernamentale britanice afirmă buna lor credință dar subliniază că în timpurile actuale crearea unui al doilea front nu este posibilă. Însăși *Agenția Reuter* scrie mai departe că Anglia nu poate fi forțată la o acțiune grăbită pe temeiul dorinței lui Stalin. Spre a se putea crea un al doilea front, este nevoie de planuri întocmite în toate amănuntele, de producție mai mare în fabrici și șantiere, precum și — ceea ce este mai important — de jertfirea a câtorva sute de mii de vieți americane și bri-tanice. Probabil că prin asemenea socoteli se caută a se arăta că engle-zii se vor gândi încă bine înainte de a înființa cel de al doilea front..."

„*Agenția Reuter* anunță din Moscova că tratativele diplomatice dintre Stalin și ambasadorul american Standley au ajuns într-o fază puțin îmbucurătoare. Știrile din Moscova insistă că nu se poate ascunde seriozitatea situațiunei, cu toate că bolșevicii continuă să reziste la Stalin-grad. Stalin a lansat un apel, arătând că situația grea în care se află bolșevicii, cere imediata intervenție a Aliaților, fără a se pierde timp cu interpretarea textului Convenției încheiate între Stalin și Churchill. Din toate aceste discuții se poate constata că nimeni nu se teme atât de mult de iarnă ca Stalin, care în apelul său de astăzi adresat populației sovietice, declară că orice indisciplină va fi pedepsită cu moartea"...

....

———

După unii, rolul lui Willkie, înapoiat în America, s-ar fi sfârșit — după imprudențele declarațiunilor sale, în diferitele capitale prin care a trecut. După alții, dimpotrivă, ar fi vorba să ia locul lui Hull, ca secretar de Stat... Hull s-ar manifesta prea anti-sovietic, pe când Willkie e gata să zboare nu numai în ajutorul bolșevicilor ruși dar și în al chinezilor!

———

Până și azi ziarele noastre mai urlă pe urmele vizitei d-lui Ică la Cartierul General german! Dacă de noi își bate joc, dl Ică, nu-i e cel puțin rușine de nemți?

———

Comunismul bătut pe frontul rusesc, se ridică, dârz, pe aiurea — unde poate. La Paris, comuniștii au pus o bombă într-un cinematograf din vestul orașului, în care se ținea o întrunire a Partidului Popular Francez... Răniți mulți, dintre care unii au și sucombat. În Canada, s-a cerut abrogarea legii prin care se interzicea activitatea Partidului Comunist; în Anglia „meeting"-uri comuniste cer înființarea celui de al doilea front. În Slovenia și în Croația, comuniștii ucid italieni pe unde pot... Mergem bine.

———

Italienii nu sunt buni pe fronturi dar sunt buni pe mare. Un submarin de al lor a înecat în Atlantic, la vreo 300 mile de Dakar, un cuirasat american de tipul „Mississippi" — 33 000 tone...

———

Trupele franceze din Madagascar spală onoarea soldaților din Franța, din campania din 1940. Cu toată superioritatea forțelor britanice, formațiunile coloniale franceze apără cu înverșunare teritoriul insulei, la sud de Tananarive — și englezii înaintează foarte greu...

———

Frățietate româno-bulgară... Ne-au vizitat și ne-au pupat o droaie de gazetari. Doi miniștri, Vasiliev de la Lucrări Publice și Radoslavov de la Căile Ferate, au venit să întoarcă vizita lui Bușilă. Banchete, discursuri, decorații — n-a lipsit nimic. După ce am fost siliți să înghițim... rahatul — mai suntem obligați să și spunem că e bun!

Nu va veni iarăși ziua dreptății noastre?

———

Ca răspuns la „legarea" prizonierilor englezi de către nemți, Comandamentul britanic a hotărât să pună în fiare, cu începere de la 10 octombrie, un număr egal de ofițeri și soldați germani prizonieri în Anglia.

La această hotărâre engleză, nemții răspund că, dacă sentința se va executa, vor pune și ei în fiare de trei ori atâția ofițeri și soldați prizonieri britanici...

Unde se va opri această sinistră întrecere și ce sunt de vină nenorociții pe spinarea cărora se joacă boierii?

Duminică 11 octombrie. Sandi Scanavi s-a înapoiat de la Rostov, unde a fost concentrat (e căpitan de rezervă) 60 de zile pe lângă Marele Stat Major, căci Marele nostru Stat Major (eşalonul operativ) cu generalul Şteflea în frunte îşi are cartierul său la Rostov. Născut chiar la Rostov, unde a crescut şi a trăit până la războiul celălalt, Scanavi vorbeşte perfect ruseşte şi cunoaşte perfect regiunea Donului şi a Caucazului septentrional, aşa încât a putut culege bune informaţiuni în jurul lui. Rostovul a suferit foarte mult din cauza bombardărilor, fiind cucerit în două rânduri, anul trecut şi anul acesta. Scanavi pretinde că cam 90% din clădiri au fost distruse, şi în cele ce au rămas nu mai e un geam, nu se mai închide o fereastră sau o uşă cumsecade. Populaţia trăieşte prin pivniţe sau prin adăposturi improvizate prin mine şi alcătuite din scânduri, din bucăţi de tablă, din carton gudronat. Vai de mama bieţilor oameni...Numai Grădina Zoologică, la 2-3 kilometri de oraş a rămas intactă, şi nici un animal n-a pierit. Fiarele au fost hrănite zile de-a rândul cu cadavrele adunate prin oraş... Scanavi a văzut acolo 15 bizoni de toată frumuseţea. După ce au intrat nemţii în Rostov, nici o stradă nu era practicabilă, toate erau numai cratere de bombe explodate, cu canale sparte, cu ţevile răsucite şi ieşite din pământ. În două săptămâni, organizaţia Todt a dres toate uliţele, le-a pavat, şi nu s-a mai văzut nici o urmă a războiului...

Populaţia din Rostov nu e bolşevică; bolşevici sunt numai lucrătorii de la fabrici. În general, în Rusia, ţăranii sunt anti-bolşevici, iar populaţia din oraşe — în afară de lucrători — apatică. Scanavi n-a mai găsit aspectele vechiului oraş. Casa lui părintească distrusă. Alte câteva case pe care le cunoscuse, transformate în locuinţe pentru muncitori (acum distruse şi acestea). Din lumea veche, aproape nimeni. Principiul distrugerii tuturor elementelor ce ar fi putut servi unei contra-revoluţiuni a fost aplicat de Soviete cu o groaznică energie. Tot ce s-ar fi putut ridica într-o zi împotriva lor, burghezii, aristocraţii, funcţionarii şi ofiţerii regimului ţarist au fost nimiciţi prin ucidere sau deportare. Dacă ar vrea cineva să înlocuiască astăzi cadrele conducătoare şi administrative bolşevice, n-ar avea aproape cu cine...

Rostovul a sporit mult ca populaţie sub bolşevici, din cauza înmulţirii uzinelor care au cerut tot mai mulţi lucrători. Între altele e o fabrică de motoare şi tractoare care se întinde, de la bariera oraşului, pe o distanţă de 16 kilometri, de o parte şi de alta a şoselei. Şi tot jurul oraşului e plin de uzine. Rostovul conţine astăzi între cinci şi opt sute de mii de locuitori...

Organizaţia armatei germane e ceva minunat. Nici un resort nu lipseşte, nici unul n-a cedat. Comandamentul german menajează trupa

cât se poate; tunurile, aeroplanele, tehnica, fac aproape toată treaba, iar viaţa soldatului nu e pusă în joc decât la extrema necesitate. Cu totul pe dos se întâmplă la noi unde oamenii, ofiţeri şi soldaţi, dau năvală. Scanavi-mi cita cazul Diviziei comandate de Potopeanu, care s-a aventurat în urmărirea inamicului, cu mult dincolo de limitele indicate de nemţi şi a fost aproape încercuită de forţe sovietice. În ultimul moment, a alergat în ajutorul românilor un batalion motorizat german şi a salvat situaţia, aşa încât de unde Divizia Potopeanu era să fie încercuită, a putut încercui ea, împreună cu nemţii, pe ruşi. Generalului Potopeanu i s-ar fi luat însă comanda, pentru depăşire de ordine.

Nemţii au de toate, mâncare, echipament, muniţiuni — nimic nu lipseşte, totul e în abundenţă, de execelentă calitate *şi totdeauna la locul unde trebuie*. Toate serviciile auxiliare sunt perfecte, dar mai ales serviciul sanitar e o minune. Nu numai serviciul răniţilor pe front şi în spitalele mobile nu lasă nimic de dorit, dar şi serviciul profilactic e admirabil organizat. La nemţi nu se mai fac injecţii contra tifosului sau contra holerei: sunt pastile care se înghit şi imunizează pentru o lună. Puţurile şi fântânile au fost toate infectate de bolşevici în retragere, dar serviciul sanitar german are filtruri care curăţă orice apă. Când cad paraşutişti ruşi — şi cad în fiecare zi — sanitarii germani se aruncă cu motocicletele asupra lor şi fiecare paraşutist e examinat pe loc ca să se constate dacă nu e purtător de tuburi cu microbi (oamenii sunt cercetaţi şi în gură şi în anus!) *sau dacă nu sunt ei înşişi infectaţi cu o boală contagioasă ca să o transmită...*

Toate medicamentele în abundenţă, de la chinină până la specialităţile cele mai rare, inclusiv hapurile cu vitamine şi pastilele de dezinfectat gura!

Formaţiunea Todt e ceva de necrezut! Şoselele, liniile ferate, podurile, fabricile sunt reparate în câteva zile, în câteva săptămâni când lucrarea e mai mare. Trenurile nu numai că circulă pe cale normală europeană până la Rostov, dar acum opt zile a sosit chiar primul tren direct de la Novorosiinsk la Tighina! Într-o noapte, aeroplane ruseşti au distrus o porţiune de 20 metri din unul din podurile de pe Don, de la Rostov. A doua zi la amiază, podul era reparat, şi treceau camioane pe el! De la Rostov şi până la graniţa noastră, Scanavi a văzut aproape toate fabricele în funcţiune; la Krasnodar, dincolo de Rostov, imensa rafinărie de petrol (de cinci ori ca cea de la Brazi!) a fost reparată şi şi-a reluat lucrul! La Maikop, toate sondele lucrează!

Pretutindeni, în regiunea Donului, Doneţului şi Kubanului, nemţii au găsit recoltele — splendide — în picioare.În bucla Donului, ruşii n-au avut vreme să transporte imense depozite de grâu, le-au dat foc, dar n-

a ars decât un mic strat de la suprafaţă, şi nemţii au putut pune astfel mâna pe zeci de mii de vagoane de grâu! Fertilitatea Kubanului şi abundenţa recoltelor în această regiune (sunt intinderi imense plantate cu ceai!) întrec toate aşteptările nemţeşti...

Spiritul armatei germane e excelent. Nici cel mai mic semn de oboseală sau de descurajare. Siguranţa victoriei complectă. Cu toate armele lor, ruşii nu există înaintea nemţilor. Dacă Comandamentul german ar fi sacrificat câteva sute de mii de oameni, Stalingradul ar fi fost ocupat demult şi coasta Caspicei atinsă. *Dar nemţii nu sacrifică oameni şi sunt indignaţi de uşurinţa cu care se sacrifică românii...*

În armata română, soldatul ca şi ofiţerul sunt admirabili şi se bat ca leii, *de teamă să nu fie prost judecaţi de nemţi. Dar spiritul, pretinde Scanavi, nu e bun... Toţi, de la ofiţeri la soldaţi, aproape pe faţă, înjură de mamă pe Antonescu care i-a adus până în Caucaz, la atâta depărtare de ţară!*

„Să vie aici să vadă în ce ne-a băgat f.... mama lui!" Dacă e adevărat aşa, apoi această stare de lucruri ar fi deplorabilă...

La Rostov şi în Caucaz, toate comandamentele noastre sunt dublate de ofiţeri germani. Astfel, alături de Şteflea, la Marele Stat Major, e generalul Hauffe. Echipamentul trupelor noastre, hrana etc. sunt furnizate *pe front* de nemţi, şi sunt perfecte. Echipamentul de iarnă e deja la faţa locului... În dosul frontului (regiunea de ocupaţie) totul e în seama noastră... şi acolo lucrurile merg mai prost, dar se lucrează...

Scanavi a lucrat la Rostov cu colonelul Honcing, şeful biroului de informaţii şi de poliţie de pe lângă Marele Stat Major. Au avut norocul să aibă şi colaborarea colonelului ţarist Ruseţki (sau aşa ceva), fostul şef al biroului de informaţii de pe lângă armata lui Brussilov, în ultimul război. Acest Ruseţki se bucura de o mare reputaţie (oamenii spuneau că nu s-ar fi întâmplat la Petrograd în 1917 ce s-a întâmplat, dacă Ruseţki ar fi fost acolo) şi a scăpat de bolşevici ca prin minune. Arestat, după înscăunarea lui Lenin şi transportat în Siberia, trebuia să fie împuşcat, dar în ultimul moment a schimbat documentele lui cu ale unui camarad, colonelul Belov şi a fugit. Belov a fost împuşcat sub numele de Ruseţki — iar Ruseţki devenit Belov s-a strecurat în Rusia, a trăit 10 ani ca vai de el şi a sfârşit prin a fi arestat şi închis, *ca Belov*. Nemţii l-au descoperit într-o închisoare, lângă Dniepropetrovsk, l-au pus în libertate, şi Belov redevenit Ruseţki, i-a ajutat şi îi ajută să pună mâna pe cei mai periculoşi bolşevici lăsaţi de Stalin în teritoriile părăsite, ca să organizeze revoluţia... Printre aceştia, mulţămită lui Ruseţki, s-a arestat unul la care s-au găsit toate dovezile complicităţii lui [Dumitru] Grozea cu Sovietele în mişcarea [rebeliunea legionară] de la Bucureşti

din ianuarie 1941. S-au găsit şi numele *dezertorilor români* din 1917, pe care Sovietele i-au trimis în România (cu prilejul schimburilor ce s-au făcut între basarabeni şi regăţeni în 1940 şi ianuarie 1941) ca să ia contact cu Mişcarea Legionară, să se înscrie într-nsa şi să determine „revoluţia comunistă" la noi... Interesant!

Tot Scanavi povesteşte că cazacii, cazacii Donului ca şi ai Kubanului, s-au declarat cei mai aprigi inamici ai bolşevicilor, s-au supus nemţilor, au format chiar divizii care luptă pe front! Mai toată poliţia în dosul frontului, în teritoriile ocupate de germani, nu e făcută de nemţi, ci de cazaci! Cine ar fi crezut? Şi câte mai povesteşte amicul Scanavi — dar nu le pot însemna pe toate. Am însemnat ce mi-a părut mai important.

În rezumat, mărturia lui e îmbărbătătoare... Până azi, nimic nu e periclitat pe frontul rusesc! „Tanto meglio". Despre italieni spunea că sunt foarte buni aviatori — dar încolo nu există... Aviaţia rusească: numeroasă dar deplorabilă. Pare că nu mai sunt multe aparate ruseşti, căci mai toate cele doborâte sunt de marcă americană, sau englezească...

Desigur, ruşii opun încă pretutindeni mare rezistenţă, ceea ce dovedeşte că nu sunt încă istoviţi, dar pretutindeni iniţiativa e în mâna germanilor, care înaintează încet, pe unde vor, cu grija unui minim risc de pierderi. Stalingradul e măcinat casă cu casă, prin mijloace tehnice, şi n-a mai rămas mult. În Caucaz se merge înainte. La sud de lacul Ilmen, nemţii au mai înconjurat şi nimicit 5 divizii.

Că situaţia Sovietelor e cât se poate de rea, o dovedeşte mai întâi scrisoarea lui Stalin adresată lui *Associated Press* din Statele Unite, scrisoare ce nu e decât un strigăt de alarmă prin care dictatorul moscovit încearcă să trezească opiniunea publică americană, după ce intervenţiile sale directe la Washington şi la Londra pentru crearea unui al doilea front în Europa, au dat greş. O mai dovedesc măsurile senzaţionale luate de Rusia, care par a mai indica că popularitatea lui Stalin a început să decline. Într-adevăr, după însăşi emisiunile oficiale radiofonice din Moscova, o mare reformă a fost realizată în Armata bolşevică. Stalin a părăsit Comandamentul ei Suprem care a fost încredinţat mareşalului Şapoşnikov, fost ofiţer de Stat Major ţarist; în acelaşi timp, *au fost suprimaţi comisarii politici de pe lângă fiecare unitate.* S-au numit în schimb *consilieri politici* pe lângă marile unităţi, dar aceşti consilieri au fost numiţi nu de Stalin sau de Soviete, *ci de Comandamentul militar*.

Pare că s-ar fi format un puternic curent sau chiar un partid militar împotriva înstăpânirii bolşeviste a posturilor de comandament... O

reacțiune împotriva „politicianizării“ Armatei, o dorință de a vedea oamenii de meserie în locul nechemaților la posturile de răspundere... Dar unde vor găsi „reacționarii“ acești oameni de meserie? Simptomatic pentru starea de spirit din Rusia e faptul că o revistă „Frontul“, care-și bate joc de comisarii politici de la regimente e jucată pretutindeni cu un mare succes, fără ca GPU-ul să o poată interzice... Lucrurile nu sunt încă foarte lămurite, căci *Radio Moscova* anunță că comisarii politici vor fi încadrați ca șefi de companii și de batalioane, ce e drept sub ordinele directe ale Comandamentului militar și numai după ce vor trece printr-o școală!!! Cert e că și-au dat și rușii seama „că așa nu mai merge“. Decretul prin care s-a reorganizat Armata, e primul decret care *nu poartă semnătura lui Stalin*, ci pecetea Sovietului Suprem al URSS-ului.

Scrisoarea lui Stalin către *Associated Press*, prin termenii puțin curtenitori față de Anglia, a produs o vie reacțiune în Camera Comunelor, unde alianța cu comuniștii devine din ce în ce mai impopulară.

Probabil că în legătură cu această atmosferă se vorbește iar cu insistență de plecarea lui Cripps din Guvern. Dar despre demisia lui Cripps s-a mai vorbit și n-a urmat nimic...

Despre bătălia la sud de Insulele Solomon, anunțată ca un mare eveniment naval acum câteva zile, nu s-a mai vorbit nimic, nici de partea japonezilor, nici de partea anglo-americanilor. Să fi fost o confuzie cu luptele înverșunate care au loc în Noua Guinee, unde forțele japoneze înaintează mereu?

Un fapt de o importanță mare îl constituie isprava submarinelor Axei — poate și submarine japoneze să fi luat parte la operație — săvârșită pe coastele Africii, în regiunea Capului și înspre Freetown. Peste 140 000 tone au fost scufundate în aceste regiuni, dovedindu-se astfel că nici calea Capului nu a mai rămas sigură pentru convoaiele anglo-americane...

În Croația, remaniere totală a Guvernului. O sumă de domni cu numele terminate în „witsch“ au schimbat posturile între ei și s-a mai creat și postul de președinte al Consiliului, confundat până acum în prerogativele Poglavnicului... Se vede că regimul de asasini din Croația întâmpină greutăți...

„Pleurez, pleurez mes yeux et fondez-vous en eau!“ — miniștrii bulgari ne-au părăsit! Cred că vizita lor n-a făcut plăcere decât prietenului Bușilă...

Joi 15 octombrie. Pe toate fronturile războiul s-a mai liniștit — trecem printr-o perioadă de acalmie, numai războiul submarin e mai înverșunat ca niciodată. Acum câteva zile nemții au anunțat scufundarea a nu mai știu câte zeci de mii de tone pe coastele Africei, în golful Guineii (Freetown) și în regiunea Capului, și iată că ieri Comunicatul german mai anunță scufundarea altor 140 000 tone, în aceleași zone. Prin-tre navele torpilate sunt două mari , de 20 000 tone, încărcate cu trupe britanice și americane...

Pe frontul rusesc, lupte mai violente au fost la capul de pod de la Râjev, unde nemții au pătruns adânc în dispozitivul sovietic. Pare însă că nu e vorba de o ofensivă serioasă, ci de o ameliorare a pozițiilor ocupate, în vederea iernei.

Pe coasta Mării Negre, pe drumul ce duce înspre Tuapse, forțele germane au încercuit și nimicit o divizie și o brigadă rusești, care apărau portul Tuapse de care nemții s-au apropiat mult, acum. La nord de Caucaz, orașul Groznâi a fost bombardat, și formațiunile germane înaintează, încet...

De la 29 septembrie la 9 octombrie au fost doborâte pe frontul de răsărit 459 avioane rusești și 36 germane. Proporția pierderilor sovietice față de cele nemțești se menține.

Ofensivele diminuând pe fronturi, s-au întețit atacurile verbale. Ca să balanțeze efectul discursurilor lui Hitler, lui Ribbentrop și lui Göring — Roosevelt și Churchill au tras și ei câte o șuetă. Cel dintâi a vorbit „de la gura sobei“, formulă bizară căci probabil că în acest sezon nu există încă nici la Washington o gură de sobă aprinsă — iar cel de al doilea și-a rostit cuvântarea la Edinburg, cu prilejul proclamării sale ca cetățean de onoare al acelui oraș. Nici Roosevelt, nici Churchill n-au spus nimic senzațional, și n-au lămurit motivele tensiunii dintre Moscova pe de o parte și Washington și Londra pe de alta. Roosevelt s-a declarat uimit de forța de producție industrială a Statelor Unite(!) — dar supra-producția de armament nu ajunge pentru câștigarea războiului; mai trebuie transportat tot acest material de război, și odată transportat, utilizat... și aci zace buba. Churchill a declarat că Anglia merge din înfrângere în înfrângere, la victorie — formulă amuzantă, dar nimic mai mult...

Și Churchill și Roosevelt au mai declarat că pentru ușurarea frontului rusesc mai trebuie creat un front nou — dar nici unul, nici altul n-a precizat unde va fi înființat acest nou front, nici când, nici cum...

Vorbe, vorbe, vorbe... Interesant de constatat că și Roosevelt și Churchill și Hitler și Mussolini sunt, fiecare, sigur de victoria finală. Să nu se întâmple să iese toți înfrânți din război!

Între nemți și englezi cearta continuă cu privire la tratamentul prizonierilor...A quoi bon?

În Spania serbări mari comemorative pentru împlinirea a 450 de ani de la descoperirea Americii. E natural ca Spania să preamărească vremurile ei de glorie — dar ce tristă trebuie să fie pentru ea constatarea că nu i-a mai rămas nimic din cuceririle de odinioară...

Dl Vasilev, ministrul bulgar al Lucrărilor Publice, a anunțat construirea unui pod între România și Bulgaria, la Giurgiu. O comisiune de tehnicieni bulgari ar fi și plecat la București pentru discutarea amănuntelor. Zece ani am fost plictisiți cu podul care trebuia să ne lege cu sârbii. S-au iscălit convenții, s-au perfectat planurile, s-a „aranjat" o vagă finanțare — dar nu s-a ajuns la nimic. Același lucru se va întâmpla și cu podul româno-bulgar — va rămâne și el, ani de zile, subiect de pălă-vrăgeală diplomatică.Nu e nici o nevoie de construirea unui asemenea pod...

Vineri 16 octombrie. De ieri ploaie și frig. A nins pe Jepi, și fundul Văii Rele e alb...

Alles geht vorüber, alles geht vorbei
Nach jeden Dezember Komrut wieder der Mai!
cântă nemții, dar deocamdată vine iarna...

Pare că a plouat în toată țara — în fine! Dar n-am știri de la Breasta...

De pe front nimic foarte important. Se pregătesc pozițiile de iarnă. Numai în Caucaz lupte mai serioase: nemții înaintează spre Tuapse la sud — spre Groznâi la nord...

După toate aparențele, iarna aceasta pare că va fi mai grea pe front pentru ruși decât pentru nemți. Rușii n-au pregătit nimic, s-au istovit în lupte zadarnice și sunt amenințați de foamete, pe front și la spatele frontului. Nemții au în belșug de toate și s-au organizat pentru iarnă cum știu ei să se organizeze.

Dacă au putut rezista iarna trecută în mijlocul viscolelor și zăpezilor împotriva tuturor rezervelor sovietice adunate — e probabil că vor rezista mult mai lesne iarna aceasta și că în primăvară vor fi gata să lovească și mai greu pe inamic ca primăvara trecută.

Generalul Iarnă va fi de data asta cu totul de partea nemților. Așa se pare...

Încordare în raporturile Statelor Unite cu Argentina și cu Chile. Aceste două Republici nu vor să audă de declarare de război împotriva Axei și Washingtonul vrea să le silească să se alăture de celelalte State Sud-Americane, în contra Germaniei, Italiei și Japoniei. Președintele Republicii Chile a renunțat la călătoria care trebuia să o facă în Statele Unite, și toată opinia publică chiliană a aprobat această abținere. Summer Welles, subsecretarul de Stat de la Washington, a rostit o cuvântare foarte amenințătoare la adresa celor două Republici, care, după această cuvântare s-au îndârjit și mai mult...

La Berlin satisfacție mare...

Un tren de răniți a trecut ieri prin Sinaia, cu destinația Sighișoara. Acești nenorociți români, căzuți pe Don, au fost duși și foarte bine îngrijiți în Germania; intrați în covalescență, au fost expediați prin Viena și de aci pe Dunăre până la Giurgiu, unde autoritățile noastre i-au luat în primire. Câte vor avea de povestit bieții oamenii, când se vor înapoia în satele lor! Ce fantastic război!

Fiica mai mare a lui Iorga (din prima căsătorie), căsătorită cu maiorul Chirescu[1], aflându-se astă vară în vilegiatură la Poiana Țapului, a văzut în plină zi figura lui tată-său, care s-a apropiat de dânsa și i-a spus: „Tu ești menită să scrii!" Apoi a dispărut. D-na Chirescu s-a așezat la masă și a început să scrie versuri — și de atunci scrie într-una... Femeie de 42 de ani, cât se poate de echilibrată și de puțin sentimentală, d-na Chirescu n-a avut în viața ei nici o halucinație vizuală, nici o halucinație auditivă, și n-a scris în viața ei un rând, neavând nici o înclinație pentru literatură. Ce e mai straniu, e că scrie versurile ca și cum i-ar fi dictate, fără o ezitare, fără o corectură... Am văzut trei poezii scrise de dânsa; sunt corecte, și chiar bunicele, și scrise fără o ștersătură... Nu pricepe nici ea ce s-a întâmplat cu dânsa — și cei ce o cunosc, și mai puțin... Fiziologia creerului e încă o mare pată neagră în care nu s-a deslușit nimic!

Luni 19 octombrie. Barometrul extrem de scăzut. Fulgi de zăpadă. Ieri ploaie generală. Frig...

---

[1] Fost prefect în Bucovina, pe timpul Guvernului din 1931.

Buşilă, venit la Sinaia, îmi aduce ştirea sinuciderii generalului Florescu, primarul Bucureştilor. Florescu s-a sinucis joi, dar nu s-a îngăduit ziarelor să spună un cuvânt, nici măcar să anunţe decesul lui. Abia ieri s-a permis publicarea anunţurilor mortuare în ziare, fără amănunte — adică a doua zi după înmormântare, care a avut loc sâmbătă...

Florescu era sub cercetare, în faţa Comisiunei de Anchetă ce se ocupă de afacerile Ministerului de Război. Fusese mai întâi acuzat că pricinuise Statului o pagubă de 204 milioane, prin încheierea unui contract pentru livrare de postav, afacere în care m-au amestecat şi pe mine în modul cel mai arbitrar — şi iată cum: licitaţia, făcută la Ministerul de Război, venise spre controlare la Ministerul de Finanţe, al cărui titular mă găseam (în 1931), şi pe baza referatului Oficiului de Licitaţii, am aprobat licitaţia *cu condiţia ca lâna să fie plătită de fabrici producătorilor 60 de lei kilogramul*[1]; Ministerul de Război a încheiat însă contractul fără să specifice această condiţiune, şi Comisiunea de Anchetă a găsit că Statul a fost frustrat cu suma de 204 milioane, diferenţa de preţ între 20 şi 60 de lei... căci fabricile au plătit lâna numai 20 de lei kilogramul.

În fruntea direcţiunii Intendenţei în Ministerul de Război, se afla colonelul Florescu — primarul general de azi — şi Comisiunea a găsit de cuviinţă să-l dea în judecată pentru acest fapt. A mai declarat şi pe generalul Amza, ministrul de Război de pe atunci, [azi] civil, responsabil pentru suma de 204 milioane — şi culmea culmilor şi pe mine, *deşi specificasem că licitaţia nu se aproba decât cu condiţiunea preţului de 60 lei (prin rezoluţiunea scrisă aflată la dosar) şi nu aveam nici un amestec în încheierea contractului încheiat ulterior rezoluţiunii mele*. Comisia a avut însă, se vede, o nedumerire, căci nu s-a pronunţat încă definitiv în această afacere şi mi-a cerut un memoriu explicativ în ce priveşte rolul meu, memoriu pe care nu l-am înmânat încă şi pe care-l voi înmâna peste câteva zile.

Dar nu pentru această afacere s-a sinucis Florescu, căci era încă în instanţă de anchetă, ci pentru alta, în care Comisiunea hotărâse trimiterea lui în judecată şi înaintarea dosarului Comisiunii Prezidenţiale. Această afacere era şi mai urâtă pentru dânsul că era acuzat, tot într-o comandă de postav, că urcase preţurile unitare, între patru ochi, după licitaţie...

Se vede că nenorocitul s-a văzut pierdut, şi şi-a pus capăt zilelor... Aşa a făcut şi [Teofil] Sidorovici... Ca să te sinucizi trebuie o mare forţă de caracter; mă întreb de ce nu uzează oamenii aceştia de această

[1] Fabricile plăteau 20 de lei kilogramul; sindicatul producătorilor de lână protestase vehement şi Delegaţia Economică a Guvernului hotărâse ridicarea preţului de la 20 la 60 de lei kilogramul (preţ minimal).

forţă pentru a rezista tentaţiunii lăcomiei. Decât să te sinucizi, e mai simplu şi mai lesne — pare-mi-se — să nu furi...

Mare tărăboi în cele două Americi pe tema discursului lui Summer Welles şi a atitudinei Republicilor Sud-Americane faţă de război. Un singur Stat din America de Sud a declarat până acum război celor 3 Puteri ale Axei, Germaniei, Italiei şi Japoniei: Bolivia. Argentina şi Chile n-au declarat război nici uneia. Celelalte ţări au declarat după convenienţa lor război, cele de pe versantul Atlanticului – Japoniei — iar ce-le de pe versantul Pacificului – Germaniei şi Italiei! În America Centrală, micile State fiind sub presiunea Statelor Unite, au declarat toate război Japoniei, afară de Guatemala, care îşi menţine neutra-litatea.

La Washington se pretinde că Chile şi Argentina ajută Germania şi Italia în războiul submarin. Dar şi Argentina şi Chile protestează cu energie împotriva acestor învinuiri...

Mareşalul Antonescu nu va mai fi operat, şi nu i se vor mai scoate amigdalele... Aşa a hotărât profesorul Eppinger care a constatat, că după tratamentul şi regimul instituite de dânsul, globulele roşii din sângele Mareşalului au crescut de la 3 milioane şi ceva la 5 milioane — cifră normală... Antonescu, care la început era foarte plictisit de operaţia ce i se impunea — e plictisit acum că nu o mai face... Fiindcă are un caracter bun — nu fiindcă e convins că infecţia pătrunde într-însul prin amigdale?

În fine ştim şi noi *exact*, de ce a suferit şi sufere: diskemie. Dar ce continuăm să nu ştim e *cauza* acestei diskemii — şi poate că nu o ştie nici el...

Plecarea Mareşalului pe front e tot amânată. Poate că nu va mai pleca deloc, pretind unii din familiarii săi...

Odată cu mareşalul von Manstein şi cu generalul Petre Dumitrescu, a fost decorat cu Mare Cruce a Coroanei la panglica Virtuţii Militare, şi generalul Ciupercă. Dacă merita această rară distincţiune, de ce a fost scos din armată? Logica regimului...

Printr-un nou decret s-au creat Economate de Aprovizionare a funcţionarilor publici şi a pensionarilor pe lângă fiecare Departament, pe lângă fiecare administraţie publică, în Bucureşti şi în judeţe... Aceste economate vor funcţiona sub îndrumarea şi controlul unui Economat ge-

neral dependinte de Subsecretariatul Aprovizionării. Problema aprovizionării funcționarilor e o problemă grea, date fiind prețurile și modicitatea lefurilor — dar nu știu dacă soluția adoptată e cea mai bună. O altă droaie de funcționari va greva bugetul și această „etatizare" a comerțului alimentar de amănunt e o nouă etapă spre comunizare și o lovitură cruntă dată comerțului și inițiativei individuale. Și cât se va fura!

Războiul provoacă minuni!

S-a inaugurat o linie aeriană de la Cairo la New York: avioanele parcurg peste 15 000 kilometri în 84 de ore!

S-a stabilit prețul porumbului din noua recoltă la circa 200 000 vagonul, cu prime cu tot.

Bușilă îmi spunea ieri că nici cu Fințescu nu merge. Le-a dat o deziluzie... Dar de ce și-au făcut iluzii? Fințescu e un om sârguitor și cinstit — dar atâta tot, și nu ajunge! Până nu-și vor fixa domnii care ne guvernează principii și reguli din care să nu iasă, nu vor ajunge la nimic. Cu miniștri și directori de capul lor, *și care n-au un drum înseilat*, degeaba stă unul cu biciul în spatele lor!

Mi se confirmă că marea rafinărie de petrol de la Krasnodar e intactă și că nemții au pus-o în funcțiune. De ar ajunge mai iute la Groznâi!

Au început să se facă transporturi regulate de grâu pe Marea Neagră, de la Nicolaev la Constanța! Flota rusească inexistentă!

Constanța a fost organizată pentru export, nu pentru import de cereale; acum s-au făcut instalații provizorii pentru descărcarea vagoanelor în silozuri! În locul elevatoarelor se întrebuințează un fel de „tapis roulant" care duce sacii de la vagoane la magazii... Transnistria ne va trimite destule cereale pentru împlinirea lipsurilor noastre. *Tanto meglio!*

Antonescu continuă prigoana legionarilor. Doctorul Berceanu, șeful Spitalului Militar (de răniți) din Sinaia a primit acum două săptămâni un ordin (circulară), prin care i se punea în vedere să supravegheze pe legionarii din serviciile sale și i se citau 5 nume. Alaltăieri a primit alt

ordin, de data asta personal, prin care era somat să destitue pe cei cinci impiegați desemnați în ordinul precedent. I se mai atrăgea atenția asupta faptului că unii legionari răniți se înapoiază de pe front cu arme luate de la ruși. Ordinul atrage atențiunea celor interesați că aceste arme trebuie depuse la comandamentele militare și că cei care nu se supun acestei invitațiuni vor fi condamnați la moarte...

Nora Steriadi, talentata soție a pictorului Steriadi, povestește despre Veturia Goga istorioare tipice. Nora Steriadi a fost prietenă la toartă, ani de zile, cu Veturia, dar acum nu o mai vede, „prea e puturoasă" spune ea...

După războiul celălalt era lipsă de zahăr, ca acum. Nora era la Sibiu, cu copii mici, și Veturia a învățat-o să facă o petiție și au mers împreună la prefect. Prefectul a acordat 5 kilograme. După ce a ieșit de la prefect, Veturia a pus un 1 înaintea lui 5, spre stupefacția prietenei sale, și a adăugat: *„Cinci sunt pentru tine și zece pentru mine!" Ab uno disce omnes...*

Stând odată de vorbă cu Veturia și cu două alte prietene, după moartea lui Goga, d-na Steriadi o aude zicând după ce s-a uitat la ceas: „mai am un sfert de oră..." D-na Steriadi se întreba pentru ce, dar Veturia a continuat: „Da, se împlinește ora la care plâng pe Tavi!..."

Veturia leșină, sau se face că leșină, pentru un nimic. Dacă, pe când leșină sau plânge, intervine un fapt care o interesează (mai ales o chestiune de interes bănesc) uită imediat și de plâns și de leșin și discută ca cea mai normală femeie.

Și câte ne-a mai spus ieri la dejun, simpatica Nora despre „afacerile" și „furturile" d-nei Goga... „E cucuvaia regimului", repeta dânsa, „are să-i dea gata pe toți..."

Marți 20 octombrie. Am dejunat ieri la Foișor, împreună cu nevastă-mea. În afară de Rege și de Regina Elena, mai erau de față aghiotantul dl colonel Olteanu, Nelly Catargi dama de onoare și tânărul Ioanițiu, prietenul Regelui (unul din co-școlarii săi) și fiul lui Ioanițiu, de la Cartea Românească. Am găsit pe Regina, pe care nu o văzusem de aproape un an, mult slăbită. Are un aspect jigărit care nu-i stă bine... Dar supriza zilei a fost Regele Mihai: a vorbit, și a vorbit încă mult. E în plin progres și începe să i se deschidă mintea bine de tot. M-a suprins plăcut. Nu numai că a vorbit, dar înainte de dejun m-a luat în cabinetul său — fostul cabinet de lucru al Regelui Carol de care mă leagă amintiri neplăcute — și mi-a cerut părerea asupra situațiunii. Părea foarte îngrijorat și judeca lucrurile cu bun simț. I-am făcut o scurtă

expunere arătându-i că nimic bun nu ne aşteaptă. „Dea Dumnezeu, Sire, să ţie cât mai mult războiul, căci mie *de pace mi-e frică*. Cu războiul începem să ne obişnuim, dar pacea ne va curăţi pe toţi, căci nu vor fi victorioşi — ci numai învinşi..." Dar pe Rege-l interesa mai mult situaţia internă şi atitudinea pe care trebuia să o ia el faţă de ea. I-am spus că după mine, regimul actual era cel mai nimerit, cât timp va ţine războiul şi vom fi sub călcâiul nemţilor. Mareşalul Antonescu e bine cu stăpânii noştri, are cusururile lui, dar are şi calităţi şi în tot cazul e om de autoritate. Am conjurat pe Rege să nu-i pue beţe în roate, să stea la o parte şi să nu se amestece în nimic. Regele a fost de acord cu mine în această privinţă şi a adăugat că nu vrea nici o răspundere în momentul de faţă... „Chiar în timpuri normale nu e bine ca Regele să-şi iea prea multe răspunderi..." — a încheiat Majestatea Sa, făcând astfel o aluzie străvezie la greşelile lui tată-său. Mi-a confirmat şi Regele că sănătatea lui Antonescu era mult ameliorată, dar m-a întrebat: „În cazul în care Antonescu ar dispare, ce vezi în locul lui?" Am răspuns: „Dispariţia Mareşalului ar fi o nenorocire, dar dacă nenorocirea s-ar întâmpla, cred că ar trebui înlocuit tot printr-un general, agreat de nemţi..." — „Da, desigur...", a ripostat Regele şi mi-a vorbit de Iacobici şi de Dragalina. Pe Iacobici l-a calificat de „gentleman" (iarăşi o aluzie, de data asta de contrast, şi îndreptată spre Antonescu) iar despre Dragalina m-a întrebat dacă n-avea simpatii „verzi". Am răspuns că nu credeam, că socotesc pe Dragalina, ca şi pe Iacobici ca excelente elemente, dar totuşi inferioare lui Antonescu... Am mai vorbit multe, conversaţia a durat 30 de minute. Am avut impresia că Regele a vrut să stea de vorbă cu mine „ad informandum", dar că nu pregăteşte nimic împotriva regimului. Mi-a declarat totuşi că o succesiune a lui Ică ar fi inadmisibilă şi imposibilă — n-ar primi-o Armata — şi cred că într-un asemenea caz Regele Mihai — poate şi împins de alţii — n-ar rămâne indiferent...

Masa a fost simplă dar bună — atmosfera din cele mai cordiale. De nu m-ar trimite Antoneştii în lagăr...

De ieri ninge, cu întreruperi şi cu soare — şi la Sinaia. La Predeal şi pe Valea Timişului e zăpadă; aci la Sinaia nu prinde. Azi-dimineaţă acoperişurile erau albe, dar până la ora 10 s-a topit tot. Vine iarna, cel puţin aci la munte.

Colonelul de rezervă Marin Ciorоianu, până acum ajutor de primar, a fost delegat primar general al Capitalei, în locul decedatului general

Florescu. Jurnalele de ieri au dat seamă pe scurt despre înmormântarea lui Florescu. Li s-a îngăduit. La înmormântare a asistat generalul Popescu, ministrul de Interne, a ţinut o cuvântare subsecretarul de Stat Strihan, *care a vorbit în numele Mareşalului Antonescu şi în al d-lui Vicepreşedinte al Consiliului* — iar acesta a trimis o coroană cu următoarea inscripţiei: „În amintirea marilor servicii aduse în vremuri grele"...

Nu mai pricep nimic. Dacă Florescu a fost un pungaş, care merita să fie dat în judecată, cum a fost — toată această cinstire a memoriei sale e inexplicabilă. Iar dacă a fost un om cinstit care s-a încurcat numai în iţele procedurale, pentru ce a fost dat în judecată şi desfiinţat? E şi mai inexplicabil... Buşilă mi-a spus că Mareşalul Antonescu ar fi exclamat în faţa sa: „Bietul Florescu, era un om cumsecade, l-au încurcat ticăloşii ăia!..." Care ticăloşi? Subalternii săi la Minister, pe vremuri? Magistraţii anchetatori? Voi afla poate ceva mai precis asupra acestei drame, la Bucureşti...

Generalul ce era să fie încercuit cu divizia sa în Caucaz (o Divizie de Vânători de Munte) n-a fost Potopeanu, după cum mi-a povestit Scanavi, ci Fâlfănescu. Potopeanu comandă de 6 luni o divizie la Timişoara... Generalul Fâlfănescu a dat năvală ca să obţie Mihai Viteazul! Dar în loc să ia el Mihai Viteazul, — i s-a luat lui comanda. Comandantul unităţilor motorizate germane care a scăpat situaţia a fost din nenorocire ucis... A contribuit şi asta la pedepsirea lui Fâlfănescu.

Trupe americane au debarcat în Africa, în Liberia (la Monrovia). Aceste debarcări americane în Africa, enervează opinia publică în Germania...

Un domn de la Mainz, sosit de curând îmi povesteşte că bombardările engleze asupra Mainz-ului, au fost teribile. Au fost două bombardări, la o zi de interval. Catedrala n-a fost dărâmată cum s-a zis. Bombele n-au stricat nici o fabrică, nici o uzină. Au căzut toate în cartierul central, „Alt-Mainz" şi au omorât şi au rănit o sumă de oameni. Au venit de fiecare dată cam 400 de avioane... Podul de peste Rin n-a fost atins. Nici un pod de pe Rin n-a fost atins, de altmintreli, nici la Dinden, nici la Koblenz, nici la Colonia. Catedrala de la Colonia a rămas şi ea indemnă. La Hamburg, portul n-a suferit. Case au fost dărâmate în jurul Alster-ului.

De altmintreli, Alsterul interior e camuflat: o rețea a fost întinsă deasupra lui și pe ea au fost zugrăviți arbori! Același lucru s-a făcut și la Berlin, deasupra Bulevardului „Unter den Linden"!

München n-a suferit aproape nimic. La Augsburg a fost însă distrusă o fabrică mare...

Englezii au bombardat duminică-noapte spre luni orașul Creusot în Franța: 40 de morți și 150 de răniți. E probabil că la Creusot se lucrează pentru nemți...

Dl Ică a prezidat duminică la Brașov o nouă întrunire-serbare-masă, organizată de „Muncă și Lumină". Vicepreședintele Consiliului a decorat un număr de muncitori, a stat de vorbă și a petrecut cu ei. Văduvei unui muncitor căzut eroic la datorie și unui mutilat — s-au dat ajutoare de câte un milion! Pare că a domnit mare însuflețire; dl Ică a făcut duminică treabă bună la Brașov. Ca să nu-mi stric părerea despre această ispravă, am renunțat să citesc discursul pe care l-a pronunțat cu acest prilej!

Era să meargă și Regele la Brașov, dar în ultimul moment s-au schimbat lucrurile și Regele s-a dus la Predeal să ia cu Regina Elena dejunul la Antonescu. Se vede că dl Ică n-a avut concurență la Brașov...

De necrezut, dar francezii au ajuns să bată pe englezi în Madagascar, la Ambositra. Cu toată superioritatea armamentului lor, britanicii au trebuit să dea înapoi! Bieții francezi! La Vichy încântare — și la Berlin mare satisfacție!...

Nemții anunță că întreg echipamentul de iarnă pentru soldații germani din Rusia, a sosit la fața locului. Au trebuit, ca să fie transportat, 2 583 de trenuri, care au transportat 1 162 350 tone de material! Dar fiecare soldat de pe frontul de răsărit a primit în afară de îmbrăcămintea obișnuită, lenjerie caldă, un pulover, o vestă de blană, o pereche de mănuși îmblănite, o a doua manta deosebit de caldă, o căciulă, cizme de pâslă, două pături etc. Organizație, nu glumă!

Regele Christian al Danemarcei se plimbă zilnic călare prin Copenhaga. Om de peste 70 de ani, a căzut de pe cal și s-a rănit destul de serios la cap...

Joi 22 octombrie. Mi-am reluat reședința la București, după aproape 4 luni de vacanță, din care am petrecut jumătate la Breasta și jumătate la Sinaia. Mă simt întinerit și în puteri; aerul curat și depărtarea de plictiseli mi-au priit minunat. De m-ar mai ține câtva timp Dumnezeu în sănătate și voie bună, să-mi pot sfârși ce mai am de sfârșit pe lumea asta...

Vremea s-a pus iar pe frumos, cu nopți reci și brumă dimineața. Se ară și se seamănă pretutindeni, pe capete.

La Stalingrad, lupte înverșunate, de o dârzenie nemaipomenită încă nici în acest război, totuși atât de aprig — dar cu efective relativ reduse. După ce au ocupat orașul propriu-zis, nemții au trebuit să atace succesiv, la nod de Stalingrad cele trei imense fabrici „Dzerjinski", „Baricada Roșie" și „Octombrie Roșu". Aceste fabrici care produc oțel (vreo 14 cuptoare Martin), tractoare (adică în timp de război tancuri) și tunuri, ocupă peste 60 000 lucrători, organizați militărește și au fost atât de bine fortificate fiecare, încât constitue adevărate cetăți ce au trebuit să fie asediate pe rând. Nemții au cucerit până acum uzinele „Dzerjinski" și „Baricada Roșie". La „Octombrie Roșu" se luptă încă.

Ca să despresoare aceste cetăți, rușii au atacat „cu mase mari", spune Comunicatul german, în ziua de 20, barajul de nord al Stalingradului. Dovadă că forțele bolșevice au început să sleiască, e că aceste „mase mari" rusești însumau 3 divizii (de elită) și 120 de tancuri — numai. Ele au fost date peste cap, atacul a fost respins și jumătate din tancurile sovietice au fost distruse. Pare că bătălia de la Stalingrad, în care rușii au pus ultima lor nădejde, e pe sfârșite. De aproape 3 luni de când durează, e și timpul...

În Caucaz, din cauza vremii rele, nemții au înaintat puțin, dar totuși au înaintat.

Laval a rostit o lungă și importantă cuvântare la Radio, în care căuta să convingă pe francezi că Germania luptă contra bolșevismului pentru Europa întreagă și că Franța trebuie să se alinieze „într-o Europă Nouă" alături de Reichul german. Așteptarea salvării, *din altă parte,* e o nălucă. Franța nu-și poate redobândi libertatea, autoritatea și demnitatea, decât în Europa Nouă pentru care luptă Puterile Axei.

Pentru prima oară, un șef de Guvern francez, a pus atât de neted, condițiunile viitoarei politici a Franței. Rămâne de văzut dacă Laval va convinge pe compatrioții săi, tare otrăviți prin comunism, gaullism și șovinism...

La Berlin declarațiunile lui Laval au făcut cea mai bună impresie. Presa germană salută încadrarea Franței în Europa Nouă... C-est aller un peu vite, mais il faut espérer!

———

Cu generalul Florescu s-a întâmplat așa: Comisia de Anchetă a hotărât să-l dea în judecată penală, dar formele nu le îndeplinise, și nici până acum nu le-a îndeplinit, căci se lucrează încă la raport. Dar hotărârea fiind luată, Comisia a trimis o adresă la Parchet pentru punerea unui sechestru penal asupra averii generalului. Procurorul, fără să întrebe pe procurorul general (care mai cu experiență ar fi cerut instrucții de la Ministerul de Justiție), s-a dus imediat cu un portărel și a pus sechestrul. De notat că nici președintele Comisiunii de Anchetă n-a prevenit în prealabil Guvernul despre măsura pe care o luase. Florescu, când a văzut pe procuror și pe portărel, neputând să-și închipue că măsura fusese luată fără avizul Guvernului, *s-a crezut lașat*, și-a pierdut capul, și s-a sinucis. Guvernul însă, convins de nevinovăția primarului său general, s-a făcut foc — și de aci cinstirile puse la cale cu prilejul înmormântării. Ceea ce e sigur, e că Comisia trebuia să prevină stăpânirea, căci primarul Capitalei are rang de subsecretar de Stat, prin urmare de ministru, și o simplă Comisie de Anchetă nu putea proceda față de un înalt demnitar fără să previe Guvernul, din care inculpatul făcea oarecum parte... Acum e luptă mare între Comisie și Guvern. Comisia vrea să dovedească culpabilitatea lui Florescu, iar Președenția Consiliului și Ministerul de Interne să mușamalizeze afacerea pe care o consideră în tot cazul ca *o pată asupre regimului*, căci Florescu a fost numit primar, după ce fusese convocat de Comisiunea de Anchetă...

În unele cercuri se pretinde că dl Ică ar fi dispus, din ordinul Mareșaului Antonescu, *o anchetă_asupra modului cum a fost făcută ancheta*... Vom vedea ce va mai da și asta!

———

Ministrul Finanțelor Statelor Unite, Moșe Genthan (ovrei) se află la Londra unde s-a întâlnit cu generalul Smuts, șeful Guvernului Africii Meridionale. Întâlnirea e din cele mai interesante, căci americanii *vor să oprească producția aurului!!!* Dacă America nu mai cumpără aur, Africa Meridională va fi minată. E probabil că discuțiunile vor fi înverșunate; încurcătura e mare...

———

Referindu-se la debarcarea americanilor la Monrovia (capitala Statului Liberia, în Africa Occidentală), presa berlineză a găsit următorul joc de cuvinte:

„Americanii au renunțat la teoria lui Monroë și au adoptat teoria Monroviei!“

Sunt glume mai bune!

———

În Indii, tulburările continuă, fără nici un rezultat. Se împușcă oamenii degeaba. Se distrug edificii, se irosesc averi — dar unde merge bine?

———

Există în Basarabia o sectă religioasă care se distinge prin faptul că nu recunoaște decât Evanghelia ca text sacru, și n-are biserici nici preoți: oamenii se închină pe unde se găsesc și cum pot. Fiindcă nu mănâncă carne și se hrănesc mai mult cu lapte, lumea îi numește „Molocani“ (de la „moloco“, lapte pe rusește). Molocanii de la Cetatea Albă au trecut cu toții la ortodoxie și au fost botezați cu mare alai — erau vreo 70 de capete... Mare eveniment!!!

———

Băcanul Dragomir — cea mai mare băcănie din București — a fost prins cu mari depozite de cafea, de cutii cu sardele și altele pe care le specula în ascuns. Dat în judecată, a angajat ca avocat pe Bentoiu, cu fabulosul onorar de 5 milioane lei!!!

Cine ne va scăpa de specula avocaților?

———

La Iași s-au dezvelit în aceeași zi — duminica trecută — statuiele lui Titu Maiorescu, Al. Xenopol și Vasile Conta. A lătrat pușlamaua de Petrovici, care a necinstit pe cei trei gânditori români, pretinzând că ridicarea chipurilor lor în vechea cetate a Iașului intelectual era opera lui... „Mon con-philosophe“ și-a luat rău nasul la purtare...

———

Vineri 23 octombrie. Mareșalul Smuts — căci generalul Smuts a fost făcut mareșal — a fost primit în Camera Comunelor unde a ținut un discurs foarte optimist. Mareșalul a declarat că Anglia și Imperiul Britanic au fost în pericol de moarte după prăbușirea Franței, când s-au găsit singuri și nepregătiți. Că au putut rezista atacurilor Axei doi ani de zile, *a fost un adevărat miracol*. Acum războiul va intra într-o fază nouă, căci Anglia nu mai e singură și e pregătită. Din defensivă va trece la ofensivă și va ajunge la victorie...

De acord cu amicul Smuts că Anglia a scăpat ca prin miracol și că de vreme ce n-a fost răpusă în momentul când se afla slabă și izolată, va

fi greu să fie constrânsă după ce a dobândit aliaţi şi armament — dar nu mai sunt de acord cu Burul în ce priveşte partea a doua a raţionamentului său. Ofensivă? Cum şi unde? Şi apoi nemţii nu sunt oameni să se lase intimidaţi...

În lumea Axei, discursul lui Smuts n-a fost reprodus de ziare; Berlinul-l comentează totuşi şi declară că a fost un discurs *deprimant*; să ne ierte amicii boşi, dar asta nu.

Un discurs pesimist a fost în schimb rostit în Anglia de Lloyd George, bătrâna stafie care şi-a însuşit rolul Cassandrei în acest război tot atât de lung şi de dezamăgitor ca războiul Troiei...

Întâlnit ieri la Jockey-Club pe Grigorcea, ministrul nostru în Italia şi l-am întrebat ce e cu numirea lui în postul de Mareşal al Curţii. Mi-a răspuns textual: „Regele şi Regina Elena mă vor, Mareşalul Antonescu socoteşte că sunt mai util la Roma — iar pe mine nu m-a întrebat nimeni! Şi fiindcă nu m-a întrebat, sunt bucuros că n-am să-mi dau părerea! Plec săptămâna viitoare la post..."

Despre situaţia în Italia, Grigorcea mi-a spus că s-a ameliorat mult. Italienii sunt mari copii; desfiinţaţi după înfrângerile din Grecia şi din Africa — şi-au luat iar ifose de când s-a întors roata norocului. Şi starea economică e ceva mai bună. Sunt, e adevărat, mulţi nemulţumiţi, mulţi care mârâie — dar într-un Stat totalitar o opoziţie nu se poate cristaliza, căci n-are cum. Nu există nici organizaţie nici presă de opoziţie şi nemulţumiţii nu se pot număra. În asemenea State singurul pericol poate fi Armata. După dezastrele din Grecia, armata începuse să se strângă în jurul lui Badoglio — dar Badoglio nu era omul loviturilor de Stat. În Italia, faţă de armată mai e şi Regele, care azi e foarte popular, mult mai popular ca Mussolini...

Barbu Catargiu, înapoiat de la Berlin, povesteşte că acolo stare de spirit e foarte bună. Siguranţă în victorie. Mâncare puţină, dar asigurată fiecăruia. Bombardările englezilor plictisesc dar *nu demoralizează*. La Berlin mişcare enormă: teatrele, cinematografele, restaurantele — pline de gem. Lume nebună, pe stradă, la Curse, pretutindeni...

La Stalingrad, ruşii nu numai că mai rezistă, dar au mai încercat în zilele de 20, 21 şi 22 ofensive puternice cu forţe mari... De unde le mai iau, pezevenghii? Nemţii pretind că au respins toate atacurile, cu mari pierderi pentru sovietici... Englezii afirmă însă că şi nemţii au pierderi grozave... Uzinele „Octombrie Roşu" n-au fost încă cucerite; deşi sunt aproape dărâmate, bolşevicii se adăpostesc prin mine, prin găuri şi trag mereu...

În Caucaz, din cauza vremei rele, înaintarea germană n-a făcut mari progrese. În general, un timp de oprire în ofensiva germană...

Tineretul salvator:

Trei băieţi de liceu, unul din clasa a VI-a, altul din clasa a V-a şi al treilea din a II-a s-au asociat şi au format o bandă de spărgători. Până acum au făcut 14 spargeri şi au furat lucruri în valoare de vreo 4 milioane de lei. Au fost prinşi, arestaţi şi daţi în judecată. Şi ăştia ne dau pe noi bătrânii la o parte şi vor să guverneze lumea!

Pamfil Şeicaru a vorbit aseară la Radio despre Iorga, şi a vorbit frumos. Un act de curaj, în vremurile prin care trecem, şi neaşteptat din partea unui oportunist ca Şeicaru. O notă bună...

La expoziţia Transnistriei e un tractor rusesc care ară 47 hectare pe zi! Mari constructori de marafeturi mai sunt şi ruşii. Ca să atragă lumea, la zisa expoziţie se vând şi alimente. Un prieten a încercat şi-mi povesteşte că nu se dă decât 1/4 kilogram de marfă de fiecare bilet de intrare. Prietenul în chestiune a cumpărat ouă cu 5 lei bucata şi unt cu 200 lei kilogramul. Dar untul nu era de mâncat şi ouăle erau clocite...

Ca mai înainte, şi ca întodeauna...

S-a făcut o mică mişcare în Magistratură şi s-au numit câţiva consilieri la Casaţie — şi printre ei unul Sălceanu. În Consiliul Magistraturii, primul preşedinte, trei din preşedinţi şi procurorul general de la Casaţie au fost contra lui — totuşi Sălceanu a fost numit. Motivul: a achitat pe Antonescu în procesul de bigamie ce i se intentase sub Vodă Carol!!!

Sâmbătă 24 octombrie. Prietenul meu X îmi povesteşte că a văzut de mai multe ori în ultima vreme pe Maniu. Dl Prezident a ieşit din faza de apatie de astă vară şi a reluat contact cu Mareşalul Antonescu şi pare să se fi împăcat cu dânsul. Maniu pretinde că nici Antonescu nu mai e sigur de victoria germană, că nu vede cu ochi răi acţiunea sa şi că ar fi chiar dispus la momentul oportun să schimbe macazul (???) şi să se pu-

nă, dânsul Antonescu, în fruntea unei ralieri la politica engleză (!!!). Un asemenea reviriment ar putea începe prin retragerea trupelor române din Rusia, de pildă... Maniu își dă aere de a fi dacă nu înțeles, cel puțin în confidențe cu Mareșalul. Pentru moment, nu începe însă nici o acțiune fiindcă din cele două căi ce îi stau deschise, una — cea revoluționară — ar slăbi situația României, opunând armata poporului (atunci cum rămâne înțelegerea cu Antonescu?) iar cealaltă — colaborarea cu Conducătorul nu e încă îndestul de teșită... Weck, ministrul Elveției, dă însă zor lui Maniu *să înceapă ceva, să facă un gest,* căci e ultimul ceas, deoarece războiul se va sfârși în 1943 (!!!). De Weck pretinde că consulii elvețieni din Germania au trimis rapoarte la Berna prin care afirmau că poporul german e demoralizat și nu mai poate ține și în consecință zișii consuli sfătuesc Guvernul Federal să nu mai încheie afaceri cu Germania decât pe bază de aur plătit „cash" și să nu mai acorde credite Reichului — consulii suedezi ar fi trimis rapoarte identice la Stockholm... Mă întreb dacă De Weck nu e în solda Angliei, căci n-ar putea vorbi altfel din sânul lui „Intelligence Service".

Maniu mai pretinde că e în constantă legătură cu Anglia, că poate garanta că avem 80% șanse să reluăm tot Ardealul, 100% siguranță de respectare a granițelor noastre (Prutul) din partea Sovietelor și de menținere a ordinei în țară. Pentru Basarabia, problema e mai grea, dar nu e exclus să fie convinse Sovietele să ne-o dea (!!!)...

Prietenul meu X, om foarte inteligent, fost ministru și cu reputație de seriozitate, afirmă:

1) Că a citit cu ochii lui o cuvântare a lui Roosevelt în care acesta anunță că la 1 ianuarie 1943, Statele Unite vor avea 12 milioane de soldați instruiți, 200 000 avioane, și 1 milion de piloți și că cu aceste forțe se va proceda la „gigantică" ofensivă împotriva Germaniei. Prietenul X pretinde că Germania va fi împărțită în 5 sectoare. Un prim sector va fi complect distrus, operațiune după care anglo-americanii vor aștepta 3 săptămâni ca Germania să ceară pace. Dacă nu va cere, se va proceda la distrugerea celui de al doilea sector, și așa mai departe până ce sau Hitler va cere pace, sau Germania va fi distrusă!!!

2) Că a luat — și ține — contact cu comuniștii de la noi, pe care îi întâlnește în locuri ascunse și în cel mai mare secret — și că conducătorii comuniști i-au afirmat că Stalin nu are nici o intențiune să cucerească România, că nu țin nici la Basarabia (?!!) și că s-ar putea ajunge cu Moscova la o înțelegere și pe această chestiune, că în fine Sovietele s-ar mulțumi cu un regim democratic în România, care ar permite comuniștilor să trăiască ca orice alt partid, și care ar întreține bune relațiuni cu Rusia... Comuniștii noștri primesc încontinuu instrucțiuni de la Kuibâșev, instrucțiuni prin care sunt îndemnați să constituie un „front patriotic" cuprinzând cât mai multă lume, de la Dinu Brătianu până la legionari (!!!). Ei s-ar înțelege mai repede cu Maniu (!!) și cu legionarii *cuminți,* căci instrucțiile și temperamentul lor nu-i mai împing spre acte de teroare (!!!), dimpotrivă spre legături de blândețe și de prietenie cu toată lumea. Amicul X mi-a afirmat chiar că a vorbit cu fruntașii comuniști despre mine, că erau foarte montați împotriva mea, dar că dânsul le-a demonstrat *nevinovăția mea* (!!!) și că acum m-au iertat și ar face politică și cu mine!!!

A trebuit să primesc informațiunile de sub punctul *2*, atât de interesante, fără posibilitate de control — dar pe cele de sub punctul *1*, privitoare la declarațiunile lui Roosevelt, am căutat să le verific, am întrebat pe toți cei ce ascultă posturile americane și engleze, pe cei care primesc informațiunile străine suprimate de cenzură — și toți mi-au afirmat *că n-au auzit niciodată așa ceva...* Și totuși X e un om serios! În ce privește distrugerea Germaniei prin cele 200 000 avioane anglo-americane, s-ar putea răspunde că și nemții ar putea pune în linie împotriva Angliei tot atâtea avioane. Or fi în Gemania, în Cehoslovacia, în Belgia, în Olanda, în Franța, în Polonia, în Rusia și în Italia 100 de fabrici care să poată construi 2 000 de avioane fiecare — fără să mai punem în linie fabricile noastre din România! Iar în ce privește piloții, apoi Puterile Axei sunt mai mari ca ale anglo-saxonilor.

Am impresia că amicul meu X e om sincer, dar că a fost ademenit de propaganda anglo-americană prin Maniu, prin De Weck și prin comuniști, cu care a simpatizat totdeauna...

De pe frontul rusesc, vești de vreme rea și de „stasis". Spre Tuapse, ușoară înaintare. La Stalingrad, pare că rușii atacă cu înverșunare și țin pe nemți în loc...

Japonezii au mai debarcat într-o insulă din Arhipelagul Solomon și au atacat Noile Hebride, insule din Oceanul Pacific în condominium de drept anglo-francez, și actualmente stăpânite de englezi și de americani...

Avioane britanice, *venite din Anglia,* au bombardat Torino și Genova. Mai ales Genova unde atacul a avut loc în valuri succesive și a provocat mari pierderi. Edificii distruse, oameni uciși și răniți cu sutele... Regele și Regina Italiei au sosit a doua zi la Genova, au vizitat răniții în spitale și cartierele lovite... Să sperăm că minunatele palate și colecțiunile lor, care făceau fala vechei cetăți au scăpat tefere.

E ciudată și politica Aliaților, în acest război. Roosevelt a declarat de curând că nu consideră Italia ca beligerant și a tratat în consecință pe

italienii din Statele Unite şi proprietăţile lor — iar prietenii lui englezii, distrug oraşele „nebeligeranţilor". Sistemul „una caldă şi una rece"... Prea multă abilitate duce însă câteodată la contrariul efectelor dorite...

———

Amiralul Darlan a plecat la Dakar. Zvonurile unei posibile ocupări americane. Mareşalul Pétain a adresat un manifest special africanilor... Raporturile între Statele Unite şi Franţa se întind mereu. Cordell Hull a pronunţat un discurs în care a făcut pe Laval de trei parale pentru cuvântarea rostită la Radio deunăzi... Laval a chemat pe dl Tuck, însărcinatul cu Afaceri american la Vichy, şi a protestat energic împotriva procedurilor Guvernului din Washington... Agitaţie mare la francezi şi enervare sporită prin bombardarea oraşului Lorient de către avioanele americane.

———

Decrete-legi apărute azi, institue o procedură penală mai sumară cu privire la furturi, la strămutările de pietre de hotar etc. — o înăsprire a pedepselor pentru luare de mită şi o augmentare a competenţei judecătorilor de pace, care vor putea judeca revendicări până la o valoare de 300 000 lei (în loc de 50 000 lei, ca până acum). Efectul devalorizării leului...

———

A murit Tăslăuanu, fostul ministru al Industriei din Guvernul Averescu (1920), fondatorul *Luceafărului*, om fără noroc...

———

Tenorul Tito Schipa dă mâine un concert la Ateneu şi a pus preţul locurilor 3 000 lei!!! Sunt menaje care dau 6 000 lei — bărbatul şi soţia — ca să audă urlând bestia italiană! De unde vor fi luând banii?

———

Marţi 27 octombrie. De patru zile a început o mare ofensivă britanică (cu ajutor de trupe americane şi din Dominioane) pe frontul egipto-libian. Ofensiva a început cu o mare luptă aeriană în care 200 de aparate engleze s-au întâlnit cu 200 aparate germano-italiene. Britanicii ar ataca cu peste un milion de oameni, cu forţe motorizate cu tot felul de maşini... E al doilea front pe care l-au promis lui Stalin! Acum se explică diferitele operaţiuni concomitent întreprinse de Aliaţi: debarcările în Congo, în Liberia, la Freetown — ocuparea Madagascarului etc. Aliaţii vor să se înstăpânească pe Africa, şi din Africa să

ameninţe Europa de la sud. Şi fiindcă campania din Africa de Nord e înainte de toate îndreptată împotriva Italiei, englezii au tras un bombardament straşnic asupra câtorva oraşe din nordul Peninsulei. Au fost bombardate Genova, Torino, Savona, Novara, Milano etc. Mai rău a fost la Genova, unde bombe au căzut pe o galerie de refugii şi au ucis 350 de persoane... Acest oribil bombardament a coincidat cu a 20-a aniversare a instaurării Fascismului şi a tulburat adânc sufletele italienilor gata de sărbătoare... Englezii caută de altmintreli, ca şi americanii să demoralizeze pe italieni, pe toate căile şi să-i aducă la o pace separată. Nu prea pare probabil să reuşească...

Despre ofensivă, ştiri puţine şi incomplecte. În lupta aeriană preliminară, germanii şi italienii pretind că au doborât 60 de aparate britanice şi că n-au pierdut decât 12... Pe front propriu-zis, comunicatele Axei afirmă că forţele ei au respins toate atacurile, cu mari pierderi pentru englezi, care ar fi pierdut deja peste 100 de tancuri... O încercare de debarcare britanică la Marsa-Matruk, în dosul liniilor italo-germane, n-a reuşit...

Ofensiva din Africa a lăsat pe planul al doilea luptele de pe frontul rusesc, căci punctul nevralgic al războiului e acum pe linia de la El-Alamein. Dacă englezii reuşesc ofensiva lor, războiul va lua o întorsătură nouă — iar dacă se prăbuşesc, *milităreşte*, calea Germaniei va fi netezită... Trăim iarăşi zile de mare emoţie!

La Stalingrad ne apropiem în sfârşit de deznodământ, dacă ruşii nu vor veni cu noi forţe şi cu noi atacuri — căci şi uzinele „Octombrie Roşu" şi suburbia Spartakova la nord, au fost aproape în întregime cucerite şi nemţii au ajuns pretutindeni pe Volga... În Caucaz, înaintarea forţelor germane e teribil de încetinită... Poate că au luat trupe de pe frontul rusesc ca să le ducă în Africa?

Pe Don, unităţile române au respins atacuri sovietice, şi au înregistrat succese consemnate în Comunicatul nemţesc de ieri. Încolo, mai nimic...

———

Se zice că generalul Manoliu, comandantul unei Divizii de Vânători de Munte ar fi fost ucis pe frontul din Caucaz. Se povesteşte că sta la masă cu Statul său Major, că erau toţi cam veseli şi că probabil au neglijat să-şi camufleze luminile. Un aeroplan inamic a găsit prilejul să arunce o bombă: jumătate din comesenii lui Manoliu, printre care şi dânsul, şi-ar fi găsit moartea...

Generalul Manoliu era unul din generalii noştri cei mai buni: fusese decorat cu Mihai Viteazul şi cu Crucea de Cavaler a Ordinului Crucii de Fier german. Moare prosteşte — dacă e adevărat că a murit — după ce a înfruntat moartea pe atâtea câmpuri de luptă...

Panglicarul de Petrovici dă publicităţii o scrisoare adresată decanului Facultăţii de Litere, prin care restituie bursa primită pe vremuri de la Fundaţia Carol. A primit atunci, doi ani consecutivi, câte 1 200 lei aur pe an; oferă acum câte 42 mii lei pe an, tot timp de doi ani, pentru un student „con-filosof", meritos. Gestul e frumos, şi se încadrează în noua lege a învăţământului superior prin care se prevede restituirea burselor în cazul în care beneficiarul ar ajunge ulterior „într-o stare materială prosperă". Gestul e frumos, dar publicitatea e urâtă... Puşlamaua tot puşlama!

Starea Regelui Danemarcei s-a agravat. O infecţie pulmonară complică situaţia. Familia Regală e în jurul bătrânului Rege...

Joi 29 octombrie. Bătălia din Egipt continuă, violentă. Nemţii pretind că ofensiva engleză — pe care o aşteptau — nu i-a clintit de pe poziţiile lor, deşi suntem în a 6-a zi a atacului, că au distrus 350 care de asalt britanice şi numeroase avioane. *Radio Londra*, auzit ieri din întâmplare, pretinde că forţele britanice au străpuns liniile germane şi că numeroase avioane nemţeşti şi italiene au fost doborâte... Dumnezeu să-i descurce. Peste câteva zile se va şti adevărul...

La Stalingrad, nemţii au mai luat o garsonieră; spre Tuapse, au mai câştigat doi metri...

După o ştire de azi mai multe divizii ruseşti au fost încercuite pe Terek...

Ottescu a stat mult de vorbă cu Pantazi (înainte de ofensiva din Libia), cu care e bun prieten. Ministrul de Război i s-a arătat foarte optimist cu privire la operaţiunile din Rusia... Dea Dumnezeu ca optimismul său să fie justificat...

Dejunat ieri la Miliardari cu Finţescu, Buşilă, Titus Dragoş. Toţi aceşti miniştri nu ştiau nimic precis despre bătălia din Africa. Nu le spune nimeni nimic...

În Pacific, pe lângă insula S-ta Cruz, a avut loc o mare bătălie navală între japonezi şi americani. Şi unii şi alţii pretind că au repurtat o mare victorie. Pare totuşi că mai aproape de adevăr sunt japonezii...

Într-o şedinţă a Consiliului de Miniştri s-a hotărât sporirea lefurilor funcţionarilor. Lefurile de 3 000 lei vor fi sporite cu 50% — apoi, cota de majorare va scădea treptat până la 6%. În total, lefurile vor fi mărite cu 12 miliarde lei pe an. Încă 12 miliarde ce vor cădea în spinarea noastră a producătorilor... De unde să mai scoatem bani? C-est la course a la faillite...

Mareşalul Antonescu scrie în gazete câteva rânduri ca să solicite subscrieri la „Ajutorul de Iarnă". Între altele, dl Mareşal spune: „Cei bogaţi trebuie să dea celor săraci, *ca cei săraci să-i apere!*" Deplorabil spirit de ieftină demagogie! Parcă toţi cei care au căzut pe front *ar fi numai săraci!* Pentru ce se aruncă inutil această sământă de ură între clase?

Cu prilejul a celei a 20-a aniversare a instalărei Fascismului la putere, Hitler, Mussolini şi Regele Victor Emmanuel au schimbat telegrame de reciprocă încurajare...

D-na Roosevelt (soţia lui Franklin) e în Anglia, unde a adus scrisori pentru Regele George şi pentru Churchill. La o masă, a schimbat toasturi cu Eden. Ministrul de Externe britanic a vorbit cam acru despre „neînţelegerea americanilor, în ce priveşte raporturile dintre Anglia şi Dominioane"... Se zice că în curând va face şi Roosevelt o vizită la Londra...

Vineri 30 octombrie. Ştirile din Africa prezintă o situaţie încă nelămurită. Nemţii pretind că rezistă şi că impun mari pierderi britanicilor; englezii afirmă că câştigă teren. Pare că la centru, nemţii n-au putut fi urniţi, dar că la sudul şi la nordul frontului lor, au cedat puţin. O nouă încercare de debarcare a englezilor la Marsa-Matruk a fost zădărnicită de forţele Axei.

Cu toată violenţa lor, luptele ce se dau pe frontul egiptean nu sunt decât un început: campania va dura probabil toată iarna. Pentru câteva luni, centrul de gravitate al războiului va fi pe acest front.

Generalul Pantazi, pe care l-am întâlnit ieri la recepţia ambasadorului turc, se arăta optimist. Generalul Niculescu (comandantul militar al Bucureştilor) era în schimb mai pesimist. Chestie de temperament. Niculescu pretinde că nemţii au trecut la defensivă, şi întemeia părerea sa şi pe faptul că Comandamentul german a oprit fabricarea avioanelor de bombardament şi a dispus să nu se mai construiască decât avioane de vânătoare, destinate după cum se ştie apărării. Mai adăuga Niculescu, că, siliţi să facă faţă inamicului pe atâtea fronturi, nemţii au ajuns să aibă lipsă de efective. Aşa se explică că ne-au cerut într-una trupe şi că am ajuns să trimitem pe front aproape toate diviziile noastre...

Soldaţii români s-au distins din nou în Caucaz: Vânătorii noştri de Munte au cucerit oraşul Nalcik, la vest de cursul superior al râului Terek şi au făcut cu acest prilej un mare număr de prizonieri şi au luat şi

tunuri şi tancuri. E o mare satisfacţie pentru noi, dar şi o decepţie căci de unde credeam luptele în curs spre Groznâi, pe malul drept al Terek-ului, aflăm că ele se dau încă pe malul stâng...

S-au poticnit nemţii, e cert. Formidabilă şi incoercibilă putere mai e şi a colosului muscălesc!

La Stalingrad, s-au mai luat câteva garsoniere — dar ruşii, deşi respinşi, atacă mereu. De la sud (?) de data asta...

Încă nu s-a clarificat cine a câştigat bătălia navală din Pacific. Dar americanii tac, ceea ce nu e semn bun pentru ei.

La recepţia turcului de ieri, întâlnii pe dl Ică. Nu-l mai văzusem de astă-primăvară, de la dejunul lui Buşilă. Am însemnat în aceste note, că cu prilejul acelui dejun, dl Ică manifestase dorinţa să stea de vorbă cu mine, şi că trebuia să-mi facă semn. Bineînţeles că nu s-a manifestat prin nici un semn, şi că nici eu nu i-am rupt mâneca.

Ieri, cum m-a văzut, a venit spre mine spunându-mi: „Trebuie să crezi că vreau să te evit (?!), dar în realitate de zece ori am vrut să-ţi telefonez, dar crede-mă, n-am avut un minut *şi vreau să stau lung de vorbă cu d-ta* (!!!)“... L-am întrerupt: „Nici o supărare, Domnule Prim-Ministru, fiecare face politică cum crede...“ — „Nu, nu, a replicat Ică, vreau să stau de vorbă cu d-ta...“ — şi a început să mă întrebe dacă lo-cuiesc acum în Bucureşti, dacă mă poate găsi cu telefonul dimineaţa sau seara etc...

Astă-primăvară voiam să-i vorbesc despre îndrumările noastre economice. Acum mă întreb dacă mai face... I-am spus totuşi că sunt la dispoziţia lui. Ştiu că nu m-am angajat la nimic...

Păcat de bărbatul ăsta că vorbeşte atât de mult şi prost, păcat că e atât de închipuit şi că s-a urcat în copac — căci are mari însuşiri şi e un mare muncitor. Ceva tot a făcut el, *căci incontestabil lucrurile merg mai bine ca acum un an...*

Se vorbeşte cu insistenţă despre o modificare a Guvernului: Mareşalul ar rămâne numai Conducător (şi în mâna doftorilor), Ică ar deveni preşedinte al Consiliului, Finţescu vicepreşedinte (fără portofoliu şi el) iar Cezar Popescu (de la Distribuţie) ministru al Economiei Naţionale (!!!). După ce a putut fi numit Marinescu în fruntea acelui Departament, nici o numire nu m-ar mai mira — toate sunt posibile! Se mai vorbeşte şi de alte schimbări secundare...

Principele de Piemont a fost numit Mareşal al Italiei. Fără importanţă...

La recepţia de la Ambasada turcească, era şi Killinger. L-am văzut pentru prima oară mai de aproape: e anost. S-a uitat lung după mine, dar nu mi s-a prezentat. Dacă aşteaptă să mă prezint eu lui, poate să aştepte mult...

Radian, care e mobilizat la serviciul de Informaţii, la Marele Stat Major, vine cu sacul plin de havadişuri.

Chestiunea Comandamentului lui Antonescu pe frontul rusesc, pare să fi căzut în apă. Pe ce motive, nu se ştie, dar în Armată (în armata noastră bineînţeles) ca şi în Guvern toată lumea e mulţumită, căci nu aveam nimic de câştigat cu o răspundere directă. Generalii noştri mai socotesc că Antonescu nu e bun pentru comandament. E bun ca critic militar, e bun să găsească noduri în papură şi să înjure — dar nu e făcut să comande... Vorbesc cei care-l cunosc...

În cercurile militare superioare e multă îngrijorare pentru viitor. Chiar în ipoteza unei victorii germane, ne vom afla la sfârşit aproape dezarmaţi faţă de unguri, căci ne irosim toată armata împotriva ruşilor, pe când ungurii o ţin pe a lor intactă. În caz de victorie a nemţilor — dar se va ajunge oare la o adevărată victorie, când ruşii după atâtea înfrângeri vin în continuare cu forţe noi? Radian pretinde a şti de la ofiţerii superiori nemţi, că bolşevicii ar mai dispune de zece milioane de oameni şi de fabrici destul de numeroase în Siberia...

Din informaţiunile telegrafice sosite până ieri-seară, nu reieşea nimic precis pe frontul din Africa, în avantajul unei părţi sau a alteia, şi pierderile par a fi mult mai mari de partea englezilor. Din telegrame rezultă, spune şi Radian, că suntem de-abia la faza iniţială a unor lungi lupte.

După informaţiunile lui Radian, toate străduinţele lui Ică tind a-şi asigura succesiunea lui Antonescu, căci deşi e mai bine, toată lumea e de acord că Mareşalul nu o să o mai ducă mult. A devenit atât de nervos[1], încât nu mai merge. Pune rezoluţii nebuneşti pe toate hârtiile. Pe o reclamaţie privitoare la repararea unui pod din moldova a scris: „Ce face Buşilă? (Cu Buşilă are el ce are!) Se vede că doarme între Bucureşti şi Sinaia! Să meargă în Moldova!“ Şi aşa pe mai fiecare raport... Ţipă, şi femeile-l duc de nas... Pe Marinescu l-a numit Veturia Goga la Justiţie ca

[1] Poate că şi starea sănătăţii lui a contribuit la abandonarea proiectului de Comandament pe front...

să-i *asigure* câştigarea procesului pe care i l-au intentat rudele lui Goga. Nu e vorbă, i-a convenit şi lui Ică, ca să-şi poată trece decretul ce interzice Casaţiei să pipăie constituţionalitatea legilor — decret indispensabil pentru ca Mareşalul Antonescu să-i poată eventual trece mandatul primit de la Regii Carol şi Mihai...

Unii pretind că s-a săturat şi Mareşalul de matrapazlâcurile Veturiei şi că matracuca e pe punctul de a fi expediată în străinătate. Vorbind despre năzbâtiile lui Antonescu, Radian îmi povesteşte una nostimă. Coborându-se la ceai, în vila lui de la Predeal, Mareşalul a dat peste un inginer Luculescu, adus de Veturia care voia să-l „pue bine" cu Antonescu, căci bietul om — cam escroc — avusese neplăceri cu Statul, în meseria lui de antreprenor de lucrări publice (lucrări în care era interesată şi Veturia). Auzind numele omului ce-i era prezentat, Mareşalul a întrebat: „Luculescu... Luculescu... nu eşti d-ta antreprenorul lucrărilor Liceului de la Monastirea Dealului?" — „Ba da, domnule Mareşal..." — „Atunci eşti un escroc şi te-au adus cucoanele astea sub aripa lor! Ieşi afară! N-ai ce căuta la mine! Ieşi afară, escrocule!" Şi Mareşalul a căzut pe un fotel, sufocat... Scena a fost povestită de însăşi Luculescu lui A., avocat pe care a venit să-l consulte, căci se temea să nu fie închis[1]... şi avocatul A. a repetat prietenului său Radian mărturisirile lui Luculescu...

Şi cu doctorul Angelescu a avut Mareşalul „o chestie"... Aflând că Angelescu ar fi declarat că se fură sub regimul actual mai mult decât sub toate cele precedente, Antonescu s-a înfuriat şi a trimis vorbă doftorului că dacă nu dovedeşte cele spuse, îl va trimite în lagăr, ca calomniator. Angelescu s-a dus la Stelian Popescu să-i ceară sfat şi acesta i-a dat numele sutelor şi miilor de ofiţeri şi de funcţionari superiori ce se propun să cumpere imobilele şi mobilele mai preţioase anunţate spre vânzare în coloanele *Universului*. Angelescu a remis aceste liste Mareşalului, şi a scăpat de lagăr...

Ică-şi dă seama că buba trebuie să crape, şi fie că moare Antonescu, fie că înnebuneşte de-a binelea[2], succesiunea sa trebuie să se deschidă în curând. Ca să-i ia locul, Ică lucrează cu toată lumea; lucrează cu Killinger, cu care e înţeles (ca să obţie consimţământul nemţilor), lucrează cu câţiva generali (se zice că ar fi înţeles cu generalul Petre Dumitrescu), lucrează la Palat (aici — ştim că n-a reuşit).

Planul lui ar fi să suprime locul de „Conducător", să redea Regelui prerogativele sale, iar Ică să fie prim-ministru şi generalul Dumitrescu şeful Armatei...

[1] N-a fost!
[2] Radian vorbeşte...

Radian pretinde a şti că schimbările în Guvern despre care se vorbeşte nu vor avea loc, cel puţin acum. Lucrurile nu sunt coapte. În tot cazul, Finţescu rămâne la Economie, şi nu e vorba de Cesar Popescu...

E vorba să se creeze o bancă de emisiuni de lei, specială pentru Transnistria. În Transnistria circulă mărci speciale germane, pe care nemţii le imprimă pe capete, cu care cumpără produsele Ţinutului (adică pe nimic) şi pe care noi le schimbăm apoi în lei!!! Admirabilă operaţie pentru nemţi! Dacă s-o face noua bancă de emisiune în Transnistria, e vorbă să fie numit în fruntea ei Gogu Avram Popescu, de la Craiova, „băiat bun" — dar cu totul nepregătit şi fără multe scrupule — recomandat de prietenul său dl Piki Vasiliu, general de jandarmi şi subsecretar de Stat la Interne...

Asnavorian, avocatul generalului Florescu, a povestit lui Radian că nenorocitul de fost primar al Capitalei *era cu totul nevinovat*, şi că s-a sinucis într-un moment de enervare, nemaiputând suporta înscenările magistraţilor. Lovitura cu sechestrul penal l-a dat gata... Şi generalul Partenie mi-a spus alaltăieri că Mareşalul Antonescu pe care-l văzuse cu o zi înainte i-ar fi repetat de două-trei ori: „Florescu a fost un om cinstit... nu ştiu de ce s-a sinucis. A fost cinstit şi muncitor..."

Mi-a mai povestit multe Radian, dar mă doare mâna şi nu pot să mai scriu. Am îmbătrânit rău...

Duminică 1 noiembrie. Întâi noiembrie! Azi e Ziua Tuturor Sfinţilor, mâine Ziua Morţilor... Cele două zile mai posomorâte ale anului, în care lumea trăieşte prin cimitire şi în care fiecare clipă e împletită în gândul nostru cu moartea. Şi cerul e azi trist şi ceţos şi fără lumină. Şi inimile noastre sunt mai strânse ca oricând căci începem să ne dăm seamă cum se învârteşte funia tot mai mult în jurul gâtului nostru. Suntem în anticamera tragediei... Până acum în urmă, victoriile Axei se impuneau prin măreţia şi prin rezultatele lor. Am ajuns acum în faza în care *ele trebuiesc demonstrate* — vom ajunge în curând şi în faza în care „insuccesele" vor trebui explicate...

„Dacă aş fi fost italian, sunt sigur că aş fi stat alături de dvs.[1], încă de la începutul luptei triumfale pe care o duceţi împotriva scopurilor bestiale ale politicii lui Lenin. Mişcarea dvs. a adus servicii întregii lumi în

[1] E vorba de Manoliu, căruia se adresau aceste cuvinte.

domeniul relațiilor politice externe. Italia a dovedit că există un mijloc pentru a se combate forțele de dezagregare. Ea a găsit antidotul pentru otrava sovietică..."

Așa vorbea Churchill la Roma... în ziua de 20 ianuarie 1927. Astăzi, dl Churchill e aliatul lui Stalin și lucrează mână în mână cu el pentru răspândirea otrăvii sovietice, în lumea întreagă... Să-i fie de bine!

———

În Africa, ofensiva britanică s-a oprit pentru moment. A durat 7 zile și n-a putut zdruncina pe germano-italieni de pe liniile lor. Englezii au pierdut peste 400 care de asalt și numeroase avioane. Trei încercări de debarcări inamice au fost oprite de forțele Axei. E un rezultat, desigur — dar suntem abia la începutul campaniei și nu e de tăgăduit că inițiativa a trecut pe frontul egiptean în mâinile englezilor. Pierderile germanilor și italienilor trebuie să fie mari și ele, deși comunicatele Axei le minimalizează...

La Stalingrad, în Caucaz se înaintează mai departe, cu milimetru...

Japonezii fac gălăgie mare în jurul ultimei bătălii navale din sud-vestul Pacificului și pretind că a fost pentru ei o mare victorie, *care deschide o fază nouă* în situația militară din acea regiune și din Australia... Americanii care tac... Qui vivra verra!

———

Sănătatea Regelui Danemarcei e mai bună. Pare că a scăpat și că a intrat în covalescență. Îmi pare bine, căci e un om cumsecade...

———

Azi prima chetă a „Ajutorului de Iarnă". Am fost vestiți că vor mai fi încă trei, în cursul iernii — în total patru. M-am împrumutat cu 5 000 de lei ca să-i dau... Să nu mă împuște!

———

Submarinele germane continuă cu scufundările. În zilele trecute au fost atacate două convoaie anglo-americane, și de fiecare dată au fost distruse câte 100 000 tone — materii prime și material de război...

———

D-na Rica Antonescu s-a dus să inspecteze distribuirile de alimente (untură, carne, zahăr etc.) și începând în nu mai știu ce mahala, cum a ajuns la prima coadă în care nenorociții așteptau de ceasuri, a fost luată la înjurături și la huiduieli... Nu că ar fi fost recunoscută — nu-i cunoaște nimeni mutra de levretă — dar a fost luată de codași drept „o cocoană influentă" care încerca să treacă înaintea lor!!! Această primire i-a tăiat gustul de inspecții.

În legătură cu această întâmplare, o anecdotă, de care face lumea haz: La Roma stau oameni la coadă, de ceasuri întregi ca să obție o firimitură de ceva, la o prăvălie... Exasperat, un macaronar exclamă: „Mă duc să omor pe Mussolini!" — „Brava, brava!", strigă toți — „du-te, du-te!" Omul pleacă dar se înapoiază repede. „Ei, l-ai omorât?", întreabă camarazii lui de mizerie... — „Ei aș, da de unde, era acolo o coadă și mai mare!"

———

Luni 2 noiembrie. Ziua Morților și mulți au mai trecut pragul fatal anul acesta! Vreme posomorâtă, cum se cuvine pentru o asemenea zi, dar dulce și prielnică muncilor câmpului.

———

Misterele regimului:

Sâmbătă dimineața s-a inaugurat la Chișinău un „turn al Morții" sau așa ceva; au fost de față Regele Mihai și Regina Elena, și Mihai Antonescu a rostit ca de obicei o nesfârșită cuvântare în care a preamărit meritele Mareșalului Antonescu „Dezrobitorul Basarabiei" — meritele Mareșalului Antonescu *care nu era de față*. Mersul serbării și discursurile au fost difuzate la Radio, *dar nici sâmbătă seara, nici ieri, nici azi-dimineață, nici un cuvânt, în nici un ziar...*

S-a burzuluit modestia Mareșaului și a defins să se vorbească despre sărbătorirea meritelor sale? Dar atunci de ce s-au difuzat la Radio cele întâmplate la Chișinău? E admisibil ca Mareșalul să nu fi știut nimic despre construirea unui monument care mi se spune că a costat 120 milioane (!!!) și nici despre deplasarea Regelui, Reginei și a credinciosului său Ică? Atunci? Mister...

———

Dacă ritmul acțiunilor pe fronturi (afară de Libia) a slăbit, ritmul luptelor navale a rămas impresionant. În ultimele zile ale lunii octombrie, Marina de comerț anglo-americană a pierdut 41 vapoare cu o deplasare de un sfert de milion de tone, iar pe luna octombrie întreagă scufundările submarinelor germane se ridică, pentru vapoarele de comerț anglo-americane la 720 000 tone! La care mai trebuiesc adăugate câteva unități ale flotelor de război și peste 20 de vapoare rusești în Caspica și pe Volga inferioară...

———

Biserica Catolică a luat poziţie pe faţă împotriva ororilor săvârşite de nemţi — şi din supuşii lor — împotriva ovreilor. Această atitudine ne-a fost ascunsă cu grijă, nouă care avem pe conştiinţă barbariile de la Iaşi, din Basarabia şi de la Odessa — dar, deşi cu întârziere, tot ajungem să o cunoaştem. Când prin august nemţii au ridicat din Franţa ocupată 50-60 000 de ovrei nebăştinaşi şi i-a transportat în Transnistria — unde probabil că n-au ajuns niciodată — preoţii francezi au adoptat câte unul sau doi copii ovrei, ca să-i crească. Cardinalul Gerlier, arhiepiscopul Lyonului a adresat credincioşilor o frumoasă pastorală, în care a condamnat persecuţiunile fie şi împotriva necredincioşilor, căci în orice fiinţă e o lumină de conştiinţă omenească ce trebuie să fie respectată — şi întemeindu-se pe morala creştinească, a adăpostit 700 de copii ovrei într-un orfelinat din Lyon. Nemţii s-au făcut foc şi au reclamat lui Laval. Laval a cerut cardinalului Gerlier să-i dea copiii (probabil ca să-i extrădeze nemţilor), dar cardinalul a refuzat. Atunci Laval a însărcinat pe generalul Vincent, comandantul Lyonului să ridice copiii „manu militari". Gerlier îmbrăcat în odăjdii, s-a pus în faţa porţii orfelinatului, înconjurat de preoţii săi, şi a declarat generalului că nu va trece decât peste cadavrul său. Generalul Vincent n-a insistat... A doua zi a fost înlocuit prin alt general şi scena s-a repetat. Un al treilea general a declarat că armata franceză nu era menită să se bată cu preoţii şi cu copiii, şi că nu primeşte comandamentul Lyonului decât cu condiţia să nu mai fie însărcinat cu misiunea evacuării orfelinatului lui Gerlier... Laval a renunţat la satisfacerea cererii nemţilor, şi astfel 700 de vieţi au fost salvate... Tot Episcopatul francez s-a solidarizat cu cardinalul Gerlier, şi azi citesc că Gerlier împreună cu cardinalul Suhard (arhiepiscopul Reims-ului) au fost primiţi la Vichy de mareşalul Pétain şi că „între Şeful Statului şi Înalţii Prelaţi *s-a constatat cea mai deplină înţelegere bazată pe o complectă încredere"*.

Şi Vaticanul a aprobat fără rezerve atitudinea Înaltului cler francez... De observat, că cu toată frăţia de arme şi de doctrina care-l uneşte cu Hitler — Mussolini n-a procedat până acum la măsuri de persecuţie în Italia contra ovreilor... În Italia, ovreii trăiesc bine. Nu mai sunt admişi în funcţiuni dar încolo — nici o stânjenire. Pare că această purtare a italienilor a determinat în bună parte pe Roosevelt să declare că în America italienii nu vor fi consideraţi ca beligeranţi...

În ce ne priveşte avem noroc. Persecuţiile ovreilor de la noi sunt puse în America pe seama nemţilor, şi n-avem o presă prea rea. Se zice că îndulcirea regimului ovreilor ce se proiectează la noi, s-ar fi hotărât după o intervenţie a Statelor Unite făcută prin mijlocirea unei Legaţii neutre, intervenţie prin care ni se aducea la cunoştinţă că fiecare ovrei

va fi răzbunat prin executarea a *o mie* de români... O fi? Ar fi intervenit în favoarea ovreilor şi Nunţiul Cassulo, din ordinul Papei... Eu cred că Mareşalul Antonescu, simţindu-se mai aproape de sfârşitul său, a intrat în faza remuşcărilor... Aşa se explică că a redat lui Rosenthal naţionalitatea românească de care se lepădase. Rosenthal lichidase tot ce avea în România şi se naturalizase francez, crezând că era mai bine pentru ovrei în Franţa. Muritor de foame şi persecutat, a scris o duioasă scrisoare Mareşalului, care l-a iertat...

Un prieten germanofob a văzut pe rectorul Hulubei înapoiat din misiunea sa. Hulubei (germanofob şi el?) pretinde că în ţările în care a fost (Italia, Elveţia, Franţa, Spania, Portugalia) nu se mai crede în victoria germană. Italienii ar fi încântaţi că americanii nu-i consideră ca beligeranţi, şi înjură pe nemţi cât pot. În Franţa, *toată* opinia publică e contra Germaniei; în Spania, Franco ar fi înlocuit pe Serrano Suner, după cererea ambasadorului englez Samuel Hoare(??); şi Spania ar fi ieşit din rândurile Statelor „nebeligerante", pentru a intra în ale State „neutre" (n-am citit nimic despre aşa ceva, dar câte se întâmplă şi nu le ştim noi...). La Lisabona, Hulubei ar fi stat 2 ore de vorbă cu Salazar şi acesta i-ar fi spus că până acum a stat în expectativă, dar că soarta războiului s-a hotărât şi că el trece hotărât acum *şi pe faţă* de partea Angliei şi a Americii... Îmi pare ciudat ca un om de prudenţa şi de iscusinţa lui Salazar, să se fi deschis aşa dintr-o dată în faţa unui om pe care-l vedea pentru prima dată... Poate n-a înţeles bine Hulubei pe Salazar, sau germanofobul meu pe Hulubei...

Acelaşi prieten germanofob îmi afirmă că nemţii au încercat până acum de 14 ori (!!!) să ajungă la pace, dar că n-au reuşit. Englezii ar fi declarat că nu vor să vorbească de pace cu Hitler şi cer în Germania „un Guvern al armatei" prezidat de un general cu vază, şi ar fi sugerat numele lui... Rommel!!! Germanofobul meu (în curent cu intenţiile Angliei!!!) pretinde că englezii vor să conserve intactă armata germană, ca să o opue ruşilor. El mai spune că la primăvară, turcii (ajutaţi de trupele aliate din Siria) vor ataca Bulgaria şi vor constitui al doilea front... O misiune americană şi alta engleză ar fi la Ankara, abandonată de Papen care şi-a dat seama că nu mai avea nimic de făcut şi a plecat în Germania...

Baliverne?

Universul de ieri, apărut sub domnia cenzurii, a publicat următoarea informaţie:

„Cercurile bucureştene vor primi *cu interes* confirmarea de către Ministerul de Externe german a ştirii care a circulat acum câtva timp sub formă de zvon, privitoare la rechemarea delegatului economic german la Bucureşti, ministrul plenipotenţiar Neubacher".

Las la o parte stilul, în *Universul* se scrie de obicei cu picioarele — dar informaţia nu e amabilă pentru domnul Neubacher. Neubacher şi-a făcut de drag printre noi, afară de Dombrovski nu-l iubeşte nimeni şi plecarea lui e însoţită în gândul fiecăruia cu un „ducă-se învârtindu-se".

E trimis în Grecia, să pună la punct împreună cu d'Agostino (d'Agostino al nostru!) situaţia economică... Unii spun că nu părăseşte definitiv Bucureştii, şi că se va înapoia la noi. Să sperăm că nu, căci nu ne iubeşte nici el pe noi!

———

La Tokio s-a înfiinţat un Minister al „Asiei Mari"... Galbenii contra albilor! Titularul noului Departament a fost numit Kamo Aoki.

———

Drama de la Dakar, care va fi în curând atacat, fără îndoială, de forţele anglo-americane, începe să se precizeze. Amiralul Darlan, care a fost la faţa locului să ia măsuri de apărare — dar ce măsuri mai pot lua francezii? — s-a înapoiat la Vichy şi a avut o lungă întrevedere cu Pétain şi cu Laval...

———

Churchill a spus unui interlocutor că locul şi data creării celui de al doilea front în Europa au fost hotărâte, dar că bineînţeles, nu le poate divulga...

———

Din informaţiuni destul de sigure rezultă că pregătim *o armată nouă de 15 divizii*, care trebuie să fie gata la anul spre toamnă. Antonescu numeşte această armată, „armata pentru Ungaria" — în realitate ea este destinată *să menţie ordinea în ţară*, eventual şi contra ciurucurilor poate anarhizate ce se vor înapoia, pline de pretenţii de pe frontul rusesc. Această armată va fi constituită din noile contingente şi încadrată cu elementele *nelegionare* intenţionat lăsate până acum la vatră...

Încep să se lămurească multe...

———

Regimul sinuciderilor: se vorbeşte de sinuciderea colonelului Brabeţeanu, încurcat într-o afacere de cauciucuri livrate, prin Ministerul Înzestrării, societăţilor „Reşiţa" şi „Titan-Nadrag". O afacere de mită, în valoare de un milion de lei...

———

Marţi 3 noiembrie. În Calendarul catolic, „la St. Hubert" — zi de mare sărbătoare vânătorească. Mi-aduc aminte din tinereţea mea, alaiurile echipajelor de „chasse ácourre" în Franţa, „La messe de la St. Hubert", fanfarele sunate prin cornurile de vânătoare, forfoteala vânătorilor şi amazoanelor, portretul Ducesei de Uzés prin gazete, şi câte toate... „Mais oú sont les neiges d-antan?" — cum întreba deja acum câteva veacuri poetul François Villon...

———

După trei zile de tăcere ermetică (te întrebi pentru ce?), ziarele publică astăzi pe larg — pagini întregi — dări de seamă despre solemnităţile de la Chişinău. Aflăm astfel că n-a fost vorba de „Turnul Morţii", ci de „Turnul Dezrobirii", ridicat lângă Chişinău din iniţiativa genialului general Voiculescu, care în cuvântarea sa a strecurat această perlă: „*Ca şi Columna lui Traian*, suntem unde am fost şi rămânem unde suntem!" Unde o fi crezând boul că e Columna lui Traian? Nu se ştie bine, pentru columnă sau pentru elocinţa sa, generalul Voiculescu a fost decorat cu Marele Cordon al Coroanei României... Am mai aflat că s-a mai inaugurat, cu prilejul prezenţei Suveranilor la Chişinău, un foarte frumos cimitir monumental unde au fost îngropaţi soldaţii căzuţi anul trecut în luptele pentru recucerirea capitalei Basarabiei — şi catedrala distrusă de bolşevici şi reparată. Am aflat de asemenea că tot Guvernul şi Corpul diplomatic au fost târâte după Rege — dar n-am aflat de ce Mareşalul Antonescu s-a abţinut de la aceste solemnităţi, ca şi la cele de a doua zi la Cernăuţi — unde Regele, Regina şi dl Ică au inaugurat „Expoziţia Bucovinei reîntregite". Căci au fost şi la Cernăuţi festivităţi regale...Pe când Regele era la Chişinău, Mareşalul se plimba în jurul Bucureştilor şi vizita avioane, iar către seară a plecat cu automobilul la Predeal... Argumentul „modestiei", că n-a vrut să asiste la preamărirea lui, nu ţine în picioare, căci am făcut efortul să citesc discursul lui Ică şi în atâţia kilometri de vorbărie n-am găsit decât câţiva metri consacraţi „Mareşalului dezrobitor". Chestie de sănătate, de evitare de oboseală — se poate... Ciudat regim!

———

În Caucaz, după cucerirea Nalcic-ului, Vânătorii de Munte români şi germani au înaintat bine în munţi spre sud şi au ocupat oraşul Alagir,

cam la înălţimea Vladicaucazului, bombardat şi ameninţat la rândul lui. La Tuapse, la Stalingrad, pe Don, la sud de Râjev, luptele obişnuite.

În Africa, după o oprire de 24 de ore, ofensiva engleză a pornit din nou cu violenţă, dar a fost din nou oprită de nemţi. Forţele engleze au suferit mari pierderi şi au trebuit să se înapoieze pe liniile lor de plecare. Liniile germano-italiene n-au fost nicăieri deplasate...

Cu prilejul deschiderii Parlamentului turcesc, Preşedintele Inönü a pronunţat un important discurs din care reiese hotărârea Guvernului din Ankara de a rămâne mai departe neutru. Inabilităţi, sau abilităţi, după punctul de vedere — sau poate numai infidelităţi de traducere — au dat loc la numeroase comentarii în cercurile politice de pretutindeni. Astfel Inönü se declară credincios *tratatelor*, *alianţelor* şi *amiciţiilor* turceşti, fără să precizeze *cine* intră în aceste *amiciţii* (beneficiarii *tratatelor* şi *alianţelor* fiind cunoscuţi). Poate să fie vorba şi de nemţi şi de italieni şi de noi, şi de ruşi — sau numai de englezi şi de americani. După plac. De asemenea, în alt loc Inönü afirmă că „niciodată Turcia n-a fost *mai aproape* de război"; dat fiind însă că hotărârea de persistentă neutralitate domină cuvântarea, trebuie înţeles că topografic sau geografic niciodată *războiul* n-a fost mai aproape de graniţele Turciei... Dar poate să fie şi altfel!

Berlinul se declară foarte mulţumit cu mărturisirile turcului; să ne declarăm şi noi. Convingerea mea este că atitudinea Turciei nu se va hotărî la Ankara: ea se va hotărî pe fronturi. Turcii vor zbura în ultimul moment în ajutorul învingătorilor...

Anul acesta nu va fi masă la Palat pentru Cavalerii Ordinului Mihai Viteazul — sub cuvânt că cei mai mulţi sunt pe front. Va fi numai o slujbă la Biserica Mihai Vodă. Scapă Mareşalul Mihăiţă de o plictiseală...

Morgenthan, finanţul Statelor Unite, s-a înapoiat la Washington după ce a negociat la Londra, mai multe săptămâni, reglarea debitelor britanice privitoare la furniturile de război americane. Pare că negocierile nu au dus la nici un rezultat, de alminteri...

Ziarele publică condiţiunile unui concurs pentru sistematizarea Pieţii Victoriei. Grea problemă! Planul cel mai bun va fi premiat cu 1/2

milioane lei. Sunt şi alte premii. De executarea sistematizării nu poate fi vorba acum, dar să avem barem planul.

A murit Costică Toma, de la Iaşi. Tip de politician cum ar fi fost mai bine să nu avem, pentru mântuirea ţării — nu era antipatic. Liberal de baştină s-a alipit, după întronarea Regelui Carol al II-lea, de Gh. Brătianu. Am negociat cu el un cartel electoral, în 1937 — aluneca ca peşte printre degete...

Era politician, dar nu era printre cei mai răi...

Miercuri 4 noiembrie. Comunicatele germane şi italiene mărturisesc lupte grele, pretutindeni, pe toate fronturile...

Hintz[1], mobilizat la o unitate pe front, îmi scrie din Anapa, cu data de 21 octombrie, o lungă scrisoare din care extrag următoarele pasaje, pe care le găsesc interesante:

„Am avut prilejul în misiunile ce mi s-au dat să fac următoarele rute: Anapa – Rostov prin Krimskaia – Cholmskaia – Severskaia (faţă de această linie frontul era situat la o depărtare între 3-15 kilometri[2], şi se simţeau caracteristicile lui specifice: muzica, ambulanţele, răniţi, cimitire, emoţii etc.); Anapa – Krasnodar – Pavlovskaia – Kucevskaia – Bataisk – Rostov şi înapoi — în fine, Anapa – Varenikovskaia – Slavianskaia – Timoşenskaia – Tihorezk cu întoarcere prin Krasnodar".

„Pe frontul acesta majoritatea trupelor sunt române şi se pare că nu merge prea strălucit. Situaţia pare staţionară. E o regiune muntoasă şi păduroasă; aviaţia şi carele nu pot da concursul lor şi infanteria nu e susţinută decât de artilerie. Se pare însă că nemţii au înfipt o săgeată în direcţia Tuapse şi de acolo se aşteaptă ceva şi pentru sectorul nostru din Caucaz. Despre celelalte sectoare sunt mai puţin informat decât cei din ţară. Gazetele ne vin cu întârziere şi radio n-am ocazie să ascult".

„În colindele mele am putut să-mi fac o impresie completă despre Kuban şi partea de n.v. a Caucazului. Ceea ce ne-a izbit în primul rând, mai ales prin comparaţie cu peninsula Kerci, este marea bogăţie a vegetaţiei şi marea asemănare cu ţara noastră. Prin preajma Anapei unde coboară pantele de n.v. ale munţilor Caucaz, ai impresia că te găseşti în regiunea Câmpulungului Munteniei. Multe fructe şi în special struguri. Am făcut cură şi de struguri şi de must. Perspective foarte fru-

1 Secretarul meu.
2 Între 5 şi 16 octombrie.

moase şi variate. De la noi înspre Novorosiisk intrăm direct în inima munţilor. Batalionul meu se găseşte doar la vreo 8-10 kilometri de Novorosiisk; încă n-am avut prilejul să mă duc în părţile acelea. La frumuseţea peisajului se adaugă inconvenientul bandelor de partizani. Drumurile nu sunt prea sigure..."

„De la linia Krimskaia–Krasnodar spre nord, ţinutul este aidoma cu Bărăganul nostru, poate ceva mai ondulat. Satele, foarte întinse mai toate, sunt înecate în verdeaţă şi ai impresia că intri în Lehliu sau în oricare alt sat din Bărăgan. Până şi casele se aseamănă. Localităţile care pe hartă sunt trecute cu litere mai mari şi contează ca oraşe, nu sunt cu mai mult mai arătoase decât celelalte sate. Locuinţele sunt doar ceva mai strânse şi se pot compara cu Urziceni, Slobozia etc. Toate acestea: Krimskaia, Slavinskaia, Timoşenskaia, Pavlovskaia, Kucevskaia şi Tihorezk sunt la fel. Nici Anapa nu cade prea departe şi Tamanul la fel. Se pare chiar că au locuitori mai puţin decât celelalte înşirate. În toată această regiune două localităţi sunt într-adevăr oraşe. Este interesant că pe o distanţă echivalentă cu cea de la Bucureşti la Timişoara să nu fie decât Krasnodarul şi Rostovul. Acestea însă întrec cu mult media oraşelor din ţară".

„Krasnodarul, cam de mărimea Ploieştilor, a avut norocul să scape aproape intact. În afară de sărăcia inerentă războiului, oraşul pare căşi duce viaţa sa obişnuită. Teatre, cinematografe, tramvai, lumină electrică, nu lipseşte nimic. Foarte, foarte multe ceasornicării, frizerii şi ateliere de fotografiat. Sunt şi restaurante şi cafenele. Oraşul e frumuşel fără a fi interesant; străzi drepte şi potrivit de largi, ca în toate oraşele şi satele ruseşti. Bazare caracteristice cu tot felul de vechituri şi de nimicuri amestecate cu fructe, zarzavaturi, produse lactice şi tot ce se poate vinde — de la ace ruginite, ciozvârte de creion şi tocuri de cauciuc uzate, până la haine de blană şi îmbrăcăminte standard, paturi, fotografii etc., din toate se găsec la acelaşi negustor. Într-o măsură mai aleasă aceleaşi lucruri se găsesc şi în «magazinele de comision». Nu ştiu dacă aceste prăvălii sunt o inovaţie a războaielor, dar le-am văzut şi la Odessa şi la Nicolaev şi chiar prin multe sate şi se găsesc în toate oraşele prin care au trecut camarazi de ai mei. Construcţiile par vechi şi cred că cu astfel de negustorie se îndeletniceau ruşii şi sub bolşevici. Orice gospodină în anaghie îşi răscoleşte podul şi sertarele, îşi atârnă pe braţe cearşafuri, cămăşi ş.a. şi se duce la prăvălia de Comision să le vândă sau să le dea pe grâu, carne, sare, sau pe ce-i trebuie. Comisionarii vând pe ruble sau mărci; 6 ruble (36 lei) un pahar de iaurt, 2 000 ruble (12 000 lei) o cămaşă, 1 rublă (6 lei) o ţigare care nu vrea cu nici un chip să ardă, sau 18 mărci (180 ruble) o pătură cazonă. O femeie vindea ciorapi cazoni româneşti(!) cu 6 mărci (360 lei), ceea ce dovedeşte că românul se adaptează repede şi dacă nu are «pod» sau «sertare» de golit, recurge tot la vechea resursă: avutul ţării! Cât priveşte «afacerile» făcute de ai noştri pe aici, se ştiu şi se vorbesc atâtea încât te cutremuri dacă ai o cât de mică doză de corectitudine, de onestitate şi de bună credinţă".

„În Krasnodar se văd foarte multe mutre armeneşti, am avut chiar impresia că este un centru armenesc. Mi s-a spus însă că în mai toate oraşele din Caucaz, armenii abundă".

„Rostovul e cu mult mai mare şi mai frumos. Poate să fie cu puţin mai mic decât Bucureştiul. Are tot aşa străzi foarte largi, pieţe idem cu perspective frumos aranjate şi cu clădiri monumentale. Nu se văd însă construcţii tip «bloc» ca în Bucureşti. Mai fiecare clădire importantă îşi are spaţiul ei de respiraţie şi de perspectivă. Un Teatru imens, construcţie cubistă, impune prin simplicitatea liniilor şi oferă totuşi o foarte atrăgătoare perspectivă. Multe parcuri — de altfel nu există sat să nu aibă un cât de modest parc cu statuile lui Lenin, lui Stalin etc. (acum doborâte) — şi copii de pe statuile clasice, în special cele sportive, precum şi unele de actualitate: foot-ballişti, tenismeni etc. Îmi aminstesc că la Nicolaev am văzut într-un parc o Venere în «chiloţi»; am cercetat bine să văd dacă nu cumva intemperiile sau vreun glumeţ au ţinut să o apere de priviri indiscrete şi m-am convins că «chiloţii» erau opera daltei sculptorului..."

„Rostovul are însă un mare cusur: este distrus de bombardamente. Întocmai ca la Chişinău, pe strada principală aproape că nu există clădire intactă. E de minune cum au putut nemţii să menajeze Teatrul şi încă vreo câteva clădiri".

„Foarte interesantă şi pentru mine unul este panorama oraşului când vii dinspre sud. Fiind aşezat pe malul drept al Donului, care e mai înalt decât malul stâng, se vede dintr-o dată întregul oraş în amfiteatru, întinzându-se de-a lungul Donului cu toate clădirile mai importante. Nu am stat decât o zi în Rostov şi n-am putut să-mi dau seamă de viaţa din oraş. Pare însă să fie multă sărăcie. Aceeaşi lipsă de pâine ca în toate oraşele prin care am trecut".

„Locuitorii din această regiune par sincer refractari comunismului şi am impresia că bolşevicii au luptat mult să-i câştige, fără să reuşească. Nu există sat care în afară de parcurile amintite să nu aibă localul său de cinematograf şi teatru. Biserici nu se prea văd. Cât am colindat nu am văzut decât una la Krasnodar şi alta la Plastunovskaia. Aceasta din urmă ar face cinste Bucureştiului şi cred că adusă la Bucureşti ar fi cea mai mare. Înăuntrul ei sunt trei despărţiri, adică trei bise-

rici alăturate, fiecare cu altarul ei şi în fiecare se poate oficia o slujbă deosebită. Prin celelalte sate bisericile au fost rase de pe pământ şi în locul lor s-au făcut parcuri".

„La Krasnodar şi la Rostov s-au constituit miliţii din băştinaşi. I-am văzut înarmaţi şi mergând în cadenţă, cu cântece, pe străzile oraşului. La Krasnodar ajutau la paza prizonierilor. Cei mai mulţi sunt în uniforme bolşevice, unii însă au dezgropat uniforme anacronice, încât dau impresia că un circ sau un teatru de operetă a dat drumul artiştilor pe stradă ca să-şi facă reclamă..."

———

Caranfil, care e în legătură cu elementele anglofile şi primeşte ştirile britanice, îmi spune că anglo-americanii au început construcţia unei şosele (autostradă) în Africa, de la Brazzaville la Khartum, din Congo în Valea Nilului — şi lucrările merg repede.

Faptul că francezii au evacuat toată populaţia europeană de la Dakar, dovedeşte că americanii sunt decişi să atace şi acest important punct strategic — în planul lor de a pune mâna pe întreaga Africă...

———

La New York, alegerile locale au dat victoria republicanilor, care au ales primarul lor cu o majoritate de peste 500 000 voturi... Alegerile pentru Senat şi Cameră sunt iminente. Se crede totuşi că democraţii vor avea majoritatea — altfel s-ar încurca treaba cu Roosevelt...

———

Regele Danemarcei a intrat în covalescenţă. A scăpat...

———

La Maikop, nemţii au forat deja 3 sonde noi şi au dat de petrol. Caranfil care-mi dă ştirea, pretinde însă că avioane ruseşti au distrus rezervoarele în care se strânsese ţiţeiul. Parcă nemţii nu ştiu să facă rezervoare subterane...

Unul din vagoanele noastre ce transporta cereale de la Nicolaev la Constanţa a fost torpilat şi scufundat... Mi-a confirmat azi ştirea Neagu, ministrul de Finanţe.

———

Aflu din izvor sigur că militarii au blocat şi înmagazinat foarte mult grâu şi porumb, pe care l-au dosit ca să-l scape de nemţi, *aşa încât nu stăm prea rău cu aprovizionarea noastră*... Din acelaşi izvor aflu că o bună parte din armamentul destinat trupelor noastre din Rusia şi

furnizat de nemţi, e oprit în ţară pentru cele 15 divizii noi în pregătire. Cercurile noastre militare de conducere speră că nemţii ne vor completa materialul ce ne trebuie (se fabrică mult şi în ţară) pentru aceste 15 divizii, în speranţa să le vadă trimise pe front... Antonescu — le trece acadeaua pe la nas...

———

Se zice că Dan Geblescu, relativ tânăr consilier de Legaţie, va fi înaintat ministru plenipotenţiar şi numit secretar general la Ministerul de Externe, în locul lui Davidescu care va trece subsecretar de Stat la acelaşi Departament... O să înnebunească prinţul Vlădescu şi toţi consilierii de Legaţie vechi! Dan Geblescu e deştept şi s-a purtat bine la Budapesta, dar nu e mai breaz (când e treaz!) ca alţii mai vechi decât dânsul... Norocul e însă noroc! Numirea lui m-ar bucura căci e băiat simpatic.

———

După o statistică publicată de revista germană *Marine Rundschau*, de sub direcţia amiralului Gadow, întocmită pe temeiul comunicatelor amiralităţilor anglo-americane, iată pierderile suferite de la începutul războiului şi până azi de marinele de război ale Marii Britanii, Statelor Unite şi Rusiei Sovietice:

11 vase de linie; 9 vase port-avion; 1 port-avion auxiliar; 1 transport de avioane;10 crucişătoare grele; 52 submarine; 38 vase de pază şi 23 dragmine şi pescuitoare de mine; 14 crucişătoare auxiliare; 9 canoniere; 240 de vase auxiliare.

Amiralul Gadow constată că toate aceste vase de război pierdute — abstracţie făcând de submarine — constitue o flotă de 3 ori mai puternică decât flota germană din 1939 şi aproape egală cu cea japoneză de la începutul războiului. (După *Universul*)

———

Flota comercială mondială a fost în anul 1900 de 27 milioane tone; în 1910 de 45 milioane — iar la august 1914 de 50 milioane tone. La 1918 tonajul mondial nu mai era decât de 22 milioane, ca să se ridice treptat până la 65 milioane tone în 1939. Din acest volum plutitor au fost înecate de la începutul războiului peste 25 milioane tone...

———

Sâmbătă 7 noiembrie. De miercuri seara m-a trântit un guturai la pat. La mine, care sufer de o rinită cronică, guturaiul se manifestă ca o boală gravă — dar nu ţine decât 2-3 zile. Azi mă simt aproape bine...

Pe când năduşeam în pat şi-mi curgea nasul, englezii au dat pe nemţi şi pe italieni înapoi în Africa... Numărul a învins. Forţele lui Rommel au fost nevoite să se retragă pe o a doua linie, după lupte grele în care nemţii au pierdut 9 000 prizonieri, morţi mulţi şi material. Printre cei căzuţi, generalul von Thoma, ajutorul lui Rommel... Luptele se dau acum între Fuka şi Mersa-Matruk, la 100 kilometri vest de El-Alamein...

Pe frontul rusesc, succese neînsemnate. Trupele germane şi aliate au mai cucerit câţiva metri pătraţi...

Mai serioase sunt succesele submarinelor nemţeşti. Pe lângă 20 de vase scufundate, cu o deplasare de 130 mii tone — comunicatele de ieri mai anunţă alte torpilări. În total, în primele zile ale lunii noiembrie (1-6) au fost distruse peste 250 000 tone, vase anglo-americane.

O slabă compensaţie pentru insuccesele Axei în Africa...

———

Rezultatul alegerilor pentru Congres în Statele Unite:

Camera Reprezentanţilor: s-au ales 220 democraţi, faţă de 209 republicani. Senat: s-au ales 56 democraţi, faţă de 36 republicani. Lipsesc 2 rezultate la Cameră şi 1 la Senat. Roosevelt conservă majoritatea Congresului, dar o majoritate mult scăzută...

———

Bătălia navală din sud-vestul Pacificului nu s-a terminat încă. Se mai bat şi acum, dar japonezii au amuţit (semn rău?) iar americanii n-au fost niciodată prea comunicativi. Pentru preciziuni mai trebuie aşteptat...

———

În Madagascar, francezii istoviţi au cerut armistiţiu. Ostilităţile au încetat. L'honneur est sauf — mais le pays est perdu...

———

În Indii tulburările continuă. S-omoară lumea, se dă foc instituţiilor — şi toate acestea n-au nici o importanţă...

———

Pe frontul african au căzut zilele trecute şi doi fii ai Principelui Mario Ruspoli, fiul Vogoridinei de la Hanu Conaki. Unul din aceşti tineri Ruspoli e ginerele lui Volpi.

———

Nemţii au găsit în arhivele Ministerului de Externe din Praga dovezile subvenţiilor plătite de cehi lui Wickham Steed, publicistul cunoscut din Londra. Sumele plătite se urcă cam la 100 000 coroane cehe pe an. Ziarele române fac mare scandal pe această chestiune, învinuind pe Beneş că a cumpărat presa britanică. Nu ştiu ziarele ro-mâneşti — sau au uitat — că pe Wickham Steed *l-am plătit şi noi şi încă gros*?

———

Finţescu e demisionat de 3 zile. Pretextul: boala lui de ficat. În realitate nu se înţelege cu nimeni. El are răspunderea şi alţii au iniţiativa şi dau ordinele...

Marea remaniere cu promovarea lui Ică ca preşedinte de Consiliu, pare amânată...

———

Lumea e speriată de cât se fură. Nu s-a furat sub nici un regim ca sub cel actual. Antonescu expune, legaţi, pe hoţii descoperiţi şi prinşi... Dar stă la masă cu Veturia Goga şi cu d-na Barbul!

———

Duminică 8 noiembrie. *Sfântul Mihail*. Ziarele publică, fiecare, câte un portret (cel puţin) al Regelui Mihai, câte unul sau două articole, cu tot dichisul — cum se cade. Dar mai publică şi portretul d-lui profesor Mihai Antonescu, cu câte un articol ditirambic, *vădit impus*, prin care se urează viaţă lungă şi succes vice-conducătorului nostru! Amicul Ică se urcă tot mai sus în copac! Iată-l ajuns pe o creacă cu Regele!

De când e România, nici un ministru, nici un viceprim-ministru, nici chiar un prim-ministru nu şi-a sărbătorit onomastica în public, n-a pus gazetele să-i ridice osanale. N-au făcut-o nici chiar Brătienii, nici tatăl, nici fiul! Se vede că Antoneştii au înnebunit de-a binelea — vai de ţară şi de noi!

———

În Egipt nemţii continuă să dea înapoi. Ei pretind că „manevrează", că au libertatea lor de acţiune şi iniţiativa şi neagă să fi pierdut un material înasemnat de război, cum pretind englezii că au capturat. Recunosc însă că inamicul le-a luat 9 000 prizonieri... Şi au încredere în Rommel...

Să aşteptăm şi să mai vedem, dar impresia generală e că lucrurile nu merg bine pentru Axă...

———

Ziarele noastre de aseară au dat vestea că „Delfinul", faimosul nostru submarin, a torpilat nu departe de Yalta (în Crimeea) un vas sovietic de 10 000 tone. Ziarele de azi- dimineaţă nu mai pomenesc însă nimic

despre aşa ceva... Dacă ştirea n-a fost adevărată, cum a putut fi publicată sub regimul cenzurii prealabile? Dacă e adevărată, de ce se ascunde după ce a fost dată în vileag? Logica regimului!

Ziarele de azi-dimineaţă dau la cronica judiciară afacerea Brabeţeanu, minus sinuciderea... Ele mai anunţă şi condamnarea fostului inspector administrativ Alexandru Ştefănescu la 2 ani închisoare...

Presa internaţională se ocupă cu ultimul discurs al lui Stalin, consacrat aproape în întregime războiului. Stalin explică pe larg că situaţia de pe frontul oriental se datoreşte faptului că nu s-a creat un al doilea front european. Lipsa acestui front a permis nemţilor să maseze forţe considerabile la est şi să pătrundă în cursul verii frontul rusesc. Dacă ar fi existat un al doilea front, pretinde Stalin, am fi avut fericirea să vedem trupele sovietice la graniţele Germaniei. Stalin revine de zece ori asupra acestui al 2-lea front şi continuă să-l ceară. Declară şi el ca şi colegii săi Roosevelt şi Churchill că n-are nimic cu poporul german şi cu cel italian, ci numai cu Hitlerismul şi cu Fascismul...

Presa germană subliniază pesimismul acestui discurs şi răspunde lui Stalin că un al 2-lea front european ar fi găsit Reichul pregătit şi n-ar fi schimbat nimic în situaţia disperată a Rusiei. Presa engleză şi americană analizează cuvântarea bolşevicului, fără a polemiza cu el... Atât ar mai lipsi!

Pare că în Rusia neocupată şi în Siberia lipsa de alimente e totală. Foamea se arată pentru iarnă, un inamic mult mai ameninţător decât neamţul...

Prăpădeşte-i Doamne, să scape lumea de pieire!

Consiliul de Miniştri întrunit vineri a hotărât să sporească pensiile cu aproape 20%. Zic „aproape“, căci pare că în acest spor intră şi sporul consimţit astă-vară. O firimitură de pâine pentru fiecare pensionar — şi o sarcină de 400 milioane în plus pentru buget!

Se zice că Finţescu a fost împăcat şi şi-a retras demisia...

ORELE 12*: Lovitură de măciucă. Americanii au debarcat azi-dimineaţă între orele 3 şi 4 în mai multe puncte din Algeria!!!*

Dacă ştirea se confirmă (deocamdată au dat-o posturile de radio elveţiene...) — atunci războiul a luat o cotitură gravă, în dauna Axei — şi a noastră!...

În Egipt — englezii au luat Marsa-Matruh şi 5 divizii italiene sunt înconjurate şi tăiate de orice posibilitate de salvare...

....

Luni 9 noiembrie. Ziua de 8 noiembrie va rămâne în Istoria ţării noastre una din zilele cele mai tragice. Brusc, ne-a apărut la orizont icoana înfrângerilor...

Debarcarea americanilor la Alger, la Oran şi în alte locuri pe coasta algeriană a Mediteranei, a fost confirmată. Ştirile nu sunt încă foarte lămurite: după unele, încercările de debarcare ar fi fost respinse, după altele, forţele americane ar fi izbutit să stabilească capete de poduri. Pare că e cazul şi în Maroc, la Saphi, lângă Casablanca... Americanii ar fi venit cu 180 de vapoare şi ar fi traversat Atlanticul neobservaţi. E de nepriceput cum au putut scăpa supravegherii submarinelor germane, atât de vigilente; e de nepriceput dar au scăpat... Flota engleză de peste 100 de vase, sosită acum câteva zile la Gibraltar, ar fi trebuit să dea de gândit comandamentului naval german, căci toată lumea se întreba în ce scop se făcuse acea concentrare...

Roosevelt a trimes un mesaj Mareşalului Pétain. Acest mesaj n-a fost publicat în ziarele noastre, dar mi se spune că e foarte politicos şi că Preşedintele american explică debarcarea în coloniile franceze prin scopul de a le apăra împotriva unei posibile ocupaţii din partea Puterilor Axei!!! Roosevelt mai adaugă vorbe bune pentru Franţa, asigură pe Mareşal că Aliaţii nu se gândesc să atingă integritatea imperiului colonial francez, că păstrează pentru vechea tovarăşă din trecutul război sentimente de fidelitate — şi-l roagă să nu mişte, nici într-un sens nici într-altul, fiindcă ora Franţei n-a sosit încă...

Mareşalul Pétain a răspuns foarte demn, protestând împotriva încălcării neutralităţii Franţei şi reaminteşte Preşedintelui că s-a angajat să lupte împotriva oricui ar călca suveranitatea ţării sale şi cuvântul unui Pétain e cuvânt. Onoarea Franţei îi dictează datoria, în faţa căreia se înclină fără şovăire.

Răspunsul Mareşalului Pétain a fost reprodus *in extenso* de toate ziarele Axei, prin urmare şi de ale noastre... S-a publicat asemenea şi scrisoarea adresată de Pétain lui Darlan şi ordinele date de acesta comandanţilor din Africa. Atitudinea trupelor franceze din Africa nu e nici ea încă bine lămurită. Generalul Nogués, camandantul trupelor din Maroc, a dat o proclamaţie în sensul ordinelor lui Pétain, şi lupte grele pare că sunt în curs, la sud de Casablanca.

Pe de altă parte, generalul Giraud, comandantul de armată făcut prizonier în campania Franţei şi evadat din captivitate, a ridicat steagul gaullist la Alger *de unde a vorbit ieri la Radio*. Giraud e unul din cei mai cotaţi generali francezi. După ce a scăpat din captivitate trecând prin peripeţii romantice, a venit la Vichy, unde Pétain i-a cerut cuvântul de onoare că va sta liniştit şi nu-i va face plictiseli. Giraud a dat cuvântul, şi nu s-a mişcat până acum în urmă, când deodată a apărut la Tunis... E singur la Alger, sau îl urmează şi trupele franceze, în parte sau în total? Vom fi în curând lămuriţi...

Defecţiunea celor 5 divizii italiene se confirmă. Englezii pretind că au făcut 40 000 prizonieri şi că au luat 500 tancuri... Genova a fost din nou bombardată în noaptea de sâmbătă spre duminică. Englezii anunţă că au scufundat 6 vase mari în port — italienii mărturisesc pagube mari, dar morţii n-au putut încă fi număraţi. În aceeaşi noapte a mai fost bombardat Milano, şi alte câteva oraşe din Lombardia.

Şoneriu, care a sosit din Milano şi a văzut efectele bombardamentului precedent, e îngrozit. O bombă de calibru mare a căzut într-o piaţă, la câteva sute de metri de casele lui Puricelli şi Pors şi *a ras* toate edificiile de pe piaţă, arborii, tramvaiele, chioşcurile — tot, iar la casele Pors şi Puricelli, toate geamurile au fost sparte, toate obloanele de lemn, făcute ţăndări... Puricelli era într-un hal fără hal — şi aşa, deprimaţi, pierduţi i s-au înfăţişat toţi prietenii pe care i-a văzut. Bombele incendiare au provocat 700 de incendii în Milano, şi aproape nu e om care să nu fi pierdut ceva, el sau o rudă sau un prieten de al lui... Depresiunea e totală şi îngrijorătoare; la Genova se zice că e şi mai rău.

Englezii au fost foarte buni psihologi. Ei ştiu că în Italia toate iniţiativele politice şi sociale au pornit şi pornesc din provinciile de nord ale Regatului, au tăbărât pe ele şi au lăsat centrul şi sudul în pace... O laşare a Italiei şi o pace separată nu e exclusă; Taylor, omul lui Roosevelt trimis la Papa, a sosit la Roma cu un avion italian şi e puţin probabil să nu fi stat de vorbă şi cu un om al lui Mussolini.

La Milano, spune Şoneriu, ura oamenilor împotriva nemţilor e ajunsă la paroxism — şi nu mai vrea nimeni război. Dar deocamdată totul este încadrat cu trupe germane...

Trăim clipe adânc emoţionante — poate ultimele noastre clipe!

Şi Führerul a vorbit aseară la München, cu prilejul comemorării victimelor căzute la 9 noiembrie 1923, din rândurile naţional-socialiştilor. Discurs violent pentru a inspira încredere, şi prin care Hitler mărturiseşte înfrângerea indirect, *căci face o lungă comparaţie între stările de spirit din Germania în 1918 şi azi*, demonstrând superioritatea forţei de rezistenţă actuale a poporului german... Acolo am ajuns, la 1918? O bănuim, dar de ce o mărturiseşte şi Hitler? Despre „credinciosul aliat“ de la Roma nici un cuvânt...

Anglofilii (!?) noştri exultă: inconştienţi sau *ce*?

Cei care ascultă postul de *Radio Londra* pretind că „purtătorul de cuvânt“ britanic, cât şi Summer Welles la Washington au declinat orice colaborare sau solidaritate cu Regele Carol, care pare că voia să se pună în fruntea „Românilor liberi“ din Anglia şi America...

Alţii afirmă că Regele Carol e în Brazilia (!) şi că ar fi fundat acolo „Partidul Românilor Liberi“, şi că Londra şi Washingtonul i-ar fi dat binecuvântarea lor...

Plouă, viscoleşte, e frig... Vreme de noiembrie, sinistră, ca atmosfera din sufletele noastre...

Joi 12 noiembrie. O teribilă intoxicaţie alimentară, cu temperatură, m-a ţinut de luni după amiază şi până azi-dimineaţă în pat. În primele 24 de ore am avut 40 de scaune! În 3 zile, nemâncat, am pierdut 3 kilograme şi jumătate. Azi mă simt bine, dar foarte slăbit...

În timpul bolii mele situaţia s-a mai complicat. Cum era de aşteptat, Germania a ocupat coasta mediteranică a Franţei şi Corsica, ca să le apere de o eventuală debarcare a anglo-americanilor. Ca să mai îmbărbăteze şi pe italieni — care sunt în preajma prăbuşirii morale şi materiale — i-a poftit şi pe ei să participe la noua ocupare a teritoriilor franceze... Bietul Pétain a înghiţit-o şi pe asta... Hitler i-a adresat o foarte frumoasă scrisoare în care afirmă că gestul nu e îndreptat împotriva Franţei, ci un act de apărare provocat de agresiunea anglo-americanilor asupra coloniilor franceze şi de pericolul unui atac asupra Franţei europene însăşi... Führerul afirmă mai departe toată simpatia lui pentru Franţa şi speră că în curând soldaţii francezi vor lupta umăr la umăr cu soldaţii germani... Ca compensaţie pentru neplăcerea acestei ocupaţii suplimentare, Hitler oferă Mareşalului mutarea Guvernului francez la Versailles, şi suprimarea liniei de demarcaţie, ceea ce ar anula făgăduiala făcută pe de altă parte de a retrage trupele înapoia acestei linii „îndată ce circumstanţele vor permite“. Nu e vorbă, puţin probabil ca

împrejurările să mai permită o asemenea retragere! Odată cu scrisoarea adresată Mareşalului Pétain, Führerul a semnat şi un manifest către poporul francez, mărturisindu-i bunele sale intenţii...

Mareşalul Pétain a răspuns Führerului printr-un scurt protest împotriva unei măsuri care nesocoteşte Convenţiunea de armistiţiu, dar a declarat că Guvernul său nu se va opune cu forţa la trecerea trupelor germane. Mareşalul a mai semnat şi un scurt şi emoţionant manifest către francezi, prin care aşează ziua de azi, în jalea sufletului său, în acelaşi rând cu ziua Armistiţiului şi cere tuturor să aibă mai departe încredere într-însul, şi să primească trupele germane în linişte...

Trupele germane şi italiene au şi trecut şi au ocupat regiunile ce le erau destinate — fără să se producă nici un incident. Ba depeşele spun chiar că au fost primite de populaţia franceză cu prietenie, cu ţigarete şi cu vin!

În Africa, ştirile ce ni se dau nu lămuresc încă situaţia. Pare că americanii ocupă succesiv toate porturile din Algeria şi Maroc. O veste engleză a anunţat că Tunisul ar fi fost ocupat de germani... dar comunicatele germane nu spun nimic despre aşa ceva. Operaţiuni navale, atacuri de submarine şi de avioane împotriva flotei anglo-americane care operează pe coastele Marocului şi Algeriei, sunt în curs. Dar nici despre ele nu se dau preciziuni, după cum nici despre ce a mai rămas din armata lui Rommel nu se mai spune lucru mare... În câteva zile vom fi pe deplin lămuriţi. Deocamdată una e lămurită: Germania a pierdut războiul...

Despre Darlan nimic oficial. Pare că s-a predat americanilor la Alger. Comanda armatelor franceze „de pe pământ, de pe ape şi din aer", pe care o deţinea amiralul, a fost preluată de Pétain...

Dinu Brătianu a scris acum câteva luni o lungă scrisoare lui Antonescu în care îi arăta toate greşelile guvernării sale. Mareşalul i-a răspuns acum în urmă printr-o scrisoare de 120 pagini, în care îl face de ocară: „D-ta, d-le Brătianu care eşti un îmbuibat, un milionar, un mare proprietar — nu poţi vedea lucrurile în România cu ochii unui muncitor... Dvs. care aţi profitat de toate şi aţi istovit puterile ţării...", şi aşa şi pe dincolo. Dar nici nenea Dinu nu s-a lăsat, şi a răspuns la rândul lui, la răspunsul lui Antonescu! Ieri şi-a întrunit prietenii ca să le citească ultima lui proză...

Mareşalul Antonescu a pus pe o denunţare împotriva unui funcţionar, pe care o primise, următoarea rezoluţie: „Se va da în judecată, dar nu fără anchetă prealabilă; *şi eu am fost acuzat când eram tânăr că sunt nebun*!" Probabil a pus această rezoluţie ca să dovedească că a înnebunit numai la bătrâneţe...

Pe miniştri îi chiamă acum pe rând şi îi supune la „coloquii", ca profesorii pe elevi. Şeful de cabinet al unui ministru îmi spunea azi-dimineaţă ca patronul său s-a închis de 2 zile şi lucrează pe capete răspunsurile la un eventual chestionar.

Comisiunea de Control a averilor foştilor demnitari a descoperit o cantitate însemnată de aur (reprezentând mai multe zeci de milioane de lei) depusă în saci, la o bancă din Amsterdam, pe numele blândului Mihai Popovici. Întrebat de unde provine acel aur, dulcele ardelean *a cerut trei zile ca să dea răspunsul...*

Din izvor foarte serios aflu că Mussolini ar fi bolnav de cancer la stomac şi că starea sa e foarte gravă: n-ar mai avea decât 2-3 luni de trăit. Alţii care vin din Elveţia nu vorbesc de cancer, dar povestec că Ducele îşi petrece viaţa cu... *minore*, şi nu mai vrea să ştie de politică! E un fapt că cu prilejul aniversării de 20 de ani a înscăunării Fascismului, Benito Mussolini nu s-a manifestat, nici măcar printr-un discurs...

Finţescu prinzând pe controlorii de la Aprovizionare — toţi ofiţeri deblocaţi — cu ocaua mică, i-a dat pe toţi afară şi i-a înlocuit prin... profesori şi prim-secretari de la Facultăţi! Ce iluzii îşi face bietul Finţescu! Nu sunt români şi profesorii? De ce n-a recurs la moaşe, ar fi fost cel puţin mai caraghios!

Nu ştiu pentru ce — şi nu ştiu nici profesorii — Universitatea din Bucureşti a fost deschisă zilele trecute cu un alai special. Telegramă din partea Regelui, telegramă din partea Conducătorului, scrisoare din partea Condu-căţelului, Corp diplomatic prezent etc. Probabil că regimul a vrut să se ia bine cu „lumea intelectuală". Reprezentat prin varza umplută de Petrovici, numai popularitate n-a recoltat Guvernul din această reprezentaţie de vicleim.

E drept că erau de faţă şi câţiva savanţi străini cărora li s-a decernat titlul de doctori „honoris causa" şi probabil că pentru cinstirea lor ve-

nise şi Corpul diplomatic. Când au intrat nemţii, nici o mişcare; când au intrat francezii, ropote prelungite de aplauze! Manifestaţiuni care nu fac mult bine, evident!

Gusti povesteşte că Petrovici l-a întrebat: „Când ai fost d-ta ministru al Instrucţiei, aveai şi Cultele?“ — „Da!“, a răspuns Gusti, „dar pentru ce mă întrebaţi?“ — „Fiindcă e aşa de plăcut, când mergi într-o inspecţie, să fii primit la gară de episcop!“... Ecce homo!

Şoneriu care vine din Italia povesteşte că din Germania au trecut zile întregi trenuri cu trupe germane din nord spre sud, prin Croaţia. Circulaţia trenurilor obişnuite a fost chiar întreruptă câteva zile. Încotro erau îndreptate aceste trupe? Spre Salonic să apere coasta? Spre Grecia, spre Albania? Sau pur şi simplu în Bosnia şi vechea Serbie, unde luptele continuă înverşunate între forţele generalului Mihailovici, compuse din bande de răsculaţi — se da despre aceste bande cifra evident exagerată de 500 000 oameni — şi forţele germane şi italiene. Ce e mai nostim, se zice că aceste bande sunt înarmate chiar de italieni: de câte ori comitagii prind un italian, cer să fie răscumpărat prin arme şi muniţiuni — un colonel face un tun, un maior o sută de puşti şi aşa mai departe! Ba italienii, deşi îi combat, mai vând pe sub mână arme insurgenţilor, ca să facă câte o mică afacere *şi din ură contra nemţilor*!!!!... Fapt este că nemţii au găsit asupra sârbilor ucişi sau capturaţi, numai arme italiene!

Sâmbătă 14 noiembrie. Alaltăieri-seara, joi, era să mor. Nemâncat de 4 zile şi cu 42 scaune la activ, m-am pomenit că-mi îngheaţă progresiv mâinile şi picioarele. Termometrul la subţioară arăta 35° 9. Am luat codamină şi m-am măsurat iar: 35° 5! Am chemat doctorul, care m-a readus la viaţă şi *mi-a dat de mâncare*... Eram nemâncat! Am mâncat şi ieri, şi azi, deşi foarte slab, mă simt iarăşi om...

Deşi ştirile ce sunt lăsate să ajungă până la noi sunt trunchiate şi astfel încurcate încât nu mai pricepe nimeni nimic — deşi chiar emisiunile engleze, elveţiene şi americane sunt în bună parte contradictorii, nu mai încape îndoială că Africa septentrională franceză e aproape toată în mâinile americanilor. Mai au să ocupe Tunisul şi Bizerta, către care forţele debarcate la Alger înaintează repede. După *Radio Londra*, la Tunis, trupele franceze se bat cu... paraşutiştii germani! Atitudinea francezilor în Algeria şi Maroc a fost şi este din cele mai echivoce. În Maroc, la Casablanca şi aiurea, s-au bătut puţin, apoi s-au predat. La Alger nici atât... După ce generalul Nogués s-a declarat supus ordinelor Mareşalului Pétain şi prin urmare s-a pus pe rezistenţă — a dat un manifest de la Alger prin care se punea sub ordinele lui Darlan, iar acesta a semnat alt manifest prin care, în calitate de Comandant suprem al forţelor franceze afirmă neutralitatea sa faţă de invazia americană — întocmai ca Guvernul din Vichy faţă de invazia germană a Franţei neocupate — şi termină apelul său către poporul din Africa prin strigătul: „Vive la Maréchal Pétain!“!!!

Armata lui Rommel e în plină retragere. Deocamdată a evacuat Tobrukul... Va mai putea oare scăpa din cleştele anglo-american, cu o ramură ce se mişcă dinspre Egipt şi cu alta ce se mişcă dinspre Tunis?

Toată coasta mediteranică a Franţei a fost ocupată, afară de portul şi de regiunea fortificată Toulon, pe care nemţii şi italienii ai lăsat-o în seama francezilor după ce amiralul comandant al flotei franceze din Mediterana şi-a dat cuvântul de onoare că va apăra cu forţele sale acest colţ de pământ — împotriva oricărei încercări de debarcare...

Din tot ce s-a petrecut, din numărul mare de generali şi ofiţeri trecuţi în Africa în ultimele zile, din modul cum au reacţionat forţele militare aflate în Maroc şi în Algeria — reiese clar că franţujii au jucat teatru, şi că tot sufletul armatei franceze e *împotriva* nemţilor, dacă nu chiar cu englezii... Era şi greu să fie altfel! Sinceri, la Vichy, sunt numai Pétain şi Laval. Şi încă, punct de întrebare şi aci...

De pe frontul rusesc, mişcare pe loc. A venit iarna, cu necazurile ei... Cei de la Crucea Roşie pretind că holera şi tifosul exantematic încep să se întindă pe frontul nostru. Pentru tifosul exantematic, nu m-ar mira — e sezonul... dar holera e epidemie de vară!

Comandantul englez al Insulei Malta a dat un ordin de zi din care reiese că totul este gata pe aeroporturile insulei pentru începerea *bombardării continue* a oraşelor italiene, şi că macaronarii „vor fi serviţi”... Dacă nu e bluff — e extraordinar: de aproape 3 ani Malta e bombardată de 3 ori pe zi — ce a mai putut rămâne acolo în picioare? Poate că toate aeroporturile ca şi depozitele de benzină şi de muniţiuni sunt subterane şi au scăpat astfel graoznicelor bombardări suferite...

Posturile Axei de radiodifuziune răspândesc vestea că doi ofiţeri de marină francezi s-au prezentat generalului Giraud, au scos revolverele

şi au vrut să-l ucidă, ca trădător. Ofiţerii au fost dezarmaţi (?) de cei prezenţi, arestaţi de americani şi împuşcaţi.

Toată istorioara pare de domeniul fanteziei, şi e probabil inventată de propaganda germană...

Probabil că aceeaşi propagandă a inventat şi ştirea unui conflict între generalul Giraud şi generalul de Gaulle, pe chestiunea comandamentului acţiunii aşa-zise „gaulliste". De Gaulle a repetat în diferite rânduri că recunoaşte drepturile lui Giraud, „son aîné", şi că era gata să cedeze comandamentul forţelor (?) sale, fostului comandant al Armatelor din nordul Franţei — dacă s-ar prezenta să-l exercite...

Killinger a declarat lui Iorgu Ghika, la o vânătoare, că „în România sunt 30% anglofili, 60% indiferenţi (masa ţărănească) şi 10% *lichele, care ţin cu Germania...*" Întrebat de Iorgu Ghika, dacă poate repeta această butadă, Killinger a răspuns: „Te rog. Dar nu e o butadă, e o constatare..."

Antoneştii au început să se certe. Se zice că e oarecare răceală între Mareşal şi dl Ică. Era fatal, Câinele Roşu trebuie să se certe cu toată lumea, până la sfârşit.

Mareşalul e supărat şi pe nemţi. S-a supărat fiindcă nemţii au redus pe front raţia soldaţilor români. S-a supărat şi a declarat că nu mai merge în zonă şi nu mai preia comanda armatei ce i se destinase... Cel puţin aşa povestesc domnii de la Palat. Nemţii ar fi luat-o rău; ca să scape de bucluc, Mareşalul ar fi aruncat vina comunicării cam bruscate făcute la Berlin[1] pe Ică, şi Ică pe Bossy — aşa încât Bossy şi-a oferit de trei ori demisia, care n-a fost primită. Se vede că afirmarea lui Maniu că a găsit pe Mareşal „mai accesibil" faţă de ideile lui se datoreşte faptului că a dat peste el într-o zi de supărare contra nemţilor...

Duminică 15 noiembrie. Reacţiunile francezilor faţă de debarcarea americanilor în Africa continuă să fie nelămurite pentru noi, cei neiniţiaţi. Poziţiile respective între Darlan, Pétain şi Laval par să fie dominate prin faptul că Laval vrea sincer o colaborare cu nemţii contra englezilor, că Pétain vrea să ocrotească Franţa de noi convulsiuni dar nu mai crede în victoria germană, că Darlan a trecut definitiv de partea anglo-americanilor dar caută să compromită şi pe Pétain, care rămâne credincios însă ideii neutralităţii şi cuvântului dat...

[1] De ce la Berlin şi nu la Marele Cartier?

În Africa, Axiştii continuă să se retragă spre Bengazi, urmăriţi de englezi, pe când americanii ocupă succesiv toate poziţiile strategice în Maroc şi Algeria. În Tunis n-au ajuns încă...

Nemţii anunţă mari succese ale submarinelor, vorbesc de 250 000 tone scufundate în ultimele zile. Păcat că n-au atacat, la timp, convoiurile de debarcare în Africa; ar fi fost mai bine pentru ei... Ocuparea litoralului francez al Mediteranei de către germani şi italieni s-a săvârşit fără incidente şi fără dificultăţi...

Pe fronturile ruseşti îngheţate, mişcare pe loc...

Puterile Axei, după zăpăceala care a urmat lovitura primită în Africa s-au „resesizat" şi pare că organizează atacuri crâncene submarine în Mediterana, atacuri care vor stânjeni desigur foarte mult mişcările şi aprovizionarea anglo-americanilor. Berlinul a ridicat capul, şi italienii pare că se proptesc mai viguros în cârjele lor: ocuparea Nizzei şi Corsicei le-a mai dat puţin curaj!

Dinu Hiott, ministrul nostru la Vichy, pleacă mâine la post şi a venit să mă vadă. A fost primit succesiv ieri şi alatăieri de Ică şi de Mareşalul Antonescu. Hiott a constatat o mare deosebire între cei doi tovarăşi de idei: Ică pare deprimat, s-a arătat pesimist şi s-a declarat de acord cu Hiott asupra necesităţii *unei politici foarte prudente*. A deplorat marele număr de divizii româneşti trimise la 1 000 şi mai bine de kilometri pe front, şi a afirmat *că a fost contra. „Am pus să se protocoleze opinia mea separată în această chestiune"*... — au fost propriile sale cuvinte.

Pe Mareşal, Hiott l-a găsit vesel, bine dispus şi *cât se poate de sănătos*. E fără grijă. E convins de victoria germană. *E sigur de Transilvania. Nu se teme de nimic în interior: e popular şi stăpân pe situaţie...* Optimism perfect şi nesimulat!

Te întrebi: ce ascunde Ică — şi, e nebun dl Conducător?

Hiott nu crede că Guvernul francez se va muta la Versailles, afară numai dacă condiţiuni speciale vor modifica condiţiunea de Armistiţiu. Pétain nu vrea să fie înconjurat de poliţie germană... Hiott se întreabă ce se va întâmpla cu Darlan, căci după legile actuale constituţionale, Darlan este succesorul lui Pétain în caz de moarte *sau de împiedicarea acestuia de a funcţiona...* Vor admite nemţii ca un răzvrătit sa rămână succesorul Conducătorului Statului francez? Zilele ce urmează vor descurca şi această încurcătură...

După ministrul nostru, opinia publică a evoluat mult în Franța! La început erau foarte mulți, în zona ocupată mai ales, care în ura lor contra Angliei și în admirație față de victoriile germane în Rusia, voiau o sinceră colaborare cu Reichul. Acum, numărul germanofililor a scăzut mult. Au câștigat comuniștii, care au devenit „patrioți" și „cocardiers". Atentatele pe care le comit împotriva nemților „în numele Patriei năvălite" sunt privite cu bunăvoință... Până și bombardările sunt primite cu resemnare și oarecum scuzate... „Les Anglais sout les vaches — spun oamenii din popor — mais ils out raison. Leurs attaques, c'est régulier!" Ciudată mentalitate!

Hiott a venit de la Vichy prin Elveția și Italia și a fost impresionat de deprimarea și de apatia italiană. „Trecând din Elveția în Italia — spune dânsul — am avut impresia că trec dintr-o țară beligerantă într-una care a semnat pacea. În Elveția numai militari prin gări, trenuri militare, măsuri de mobilizare — în Italia nu se vede o uniformă, nu mișcă nimic, totul pare abandonat..." Impresionabili mai sunt latinii noștri! Câteva bombardări, câteva restricțiuni și gata au fost macaronarii noștri... Când te gândești la efortul nemților și-l compari cu al italienilor!!!

———

Genova a fost din nou bombardată azi-noapte... De astă dată a fost lovit mai mult portul — și uzinele Ansaldo...

———

Luni 16 noiembrie. Situația generalilor francezi continuă să apară nelămurită. Nici măcar Giraud n-a fost destituit până acum: a fost blamat, dar nu scos din cadre. Într-adevăr, Mareșalul Pétain a radiodifuzat un ordin de zi adresat africanilor prin care spune: „Generalul Giraud și-a călcat cuvântul și și-a pierdut onoarea; titlul pe care-l poartă îl deține de la o Putere străină — în consecință îi interzic să învoce numele meu". Darlan, la Alger, pretinde și el că vorbește în numele lui Pétain, iar Nogués înapoiat în Maroc, invocă la rândul său autoritatea Mareșalului pentru a sta cu brațele încrucișate...

La Toulon e liniște; multă lume crede însă că până în cele din urmă va juca și flota franceză o figură. Până acum această flotă a stat surdă la apelurile lui Darlan, care a făcut tot ce a putut ca escadrele de la Toulon să-l urmeze. Darlan nu stă prea bine însă cu englezii și până mai ieri a fost „la béte noire" a Gaulliștilor. Dacă ar fi venit cu flota s-ar fi uitat toate — dar așa...

Nemții au publicat ieri un comunicat în care rezumă, cu date oficiale, succesele submarinelor germane și italiene dobândite până alaltăieri-seară împotriva debarcărilor de oameni și material pe coastele nord-africane în Atlantic cât și în Mediterană. După acest comunicat au fost *scufundate* vase comerciale și de transport de o deplasare totală de 183 000 tone și au fost *avariate* grav altele de o deplasare totală de 234 000 tone. În afară de vasele de război distruse. E ceva, desigur...

———

Aseară fost Bușilă pe la mine. Îmi confirmă buna stare și buna dispoziție a Mareșalului Antonescu care a fost și el impresionat la început de lovitura din Africa, dar care și-a revenit în fire și a redevenit chiar optimist.

Nemții pe care i-a văzut sunt și ei optimiști (Killinger, generalul Hauffe, ministrul Instrucției Rust...). Pare că Comandamentul german nu vrea să abandoneze Africa. *Deocamdată ar fi trimis forțe destul de puternice la Bizerta, pe care nu vrea să o lase în mâinile americanilor.* Cred și eu; Bizerta și Alexandria sunt singurele porturi serioase de pe coasta Africii din Mediterana... Nemții contează foarte mult pe submarinele lor, pe care le-au concentrat în jurul Marocului și Algeriei, ca să împiedice debarcări ulterioare și mai ales aprovizionarea trupelor americane deja debarcate. Pe de altă parte trimit întăriri lui Rommel; despre o abandonare a luptei în Africa nu e deocamdată vorba...

Bușilă socotește cu dreptate că nemții au făcut trei mari greșeli, greșeli datorite „sentimentalismului" lui Hitler: 1) Că n-au făcut pace definitivă cu Franța, fără să-i ia nimic, ca să o atragă alături de Axă (această greșeală a făcut-o Hitler ca să nu supere pe italieni...); 2) Că n-au lăsat și ajutat pe spanioli să ia Gibraltarul[1] (ca să nu supere tot pe italieni, care s-au opus); 3) Că n-au ocupat și Algeria și Marocul în momentul Armistițiului (de astă dată ca să nu supere prea rău pe francezi...).

În realitate, n-a fost sentimentalism din partea lui Hitler, ci diplomație. Dacă ocupa Africa septentrională trebuia să dea Tunisia italienilor — și cum era să facă pace cu Franța și să și-o împrietenească satisfăcând pretențiile Italiei? Iar dacă nu le satisfăcea, risca să piardă unul din capetele Axei... Tot italienii au fost, sunt și vor fi nenorocirea nemților!

———

Generalul Potopeanu e la Sofia, unde a ținut pe franțuzește o conferință: *„Contribuția Armatei române în Răsărit"*. După telegrame, trimisul Guvernului român primit oficial și cu multă deferență, ar fi avut

[1] Din notele mele reiese că a fost acum un an un asemenea plan care a rămas însă plan.

mare succes. La conferinţă au asista primul ministru, trimisul Regelui (Pomanov), miniştri, generali, profesori — lume multă. Potopeanu a făcut şi proiecţiuni luminoase. Multe fotografii au fost reproduse de ziare, pline de elogii pentru conferinţă, pentru conferenţiar şi pentru români... La ce servă această „reclamă" în Bulgaria?

———

Junele N. Polizu, curajosul nostru aviator, e în concediu pentru câteva zile în Bucureşti. Vine de la Stalingrad. Moralul foarte ridicat. Afirmă că Stalingradul — ce a mai rămas — ar putea fi luat în 2 zile, dar nu merită un sacrificiu de oameni cât de neînsemnat. La Stalingrad s-a urmărit tăierea Volgii şi scoaterea din funcţiune a imenselor uzine ce funcţionau acolo. Ambele scopuri au fost atinse — restul nu importă...

Aviaţia rusească ar fi total slăbită — spune Polizu — şi refuză lupta cu aviaţia germană sau cu a noastră. Ce e rău, spune Polizu mai departe, e că oamenii nu mai au unde sta, toate casele fiind dărâmate. Stă lumea prin bordeie, pe sub pământ. Acum câteva zile când a plecat Polizu de la Stalingrad, erau — 18° de frig! Apa li se aducea cu avionul; de trei săptămâni nu se spălaseră!

———

Buşilă povesteşte că Rust, ministrul Instrucţiei german venit să ne câştige sufletele, e un fel de agent electoral, un *Jean Tehaş* neamţ!! Vorbeşte la masă ca în Dealul Spirii — strigă şi gesticulează. Întrebat de Buşilă dacă e „profesor" a răspuns: „nein, ich bin ein Politiker!" În realitate e un profesoraş de cinci parale, dar un nazist din prima oră. A fost de faţă la „putsch"-ul din noiembrie 1923 de la München, şi a scăpat de moarte ascunzându-se sub o masă. Altfel era să fie într-un al 13-lea sarcofag de piatră, alături de chelnerul şi de ceilalţi manifestanţi ucişi şi proslăviţi azi la München în frumosul monument de lângă „Braunes Haus"... Numit la Instrucţie odată cu regimul — profesoraşul Rust Jean – Tehaş, e în fruntea învăţământului celei mai „culte" ţări din Europa... Ce trebuie să gândească atâtea somităţi terfelite ale ştiinţelor şi ale artelor... Asemenea greşeli duc sămânţa pieirii în cele mai reuşite întreprinderi...

———

Marţi 17 noiembrie. Pentru a mărturisi că se retrag în faţa englezilor fără să o spună pe şleau, nemţii au găsit o formulă nostimă: „operaţiuni *de evitare* sunt în curs"!!! Dacă în Cirenaica merge prost, la cealaltă extremitate a Africii Septentrionale, lucrurile merg mai bine

pentru nemţi. Au debarcat, împreună cu italienii, pe coasta de est a Tunisiei şi se îndreaptă spre Bizerta. Şi americanii au pornit spre Bizerta, dar înaintează încet, din cauza locurilor muntoase de străbătut şi fiindcă aşteaptă întăriri. Debarcarea trupelor Axei în Tunisia s-a făcut în înţelegere cu Guvernul de la Vichy; nu se ştie dacă a consimţit şi Beiul din Tunis, căruia Roosevelt a adresat o scrisoare... Generalul Nehring, comandantul trupelor germane a lansat o foarte prietenească proclamaţie populaţiei şi soldaţilor francezi din Africa, prin care declară că trupele sale au venit să apere imperiul colonial franţuzesc, în înţelegere cu Mareşalul Pétain... Faptul că se adresează şi soldaţilor francezi ar dovedi că aceştia sunt cam de capul lor sau cel puţin împărţiţi, în ce priveşte părerile şi legăturile lor...

Mareşalul Pétain a mai semnat şi el un manifest în care tratează pe Darlan de trădător şi pe Giraud de „laş şi de trădător". Mareşalul protestează cu energie împotriva afirmării lui Darlan că dânsul, Pétain îşi ia hotărârile „sub presiune" şi că zisul Darlan e obligat să vorbească în numele său! Mareşalul Pétain mai adăugă, că Darlan şi Giraud s-au pus prin actele lor în afară de naţiunea franceză şi că în consecinţă au pierdut toate gradele, însărcinările şi prerogativele lor. Situaţia lui Darlan, în ce priveşte dreptul său de succesiune la Şefia Statului s-a lămurit astfel. După ştiri din Berlin, pare că în locul lui va fi numit nu Weygand, cum s-a crezut, ci Laval...

Amiralul Godeffroy, comandantul escadrei franceze sechestrată la Alexandria (Egipt) a refuzat să predea vasele sale englezilor, care i-au adresat o nouă somaţiune. Se zice că amiralul Godeffroy ar fi fost arestat...

———

Ştiri foarte neprecise cu privire la o mare bătălie navală în Pacific, în regiunea Insulelor Solomon. Acum câteva zile, japonezii au trâmbiţat mari succese; acum tac... dar nu vorbesc nici americanii.

———

Generalul Răşcanu, fostul ministru de Război în Guvernul Averescu din 1920, a fost numit primar general al Bucureştilor...

Răşcanu, de care Nicu Filipescu făcuse mare caz şi-l împinsese înainte, a avut momentul său de glorie dar a dat chix. Se cănea deja în 1920 şi da semne de oboseală. Acum în urmă era primar la Vaslui, unde n-a făcut lucru mare. Bastaki, un vasluian, îmi povestea că-şi petrecea viaţa mai mult în pat, bolnav...

———

D-na Rica Antonescu a fost decorată cu un ordin german (Wahlthätigkeits" sau aşa ceva) în briliante şi distinsă printr-o scrisoare personală a Füherului, pentru grija pe care a purtat-o răniţilor germani. O fi făcut pentru nemţi ce nu a făcut pentru români...

———

Joi 19 noiembrie. Cheia războiului în Africa sunt Bizerta şi Tunisia. Dacă nemţii pun stăpânire pe ele, e foarte posibil să bată pe americani şi pe englezi, căci vor putea manevra pe linii interioare, vor fi foarte aproape de bazele lor de aprovizionare (Sicilia, Italia) şi dominând ambele maluri ale canalului Siciliei, vor tăia Mediterana în două... Dacă pun mâna americanii pe Bizerta şi Tunis, atunci soarta germano-italienilor va fi pecetluită...

Se vede că acolo se joacă partida cea mare şi că ceva e în curs, căci nici ieri nici azi n-a sosit — sau cel puţin nu ni s-a dat nici o ştire despre cele ce se petrec în Tunisia şi în jurul Bizertei... Telegramele spun numai că americanii sunt încă dincolo de graniţa Algeriei şi că forţele germane au debarcat în Tunisia, la est de Tunis...

Trupele lui Rommel, în retragere, sunt deja la 70 kilometri de Bengazi. Probabil că nu se vor opri decât dincolo de Bengazi, la marginea deşertului, ca şi rândul trecut.

În Rusia, tot succese pe loc, mai accentuate în Caucaz, şi scufundări de vase în Marea Caspică... În Rusia a sosit frigul şi paralizează tot.

Despre bătălia navală din regiunea Insulelor Solomon, japonezii dau lista vaselor americane distruse, de la mijlocul lui august şi până acum, căci bătălia de fapt n-a încetat de trei luni. Lista e impresionantă, dar japonezii nu dau pierderile lor, iar Roosevelt pe de altă parte, într-un discurs rostit zilele trecute, pretinde că la Insulele Solomon, victoria a rămas de partea americanilor...

Goebbels a ţinut o lungă cuvântare la Wupperthal (fostul Essen), în care *a pledat* cu multă dibăcie victoria germană. A făcut şi el greşala să compare 1918 cu momentul de faţă, ca să dovedească că situaţiile nu sunt deloc identice... Acolo am ajuns?

———

La Vichy, după ce s-au scremut trei zile, au scos mai multe soluţii constituţionale. S-a dat lui Laval *dreptul să promulge legi fără semnătura lui Pétain*, în afară de legile constituţionale, rezervate Mareşalului. S-a mai hotărât ca în caz de „împiedicare“ a Mareşalului, Laval *„să asigure“* (sic) exerciţiul funcţiunilor de Şef de Stat, iar în caz de „împiedicare definitivă“ (??), Consiliul de Miniştri trebuie să aleagă

până într-o lună pe succesorul lui Pétain... Funcţiunile de Şef al Statului şi de şef al Guvernului vor rămâne distincte...

Darlan (care fusese desemnat succesor al lui Pétain *fără nici o restricţiune*) a fost astfel curăţat... Pare că a rămas cu posteriorul între două scaune, căci după ce Londra a declarat, ca să complacă generalului de Gaulle, că nu vrea să aibă a face cu dânsul — a lămurit şi Washingtonul, că *„cu amiralul Darlan n-a fost şi nu e vorba să se încheie convenţii politice de lungă durată...“* Americanii s-au servit de amiralul răzvrătit în primul moment, ca să treacă peste hopul debarcării, şi acum îl dau peste bord...

Primul act al generalului Eisenhower, comandantul şef al forţelor americane debarcate în Africa de Nord, a fost să repuie în vigoare decretul Crémieux prin care se acorda cetăţenia franceză evreilor din Algeria, decret ce fusese abrogat de noul curs de la Vichy... Poate o fi şi „Eisenhower“ coborâtor din vreun ghetto, mai ştii?

———

În Spania s-a decretat mobilizare parţială... Se pretinde că e o măsură de apărare, faţă de o eventuală dar improbabilă debarcare pe teritoriul spaniol.

În Turcia, propaganda americană a început să activeze în stil mare. De asemenea şi cea sovietică... Vinogradski s-a înapoiat de la Moscova la Ankara cu instrucţiuni şi a avut lungi întrevederi cu Saracioglu... Se pregăteşte ceva şi în Turcia...

———

Dinu Brătianu nu va mai răspunde la cele 120 pagini ale lui Antonescu, în care, între altele, Mareşalul afirmă că Brătienii n-au făcut nimic pentru România ci, dimpotrivă, duc o răspundere mare pentru prăbuşirea ei în haosul din care a scos-o Antonescu — căci pretinde că a scos-o... Pe Brătianu l-au hotărât prietenii lui politici să nu mai răspundă şi să mai polemizeze mai departe cu Mareşalul... E vorba ca „Partidul Liberal“ şi „Partidul Naţional Ţărănesc“ să încheie un protocol, sau să facă un manifest (?) prin care să afirme că România n-are nimic cu nimeni, şi n-a intrat în război decât ca să-şi redobândească Basarabia şi Bucovina... Dar cum rămâne chestiunea cu masacrele de ovrei?

———

Potopeanu a mai ţinut 2 conferinţe la Sofia, tot cu mare interes. Statul Major bulgăresc a pus să traducă câteştrele conferinţele şi le-a publicat, cu schiţe de hărţi şi cu fotografii...

Cum trece vremea! Se împlinesc 20 de ani de la întemeierea „Școlii Române" din Roma... Lambrino, directorul ei actual, a hotărât să serbeze cu oarecare fast această aniversare...

———

O dramă îngrozitoare s-a întâmplat în circul Medrano, la Paris. Un tigru s-a înfuriat în timpul reprezentației și a sfâșiat o actriță de cinematograf care intrase în cușca fiarelor, cu îmblânzitorul... În învălmășeala care a urmat, au mai pierit 3 persoane...

———

Vineri 20 noiembrie. Ochii lumii continuă să fie ațintiți asupra Bizertei și Tunisului: acolo se joacă pentru moment partida cea mai interesantă a războiului. Deși știrile sunt tot cât se poate de parcimonioase din cauza secretului operațiunilor, s-au lămurit totuși de o parte și de alta câteva puncte. Forțele germane sunt stăpâne pe Bizerta și pe Tunis; se vorbește de 5 divizii motorizate, dar probabil că vor mai debarca și altele. Se mai spune că înainte de a preda Bizerta, trupele franceze ar fi distrus toate lucrările de fortificație, depozitele de benzină și de munițiuni... dar ce nu spun zvoniștii din București!

Forțele americane și engleze (Armata I engleză sub comanda generalului Andersen) înaintează din Algeria spre Tunisia în trei direcțiuni: spre Bizerta, spre Tunis și la sud spre Gabes. Planul anglo-americanilor pare a fi să învăluiască pe germani în nordul Tunisiei și să-i izoleze, ca să nu poată da mai târziu mâna cu Rommel...

Pe coastele Marocului și Algeriei, luptele aeriene și submarine continuă, dar buletinele de război evită să vorbească despre ele...

Pe frontul rusesc, trupele române au înregistrat succese la sud-est de Alagir, iar cele germane la nord-est de Tuapse și spre muntele Elbruz... La Stalingrad tocătura cu mărar merge înainte, și forțele germane și române câștigă teren metru cu metru...

———

Torino a fost din nou bombardat, dar de data asta, victimele sunt mai puțin numeroase.

Goebbels scrie un lung articol în ziarul *Das Reich* ca să dovedească victoria germană. Era mai bună vremea când această victorie n-avea nevoie să fie dovedită prin argumente, și se înscria în Istorie prin faptele săvârșite pe câmpul de luptă...

———

Insuccesele germane din Libia au dovedit cât de urâți sunt nemții la noi în țară. Anglofilii s-au dat pe față. Au băut șampanie și au anunțat sfârșitul Germaniei... Și 98% din „lume" gândește și vorbește așa... Oamenii aceștia nu pricep că n-avem de ales între germani și englezi, ci între germani și ruși. Dar degeaba le-o spui! Ei una știu: Să se ducă nemții la dracul! Că vor veni bolșevicii peste ei, puțin le pasă! Așa o inconștiență mai rar...

Și toată lumea asta umple orașul cu fel de fel de zvonuri: Italia prăbușită a cerut pacea, trupele germane pe front nu vor să se mai bată, armata noastră este decimată și câte și mai câte...

Ieri a venit Radian să-mi spună că Spania a trecut de partea Angliei, *că trupele americane au debarcat la Bilbao, au trecut prin Spania și de acolo în Africa...* Radian fiind mobilizat la serviciul Informațiilor la Statul Major, știrea dată de el m-a impresionat. L-am întrebat dacă era oficială: s-a încurcat și a sfârșit prin a-mi mărturisi că nu, dar că i-o deteseră gazetarii americani și italieni, care înjurau pe spanioli... Aseară am văzut pe spaniolii de la Legație care mi-au dat cea mai categorică dezmințire a acestui zvon stupid...

Sergiu Lecca, atașatul nostru de presă din Lisabona, povestește și el cui vrea să asculte, că Spania a părăsit definitiv Axa și că adevăratul dictator la Madrid nu e Franco, ci Sir Samuel Hoare, ambasadorul Angliei! Aceasta de când Serrano Suner a părăsit Guvernul... Adevărul este că Spania e foarte încurcată: *fără* Anglia moare de foame, nu numai fiindcă englezii îi dau de mâncare, dar fiindcă îi mai dau și credite ca să poată întreprinde lucrări mari și plăti salarii de trai populațiunii sărăcite — și *cu* Anglia, regimul riscă să vie peste cap, căci elementele roșii sunt încă foarte numeroase (aproape jumătate din populație) și nu așteaptă decât ajutorul anglo-american ca să reînceapă lupta... Bietul Franco manevrează între pericolele ce-l amenință și în realitate nu știe pe unde să scoată cămașa...

Și pe lângă zvoniștii din București mai e și „curvăretul" ce vine de pe front, unde sub pretext de Cruce Roșie, a alergat după vlăjgani... Aceste pipițe umplu și ele orașul cu tot felul de știri și de descrieri defetiste, în care mizeriile războiului sunt puse în seama nemților...

Ce popor de sinistre corcituri mai suntem și noi!

———

Mareșalul Pétain a adresat următorul mesaj poporului francez:

„Francezi!

Ofițeri generali aflați în serviciul unei Puteri străine au refuzat să dea ascultare ordinelor mele.

Generali, ofițeri, subfițeri și soldați ai armatei din Africa, nu ascultați de acești șefi nedemni!

Vă repet ordinul de a rezista agresiunii anglo-saxone!

Trăim ceasuri tragice. Dezordinea domneşte în spirite. Auziţi ştiri care nu au alt scop decât să vă învrăjbească şi să vă slăbească.

Adevărul este totuşi simplu: dacă nu vă supuneţi disciplinei pe care o cer de la fiecare, puneţi ţara în primejdie.

În interesul Franţei am hotărât să măresc împuternicirile d-lui Laval, pentru a-i îngădui să îndeplinească o misiune grea.

Unirea este mai mult ca niciodată indispensabilă.

Eu rămân îndrumătorul vostru.

Voi nu aveţi decât o singură datorie: să ascultaţi; nu aveţi decât un singur Guvern: acela căruia i-am dat puterea de a guverna şi nu aveţi decât o Patrie, pe care eu o întrupez: Franţa!"

Această proclamaţie va tăia aripele ştirilor răspândite de zvoniştii noştri, ştiri după care Mareşalul Pétain ar fi demisionat trecând mâna lui Laval, ba s-ar fi refugiat în Egipt împreună cu Weygard, în Egipt unde ar fi aterizat cu un avion!!!

La Vichy, Guvernul a fost remaniat: amiralul Abrial a fost numit ministru al Marinei în locul amiralului Auphan; Cathela a trecut de la Finanţe la Economia Naţională iar dl Bicheloune a luat locul lui Gibrat la Comunicaţii.

Ralea a văzut pe Maniu care e nemulţumit. N-are oameni la Londra. El e prea bătrân ca să întreprindă un drum până acolo, cu toate riscurile lui — şi apoi se crede indispensabil în ţară... La Londra, românii au sfârşit prin a se împărţi în două: Tilea, Dimăncescu şi oamenii lor merg cu Carol — Beza şi câţiva intelectuali, contra lui Carol. Şi se înjură ca ţiganii şi se bat între ei pe orele româneşti de radiodifuziune... Englezii ca să-i împace au hotărât că fiecare bandă va dispune de telegrafia fără fir, câte 24 ore, alternativ.

Şi de Antonescu e nemulţumit Maniu, căci după ce a dat semne „de înţelegere" — s-a încăpăţânat din nou „în victoria germană"... Numai cu Dinu Brătianu se înţelege bine dl Iuliu: au şi combinat amândoi un Guvern pentru ziua de mâine!

S-a creat un Comisariat General pentru refugiaţii din Nordul Transilvaniei, şi comisar general a fost numit cunoscutul sifilitic terţiar profesorul Forţu, agitatorul de pe vremea Regelui Carol...

Are Mareşalul Antonescu un talent special în alesul oamenilor! După generalul Răşcanu la Primărie, Forţu la Comisariatul refugiaţilor. Mi se spune că Ică a vrut să numească la Primărie pe Vântu, dar Mareşalul a impus pe Răşcanu!

O altă numire bună (!) e a fostului mitropolit al Bucovinei, Visarion Puiu, în locul lui Scriban în Transnistria. Bietul Scriban, caterisit 20 de ani, deşi era cel mai inteligent şi mai citit arhiereu, fiindcă *se detese cu nemţii în 1916-1917*, îşi găsise în fine răsplata suferinţelor sale după înscăunarea nemţilor la noi... De ce l-or fi izgonit din Transnistria unde „organiza Biserica şi îndruma credinţa" — şi mai ales de ce l-or fi înlocuit prin nebunul şi cam pederastul de Visarion Puiu?

Faimoasa Comisie Mixtă de Cercetări germano-italiană şi-a terminat lucrările şi a ajuns la concluziuni asupra stărilor din Ardealul anexat, concluziuni pe care cu drept cuvânt Guvernul nostru nici n-a îndrăznit să le dea publicităţii. Onorata comisiune a găsit că de vină erau şi ungurii *şi noi* (!!!), şi a conchis că:

1) Graniţa nouă trebuia bine *şi definitiv* fixată, ca să nu se mai întâmple incidente de frontieră[1]; 2) Poporul român trebuia să se organizeze în „grup etnic" ca să poată mai bine rezista ungurilor!!!

Asta e toată dreptatea pe care prietenii noştri germanii, au găsit să ne-o dea împotriva zbirilor pe mâinile cărora tot ei au dat nevinovatul popor românesc!

Şi se mai miră nemţii că nu sunt iubiţi la noi! Şi când se gândeşte fiecare la diviziile româneşti care se bat pe front contra bolşevicilor, pe când ungurii stau acasă — nu mai pricepe nimeni nimic!

[Caietele manuscrise din perioada 21 noiembrie 1942–31 decembrie 1943 nu s-au păstrat, fiind rătăcite în împrejurări neelucidate complect de noi.]

[1] Pe când lucra Comisiunea, o încăierare a avut loc la Vişad; au tras grănicerii noştri şi au ucis doi unguri, dar după ce jandarmii maghiari stâlciseră în bătaie pe români... Ungurii au transportat jandarmii lor ucişi la Cluj, le-au făcut o înmormântare măreaţă, apoi au pornit prin oraş şi au devastat casele românilor, spărgându-le geamurile...

1944

Sâmbătă, 1 ianuarie 1944. Azi-noapte la ora 12, cu prilejul Anului Nou, Regele a adresat poporului, prin posturile noastre de Radiodifuziune, următoarele urări:

„Români!

Atotputernicul nu a voit ca anul ce se încheie să aducă sfârşitul suferinţelor morale şi materiale ce au fost impuse poporului nostru de acest Război.

Din pragul Noului An, ne îndreptăm cu toţii privirile spre viitor, făcând urările cele mai arzătoare ca el să aducă o pace dreaptă, întemeiată pe ideile binefăcătoare de libertate, onoare şi toleranţă, fără de care nu poate să fie nici ordine, nici civilizaţie.

Aceste vremuri tulburi, care au văzut atâtea schimbări neprevăzute şi atâtea răsturnări de situaţii, au oferit prilejuri la care nu toţi au rezistat de a cădea în ispită. Poporul român însă nu s-a depărtat de la porunca de a nu dori şi de a nu-şi însuşi ceea ce nu îi aparţine şi de a respecta drepturile tuturor celor care i le respectă pe ale sale. Respectul drepturilor sale este singurul lucru pe care poporul nostru îl cere pentru a întreţine relaţii paşnice cu toţi cei care-l înconjoară.

Atâta timp cât vom rămâne credincioşi acestei porunci, vom putea suferi cu conştiinţa datoriei împlinite şi cu încredere în dreptatea cauzei noastre încercările ce ne-ar mai fi rezervate până când omenirea îşi va regăsi o aşezare durabilă şi dreaptă.

Ridicându-mi gândul către Cel de Sus pe care-l rog să ne ocrotească printr-o judecată nepărtinitoare, urez poporului meu, un An Nou şi fericit în sânul unei lumi pacificate prin puterea şi înţelepciunea principiilor creştine".

On ne pouvait mieux dire! Cuvântare scurtă, precisă, cuminte şi frumos scrisă. Dacă e opera Regelui, îl felicit. Dacă nu e, felicit pe cine a redactat-o!

„Desprinderea" de *amicii noştri*, apare însă şi aci, totală. Nici un cuvânt despre Marele Reich, despre invincibila armată germană, despre victoria asigurată!

Punând laolaltă manifestele Mareşalului Antonescu şi discursul Regelui, o concluzie se impune: slabi trebuie să considere Guvernul nostru pe nemţi ca să îndrăznească o asemenea atitudine de eliberare şi de... dispreţ!

Duminică, 2 ianuarie. În ultimele lor comunicate, nemţii pretind că au stăvilit ofensiva rusească de la Jitomir, şi că în unele locuri au pornit chiar la contraofensivă (!) — dar mărturisesc că „au predat" oraşul Jitomir... Ruşii pe de altă parte vorbesc de darea nemţilor peste cap şi de înaintări masive pe un front de sute de kilometri. Exagerări de o parte şi de alta, dar pare că de data asta ruşii sunt mai aproape de adevăr decât nemţii.

Aceştia mai afirmă că au respins toate atacurile la Nikopol, la Zaporoje, la Vitebsk etc... Adevărul este că sovieticii atacă, cu forţe încontinuu împrospătate, pretutindeni, şi că nemţii dau pretutindeni înapoi. N-au oameni destui...

Chestiunea care se pune este: cât vor mai putea ţine?

În Italia, pe front, puţine schimbări. Ca să ne convingă de superioritatea lor, nemţii se dedau la calcule complicate de bilanţ, în materie de scufundare de vase. Ei pretind că au distrus sau avariat grav, în decembrie, circa 350 000 tone.

În *Völkischer Beobachter*, expertul de război al ziarului laudă strategia elastică a Comandamentului german, care prin „desprinderile" sale savante a izbutit să salveze frontul în anul 1943. Ce e mai îmbucurător, e că zisul expert ne anunţă pentru 1944 *noi desprinderi*, şi noi dări înapoi... Pentru victoria finală, probabil?

Junele Foarţă, impiegat în Transnistria, vine de la Odessa şi povesteşte lucruri grave. Soldaţii nemţi beau tot ce le cade sub mână, vin, vodcă, coniacuri, bere şi sunt mai tot beţi. Cu ruşii o duc foarte rău, se ceartă cu ei, se bat, se rănesc, se omoară. Şi cu soldaţii români au neîncetate altercaţii. Nu mai au nici o disciplină şi au început să vândă din efectele militare, cauciucuri, diferite aparate, lămpi etc...

Dacă ce spune Foarţă e adevărat, atunci nu suntem departe de demoralizare, căci demoralizarea începe totdeauna prin anarhizare şi prin pierderea oricărei discipline...

Moravurile timpului: o damă s-a dus la d-na Kerciu (iubita lui Ică) să o roage să intervină pentru eliberarea unui paşaport... „Dragă — a obiectat d-na Kerciu — m-aş fi dus cu plăcere la Ică, să te servesc, dar nu se mai culcă cu mine, se culcă cu Bova-Scopoaia!“ *Autentic*!

Mussolini a petrecut 9 zile într-un sanatoriu din Viena. Acum s-a înapoiat la Stra. E bolnav rău...

Farrinaci a scăpat din Italia şi e refugiat în Germania.

Luni 3 ianuarie. În toate cercurile bucureştene, manifestele Mareşalului Antonescu, ca şi ale Regelui, au fost viu comentate şi pe ziua de ieri. Faptul că pentru prima dată, de la 1940, nu se pomeneşte în ele nimic, nici despre Marele Reich, nici despre invincibila armată germană, nici despre genialul Führer, nici despre victoria asigurată — continuă să mire lumea. Această radicală schimbare face pe mulţi să creadă că „ceva“ are să se întâmple, *ce*, nu se ştie — dar *ceva*. Şi toţi speră că acest *ceva* ne va apropia de pace... „Desprinderea“ de amici a fost atât de totală, încât cuvântul lui Hitler de Anul Nou, reprodus în anii precedenţi alături de al Mareşalului, la Radio, îndată după pronunţarea lui — şi în ziare la fel — n-a fost publicat decât în ziarele de azi-dimineaţă, 3 ianuarie! Radio Londra îl comenta şi noi nu ştiam nimic!

Mi s-a dat — dar nu pe cale oficială — o lămurire a schimbării noastre de atitudini, din care ar reieşi *nu* că are să se întâmple ceva, ci că *s-a întâmplat* ceva... Oameni bine informaţi pretind că cei 3 ofiţeri americani căzuţi deunăzi din cer au avut misiunea să ne previe că în tratativele de pace cu Rusia încercate de Papen, Germania ar fi oferit Sovietelor nu numai ocuparea Basarabiei şi Bucovinei, dar şi a Moldovei după poftă! Această ştire ar fi înnebunit pe Mareşal şi rezultatul a fost cele 3 manifeste... O fi aşa?

Discursul lui Hitler, pe care am putut în fine să-l citim azi, nu ne aduce nimic nou. Toate aceleaşi invective şi acuzaţiuni împotriva Angliei, tot imprecaţiuni împotriva bolşevismului, tot război până la victorie, tot solidaritate neclintită între nazism şi destinele Germaniei. Poate ceva mai puţină siguranţă de victorie căci discursul se încheie prin cuvintele: „Singura noastră rugăciune către Dumnezeu trebuie să fie *nu ca el să ne dea victoria, ci ca să ne poată preţui just curajul nostru, vitejia noastră, străduinţa noastră şi jertfele noastre.* Ţelul luptei noastre este cunoscut, *poporul nostru trebuie să-şi păstreze existenţa* pe care el i-a dat-o“...

Odată cu cuvântarea Führerului s-au publicat şi ordinele de zi germane date pe armată, pe marină, pe aviaţie... Obişnuitele îmbărbătări.

Presa berlineză, în comentarii foarte sobre, îşi exprimă părerea că suntem în ajunul luptelor decisive, deoarece pregătirile s-au terminat şi *nu mai stă în calea nici unui beligerant vreun obstacol care să-l împiedice să-şi pună întreaga forţă în acţiune...*

Tanriöer, ambasadorul Turciei, mi-a făcut aseară o lungă vizită. După dânsul situaţia României s-a ameliorat sută în sută după Conferinţele de la Teheran şi de la Cairo. Aliaţii au recunoscut că România n-a fost un complice al Germaniei, ci o victimă a ei — şi o vor trata în consecinţă în caz de victorie. În afară de declaraţiunile de ordin general ale lui Cordell Hull şi de ordin mai special ale lui Beneş, Tanriöer mi-a citat un articol din *Times* foarte favorabil pentru noi.

De altmintreli, ambasadorul Turciei constata un reviriment general în opinia publică din Anglia, reviriment datorat crede dânsul, pe de o parte dorinţei *foarte serioase* de pace, pe de alta temerei unui câştig prea mare de influenţă din partea Rusiei Sovietice. Şi Tanriöer îmi subliniază faptul că nu se vorbeşte în Anglia (nici în Statele Unite de altmintreli) de capitularea fără condiţiuni, şi-mi citează articolele din *Times* (10 decembrie) şi din *Nineteenth Century* (decembrie) în care se susţine necesitatea *unei Germanii intacte* pentru menţinerea liniştei şi ordinei în Europa. Tanriöer îmi dă să citesc şi un articol (necenzurat) din *Journal de Genčve* din 23 decembrie, articol în care se comentează acest reviriment al opiniunei publice engleze, insistându-se şi asupra faptului că publicişti ca Van Sittard şi Einzig, care până mai în urmă voiau desfiinţarea Germaniei, au început acum o campanie pentru menţinerea forţelor Reichului. *Journal de Genčve* mai citează şi cuvintele lui Stalin: „O dărâmare a Germaniei e o idee tot atât de stupidă ca aceea a desfiinţării Rusiei Sovietice!“, precum şi declaraţia lui *Nineteenth Century* că „inamicii noştri de azi pot deveni amicii noştri, iar amicii noştri inamicii noştri...“

Tanriöer e convins că pacea e foarte aproape. El crede că se negociază pretutindeni, la Ankara, la Lisabona, la Vatican, pe unde se poate. În Germania, după ştirile turceşti, nu mai este unitate de vedere *nici în armată, nici în partid* — şi mai ales între partid şi armată. Într-o bună zi abcesul va crăpa... Papen va juca un mare rol, e omul indicat, după Hitler. Zvonul că ar fi declarat la Ankara „că va încheia el pacea“, nu pare turcului să corespundă adevărului. E un lucru pe care poate că Papen să-l fi gândit, dar cu siguranţă că nu l-a spus. Tanriöer în schimb,

îmi confirmă că ambasadorul german din Ankara ar fi sfătuit pe Ică să încheie o pace separată, asociind acestui gest și Ungaria și Bulgaria... Și ar fi spus-o chiar Mareșalului!

În ce privește Turcia, Tanriöer mi-a afirmat că *nu* va declara război Germaniei. Desigur e înțeleasă cu Anglia, dar numai ca să intervie *după armistițiu, când nu va mai fi chestie de declarat război*, pentru asigurarea ordinei în Balcani. Guvernului turcesc îi repugnă un gest ca acela de a declara război celui mai bun aliat pe care l-a avut în Europa, și nici nu îi convine să-și alinieze un viitor apărător împotriva Rusiei, care rămâne pentru turci inamicul nr. 1. Când Inönü a fost chemat la Cairo, a răspuns: „Dacă e ca să-mi cereți să intru în război, *nu vin*!" I s-a răspuns că nu era vorba de o asemenea cerere și Inönü s-a dus și s-a înțeles pe deplin cu aliații țării sale...

Despre Rusia (din dosul frontului) Tanriöer are informații precise de la turcii care circulă între Moscova și Ankara: acolo domnește mizeria, epidemiile și foametea. E o stare catastrofală... Totul merge la armată și la front și oamenii de la spate pier cu miile, cu milioanele! Cine-și închipuie că Rusia scăpată de pericolul de pieire prin care a trecut ar mai fi în stare să întreprindă o acțiune sau o invazie se înșeală... Cel puțin așa crede Tanriöer!

———

Regele Petre al sârbilor a părăsit Cairo — nu se știe pentru ce și încotro, după câte pretinde *Agenția D.N.B.*...

———

Pe când Hitler vorbea la Berlin de victorie, trupele sale dădeau înapoi aproape pe tot frontul, dar mai ales la Jitomir. Astă toamnă s-a pus chestiunea: se vor opri pe Nipru? Acum se pune alta: se vor opri pe Bug?

———

Ghițulescu, fostul subsecretar de Stat sub Gigurtu, vine din Franța, unde a stat câtva timp pentru afaceri, și povestește prăpăd. Franța e în stare de revoluție. Comuniștii nu mai vor să știe de Stalin, care — spun ei — a trădat bolșevismul și s-a vândut burgheziei! Vor instaura ei, cei din Franța, *adevăratul comunism*, și va vedea lumea ce va vedea! Deocamdată asasinează: nu mai ucid nemți, pentru că de fiecare neamț ucis, autoritățile de ocupațiune împușcă 20 de tovarăși — și s-au năpustit pe francezi, pe cei care colaborează cu Germania, sau pe cei ce îi sunt refractari propagandei lor. În fiecare zi sunt 50-80 de asasinate! Sunt atâtea, încât ziarele nici nu le mai înregistrează! Comuniștii au declarat că vor împușca pe toți francezii care au părăsit Franța: pe gaulliști, pe „patrioți", ca și pe muncitorii care s-au dus în Germania să ajute pe nemți! Viața intelectualilor a ajuns atât de periclitată în Franța, încât un mare număr de profesori universitari au hotărât să se expatrieze și să întemeieze o universitate în Elveția, la Lausanne...

Din Germania, Ghițulescu povestește că desigur bombardările au atins rău nervii populației — mai ales în Berlin, unde oamenii circulă ca tâmpiți, fără să-și mai dea seama de nimic. Dar în sferele diriguitoare, domnește o încredere desăvârșită în victorie (!!) *Nimeni nu se ocupă de frontul rusesc*; cea mai totală convingere pretutindeni că cu rușii se poate termina oricând (!!). În schimb, toată atenția e încordată spre Anglia. Se așteaptă debarcarea englezilor într-un termen foarte scurt, și nemții pretind că îi vor lăsa să debarce, apoi îi vor arunca în mare, trăgându-le o bătaie (!) de care nu se vor dezmatici decât după 6 luni și *în aceste 6 luni vor sfârși-o cu rușii* (!!!).

Ghițulescu e un băiat foarte inteligent și serios, dar e un germanofil „încarnat" (politica lui Gigurtu) așa încât cele ce spune despre Germania trebuiesc primite sub beneficiu de inventar...

———

În legătură cu ce povestește Ghițulescu despre disprețul Berlinului cu privire la frontul rusesc, înregistrez părerea generalului Paul Teodorescu, ofițer de Stat Major distins: „Nu mai pricep strategia și tactica nemțească. Am învățat în Școala de Război că o trupă decimată trebuie retrasă din luptă și complectată — ori, Comandamentul german *nu complectează niciodată o unitate distrusă.* Unitățile sunt ținute în foc, cum sunt, până se istovesc. Aceleași trupe se bat luni și luni de zile *fără să fie complectate.* Sunt regimente reduse la 2 companii și companii reduse la 12 oameni! Comandamentul aduce unități noi în rezervă, înapoia frontului și când un corp e istovit retrage linia frontului și aruncă formațiunile noi în luptă. Nemții pretind că a complecta un regiment decimat prin soldați noi, e a-i osândi la o demoralizare certă, așa încât efortul este inutil! O fi și asta o tactică! Dar pe noi, militarii români, ne miră! Ceea ce mă îngrijorește, în ce privește situația de pe front, e că nemții au început să mintă! Și nu vorbesc de minciunile comunicatelor și depeșelor, ce se mai pot justifica prin argumente propagandistice, dar de minciunile oficiale, pe care ni le servesc nouă la Statul Major!"

Generalul Paul Teodorescu e foarte sceptic cu privire la succesele viitoare pe care nemții le trâmbițează...

Un lucru e cert: ne apropiem de operațiuni militare covârșitoare...

———

Berlinul a fost din nou bombardat aseară: 32 avioane britanice au fost doborâte. O mai fi rămas ceva de distrus?

Şi Londra a fost bombardată de nemţi. O afirmă Comunicatul german de azi...

Marţi 4 ianuarie. Ştiri ceva mai bune — dacă sunt adevărate — de pe frontul rusesc. Deşi nemţii luptă acum la 50 kilometri spre sud de Jitomir, în jurul oraşului Bredicev, pare că pentru moment au mai oprit năvala rusească şi în tot cazul au putut evita încercuiri şi spargeri mai mari de front. Strategia elastică e bună, numai că duce la... Berlin!

Pe celelalte sectoare ale frontului de Răsărit, lupte mai calme — şi toate atacurile sovietice respinse.

În Italia, nimic important.

Berlinul a fost din nou bombardat şi luni seara...

Cei trei americani căzuţi din cer sunt: Porter (american) fost lector la Universitate, Chaténier[1] [Chastelain] (supus englez) şi Meţianu (ovrei român naturalizat american). În jurul lor, vâlvă şi taină...

D-na Killinger şi consorţii au depus la Biroul german de propagandă sculele şi cadourile primite de la dl Ică la pomul de Crăciun de la Asociaţia Finanţei şi Marii Industrii. O palmă pentru dl Ică şi o lecţie pentru toţi. Nemţii au vrut să ne arate că nu sunt de cumpărat şi că în momente ca acestea, când atâta lume moare de foame, nu se fac daruri de sute de mii de lei şi de milioane... Gestul nemţilor, adugat la manifestările de Anul Nou („desprindere de amic" în proclamaţiile lui Antonescu, lipsa oricărei cordialităţi faţă de aliatul român în cuvântarea lui Hitler, omisiunea obişnuitelor telegrame de hiritisire reciprocă) dovedeşte că scârţâie rău între nemţi şi noi... Vom fi lămuriţi în câteva zile.

Şi în Africa de Nord se vede că s-a întins anarhia franceză, căci se fac zilnic şi cu zecile, arestări de funcţionari şi de ofiţeri superiori, chiar de generali... Biata Franţă!

---

[1] Nu ştiu cum se scrie: e numele unui conte de Chantaignier, naturalizat englez (tată-său).

Se face oarecare zgomot în jurul scrisorilor înmânate Preşedintelui Inönü în ziua de 30 decembrie din partea Regilor Petre al Serbiei şi George al Greciei, de către acreditaţii acestor ex-Suverani la Ankara. Ziarele germane au întrebat ce au putut scrie Regii maziliţi... Pare că sunt simple răspunsuri protocolare la scrisorile trimise fiecăruia de Inönü, în timpul şederii sale la Cairo...

Miercuri 5 ianuarie. Panică mare ieri în Bucureşti, sub impresiunea ştirilor date de posturile de Radiodifuziune aliate despre o *revoluţie* în Bulgaria. S-a difuzat că orice legătură cu Sofia era tăiată şi că un Guvern „democrat" era în curs de instalare... Ziarele noastre de azi-dimineaţă conţin dezminţirea categorică a acestor ştiri, dar lucru ciudat, dezminţirea e dată de corespondentul *Agenţiei D. N. B.* din Sofia.

Era atât mai simplu ca Guvernul nostru să spună dacă *da* sau *ba* comunicaţiile cu Sofia erau tăiate... Ziarele dau şi amănuntele unei mari mişcări diplomatice bulgăreşti, *telegrafiate din Sofia*... Dea Dumnezeu să nu fi fost nimic, să ne vie inima la loc, da ceva tot trebuie să fi fost...

De pe front, lupte grele în regiunea Jitomir, spre vest. Ruşii anunţă că au intrat pe fostul teritoriu al Poloniei, iar nemţii nu spun nimic...

În Italia nimic senzaţional pe front. Anglo-americanii au bombardat însă din avioane Pistoia, lângă Florenţa, şi au nimerit piaţa catedralei... Sub topoarele barbarilor civilizaţia n-a fost pusă la mai grea încercare.

Nici azi n-au apărut în ziare telegramele de felicitări schimbate de Anul Nou de conducătorii Statelor Pactului Tripartit. Anii trecuţi, aceste telegrame caraghioase erau publicate imediat, în loc de frunte în toate ziarele... Lipsa lor m-a făcut să cred că anul acesta, cel puţin încât ne priveşte, acest schimb de telegrame n-a mai avut loc. Am aflat prin Stârcea, că acest schimb de telegrame a avut totuşi loc... Faptul că nu se publică telegramele îmi pare mai grav decât ar fi putut fi lipsa de hiritisiri reciproce, lipsă pe care situaţia mohorâtă a orizontului ar fi putut-o justifica pe deplin. Ce se petrece între noi şi nemţi?????

Cu satisfacţie am citit în *Monitorul Oficial* din 30 decembrie *o decizie* a ministrului de Război (ministrul Apărării Naţionale a redevenit ministru de Război) după care *s-a acordat ovreilor medici, ingineri, arhi-*

tecți etc. (toți cei cu diplome universitare sau eliberate de școli superioare) *aflați în serviciu de muncă obștească, să poarte însemnele gradului lor în armată*! Ovreii vor purta o uniformă ușor deosebită de a creștinilor, dar se vor bucura de toate drepturile gradului lor!! Ce va zice Hitler?
Bineînțeles, nici o gazetă n-a spus un cuvânt de comentariu cu privire la această neașteptată deciziune!

———

S-a zvonit că un băiat și o fată a fostului președinte de Secție la Casație, Titu Magheru, amândoi studenți, au fost arestați ca comuniști și împușcați. Că au fost arestați e cert — că au fost împușcați nu cred, *căci s-a schimbat vântul în sferele guvernamentale*!!

———

Sâmbătă, 8 ianuarie, va începe la Verona procesul membrilor Marelui Consiliu Fascist, acuzați de trădare față de fascism și de Duce. În fruntea acuzaților e ginerică Ciano — căci Grandi e la adăpost în Portugalia...

———

Beneș a părăsit Moscova — după cum anunță *D. N. B.* — în tovărășia dentistului ceh Vrobenski. Îndată ce va ajunge la Londra va spori Comitetul Național Ceh cu 2 membri comuniști, dintre care unul va fi dentistul Vrobenski... Spune *D. N. B.*!

———

Între 1 octombrie 1941 și 30 decembrie 1943, francezii ar fi pierdut din pricina bombardărilor aeriene 11 700 de oameni, iar circa 17 000 au fost răniți. Au fost distruse 50 000 de locuințe și 1 000 000 de oameni ar fi rămas fără adăpost...

———

Ziarele germane fac biografia banditului Tito, al cărui nume adevărat este Iosip Broz, și citează printre crimele lui un atentat nereușit contra Regelui Alexandru. Presupun că în ochii nemților *crima* a fost că n-a reușit — căci *cel care a reușit*, Ante Pavelici, a fost cocoțat „poglavnic" al Croației!

———

Joi 6 ianuarie. Boboteaza ne-a adus în fine și iarna: de aseară ninge și viscolește ca în vremurile bune — dar nu e frig: 1 grad sub zero.

———

Ieri s-a lămurit definitiv chestiunea cu revoluția din Sofia. N-a fost nici o revoluție, *doar o alarmă care a durat 2 ore*. O puternică escadrilă anglo-americană s-a plimbat asupra Sofiei și a întregii Bulgarii, fără să fi lăsat bombe, spun unii — lăsând câteva să cadă asupra orașului Dubnița, spun alții. În tot cazul, la Sofia n-a căzut nici o bombă...

———

Zvonurile continuă să înnebunească lumea. Alaltăieri era revoluție la Sofia — ieri, că mareșalul Rommel a plecat împreună cu generalul englez Montgomery, *la Londra*!!! Această știre senzațională ne-a fost dată ieri la dejun de Istinelli, secretarul Ambasadei Turciei. „Dar de unde aveți această știre?" l-am întrebat eu. — „De la atașatul militar croat, de obicei bine informat..." Nu cunosc pe atașatul militar croat, și n-am putut prin urmare afla de unde ținea știrea, dânsul!
Ce e sigur, e că *miroase a pace* sau mai exact a *tratative* de pace...
Alta: la Budapesta ar fi avut loc o ședință secretă a Camerei în care s-ar fi propus și primit ideea unei înțelegeri cu România, mergând până la „uniunea personală"!!!

———

Pe frontul oriental rușii atacă mereu, și nemții înregistrează succese în... retragere. Centrul de gravitate al luptelor e acum la Berdicev, nu departe de Bug. Nemții mărturisesc că au evacuat deja jumătate orașul...

———

Revăzut pe Ghițulescu. Aduce din Germania o formulă pregnantă, pe care o repetă toți la Berlin și aiurea: „Besser im keller als besetz!" Adică: mai bine în adăposturi (prin urmare bombardați) decât ocupați... În cercurile conducătoare din Germania nu se mai vorbește de frontul din Rusia, de frontul din Italia etc. Există *un singur* front, după aceste cercuri: *frontul european*... În Polonia, nemții ar avea masate 300 de divizii (?)...
De la Paris, Ghițulescu povestește că comuniștii merg atât de departe încât împușcă prostituatele dovedite că au avut contact cu nemții!... Dacă un francez stă de vorbă cu un ofițer sau cu un soldat german, după câțiva pași, primește un glonte!

———

Sir Oliver Leeth a for numit comandantul Armatei a VIII-a engleze în Italia, în locul generalului Montgomery chemat la comandamentul armatei de invaziune ce va porni din Anglia. Sir Oliver e unul din cei

mai tineri comandanţi de Corp de armată. Comanda Corpului 30 în Armata a VIII-a.

Bombardierele anglo-americane au luat oraşul Kiel la rând. Sute de locuinţe au fost distruse sau incendiate. Mii de oameni fără adăpost. Morţi şi răniţi...

Vineri 7 ianuarie. A nins bine. Dar nu cu exces ca acum un an şi ca acum doi ani; pe alocuri zăpada e viscolită; la Breasta a nins liniştit şi zăpada e de 0,50 m...

Pe frontul rusesc, bătălia de iarnă a devenit şi mai violentă. Ruşii atacă tot mai tare şi înmulţesc punctele lor de lovire. În afară de Berdicev, atacuri noi şi puternice, din nou, la nord de Krivoirog, la est de Kirovograd — şi în Polonia, unde armatele soviectice au pătruns... Violenţa luptelor e dovedită între altele şi prin faptul că într-o singură zi, miercuri, trupele germane în apărare au distrus 220 de tancuri ruseşti...

Aviaţia anglo-americană a atacat din nou Kiel, apoi oraşele Stetin şi Düseldorf, pricinuind mari pagube. Câte avioane anglo-americane trebuie să fi fost, dacă au fost doborâte — cum pretind nemţii — 98!

Ieri, serbarea Bobotezei, de la care Suveranii noştri, în afară de caz de boală, n-au lipsit niciodată; a avut ieri loc în Bucureşti în lipsa Regelui Mihai. N-a fost nici Antonescu...

Nici măcar patriarhul!

Crucea a fost aruncată în Dâmboviţa de către arhiereul Pocitan Ploeşteanu, vicar al Mitropoliei, asistat de noul arhiereu Iosif Sinaiotul...

Regele Mihai, Mareşalul Antonescu şi dulcele Ică restabilit au serbat Boboteaza la Sinaia, unde, în prezenţa lor, arhiereul Atanasie Bârlădeanul (alt vicar al Mitropoliei), asistat de stareţul mânăstirii, arhimandritul Serafim, a aruncat crucea într-o cristelniţă.

Armata a defilat şi la Sinaia şi la Bucureşti. La Bucureşti în faţa ministrului de Război şi a întregului Guvern. Se zice că în timpul desfăşurării ceremoniei, ar fi avut loc „un incident" care ar fi emoţionat Ministerul de Interne — dar n-am putut afla ce a fost, în lipsa mea de frecventare a personalităţilor oficiale sub actualul regim...

Cu începere de la 10 ianuarie s-au reintrodus „autorizaţiile" de călătorie pe liniile principale... În scop de decongestionare.

Generalul Mociulski, comandantul unei divizii româneşti de vânători de munte, a fost decorat cu Crucea de Cavaler a Ordinului Crucii de Fier (germană) pentru avântul diviziei sale în luptele de la Kerci... Ultimele bâţâieli ale unei recente prietenii pe care au mâncat-o porcii!

A murit Vasiliu Bolnavu, om fără scrupule, care a agonisit o imensă avere în ultimele decenii. Ca şi bogăţia lui, zgârcenia lui era de pomină. A fost poreclit „Bolnavu" fiindcă de câte ori venea cineva să-i ceară parale, punea slujnica să-i spună: „Domnul este bolnav!" Cred că nici copiii lui nu-l regretă...

În Franţa a murit subit (de cord, zice-se) Lucien Romier, fost ministru de Stat demisionat de câteva zile. Publicist distins, se specializase înainte de război în chestiunile de politică externă.

Sâmbătă 8 ianuarie. Prima zi, anul acesta, de adevărată iarnă: - 7°. A nins pretutindeni. În Oltenia zăpada e de 30-40 centimetri, bine aşezată, neviscolită.

Pe frontul de Răsărit, învălmăşeala continuă şi luptele înverşunate ţin şi noaptea. Iniţiativa atacurilor e tot în mâna ruşilor. Nemţii pretind că resping atacurile principale, dar tot cedează teren...

Un lucru de nepriceput: nemţii au afirmat că au distrus *tot* în retragerea lor, în aşa fel încât multă vreme să nu mai poată folosi inamicului — şi totuşi vorbesc de *trenuri* bombardate şi distruse de ei *în dosul* frontului sovietic! Dacă n-au distrus liniile ferate, ce au distrus?

Pe frontul italian, pare că anglo-americanii au terminat pregătirile lor pentru o ofensivă serioasă. Nemţii o aşteaptă...

Cercurile berlineze discută sorţii de izbândă ai viitoarei invaziuni continentale anglo-americane şi socotesc că şansele de succes sunt egale cu zero. De la Pirinei şi până la Narvik în Norvegia, un dig imens betonat apără coasta. Pe acest dig, lung de 4 000 kilometri, sunt înşi-

rate 6 000 tunuri grele, în afară de apărarea mobilă... La Berlin se pretinde că Churchill a fost şi este contra încercării de a se stabili printr-o debarcare un astfel de al doilea front — şi că nu s-a supus decât în ultima vreme, din motive de ordin politic. Cel care a fost protagonistul ideii debarcării, în Guvernul englez, a fost ovreiul lord Beaverbrook, şi toată lumea se aşteaptă acum ca acest strateg cu perciuni să fie numit ministru de Război... În tot cazul evenimente mari se pregătesc....

———

Ieri nouă panică în Bucureşti: se evacuează Bucovina, nordul Basarabiei şi nordul Moldovei! Ca de obicei, panica nu era justificată. S-au stabilit numai, *din prudenţă*, zone de evacuare şi zona I, compusă din judeţele Bucovinei, Basarabiei de Nord şi Dorohoi, Botoşani, Baia, Neamţu şi Iaşi — în Moldova — *pot fi* evacuate de proprietarii şi locuitorii care pot şi o doresc... Că zile grele ne ameninţă, e cert — dar n-au sosit încă!

———

A murit subit (infarct cardiac) profesorul I. Simionescu, preşedintele Academiei Române, şi cu toate astea un om foarte simpatic. L-am întâlnit pentru ultima oară acum zece zile la parastasul de 10 ani al lui Duca... Precară mai e şi viaţa omului!

———

Muncitorii nazişti au manifestat impunător la Danzig, la Elbing şi la Bromberg în favoarea „libertăţii Europei". Pentru libertatea Europei e toată lumea — numai că unii o concep în lanţurile comunismului şi alţii în ale nazismului!

———

Cu începere de la 8 ianuarie (azi) trenurile de marfă de pe liniile noastre principale vor fi prevăzute cu frâne automatice. Intrăm şi noi în rândurile ţărilor civilizate...

———

De necrezut: un decret-lege întinde şi la femei decorarea cu Ordinul Carol, ca să poată fi decorate doamnele Rica şi Veturia!! Şi alte „putores"!

———

Zevzecul de Wendell Willkie, candidatul fără noroc la Preşedinţia Statelor Unite, a intrat într-o polemică stupidă, fiindcă e inutilă, asupra sferelor de influenţă în Europa postbelică, cu ziarul sovietic *Pravda*.

Pravda declară că americanul n-are să se amestece în treburile URSS-ului şi califică ieşirea lui Willkie (care de altmintreli nu era defavorabilă Sovietelor) drept „demenţă amestecată cu ignoranţă"! *Cela promet...*

———

Duminică 9 ianuarie. După *Radio Londra*, ruşii înaintează cam cu 20 kilometri pe zi. O asemenea ştire se încadrează perfect în cele date de comunicatele germane din ultimele zile, care vorbesc numai de „presiunea inamicului", „lupte grele", de „poziţii reocupate" şi de „scurtări de front"... Şi Kirovograd a fost evacuat de nemţi. Oamenii noştri bine informaţi pretind că forţele germane se vor menţine pe o linie Odessa-Riga... Dar *pe unde* va trece această linie? Prin Varşovia? Prin Berlin? Ne-au mai făgăduit nemţii că vor ţine linia Niprului şi-am văzut cum au ţinut-o... *Ils sont foutus, et nous avec eux!*

———

Am intrat în plină iarnă: azi dimineaţă: -11°! Bine că a nins şi că semănăturile sunt acoperite...

———

În Germania au fost mobilizaţi copiii, între 12 şi 16 ani (!) ca să înlocuiască femeile prin fabrici şi la diferite munci, iar acestea la rândul lor să elibereze şi ultimii bărbaţi care au mai rămas neînrolaţi în trupele combatante... Merge bine, după cum se vede!

———

Mi se spune că s-ar fi închis Universitatea precum şi şcolile din Iaşi, ca şi cele din nordul Moldovei, în vederea pregătirii evacuării... Aceleaşi măsuri şi în Bucovina. Jalnice ştiri, şi poate cam pripite măsuri.

———

În *Universul* de vineri, am văzut un articolaş intitulat: „De Sf. Ion", cu portretul Mareşalului Antonescu. Am crezut că erau într-însul obişnuitele platitudini, şi venind din partea lui Stelian Popescu care înjură pe Mareşal cât îl ţine gura, le-am socotit şi mai scârboase — şi am trecut peste articolaş fără să-l citesc. Rău am făcut, căci articolaşul constituia în vremurile acestea un act de curaj: l-am citit după îndemnul prietenilor şi-l reproduc chiar aci, ca prima reacţiune îndrăzniţă împotriva unui regim de teroare, şi — lucru ciudat — tolerată de cenzură, „qui n'y a vu que du feu":

„Mareşalul Ion Antonescu îşi prăznuieşte azi ziua numelui.

Greaua răspundere pe care Conducătorul Statului şi-a luat-o la 6

septembrie 1940 şi *apoi la 21 iunie 1941 prin participarea României la război*, determină pe toţi românii să dorească să ducă la bun sfârşit *drumul pe care a plecat, redând* ţării pacea rodnică, propăşire în linişte şi vechile hotare ale unităţii noastre naţionale.

Istoria nepărtinitoare ţinând seamă de toată evoluţia evenimentelor din aceşti ani atât de agitaţi, atât din viaţa internaţională cât şi a Statului nostru, *va stabili rolul conducătorilor de azi în desfăşurarea tuturor fazelor din această importantă epocă a existenţei neamului românesc*".

Cu toată această curajoasă „dare în judecată" în faţa tribunalului istoriei (sublinierile în text sunt făcute de mine), nici Stelian Popescu, nici vreunul din colaboratorii săi, nu au fost încă trimişi în lagăr!

———

Dl Petru Groza, fosta noastră cunoştinţă de pe vremuri, fost ministri sub Averescu şi demagog fără scrupule din Deva, a ajuns om mare. La un moment dat, acum câţiva ani, întemeiase în Hunedoara şi în ţinuturile vecine „Frontul Plugarilor", care a zbârnâit câtva timp, între legionari şi ţărănişti. De la 1940 încoace „s-a insinuat" (vorba ardelenilor) în fruntea derbedeilor din Valea Mureşului şi a ajuns astăzi să terorizeze întreaga regiune, în fruntea „unei mişcări" cu caracter comunist afişat. Oameni ca Groza sunt cu atât mai periculoşi, *cu cât nu domină ei mişcarea, ci îi domină pe ei mişcarea.* L-am cunoscut bine; om fără scrupule, nu face cinci parale...

———

Se zice că la Teheran ruşii şi americanii au încheiat o convenţie comercială, pentru după război: URSS ar fi obţinut credite în valoare de 10 miliarde de dolari, pentru cumpărături de mărfuri şi maşinării în USA. Ruşii vor acoperi aceste credite cu... benzină!

———

Guvernul iugoslav („Guvernul fantomă") din Egipt a declarat că nu poate subscrie la nici un compromis cu Tito şi cu oamenii săi...

———

Mare vâlvă în jurul polemicii dintre Wendell Willkie şi *Pravda*. Ziarele suedeze, bine informate de obicei despre cele ce se petrec la Moscova, pretind că Sovietele nu vor admite niciodată discuţie asupra anexiunii Statelor Baltice, a unei părţi din Finlanda, a jumătate din Polonia, *a Basarabiei şi a nordului Bucovinei.* În ce priveşte Basarabia şi Bucovina, mă rog lui Dumnezeu să se mulţumească cu atât!

Fostul profesor de Paleontologie şi preşedinte al Academiei Române, dar mai presus de toate om cumsecade, Ion Simionescu, a fost aşezat cu sicriul său în Aula Academiei, unde i se vor face funeralii solemne, marţi, poimâine.

Moartea lui atât de neaşteptată, m-a vindecat de grijile ce mă frământau pentru ziua de mâine... Ce să te mai gândeşti la *ziua de mâine*, când viaţa e atât de precară! Il faut vivre du jour au jour, et profiter de chaque jour!...

———

Luni 10 ianuarie. Iarnă blândă: azi-dimineaţă termometrul nu mai arăta decât -3°.

———

De pe frontul de Răsărit, nemţii anunţă mai departe lupte grele defensive. Ruşii schimbă într-una punctul principal de atac, dar forţele germane, prin tactica lor iscusită, resping pretutindeni atacurile sovietice. Tot respingându-le, o să ajungă la Berlin...

Anglo-americanii au bombardat cu avioanele San Remo şi Lucca. Păcat de palmierii de la San Remo — dar de Lucca, care ar fi fost serios atinsă, mi se rupe inima...

A fost bombardat din nou, în Germania, Aix la Chapelle (Aachen) şi istorica catedrală ar fi fost grav lovită...

———

În presa supusă controlului Berlinului, mare zarvă inutilă în jurul viitoarelor graniţe ale Poloniei. Berlinul vrea să ne convingă pe toţi că la viitoarea pace, în caz de victorie a Aliaţilor, Rusia va avea în mână şi pâinea şi cuţitul... Ca să ne strângem, speriaţi, în jurul Germaniei. Berlinul uită că cu oameni speriaţi nu se face treabă. Şi până să ne vâre sovieticii cuţitul în pântece, de ce ni-l vâră chiar aliaţii noştri?

———

Ieri a murit brusc la Braşov Nae Chirculescu, fostul ministru liberal, de un acces de cord. Îl aveam aproape în fiecare miercuri la stânga mea, la dejunul Asociaţiei Finanţei şi Marii Industrii, şi moartea lui mă impresionează grozav. Numai negură şi lucruri triste în jurul nostru. Rău e când îmbătrâneşti!

———

A murit la New York şi multimilionarul Vanderbilt (William), şeful cunoscutei case.

Propaganda germană susţine că în lupta navală în care a fost scufundat cuirasatul „Scharnhorst“, a fost foarte grav avariat — pe lângă vasele britanice distruse — şi crucişătorul greu „Norfolk“, nimerit în plin şi incendiat de tunurile lui „Scharnhorst“. Vasul „Norfolk“ a putut fi remorcat până într-un port englezesc şi pus la reparaţie. Reparaţia va dura însă foarte mult...

Philippe Henriot, cunoscutul publicist, a fost numit ministru al Propagandei în Cabinetul Laval. Trece drept energic, inteligent, dar lipsit de scrupule morale. Răspunzând unor articole apărute în ziarele elveţiene *La Suisse* şi *Journal de Laussanne*, care lăudau politica „patrioţilor“ francezi, fie că înclină spre de Gaulle, fie că înclină spre comunişti — Henriot afirmă că *Franţa întreagă nu colaborează decât cu Mareşalul Pétain*!! Nu o crede nici el! Vorbe, vorbe, vorbe...

Alexandru Creţeanu, ministrul nostru la Ankara, a fost la mine. Judecă lucrurile cu mult bun simţ, dar şi cu oarecare pesimism, care, să dea Dumnezeu să nu fie justificat. Turcii nu urmăresc decât un scop: să nu fie atraşi în război. Până acum în urmă, ei au tot pus înainte că n-au armament, şi au tot cerut. Englezii le-au dat, dar bineînţeles că nu puteau să le dea cât cereau ei. Au sfârşit prin a spune turcilor că e destul cât le-au dat, că restul le va sosi după ce vor fi intrat în război şi i-au poftit „la arme“! Turcii au schimbat atunci cererile lor şi pretind şi acum ca să se hotărască, forţe britanice şi terestre *însemnate* în jurul Asiei Mici. Pare că englezii n-au lucru mare în această regiune, afară de flota din Alexandria. Contingentele terestre din Siria ca şi aviaţia lor sunt foarte reduse. În insule n-au avut nimic şi s-au lăsat pe italieni [?] pentru apărarea lor... S-a văzut cum le-au apărat italienii: s-au predat nemţilor.

Marea teamă a turcilor rămân ruşii. Se uită pe hartă şi văd cu disperare cum dau nemţii înapoi. Ei, turcii, nu vor să întreprindă — şi nu vor întreprinde — *nici o acţiune care să slăbească acţiunea germană împotriva ruşilor*. Menemencioglu a spus lămurit lui Creţeanu, că *chestiunea Strâmtorilor s-a întins pentru turci asupra întregului Balcan*, datorită progresului tehnicii moderne. Strâmtorile nu mai pot fi azi apărate de pe malurile lor. Graţie aviaţiei ele pot fi atacate de oricine ar avea aeroporturi în Peninsula Balcanică. Ruşii instalaţi cu aviaţia lor în Bulgaria vor fi stăpâni asupra Strâmtorilor, chiar dacă posesiunea lor ar fi garantată Turciei. Guvernul turcesc pare că n-a putut obţine până acum *garanţii balcanice* din partea Angliei, ci numai garanţia integri-

tăţii teritoriului turc. După câte s-a putut afla la Ankara, discuţiile de la Teheran ar fi avut loc mai mult în jurul problemelor militare. Anglo-americanii au căutat să evite problemele politice postbelice. Ruşii s-au mulţumit să enumere condiţiunile lor esenţiale (anexiunile care să ducă la graniţele din iunie 1941), iar *americanii* să afirme că nu renunţă la politica lor, care nu îndreptăţeşte nici o anexiune. Fie că nu sunt încă gata, fie că n-au vrut să intervină încă, englezii n-au acordat decât cam jumătate din cererile militare sovietice, şi au scăpat prin tangentă de câte ori a fost vorba de politică şi de graniţe. În această materie, englezii nu vor să stea de vorbă nici cu inamicii, separat. După Conferinţa de la Moscova, Guvernul din Londra a făcut cunoscut beligeranţilor care căutaseră „să pipăie“ posibilităţile de pace, că nu va lua contact cu nimeni, *tratativele amatorilor de pace urmnd să fie făcute cu cei trei beligeranţi* (Anglia, America, Rusia) *deodată*. Anglia se menţine şi azi pe bazele acestei declaraţii. Creţeanu se miră cu drept cuvânt că Gafencu şi Tătărescu propovăduiesc o înţelegere direct cu ruşii, când şi unul şi altul cunosc mai sus arătata declaraţie engleză. Creţeanu se miră fiindcă e relativ tânăr şi nu ştie până unde poate merge oportunismul şi laşitatea valahilor. Domni ca Gafencu şi Tătărescu nu se gândesc că aruncându-ne într-una în braţele celor mai tari (în 1916 în ale Antantei, în 1918 în ale Germaniei, în 1918 noiembrie din nou în ale Antantei — în 1940 în ale Germaniei, în 1943 în ale Rusiei!) ne facem de râs şi încetăm de a putea fi consideraţi ca un *element de rezistenţă* în sud-estul Europei, singura noastră şansă de a evita o distrugere complectă a Statului românesc! Am deveni un obiect de dispreţ şi pentru englezi şi pentru ruşi şi pentru toată lumea. Am povestit lui Creţeanu istorioara cu capitularea noastră în mâinile ruşilor (istorioara povestită de Tanriöer relativă la întrebarea pusă la Londra dacă trebuie să capitulăm sau nu) şi Creţeanu mi-a confirmat că întrebarea a fost pusă ambasadorului britanic, dar nu de Saracioglu şi de Menemencioglu, şi că răspunsul dat de ambasador a fost: *„Londra nu dă nici un răspuns*!“ Atitudine a Cabinetului din St. James puţin diferită de aceea indicată de Tanriöer...

Creţeanu afirmă că la Cairo *nu s-a semnat nimic*. Turcii au fost preveniţi numai că ceasul lor se apropie. De unde până mai săptămânile trecute, ruşii se opuneau la participarea turcilor la război, *acum o cer şi ei*. Creţeanu crede că o cer fiindcă ştiu că turcii nu se vor mişca, şi vor să îi pună în întârziere ca să le poată reproşa la pace inacţiunea lor.

Creţeanu crede că englezii şi americanii vor ataca Peninsula Balcanică prin Dalmaţia din Italia; astfel s-ar explica marele număr de divizii debarcate în Italia, faţă de puţinul număr din ele întrebuinţat pe frontul italo-german. O asemenea ofensivă împotriva Peninsulei

Balcanice n-ar putea avea loc însă înainte de aprilie. Importanţa ce se dă lui Tito s-ar explica şi dânsa prin acest plan de atac.

Despre ruşi, Creţeanu crede că vor începe *prin a se infiltra* în ţările vecine, cu blândeţe, şi după paravanul Guvernelor democratice — pentru ca o dată introduşi să pună mâna pe tot...

Pe Mareşal, Creţeanu nu l-a văzut, în schimb a văzut de mai multe ori pe Ică. Ică-l ţine două ceasuri de fiecare dată şi vorbeşte numai el. A explicat lui Creţeanu cum a împiedicat el pe Mareşal să facă prostii şi mai mari, luând episod după episod din guvernarea de 3 ani a regimului. Între altele a spus că nu Rioşanu ne-a scăpat de la moarte (pe noi, foştii osândiţi ai legionarilor), ci el, mergând la Poliţie la 7 dimineaţa să ne salveze!... Atunci de ce au venit „să ne ridice" între 8 şi 9? Ce farsor! Nu mai are acum decât un scop: să se pună bine cu englezii! Până atunci, să nu le dea un picior în c-r nemţii!!

În momentul când să plece de la mine, un telefon de la Preşedinţie a anunţat pe Creţeanu că Mareşalul îl aşteaptă... A plecat bietul om cam plictisit!

———

Marţi 11 ianuarie. Organele de propagandă ale Berlinului insistă asupra faptului că marea ofensivă de iarnă a Sovietelor e în toiul ei. Această ofensivă fusese prevăzută, dar totuşi amploarea şi intensitatea ei au fost oarecum o surprindere, căci nimeni n-ar fi crezut ca ruşii să mai dispună, după pierderile suferite în ofensivele lor precedente, de oameni şi de armament în cantităţi atât de mari. Berlinul crede însă că forţele germane vor rezista şi acestei ofensive *decisive* care va hotărî despre soarta războiului...

Luptele mai crâncene s-au dat în ultimele 48 de ore în regiunea Reciţa, la vest de Gomel, şi jos la sud de Berdicev, în jurul localităţii Viniţa, situată în apropierea Bugului... Nemţii pretind că au respins toate atacurile, ca şi în celelalte porţiuni ale frontului.

Ruşii au făcut o încercare de debarcare la Oceakov, între Cherson şi Odessa, dar au fost respinşi de trupele de marină germane.

———

Ieri a circulat printre proprietarii speriaţi zvonul că se pregăteşte un decret-lege de expropriere, care va apare o dată cu mobilizarea generală — decisă — şi ca o încurajare pentru cei mobilizaţi! E vorba de un drept *general* de expropriere acordat Statului, drept ce se va întinde nu numai asupra bunurilor rurale dar şi asupra celor urbane şi asupra întreprinderilor industriale... Nu ştiu dacă ştirile răspândite ieri sunt exacte, dar pe mine unul m-au lăsat indiferent. O zi mai devreme, o zi mai târziu — tot pierduţi suntem şi cu noi o lume întreagă!

Au început evacuările din Basarabia şi s-a dat ordine şi pentru cele din Moldova de Nord. E o jale! Se ridică vitele fără nici un rost, se trimit nu se ştie unde, sunt osândite să moară de foame. Războiul!

———

Procesul fasciştilor ce au doborât pe Mussolini în Marele Consiliu întrunit la sfârşitul lui iulie 1943, început sâmbătă, 8 ianuarie, în Castel Vecchio din Verona, s-a sfârşit ieri. Au fost condamnaţi 18 la moarte, din care 13 absenţi şi 5 prezenţi. Cei 5 de faţă la judecată au fost: Ciano (ginerică), de Bono, Marinelli, Pareschi şi Gothardi. Lumea se întreabă dacă vor fi executaţi şi mai toţi cer capul lui Ciano... Dintre acuzaţi, unul singur, Cianetti, n-a fost condamnat la moarte, ci numai la 30 de ani temniţă!

———

Stalin continuă să evolueze: a devenit „vărul" Regelui Italiei! Dar a evoluat şi Regele Italiei, Împărat al Etiopiei (!), căci a decorat cu Ordinul Sanctisimei Anunziate pe acela pe care până mai ieri îl socotea drept cel mai mare vrăjmaş al său!

Dar o fi adevărat?

———

Ieri au început alegerile episcopale. Pe ziua de ieri a fost ales arhiereul Chezarie Păunescu, episcop al Constanţei. La alegere a luat parte şi dl Ică, restabilit.

———

Miercuri 12 ianuarie. Ciano şi ceilalţi osândiţi de la Verona, de Bono, Marinelli, Pareschi şi Gothardi au fost împuşcaţi ieri-dimineaţă, după ora 9... Ştirea a fost primită de toată lumea cu stupefacţie. Legea în virtutea căreia au fost judecaţi, nu prevedea nici apel, nici recurs, nici posibilitate de graţiere...

Ceilalţi 13 condamnaţi la moarte în lipsă sunt: Grandi, Bottai, Albini, Federzoni, Alfieri, Gignardi, de Vecchi, Acerbo, Bastianini, Rossoni, de Stefani, Ballela (?) şi de Marsico.

Tot procesul s-a dezvoltat pe baza unui memoriu al mareşalului Cavallero (care s-a sinucis în septembrie), memoriu ce mărturisea încercările de înţelegere cu inamicul încă din toamna anului 1942. Grandi şi Ciano au participat la negocierile lui Cavallero cu diverşi generali italieni şi mai ales cu Badoglio. Cavallero a vrut întâi să ia el succesiunea

lui Mussolini, dar mai târziu şi-a dat seama că Badoglio era mai indicat decât dânsul...

La întrebările puse, Ciano a răspuns că semnând moţiunea Grandi n-a avut intenţia să detroneze regimul fascist, ci numai să obţină lărgirea Guvernului care avea nevoie să fie împrospătat prin elemente ne-fasciste...

Despre ultimele momente ale condamnaţilor, depeşele nu spun nimic. Mare canalie a fost Ciano, dar tragică răsplată a suferit... Ce-o fi în sufletul lui Mussolini, dacă mai e conştient?

Radio Londra ne-a informat ieri că luni, între 13 şi 14, Sofia a fost bombardată. La noi nu s-a dat alarma, dar emisiunile de radio au fost suspendate timp de o jumătate de oră şi nu pricepusem pentru ce... Au fost doborâte de aviaţia germană şi de cea bulgară vreo 15 avioane americane tip „Liberator". Bulgarii n-au publicat amănuntele asupra pagubelor materiale şi pierderilor omeneşti...

Tot ieri, *Radio Londra* ne-a mai informat despre sosirea iminentă a lui Himmler la Bucureşti... Ce o fi căutând? Tratativele noastre economice cu nemţii, aproape terminate înainte de Anul Nou, trebuiau să se termine prin semnarea Convenţiei în primele zile după Sărbători. În loc de semnătură, s-a ajuns din nou la ceartă şi încă la ceartă gravă, cu Banca Naţională. Banca zice *nu* la tot ce Guvernul a spus *da*. Cum Banca *nu e decât Guvernul*, acest joc a indignat pe nemţi. Vine oare Himmler ca să-l curme?

Radio Londra a mai declarat ieri *pe bulgăreşte* că Anglia şi aliaţii ei fac mare deosebire printre Puterile satelite ale Germaniei pe cele care *ca Bulgaria*, au mers de bună voie în război ca să se umfle, şi cele care, *ca România au fost silite să intre în război şi au fost despuiate...*

Să ne bucurăm?

În polemica dintre Soviete şi Polonia, *Agenţia TASS* a dat un comunicat după care Rusia nu discută asupra teritoriilor Ucrainei şi Rusiei Albe, *dar e gata să discute cu Polonia despre linia Curzon asupra căreia nu se încăpăţânează...*

Assan, fostul nostru ministru la Copenhaga, a aflat de la Maniu că Mareşalul Antonescu vrea să ne adune, pe foştii preşedinţi de Consiliu, şi să ne ceară sfatul asupra situaţiei... Mai bine ni-l cerea înainte de a trece Nistrul în 1941!

De pe front, *pare* că merge ceva mai bine pentru nemţi, căci au cam oprit atacurile ruseşti, dacă ştirile lor sunt exacte... Pare, dar să mai aşteptăm!

Ieri au avut loc funeraliile lui Simionescu, cu mare alai, la Academie. Regele şi Mareşalul reprezentaţi, dl Ică prezent în persoană — şi toţi belferii în uniformele de lachei date de ex-Regele Carol... Au „cuvântat" o serie de caraghioşi, cu con-filosoful Petrovici în frunte! Păcat de bietul Simionescu, căci a fost un om cumsecade şi nu merita asemenea mascaradă în faţa trupului său neînsufleţit...

A murit alaltăieri-seară şi Henri Catargi, după o lungă suferinţă. Fost mareşal al curţii Regelui Ferdinand, fost ministru la Bruxelles şi mai ales fost soţ al teribilei şi Lămoteştei sale soţii, cunoscută sub numele de „la Maraîchère" — Henri Catargi a fost un tip reprezentativ al societăţii călare pe cele două secole, societate care s-a prăbuşit şi ale cărei ultime urme sunt pe cale să dispară... El a fost un om simpatic, dar ai lui nu!

Arhimandritul Antim Angelescu Craioveanul, vicarul Mitropoliei din Craiova, a fost ales ieri episcop al Buzăului. Coleg de clasă cu mitropolitul Nifon al Olteniei, a fost împins de acesta. Se zice că e un om cumsecade.

Despre Mesajul lui Roosevelt către Congres, ziarele noastre dau puţine amănunte. Am aflat astfel numai că Preşedintele a cerut o lege pentru înfiinţarea serviciului obligator pentru munca obştească şi că despre conferinţele din Moscova, Teheran şi Cairo a spus că s-au discutat şi chestiuni privitoare la problemele de după război şi că Statele Unite, după discuţii care s-au desfăşurat în plină armonie, au trebuit să ia oarecare angajamente...

---

8 ore seara. Dejunat azi la Asociaţia Finanţei şi Marii Industrii cu Aladiov, subsecretar bulgar, venit în România pentru o chestie de aprovizionare. Băiat tânăr, deschis şi inteligent. Îmi mărturiseşte că ultima bombardare a Sofiei a fost teribilă; n-au mai fost lovite gara şi periferiile, ci centrul. Parlamentul, Hotelul Bulgaria, spitale, şcoli — în fine un atac terorist în toată amploarea lui. Aladiov explică acest atac prin faptul că Guvernul bulgar a refuzat să evacueze teritoriile din Iugoslavia şi

din Grecia, respingând somațiunea englezilor de a părăsi imediat regiunile ocupate... Bombardamentul Sofiei e răspunsul la acest refuz. Ceea ce Aladiov nu spune însă e că în teritoriile ocupate, bulgarii au masacrat aproape toată populația și au colonizat teritoriile devastate... Documentele și fotografiile relative la aceste asasinate și devastări sunt la Londra...

———

Aladiov povestește că Sovietele au trimis acum de curând un nou atașat militar la Sofia și că acest ofițer a apărut la ceremonia de la Bobotează în uniformă... țaristă! Mirarea a fost generală: uniforma rusului era identică cu a ofițerilor de pe vremea lui Nicolae al II-lea — numai „ciocanul și secera“ pe șapcă mai amintea de URSS!

De altmintreli, evoluția Sovietelor spre imperialismul panslavist se dovedește pe fiecare zi cu câte un mic amănunt. Așa de pildă, după toate celelalte, Stalin a mai luat și titulatura de „protector al *creștinilor* din Orient“! Țarii erau numai protectorii ortodocșilor din Orient — Stalin a devenit protectorul *tuturor* creștinilor!

———

Joi 13 ianuarie. Deși copleșiți de numărul rușilor, nemții continuă — după ultimele comunicate — să-și păstreze pozițiile pe front. La Kerci, în Crimeea, ofensiva sovietică a reînceput, până acum cu același succes negativ... În ultimele două zile au fost distruse pe frontul de Răsărit 359 tancuri și 43 avioane rusești. Nemții nu dau însă pierderile lor...

Peste Germania a avut loc marți o luptă aeriană de proporții uriașe. Nemții au atacat escadrilele anglo-americane în momentul în care au trecut granițele germane, au risipit avioanele inamice, și au doborât *136 din ele*, adică după un calcul aproximativ 25% din numărul lor. Avioanele aliate au fost silite să arunce bombele la întâmplare, așa încât n-au pricinuit pagube prea mari. Bombele și chiar avioanele inamice făceau explozie în aer, când erau atinse, așa încât se crede că germanii au întrebuințat un nou proiectil... La Berlin se dă o importanță excepțională acestui succes aerian. Vom vedea dacă optimismul nemților e justificat!

———

Pireul, portul și orașul, a fost tare bombardat de englezi. Morți mulți și răniți în populația civilă...

———

Deși Sovietele nu sunt în război cu Bulgaria, atitudinea lor față de vecinii noștri de peste Dunăre nu e din cele mai amicale. Ministrul Bulgariei în București, Petrof Ciomakov, fiind transferat la Tokio, singura lui posibilitate de a ajunge în Japonia era prin Turcia și Rusia: Guvernul din Moscova i-a refuzat însă trecerea prin teritoriul Uniunii Sovietelor... De notat, de asemenea, că Rusia n-a ridicat nici o obiecțiune față de Anglia pentru bombardările Sofiei...

Între sârbi și bulgari, rușii au ales totdeauna pe sârbi, cu care au o adevărată afinitate de rasă: bulgarii nu sunt decât turanici slavizați...

———

Articolele „triumfale“ publicate de ziarele nemțești cu privire la masacrul de la Verona, dovedesc cu prisosință că inițiativa executărilor a fost luată de la Berlin. Italienii au urmat ordinele primite de la stăpânii lor. Se va pricepe tot, constatându-se că președintele Tribunalului Excepțional a fost nebunul de Farinacci „homme — lige des allemands“, și politician fără scrupule... Hitler a vrut să dea o lecție *nemților... Să le arate ce se întâmplă cu cei ce se răzvrătesc împotriva Dictatorului*! Și le-a arătat!

Se zice că Mussolini nici habar n-a avut de tot ce s-a întâmplat. Unii cred că e tot într-un sanatoriu la Viena; alții că e la Stra — dar aproape în nesimțire. Sunt și oameni care cred că a murit și că alții speculează numele lui și plăcile radiofonice pe care le-a lăsat

Nevasta lui Ciano, putoarea de Edda, a fugit încă din august, cu cei trei copii ai ei — în Spania...[1]

Prin moartea lui tragică, Ciano a ispășit multe din păcatele sale!

———

În Turcia, mareșalul Ciakmak, șeful reputat al Marelui Stat Major, a fost scos la pensie. Ce s-o fi întâmplat? Mareșalii nu sunt de obicei supuși unei limite de vârstă... În locul lui Ciakmak a fost numit generalul Kazim Orbay.

———

Generalul Potopeanu ar fi fost numit guvernator al Transnistriei (!!!). Postul ar fi fost oferit întâi generalului Constantin Constantin, fostul subsecretar de Stat la Aprovizionare, care l-a refuzat. Unii spun că Alexeanu a fost transferat în pușcărie, alții că va fi numit guvernator al Băncii Naționale — cam același lucru! În primul caz se mai vorbește de generalul Constantin ca anchetator și lichidator al socotelilor lui Alexeanu[2].

[1] Informație eronată: d-na Ciano s-a refugiat în Elveția.

[2] Numai firmei Tiberiu Eremia a rămas 28 milioane dator pentru prăvăliile construite lângă Athénée Palace și puse la dispoziția Consiliului de Patronaj...

Nimic n-a apărut însă până acum din aceste hotărâri care se dau totuşi ca sigure în ce priveşte cel puţin înlocuirea lui Alexeanu cu Potopeanu. Dar ce mai căutăm noi în Transnistria, când ruşii sunt dincolo de Bug?

Ieri a fost ales mitropolit al Basarabiei arhiereul Efrem Tighineanu, oltean din Vâlcea, care a ţinut locul de păstor al Eparhiei Chişinăului, în anii din urmă, scaunul fiind vacant de pe urma scandalului cu Gurie. E un bun administrator. Nu ştiu dacă crede în Dumnezeu.

La alegere a asistat şi dl vice Mişelică, care a ţinut un scurt logos. Foarte scurt, excepţional de scurt pentru facultăţile d-sale guristice. Probabil că a venit numai ca să spuie noului ales: „... să toarne atâta credinţă şi putere în pământul acesta al Basarabiei noastre, încât niciodată, dar niciodată, pământul acesta sfinţit prin atâta sânge şi prin atâta jertfă, să nu înceteze a fi al neamului nostru!"

Frumos prohod!

Mitropolitul Nifon al Olteniei, care a venit ieri să-mi facă o vizită, mi-a povestit că alaltăieri a avut loc o consfătuire între mitropoliţi, ministrul Cultelor, vice Ică şi cei 3 candidaţi oficiali pentru scaunele episcopale din Chişinău, Ismail şi Hotin[1]. Scopul consfătuirii era să se vadă dacă candidaţii avuţi în vedere erau hotărâţi *să rămână în eparhiile lor viitoare, orice s-ar întâmpla*... Toţi trei candidaţii au declarat însă că ei nu pot rămâne, dacă ar veni ruşii, căci au dus propagandă anticomunistă, au vorbit rău de Moscova, şi apoi mai ştiau ei că bolşevicii au pică pe popi şi îi ucid... Indignare printre mitropoliţi, siguri de viaţa lor (aşa cred ei!) în locurile unde păstoresc. Indignare la dl Petrovici, indignare la dl Ică! Dl Ică a cuvântat şi a declarat că deşi nu e unsul lui Dumnezeu, deşi n-a primit harul Domnului, va rămâne la postul său oricare va fi pericolul ce s-ar ivi. Aceste inimoase afirmări ale d-lui Ică au umplut de admiraţie pe d. d. popi — dar cei 3 crai destinaţi Basarabiei au rămas la opinia lor... Iar stăpânirea le-a menţinut candidaturile fiindcă nu s-au găsit alţii mai curajoşi şi mai devotaţi viitorilor lor enoriaşi!

Şi te mai miri că trec credincioşii cu duiumul la catolicism!

Pentru evacuarea — eventuală — a bunurilor vii şi moarte s-au creat trei zone în nord-estul ţării şi anume:

[1] Episcopii Hotinului şi Ismailului se vor alege azi şi mâine.

Zona I. Nordul Bucovinei până la Cernăuţi, Cernăuţi cuprins — şi judeţul Hotin.

Zona II. Bucovina de la Cernăuţi în jos; din Moldova judeţele Dorohoi şi Botoşani — cu partea corespunzătoare din Basarabia.

Zona III. Judeţele Baia şi Neamţ. Moldova şi Basarabia până la o linie care trece la nord de Roman, la sud de Iaşi şi ajunge pe Nistru la Tighina.

Deşi generalul Pantazi e optimist şi a spus lui Ottescu că n-avem să ne temem de nimic... până la primăvară! — s-a şi început cu evacuarea zonei I.

Guvernul a mai hotărât că viitorii refugiaţi vor fi astfel distribuiţi: locuitorii din Transnistria în judeţele Timiş-Torontal şi Arad; cei din Bucovina în judeţul Mehedinţi, cei din Basarabia în Dolj şi Vâlcea, iar cei din Moldova în Argeş, în Dâmboviţa, în nordul Teleormanului şi în sudul judeţului Vlaşca... Să ne fie de bine!

Vineri 14 ianuarie. Ieri a fost Ottescu la mine să-mi propună din partea lui Pantazi generalul un bust al lui G. Moruzi pentru a fi aşezat la Hipodrom. Generalul Pantazi a fost „ciracul" lui Moruzi, sub ordinele căruia a servit aproape în toate gradele. În amintirea fostului său şef, generalul Pantazi a pus să se facă 3 busturi; unul aşezat la Şcoala de Cavalerie, altul la cazarma ce poartă numele generalului Moruzi şi pe al 3-lea l-ar voi la Hipodrom. Am întrebat cu acest prilej pe Ottescu ce gândeşte ministrul nostru de Război asupra frontului. „E îngrijorat — mi-a răspuns Ottescu — şi nu pricepe de ce nemţii nu pun în luptă imensele rezerve pe care zic că le au, şi le au. Strategia elastică o merge pentru Germania, care e încă departe de linia frontului, dar pentru noi nu e acelaşi lucru... În tot cazul, Pantazi nu vede pericol până la primăvară... Până atunci poate că se vor hotărî şi nemţii să ia ofensiva..." Un ceas mai târziu, Ottescu pe care-l însărcinasem să ducă ministrului de Război răspunsul meu afirmativ cu privire la aşezarea bustului lui Moruzi la Hipodrom — mi-a telefonat ca să-mi transmită ştirea proaspătă dată de Pantazi, *cum că nemţii au reluat ofensiva pe frontul de răsărit*... O fi? Poate să fie, căci domnii de la Club care ascultă la Radio posturile străine mi-au spus după-amiază că şi postul Londra a anunţat începerea ofensivei germane — afirmând însă totdeodată că ruşii au respins atacul...

Comunicatul german de ieri nu numai că nu vorbeşte despre o asemenea ofensivă, dar dimpotrivă înregistrează foarte violente atacuri sovietice, pe tot frontul, de la Kerci până la Vitebsk — atacuri pe care afirmă că forţele nemţeşti le-au respins pe toate, cu mari pierderi pentru ruşi. E drept că comunicatul publicat ieri în 13 ianuarie cuprinde

operațiunile săvârşite în ziua de 12 şi chiar de 11. Să aşteptăm comunicatul de azi ca să fim lămuriți.

În tot cazul, ministrul nostru de Război nu trebuie să fie prea alarmat de perspectiva unei invazii ruseşti, căci începe — după câte mi-a spus Ottescu — reclădirea monumentului de la Adamclisi în parcul Carol! Sau poate că e inconştient?

Roosevelt a prezentat Congresului noul buget pe anul financiar iunie 1944 — iunie 1945. Totalul cheltuielilor se urcă la 100 miliarde dolari (!!!) din care 90 miliarde pentru cheltuielile de război! Se vede că Roosevelt nu prevede pacea pentru prea curând!

Presa germană comentează cu multă complezență victoria aeriană germană repurtată marți împotriva avioanelor anglo-americane. „Cea mai mare bătălie aeriană", „o nouă eră în apărarea aeriană germană", „succesul avioanelor noastre de vânătoare" etc. sunt titlurile care se etalează în foile berlineze.

În afară de bătălia de marți, presa germană rezervă coloane întregi pentru lămurirea executărilor de la Verona, care — spun ziarele — nu trebuiesc privite pe latura sentimentală ci considerate ca acte de dreptate, nu de răzbunare, împotriva unor trădători care au compromis prin uneltirile lor viitorul Patriei! Şi să o înțeleagă mai ales cei care „ar avea pofte" în Germania...

În Italia ocupată de germani, presa ține isonul celei din Berlin. Despre adevărata stare de spirit a opiniei publice nu putem afla nimic...

În schimb, ziarele axiale publică amănunte despre sinuciderea generalului Cavallero, în septembrie trecut. După fuga Guvernului Badoglio şi după ce au ocupat nemții Roma, toți fasciştii încarcerați sub regimul Mareşalului au fost eliberați şi aduşi la Ambasada germană, unde se instalase centrul de triaj. Printre cei eliberați era şi generalul Cavallero, închis de Badoglio ca suspect. Atitudinea lui Cavallero a dat însă de gândit nemților şi un interogator mai strâns a pus în lumină uneltirile anti-Mussoliniene şi antigermane ale fostului şef de Stat Major şi prieten devotat şi interesat al lui Ciano... S-a dat atunci generalului Cavallero de ales între un proces în fața „Tribunalului Poporului" (!!) şi... un revolver. Generalul a ales revolverul, şi astfel 3 ceasuri după ce a fost eliberat a păşit într-o lume mai bună...

Memoriul lui Cavallero pe baza căruia s-a instruit procesul de la Verona, a fost alcătuit după ordinele Mareşalului Badoglio. S-au găsit două exemplare: unul scris şi subscris de mâna lui Cavallero însuşi...

Coborârea celor trei paraşutişti americani e confirmată printr-un comunicat publicat azi, în care, fără să se dea un amănunt şi fără să se dea un nume, se aduc laude celor care i-au prins (!!), se citează la ordinea de zi doi jandarmi şi se împart 60 000 lei între o femeie şi un copil care au semnalat pe americani...

Se semnalează mari convoaie de vase anglo-americane în portul Gibraltar şi în porturile Africii de Nord. Se pregăteşte ceva în Mediterana...

Sâmbătă 15 ianuarie. Oraş de curve, oraş de căcăcioşi, oraş de zvonişti şi de corcituri! Ca şi ştirile de prăpăd, ştirile ceva mai bune se amplifică, se răspândesc, înnebunesc lumea! Toată ziua de ieri a domnit în Bucureşti cel mai stupid optimism după ce până alaltăieri toate pulistele şi pokeristele, nespălate şi galoşate, nu vorbeau decât de fugă, de paşapoarte, de devize! Infam strat de oameni!

Ştirile cele mai nesăbuite — în tot cazul necontrolate — au circulat ieri în Bucureşti în legătură cu *„contraofensiva germană pe frontul rusesc"*. Mareşalul Rommel a fost numit în locul mareşalului von Manstein, şi cum a venit s-a schimbat fața lucrurilor; mareşalul von Brauchitsch a fost re-numit în fruntea armatei — şi acum se va vedea ce se va vedea; trupe germane trec încontinuu spre front; nemții au aruncat în luptă o armă nouă (faimoasa armă nouă despre care se vorbeşte de atâta vreme) şi câte altele...

După comunicatul oficial german de ieri, ar rezulta într-adevăr oarecare succese defensive de partea nemților, dar pare să fie vorba mai mult de contraatacuri locale izbutite cu însemnate distrugeri de material (se dau 330 tancuri ruseşti distruse într-o singură zi) decât de o contraofensivă generală cu scopuri strategice mai importante.

În tot cazul, atacurile ruseşti dinspre partea noastră, de la Kerci, de la Nicopole, de la Niepropetrovsk, de la Vinița, de la Berdicev — au fost toate respinse...

Mai trebuie aşteptat o zi-două desfăşurarea evenimentelor...

Pe frontul italian nimic important. Roma a fost din nou bombardată: 33 de morți, 45 de răniți. Avioane aliate au trecut şi peste Cetatea Vaticanului, dar nu au lăsat bombe...

Ralea pretinde că după Conferința de la Teheran *ni s-ar fi comunicat* că dacă vom depune armele când ruşii vor ajunge la Nistru, nu vom

fi ocupați militărește — o simplă comisiune interaliată instalându-se la București. Informațiile lui Ralea sunt de obicei primite prin Elveția; să dea Dumnezeu să aibă dreptate. Ralea mai povestește că a primit o scrisoare de la Gafencu și că a primit una și Maniu. Gafencu conjură pe Maniu să nu mai vorbească de Basarabia și de Bucovina, căci pierderea lor e o afacere deja protocolată în înțelegerile anglo-americano-ruse, și reacțiunea noastră n-ar putea decât enerva pe Aliați. Maniu a declarat însă că oricare ar fi hotărârea Aliaților el rămâne pe punctul de vedere al revendicării granițelor integrale ale României. Gafencu sfătuiește să nu mai vorbim de Basarabia ca să căpătăm teritorii la vest, în dauna Ungariei. Maniu replică cu drept cuvânt, că un consimțământ privitor la Basarabia și Bucovina ar provoca imediat cereri suplimentare ale Rusiei... Un învins se spune, dar trebuie totdeauna să protesteze.

Niciodată nu s-au grămădit atâtea vacanțe de posturi episcopale. După ce s-au ales episcopi noi la Constanța, la Buzău și un mitropolit la Chișinău — ieri s-a mai împlinit și vacanța de la Ismail-Cetatea Albă, unde a fost ales arhimandritul Antim Nica. A mai rămas de ales — pentru azi — episcopul de Hotin.

Ca să se curme zvonurile că Mussolini a murit, sau că nu mai este în stare să îndrumeze Guvernul Italiei fasciste — telegrame axiste ne informează că a prezidat un Consiliu de Miniștri, în care s-a hotărât statificarea tuturor întreprinderilor producătoare de energie. Acțiunile acestor societăți vor fi înlocuite prin titluri de rentă asupra Statului italian... Să ne mai mirăm de metodele generalului nostru Dobre?

Mareșalul turc Ciakmak a fost înlocuit fiindcă a atins limita de vârstă. Nici o dizgrație... Președintele Inönü i-a adresat chiar o măgulitoare scrisoare de mulțumiri pentru serviciile aduse, și l-a asigurat de recunoștința nației...

Între Statele Unite și Bolivia, încordare... „E poi?“

A început la Alger procesul lui Flandin și al lui Peyrouton... Să se repete ororile de la Verona?

Ascultători ai posturilor de radio aliate pretind că *după declarații auzite*, România ar fi scutită de bombardamente aeriene fiindcă Aliații vor să facă dintr-însa, după încheierea păcii, centrul de aprovizionare al sud-estului european — și în acest scop menajează instalațiile noastre economice!!!

Un nou decret-lege: toate asociațiile și întreprinderile care nu urmăresc un scop lucrativ vor fi de acum înainte supuse unei adevărate tutele a Statului! Nu mai știu ce să invente ca să plictisească lumea!

Băiatul și fata lui Magheru, arestați pentru că făcuseră propagandă comunistă — au fost puși în libertate... Atunci de ce au fost arestați...

Ora 5 p.m. Ottescu vine să-mi povestească că generalul Pantazi i-a dat vești foarte liniștitoare cu privire la frontul rusesc, *ieri seară*.

Generalul Korne, care a fost trimis în Germania „să vadă ce mai e pe acolo“, s-a înapoiat cu o informație senzațională (numai să fie lucrurile așa): nemții ar avea într-adevăr *400 divizii* noi, gata pentru frontul rusesc. Aceste divizii, instruite după sistemul nou și înarmate cu arme noi „derniere cri“, sunt cantonate în Polonia și în Germania Orientală. Actualmente pe front nemții se bat numai cu unitățile armatei vechi și așteaptă primăvara ca să bage armata nouă în foc. Numai să îi aștepte primăvara pe ei!

Duminică 16 ianuarie. Optimiștii care ne anunțau joi și vineri „că nemții au reluat ofensiva“ — au tăcut. Reiese acum că ofensiva în chestie a fost foarte limitată în 2-3 puncte din Sudul frontului și că *presiunea forțelor sovietice continuă și e chiar în creștere*... Trebuie recunoscut că comunicatele oficiale germane au mărturisit în fiecare zi această presiune și n-au vorbit niciodată despre „o reluare a ofensivei“ din partea forțelor germane, care abia se apără, dar ce să atace!

Atacurile sovietice s-au întins în ziua de 14 și pe sectorul de Nord al frontului până acum liniștit. Forțe destul de însemnate au trecut lacul Ilmen înghețat, altele au atacat la nord pe la Novgorod și pe la Oranienbaum. Aceste atacuri ar fi fost respinse.

Punctul nevralgic al luptelor e tot la vest de Sarny și de Novograd, unde se dau lupte grele...

La Kerci, atacurile ruseşti au fost respinse. Divizia a 3-a Vânători de Munte şi în special Batalionul 10 au fost citate în ordin de zi pe armată.

Avioanele anglo-americane atacă încontinuu şi masiv — cu mari pierderi ce e drept — oraşele germane. Cel din urmă atacat şi aproape distrus a fost Braunschweig-ul...

Guvernul-fantomă polonez din Londra a răspuns notei publicate de *Agenţa TASS* în numele Guvernului sovietic cu privire la graniţele Poloniei. Zisul Guvern observă că o asemenea chestiune nu poate fi rezolvată unilateral şi însărcinează Guvernele Angliei şi Statelor Unite cu „o mediaţiune" în această afacere... Nu se spune dacă Guvernele din Londra şi din Washington au acceptat această însărcinare şi dacă cel din Moscova o admite...

Zvonurile despre numirile lui Rommel şi lui Brauchitsch nu s-au confirmat. Nici nu erau de crezut...

S-au creat la Roma, la Perugia, la Florenţa, la Genova şi la Veneţia Curţi Speciale pentru judecata celor care au trădat interesele Italiei... şi ale fascismului... la 25 iulie trecut şi în săptămânile următoare până şi inclusiv la încheierea păcii... Nu e bine. Cu răzbunarea nu se face treabă...

La 20 ianuarie se împlinesc 3 ani — spun ziarele — de când generalul Dimitrie Popescu e ministru de Interne. Trebuie recunoscut că s-a purtat ca un om cumsecade... Zilele de 20-24 ianuarie nu sunt însă pentru noi aniversarea numirii lui Popescu ci a unor grele clipe, pe care să dea Dumnezeu să nu le mai trăim...

A murit Nunucă Protopopescu uitat de toţi, la vârsta de abia 60 de ani. A fost unul din cei mai gălăgioşi membri ai efemerului Partid al Muncii, întemeiat în 1917 la Iaşi de George Diamandi. După Pace a trecut cu Averescu. Deştept, plin de temperament, dinamic, promitea o carieră mai strălucită decât aceea pe care a parcurs-o... A preferat însă afacerile şi a abandonat politica — şi poate că a avut dreptate.

Era fiul faimosului Take Protopopescu, satrapul liberal din Olt sub Brătianu cel bătrân — al lui Take Protopopescu care strânsese o mare avere, irosită de moştenitorii lui...

Luni 17 ianuarie. Iluzia reînceperii unei ofensive germane pe frontul de Răsărit n-a ţinut mult: ne dăm seama acum că iniţiativa e pretutindeni tot în mâna ruşilor, şi mai viguroasă ca oricând. Atacurile sovietice s-au înteţit pe toată linia, până şi sub Leningrad... Or fi având nemţii 400 divizii în rezervă, dar nu se văd... Cu ciurucurile de trupe ce le-au mai rămas în faţa inamicului, ei pretind totuşi că rezistă şi resping atacurile.

La noi e panică, mai ales în Bucovina, în Basarabia şi în Moldova...

Sesiunea Consiliului Superior Bisericesc s-a închis sâmbătă prin alegerea celui de-al 5-lea chiriarh, care spre mirarea mea n-a fost episcopul de Hotin, ci cel de Argeş. Se vede că m-am înşelat eu sau informatorii mei... Episcop de Argeş a fost nou hirotonisitul arhiereu Iosif Sinaiotul.

Mi se spune că cu prilejul alegerilor basarabenilor, doctorul Lupu a tulburat liniştea şedinţelor Consiliului, încercând să facă „Cameră"! A ţinut o cuvântare violentă, ca pe vremurile bune, atacând Guvernul „f fond". Ică, prezent, a vrut să răspundă — dar l-a rugat Petrovici să se abţină şi l-a împiedicat să transforme canonicele alegeri într-o vulgară întrunire publică...

La închiderea sesiunii, a ţinut însă şi Ică discursul său. Cam lung (6 coloane din *Universul*!), dar frumos şi bun. A făcut „un tour d'horizon" şi a căutat să liniştească sufletele mai ales pe cele de dincolo de Prut... Şi sper că a liniştit pe proprietari, care au umplut lumea cu jeluiturile lor privitoare la o nouă expropriere. Ică a spus într-adevăr că *nu printr-o nouă împărţire de pământ se poate ridica starea ţăranilor, ci prin măsuri de ordin economic...*

Originea zvonurilor de expropriere s-ar datori, după unii, faptului că problema e studiată de o comisiune oficială. Mi se spune că această comisie ar avea următoarea origină: un oarecare dobitoc a trimis Mareşalului un memoriu prin care susţinea necesitatea unei noi împroprietăriri şi prin urmare a unei noi exproprіuni — iar Mareşalul a pus pe memoriu următoarea rezoluţie: „Nu sunt de părere. O comisiune va studia chestia". Şi astfel a luat naştere comisia, care probabil însă că va fi înrâurită de doctrina vice-şefului Guvernului...

Un comunicat al Ministerului de Externe dă o categorică dezminţire ştirilor neprielnice asupra situaţiei noastre răspândite de agenţiile şi ziarele suedeze. Aflăm astfel şi noi că suedezii ne-au calomniat...

Churchill își petrece convalescența la Marakesch, în Maroc. E însoțit de lady Churchill, de lord Beaverbrook și de perechea Duff Cooper. Gașcă la englezi, ca și la noi. Churchill a avut la Marakesch o lungă convorbire cu generalul de Gaulle...

Generalul Eisenhower și-a luat în primire postul de comandant suprem al forțelor aliate în Europa.

Rușii au adoptat un Imn nou, ca cântec oficial, în locul „Internaționalei". Churchill a cerut lui Stalin să-i trimită noul Imn și a dat ordin să fie executat la posturile de radio britanice.

Ce îi lipsește chelului... Un belfer a descoperit că în insula Ada-Kaleh de pe Dunăre se ridica odată sanctuarul închinat de geto-daci eroilor lor! Imediat dl Conducător a hotărât să se ridice în nenorocitul ostrov... *o clopotniță* (!!!) din care să se sune clopotul în cinstea morților noștri de pe câmpul de război!

Suntem cei mai caraghioși oameni de pe fața pământului!

Marți 18 ianuarie. Cu toate năvalnicele atacuri rusești, știrile de pe front par a fi ceva mai liniștitoare. În afară de direcția Novgorod-Volinsk și Sarnz, unde trupele generalului Vatutin înaintează, pe toate celelalte părți ale frontului atacurile sovietice au fost respinse. La Berlin, ca și în sferele noastre oficiale, situația din răsărit e socotită ca mult ameliorată. Posturilor engleze nu le-a mai rămas decât să cânte elogiile generalului Vatutin, ajuns un fel de erou al radiodifuziunii aliate. Vatutin ar fi un găligan de 2 metri înălțime și ar cântări 200 kilograme! Ofițer de carieră, și-a făcut studiile în Germania și folosește acum metodele de război nemțești... Înaintarea lui pe fostul teritoriu al Poloniei a fost îndrăzneață, dar poate fi și periculoasă, dacă nemții mai pot strânge pe cineva în clește, și mai au cu ce!

Sovietele au respins brutal propunerea emigranților polonezi de a trata prin mediațiunea Angliei și Statelor Unite. Respingerea e întemeiată pe faptul că Moscova n-a recunoscut niciodată Guvernul polonez-fantomă de la Londra și că prin urmare nu stă de vorbă cu el. Rușii vor, vădit, să constituie un alt Guvern fantomă-polonez la Moscova, compus din elemente comuniste, și să trateze cu el sub auspiciile Kremlinului...

Ca ultim răspuns, față de această respingere brutală a propunerilor lui, Guvernul emigranților a declarat la rândul lui că nu mai stă nici el de vorbă cu Sovietele...

Interesant nu e ce face și ce spune Guvernul emigranților polonezi, ci faptul că acționând sub sugestiile Foreign-Office-ului rupe raporturile cu Sovietele. Cine știe ce ne mai rezervă viitorul? Totul e să reziste nemții până la vară...

Întâlnit ieri pe Clodius: negocierile germano-române par să fi ajuns la un bun sfârșit... Nota de plată pentru noi (finanțarea plusului de export românesc în Germania) pare că se va ridica la sume variind între 2 și 3 miliarde de lei pe lună. Cu alte cuvinte, o nouă emisiune de 30 miliarde pentru anul în curs, dar în parte acoperită cu franci elvețieni...

Domnii de la Banca Națională povestesc că bietul Ottulescu, pe lângă boala organică care foarte probabil îl mistuie, mai e și într-o stare de deprimare nervoasă îngrijorătoare. La Câmpulung, unde se odihnește acum, începe să țipe îndată ce zărește o față necunoscută și se ascunde repetând: „vrei să mă omori, vrei să mă omori!" Și totuși, pare că de când e izolat la Câmpulung se simte mai liniștit și mai bine ca în București...

În Argentina, mare cutremur la poalele Andelor. Orașul San Juan, capitala provinciei cu același nume a fost distrus: peste 5 000 de morți și 7 000 de răniți... Cutremurul a fost resimțit până la Buenos Aires! Convulsiunile telurice din regiunea San Juan-ului nu s-au terminat încă...

Ziarele bulgărești se întreabă, față de grelele bombardamente ale Sofiei: „Ce rău a făcut Bulgaria ca să fie dată pradă morții și nimicirii?" — Ce? Nu o știe? A uitat zecile de mii de sârbi și greci măcelăriți în Macedonia ca să se întindă în dauna Greciei și a Iugoslaviei? Și o fi răsplătind câteva bombe și raptul Balcicului...

Churchill, pe deplin restabilit, va părăsi Marakeschul și va fi săptămâna viitoare la Londra...

Arde Australia! Stepele arse de soare din Statul Victoria (acolo vara este acum în toiul ei!) au luat foc pe o întindere de 40-50 000 hectare... Ar fi ars 250 000 oi (câte cotlete fripte!) și vreo 20 de oameni...

În Statele Unite presa e liberă. Gazetele din New York profită de această libertate ca să născocească fel de fel. Cea din urmă născocire: cearta între Roosevelt şi Churchill la Teheran! S-au certat şi la Cairo: fiecare a voit să trimită avionul său să aducă pe Inönü de la Ankara! În cele din urmă Inönü a venit cu unul şi s-a înapoiat cu celălalt! Să sperăm că cei doi conducători ai anglo-saxonilor s-au împăcat, sau că se vor împăca!

Miercuri 19 ianuarie. Azi e Boboteaza după stilul vechi — dar aşa-zisul „ger al Bobotezei" (semnalat la Iaşi unde ar fi căzut termometrul până la 18° sub zero) lipseşte. N-avem decât - 6°, dar în schimb o ceaţă neagră.

O ştire senzaţională a zăpăcit ieri tot Bucureştiul. *Radio Londra* a difuzat că Foreign-Office-ul *dă cea mai categorică dezminţire informaţiilor publicate de ziarul sovietic* Pravda, *după care două personalităţi britanice s-ar fi întâlnit pe coastele Spaniei cu dl von Ribbentrop, şi că în această întrevedere s-ar fi ajuns la anumite rezultate.*

Indiferent dacă a fost sau nu, faptul că *Pravda* a publicat o asemenea informaţie, şi că Foreign-Office a dezminţit *categoric* o ştire dată de oficiosul aliatului sovietic, aruncă o ciudată lumină asupra raporturilor dintre Moscova şi Londra. La Berlin, se dezminte de asemenea „cu indignare" (!!) orice contact între Ribbentrop şi vreun englez şi se insistă cu satisfacţie şi cu ironie asupra temperaturii raporturilor dintre cei doi aliaţi... După foile nemţeşti, informaţia *Pravdei, transmisă de la Cairo*, n-ar constitui decât un mijloc nou de presiune asupra anglo-saxonilor pentru a-i sili la constituirea faimosului al 2-lea front. Ruşii ar avea, după nemţi, cu toate succesele atât de trâmbiţate de pe front, absolută nevoie de al 2-lea front, deoarece ştiu prea bine că nu pot răzbi liniile germane, şi că până în cele din urmă tot forţele Reichului vor fi învingătoare...

Se mai spune, dar n-am avut confirmarea faptului, că după dezminţirea engleză, *Agenţia TASS* a confirmat încă o dată informaţia sa...

Acest incident, pus alături de atitudinea Guvernului britanic în chestiunea poloneză, ar dovedi că înţelegerea e departe să fie complectă între Anglia şi Soviete, după cum ni s-a spus că era, după Conferinţa de la Teheran...Să ne bucurăm sau să ne întristăm? Eu unul aş prefera o înţelegere complectă între cele două Puteri, dar pe baza principiilor britanice...

Năluca pe care o urmăresc unii de a vedea Anglia alături de Germania împotriva Rusiei, îmi pare o copilărie... Totuşi, emoţia e mare în toate cercurile căcăcioşilor noştri!

Model de organizaţie:

Toată Moldova a fost înnebunită, zilele din urmă, prin ordinele date de prefecţii unora din judeţele de dincolo de Milcov — ordine care impuneau tuturor proprietarilor evacuarea *în 6 zile* a întregului lor inventar viu şi mort! Cum, cu ce, unde — nu se spunea nimic! Panica s-a în-tins până în Bucureşti. Lumea şi-a zis: ca să evacueze Moldova în 6 zile ruşii trebuie să fie aproape de graniţă!

Toată zarva a fost provocată de o greşită interpretare a ordinelor date de Marele Stat Major, care trimisese instrucţiunile sale *în vederea unei eventualităţi ce rămânea să fie constatată*, pe când prefecţii au socotit că măsurile preconizate trebuiau imediat aplicate!

Când a aflat Mareşalul Antonescu ce s-a întâmplat, s-a înfuriat şi au curs crucile şi dumnezeii! Halal regim!

La Budapesta s-a înscenat un proces în scopul unei reabilitări în ochii Aliaţilor. Mareşalul „Viteaz" (!) Ferencz Fekethalmy-Czeydner şi alţi câţiva ofiţeri de Honvezi, au fost daţi în judecată pentru atrocităţi comise cu prilejul ocupării ţinuturilor sârbeşti din Bacika. Guvernul unguresc voia să convingă astfel opinia publică britanică că era nerăspunzător de ororile comise şi care indignaseră tot Occidentul. Instrucţia a fost foarte lungă, şi acum înainte de judecată, inculpaţii *toţi* au dispărut! De subliniat că n-au fost arestaţi, ci că erau instruiţi şi trebuiau să fie judecaţi în libertate! Ce farsori! Ultima glumă: cei dispăruţi au fost daţi în urmărire ca dezertori!

Şi vinul de Şampanie se ridică în Franţa împotriva nemţilor! S-a descoperit că Robert de Voguë, şeful Casei Moët et Chandon, şi Leflont, secretarul general al sindicatului vinurilor de Champagne incită lumea la sabotaj şi la înţelegere cu inamicul. Amândoi au fost arestaţi, iar firmele Moët et Chandon şi Pieper Heidseck au fost puse sub conducere germană. *Les affaires sont les affaires*!

În Statele Unite, negrii s-au ridicat împotriva proiectului de lege pentru stabilirea muncii obligatorii. Negrii pretind că această lege i-ar aduce din nou în stare de sclavie... Să nu se uite că negrii reprezintă o forţă considerabilă electorală în USA. Roosevelt o ştie...

În Franța s-a înregistrat prima luptă cu armele în mână între părtașii ideilor de dreapta cu cei ai ideilor de stânga. Ciocnirea a avut loc la Tonneins, lângă Toulouse. Cei de stânga au fost înfrânți. Mai multe cadavre și un însemnat număr de răniți...

———

O delegație de evrei americani s-a prezentat ambasadorului Angliei, Halifax și i-a cerut ca Guvernul britanic să revină asupra interdicției de imigrare evereiască în Palestina, decretată în 1939. Halifax a promis că va înainta memoriul ce i s-a prezentat la Londra și a declarat că „prietenia istorică a poporului englez pentru evrei a rămas neatinsă“...

———

Ieri, mare tămbălău la Institutul de Cercetări Agronomice. Agronomii și-au tras limbi și au inaugurat un bust al lui Garoflid. Despre mine, care am întemeiat Institutul de Cercetări, bineînțeles nici o vorbă. Ionescu-Sisești nu mă poate ierta că l-am făcut ministru, în 1931...

———

Joi 20 ianuarie. Am trecut cu bine și de Boboteaza stil vechi. Iarna pare să fie blândă. Mai avem de ocolit nămeții din februarie.

———

Cei din intimitatea „competenților“ (Marele nostru Stat Major) socotesc situația frontului de răsărit mult ameliorată. Nemții țin, aceasta este formula. Vom vedea... Domnii de la Statul Major pretind a ști că situația este mult mai favorabilă nemților decât se arată în comunicatele lor. Astfel, deși comunicatele din urmă vorbesc de lupte la Vinița, rușii au fost în realitate refulați spre nord-est, la 150 kilomeri de Smerinca.

După datele germane, ofensiva de iarnă ar fi costat pe ruși, numai în sectorul sudic al frontului, 4 000 de tancuri, 16 000 de tunuri și peste 500 de avioane. Zic ei...

În Italia s-au dezlănțuit lupte foarte violente de-a lungul Mării Tireniene, în sectorul de vest al frontului. Anglo-americanii au încercat să debarce în spatele liniilor germane. Lupte înverșunate sunt în curs.

Eisenhover, sosit la Londra, a declarat că sunt o mie de motive pentru care operațunile înaintează așa de încet în Italia; se vede că vreo zece din aceste motive au dispărut, căci Aliații au pornit serios la atac...

———

Riposta la dezmințirea Londrei privitoare la negocierile cu Ribbentrop a fost dată de Moscova prin Radiodifuziune. Postul principal de emisiune sovietic afirmă din nou exactitatea informației date, pe care a primit-o din Cairo și adaugă că se va explica în curând pentru ce știrea a fost publicată numai în *Pravda* și nu și în ziarele oficiale *Isvestia* și *Steaua Roșie*. Comunicarea sovietică termină prin constatarea că dezmințiri ca cea dată de Londra nu sunt menite să întărească raporturile dintre cele două State aliate.

Incidentul pare și mai grav, căci am aflat ieri că înainte de a difuza dezmințirea dată Moscovei, *Radio Londra* a mai emis o declarație oficială prin care se regretă că Sovietele n-au primit mâna de împăciuire pe care le-au întins-o polonezii...

Iar o telegramă de azi-dimineață ne informează că Eden a declarat în Camera Comunelor că îi pare foarte rău că Guvernul din Moscova n-a primit mediațiunea Angliei și a Statelor Unite — dar că orice speranță nu e pierdută de a împăca pretențiile rusești cu cele poloneze...

Presa din toate țările se ocupă cu aceste incidente și zarva e mare. Fiecare interpretează, natural, faptele după propriile interese. Un lucru pare cert, e că la Teheran sau nu s-au discutat problemele de fruntarii, sau nu s-a căzut de acord asupra lor... Un alt lucru pare cert: e că se duc tratative de pace, sau poate numai simple contacte în acest scop — toată lumea fiind sătulă de război. Și mai e un lucru sigur, e că Sovietele își pregătesc un Comitet-Guvern polonez comunist la Moscova. E motivul pentr care Kremlinul refuză orice contact cu Comitetul de la Londra...

În Statele Unite, presa întreagă e defavorabilă Sovietelor și solidară cu Anglia. Ziarele americane pretind că Cordell Hull n-a primit până acum nici un răspuns din partea Moscovei cu privire la mediațiunea americană în conflictul polono-rus. „Manevra“ *Pravdei* e viu criticată dincolo de ocean... Diplomaticește vorbind, zile proaste pentru Stalin...

———

Nemții pretind că în industria de război engleză domnește multă deznădejde. Femeile și fetele care au înlocuit bărbații în uzine, sunt sătule de munca ce li se cere și nu se feresc să-și mărturisească nemulțumirea. Grevele sporesc în Anglia ca și în Statele Unite, unde domnește nemulțumire....

Să fie nemții bine informați?

———

Churchill a sosit la Londra și și-a reluat funcțiile și ocupațiile.

———

Ultimul articol al lui Goebbels în *das Reich* e viu comentat. Goebbels pretinde că încercarea de invazie în Europa a anglo-ameri-

canilor e sigură şi că tot aşa de sigură este nereuşita ei. Goebbels conchide însă că nereuşita invaziei ar însemna înfrângerea definitivă a Angliei... De văzut!

Tot nu mă înşelasem: a fost ales şi un episcop al Hotinului (au fost prin urmare 6 în tot), şi s-a ales chiar unul, dar Guvernul a anulat alegerea chiar în ziua efectuării ei şi a interzis orice comentariu prin presă. De aceea ziarele n-au dat nici o alegere pe ziua de vineri trecută, iar noi proştii din afară am crezut că Colegiul îşi luase o zi de vacanţă! A fost ales împotriva Guvernului unul Ghiuş, dar după şedinţă a renunţat chiar el, în scris, la demnitatea la care fusese ridicat. După-amiază, Sinodul s-a întrunit şi a anulat alegerea din motive de ordine morale şi canonice...

Fără importanţă, în vremurile prin care trecem, dar semnificativ pentru caracterizarea stării noastre morale...

Învestiturile celor 5 episcopi nou aleşi se vor face de Rege. A fost discuţie asupra acestei chestiuni, Regele nerezervându-şi şi acest drept prin decretul-lege din 6 septembrie 1940. Şi cum drepturile rezervate Regelui prin acest decret erau strict precizate, s-a pus în dubiu acela de a învesti pe noii episcopi. Pentru împăcarea spiritelor prea legaliste, s-a promulgat un decret-lege special, prin care se recunoaşte Regelui un drept pe care l-a avut totdeauna şi pe care conducătorul Statului nu înţelege să-l folosească!!!

În Argentina, catastrofa cutremurului nu s-a sfârşit încă... Numărul victimelor n-a fost stabilit încă, dar e mare!

A ieşit la iveală un nou Enescu, un tânăr violonist de 16 ani, Constantinescu. Cântă admirabil şi compune şi el. Mareşalul Antonescu i-a dat 10 000 lei şi un rând de haine, iar Enescu îi dă lecţii. E fiul unui mic funcţionăraş... La concursul muzical de la Weimar, din anul trecut (concurs între tinerii muzicanţi ai ţărilor afiliate Axei) a luat premiul al 2-lea — primul premiu fiind împărţit din motive armonioase dar nemuzicale între Germania şi Italia (e ciudat că nu s-a dat premiul al 2-lea japonezilor!...)

Vineri 21 ianuarie. Se împlinesc azi 150 de ani de la ghilotinarea Regelui Ludovic al XVI-lea. Cine se mai gândeşte la dânsul, chiar în Franţa?

De pe frontul rusesc, din partea centrală şi meridională, ne vin veşti tot mai liniştitoare. Pentru moment, nemţii au putut opri năvala şi au dat-o chiar în unele puncte înapoi. E drept că şi atacurile ruşilor au mai slăbit la sud şi că au mutat spre nord ofensiva lor. De la 18 ianuarie, după o puternică pregătire de artilerie, forţele sovietice au atacat la nord de lacul Ilmen, la sud de Leningrad şi la sud-est de Oraninebaum (pe Golful Finlandei). Ruşii au câştigat ceva teren şi nemţii, deşi mărturisesc că au evacuat Novgorod, pretind că au oprit atacul. De aproape un an nu mai fuseseră lupte serioase în acest sector al frontului.

În Italia, atacul Aliaţilor în partea de vest a frontului continuă şi nemţii au pierdut oraşul Minturno, dar pretind că au oprit pe americani să treacă râul Carigliano...

După ce englezii au poftit pe bulgari să evacueze teritoriile pe care le ocupaseră în Grecia şi în Iugoslavia, Guvernul din Sofia a găsit de cuviinţă nu numai să decline propunerea, dar şi să inaugureze cu mare fast două universităţi (!!) în teritoriul ocupat! A urmat bombardarea Sofiei, a oraşului propriu-zis, căci până atunci se bombardaseră numai nodul de comunicaţii, gara şi liniile ferate. Se zice că avioanele americane care au atacat au fost conduse de aviatori sârbi, înrolaţi în armata britanică... La Sofia, pe lângă distrugeri, suferă întreaga populaţie căci s-au spart geamurile mai pretutindeni şi nu se găsesc altele!

Aliaţii au trimis un nou avertisment bulgarilor şi de data asta le-au fixat un termen de 8 zile pentru evacuarea Macedoniei greceşti şi sârbeşti. Mai sunt, de azi, 5 zile — şi cum probabil bulgarii nu vor mişca, un nou bombardament al Sofiei e de aşteptat. De altmintreli, oraşul se evacuează pe capete...

Aflu din izvor sigur că s-a dat grupurilor noastre aeriene de-a lungul Dunării ordin să nu tragă în avioanele anglo-americane decât în cazul când acestea ar arunca bombe...

Despre cei 3 americani debarcaţi nu se mai spune nimic. Secret...

Dejunat ieri la P. Papacostea cu Barbu Ştirbei şi cu Suphi Tanriöer. Ştirbei discret şi închis ca întotdeauna. Tanriöer mai puţin exuberant — dar totuşi sigur că se va încheia pacea până în martie! Ultimul lui termen fusese 17 ianuarie! Au luat parte la dejun şi Anibal Teodorescu, Victor Papacostea şi Alexandru Creţeanu cu mititica lui Elisa Boxshall, a lui Ştirbei fetiţă!

Comitetul Polonez din Londra a însărcinat pe ambasadorul său din Washington, Ciehanovski, să intervină pe lângă Guvernul Statelor Unite să suspende eventual furniturile destinate Sovietelor, până ce acestea nu vor schimba tonul şi nu vor intra în tratative pe chestiunea graniţelor Poloniei.

Reprezentanţii aceluiaşi Comitet au fost primiţi în audienţă de Churchill, în prezenţa ministrului de Externe, Eden. Primul-ministru englez a promis să intervină telefonic şi în scris, pe lângă Roosevelt şi pe lângă Stalin şi să împace lucrurile. Pare că şi ruşii îşi dau seama că au mers prea departe...

Anglo-americanii sunt plictisiţi de conflictul ruso-polonez. Pe de o parte nu pot abandona Polonia, pentru care au intrat în război — pe de alta vor să menajeze Rusia în vederea războiului cu Japonia, care greu ar putea fi câştigat de americani fără concursul bazelor aeriene şi navale ruseşti din Siberia.

Ziarul elveţial *La Suisse* a afirmat că Germania duce tratative de pace cu Rusia şi că Papen poate fi considerat ca „un acreditat oficios pe lângă Guvernul sovietic". Berlinul dă cea mai formală dezminţire acestei informaţii, pe care o socoteşte şi tâmpită. E evident că Germania nu poate încheia o pace separată cu Rusia, căci pe când ar continua să se istovească în luptă contra Angliei şi Americii, Republica Sovietelor s-ar reface şi i-ar cădea din nou în spinare cu puteri reînnoite...

Candidatul Guvernului la Episcopia Hotinului a fost Filaret Jocu, milogul tuturor alegerilor, ahtiat după cârja episcopală, ales episcop al Argeşului în ultima sesiune a Consiliului Bisericesc (înainte de cea care s-a încheiat acum) şi neconfirmat în scaunul său. Dr. Lupu luase atunci candidatura lui Jocu în braţe şi tot el l-a impus acum Guvernului pentru Hotin. Ică pe de altă parte, a ţinut ca Jocu să fie ales, fiindcă a fost singurul candidat care s-a declarat hotărât să rămână la postul său în cazul unei invazii (cu rezerva mintală, bineînţeles, de a fi primul să dea bir cu fugiţii!). Contra-candidatul lui Jocu, Ghiuş, ar fi un pezevenghi foarte deştept şi şmecher; mai avea însă cusurul în ochii Guvernului de a fi fost legionar...

Armeanul Alexian, zis Alexeanu, banditul din fruntea Transnistriei, şi-a scăpat locul. Se zice că ar fi dovedit mareşalul că nu dânsul era de vină pentru potlogăriile descoperite, ci subalternii săi. Mai probabil că au intervenit „damele", madam Rica şi madam Veturia, plătite. Norocul lui Potopeanu, care a putut astfel evita un post compromiţător şi periculos...

Generalul Constantin Constantin, fostul subsecretar de Stat la Aprovizionare, a fost numit comandant „secund" al Bucureştilor, pe lângă generalul Racoviţă...

După o notă publicată la Washington, totalul prizonierilor japonezi făcuţi de trupele americane se ridică la cifra ridicolă de 407 oameni. Japonezul e atât de fanatic încât se luptă până la moarte, dar nu se predă... Ce admirabili soldaţi!

Se vorbeşte foarte serios că americanii ar fi descoperit vindecarea cancerului prostatei prin injecţia unui medicament care, după unii, ar fi o sulfamidă (sulfamidele bune la toate!), iar după alţii un extract dintr-o anumită ciupercă... Dar de ce numai cancerul prostatei?

Sâmbătă 22 ianuarie. De pe front ştirile sunt tot mai bune. Lupte grele numai la Nord în regiunea Leningrad-Oranienbaum-lac Ilmen.

Statul nostru Major a cerut lui Teodor (Toto) Rosetti-Solescu să meargă din nou ca ofiţer de legătură la cartierul mareşalului van Manstein. Manstein are comanda supremă de la Pripet la Marea Neagră (mai puţin Crimeea), adică a sectorului frontului care ne interesează mai mult. Rosetti a mai fost detaşat la cartierul lui Manstein, când acesta era la Rostov; e foarte prieten cu mareşalul, vorbeşte perfect ruseşte şi nemţeşte, şi e un om de încredere. Trecut de 57 de ani, n-a mai fost mobilizat, ci rugat să îndeplinească noua sa misiune — misiune pe care Rosetti a primit-o voios, căci e un gentleman.

Suntem mulţi care credem că Rosetti e trimis la Manstein ca să vadă ce se petrece acolo, şi să raporteze la Bucureşti... Pentru camuflarea misiunii sale, s-a trimis odată cu el şi un colonel oarecare, un grup de soldaţi şi aparate T. S. F., precum şi un Hughes...

În noaptea de joi spre vineri, Berlinul a fost din nou atacat de avioane anglo-americane. De data asta pagubele par să fi fost mai mici, fie că n-a mai rămas nimic de stricat, fie că — după cum afirmă nemţii — anglo-americanii nu s-au mai putut apropia de Berlin în formaţiuni compacte...

———

Văleanu, secretarul Legaţiunii noastre din Berlin, sosit la Bucureşti într-un scurt concediu, povesteşte că Leipzeig-ul e aproape tot distrus — centrul, bineînţeles. La Berlin, personalul Legaţiei noastre lucrează claie peste grămadă, într-un mic apartament pus la dispoziţie. Ministrul şi funcţionarii dorm într-un sat Buchow, la 60 km de Berlin (la jumătate drumul Berlin-Frankfurt/Oder).

———

Conflictul polono-rus ia din zi în zi proporţii mai mari şi tulbură rău relaţiile Sovietelor cu Anglia şi Statele Unite. Ruşii au înfiinţat în Statele Unite un Comitet Polonez sub preşedinţia lui Krugitzki, şi altul la Moscova format din „patrioţi polonezi“ — ambele comitete având în program susţinerea tezelor ruseşti şi prin urmare comunizarea Poloniei, despăgubită pe seama Germaniei de teritoriile ce ar urma să fie anexate Rusiei. Comitetul din Statele Unite a cerut deja celui din Londra să dea tot concursul Sovietelor...

Ziarele engleze sunt consternate fiindcă izbucnirea acestui conflict dovedeşte cât de precare au fost înţelegerile de la Teheran... Se vorbeşte fără înconjur despre „spărtura din lumea aliată“ şi despre „neînţelegerile dintre forţele de eliberare a Europei“(!!)

Vizita primului-ministru polonez (!) Mikolajczyk la Churchill n-a dat încă roade, iar Cordell Hull a declarat că deşi e în constantă legătură cu ambasadorul Statelor Unite din Moscova, n-are încă nici un răspuns din partea Kremlinului...

Stalin a uitat că Anglia a intrat în război pentru garantarea graniţelor Poloniei — să o fi uitat şi Churchill?

———

Prim-ministrul japonez, Tjgo, a ţinut o cuvântare în care, după istoricul evenimentelor şi o dare de seamă a măsurilor luate de Japonia, a declarat că singurul obstacol pentru pacificarea Asiei Mari (sic) e încăpăţânarea Guvernului chinez din Ciung-King care nu pricepe adevăratele interese ale asiaticilor. Tojo a exprimat mare încredere în noua armată naţională indiană... Rău a ajuns!

———

Ne civilizăm:

În diferite părţi ale ţării au mai fost condamnaţi la moarte şi executaţi 14 tâlhari (printre care 3 femei) vinovaţi de ucideri şi de furturi; cei mai mulţi au operat pe întuneric, în orele de camuflaj...

———

Se dezminte ştirea dată că Tribunalul Excepţional care a osândit pe Ciano şi consorţi la moarte, ar fi fost prezidat de Farinacci. A fost prezidat de un general sau colonel, care a doua zi după sentinţă ar fi şi fost „victima“ unui accident de automobil... Farinacci, dat şi el în judecată (?) ar fi fugit în Elveţia.

———

La San Juan, în Argentina, după cutremur ar fi ţâşnit puternice izvoare de apă caldă...

———

Cel mai mare pod din America de Sud, podul de la Porto Alegre (Brazilia) s-a prăbuşit. Morţi şi răniţi...

———

Şefii de cabinet ai Mareşalului Pétain, atât cel civil, cât şi cel militar, au demisionat...

———

Duminică 23 ianuarie. În momentul când iau condeiul sună alarma... Ce va fi? (Ora 9,5).

———

Luptele continuă înverşunate pe tot frontul de Răsărit, dar mai ales în sectorul nord, la sud şi vest de Leningrad. Comunicatele germane anunţă că nemţii au respins toate atacurile. În regiunea Leningradului sovieticii au putut câştiga ceva teren, dar n-au străpuns nicăieri liniile germane.

În Italia atacul anglo-american de-a lungul Mării Tireniene s-a înteţit şi un contingent aliat a debarcat noaptea între Nettuno şi Gura Tibrului şi dosul frontului german şi a ocupat portul Nettuno. Lupte dârze s-au deschis între forţele debarcate şi rezervele nemţeşti.

Berlinul a fost din nou atacat, dar fără mare succes şi 61 avioane britanice şi americane au plătit prin distrugerea lor această încercare. În aceeaşi noapte şi nemţii au atacat Londra, cu foarte puţine pierderi, pretind ei.

———

Regele a fost operat ieri-dimineaţă la castelul Foişor (Sinaia) de o dublă hernie inguinală. Operaţia a fost făcută de profesorul berlinez Sauerbruch (acelaşi care ciopârţeşte din 6 în 6 luni pe nora lui Dinu Brătianu[1]). Buletinul publicat e semnat de doctorii Sauerbruch, Tohrbandt, Băltăceanu şi Cârstea. Medicii români sunt însă internişti (Cârstea e medicul de la Sinaia), aşa că operaţia a fost făcută de străini. Toată lumea blamează faptul că nu s-a încredinţat unui chirurg român o operaţie atât de elementară... Familia noastră Regală e plină de tact! O tradiţie de care nu vor să se despartă în ruptul capului! Berceanu, care se află cu spitalul lui militar la Sinaia, trebuie să fie furios...

Faimoasa divizie „albastră“ spaniolă de pe frontul rusesc s-a înapoiat în Spania de mai multă vreme. Ziarele ilustrate germane dau fotografii în care se văd mutrele dezamăgite ale voluntarilor spanioli, faţă de dizolvarea miliţiilor falangiste desăvârşită de Franco... Evoluţii şi în Spania!

Prizonieri români care ar fi scăpat din Rusia (!) povestesc că Sovietele reconstruiesc Stalingradul întrebuinţând la lucrări numai prizonieri germani. Culmea este că cele mai multe escuade de lucrători nemţi sunt, după spusele celor veniţi de acolo, comandate de gradaţi români! Umilire suplimentară impusă nemţilor de către ruşi.

Un comunicat elveţian informează că d-na Ciano şi copiii săi, intrând în Elveţia *în mod neregulat*, a fost internată de autorităţile locale — iar că dl Dino Alfieri, refugiat în aceeaşi condiţie, se află sub pază, într-un sanatoriu, fiind bolnav. Consiliul Federal a hotărât că faţă de d-na Ciano şi de copiii săi nu este cazul să se aplice nici o măsură de „re-fulare“ sau de expulzare, deoarece autorităţile cantonale au rezolvat legal incidentul. În ce priveşte pe Alfieri, fostul ambasador fascist la Berlin, Consiliul a hotărât să aştepte restabilirea sa. Forme — căci Elveţia nu poate trăda vechea ei tradiţie de ospitalitate faţă de refugiaţii politic...

Federzoni e tot la Roma, bolnav într-o clinică...

Dejunat ieri cu de Week, ministrul Elveţiei. Dânsul pretinde că pacea, sau cel puţin armistiţiul, va fi un fapt împlinit înainte de 3 luni. O fi ştiind el ceva? Ar trebui să ne-o spună şi nouă...

[1] Nora, fostă dactilografă, atinsă de pleurită purulentă cu recidive.

Alarma a încetat (ora 9,35). N-a fost nimic: un simplu exerciţiu al boilor noştri de la Apărarea Pasivă.

Incendiul stepelor din Australia ar fi produs pagube însemnate. După ziare, pagubele s-ar fi întins asupra unei suprafeţe de 500 000 hectare (?). S-ar fi prăbuşit 500-750 de case (puţin pentru 500 000 hectare, chiar în Australia!) şi ar fi pierit 1 milion de oi, 50 000 vite cornute, 1 000 cai, 1 000 porci, 5 000 stupi şi 200 000 păsări — în cifre rotunde...

În Argentina, cutremurele continuă de-a lungul Cordilierilor, mai domolite, dar totuşi cu efecte de distrugere şi de groază. S-au supărat şi elementele de prostia oamenilor!

Ieri s-a răspândit zvonul că Regina Maria a Iugoslaviei ar fi izbutit să peţească pe Regele Mihai cu a doua fiică a Regelui Angliei. Unde e norocul! Lucrul pare însă imposibil, cât fiica mai mare a Regelui George nu va fi căsătorită şi nu va fi avut un copil ca să asigure moştenirea Tronului.

Opinia publică engleză se răceşte din ce în ce faţă de întreprinderile sovietice. După ce presa londoneză a exaltat meritele şi însuşirile d-lui Tito, bandit şi mareşal iugoslav — iată că *Nineteenth Century* ia în primire pe zisul domn bandit, îl califică de nulitate şi întreabă de unde a scos titlul de mareşal...

Pe de altă parte însă, moscofilul Eden ar fi defins polonezilor să mai polemizeze cu ruşii, ca să evite exploziile Kremlinului...

Secretarul Legaţiei noastre din Berlin, Vălleanu, dă amănunte asupra distrugerii oraşului Leipzig, oraşul cel mai greu atacat din toate. Tot centrul: gara, hotelul Astoria alături, Rathaus-ul, teatrele cele două, Universitatea şi aproape toate casele de locuinţă sunt numai maldăre de ruină. Nemţii nu se aşteptau probabil ca Leipzig-ul să fie atacat şi apărarea a fost insuficientă. Avioanele britanice au turnat bombe asura oraşului timp de un ceas... S-au dus şi bisericile, şi tribunalul Reichului, şi instalaţiile pentru Târgul anual... Tipografiile fiind şi ele distruse, e criză mare în industria editurilor, care îşi avea sediul principal în Leipzig...

La Berlin, spune Vălleanu, n-ar fi fost distruse mai mult de 40% din totalul clădirilor. Dar sunt cartiere întregi arse...

Mai multe persoane venite de la Odessa îmi confirmă *debandada* permisionarilor nemţi care sosesc de pe front şi care nu mai observă nici o disciplină. Şi fac faţă oricărei observaţii cu revolverul... Simptom alarmant!

Mi se raportează cure miraculoase făcute cu sulfamidele. Vindecări în 48 de ore de pneumonii, miraculoase de meningită la copii... Sulfamidele nu au acţiune directă asupra microbilor; ele distrug (prin combinaţie) *vitaminele H*, fără de care anumiţi microbi nu pot să trăiască şi să se reproducă... Fagocitoza face restul!

Luni 24 ianuarie. Sărbătoare naţională: Unirea Principatelor. De astă dată sărbătorită cu alai, dar fără chef...

Pe frontul de Răsărit, lupte locale cu succes schimbător şi fără importanţă strategică. Ruşii continuă să atace şi nemţii să reziste.

Cu toate reticenţele comunicatelor germane, cu toate amănuntele asupra 3 sau 4 vase scufundate şi tot atâtea avariate, Aliaţii au parvenit să debarce în Italia în dosul frontului nemţilor, la Nettuno — fără să fie aruncaţi în mare, după cum se lăuda Berlinul că vor fi...

Presa engleză şi cea americană nu ascund importanţa conflictului polono-rus şi toate ziarele publică articole îngrijorate, nu despre soarta graniţelor Poloniei care nu prea interesează opinia publică, ci despre raporturile Aliaţilor cu Rusia Sovietică. Decepţia e mare, cu privre la rezultatele Conferinţei de la Teheran şi se cere publicarea angajamentelor luate între Aliaţi. Cu atât mai mult că s-a spus că aceste angajamente erau întemeiate pe „Charta Atlanticului" şi că succesul de la Teheran depăşise toate aşteptările. Churchill şi Roosevelt sunt foarte plictisiţi de incartada lui Stalin şi ieşirea *Pravdei* a mis le feu aux poudres... Alianţa Statelor anglo-saxone cu Rusia trece printr-o mare încercare...

Cei de la Palat explică pentru ce Regele a fost operat de nemţi. Profesorul Sauerbruch a operat şi a îngrijit până la moarte, cu cel mai mare devotament, pe mama Reginei Elena. Regina Elena a păstrat raporturi de prietenie şi de recunoştinţă faţă de perechea Sauerbruch şi a poftit acum câtăva vreme la dejun pe d-na Sauerbruch (elveţiană din naştere) venită în România să se mai întremeze, şi care se afla găzduită la Dinu Brătianu. La acest dejun d-na Sauerbruch a povestit suferinţele soţului ei, lipsit de mâncare (!!!) până a fi slăbit cu 20 kilograme! „Lasă — a spus Regina — că o să-l aducem noi în România să mai mănânce puţin!" Şi a urmat chemarea. Iar Sauerbruch a adus cu dânsul pe prietenul său Tohrbandt, ca să mai mănânce şi acesta!

Explicaţia n-a prea mulţumit pe nimeni. Cuţitul împerecheat cu furculiţa e una, şi cuţitul de pe masa de operaţie e alta...

Popoarele din „Asia Mare Orientală" puse la cale de Japonia au făcut o declaraţie de luptă comună până la izbândirea liberării lor de sub jugul european.:. Ori de ce parte va veni victoria, raporturile vechi dintre Puterile europene şi Statele orientale nu vor mai putea fi stabilite...

Radio Londra ne-a cerut din nou să părăsim lupta alături de germani, sub pedeapsa unor surprize neplăcute. Ce am făcut noi, păcatele noastre ca să merităm o pedeapsă? Ne-am apărat ţara şi sărăcia şi n-am râvnit bunurile nimănui... Avioanele americane sau engleze ne pot bombarda, ruşii ne pot desfiinţa momentan ca Stat de sine stătător — dar Dumnezeu e mare şi va veni odată şi dreptatea noastră...

După ce a încheiat pacea cu englezii, Badoglio a liberat pe toţi prizonierii britanici aflaţi în lagăre, în nordul Italiei. Toţi aceşti prizonieri s-au unit cu trupele italiene, câte au fost, care au îndreptat armele împotriva nemţilor. Unii dintre aceşti prizonieri britanici au fost reprinşi de germani, alţii au fost ucişi de italieni, alţii în fine au fugit şi se ascund pe unde pot... Nu se ştie nimic despre soarta lor. Cercetări întreprinse prin Crucea Roşie din Geneva au dus la concluzia că era mai prudent să nu se dea numele celor dispăruţi, ca să nu fie puşi în urmărire de nemţi...

În Germania s-a introdus până şi *cartela de dormit*!

În oraşele minate prin bombardamente, ca Berlin, Hamburg, Bremen etc. s-au creat dormitoare speciale în casele care au scăpat de dărâmare, dar cum pentru fiecare pat sunt 4 schimburi de clienţi în 24 de ore, fiecare posesor de cartelă nu poate dormi într-un pat adăpostit decât 6 ore!

Churchill a declarat în Camera Comunelor că înainte de 15 martie va avea loc cea mai formidabilă bătălie, în vestul Europei, din câte a cunoscut istoria!

Se crede că această afirmare e cu tâlc. Ieşirile Moscovei din ultima vreme (acuzarea *Pravdei* îndreptată împotriva „tratativelor" Angliei cu Germania, conflictul provocat cu polonezii) ar fi justificate prin marea nemulţumire a Kremlinului faţă de întârzierea anglo-saxonilor de a crea al doilea front. La Teheran, ei s-ar fi obligat să-l creeze până la 1 ianuarie... Acum, ca să mai împace pe ruşi, Churchill îi îmbată cu apa rece a făgăduielii „celei mai mari bătălii"...

Şi poate să fie şi altfel şi că într-adevăr ne aflăm în preajma unei debarcări a Aliaţilor în Europa de Vest...

———

„En marge de l'Histoire".

Amicul meu R. îmi povesteşte că acum 2 luni a făcut o conferinţă în faţa celor 4 conducători ai comunismului românesc, lămurindu-le că situaţia României nu se aseamănă cu a Rusiei din 1917. Rusia e un continent, Rusia e puternică şi poate face ce vrea — şi a putut cu atât mai mult cu cât nimeni nu se sinchisea de ea. România e ţară mică, în care toată lumea are dreptul să spună ceva, şi regimul ei va depinde, nu de hotărâri interne, ci de hotărâri externe, şi în această privinţă va interveni desigur un compromis între comunismul rusesc şi democratismul englez. În afară de această consideraţie — peremptorie — comuniştii să nu uite că Karl Marx recomandă să nu se sară etapele în materie de revoluţie socială — ori România nu şi-a făcut încă revoluţia burgheză, şi nu poate prin urmare să sară peste ea şi să intre în etapa dictaturii proletariatului...

Argumentele lui R. ar fi convins pe conducătorii comunismului şi pe baza lor ar fi luat contact cu Maniu şi cu alte elemente de stânga burgheză. De altmintreli şi instrucţiunile de la Moscova erau îndreptate în acelaşi sens.

———

Marţi 25 ianuarie. Pe frontul oriental, ruşii au început de duminică atacuri masive între lacul Ilmen şi Leningrad. Ofensiva a pornit cu mai bine de 40 divizii de infanterie şi cu 20 de corpuri blindate, cu intenţia vădită de a sparge frontul german şi a străpunge de la Novgorod la Golful Kronstadtului. Acolo e punctul nevralgic al luptelor în momentul de faţă, dar pentru sprijinirea acestei acţiuni, sovieticii atacă pretutindeni cu mai mult sau mai puţin avânt, pe toată linia de la Ilmen până la Marea

Neagră. Mai vârtos la Kirovograd şi la Kerci, unde au încercat o nouă debarcare la nord de oraş. Nemţii pretind că au respins *toate* atacurile, că nicăieri nu s-au putut obţine spărturi de către inamic şi că linia frontului e intactă în poziţiunile ei esenţiale. Iarna excepţională care domneşte anul acesta în Rusia, unde dezgheţul s-a întins până aproape de Leningrad, unde zăpada s-a topit făcând loc mocirlei şi unde râurile nu mai suportă trecerea vehiculelor pe gheaţă — a încurcat toate socotelile. Râurile au devenit obstacole de netrecut şi armele grele se împotmolesc pe drum... Vremea lucrează astfel în detrimentul celor care atacă.

Şi la noi e o vreme de necrezut: azi-noapte a plouat ca vara şi azi-dimineaţă erau +3°!

Din Italia, ştirile sunt cam încurcate, dar reiese lămurit că anglo-americanii au izbutit să debarce la Nettuno. Cu ce rezultate se va vedea în curând...

———

Nemţii dezmint ştirea dată de englezi după care ambasadorul Reich-ului la Vatican ar fi poftit pe Papă să-şi mute reşedinţa în... Liechtenstein!

———

Puiu Filitti (colonelul), fostul aghiotant al Regelui Carol al II-lea, pe care l-a însoţit până în Spania — pretindea ieri că ex-Regele ar fi sosit în Lisabona (?) şi că Cădere a venit la Bucureşti ca să ceară instrucţii... Aşa s-ar explica şi faptul că zisul Cădere a primit ordine severe să nu vadă pe nimeni în Bucureşti... Filitti a scris lui Cădere cerându-i să-l vadă, spre a-l ruga să comunice ceva lui Carol, dar Cădere a refuzat să-l primească...

Ştirea prezenţei ex-Regelui Carol în Lisabona îmi pare inverosimilă, căci ştiu cât s-a străduit ca să obţină permisia să treacă în America. Dar în vremurile noastre, toate sunt posibile...

———

În Bulgaria, ca urmare a bombardamentelor, sau mai bine zis a tulburării vieţii economice produsă de bombardamente, s-a promulgat un moratoriu de 45 zile, pentru toate datoriile.

———

Ambasadorul Angliei, sir Archibald Clark Kerr, s-a înapoiat la Moscova, deşi abia sosise la Londra, pentru un concediu de o lună. Evenimentele...

———

Preşedintele Partidului Democrat din Statele Unite a oferit lui Roosevelt să candideze pentru a 4-a oară. Simplă formă, căci hotărât era omul demult...

Cei 2 000 şi mai bine de ani care au trecut de la edificarea Partenonului din Atena au subminat temeliile lui. Mari lucrări de consolidare a Acropolei au început, cu toată vitregia vremurilor. De ce nu s-ar prăbuşi şi Partenonul când toate idealurile pe care le-a simbolizat s-au prăbuşit?

Ieri, ziua Unirii, Te-Deum şi apoi după-amiază mare festival la Ateneu, unde au fost călduros aclamaţi Enescu şi... Iuliu Maniu, cei doi mari muzicanţi ai românismului.

Miercuri 26 ianuarie. După o relativă încetinire a ofensivei lor, ruşii au reluat-o cu un avânt sporit. Mai ales la cele două capete ale frontului, în regiunea Leningradului şi la nord de Kerci. Şi la Kirovograd sovieticii au împins tare şi ieri au pătruns în liniile germane. Nemţii pretind însă că au restabilit pretutindeni situaţia...

În Italia, anglo-americanii continuă să debarce la Nettuno şi pe coastă. Nemţii caută să stânjenească debarcarea prin atacuri cu aeroplanele, dar nu reuşesc decât pe jumătate. Planul Aliaţilor devine evident: coloanele înaintate de-a lungul Adriaticii vor căuta să se unească cu grupul debarcat la Nettuno, încercând o străpungere prin Apenini. Dacă această manevră va reuşi, cele câteva divizii germane ce luptă în regiunea Gaeta vor fi capturate sau distruse... O înfrângere se prepară pentru nemţi şi în Italia, fără mare importanţă strategică, dar cu mare importanţă morală...

Aliaţii au comis în Italia o crimă: au bombardat Siena, una din minunile lumii. Nemţii pretind că s-au produs mari stricăciuni chiar în centrul oraşului, unde se găsesc cele mai minunate palate... Cum e posibil? Ce barbarie fără nume!

În Italia ocupată de Aliaţi, lira sterlină a ajuns (curs oficial) 400 de lirete. Pe lângă mizerie şi bombardamente, la Napoli a izbucnit şi febra tifoidă...

Ieri, adevărată zi de primăvară, însorită. Mirosea a martie!

Prezenţa lui Carol în Lisabona nu se confirmă... Prea ar fi fost de oaie!

Din Suedia ni se comunică că călătorii ce vin din Anglia povestesc că acolo se fac pregătiri febrile pentru debarcarea pe Continent. În Anglia meridională, civilii aproape nu mai pot folosi trenurile rezervate numai transporturilor militare. Sunt regiuni în care civilii nici nu mai pot pătrunde... Aceeaşi oameni mai spun că comunismul prinde tot mai mult printre englezi şi că persoanele care poartă însemnele sovietice la butonieră (secera şi ciocanul) s-au înmulţit în număr impresionant...

Mareşalul Voroşilov e aşteptat în februarie la Londra...

Alaltăieri, luni 24, vreo 60 de avioane aliate ar fi zburat asupra Olteniei, fără să facă însă nici o stricăciune... De unde veneau şi unde mergeau? Se spune că ar fi venit peste Ungaria Meridională (poate din Italia) şi că s-au îndreptat spre Sofia. După telegramele germane, un atac asupra Sofiei ar fi fost încercat alaltăieri, dar n-ar fi izbutit, din cauza puternicei apărări antiaeriene (?). În tot cazul, Sofia stă sub ameninţarea ultimatumului de evacuare a teritoriilor din Macedonia sârbească şi grecească. Un nou atac al Sofiei e prin urmare foarte probabil în cel mai scurt termen... Se apropie din ce în ce iadul şi de noi!

La Sofia a murit Magearov, om de 90 de ani, de pe urma rănilor primite cu prilejul bombardărilor aeriene. Magearov, întemeietorul ziarului *Mir*, a fost ministru la Londra şi la Petersburg — iar în Bulgaria, ministru de Război şi ministru de Interne. Bomba care a căzut pe casa lui i-a distrus întreaga familie: soţia, copiii şi copiii copiilor săi şi-au găsit toţi moartea...

Statele Unite au declarat, în fine, după câtăva vreme de rezervă, că refuză să recunoască noua stare de lucruri din Bolivia. Anglia, Brazilia, Cuba, Peru s-au asociat la gestul Guvernului din Washington. În zilele ce urmează se vor solidariza cu Statele Unite şi celelalte Puteri satelite.

În Franţa, 31 de prefecţi au fost înlocuiţi... Nu prin schimbarea prefecţilor se stârpeşte anarhia...

Kraft, omul Gestapo-ului, ar fi declarat la o masă, că Killinger i-ar fi spus că turcii intră în război... Nu cred, după câte ştiu eu.

A apărut al 3-lea volum al *Însemnărilor zilnice* ale lui Maiorescu, publicate de Rădulescu-Pogoneanu. E o adevărată trădare. Aceste însemnări n-au fost destinate publicității, e lucru vădit. *Nimic interesant* în cele 300 de pagini în care Maiorescu ne ține între termometrul de la fereastră și Aneta, soția lui, căci însemnările din acest volum cuprind tocmai anii (1866-1892) în care Maiorescu a divorțat și s-a căsătorit pentru a doua oară. Nu e permis nimănui să-și bată astfel joc de memoria unui om care a fost, orice s-ar zice, un mare dascăl... Maiorescu iese foarte diminuat și din acest volum...

———

Joi 27 ianuarie. Luptele înverșunate de pe frontul rusesc n-au scăzut în intensitate cu toată moina care persistă și face drumurile impracticabile. În afară de sectoarele de la sud-vest de Iașkov și de Pogrebișce, unde trupele germane au pătruns adânc în liniile inamice, pretutindeni atacul și ofensiva sunt în mâinile sovieticilor, de la Kerci până la Leningrad. Nemții pretind însă că rezistă peste tot locul, că resping în cele mai multe puncte atacurile și că pricinuiesc pierderi enorme în rândurile inamicului. Astfel, numai în ziua de marți, rușii ar fi pierdut, după comunicatul german, 328 tancuri, chiar 435 după telegrame ulterioare. Bineînțeles, nu ni se spune câte tancuri au fost distruse de partea nemților...

În Italia, deocamdată atât se poate spune, că debarcarea Aliaților la Nettuno-Anzio a reușit și că nemții n-au putut să-i arunce în mare, după cum se lăudau...

———

Eden a făcut ieri în Camera Comunelor o foarte importantă declarație, care poate fi considerată ca un raspuns la „manifestarea de forță" a Kremlinului din ultima vreme.

Mai multe chestiuni au fost puse Guvernului cu privire la politica granițelor. Deputatul conservator Kenneth Pickthorn a amintit că Churchill a declarat la 3 septembrie 1940 că orice schimbare teritorială care s-ar face în timpul războiului nu va fi recunoscută dacă nu se va fi făcut cu încuviințarea *liberă* și înțelegerea între părțile interesate. Dl Pickthorn a mai subliniat că dl Eden a declarat în Camera Comunelor, la 3 iulie 1941, că schimbările teritoriale din Polonia care au avut loc începând din luna august 1939 nu vor fi recunoscute. Deputatul Pickthorn a întrebat în fine dacă Guvernul continuă aceast politică și dacă alineatul 2 din Charta Atlanticului care se referă la schimburile teritoriale ce nu ar corespunde dorinței liber exprimate de popoarele interesate mai au valabilitate.

Dl Eden a răspuns. Declarația prezidențială în legătură cu cele întrebate de dl Pickthorn are următorul cuprins:

„De când a început acest război nu am reprezentat niciodată părerea că nu se poate schimba nimic în constituția teritorială a diverselor țări.

Pe de altă parte, *nu intenționăm să recunoaștem vreo schim-bare teritorială făcută în timpul războiului și care nu a avut loc prin liberă învoire și deplină înțelegere între părțile interesate.*

Această declarație oglindește părerea Guvernului Majestății Sale.

Nota pe care am remis-o generalului Sikorski după semnarea tratatului ruso-polonez, spunea următoarele:

«Guvernul Majestății Sale nu recunoaște nici o schimbare teritorială care a avut loc în Polonia, începând din august 1939».

Aceasta este situația.

Bineînțeles că Guvernul Majestății Sale va rămâne pe deplin credincios celor spuse în Charta Atlanticului."

Cum se vede, răspunsul Angliei la lovitura Kremlinului e drastic. Și a fost îndelung chibzuit, *nu dat ab irato*.

Oricum, conflictul e deschis între Anglia și URSS.

———

Avioanele care au zburat peste Oltenia, ar fi aruncat, după unele zvonuri, bombe la Seghedin.

———

Dl Ică s-a poftit la dejunul de la Asociația Finanței și Marii Industrii (Miliardarii) de ieri, unde a venit foarte exact punând capăt unui Consiliu de Miniștri pe care Mareșalul voia să-l prelungească. Au venit cu el și miniștrii Petrovici și Atta Constantinescu, precum și jumătatea de ministru Ovidiu Vlădescu. Dl Ică a fost de o amabilitate încântătare, cu toată lumea, dar mai ales cu mine...

Cum îl aveam la dreapta mea, am putut constata o dată mai mult că e deștept și plăcut... Păcat că e prea încre-zut în el! Nu ne-a spus nimic senzațional, *dar e în nota care trebuie...*

———

Journal de Genève (număr necenzurat la noi) din 20 ianuarie scrie că Himmler, în treacăt spre Sofia, s-a oprit în București joia trecută, o zi. Vizita lui Himmer la Antonescu ar fi avut, după foaia elvețiană, de scop, obținerea încetării operațiunilor de evacuare a Basarabiei și a

Moldovei, care tulbură spiritele şi jenează transporturile germane spre front...

O mai fi adus Himmler şi *o vorbă bună* din partea lui Hitler menită să sfârşească nesfârşitele negocieri pentru încheierea Convenţiunei Economice — căci aflăm că, în fine, s-au terminat. N-am încă toate amănuntele, dar pare că bazele sunt cam următoarele: Banca Naţională trece asupra Statului român sarcina finanţării, deschizând acestia credite treptate de 2-3 miliarde pe lună. Germania ne va procura pe de altă parte devize elveţiene, facilitând tranzitul produselor noastre spre pieţele neutre de desfacere.

Argentina a rupt relaţiile cu Puterile Axei. Însărcinatul cu afaceri din Bucureşti, Ponti, e disperat. Închiriase casa lui Franasovici şi, plin de bani, o ducea într-un chef... Plecarea lui va lipsi bucureştencele de un local de dezmăţ — şi pe Ştefania Roemer[1], procurista lui Franasovici, de un bun venit...

Hotărârea Argentinei a fost luată sub presiunea Statelor Unite şi a Angliei. Berlinul comentează astfel această hotărâre: Germania va fi lipsită de o reprezentanţă diplomatică, Argentina de libertate şi Anglia de o piaţă neutră foarte utilă...

În Africa de Sud se ridică voci de independenţă. Astfel, şeful opoziţiei, Malan, a cerut lui Smuts să tragă concluziile discursului său de la Londra şi să despartă definitiv Republica Africii de Sud — de Imperiul Britanic — dacă într-adevăr crede că după război, Anglia istovită economiceşte va fi răstignită între Satele Unite şi Rusia Sovietică...

A murit bătrâna Smara... A fost o profesoară bună, o publicistă năroadă şi o femeie zăpăcită. A avut momentul ei de ridicolă celebritate şi a comis marea greşală de a fi pus pe lume, împreună cu soţul ei Gârbea, pe fiică-sa, oribila Tomelini...

Cu prilejul zilei Unirii (24 Ianuarie) Cercul Ieşenilor, care a organizat festivalul de la Teatru, a primit o scrisoare de la Mareşalul Antonescu, pe care o publică gazetele de azi-dimineaţă — scrisoare

[1] Sora lui Duiliu Zamfirescu, părăsită de soţul ei Georgescu (Găină-Fiartă) şi de Cămărăşescu. De acesta după ce i-a făcut un copil.

frumoasă în care mareşalul laudă Unirea şi colaborarea tuturor generaţiilor care au făcut pavăză în faţa inamicilor neamului românesc... Aşa, domnule Mareşal, şi nu mai spune cum ai spus cât timp te-ai crezut tare şi mare, că România a început de la d-ta!

Pentru a tăia aripile zvonurilor de expropriere, N. Mareş — preşedintele Uniunii Sindicatelor Agricole — a scris un bun articol. Cenzura l-a supus lui Ică, care a pus rezoluţia: „Foarte bun articol, ar trebui publicat în toate gazetele, *căci reprezintă şi părerea Guvernului*".

Preşedinţii Sindicatelor Agricole din judeţe vor fi convocaţi în curând la Bucureşti într-o consfătuire, la care dl Ică va lua parte şi va face declaraţii categorice, în privinţa exproprierii.

E la mintea omului că proprietatea rurală sau va fi confiscată de comunişti, sau va fi respectată de regimul burghez dacă va dăinui — dar nu va fi expropriată.

Zvonurile de expropriere răspândite de defetişti au tulburat însă adânc minţile agricultorilor, care au început să renunţe la orice investiţii rurale...

Ică Antonescu mi-a dezminţit ieri categoric prezenţa lui Carol la Lisabona. Guvernul avea ştiri precise că în ziua de 8 ianuarie ex-Regele se afla în America.

Opoziţia bulgară a cerut printr-un memoriu Sobraniei întrunite, deziderątele sale rezumate în 4 puncte, printre care cel dintâi prevede *evacuarea teritoriilor care n-au fost niciodată bulgare...*

Să se supună bulgarii ultimatumului anglo-american, şi să se fi înţeles Guvernul cu opoziţia ca să ceară această evacuare? Sau e o manevră a opoziţiei, o greutate mai mult pe care o pune în sarcina Guvernului, silindu-l să-şi ia singur răspunderea ocupaţiei mai departe a teritoriilor uzurpate? Vom fi lămuriţi în câteva zile.

La Sofia continuă starea de panică. Corpul diplomatic a fost evacuat prin localităţile climaterice din munţi unde oamenii au fost instalaţi ca vai de ei...

Vineri 28 ianuarie. Azi-noapte la orele 24,40 alarmă... A ţinut până la 4-5 dar n-a fost nimic. Poate că avioane inamice au trecut peste teritoriul nostru, dar s-au îndreptat aiurea. Am scăpat cu o oră şi jumătate de enervare!

Pe frontul de Răsărit nici o schimbare: ruşii atacă mereu, iar nemţii pretind că resping toate atacurile şi că în unele locuri înaintează ei. În altele — în cele mai multe — dau însă uşor înapoi: strategia elastică!

După Comunicatul german de ieri, în ziua precedentă au fost distruse 305 tancuri sovietice. Eternă întrebare fără răspuns: câte tancuri germane au fost doborâte în acelaşi timp? Şi altă întrebare: de ce nu se mai dă de către nemţi numărul avioanelor doborâte?

În Italia debarcarea la Nettuno-Anzio-Ostia continuă. Foarte stânjenită, spun nemţii. Anglo-nord-americanii sunt încă pe coastă şi n-au trimis împotriva nemţilor decât trupe de recunoaştere. Englezii pretind că trupele aliate înaintează fără să întâlnească nici o rezistenţă. Unde sunt forţele germane? Poate în retragere spre Po?

Detaşamentele înaintate anglo-americane ar fi ajuns deja la Via Appia — dar Via Appia e lungă şi merge până la Napoli...

———

De subliniat în articolul din *Nineteenth Century,* despre care am notat deja ceva în aceste „Însemnări", următorul pasaj:

„A fi stăpânul Europei Răsăritene, *înseamnă a fi stăpânul întregii Europe*. Dacă Anglia ar abdica în Europa Răsăriteană, ar trebui să abdice în toată Europa. O atare politică ar duce la izolarea Angliei, ar distruge influenţa britanică în Orientul Apropiat şi de Mijloc — şi prin instalarea unei Puteri străine în Balcani şi la Strâmtori ar pune capăt supremaţiei britanice în Mediterana. Ar izola Turcia şi ar elimina influenţa britanică din Irak şi Iran, punând în pericol securitatea Indiei şi a Golfului Piersic. *Într-un cuvânt ar forţa Anglia să-şi revizuiască atitudinea faţă de Germania*"[1].

Interesant, interesant!

*

Memorabilele declaraţiuni ale lui Eden în Camera Comunelor trec aproape nesubliniate în presa noastră — abia dacă Şeicaru a îndrăznit un articol în *Curentul.* Berlinul e până acuma mut. Atitudinea Angliei nu convine nemţilor, care ne-au bătut capul până acum cu teoria că anglo-americanii au fost încălecaţi de ruşi şi că se supun în toate ordinelor Kremlinului...

Declaraţiunile Guvernului englez rămân impresionante prin preciziunea şi prin conciziunea lor. Pe când Kremlinul a dat dovadă de ne-

[1] După o traducere primită de Maniu.

maturitate diplomatică („te acuz că ai tratat cu nemţii", „nu vreau să stau de vorbă cu Comitetul Polonez din Londra"), Cabinetul din St. James a pus punctele pe *i* şi a afirmat că consideră drept nule toate schimbările de frontieră efectuate de la 1939 fără consimţământul *părţilor*, şi bineînţeles *al său*.

Efectul atitudinii dârze din Londra s-a resimţit numaidecât, căci, dacă trebuie să ne încredem într-o ştire din New York, Sovietele ar fi răspuns la propunerea de mediaţiune a lui Cordell Hull în conflictul ruso-polonez, că: *„chestiunea nu este încă coaptă"* — şi în subsidiar că n-ar trata decât pe baza liniei Curzon şi dacă *s-ar mai modifica* Comitetul Polonez de la Londra — de unde până acum refuzau să trateze, şi mai ales cu Comitetul Polonez din Londra...

———

Matei Brâncoveanu, care a dejunat ieri la noi şi care e concentrat în apărarea antiaeriană a Bucureştilor, pretinde că în toate zilele şi în toate nopţile avioane anglo-americane zboară deasupra noastră, fără a face nici un rău de altmintreli...

———

Ruşii au organizat o anchetă internaţională la Katyn (Katyn e acum în mâinile lor) pentru a dovedi că nu ei, ci nemţii au omorât şi îngropat acolo pe cei 12 000 ofiţeri polonezi...

Presa aliată face mare tămbălău în jurul acestei afaceri reînviate, pe care în schimb presa germană nu o mai ia în consideraţie...

———

Lângă Ras El Gisr, pe Valea Nilului, s-a descoperit un nou mormânt regesc. E vorba de Prinţul Ptah Shepses, decedat pe la 2430 înainte de Christos... În mormântul său s-au găsit lucruri, dar nu prea importante...

Guvernul bulgar nu e câtuşi de puţin hotărât să evacueze teritoriile din Macedonia ocupată, căci Sobrania, care a ţinut două zile şedinţă, a aprobat politica Guvernului, fără măcar să menţioneze cererea de evacuare ce i-a fost adresată de către o foarte infimă minoritate.

Petrov-Ciomakov, ministrul Bulgariei în Bucureşti, transferat la Tokio, şi-a dat demisia şi se va instala în Elveţia cu familia sa, unde socru-său (un englez) are parale... Norocul lui!

———

Dl Vlădescu, directorul Protocolului, mi-a adus ieri paşaportul meu diplomatic care îmi fusese ridicat în noiembrie 1940, de către dulcele

regim sub care ne aflam atunci — şi care era să-mi dea paşaport pentru lumea cealaltă!

———

Arhimandritul Varghen Balgian a fost instalat ieri cu alai de către ministrul Cultelor, Petrovici, ca şef al Bisericii Armeneşti din România. Printre cei prezenţi n-am citit numele amicului meu Kapri, nici pe al guvernatorului Transnistriei, Alexian, zis Alexeanu. Bineînţeles discursuri patriotice...

———

Printr-o telegramă în care se spune că Montagu Norman răcit rău, merge mai bine, aflu că tot el e guvernatorul Băncii Angliei...

———

O lege privitoare la votul soldaţilor aflaţi în ţări străine, pentru alegerile prezidenţiale, a trecut prin Senatul Statelor Unite. Roosevelt s-a pronunţat însă violent împotriva acestei legi... Conflict? Senatul vrea ca soldaţii să voteze, iar Roosevelt nu — cel puţin nu în condiţiunile fixate de Senat!

———

Hélčne Morand[1] a sosit din Paris, unde a petrecut două săptămâni. Povesteşte orori. Anarhia se întinde în Franţa peste tot. Pétain, complect paralizat, îşi pierde zilnic din autoritatea care i-a mai rămas. Acum în urmă, a vrut din nou să convoace Adunarea Naţională, dar Laval, prevenit, a mobilizat pe Abetz (ambasadorul german la Paris) şi nemţii au silit pe Mareşal să se astâmpere, dar *au demisionat* pe cei 2 şefi de cabinet, pe cel civil şi pe cel militar... Guvernul a vrut să se întărească cu Déat, dar acesta ar fi pus condiţiuni inacceptabile şi combinaţia s-a amânat...

———

Sâmbătă 29 ianuarie. Ruşii vor să obţie cu tot preţul un mare succes strategic până nu se sfârşeşte iarna. În acest scop masează forţe din ce în ce mai mari în sectorul de nord (Leningrad — Ilmen) şi între Berezino şi Pripet. Luptele sunt înverşunate şi până acum nemţii rezistă. Şi la Kerci, şi la Perikop, şi pretutindeni sovieticii atacă fără preget...

În Italia, Aliaţii şi-au asigurat capul de pod de la Nettuno şi acum aduc forţe. Lupte mai serioase nu sunt de prevăzut înainte de câteva zile...

[1] Născută Chrissoveloni, soţia ministrului Franţei, Paul Morand.

Pare că Alexian-Alexeanu tot a pierdut partida. Toată afacerea s-a desfăşurat în mai multe acte, ca la teatru. Întâi a fost raportul lui Cuzen, prin care destrăbălarea şi „afacerile“ domnului guvernator au ajuns sub ochii domnului Conducător, în fine deschişi. A urmat înlocuirea lui Alexian prin generalul Potopeanu. Decretul a fost însă oprit la *Monitor*, prin intervenţia lui Putores Veturia şi lui Putores Rica, beneficiarele, în parte, ale matrapazlâcurilor lui Alexian. Aceste dame au convins pe Mareşal că protejatul lor fusese calomniat şi au cerut o nouă anchetă, care a fost încredinţată la doi colonei intendenţi de la Consiliul de Patronaj. Aceşti colonei semnaseră însă raportul lui Cuzen, căci făcuseră parte din comisiunea prezidată de acesta! Cu toate presiunile madamelor, cu toate ameninţările lor, coloneii n-au putut scoate pe Alexian basma curată, dar au conchis că *neregulile* (!) constatate în administraţia Transnistriei se datorau mai mult *inexperienţei* (!!) şi *împrejurărilor*, că fuseseră săvârşite în primul an de ocupaţia românească şi că situaţia se îmbunătăţise mult în anul din urmă... În fine, pe baza acestui nou raport, Putores-ele au obţinut iertarea şi menţinerea lui Alexeanu. Atunci au intervenit însă Neagu (de la Finanţe) şi Cuzen; s-au dus la Mareşal şi i-au dovedit că Alexeanu era un coţcar... Rezultat: decretul lui Potopeanu a fost din nou trimis la *Monitor* şi dacă n-a apărut ieri, trebuie să apară azi... Neagu s-a jurat că-l bagă pe Alexian în puşcărie! Numai să nu-l „sară“ Putores-ele!

———

Christescu (de la Poliţia Marelui Stat Major) pretinde că cei 3 aviatori americani doborâţi la noi din cer, ar fi venit cu scrisori pentru Maniu şi alţi oameni politici şi cu scopul de a pune la cale o răscoală. Puţin probabil, căci în cazul acesta s-ar fi ascuns şi *n-ar fi cerut chiar ei să se predea unui post militar...* Cei 3 aviatori, găzduiţi într-un bun apartament în Bucureşti, primesc scrisori şi cărţi poştale din Constantinopol şi fiindcă într-una din aceste scrisori se deplângea soarta românilor pe cale de a pieri de foame, dl Christescu a îmbrăcat în civil pe unul din prizonieri şi l-a dus la Dragomir şi apoi la dejun la Continental, *să vadă*! Prostul! Mai bine lăsa pe englezi şi pe americani să creadă că ne zvârcolim în foamete sub călcâiul nemţilor!

———

În fine, au apărut în ziare dări de seamă mai amănunţite cu privire la procesul de la Verona (condamnarea lui Ciano şi Co.). Ce farsă sinistră...

———

Vagoanele noastre cu provizii destinate copiilor francezi au fost remise solemn autorităților de la Vichy. Discursuri (între altele, bineînțeles, Putores Didina Cantacuzino), fraternitate, amintiri de glorie și de suferințe comune...

Un capelmaistru austriac, Herbert von Carayani (familie grecească înnobilată, zice-se, de Maria Tereza) face ravagii în inimile coconetului bucureștean, care-l copleșește cu flori, cu bomboane, cu unt, cu săpun și cu tot felul de provizii! Părerea muzicanților noștri e împărțită: unii îl socotesc genial și plin de viitor (e în vârstă de abia 35 de ani), alții drept un farsor... În tot cazul, cele 2 concerte ale Filarmonicii pe care le-a dirijat au avut un succes nebun!

Luni, 31 ianuarie. Ieri, cu prilejul a 11 ani de guvernare nazistă în Germania, n-a mai fost schimbată nici o telegramă de hiritisire între Führer și sateliții săi, ca până acum. Unii sateliți au dispărut pe de-a întregul sau pe jumătate, ca Victor Emanuel Regele și Benito Mussolini Ducele. Și cei care au rămas socotesc probabil că nu mai e nici o fericire în combinație, și că nu mai e prin urmare caz de felicitare.

Până anul acesta, Führerul pronunța la data fatidică de 30 ianuarie un mare discurs în fața „ierarhiilor" partidului, într-un mare local din Berlin... De data asta, *et pour cause* discursul a fost radiodifuzat de la Marele Cartier al Führerului și n-a mai fost întâmpinat de aplauzele vijelioase ale partizanilor...

Și, pentru prima dată, în loc să vorbească de siguranța victoriei, Führerul emite ipoteze pentru cazul în care Germania ar fi învinsă...

Hitler pleacă, în discursul său, de la premisă greșită, aceea că în tot cazul Anglia nu va mai exista după război ca putere europeană și că soarta Europei se va decide între Rusia și Germania. Ori prăpăd cu Rusia, ori fericire cu Germania... Poate să mai fie încă și o a treia ipoteză, dar pe aceasta Hitler vrea cu tot dinadinsul să o ignore...

De altmintreli, tot discursul e numai umplutură și nu e interesant. E cuvântarea unui om învins care nu se dă încă învins...

Data de 30 ianuarie a fost foarte slab sărbătorită în București. Un articolaș de gazetă și reproducerea mai mult sau mai puțin rezumată a unui discurs rostit de generalul Gerstenberg, în fața nemților din Capitală...

Consiliul Suprem al Uniunii Sovietelor a fost întrunit vineri la Moscova și și-a început ședințele. La ordinea zilei aprobarea bugetului pe 1944, a cheltuielilor efectuate în 1942 și 1943, precum și modificarea unor legi organice. Dacă telegraful nu ne înșeală, ar fi vorba de o schimbare în organizația Comisariatului Afacerilor Străine și în a Comandamentului Superior al Armatei...

Pe frontul de Răsărit, danțul continuă neîntrerupt, cu alternative de succese locale de o parte și de alta. În Crimeea luptele s-au mai potolit. În regiunea Pripetului și în sectorul de Nord (Novgorod-Leningrad) nemții se află în fața maximului de presiune sovietică. Impresia ce se degajează din comunicate e că în nici un caz nemții nu vor putea răpune pe ruși și întrebarea care se pune e dacă vor putea ține și cât vor putea ține...

În Italia mai nimic. Anglo-americanii continuă să-și organizeze capul de pod de la Nettuno și n-au început încă a folosi trupele debarcate acolo...

Sâmbătă, între orele 14 și 15, Sofia a fost din nou și crunt bombardată... Era de așteptat după ultimatum-ul dat și neacceptat...O bună parte din oraș a fost distrusă și groaza domnește printre oameni. Cei care au fugit nu mai vor să se înapoieze. Guvernul cheamă prin radio funcționarii plecați, dar aceștia nu vor să știe nimic. La Sofia e dezordine de nedescris și lipsa de impiegați și de muncitori împiedică orice încercare de restabilire a unei vieți normale... Guvernul din Sofia a protestat solemn împotriva barbariei unor bombardamente care ating orașe deschise și nevinovate.

Asemenea atacuri barbare continuă să se dea și în Germania. Berlinul a fost din nou bombardat joi seara și vineri seara, săptămâna trecută. Ce o mai fi rămas din el. Aviația americană a atacat Frankfurt am Mein și a făcut mari stricăciuni în acest frumos și civilizat oraș... Se zice că a fost doborât și faimosul „Römer", palatul în care se alegeau Împărații germani... Ce bestii! Și câți au trebuit să vie asupra nenorocitului de Frankfurt, dacă au fost doborâte 43 de aparate!

Știrea că Bottai și Bastianini, foști miniștri, condamnați la moarte în lipsă prin sentința de la Verona, au fost găsiți și arestați la Roma, nu se confirmă.

Au mai fost însă dați în judecata Tribunalului Excepțional generalii și amiralii care au predat formațiunile lor anglo-americanilor, urmând ordinele Guvernului Badoglio...

Journal de Genève publică un articol editorial prin care veştejeşte cruzimea sentinţei din Verona, pronunţată după o procedură sumară şi în scopul vădit de a teroriza *pe alţii*. Nici în Elveţia nu se ştie lucru mare asupra amănuntelor acuzării şi apărării, dar se crede că sentinţa nu a fost dată pe temeiul votului inculpaţilor în faimoasa şedinţă a Marelui Consiliu în care a fost răsturnat Mussolini, *recunoscându-se fiecăruia dreptul să voteze cum îl povăţuia conştiinţa — ci pe temeiul unui complot organizat încă de la începutul anului 1943 pentru răsturnarea regimului şi trădarea Patriei*!...

Ultima noastră alarmă a fost pricinuită prin trecerea unui avion inamic (unii spun două sau trei), care a aruncat asupra oraşelor Bucureşti, Buzău, Craiova şi Timişoara manifeste cu portretele lui Roosevelt (în civil), lui Churchill (în marinel) şi lui Stalin (în uniformă de mareşal, cu epolete, trese şi decoraţii!) În text, un călduros apel să nu ne mai batem, să gonim pe nemţi din ţară şi să încheiem pace... Parc-ar fi în puterile noastre!

Maniu a primit un corespondent al ziarului *Völkischer Beobachter* şi i-a dat un interviu! În rezumat, domnul prezident Iuliu a cerut în acest interviu nemţilor să fie leali cu noi, cum am fost noi leali cu dânşii: noi le-am dat tot ce au cerut, cu preţul sângelui şi avutului nostru — noi le cerem acum mult mai puţin: să nu ne dea nimic şi *să nu ne apere* în momentul când vom fi atacaţi — să ne lase să ne descurcăm singuri!
Mă întreb dacă interviul va fi publicat!

Se semnealează un val de căldură nemaipomenit şi în America de Nord. La New York şi la Philadelphia e primăvară, ca la noi şi ca pe frontul rusesc! S-au încurcat şi anotimpurile, de mult ce s-au încurcat oamenii!

Se zice că faimosul Observator de la Greenwich (suburbie a Londrei) va fi mutat, deoaece fumul şi influenţa luminilor de mercur din Capitală împiedică observaţiunile siderale... Baza meridianului va rămâne însă la Greenwich. Observatorul de la Greenwich a fost întemeiat de Regele Carol al II-lea [Stuart] în anul 1675.

Dl Ivan Popoff (of, of) a fost numit ministru al Bulgariei la Bucureşti, în locul lui Petrof (of, of) – Ciomakof (o...).

O telegramă anunţă că Guvernul-fantomă iugoslav din Cairo a propus Sovietelor încheierea unui pact, în genul celui semnat la Kremlin cu Cehoslovacia. Pare că propunerea a fost primită foarte rece la Moscova, care nu vrea să trateze decât cu Tito...

Bova Scopa continuă să se lăfăiască în Palatul Legaţiei Italiei. Triandafilo, însărcinatul cu afaceri al lui Mussolini (acreditat prin Berlin!) se zbate contra reprezentanţilor Regelui Victor Emanuel, fără succes... Zilele trecute a adresat o plângere Parchetului şi a cerut sechestrarea automobilului în care se plimbă ataşatul militar badoglist, colonelul Bodini, automobil cu marca R.E. (Regio Esercito) şi pe care *l-a declarat furat*! Prostul de procuror (nu ştiu care) a dat urmare cererii şi a sechestrat automobilul! Incident diplomatic lichidat prin luarea procurorului de urechi şi eliberarea automobilului...

Numirea lui Potopeanu în Transnistria a apărut în *Monitor* — dar în nici o gazetă... Ne jenăm de ruşi?

Marţi 1 februarie. Pe frontul rusesc centrul nevralgic al luptelor continuă să fie la Nord, între lacul Ilmen şi Golful Finic. În această regiune, ruşii au câştigat teren, o mărturisesc şi nemţii. La sud de Pogrebisce, Comunicatul german dă 10 divizii şi 2 corpuri blindate sovietice distruse în ultimele 10 zile... Pe restul frontului, lupte locale. În Crimeea, relativă linişte.
În Italia, anglo-americanii au pornit ofensiva, de la capul de pod de la Nettuno şi atacă în acelaşi timp şi dinspre sud, din regiunea Gaeta...

Berlinul a fost din nou atacat duminică-seara de aviaţia anglo-americană. Se vede că nu vor să mai lase nimic în picioare în capitala Reichului. Dresdner Bank a fost din nou lovită şi distrusă de astă dată. Pricep că i-au luat piuitul lui Hitler!...
A fost bombardat şi Braunschweig şi Magdeburg. Nota de plată, vreo 60 de avioane doborâte.
Şi nemţii au bombardat violent alaltăieri seara Londra. Distrugeri şi incendii... Ce urgie, pretutindeni!

Cu Transnistria s-a terminat prin suprimarea postului de guvernator civil... Generalul Potopeanu a primit comandamentul *militar* al Odessei

şi al Transnistriei, şi numirea sa n-a apărut în ziare fiind o dispoziţie militară în timp de război... S-a sfârşit aşa cum trebuia să se înceapă. Guvernământul *civil* al Transnistriei n-a avut alt sens decât prilej de îmbogăţire pentru bandiţii numiţi peste Nistru.

Se spune că Al. Ottulescu iar e rău şi că în locul lui va fi numit Eftimie Antonescu! Încă un Antonescu, că nu aveam destui!

Generalul Racoviţă, comandantul militar al Capitalei, a fost numit comandant al Armatei a IV-a, reconstituită în Basarabia, în Moldova şi până la Bucureşti. Semn rău, semn că vom rezista împotriva Aliaţilor, dacă frontul va ajunge până la graniţa noastră...

În locul lui Racoviţă, la Bucureşti a fost numit generalul Iosif Teodorescu.

Negocierile cu nemţii par să se fi terminat în fine. Vom exporta produse în Germania pentru 70 miliarde lei, în Belgia pentru 12. În schimb, Germania ne va trimite fabricate, prevăzându-se un deficit în balanţa clearing-ului de 25 miliarde lei, deficit cu care Germania va rămâne deschisă faţă de noi. Aceste 25 miliarde vor fi emise de Banca Naţională în contul Statului român, care finanţează operaţia! În acelaşi timp, Germania ne *garantează* un tranzit de 25 000 vagoane cereale sau oleaginoase spre ţările cu devize forte, în special pentru Elveţia, şi ne mai garantează (pentru cazul în care exportul nostru nu s-ar putea face) devize elveţiene în valoare de 150 000 franci (circa 6 miliarde lei, adică 25% din valoarea emisiunii speciale de 25 miliarde mai sus indicată).

Reforma reprezentanţei externe a URSS-ului pe care Consiliul Suprem al Sovietelor convocat la Moscova vrea s-o aducă la îndeplinire e cu tâlc. Ca URSS-ul să aibă, ca şi Anglia, mai multe voci şi voturi în viitoarele adunări şi asociaţii internaţionale, Stalin vrea să dea principalelor State care constituie Uniunea Sovietelor o autonomie aparentă în conducerea afacerilor externe. S-ar forma astfel un fel de „Commonwealth rusesc", ai cărui membri ar primi bineînţeles mai departe instrucţii de la Moscova... Proiectul e interesant şi dovedeşte că Kremlinul dă mare importanţă instituţiunilor internaţionale pe care Londra şi Washingtonul sunt hotărâte să le creeze după restabilirea păcii...

A murit Jean Giraudoux, la vârsta de 62 de ani... Scriitor de talent şi plin de duh, a fost întrebuinţat „in extremis" înainte de prăbuşirea Franţei, ca ministru al Propagandei... Giraudoux trebuia să creeze „un moral" francezului mediu! Cum a reuşit, s-a văzut!

Statele Unite şi Anglia au început să strângă rău curelele Spaniei, pe cale economică... Vor să o aducă, cum au adus Argentina, să rupă relaţiile cu Germania. Până acum Franco se ţine bine, dar cât va putea să se ţie?

În tot cazul, conferinţele între ambasadorii Puterilor anglo-saxone şi reprezentanţii Guvernului spaniol se ţin lanţ, iar la Berlin se socoteşte situaţia serioasă deşi se speră că generalul Franco nu-şi va păta onoarea de Dictator totalitar...

Dacă s-ar obţine adeziunea Spaniei şi a Portugaliei la blocul anglo-nord-american, izolarea Germaniei ar fi totală, căci Suedia şi Turcia aşteaptă numai momentul ca să intre în dans...

Mikolaczik, preşedintele Guvernului polonez de la Londra, a fost poftit la Washington şi va trece în curând oceanul. E probabil că Statele Unite vor să împace Rusia cu Polonia. Greu...

Regele e bine de tot. S-a publicat ultimul buletin.

Gerade, oraş de 25 000 locuitori, situat în Asia Mică, spre graniţa Iranului, a fost distrus de cutremur... Turcia e tare încercată prin repetatele cataclisme ce se repetă...

Bologna, Ferrara, Verona, Udine au fost bombardate de aviaţia aliată. Adevărate crime împotriva civilizaţiei... Catedrala din Ferrara a fost lovită!

Sovieticii au reînceput un atac în stil mare pe frontul ce merge de la capul de pod de la Nicopol, până dincolo de Kirovograd, trecând pe la sud de Dniepropetrovsk. Ruşii au încercat o străpungere şi o învăluire, dar n-au reuşit nici de data asta şi au suferit mari pierderi — zic nemţii. Terenul pierdut la începutul acţiunii a fost apoi recâştigat de forţele germane. În mlaştinile Pripetului rezistenţa rusească a fost înfrântă. Pe restul

frontului, atacuri şi contraatacuri locale fără consecinţe strategice. La Nord, între Ilmen şi Golful Finic, ofensiva sovietică progresează şi câştigă teren...

După ştirile din Washington, URSS e gata să adere la propunerea unei stabilizări monetare internaţionale, propunere făcută de cercurile financiare din Statele Unite.

....

[Lipsă caietele manuscrise din 2 februarie - 29 martie 1944]

....

Joi 30 martie. Dejunat la Asociaţia Marii Industrii cu Ovidiu Vlădescu, braţul drept al lui Ică şi omul de încredere al Mareşalului. Vlădescu mi-a declarat *că nu e chestie* (eu cred că tot e!) să demisioneze Ică. Toate ştirile date în această privinţă sunt simple zvonuri răspândite fie de mitomani (înlocuirea prin Dobre, general Korne, general Dumitrescu), fie de interesaţi (înlocuirea prin Gigurtu, Manoilescu etc.)... Despre vizita la Hitler[1], Vlădescu povesteşte că lucrurile s-au petrecut foarte bine, că primirea a fost cordială, chiar pentru Ică, pe care Ribbentrop s-a mărginit să-l întrebe „ce e“ cu călătoria lui Ştirbei. Ică a răspuns că nu are nimic de adăugat la comunicatul pe care l-a dat... Mareşalul a fost încântat, mai întâi fiindcă Hitler a părut hotărât să menţie frontul pe Prut, dacă nu pe Nistru, iar nu pe Carpaţi, cum se temea Antonescu — apoi fiindcă nu ne-a cerut nimic peste ce am dat deja. Despre chestiunea cu Ardealul, mi-a spus şi Vlădescu ce-mi spusese Atta Constantinescu duminică, cu o variantă totuşi: după Vlădescu, trupele ungureşti nu vor fi dezarmate, ci încadrate cu ofiţeri nemţi, până inclusiv şi gradele subalterne, şi trimese pe front, în partea de nord. Această informaţie îmi pare inverosimilă, căci pe de o parte nu văd soldaţii unguri bă-tându-se cu stila, iar pe de alta nu pot concepe trimitere de refugiaţi români la Cluj (s-au şi trimis o scrie de funcţionari din Transnistria) fără dezarmarea prealabilă a maghiarilor...

Vlădescu mi-a mai spus că forţe germane trec în continuare spre Prut, venind din Ungaria şi din Bulgaria. Douăzeci de trenuri sunt expediate zilnic spre Moldova, în afară de cele 80 care sosesc în fiecare zi la Lemberg. Vlădescu venea de la Mareşalul Antonescu şi aflase acolo ştiri mai bune de pe front: Cernăuţiul, un moment ocupat de ruşi, ar fi fost recucerit de nemţi şi inamicul ar fi fost respins cu 30 kilometri spre

[1] Ieri s-a răspândit zvonul că Mareşalul a plecat din nou la Hitler! Zvon neîntemeiat şi acesta!

nord (?). Posturile uşoare sovietice, care trecuseră Prutul între Sculeni şi Săveni, ar fi fost şi ele toate date peste râu, aşa încât în Moldova nu mai era picior de rus... Să credem? Atâtea se spun[1] încât nu mai ştii cui să te încrezi.

Comunicatele germane spun că trupele germane rezistă pretutindeni, dar mărturisesc că s-a evacuat Nikolaev-ul...

În partea nevralgică a frontului între Tarnopol, Prut şi Bug — apare evident că de o parte şi de alta se aduc deocamdată întăriri şi că lupta va fi câştigată de cine va sosi mai repede şi va fi mai bine înarmat...

Joacă rol şi vremea. Dacă se mai usucă, situaţia nemţilor va fi mai bună, căci tancurile lor sunt prevăzute cu un singur rând de „şenile“ şi se împotmolesc, pe când ale ruşilor au două rânduri de „şenile“ şi pot răzbate mai uşor prin noroi...

Avioane ruseşti au zburat peste Iaşi şi peste Moldova de Nord, n-au aruncat nici o bombă ci numai manifeste în care spuneau: „Staţi liniştiţi la treaba voastră, sătenii prin sate şi boierii în casele lor, căci nu vă vom face nici un rău. N-avem nimic cu românii, avem numai cu nemţii!“ Dacă ar putea fi aşa! Şi de ce nu? Destul că ne iau Basarabia, ce să ne mai tortureze şi în altfel...

De confruntat cu cele spuse acum două zile de *Radio Londra*, emisiune românească: „Ruşii au ajuns la graniţa lor tradiţională pe Prut. Români! *De la Prut înainte nu mai cedaţi nici o palmă de pământ*!“ Acest extraordinar mesaj a fost auzit cu urechile lui de Nicu Hiott, care s-a întrebat dacă e beat el sau cel care a vorbit la Londra! Dar Hiott nu era beat, căci mesajul, aşa cum mi l-a repetat dânsul l-au mai auzit şi alţii... Înţeleagă cine o înţelege!

Panica e mare în toate straturile sociale, şi lumea-şi pierde din ce în ce capul. Incertitudinea zilei de mâine are repercuţii de ordin financiar. În Bursă, titlurile şi renta cad în fiecare zi. Într-o singură zi acţiunile Băncii Naţionale au scăzut cu peste 1 000 de lei. Toată lumea vrea să vândă, şi nimeni nu cumpără...

Depunătorii şi creditorii retrag pe capete banii din bănci. În ultima săptămână s-au retras 2 miliarde de la Banca de Credit, 1 700 milioane

[1] Bastake spunea ieri la Club că linia Iaşi — Dorohoi ar fi fost interceptată într-un punct (oare) de ruşi. Aşa s-ar fi răspuns la Satul Major la cererea lui de evacuare a unor lăzi rămase la Ripiceni (Bastake e directorul Fabricii de zahăr din Ripiceni).

de la Românească, 950 milioane de la Banca Comercială, 830 de la Bancara... Fiecare om vrea să aibă bani în casă. Nu e un „run" — e o sângerare cronică şi lentă a băncilor... Cum e mai rău!

Ieri se vorbea foarte serios în cercurile Ministerului de Externe de tratative foarte înaintate de armistiţiu între România şi Rusia... O formă a psihozei colective, căci altfel cum s-ar putea explica asemenea zvonuri răspândite de oameni care trebuie să ştie că Mareşalul, prin urmare Guvernul — şi ţara, căci Mareşalul nu consultă pe nimeni — s-a decis la luptă „usque ad finem" alături de nemţi?

Din Londra.

Demisia lui Eden (zvonuri) se dezminte categoric. Ministrul de Externe britanic a vorbit în public şi a răspuns la diferite întrebări ce i s-ar fi pus cu privire la politica Războiului. Între altele, dl Eden a declarat că preferă o politică de colaborare europeană, unui sistem de „sfere de influenţă". În ce priveşte raporturile dintre Anglia, Statele Unite şi Rusia, Excelenţa Sa a afirmat că contactul permanent, că înţelegerea şi încrederea sunt depline, dar că din când în când se ivesc mici fricţiuni „inevitabile între prieteni"...

Zilele trecute Guvernul Churchill a fost pus în minoritate în Camera Comunelor, cu prilejul votului unei legi privitoare la învăţământul public. Era vorba de egalizarea salariilor personalului feminin cu ale personalului masculin. Ministrul Butler a refuzat amendamentul, care a fost totuşi votat. Vâlvă mare... Ce va face Churchill? Churchill s-a supărat şi a cerut un răzvot, prin care să se anuleze amendamentul votat şi a declarat că va trage consecinţele acestui nou vot... Nu încape nici o îndoială, că Camera va da toată satisfacerea şi toată încrederea lui Churchill. Votul de deunăzi, a fost un vot de surprindere, Camera fiind aproape depopulată — vot de suprindere pus la cale de „tineretul conservator", care şi-a cam luat în ultima vreme nasul la purtare...

Butler şi-a dat demisia, dar Churchill i-a respins-o...

Se zice că Regele Victor Emmanuel al Italiei, ar fi făcut o comunicare scrisă Aliaţilor, prin care se declară gata să abdice după ce se va fi recucerit Roma şi s-ar fi făcut alegeri în care să se oglindească voinţa poporului italian...

Bova Scoppa cu ai lui (un tren întreg în care trebuiau să se urce cei de la Legaţie şi din Colonie rămaşi credincioşi Regelui) şi-a amânat din nou plecarea. Nemţii au dat un ultimatum; sau pleacă badogliştii, sau vor fi internaţi într-un lagăr în Germania. Dar iată că Bulgaria n-a dat încă vizele de tranzit (refuz sau întârziere pusă la cale de nemţi?) şi nici turcii nu au eliberat încă permisele de intrare în ţara lor... Să fie frumoasa d-nă Bova Scoppa ameninţată să sufere rigorile lagărelor germane? Ar fi păcat!

Telegramele semnalează un fapt foarte grav. Comisia Afacerilor Străine a Camerei Reprezentanţilor din Statele Unite ar fi hotărât să limiteze drepturile Preşedintelui Roosevelt în relaţiile cu Statele străine. Între altele, Comisia a hotărât aprobarea prelungirii aplicării Legii pentru Împrumut şi Închiriere (Sale and Loan) pe încă un an, dar cu condiţia ca reglementarea acestei aplicări să treacă de la Preşedinte la Congres... De văzut ce va zice plenul Adunării...

Ora 15. S-a lămurit şi s-a încurcat mai mult:

Pe la orele 12 a venit Ottescu la mine să-mi raporteze o interesantă conversaţie avută azi-dimineaţă cu *doamna* Pantazi, soţia ministrului de Război. După spusele acestei dame (informată de soţul ei), Ică s-a pus în fruntea unei acţiuni pentru încheierea armistiţiului cu ruşii. Lucrează din răsputeri asupra Mareşalului, care până acum rămâne la punctul său de vedere (alături de nemţi până la sfârşit). În Guvern, unii miniştri (Marinescu, Neagu), înclină pentru pace — generalii urmează pe Mareşal. E probabil că Mareşalul va convoca pe foştii preşedinţi de Consiliu ca să le ceară părerea (!!!)... Ottescu a venit să mă previe, ca să nu fiu luat prin surprindere în caz de convocare... În ce priveşte frontul, ar merge mai bine şi dacă nu se întâmplă nimic catastrofal până în două săptămâni, nemţii sunt siguri să domine frontul... Spune Ottescu, informat de perechea Pantazi...

Pe la orele 13 a venit Ralea. A fost convocat de Ică ieri, şi a stat cu dânsul de vorbă două ore. Ică i-a povestit, că sosit la Marele Cartier cu Mareşalul şi cu Şteflea au fost primiţi de Hitler, care a luat imediat cuvântul şi într-un lung discurs a spurcat pe englezi, care poartă toată vina războiului şi răspunderea situaţiei. Frontul rusesc e un front secundar... După ce va arunca pe britanici în mare, va termina şi cu ruşii... A spus, s-a sculat, a salutat şi a plecat!!! De necrezut, dar aşa povesteşte Ică... Rămaşi cu Ribbentrop, cu Killinger şi cu mai mulţi generali, românii şi în special Mareşalul Antonescu au protestat, au invocat Arbitrajul de la Viena prin care Germania s-a obligat să ne garanteze grani-

țele de după acest arbitraj (adică, la răsărit, linia Prutului) și au expus în ce stare precară ne aflăm. Ribbentrop și generalii nemți au dat din cap, dar s-au arătat neputincioși să facă ceva... Despre Ungaria, despre „comprehensiunea" situației noastre, despre anularea Arbitrajului de la Viena, n-ar fi fost nici o vorbă... Înapoiat la București, Mareșalul Antonescu ar mai fi trimis o telegramă disperată lui Hitler, care drept răspuns *a trimis o divizie ungurească* la Cernăuți! După Ralea, nici o trupă germană n-a intrat în România: au înaintat câteva ciurucuri din armata lui von Kleist spre Chișinău, și probabil că s-au trimis trupe la Lemberg... Rușii ar fi reocupat Cernăuțiul și ar fi în Valea Ceremușului... Nu e adevărat că au fost scoși din capetele de pod câștigate pe malul drept al Prutului între Sculeni și Ripiceni... E adevărat că n-au atacat nici Iașul și nici altă localitate din Moldova și că au aruncat manifeste (a citit unul chiar Ralea) în care spuneau: „Săteni, muncitori, intelectuali și *burghezi*, fiți liniștiți căci nu vrem să vă facem nici un rău, vrem numai să vă scăpăm de nemți, inamicii noștri comuni!" Ică a împins pe Maniu și pe Mihalache la Mareșal și amândoi, ca și Gh. Brătianu l-au sfătuit să facă pace... E probabil că *Regele* adus de la Sinaia va convoca un fel de Consiliu de Coroană, la care vor fi poftiți foștii prim-miniștri (această informație se întâlnește cu a lui Pantazi, cu deosebirea că nu ne va convoca Antonescu, ci Regele) și poate și alte personalități...

La mirarea mea că nu ne vin trupe germane, contrariu afirmărilor mie făcute de atâția, Ralea a invocat autoritatea lui Mardare, cu care a vorbit aseară și a lui Orezeanu de la C.F.R. cu care a vorbit ieri Ghelmegeanu. Și Orezeanu și Mardare ar fi spus că nu a intrat în țară nici un tren cu trupe germane...

Ne aflăm în fața unor informațiuni atât de contradictorii, încât mă crucesc. Cine minte? M-au mințit *pe mine* și Atta Constantinescu, duminică și Ovidiu Vlădescu ieri? L-a mințit pe Ralea, Ică, în interesul cauzei pe care o apără? Cum se face că Vlădescu, care e omul lui Ică să fi ținut un limbaj atât de diferit de patronul său? Îmi plesnește capul și nu mai pricep nimic... Cum se face, dacă lucrează în sensul unei păci, ca Ică să fie îngăduit încă în fruntea Guvernului, de către nemți? Din câte spune *R.*, pare că Știrbei să fi lucrat la Cairo, deși Ică (ce contradicție!) a mărturisit tot lui Ralea că nu cunoaște toate condițiunile rușilor...

„Quitrompe-t-ou?" Încurcătura e cum se vede mare — dar acum un lucru e lămurit, e că Ică a luat poziție (de aci zvonurile de armistițiu răspândite ieri) și că din două una, sau reușește să ne ducă la armistițiu cu rușii, sau sare! (dacă nu mai rău!). Mă tot gândesc: dacă la Cartierul Führerului n-a avut loc decât scurta scenă pe care a povestit-o Ică lui Ralea, de ce au stat 3 zile acolo ai noștri și n-au plecat chiar în ziua în

care au sosit? De ce au afirmat toți câți au văzut pe Mareșal după înapoierea lui, că era foarte mulțumit și plin de încredere? Căci așa ne-au afirmat-o câți l-au văzut... Mister, mister! Se va lămuri și acesta!

———

Vineri 31 martie. Începutul sfârșitului (pentru noi!): cu evacuarea Cernăuților (mărturisită ieri în Comunicatul german), a reînceput publicarea comunicatelor noastre românești. Cel de azi-dimineață, pe lângă pierderea Cernăuților, ne mai informează și despre lupte *la vest* de Prut... Cum e mai bine!

Cei care vin de pe la Botoșani și Dorohoi povestesc că rușii aruncă parașutiști, pe care nimeni nu se mai gândește nici măcar să-i aresteze, și care aduc arme pentru „partizani". Derbedei și ovrei adună aceste arme și se organizează în bande de jaf...

Berlinul a găsit una bună: de unde până la Conferința de la Teheran, rușii cereau un al doilea front european pentru ușurarea frontului lor — la Teheran au fost convinși că pericolul cel mare îl constituiau rezervele germane îndreptate împotriva Angliei, și că frontul de răsărit trebuia să-și întețească luptele ca să atragă acele rezerve spre est! Dar Führerul nu e om să fie înșelat, și nu mișcă nici un soldat din fața Angliei, decisiva războiului urmând să se joace pe frontul occidental, iar nu pe cel oriental!!!

În realitate, Germania se prăbușește. Anarhizarea unităților, constatată pentru prima oară prin defecțiunea de la Uman, se semnalează și aiurea. Cineva venit de la Belgrad, povestea ieri că soldații germani nu se mai bat, strigă că vor să plece acasă și vând tot, din echipamentele și materialul pe care-l mânuiesc... Același lucru se întâmpla și la Odessa, unde incuria Statelor Majore se adaugă la indisciplina cadrelor și trupei... Se afirmă că peste 10 000 vagoane goale au fost abandonate la Odessa și că o parte din ele, ariegardele le aruncă în mare ca să nu le lase ru-șilor... Au rămas la Odessa și peste 5 000 de răniți germani, care n-au putut fi evacuați... Von Kleist s-a mutat la Iași și plânge. Generalul Potopeanu susține că forțele rusești n-au sporit, dimpotrivă, *dar că a scăzut enorm potențialul de luptă al armatei germane...*

Trebuie să ne întrebăm unde sunt toate armele noi cu care ni s-a bătut capul? Unde e torpila automată cu conducere electromagnetică menită să distrugă tot în calea ei? Unde sunt tanchetele „Goliath" despre care ni s-a tot vorbit în ultima vreme? Nu le vedem la treabă — dar vedem fugarii în zdrențe ale unităților zdrobite de ruși...

De vom voi sau nu, nu ne-a mai rămas decât o soluție: pacea. Ori o facem, ori vom fi ocupați...

Churchill şi-a avut revanşa în Camera Comunelor: după zăpăceala votului cu Legea învăţământului, primul-ministru a obţinut încrederea Adunării prin 425 de glasuri, contra 23! Chiar cei care puseseră la cale votul cu bucluc, au declarat că votează pentru Churchill...

În schimb se vorbeşte tot mai mult de demisia lui Eden; Adonisul ar urma să fie numit ambasador la Moscova şi înlocuit la Foreign-Office prin lordul Crawnborne. Dar până acum sunt numai zvonuri...

———

Răspunzând la o întrebare în Camera Comunelor, Churchill a firmat din nou că principalul scop urmărit de politica engleză *va fi aplicarea principiilor conţinute în Charta Atlanticului...*

———

La Londra s-a constituit o nouă organizaţie sub numele de „Libertatea Polonă", menită să canalizeze toate forţele poloneze din lumea întreagă în scopul unei colaborări patriotice...

———

Churchill a declarat, tot în Camera Comunelor, că Guvernul englez e în permanentă legătură şi în cele mai bune relaţii atât cu Comitetul lui Tito, cât şi cu cel Regalist... Pare că englezii vor să împace capra cu varza...

———

A înnebunit şi vremea: pe sectorul central al frontului rusesc s-au înregistrat -20°, iar în Finlanda -35°, pe când în Spania, la Sevlilla sunt +40° şi la Madrid +25°! În Turcia zăpadă, viscol, ploi torenţiale... La noi, de vreo 8 zile e foarte răcoare, şi noaptea apa îngheaţă...

———

Gh. Brătianu, care este un fel de „changé d'affaires" al Partidului Liberal, căci nenea Dinu nu se mai ocupă de nimic, a făcut ieri o declaraţie la Legaţia Germană, în numele partidului său. A făcut-o prin von Rittgen. Brătianu a declarat că Partidul Liberal era gata să propovăduiască războiul până la ultimul om, dacă Germania dă României ajutorul necesar. Dacă nu, România trebuie să tragă concluziile, şi să-şi ia libertatea de acţiune...

Rittgen a spus lui Cecropid, aseară, că Brătianu avea toată dreptatea...

În tot cazul e bine să mai avem faţă de ruşi aerul că mai rezistăm şi că am mai putea fi eventual un obstacol în calea lor...

———

Englezii ar fi trimis sugestiunea că Mareşalul Antonescu trebuie să negocieze armistiţiul cu ruşii, şi nu altul... Vor, se vede, ca Antonescu să-şi încarce pasivul şi cu această pacoste!

———

Pare că pacifiştii au dreptate şi că nu ne soseşte picior de soldat german...

Poate că e mai bine aşa, se simplifică lucrurile...

———

Radio Elveţia difuzează că ruşii s-au oprit la Prut fiindcă au vrut, şi fiindcă aşa era în programul lor — căci altfel ar fi putut trece mai departe, neîntâlnind nici o rezistenţă din partea noastră sau a nemţilor...

Radio Elveţia adaugă, că de când ruşii au ajuns la Prut, „o vie activitate diplomatică e în curs..."

———

Sofia a fost din nou bombardată ieri la amiază. Se zice că mai rău ca până acum... Apărarea noastră antiaeriană a fost toată după-amiaza de ieri în stare de pre-alarmă...

———

Duminică 2 aprilie. Situaţia de pe front e aşa de încurcată încât descurcarea ei nici nu mai poate fi încurcată. Intrânduri, ieşituri, înconjurări — luptele, mult slăbite se dau unele în spatele altora şi pe flancuri... Senzaţiunea de prăbuşire a forţelor germane din sudul frontului e netedă şi e întărită prin pledoariile Berlinului care caută să demonstreze că frontul oriental n-are nici o importanţă, soarta Războiului decizându-se pe cel occidental! Presa germană a ajuns să susţie că, cu toate aparenţele Germania nu e bătută şi nici în imposibilitate să lupte! Unde a ajuns, după trâmbiţările de victorie, de acum 3 ani!

Comunicatele noastre anunţă lupte la sud de Cernăuţi — Storojineţ, între Jijia şi Prut şi în Basarabia de-a lungul liniei ferate Chişinău-Ungheni. Lupte anemice. Ruşii, ar putea să dea totul peste cap până la Bucureşti, căci forţe nemţeşti nu sunt în drumul lor şi ale noastre n-au nici tancuri — nici arme grele — dar nu mişcă. Poate că aşteaptă să cureţe întâi armata germană de la Odessa, care le-ar putea cădea în flanc, şi să se apropie de ei bazele lor de aprovizionare. Poate că nu vor să pornească cu un cârnat de armată şi să se îndepărteze între Carpaţi şi Dunăre, până ce stau încă sub ameninţarea forţelor germane de la nord şi vest de Carpaţi. Poate să fie şi o tactică politică, o aşteptare a propunerilor

noastre de pace. Mulţi cred că nu se vor îndrepta spre noi, ci la nord, prin Polonia şi Galiţia spre Germania.

E probabil că sunt şi ruşii, ca şi nemţii, mai mult sau mai puţin istoviţi, şi că aşteaptă întăriri şi unităţi noi, ca să meargă mai departe...

În acest timp, noi ne aşteptăm soarta, cum o vrea Dumnezeu. De la nemţi nu ne soseşte nici un ajutor, iar noi suntem ca şi dezarmaţi...

Fierberea politică continuă. Toată lumea vrea pacea, dar cei mai mulţi îşi dau seamă că pacea nu poate fi obţinută decât cu voia nemţilor — căci altfel degeaba facem noi pace dacă vor continua nemţii şi ruşii să se bată pe spinarea noastră.

Ică se agită şi lucrează pe capete. Acum e ars: sau reuşeşte, sau pleacă. Regele e hotărât pentru pace — Mareşalul şovăie, dar e încă mai mult contra. Pare că s-a renunţat la consultările foştilor prim-miniştri şi şefi de partide. De altmintreli se ştie că sunt toţi pentru pace...

Cu ruşii, nu s-a luat după câte ştiu contact oficial, şi nici nu ne-au trimis vreun ultimatum. Prin anumite tatonări, se zice că s-ar fi aflat condiţiunile ce ni s-ar impune, şi că acestea ar fi următoarele:

1) Linia graniţei din 1940;
2) Ocuparea Moldovei pe un timp de 5 ani;
3) Controlul Dunării şi Mării Negre;
4) Guvern democratic — cu libertate pentru noi de a ne alege orice formă de guvernământ în cercul principiilor democratice...

Ruşii ar mai fi cerut ca armistiţiul să fie tratat *cu câteştrei Aliaţii, adică cu ei, cu englezii şi cu americanii.*

Guvernul englez ne-ar fi informat prin Ştirbei sau Ankara, că acordul între Aliaţi e deplin pentru a ne aplica principiile Chartei Atlanticului...

Ca şi vineri, ieri toată ziua, conferinţe şi conciliabule în toate cercurile politice...

Pe la amiază s-a zvonit că în consfătuirea de la Palat, unde Mareşalul a întrunit câţiva generali în jurul Regelui, s-ar fi decis un Minister de „Frunze de Stejar“(!), adică de generali decoraţi cu „Frunzele de Stejar“ la Crucea de Cavaler a Crucii de Fier germane! Cu alte cuvinte, un Guvern 100% supus nemţilor! Era o prostie, căci dacă nu mă înşel avem numai 2 generali decoraţi cu „Frunzele de Stejar“ — dar probabil că s-a avut în vedere un Minister compus din decoraţi fie numai şi cu Crucea de Cavaler, fără „Foi de Stejar“! Pare însă că ideea a fost repede abandonată.

Regele s-ar opune să semneze un nou decret pentru un preşedinte de Consiliu; în nădejdea de a menţine pe Ică şi Antonescu (Mareşalul) poate numi de toate, numai preşedinte de Consiliu nu.

Deocamdată, s-a primit numai demisia lui Neagu, şi a fost numit Gheron Netta în locul lui. A depus jurământul aseară, şi totuşi nimic n-

a apărut încă cu privire la această numire în ziarele de azi-dimineaţă... Probabil că se mai aşteaptă şi alte numiri, ca să se publice toate deodată şi să se dea iluzia unei primeniri de Guvern...

A fost înlocuit şi Ottulescu la Banca Naţională prin Costică Angelescu, care a mai fost Guvernator. Nici numirea lui Angelescu n-a apărut azi în ziare... Dictatură sub oboc?

A apărut şi noul buget. Vai de el! În ziua promulgării lui, România se află din nou ciuntită!

S-au reportat impozitele din anul trecut, sporindu-se cu 20% — şi se va mai face un împrumut...

202 miliarde pentru bugetul civil — ... al războiului! Vai de bugetul ăsta, ca vai de noi!

Oamenii cei mai apropiaţi de nemţi, ca Gogori Carp, Cecropid şi alţii nu pot afla dacă nemţii ne vor mai trimite sau nu armată. Nu ştiu probabil nici cei din fruntea lor, căci a început debandada, în armata germană, ăsta e adevărul...

Pe drumurile Moldovei coboară de la nord sute şi mii de soldaţi, în camioane, în căruţe, pe jos — oameni istoviţi, afamaţi, în zdrenţe, care spun că merg spre Arad şi de acolo acasă... Sunt paşnici şi nu fac rău... Vând ce mai au din echipament şi armament, ca să bea...

Se povesteşte că aceleaşi scene se petrec şi în Serbia. Contaminarea poate să se facă repede... Aşa a început şi în 1918, şi ştim cum s-a sfârşit...

Mareşalii von Kleist şi von Manstein au fost decoraţi de Führer cu spade sau cu frunze de stejar la Crucea lor de Cavaler... Probabil ca să acopere astfel cu lauri înfrângerile pe care le-au suferit, nu din vină proprie şi să se dezmintă zvonul destituirii lor din fruntea comandamentelor ce le deţin...

Sovietele (aliatele anglo-americanilor) au încheiat un nou tratat cu japonezii (aliaţii Germaniei) prin care japonezii cedează în anumite condiţiuni ruşilor puţurile de petrol şi minele de cărbuni din nordul Insulei Sahalin... Ce spun diverşii „aliaţi“ ai celor două Puteri asiatice?

Americanii au bombardat grav oraşul elveţian Schaffhausen, ucigând 150 persoane şi distrugând între altele vechiul muzeu al oraşului... E

de nepriceput... Să fi luat, în ignoranța lor, Schaffhausen drept un oraș german, să fi fost beți, sau să fi vrut să distrugă, cu știință, fabrici elvețiene care lucrau poate pentru nemți? În Elveția, mare fierbere și indignare... Se așteaptă lămuriri...

Ocuparea Ungariei de către nemți e terminată. Clujul a fost ocupat fără rezistență și fără incidente. De altmintreli, primele știri despre o opunere armată, pe alocuri, au fost dezmințite. Kállay nu e protestatar și în luptă, ci liniștit într-un sanatoriu...

Nemții au și promulgat legile lor antisemite, excluzând pe ovreii maghiari de la orice activitate publică sau profesională. Sunt exact legile noastre, așa încât acum se dovedește că aceste legi ale noastre ne-au fost trimise gata de la Berlin. Singura deosebire e în definiția „ovreiului": cel cu *un singur* bunic ovrei, nu e declarat ovrei (pe când în Germania și la noi, da) — măsură impusă prin situația specială a lui Horthy și a lui Imredy, fiecare cu câte o bunică evereică...

Trebuie să fie mare jale la Budapesta, căci până ieri, mai toate erau încă în mâinile evreilor... Se zice că peste 600 din ei ar fi fost arestați...

D.N.B. pretinde că sănătatea lui Churchill e adânc zdruncinată și că va trebui să se retragă, și că se vorbește mult de generalul sud-african Smuts ca să-i ia locul... Și bineînțeles de Eden. Toate se pot întâmpla dar pentru moment Churchill pare încă destul de solid instalat în scaunul său...

Radio Elveția de azi-dimineață anunță că răspunsul Angliei la propunerile lui Știrbei au fost transmise ieri prin Ankara la București... Ce o fi conținând?

Cu privire la Știrbei, plecarea lui din Constantinpol la Cairo, s-a hotărât pe neașteptate — după o scrisoare primită de fetele Știrbei de la Elisa Boxshall. Știrbei se înapoiase de la Ankara, unde stătuse 24 de ore ca să vadă pe ambasadorul englez, și abia sosise, când un ofițer englez i s-a prezentat spunând că avea ordin să-l însoțească *imediat* până la... Cairo — un avion gata de plecare așteptând la aeroport! „Noroc că eram acasă — scrie Elisa Boxshall — căci altfel ar fi plecat fără să-l văd!" E foarte ciudat, acest *zor* pe care englezii l-au avut să stea de vorbă cu Știrbei... *Radio Elveția* de azi, vorbind despre răspunsul Angliei dat lui Știrbei, adaugă că *un curier special l-a adus de la Londra*, și că a fost

expediat mai departe prin o cale ținută secretă... Postul elvețian se întreabă dacă „prințesa" Bibescu, care a petrecut 6 luni la Istanbul, nu e și ea amestecată în această afacere, căci a sosit și ea... tocmai ieri... la București![1]

Nici acum nu pot pricepe cum au lăsat nemții să treacă pe Știrbei, prin Bulgaria! Să fi plecat cu învoirea lor? Atunci de ce a urlat Killinger, de ce au rechemat din post pe Stelzer, consilierul de Legație, făcut țap ispășitor pentru acordarea vizei?

Știri din Riga, publicate în gazetele germane afirmă că în dosul frontului rusesc se ridică bande însemnate și bine înarmate împotriva forțelor sovietice, și că aceste bande dau mult de lucru oamenilor lui Stalin... Noi știm tocmai contrariul, că bandele comuniste, așa-zișii „partizani", dau mult de lucru nemților în dosul frontului lor...

Morand înapoiat din Franța, povestește că Robert de Vogüe, condamnat la moarte fiindcă a fost găsit cu un depozit de arme în casa lui, a fost grațiat de Führer, după cererea Mareșalului Pétain. La proces, Vogüe declarase că armele erau destinate apărării casei sale împotriva comuniștilor, dar că, „în cazul în care ar fi debarcat englezii, le-ar fi întrebuințat desigur și contra soldaților germani"... Cu toată această declarație a fost grațiat!... De mirare!

În cercurile guvernamentale se anunță că Abetz, ambasadorul Germaniei la Paris ar fi plecat cu avionul la Stockholm ca să ceară intervenția Regelui Suediei pentru pace...

Pamfil Șeicaru, înapoiat de la Paris a spus lui Paul Morand că până în câteva zile vom avea un Guvern Papen în Germania, și armistițiu...

Zvonuri, zvonuri...

În ce privește afacerile noastre, copoii mei îmi aduc tot felul de știri:

Ică, demisionar de 8 zile se ceartă toată ziua cu Mareșalul ca să-l aducă să încheie armistițiu, și nu parvine. Ca să fie mai aproape, s-a mutat la Ministerul de Externe, unde doarme și face pe bolnavul. Mareșalul vine la el și se ceartă amândoi, de nu mai sfârșesc! Mareșalul nu vrea să audă de pace, el s-a angajat cu nemții și vrea să meargă cu ei până la capăt... Se zice că după ce formula cu „frunzele de stejar" a căzut — acum e vorba iarăși de Dobre, ca Vicepreședinte, și la Externe, de...

[1] Știrea sosirii Martei Bibescu, ieri la București este exactă...

şeful saşilor Schmidt, sau de Hans Otto Roth, sau de Atta Constantinescu... Se mai spune că nemţii au adus în ţară, îmbrăcaţi în uniforme germane, pe toţi legionarii care mai erau prin Germania... Câte nu se spun!

———

Radio Londra pretinde că nemţii construiesc un pod peste Dunăre, la Calafat, pentru retragerea trupelor lor din Balcani şi întărirea celor din Ungaria. Ar fi vorba să treacă în Ungaria şi câteva divizii bulgare, şi postul britanic de emisiune vesteşte pe bulgari că serioase represalii ar urma unui asemenea act...

———

Luni 3 aprilie. Veşti senzaţionale: După *Radio Londra*, Molotov ar fi declarat că armatele sovietice au ajuns la graniţele României, că Sovietele n-au nici o intenţiune a se amesteca în viaţa politică a României, şi aşteaptă propuneri de armistiţiu din partea noastră...

Tot *Radio Londra* a mai difuzat că Moscova pretinde *că n-a călcat Convenţia de la Teheran trecând Prutul, căci nu luptă peste Prut cu românii, ci urmăreşte trupele germane.*

Această din urmă ştire e de o importanţă capitală, căci dovedeşte pe de o parte, *că există o Convenţie de la Teheran* iar pe de alta, că, cu sacrificiul Basarabiei şi Bucovinei *restul Ţării noastre va fi salvat...*

Să fie aşa? Trebuie să o credem, căci ce interes ar avea *Radio Londra* să spuie minciuni?

Sunt cele mai covârşitoare ştiri, din ultimele săptămâni, pentru noi...

———

Ziarul *Curentul* de azi-dimineaţă a fost confiscat, din cauza unui articol al lui Pamfil Şeicaru, probabil prea pentru pace şi prea contra nemţilor...

———

Potârcă vine să-mi spună convingerea sa că trupele noastre din nou mobilizate, nu s-ar mai bate. Toată lumea, mai ales la ţară (ştirile lui sunt din Oltenia, dar e cam acelaşi lucru pretutindeni), e indignată împotriva furturilor şi porcăriilor săvârşite de ofiţeri în cursul campaniei Rusiei, şi în ţară pe la comandamente. Un fin al lui Potârcă, sergent care a mers cu trupele până la Stalingrad, povesteşte că generalul Ionescu Teodor, comandant de Corp de Armată, întrebuinţa avioanele destinate la transportul răniţilor *ca să-şi transporte porci din Rusia la el la moşie...* Un alt colonel, a încărcat avioanele răniţilor de lângă Stalingrad cu grâu, l-a dus la Rostov, l-a vândut şi cu banii a cumpărat covoare pe care le-a trimis în ţară. Şi fiecare om povesteşte istorioara lui, ca finul lui Potârcă...

Cei de la ţară mai sunt indignaţi fiindcă cei de la oraş scapă de concentrări, mituind de fiecare dată pe ofiţerii şi subofiţerii de la comandamente... O scutire costă 10 000 lei — s-a făcut tarif — şi cei de la ţară neavând mijloace trag în greu pe când orăşenii scapă. „Inde furor“ Potârcă pretinde că nici un oltean nu se mai bate contra ruşilor, şi-mi spune că a spus-o generalului Sănătescu ca s-o comunice Regelui...

———

Evacuările din Moldova s-au făcut ca toate evacuările în panică, în cele mai rele condiţiuni. Mai ales pe calea ferată. Pe şosele, a mai fost o anumită regulă, şi după câte se spune, pare că s-a putut circula chiar în cele mai aglomerate locuri. Ce s-a petrecut prin trenuri însă, după câte ni s-au povestit, a întrecut în oroare scenele din 1916. O adevărată viziune a Infernului. De la Iaşi la Bucureşti s-au pus 3 zile şi 3 nopţi; oamenii îndesaţi ca sardelele n-au mai putut ieşi pentru trebuinţele lor, s-au slobozit pe loc, încât mirosul era îngrozitor. O femeie s-a urcat cu 4 copii bolnavi de scarlatină şi au murit câteşipatru pe drum; altele — câteva — au născut în acea promiscuitate şi unele au murit din lipsă de îngrijire. Mâini şi picioare rupte, oameni şi copii striviţi... Şi toată lumea asta nemâncată şi nedormită mai ales, cobora în Gara de Nord jumătate înnebunită. Soseau stafiile în cantina Crucii Roşii şi a Patronajului, şi cădeau pe jos, adormind pe loc. O cucoană a venit la cantină, a întins un geamantan doamnei care dirija pe acolo, n-a avut decât puterea să spună: „Sunt banii Statului!“ şi a căzut leşinată... Unul, înnebunit, a intrat în cantină şi a început să scuipe pe d-na general Pantazi, aflată acolo, şi să delireze... Au aşteptat oamenii zile întregi în vogoane şi în frig, înainte să pornească, şi mai erau apoi lăsaţi pe linii de garaj în staţii, iar vagonul lor nu era pornit mai departe decât după ce o anumită sumă era plătită personalului C.F.R. care nu s-a sfiit să şantajeze mizeria şi nenorocirea!...

Ce să mai vorbesc de evacuarea vitelor şi inventarul agricol! Unde s-a făcut, s-a distrus tot! De ce nu se vor fi sfătuit oamenii să rămâie pe loc? Ororile războiului sunt nefârşite...

———

În Bucureşti fierberea continuă. Se pare că Mareşalul Antonescu e tot mai recalcitrant faţă de încheierea unui armistiţiu... Fiindcă nemţii nu vor să audă de aşa ceva...

———

După Comunicatul de ieri, nemţii se mai bat şi continuă să reziste pe principalele sectoare ale frontului... Pe teritoriul nostru, întâlniri fără importanţă în regiunea Jijia-Prut, în Dorohoi, la sud de Storojineţ...

Marți 4 aprilie. Ieri, Bucureștiul a avut o zi de bucurie pricinuită de declarațiunile rusești (Molotov și *Radio Moscova*). Mutrele s-au destins, la bursă au țâșnit toate cursurile în sus; în fine, după atâtea săptămâni de chin, o rază de lumină!

Bucuria s-a cam stins către seară, când s-a aflat prin emisiunile Londrei că Budapesta a fost bombardată și că forțele rusești au trecut „masiv“ Prutul, *„în înțelegere cu Puterile Aliate“* — a adăugat postul britanic. Această din urmă lămurire e prețioasă, căci înseamnă că Rusia se menține în cadrul acordurilor de la Teheran... Dar totuși, bombardamentul Budapestei a impresionat, căci s-a întrebat fiecare ce se va întâmpla cu noi dacă nemții vor pune mâna pe Guvernul nostru, cum au pus-o pe cel unguresc, eventualitate ce nu e deloc imposibilă... Și a întristat adânc vestea invaziunii Moldovei noastre... am petrecut cu toții o noapte rea, după o zi bună. Bine că am avut-o și pe asta!

———

Fierberea politică continuă... Se zice că acum se tratează cu rușii prin Tanriöer; Mareșalul pare a rămâne pe punctul său de vedere, adică de a continua războiul alături de nemți — dar Ică, deși demisionar, e tot la portul său și mai activ decât oricând.

Despre scrisoarea lui Știrbei, sosită, n-am putut afla nimic... Ieri pe seară, se vorbea iar cu insistență de înlocuirea lui Ică prin generalul Dobre... Regele a fost în București — de ce-l vor fi adus nu știu. Numirile lui Gheron Netta și Costică Anghelescu au apărut în fine, în ziarele de azi, deși erau fapte îndeplinite de sâmbătă... Neagu, fostul ministru de Finanțe, a fost numit Administrator la Banca Națională, în locul rămas vacant și rezervat pentru dânsul...

Neagu a fost mâncat de dame: nu încape îndoială, că l-au curățat madamele Goga și Antonescu, ca să răzbune pe prietenul și complicele lor, Alexeanu. Neagu a făcut greșeala să se certe și cu Dobre, așa încât n-a avut sprijinul celuilalt focar de influență asupra Mareșalului.

De altmintreli, presupun că Neagu trebuie să fie încântat să părăsească corabia, până nu se îneacă de tot...

———

Se vorbește despre o nouă întâlnire a lui Churchill cu Stalin — nu se știe unde, dar sigur că nu la Moscova.

Se mai vorbește și despre o remaniere posibilă a Guvernului britanic și înlocuirea lui Eden, posibilă, face obiectul discuțiunilor, nu numai în presa țărilor neutre, dar și în presa engleză.

———

Pare că bombardarea orașului Schaffhausen a fost o deplorabilă eroare. Americanii n-au răspuns încă la protestul Guvernului elvețian, dar, pe cale particulară, s-a aflat de la Washington că Guvernul Statelor Unite pe lângă adâncile sale regrete va oferi să despăgubească toate victimele...

———

Nebunia războiului continuă să bântuie pretutindeni. În Franța, cei de la Vichy au hotărât să împuște rudele celor care au condamnat la Alger pe Puchen și pe colonelul Christofini! Ce sunt vinovați bieții oameni! În Italia fascistă s-a hotărât să fie judecați (și prin urmare condamnați) o nouă serie de foști tovarăși ai Ducelui, printre care Carlo Scorza (secretar general al partidului în momentul debarcării lui Mussolini) și Tanabini, adjunctul lui Scorza... Numai sânge și iar sânge!

———

....

Joi 6 aprilie. *Sinaia.* Scriu într-o odăiță din Park-Hotel, unde am sosit aseară cu Dinu copilul[1] și cu Mary guvernanta. Sunt aproape olog, guta amorțindu-mi încă picioarele, și aproape surd — o eczemă în urechea externă încurcându-mi auzul. Și în aceste condițiuni optime am trăit cele două zile de groază și am trecut ieri prin bătălia aeriană a Ploieștilor...

După o zi de euforie — luni — mulțămită declarațiunilor lui Molotov și emisiunilor radiofonice engleze, ne așteptam la toate marți 4 aprilie, numai la ce s-a întâmplat nu, adică la un bombardament anglo-american! Eram la dejun, pe sfârșite, când au început să urle sirenele. La început am crezut că era continuarea exercițiului de apărare pasivă, care avusese loc dimineața la orele 10 1/2. După 15 minute, au început însă să pocnească tunurile, și ne-am dat seamă că nu este o glumă. Și apoi a început danțul, care a ținut o oră și ceva...

De trei ori am crezut că-mi cade casa în spinare; s-au clătinat și zidurile și obiectele ca la un cutremur... dar m-am ales numai cu câteva geamuri sparte. O formidabilă explozie, în vecini spre Bulevardul Lascăr Catargiu și întreg blocul în care fiică-mea își avea apartamentul (imobilul Băicoianu) s-a prăbușit! Noroc că fiică-mea dejunase la mine (era ziua ei de naștere și frumos dar i-a mai trimis Dumnezeu!)... Bomba a trecut prin sala ei de mâncare, dacă era acasă, gata era... Și noroc asemenea că evacuase fetițele ei cu opt zile înainte la Breasta... E lesne de înțeles în ce stare ne aflam la mine, ascultând bubuiturile tunurilor și

[1] Dinu Lahovari, fiul lui Ion Lahovari, fiul soției mele...

trosnetele bombelor — aşteptându-ne în fiecare clipă să se sfârşească şi cu noi. De alaltăieri, nu mai pot auzi zârnăitul unui aeroplan — mă apucă palpitaţiile de inimă... În fine Dumnezeu ne-a iertat, şi când a sunat sfârşitul alarmei, ne-am aflat cu toţii câţi eram încă în viaţă...

Rezultatul raidului a fost îngrozitor. Tot cartierul dintre Griviţa şi Şoseaua Filantropiei distrus, la Cotroceni de asemenea, mai toate casele atinse. În restul oraşului, lovituri izolate care au atins cele mai mărețe imobile. Hotelul Athenée Palace distrus, hotelul Spendid în faţă distrus şi el. Imobilul Generalei (peste drum de „Mica") ca şi instalaţiile abia ridicate ale Transnistriei, în flăcări. La Palat, toate geamurile sparte. Noul imobil de la Biserica Kreţulescu atins. O aripă a Ministerului Lucrărilor Publice doborâtă... Şi zeci de imobile mari, de blocuri...

A fost atins şi blocul în care-şi avea apartamentul Ion Lahovari. Acesta se afla şi el din fericire la mine la dejun... Ce vom fi făcut noi lui Dumnezeu, ca amândoi copiii noştri să fie atât de crunt încercaţi? Să mulţumim totuşi lui Dumnezeu că am scăpat cu toţii cu viaţa...

Dinu, copilaşul pe care-l creştem, era să moară de frică. Nevastă-mea s-a hotărât să-l trimită imediat la Sinaia, şi cum dânsa nu putea pleca având mai multe chestii importante de regulat la Bucureşti, m-am însărcinat eu să-l duc. Doctorul Popescu (Grigore) a binevoit să ne ofere maşina lui, şi am hotărât plecarea pentru ieri miercuri la ora 14.

În momentul când să ne urcăm în maşină, alarma, din nou! Ne-am urcat repede, şi am pornit — doctorul Popescu, eu, copilul, bona şi puţin bagaj. Şi şterge-o! Alergau maşinile unele după altele, ca nebunele, pe Bulevardul Lascăr Catargiu, pe Şoseaua Jianu, spre Băneasa! Pe Şoseaua Jianu am trecut cu greu printr-un crater scobit în ajun de o bombă, în faţa Atelierelor Leonida... Am luat-o prin Herăstrău şi prin Băneasa şi am ajuns în şoseaua Ploieştilor... Automobilele se ţineau lanţ. Crezând că era atacat Bucureştiul, după ce am trecut de Otopeni ne-am făcut semnul Crucii, ca orice creştin scăpat de moarte! Nu ştiam că la Bucureşti nu era să fie nimic şi că moartea ne pândea în cale! Căci de data asta avioanele inamice în valuri n-au atacat Bucureştiul, ci Ploieştii!

Ajunşi aproape de podul de la Tâncăbeşti, s-au oprit toate maşinile ce ne precedau şi ne-am oprit şi noi. Deasupra noastră stoluri, stoluri, de avioane la mare înălţime, pocnete de tunuri mici şi de mitraliere, noruleţii caracteristici ai exploziilor de obuze... Bătălie aeriană în plin deasupra capetelor noastre. Vibra aerul şi simţeam vibraţiunile până în dinţi. Am tras maşina la adăpostul unui dâmb, unde fusese şi arsese ospătăria comunală „La Trei Stejari"... Am coborât din maşină şi ne-am adăpostit şi noi cum am putut. Deodată, la vreo 150 metri în spatele nostru, a căzut ca o săgeată aprinsă, un aeroplan în flăcări... Bătălia se

îndepărta însă spre Ploieşti. După 20 de minute, focurile abia se mai auzeau. Am pornit-o şi noi înainte. La răscrucea Snagovului, baraj de jandarmi: nu era voie să mergem mai departe şi am fost siliţi să ne aliniem la dreapta pe şoseaua ce duce spre lac. Am stat acolo 2 ore, până s-a dat semnalul încetării alarmei. Am asistat în aceste două ore la întreaga bătălie aeriană a Ploieştilor, căci luptele s-au apropiat iarăşi de noi. Ce spectacol înfiorător! Mi-a fost dat şi mie să văd o bătălie aeriană! Tot aerul era în fierbere, şi ne izbeau în faţă undele provocate de detunături, vedeam lumini roşii, verzi, galbene, însoţite de vârtejuri şi de pocnituri, şi ceea ce n-am putut pricepe, *zăbrele de aer*, de aceeaşi culoare cu aerul, care alunecau deasupra norilor, ca şi când ar fi fost lănţeţi de aer condensat... Spectacolul era înfiorător, dar în acelaşi timp ademenitor: nu ştiu cum să spun, dar nici un sentiment de teamă sau de oroare, nu se amestecă în senzaţiunile noastre... Am văzut şi eu astfel, şi am trăit, o bătălie aeriană, văzută de jos de pe pământ. Ce trebuie să fi fost acolo sus...

După două ceasuri am plecat. În timpul bătăliei, Ploieştii au fost acoperiţi într-un nor alb de ceaţă artificială — dar pe măsură ce ne apropiam de oraş, norul alb se mânjea cu negru, şi când am ieşit din Bărcăneşti, tot Ploieştiul era acoperit de fumul incendiilor. N-am fost lăsaţi să trecem prin oraş, şi a trebuit să ocolim prin Brazi şi pe noua şosea de centură ce ocoleşte pe la apus. De acolo, tot uitându-mă spre dreapta n-am văzut decât fum şi flăcări...

La ora 6 1/2 seara am fost în Sinaia, unde am tras la Park-Hotel, vila noastră fiind neîncălzită şi încă nerostuită...

Azi-dimineaţă am putut afla că au fost atinse în Ploieşti numai 2 rafinării, „Astra" şi „Petrol-Block". Din cauza ceţei artificiale, inamicul nu şi-a putut plasa loviturile, şi a tras la întâmplare. Tot centrul oraşului şi gara, au suferit grave stricăciuni, şi sunt şi morţi destui...

Vineri 7 aprilie. N-a mai fost nici un atac, dar ieri alarmă la Ploieşti şi la Bucureşti. Se zice că au venit 2-3 avioane să fotografieze isprăvile săvârşite...

Ribbentrop a dat un interviu *Agenţiei Rador*, publicat de ziarele noastre, interviu prin care se recunoaşte greaua situaţie a momentului, dar — adaugă ministrul Afacerilor Străine german — au şi Aliaţii greutăţile lor. Interesant pentru noi e singurul pasaj prin care Ribbentrop afirmă că România face parte integrantă din Europa ce trebuie apărată şi că cine a spus că Germania are intenţia să abandoneze România şi să retragă frontul pe Carpaţi, a spus o prostie ca şi când ar fi afirmat că

armatele germane *sunt hotărâte să părăsească Berlinul*... Va să zică nici o speranță de armistițiu între ruși și noi!

Comunicatele germano-române pretind că frontul s-a consolidat. Cele engleze, pe bază de informațiuni rusești, că armata lui von Kleist e tăiată și că forțele sovietice înaintează...

Radio Moscova semnalează că „pe când rușii mor cu zecile de mii pe câmpul de bătaie, magnații industriei și finanței americane *tratează în Elveția* cu magnații germani"...

Să fie adevărat? Unde e norocul!

Radio Londra explică infamia atacului aerian asupra Bucureștilor. Mai bine nu explica nimic!

Mi-am scos o măsea de minte (stânga jos) — poate că-mi va trecere durerea picioarelor...

Atta Constantinescu a dejunat la Park-Hotel, cu noua lui soție. E foarte ocupat, căci își instalează Ministerul la Sebeș (o bună parte din Ministerul Lucrărilor Publice a fost dărâmată prin mai multe bombe căzute asupra lui).

Atta mi-a povestit că forțe germane suficiente (?) au trecut în țară pe la Ghimeș și au venit și din sud, din Balcani, ca să ție linia Piatra-Neamț — Iași — Cornești — Chișinău — Nistru; că Hitler a dat lui Antonescu cuvântul său de onoare că până la 15 aprilie regiunea dintre Bug și Nistru va fi curățată de ruși (!!!). Deocamdată nu poate fi prin urmare vorba de armistițiu, suntem porniți pe rezistență... Dacă linia mai sus arătată nu va putea fi ținută, dacă Führerul nu se va ține de cuvânt, Mareșalul *va fi gata să reexamineze situația și să cedeze locul său altuia pentru cele necesare*. Atât dintr-o conversație pe care, el Atta, a avut-o cu Regele, cât și din ce-a vorbit cu Mareșalul și cu Ică, rezultă că acest *altul* va fi Barbu Știrbei...

Atta trăncănește multe, așa încât ce spune el trebuie luat cu multe rezerve... Dar în fine!

După cifrele date până acum, pare că au pierit marți la București 1 100 de persoane și că au fost rănite peste 1 700. În ce privește numărul avioanelor inamice doborâte, ai noștri pretind cifrele de 44 la București și 100 la Ploiești (incluzând și avioanele doborâte pe drum la dus și la întors și peste graniță). Englezii anunță 8 și 12 — dar exagerează evident, căci pretind că au doborât 50 de avioane românești, când noi nici n-am avut atâtea, de vânătoare, în tot...

Pare că, fie marți, fie miercuri, au fost bombardate orașele Târgoviște, Pitești, Craiova și Severin. Precis nu se știe încă nimic.

Și ieri și azi a fost o mică alarmă la Ploiești, fără alte consecințe.

Sâmbătă 8 aprilie. Ciudat... comunicatele de aseară, cel german și cel român, anunță succese pe frontul nostru! În Crimeea, la nord de Odessa, pe Nistru și la nord de Iași! Și ce e mai ciudat e că confruntate cu știrile date de *Radio Londra*, ale noastre par veridice, căci rușii mărturisesc rezistența dârză a germanilor și românilor, și recunosc contraatacurile urmate de succes ale nemților la Tiraspol, la Stanislav, la Kowel... Mă întreb ce mai e și asta!

Putut telefona astăzi soției mele la București. Linia telefonică n-a fost atinsă, și s-au interzis pur și simplu conversațiile particulare! Prin favoare am putut obține comunicația... La București liniște.

Dl Wendell Wilkie a declarat că nu va candida la Președinția Republicii, și a interzis Partidului Republican să pună numele său înainte. Frica răspunderilor, sau încercare de a favoriza candidatura lui Roosevelt?

Lord Catto a fost numit președinte al Băncii Angliei, în locul lui Montagu Norman, genialul financiar, care a condus destinele băncii timp de 24 de ani! Montagu Norman se retrage din motive de sănătate...

Regele Greciei a primit demisia Guvernului emigrat Tsuderos. Dl George Russos a fost însărcinat cu formarea noului Guvern...

Aliaţii pregătesc sancţiuni economice împotriva Argentinei şi o nouă cometă a fost descoperită....

Trenurile continuă să plece din Bucureşti de la Chitila, Filaret, Colentina şi Obor — în direcţiunile *Braşov*, Piteşti, Giurgiu şi Constanţa. Dar nu încă peste Ploieşti în direcţia Buzău...

După câte spunea Atta Constantinescu ieri, traficul va fi reluat în Gara de Nord peste 3 zile...

Gheorghe Brătianu a avut o lungă întrevedere cu Killinger ca să-l convingă de drepturile României să-şi mai scape ce-şi mai poate scăpa... Killinger s-a opus cu cerbicie la o pace separată a României, care ar da peste cap toată situaţia Germaniei în Balcani, şi ar trage după sine defecţiunea Bulgariei şi Ungariei. Killinger a adăugat că nemţii vor da *acum* o lovitură armatelor ruseşti, *nu desigur pe frontul românesc* (!) dar altundeva... Mă întreb dacă n-ar trebui să riscăm chiar o ocupaţiune militară germană, dar să facem totuşi pace — căci aşa, cu nemţii, unde mergem?

Duminică 9 aprilie. Ieri după-amiază a sosit soţia mea, cu fiu-său Ion Lahovari, pentru 24 ore... Seara, a căzut în mod aşa de nenorocit încât stă în pat şi nu se poate mişca... A rămas aici în Sinaia — poate spre norocul ei, sau contrariul, cine poate şti? Stăm bine: eu abia mă trag cu guta mea, iar nevastă-mea imobilizată în pat...

Nemţii pretind că consolidează frontul, iar ruşii anunţă că înaintează pretutindeni... Au ajuns în mahalalele Odessei, sunt la nord de Chişinău şi de Orhei, au ocupat Botoşani şi Dorohoi — şi au ajuns la graniţa Slovaciei... Frumoasă consolidare... Azi a plecat din Sinaia Regimentul de Vânători de Munte din Sinaia. Mi s-a strâns inima văzând bieţii băieţi trecând spre gară...

Mofturi:

Molotov s-ar fi mirat, într-o expunere făcută la Radio, de bombardarea Bucureştilor, *pe care ruşii n-au cerut-o* (!) (această senzaţională ştire a fost adusă la Sinaia de Adina Woroniecka, ex-Tache Ionescu!).

În Bucureşti, toate spectacolele au fost suprimate, în Săptămâna Mare. Au căzut Paştele la timp! Florii oribile azi: ceaţă şi frig — şi toată lumea cu inima cât un purice! Serbarea primăverii, „Floralia“, apare anul acesta ca o vestire de moarte...

La Bucureşti a început să se dea puţină apă, circulă din nou tramvaie pe 2 linii, trenurile încep să circule (afară de direcţia Buzău) de la Gara Obor...

Pare că finlandezii tot negociază pacea... Primul lor ministru e la Stockholm...

Dl Stettinius, subsecretarul de Stat american a sosit la Londra cu o numeroasă suită... Motiv oficial: înapoierea politeţilor şi vizitelor englezeşti. În realitate a venit să negocieze şi să aplaneze neînţelegerile de detaliu dintre cele două ţări...

Luni 10 aprilie. Ruşii înaintează, şi cel puţin în sectorul nostru, nu vin nemţi şi cei care sunt nu rezistă. Prin Sinaia nu vedem trecând decât fugari... Atta Constantinescu îmi spune că linia frontului pe care „urmează“ să rezistăm „s-a mutat“ şi nu mai e Piatra-Neamţ — sud Iaşi — Corneşti — Chişinău — Nistru, ci Piatra-Neamţ — sud Iaşi — Prut — Dunăre...

În consecinţă s-a început evacuarea Basarabiei de Sud... De altmintreli, ruşii, după ce au izolat Odessa, au trecut deja Nistru pe la nord de Cetatea Albă...

Ralea, sosit de la Bucureşti, e furios din cauza şovăielilor lui Antonescu, dar e totuşi convins că mergem spre pace, dar nu frumos, prin înţelegere cu ruşii, ci prin capitulare, căci nimic nu mai stă în calea forţelor sovietice.

Dinu Brătianu a avut vineri o întrevedere cu Mareşalul, despre care întrevedere Ralea a aflat următoarele (izvor Maniu): Mareşalul a declarat că e gata să dea locul altora care să încheie pace, sub două condiţiuni: 1) Şefii Opoziţiei să semneze o declaraţie prin care-şi vor lua răspunderea istorică a acestei hotărâri şi 2) aceeaşi şefi ai Opoziţiei să-i mai semneze şi altă declaraţie prin care să afirme că Mareşalul Antonescu şi-a urmat politica lui de acord cu întreaga opinie publică românească (solidarizare a poporului român cu actele şi cu politica regimului Antonescu!..). Dinu Brătianu a primit fără nici o obiecţiune prima condiţiune dar a respins pe cea de a doua, oferind Mareşalului în

schimb „ajutorul noului Guvern pentru a-i permite să-şi salveze viaţa... în Turcia"!!! Şi aşa nu s-a ajuns la nimic...

Despre comitetele comuniste româneşti, Ralea afirmă că sunt mai moderate şi mai cuminţi ca oricând...

———

Toată lumea povesteşte că după bambardamentul de miercuri, Regele a fost la Ploieşti şi a fost viu aclamat de populaţie. După Rege, a venit şi Mareşalul Antonescu, care a fost huiduit, iar negustorimea ruinată i-a cerut socoteală şi... pace. Mareşalul a plecat repede mai departe...

Marţi la Bucureşti s-ar fi petrecut altă scenă. Mareşalul s-ar fi dus să examineze dezastrul de la prăvălia Transnistriei (peste drum de Nistor), şi un măturător s-ar fi apropiat de dânsul şi i-ar fi şoptit: „Faceţi pace!" Mareşalul ar fi răspuns: „O să vie şi asta!"

Ralea pretinde că Ică continuă să lucreze pe capete, că Mareşalul e zdruncinat, dar întârzierile nu sunt fatale. Glasul Guvernului (Atta Constantinescu) spune că nu se poate vorbi de pace înainte *de a se face dovada că nemţii nu ne mai pot apăra...*

De altmintreli, adaugă Atta, noi, în nordul Moldovei am lăsat pe ruşi să intre *prieteneşte* (!!!) fără să le opunem nici măcar *rezistenţa poliţiei*!!!

———

Patriarhul Serghei, al Moscovei, s-a ridicat violent contra Papei şi a propus ca toate bisericile să se unească într-o singură Congregaţie — un Soviet al bisericilor!

———

Se vede că la Berlin lucrurile nu merg tocmai pe şleau, căci Goebbels a fost numit şeful Poliţiei Capitalei, pe deasupra primarului şi a celorlalte autorităţi...

———

Goebbels declarând într-un articol că Germania se bate pentru „integritatea Reichului şi pentru libertate" — Churchill i-a răspuns: „Dacă este aşa, pentru ce nu depune armele, căci Anglia şi aliaţii săi nu se gândesc să se atingă nici de integritatea, nici de libertatea Reichului"...

———

Nemţii sunt inconştienţi; Berlinul telegrafia ieri: „Germania va avea o răfuială cu Anglia, după ce va fi pus Rusia la pământ"...

———

Joi 13 aprilie. Ieri m-am mutat din mizerabilul Park-Hotel în vila mea, aşa încât situaţia mi s-a îmbunătăţit sensibil. Îmi pare însă rău că m-am îndepărtat de cafeneaua ştirilor, căci ziarele după ce că nu spun nimic, nici nu sosesc din Bucureşti, iar de radio sunt lipsit, aparatul meu fiind în reparaţie....

———

Ziua de alaltăieri, marţi, a fost o zi de panică nouă în Sinaia. Prin emisiunea de Radio de la ora 7 1/2 dimineaţă, auditorii matinali au aflat Ordinul de zi al Mareşalului către Armată, cu „ne bătem până la ultimul om"... La ora 8 1/2 toată Sinaia ştia că ultimele speranţe de armistiţiu căzuseră şi consternarea a fost mare... Toată lumea înjura şi trata pe Antonescu de nebun! Dar la amiază consternarea s-a transformat în panică când s-a aflat comunicatul dat de *Radio Londra*, prin care, în termeni concişi şi precişi se releva respingerea propunerilor lui Molotov, „garantate de Anglia şi de Statele Unite", de către Mareşalul Antonescu. Istoria va judeca, spunea Londra, răspunderea pe care şi-o ia Mareşalul Antonescu şi câţiva oameni, de a îndruma România spre dezastru. Şi comunicatul încheia prin sentinţa noastră de moarte: „România va fi în câteva zile astfel de *dezorganizată* (subînţeles, prin bombardări aeriene) *încât nimeni nu va mai putea vorbi în numele ei.*" Postul britanic mai exprima regretul că zeci de mii de oameni, femei, copii, bătrâni, vor fi sacrificaţi prin încăpăţânarea câtorva nebuni...

Acest comunicat a fost repetat în mai multe limbi. Din momentul în care am luat cunoştinţă de el, am priceput că agonia noastră a început... Jalea e generală...

Marta Bibescu a venit marţi să mă vadă. Era indignată. „Ce faceţi? De ce nu vă mişcaţi să măturaţi pe Antonescu?" — „Fiindcă el e înarmat şi noi suntem dezarmaţi. În plus e susţinut de forţele germane!" — „Dar bine, nu se găseşte un om care să-i tragă un glonţ?" — „De ce nu faci d-ta pe Charlotte Gorday? Mareşalul e sensibil la farmecul damelor şi te va primi poate în baie"...

Ceea ce nimeni nu pricepe e că „Ordinul de zi" e vizibil redactat de Ică, sunt fraze întregi semnate de dânsul. Ori Ică continuă să fie protagonistul ideii armistiţiului... E ceva dedesubtul acestei atitudini adoptate de Mareşal. Poate că vrea să dovedească nemţilor că a făcut toate eforturile, că şi-a dat toate străduinţele, înainte de a depune armele...

Dar întârziind să încheiem armistiţiul, pierdem „prima" care ni s-a oferit... Ştiu că e greu de tratat cu ruşii având pe nemţi în spinare — le ştiu toate, şi de aceea văd tot în negru...

Ieri după-amiază atmosfera s-a mai înseninat prin știrile răspândite de *Radio Londra* că nemții au început o ofensivă serioasă cu 15-20 de divizii proaspete de la Lemberg spre est. Totdeodată ni s-a spus că trupele noastre au recuperat Podul Iloaie iar cele germane Noua-Sulița (?)... Prelungirea agoniei...

Marta Bibescu nu mi-a povestit de la Constantinopol lucruri prea palpitante, sau dedesubturi necunoscute. Pare că a trăit cam izolată la Stanbul, și n-a prea văzut lume. Revine totuși de acolo convinsă că Turcia va intra în război, și că în acest caz Saracioglu va fi înlocuit prin Orbaz, ambasadorul turcesc la Londra. Despre Știrbei mi-a vorbit în termeni ironici, dovedind că n-a avut nici un contact cu dânsul... În Bulgaria — ar fi constatat dânsa la trecerea ei — domnește anarhia: nu e zi în care „partizanii“ să nu saboteze ceva sau să nu ucidă pe cineva... Și ura împotriva nemților, până sus în Guvern...

———

Odată cu „Ordinul de zi“ al Mareșalului a apărut un „Apel“ semnat de Regina Elena pentru ajutorarea refugiaților. În acest „Apel“ se vorbește și de Consiliul de Patronaj... Cred că pentru prima dată Regina Elena se adresează acestei „formațiuni“ filantropice...

Până acum, asemenea apeluri erau semnate „Maria Mareșal Antonescu“... E și apariția Reginei în locul lui Madam Rica un semn al timpurilor!

———

Cordell Hull a difuzat prin Radio, duminică-seara, un important discurs. Important, fiindcă afirmă încă o dată că cei *trei* aliați sunt înțeleși pentru o pace omenească *care să respecte drepturile fiecărei națiuni*; important fiindcă mai afirmă că înțelegerea între Statele Unite, Anglia și Rusia e atât de serioasă încât micile încurcături nu joacă rol: înțelegerea de la Teheran e și va rămâne în picioare. Important în fine prin amenințarea adresată Statelor neutre, pe care Aliații nu vor să le silească să intre în război, dar care trebuie să priceapă că *nu se pot alimenta din produsele Aliaților și să lucreze pentru Germania...*

Cordell Hull a mai declarat că pentru Statele Unite, Comitetul Francez din Alger (Comitetul de Gaulle) *nu reprezintă Guvernul francez...*

Acolo în Africa s-au cam încurcat lucrurile: postul (comandamentul) lui Giraud a fost suprimat, iar acesta a fost numit „inspector onorar“ al armatei. Giraud publică scrisoarea pe care a adresat-o lui de Gaulle, prin care declară că nu-și dă demisia și că nu primește nici să i se ridice comandamentul... Ceartă de generali fără țară...

———

Regele Victor Emmanuel a abdicat în favoarea fiului său. Ne-o spune *Radio Londra*... O domnie de 44 de ani, cu momente de strălucire, sfârșește în mocirlă... Și totuși Victor Emmanuel nu era lipsit de inteligență... L-a dat gata Mussolini, prin neiertata greșeală din 1940 (intrarea în război...).

———

Ora 15. Una rece și una caldă: după 2 zile de adâncă deprimare, câteva raze de lumină...

Ralea a sosit de la București; a văzut aseară pe Ică, care-l chemase și a ieșit de la el îmbărbătat. Ică continuă să lucreze pe capete pentru pace, adică pentru armistițiu. Lucrează prin Știrbei la Cairo, prin Ankara și pe o a treia cale, pe care o consideră ca cea mai importantă, dar pe care s-a scuzat că nu o poate destăinui lui Ralea de teamă să nu compromită negocierile. Ică pretinde că nu are încă date *precise* asupra condițiunilor aliate. O greutate ar fi că rușii cer dezarmarea generală a armatei române și rămânerea trupelor din Crimeea în captivitate — afară de cazul în care România ar consimți să ia armele împotriva Germaniei (nu se poate: noi vrem pacea, nu alt război!) — caz în care trupele române din Crimeea ar fi repatriate și înarmate de ruși... Asupra ocupației nu ni s-ar fi dat încă preciziuni... Și de o prea mare pretenție de indemnitate îi e teamă lui Ică. Și în această privință Ică a arătat lui Ralea un raport al generalului Gheorghe, ministrul nostru de la Berlin, care arată că Finlandei (care negociază) i s-au cerut 600 milioane coroane finlandeze, ... insula Hangö și rectificări (admisibile) în Carelia. Ministrul Finlandei a rugat pe generalul Gheorghe să ceară Guvernului din București *să nu semneze armistițiul* (va să zică planurile noastre sunt bine cunoscute la Berlin) până nu *semnează și Finlanda*, ambele țări având totul de câștigat de la o hotărâre paralelă și oarecum comună...

Alte două mari dificultăți (dar nu de neînvins) sunt — a spus Ică — nemții și Mareșalul.

Ică a chemat pe Killinger și i-a arătat că Germania s-a angajat să apere frontiera Prutului prin Tratatul de arbitraj de la Viena, și că până acum, de când a izbucnit criza de la Uman, n-a intrat un batalion german în țară. În asemenea condițiuni România este în imposibilitate să-și apere granița și se vede silită să ia măsuri de salvare. Killinger ar fi avut un surâs ironic, și ar fi răspuns că observă cu părere de rău deprimarea și panica românească — *dar că sunt elemente naționaliste în țară care n-au pierdut curajul și care vor să lupte până la sfârșit...* „Dacă faci aluzie la legionarii pe care i-ați oblăduit în Germania — a observat Ică — apoi poți să faci cu ei un Guvern român la Cluj sau la

Berlin, *dar în Bucureşti nu...*" Killinger s-ar fi domolit şi a sfârşit prin a mărturisi că situaţia era extrem de gravă şi că, *dacă frontul din Moldova nu poate ţine, desigur că situaţia politică va trebui examinată...*

Ică crede că nemţii vor putea fi convinşi... Unde e norocul! E singura soluţie... Cealaltă mare dificultate e Mareşalul. Ică era furios pe Manifestul lui (Ordinul de zi) şi pretinde că n-a colaborat la el. Mareşalul a fost în Moldova şi s-a înapoiat convins că frontul nu va putea ţine (ceea ce nu l-a împiedicat să publice azi un comunicat prin care declară că „ţinuta trupelor e excelentă şi că Moldova nu va fi cotropită"![1]). Ralea a avut impresia că în ce priveşte pe Mareşal, Ică nu era sincer şi că cei doi Antoneşti şi-au împărţit rolurile — Mareşalul urmând să amăgească pe nemţi cât timp tratează Ică. Chemarea lui Ralea a avut de scop să-l împingă să trimită „tovarăşi" români la ruşi ca să caute şi prin ei o înţelegere. Ralea a informat pe Ică că 4 tovarăşi au şi ajuns în liniile ruseşti, prin Basarabia, şi că se aşteaptă înapoierea lor. Alţi doi sunt pe drum... În cele din urmă Ică a spus lui Ralea *că peste 4-5 zile va putea să-i comunice veşti senzaţionale...*

Ralea mi-a mai comunicat că a cerut să vadă pe Rege. A intervenit printr-un general prieten (Sănătescu). Acesta i-a comunicat că Regele ar vrea să fie lămurit asupra intenţiunilor comuniştilor români cu privire la 3 puncte: 1) Monarhia; 2) graniţele ţării; 3) politica internă. Ralea a convocat Comitetul de direcţie comunist şi s-a înapoiat de la Sinaia cu următoarele preciziuni:

1) Comuniştii înţeleg să păstreze Monarhia şi pe Regele Mihai;

2) Basarabia şi Bucovina de Nord trebuiesc cedate, dar comuniştii vor lupta din răsputeri pentru dobândirea întregului Ardeal;

3) Comuniştii nu cer regim comunist, ci participare într-un Guvern democratic.

Singurele reforme sociale pe care le cer ar fi: a) cei care au 2 sau mai multe case de locuit să rămână numai cu una, afară de cazul în care celelalte imobile constituie singura avere pentru trai; b) Banca Naţională şi Asigurările să fie statificate (?); c) proprietarii rurali burghezi să fie expropriaţi cu 30%. Nici o altă schimbare în dreptul de prorietate. Şi încă una: stabilimentele şi întreprinderile industriale, în care lucrează mai mult de 1 000 de lucrători şi care au Statul ca client pentru mai mult de 60% din producţia lor, să fie statificate...

E probabil că Ralea va fi primit de Rege la noapte...

Fierbe cazanul! De ar ieşi bine, adică de-ar ieşi pace!

[1] *Radio Londra* afirmă azi că ruşii vor încerca o debarcare la Constanţa, pornind de la Odessa, şi că vor lua forţele româneşti pe la spate...

Oamenii care vin de la Bucureşti povestesc că patrule cu mitraliere se plimbă pe toate străzile. Unii pretind că au misiunea să potolească eventuale mişcări (!!!) împotriva lui Antonescu, parcă de mişcări politice le arde acum bucureştenilor — şi explică că Mareşalul a fost adânc impresionat de manifestaţiile ostile de la Ploieşti, care au fost mai serioase decât s-a spus (ar fi fost arestate mai multe sute de persoane). Alţii spun că măsurile militare luate în Bucureşti, ar fi îndreptate împotriva unei eventuale încercări de înstăpânire a nemţilor — şi această din urmă ipoteză ar întări ipoteza unei schimbări de orientare a regimului Antonescu...

Gh. Brătianu a scris un articol în *Curentul*, „Omagiu Capitalei". Intenţie bună, sentimente patriotice şi curate — talent nul. Mai bine nu mai scria...

A murit Minulescu... Personalitate în doi peri, ca să nu zic mai mult, dar talent mult.

Doftorul Angelescu, pentru câteva ore în Sinaia, confirmă încercările Guvernului de pace — şi din pesimist ce era s-a făcut optimist... El pretinde, că tot anturajul Mareşalului, mai ales „damele" influente, vor pacea.

Vineri 14 aprilie. *Vinerea Mare. Radio Londra* comunică, din Ankara, că dl Mihai Antonescu a plecat cu o delegaţie la Moscova, să negocieze pacea... Dl Mihai Antonescu era azi-dimineaţă în Bucureşti; poate pleacă, sau chiar dacă nu pleacă e bine că posturile radiofonice vorbesc de pace — se obişnuieşte lumea cu această idee...

Despre cele ce se petrec la Bucureşti nu mai ştiu nimic, căci nu am mai văzut pe nimeni — dar am impresia că cazanul continuă să fiarbă...

De pe front tot mai bine: am început şi noi să „ne desprindem" în Crimeea, unde ne-au închis nemţii 7 divizii. Ruşii au înaintat şi în istmul Perekop, şi la Kerci. *Noi am evacuat oraşul Kerci* — după ce am sacrificat mii de oameni ca să-l păstrăm, timp de atâtea luni. Pentru ce aceste jertfe inutile? Despre marea ofensivă germană din spaţiul Lemberg — Tarnopol nu se mai spune nimic... În Moldova ruşii au ocupat Fălticenii...

A murit Hanotaux, în vârstă de peste 90 de ani... L-am cunoscut bine. Din vorba lui ieşea mult bun simţ şi inteligenţa lui ar fi justificat un ministeriat de Externe mai fecund şi o istorie a lui Richelieu mai reliefată decât aceea pe care a scris-o...

———

După Apelul Reginei, ziarele publică prima listă de suscripţie în favoarea refugiaţilor şi sinistraţilor; figurează pe dânsa Regele, Regina, Mareşalul şi doamna Antonescu, vicepre-şedintele Antonescu, Oficiul fabricilor de zahăr şi... Manolescu-Strunga! Nici nenorocirea nu despică capul acestor oameni, de nu pricep că un escroc n-are ce căuta pe lista căpeteniilor Statului şi singur de speţa lui?

———

Chestiunea e încă încurcată cu abdicarea Regelui Victor Emmanuel. După unele ştiri a trecut mâna fiului Umberto ca „Locotenent al Regelui". După altele ar fi declarat numai că *va* abdica după ce „armatele italiene" vor intra în Roma şi în acest caz, trecând toate drepturile sale asupra lui fiu-său care va fi proclamat Rege... Dar italienii sunt foarte împărţiţi cu privire la Principele Umberto şi nu pare că Alteţa Sa va ajunge să-şi pună Coroana Italiei pe cap...

———

Marţi 18 aprilie. Zile de groază... Am trecut prin Paşte, fără să simţim că sunt Paştele! Nici măcar de aceste creştineşti sărbători n-au ţinut seamă, cei cărora noi nu le-am făcut nici un rău, şi care s-au aruncat cu urgia asupra noastră...

Sâmbătă la amiază, în sâmbăta Învierii, americanii au bombardat din nou cumplit Bucureştii şi Ploieştii. La Bucureşti, au luat-o de la centru spre sud. Hotel Union, Capşa, fosta casă Brus, Cartea Românească, Universitatea, Şcoala de Arhitectură, în flăcări sau dărâmate... Bombe au căzut în dosul Teatrului şi în dosul Palatului Telefoanelor. Cartierul Griviţa a fost din nou acoperit cu bombe, şi Mandravela, şi tot Filaretul... De data asta morţi mai puţini (a început lumea să găsească mai repede adăposturi) dar dărâmări, pare-se şi mai multe.

Numărul morţilor constataţi după atacul din 4 aprilie se ridică la peste 3 000, răniţi tot atâţi, case dărâmate 900 (cu maghernite cu tot), avariate 1 300.

Duminică dimineaţă, în ziua Paştelor, a fost atacat Braşovul. Morţi, răniţi, bombe în uzinele I.A.R. şi „Astra", precum şi în centrul oraşului.

———

În ajun seara, englezii au atacat cu avioane de noapte Turnu-Severin. Au lovit un tren încărcat cu muniţiuni, şi explozia acestuia a pricinuit mari pagube, morţi şi răniţi în oraş...

Avioanele de la Braşov au trecut asupra noastră la Sinaia, la înălţime, se vedeau perfect. Cum lumea nu ştia că se descărcaseră la Braşov, groaza a fost mare... până s-au îndepărtat fără să facă nici un rău...

Şi ieri am avut două alarme, dar neurmate de nici un atac...

Radio Londra ne vorbeşte că e *începutul* unei ofensive asupra întreg Balcanului, care va culmina în mai!

Ieri au fost bombardate Sofia, Belgradul şi Budapesta. Vai de mama noastră!

Tot Bucureştiul s-a refugiat în Sinaia, sau trece prin Sinaia ca să meargă mai departe. Palace-Hotel şi Cafeneaua Grigorescu (Park-Hotel) mişună de oameni ca în august 1914. Toate găştile politice şi-au dat întâlnire aci şi lumea e în fierbere. Fiecare cu vestea lui. Toţi vor pace, dar cei cuminţi îşi dau seamă că pacea cu ruşii trebuie tratată cu nemţii, de aci greutatea...

Ralea fost ieri la mine, furios de întârzierea armistiţiului. Pierdem prima... Desigur, dar nu putem face pace cu ruşii ca să ne batem cu nemţii. Aici e greutatea. Ralea crede că Antonescu ar fi hotărât să se retragă şi să cedeze locul altui general, care să încheie pacea, dacă frontul din Moldova nu va ţine. De la Carpaţi la Siret avem 3 divizii comandate de generalul Niculescu; de la Siret la Prut (pe la sud de Iaşi) alte 4 comandate de generalul Stoenescu. Peste ambele grupuri generalul Racoviţă. La sud, pe linia Focşani-Nămoloasa, avem alte 4 divizii, menite să se retragă asupra Bucureştilor şi să menţie ordinea, dacă frontul de nord ar ceda şi s-ar schimba regimul...

Deocamdată frontul nostru, în Moldova, ca şi cel german în Basarabia ţine. În Crimeea în schimb nenorocitele noastre trupe (rămăşiţele a 7 divizii) s-au prăbuşit. Ruşii vor intra probabil azi în Sevastopol, ultimul colţ pe care-l mai păstrasem după retragerile de la Kerci şi de la Perikop... Foarte puţini oameni au putut fi salvaţi pe şlepuri şi pe vapoare ce au izbutit să ajungă la Constanţa...

Ruşii anunţă succese pe Nistrul inferior, pe când nemţii pretind că rezistă. Cu ce? Cu ciurucurile armatei von Kleist, pe care le vedem zilnic defilând în zdrenţe şi pe maşini hodorogite prin Sinaia, spre Ardeal şi spre Germania? Mi-e teamă că frontul Moldovei de sus va ţine şi că ruşii vor pătrunde pe la Ismail şi Galaţi şi vor întoarce frontul nostru Carpaţi — Prut... Mi-e teamă? De ce să-mi fie teamă; vie mai iute şi ziua aceasta, să se sfârşească toate. Căci *orice* va fi mai bine decât agonia în care trăim!

Pe restul frontului, din Galiția în sus nemții anunță isprăvi, dar cine îi mai crede?

În bombardamentul de sâmbătă de la București, a pierit și buna mea prietenă de la Iași, Chouche Ghica... Câte amintiri se duc cu dânsa... Fie-i țărâna ușoară...

Radio Londra a anunțat moartea generalului Vatutin, faimosul comandant rus înlocuit acum câtva timp prin generalul Jukov. S-a vorbit atunci de o dizgrație, dar probabil că era boală la mijloc, căci Vatutin a murit la Kiev de pe urmele unei operații chirurgicale.

Telegramele neutre și *D.N.B.* afirmă că situația lui Eden s-a consolidat (să fi fost vreodată șubredă?). Într-adevăr, Stalin ar fi respins planul unei noi întrevederi Stalin — Churchill — Roosevelt, deoarece nu se poate absenta din Rusia — dar a propus în schimb o întrevedere a celor trei miniștri de Externe, Molotov, Eden și Cordell Hull, și se pare că această propunere se va realiza. Și în ajunul unei asemenea întruniri, o schimbare la Foreign Office ar fi inoportună...

Joi 20 aprilie. De pe frontul nostru nu se semnalează mari schimbări. După câte se spune, linia de la Carpați la Prut, ținută de trupele noastre, va rezista câtva timp — dar de la Prut la mare, diviziile germane în retragere de la Odessa, ale armatei lui Kleist, nu inspiră nici o încredere. Acolo vor împinge probabil rușii îndată ce vor dispune de armata lor din Crimeea... Au și ocupat Cetatea Albă, și dacă nu împing înainte, e din prudență: pe lângă armatele din Crimeea mai așteaptă și rezultatul ofensivei germane începute în direcția Lemberg — Tarnopol, ofensivă despre care nemții vorbesc mai puțin ca englezii, dar ce pare a se desfășura ca o acțiune de amploare.

Se zice (se zice!) că nemții au trimis câteva divizii (?) prin Ghimeș să întărească armata lui von Kleist... Se mai vorbește de 3 divizii rusești încercuite la nord de Cernăuți, și de alte succese germane inutile...

La Sevastopol, diviziile noastre și cele nemțești continuă să reziste. Vai de ele! Ceva trupe au putut fi repatriate prin Sulina și Constanța...

După știrile din Spania și din Elveția, debarcarea englezilor în Europa ar fi iminentă: chestiune de zile sau de ceasuri. Guvernul englez, după ce a izolat complect Coasta de sud-est a Angliei, a luat o măsură nouă: a interzis diplomaților acreditați la Londra orice comunicare cu Statele lor, fie prin scrisori sau rapoarte, fie prin telegrame cifrate sau necifrate, într-un cuvânt pe orice cale, *fără cenzura Guvernului britanic*. E o măsură fără precedent în istoria războaielor... Cu toate aceste măsuri, și tocmai din cauza lor, mulți cred că ne aflăm în fața unui bluf din partea Angliei, și că nici de data asta britanicii nu vor debarca... Vom fi în curând lămuriți...

Berlinul dezminte știrea dată de agențiile anglo-americane după care Göring și mareșalul Milch ar fi plecat la Madrid spre a îndupleca pe Franco să intervie pentru o pace între Germania și Anglia...

A 55-a aniversare a lui Hitler a fost celebrată ieri în toată Germania, cu un entuziasm de comandă... Se zice totuși — o spun cei ce vin de la Berlin — că poporul are încă încredere în Führerul său... O fi!

Badoglio a demisionat. Regele Victor Emmanuel (care pare astfel că mai domnește) i-a primit demisia și l-a însărcinat cu formarea Guvernului în care vor intra și socialiști — comuniști...

Înainte de a demisiona, Badoglio a încheiat o convenție cu Tito, prin care Italia renunță la toate drepturile sau mai bine zis la toate pretențiile ei în Iugoslavia și în Dalmația... În special, Italia renunță pentru totdeauna la Fiume, iar în ce privește Trieste, soarta acestui oraș se va regla la pace... Biata Italia, rău a ajuns!

Vineri 21 aprilie. Ieri s-au accentuat știrile despre o ofensivă în stil mare pornită de nemți în regiunea Lemberg — Brody — Tarnopol. Englezii pretind că rușii se apără bine — nemții deocamdată nu spun nimic...

Pentru prima dată, de când sunt în Sinaia, și de la începutul dezastrului s-au văzut trenuri cu trupe germane și coloane motorizate idem pe șosea, coborând de la Predeal spre șes. Până acum, n-am văzut decât coloane de fugari, camioane hodorogite încărcate cu tot felul de obiecte și de merinde, cu oameni în zdrențe și istoviți, îndreptându-se spre Brașov. Rămășițele armatei de la Uman și disperații lui von Kleist... Se zice că trupele proaspete care au început să treacă de alaltăieri sunt destinate regiunii Galați și litoralului de la Constanța... Insuficiente ca

să ne apere ţara, sunt suficiente ca să ne împiedice să semnăm armistiţiul? Sorţii acestui armistiţiu par din ce în ce mai şubrezi, deşi ieri, doctorul Banu, un intim al Veturiei Goga mi-a spus că Mareşalul Antonescu nu mai e un adversar ireductibil al ideii de pace. Killinger ar fi cerut însă Mareşalului un răgaz până la 1 Mai, şi atunci să cumpănim situaţia şi să facem ce vrem — atât e de convins că până la 1 Mai nemţii vor restabili poziţiile lor până pe Bug!!! E foarte posibil ca nemţii să înregistreze un succes în ofensiva pe care au început-o, dar acest succes nu va face decât să prelungească agonia, şi prin urmare nu ne putem bucura de dânsul. Acum avem condiţii de armistiţiu grele dar acceptabile — cine ştie ce ni se va impune peste câteva luni, şi până atunci, bombardarea continuă. Situaţia noastră îmi pare disperată...

———

Presa din Apus, începând cu cea engleză, e plină de informaţii cu privire la iminenta debarcare a anglo-americanilor în Europa: prin urmare nu se va face.

———

După telegrame *D.N.B.*, Finlanda ar fi trimis răspunsul său definitiv la propunerile Aliaţilor, de pace. Acest răspuns ar fi negativ...

———

Sâmbătă 22 aprilie. Ieri la amiază, avioanele americane au bombardat din nou Bucureştii şi Ploieştii. Din câte am putut afla, atacurile au fost mai slabe ca cele precedente. Atacul principal, la Bucureşti a fost îndreptat împotriva Aeroportului militar de la Pipera. Acolo, în cartierul Floreasca, totul a fost făcut harcea-parcea... De la Pipera avioanele au pornit la Obor, unde au aruncat bombe asupra uzinelor Malaxa, pare-se fără mare rezultat. În drum au lăsat să cadă bombe în spaţiul încadrat de Calea Dorobanţilor şi strada Polonă. Câteva au căzut şi pe şoseaua Ştefan cel Mare. În general, după câte mi-a telefonat Cecropid, efectul şi impresia au fost mult mai slabe de data asta.

La Ploieşti, luptă mare aeriană. Pare că avioanele inamice au fost împiedicate de a se apropia de oraş, şi silite să-şi arunce bombele în câmp...

La Sinaia, alarma a ţinut o oră şi un sfert...

———

Gh. Brătianu a trimis o frumoasă scrisoare Preşedintelui Societăţii Internaţionale de Istorie, americanului Lalland. Vicepreşedinte al acestei societăţi a fost Nicolae Iorga, iar Gh. Brătianu face parte din comitetul ei de 18 ani. De data asta Gh. Brătianu a nimerit-o şi ca fond şi ca formă. Dar, „margaritas onte porcos“! Avioanele americane vor continua să ne lovească...

———

Didi Brătianu (soţia lui Dinu) comunică că soţul ei a văzut pe Mareşalul Antonescu din nou, şi că de data asta l-a găsit schimbat şi foarte înclinat spre negocieri de armistiţiu şi de pace... În acelaşi sens mi-a comunicat ieri Papacostea ştiri succinte prin telefon...

———

Stat mult ieri de vorbă cu Regina Elena, pe care am întâlnit-o la spitalul lui Berceanu... E foarte cuminte, în idei sănătoase. Mi-a spus că Regele ar fi vrut mult să mă vadă dar nu vrea să supere pe Antonescu. I-am trimis sfaturi prin Regină şi mai presus de toate pe acela *de a nu părăsi vechiul Regat, orice s-ar întâmpla...*

———

La nota englezilor către Neutri, cerându-le să nu mai furnizeze nemţilor materii prime şi unelte de război, Suedia a răspuns printr-un refuz iar Turcia a hotărât să nu mai livreze crom Germaniei... Cererea britanică sprijinită pe suprimarea furniturilor făgăduite Guvernului din Ankara, pare totuşi să fi enervat mult pe turci, care doresc să se menţie în pace cu lozinca: „aliaţi cu englezii şi prieteni cu nemţii!“

———

Badoglio pare să fi constituit noul său Guvern cu reprezentanţi a 5 partide din cele 6 democratice câte s-au format după prăbuşirea fascismului. Sforza a intrat în noul Guvern ca ministru fără portofoliu...

———

Din avioanele care au bombardat duminica trecută Braşovul, Bacăul şi Galaţiul, cea mai mare parte n-a putut să se înapoieze până în Italia şi a aterizat în... Turcia, unde aeronavele au fost dezarmate şi sechestrate... Această dezarmare îmi reaminteşte dezarmarea vaselor „Gneisenau“ şi „Scharnhorst“ în războiul trecut! După câteva luni, cele două vase au pornit la luptă, împreună cu turcii!

———

Ieri a apărut un regulament pentru funcţionarea Consiliului de Patronaj. Lucru ciudat, regulamentul nu se ocupă decât de distribuţii privitoare la reeducarea şi protejarea delincvenţilor minori şi a puşcăriaşilor care şi-au îndeplinit osânda. Să se fi luat Consiliului de Patronaj celelalte atribuţii?

INDICE
nume de persoane

CUPRINS

Apărut: 2009

Procesare şi tehnoredactare
computerizate:
ELENA STANCIU
ELENA TOMA

